

Digitales Brandenburg

hosted by **Universitätsbibliothek Potsdam**

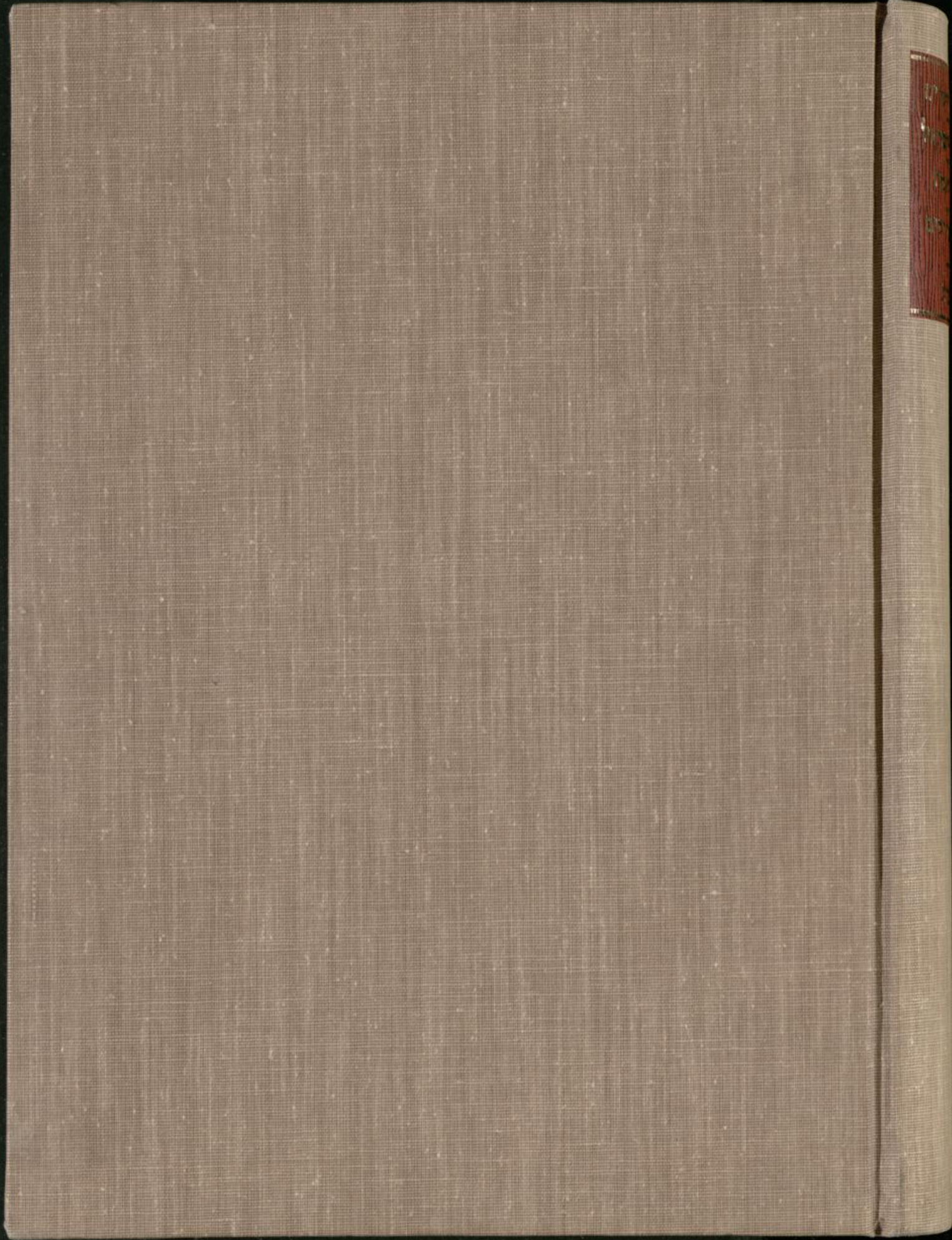
Sefer 'Avodat Yiśra'el

Yiśra'el ben Shabtai <mi-Ḳoznits>

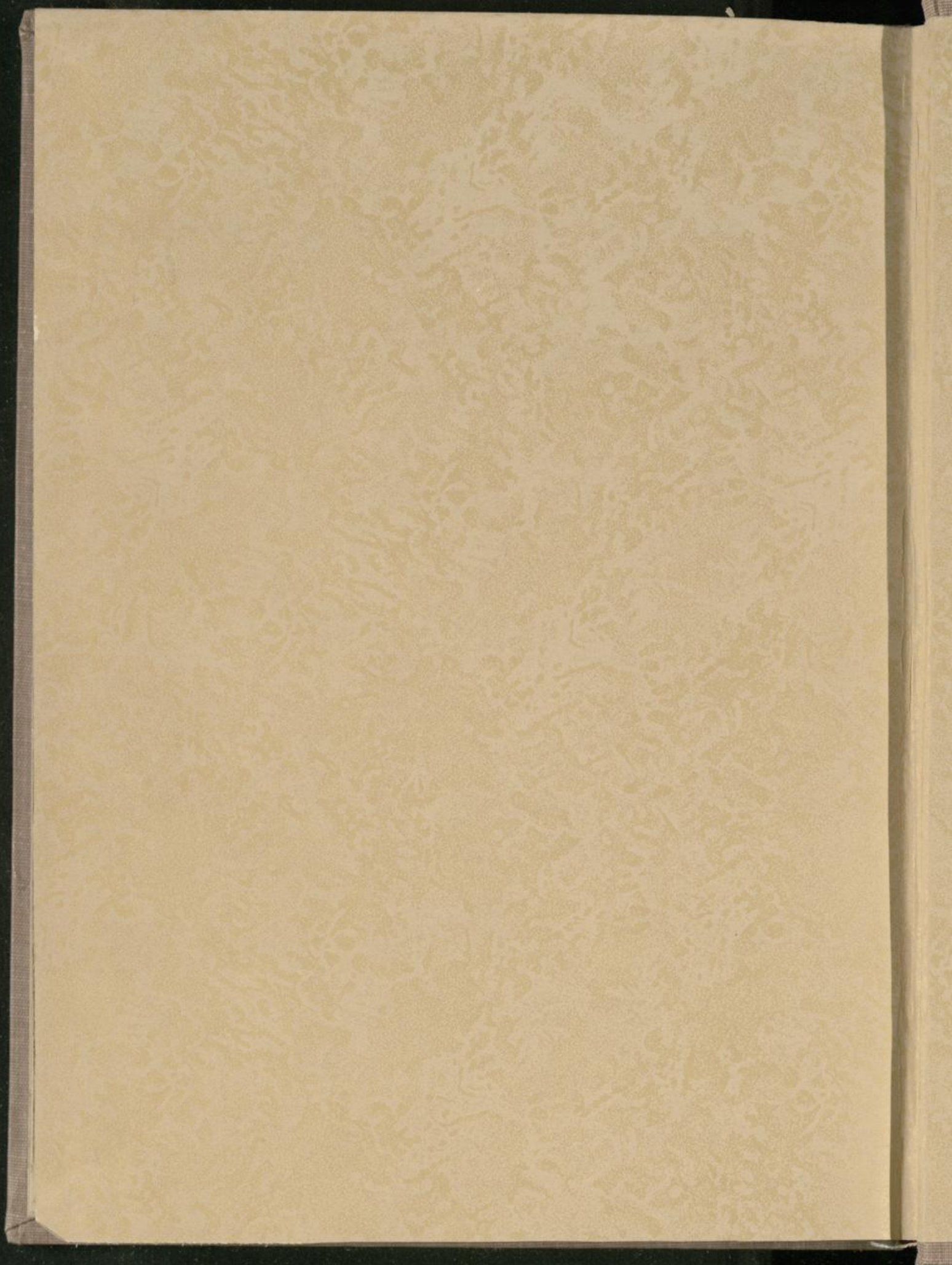
<ץינזאקמ > יתבש ןב לארשי

Lemberg, 1865

[urn:nbn:de:kobv:517-vlib-9444](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:kobv:517-vlib-9444)

10318

□ 1921

4 0 2 0 1 0

מה טובו אוהליך יעקב משכנותיך ישראל

ספר

עבודת ישראל

מאת האדם הגדול בענקים . כהור הוא כשחקים . כבוד אדונינו מורינו ורבינו . תפארת ראשינו . הרב הנאון אמיתי . זקן ויושב בישיבה . איש אלקים מופת הדור עומד בפניך ונודר גדר חסידא סבא קדישא . אספקלריא המאירה לו נפתחו שערי אורה . לפניו נגלו כל תעלומה . בנגלה ונסתר ידיו רב לו . המפורסם בכל קצווי ארץ . כבוד קדושת שמו מוהרר ישראל וצלחה כהמנוח מוה' שבת' ז"ל מ"מ דק"ק קאזניץ ומהות הספר הקדוש הזה . וכל אשר נמצא תוכו רצוף אהבה יבואר בהקדמה :

גדפם מקודם בערמות ויגיעות ונסולחות כבוד הרב המופלג הסגיד המפורסם בנש"ק מוהר"ר אברהם אלחנן כ"י בסרב סגאון המפורסם מוה' מרדכי דוד כ"י ומתן הרב סגאון הקדוש הלדיק המפורסם מוהר"ר חיים מאיר יחיאל כ"י סהב"ד דק"ק קאזניץ ומאגלנילא' נכד הרב המחבר זל"ס ז"ע :

הובא לנית הדפוס ע"י הסגיד מוה' אברהם יהושע העשיל דראקר בסרב הלדיק מוה' יהודה גרשון זל"ל :

A WodeS Jsrael
Berleger A. Draker
Druck des S. L. Kugel Lewin et Comp
Lember 1865

אמנו ונאמן אלהינו ואלהינו ואלהינו ואלהינו

מי יתן מציון ישועת ישראל

אני עורתיך נאם ה' ונאמר קדוש ישראל

הסכמת

הקדמת והסכמת כבוד אדמו"ר הרב המאה"ג איש אלקים קדוש הוא תפארת ישראל מופת הדור החסיד המפורסם צדיק יסוד עולם אב"ד דק"ק האוני"ץ ומאגלניצא נכד הרה"ט המחבר הקדוש וצללה"ה :

הסכמת כבוד אדמו"ר הרב המאור הגדול החסיד אמיתי מופת הדור הצדיק המפורסם וכו' האב"ד דק"ק ראדשיץ ופרשעדבורז

מודעת

זאת לכל אהובי ורעי : אשר לא מלאני להרים את ידי נגד עם קדושי ישראל וביתו לחכמים יודעי דעת ומביני מדע אמנם אשר עיני ראו צדקתו ועבודתו אדונינו מורינו ורבינו הרב המגיד מקאזניץ נבנים וצל"ה זי"ע לנצח . אשר לא ימ"ש מתורת ד' י"מס ולילה הן כנגלה והן בפנימיות התורה וכל להארך בשבחיו אשר לו דומיה תהלה : וגדול תי"ב ובקיאתו נודע בקצווי ארץ בשער בת רבים אולם תמימותו אשר לא נח ולא שקט סמעשו הקדושים הוסיף א"א להעלת על הכתב ובזאת ידעתי כי כל החפצים בתי אמת ימצאו בכתבי קדוש אשר נשאר סרפא לנפשם הנה לא זכינו להוציא לאור תקוותינו להאיר פני הכל בחכמת הקדושים ההם : וכעת העיר ה' את כבוד יודינו הרב האב"ד החסיד מוה' אברהם אלחנן נ"י כהרב הגאון הספור מוה' מרדכי דוד נ"י יחתן ידו נפשינו הרב הגאון הצדיק המפורסם מוה' חיים מאיר יחיאל נ"י אב"ד דק"ק קאזניץ ומאגלניצא נכד הרה"ט המחבר הקדוש וצללה"ה והתנדב בנוסח ובכל מא דו : להביא לבית הרפוס החיובי הקדוש הזה ישלם ה' פעלו : וטוב נמולו וגם יד' תכון עטו וזו תאמננו : יחלילה להשיג נבולו עכ"ס משך ששה שנים מיום כלות הרפוס אי"ה יום ב' תולדות כ"ד מראשון אלול לפ"ק ראדשיץ : הכ"ד המדבר לכבוד התורה הקדושה ולכבוד הרב הגאון תפארת ישראל אדמו"ר הרב המגיד הקדוש קאזניץ וצללה"ה :

א"ה ה' כפי וכתוך רבים אהללנו . יתהלל הכורא וישתבח היוצר : אשר חסרו יקדמנו . להוסיף אור זרוע על ראשינו . פרי צדיק עין חיים נטע בתוכנו . פרוץ למאכל ועל הו לחרוסה י שקוי לעצמות ולנפש סרפא . לכל הוגי כם ספיקים חכמה , תחי' כל נשמה נאום הנבר לאיתויאל וגדול ביש אל . ה"ה עטרת ראשינו גאון עוזינו . כבוד אא"ז הרב המאור הגדול הגאון אמיתי זקן ויושב בישבה . נשבת תחכמי של מעלה ומטה לערך חמשים שנה . עם תלמידים חרים ושוניגים ראש הדור בפלסול וסכרא . עמי שרו נהורא . מושל בכמני סגולת התורה . איש אלקים מופת הדור עומד בסרץ יגידו גדר המפורסם קדושת שמו מוה"ר ישראל וצללה"ה בהמנוח מוה"ר שבת ז"ל מי"ט דק"ק קאזניץ . ומי יעצור רב צדקתו לחכמי . לא' מאלף לא יגיע ומלכו הוציא מילין כמעט סור שחתו כאשר מצאה חכמתו והשיגה ידו כשתרתו וקדושתו מנדעו לבני רחב ידים בכנפי חכמתו יעוף השמים . מומות קדשו במעלות בית אל ירצו . מעיני סוד לאנשים יציצו . כבוד אלקים דברי סתר הוא סתם וסתר . ישרר בעסקים . עסקי החכמה כראי מוצקים . ציופות ובחונות שבעתים מוזקקים . אותיותינו ראינו כנגלה ונסתר ברותי פי' שנים נחמד להשכיל ותאווה לעינים . ונשארו אחריו כיכה אשרו שלו ככה כמה חכמים כספירים מאירים : וישא משאת סאת פניו חכמת חכמים יבנית נבונים הגדול התורה והאדירה בא בחדרה וגילה סתריה ומצפונה הוציא לאורה בחבורו על התורה גילה אור לתת להם מהלכים בין העומדים ובין התלמיד יפו פעמינו כנעלים שם דרך לעבור גאולים על שיטות הש"ס שם לו חקק : ועל שיש' הפוסקים יתחקה בטעמה ונימ קה :

נאום סקטן ישבר בער בהר"י ז"ל אב"ד דק"ק פרשעדבורז

ויתרק לכל העם דעת והבונה כאשר גזרה חכמתו העליוני : כאשר יעירין עיני העדה וחכמיה : אשר ראו הסראה הגדול' לפניה ותאורנה עיניהם המה ראו כן תמה ויאמרו ראה זה חדש אחיו יענו מקודש מקודש על כן הסכמתי לקרא שם ראשי' וקדשו התודד בשם עבודת ישראל לזכר קדשו כי הוא הנבר אשר הקים על התורה והעבודה ציר התעודה . את העם כמראה ולא בחירות להלל לה' ולהודות וזאת לדעת כי רא ניהל על דברי כבוד אא"ז הרה"ט הקדוש וצללה"ה גם אות אחת שיהי' נוגע למכוון המי' כיא את אשר ה"י בהכרח טעות סופר או מחמת ט'שטושי הכתבים מזמן רב כזה . ולג' דל הוצאת הרפוס לא הרפסנו קעת מחירושו תורת על השי"ס רק על ש' ושלשה הלכות זה השער צדיקים יבואו בו : ווחו יסו : ומובו כי חכמת אלקים בקרבו : ובשנתי ישראל אודיע נאמנתו מאו לוקח מעל ראשינו סחמר עינינו הדרת הירא' . אא"ז וצללה"ה קותה נפשינו להוציא לאור דבריו בחבריו הקדושים ככיד דודי בן אא"ז הרב הצדיק קדוש ישראל כ"ש המנוח מוה"ר משה וצללה"ה מי"ט דק"ק קאזניץ : השתדל ככל בזה ואנכי מצאתי עצמי מחויב ברבר כי חכה יתירה נודעת לי אהבתו כאומן אם היונק נשאני באברתו גדלני על ברכיו והי' יום יום שעשועיו והשקה אותי מים חיים ה"י ברוחו אלו שנים ינקתי רבש חכמתו וגילה עיני במאור תורתו כנגלה ונסתר האציל עלי רוח מבניתו ע"כ קותה נפשי כי חפצתי יד' תושי' לרפי' אור כתבי קדשו להניה על פני תבל שכ ב אשו ואמרת' מי יעלה כנורלי לעזור ולעווב עלי עמלי' : כי חנני אלהים ונתנני לחן ולהסר בעיני אהובי ומיודעי נפתולי אלהים עם אנשי בריתי הס"ס למשמעתי : המלה בעורתי להוציא כלי למעשהו כאשר זמתי יתר שאת ויתר עז לחתני הרב המוסלג השנון ותיק וחסיד ירא ה' מיה' אברהם אלהנן נ"י בן הרב המאה"ג הצדיק מוה' מרדכי דוד נ"י ויגיעת חתני נ"י עמדה לי להעמידני על גורלי ונודע לכל גדול העמל והגיעה אשר היה לחתני נ"י כי בכל עזו נחאור וכו' כחו

לפניה ותעיתו הקדוש וצללה"ה נ"י אב"ד דק"ק פרשעדבורז

ראשו השני נבול חיו והשומעיו לדברינו ישינו ברכת שלום וחיים וזכה לראות בבנין ציון וירושלים הזכות אא"ז הרב המסביר הקדוש וצללה יעמוד לנו ולזרעינו ולא ימוש התורה מפנינו וזכה לראות בנין בית הפארתינו ויוליכנו קוממיות למקום מקדשינו והי' בראשנו כיד הקטן **היים מאיר יהואל** כן הרב המנוח הצדיק **אבי עזרי ועדין** וצללה אביד דקיק קאונץ ומאנלניצא .

עבר לא נח ולא שקט וסיוז על זה הוגו ורכושו עד למיתה ויניעו עמו ופירח ויניע בנופו ונפשו ומאורו ולי' נמטי' הכון עמו וזרועי האמצו להזויר אחינו בני ישראל שלא נשם אדם בנבולו ולא יהרס לעלות בנורלו ותלילה לשום להרסים זה הספר הקדוש במתכונתי ואף שלא במתכונתי רצינו של חתני ניי וישותו עד כמות משך ששה שנים נכלת הרמים שרו וכל איש יירא נפשו דלא ליקום בלמותא

הקדמת המביא לבית הרפוס

ה בוריו היקרים : כאשר שמעתי מכבוד אדונינו הותני היק שלי"ם ששמע ממנו כמה פעמים אלו הדברים מי יתן ויתכונן מלי הנאמרי' וכאשר ראיתי בהקדמת ספר דיקושי אמרים מהרב בויק הגאון הצדיק רשכניה מה' דויב וצללה זי"ע : אשר שאל להרב ריש מלאצק ותשובות ו משם תיאני יקת אמרותיו לי אשר לבי להתאמץ גם בחירושו קדוש ישראל להוציאם מבת אל הפועל ועד הנה נמשכה כל כך תוחלת עם אל והנה כעת במה אבק ואקדם לאלה קדם : אשר יזכני באית הוה להיות מהזכה ומוכה כל תורה בזאת בטחתי בזכות אבותי שיחיו לאורך ימים : בטיב ונעם : המה הנחני : ועד היום הכיאוני ולהם אמצי אפריון ולכבודם אחויק סיבותא כמיטב הגיון : לכבוד אדוני אבי מויר עיר היב הגאון המפורסם שלי"ם : אשר מצו זכה מאת די' מן השמים לשרך בניו הנעימים כארוים עלי מים צדיק התהלך בתומו להשיא בנות גדולי עולם ויחסי הרור למו והשי' רצון יראוי יעשה והיה אתו בכל אשר עשה כן יזכה לראות מכל צאצא ו המסולאים בניו ובני בנים מגודלים כנס עים לשלי"ם והבנים ואיתי כמעללי צדק הנחני ולבית נאווה קודש נתנני הלא הוא כבוד אדונינו תותני הרב הגאון צדיק יסוד עולם איר החיים אור המאיר די' יביכהו ויהי אל : עמרת תפארת ישראל שלי"ם : זה לי ארבע עשרה שנה תיל בנבולו כן יזכני השיית להיות לעד באהנו עד כי יבא שילה מעת ויהי הרעת הופיע בקרבו : ושטחי עיני ולכני לשמוע דבריו קדשו כוהר מזהירים שמעתי מפה קדוש יאמר כמה פעמים מאמרים בשם כבוד אביו וקנו הצדיק היה"ם וצללה זי"ע לדור דורים : ומאז בצלו ישבתי ואת קולי שמעתי חמדת ותאבתי : להעתיק לי הכתבי קודש בפני עמי ולהיות גם מירי שבת בשבתו וזו דרך ה' ועבודתו ואל ההרים עיני נשאתי ולצור ישענו קיה קויתי מתי נזכה לעת רצון מהרה להוציאם לאורה להתענג גם כל נפש יקרה כעל נפש עייסה מים קיה בפרט אחרי הודעי' במובא למעלי' תשתוקק נפשי ביותר ויחלה עד שזה יותר מקיץ שנתיים ימים התעוררנו לרוות צמאונים והרביתי גודל עמל' ויגיעה עד אם אמיתי אספרה בסו תקצר היריעה גם לשליש ולרביע כאשר הרואים ראו ואנשי' שלומי שמעו ובואו ונחויק מלא חפנינו סיבותא : לכבוד מין אדומייה היק שלי"ם שלולא שהי' בעזרתו כבר אמיתי נואש לתוחלתי ובדבריו רוח קדשו חזקני ואמצני אשריך שזכית לזה בני ששרך הרבה מאיר בעזר הכורא ולפוס צערא אגרא ובראותי גודל תשוקתו ואשר הרבה עוצם קדושת פיהתו לעזר מ חת אנשים יקרים לעזות באיזה דברים אשר מעודי לא נסיתי בכאלה : והמה הי' לי לפה בעת התהרה ישלם הי' פעלם ושוב נמילם ובכל זאת לתכנית לא הועילם אז קמתי ונתעוררתי לא נחתי ולא שקטתי : עד שבחמלת השיית עלי ותפלתו הרצויה עמדה לי והאל תסך גורלי אהיו לרצון לפניו יתי' מעלתי וזה ראשית פרי קודש היוללים לבית הרפוס כעת עולים החיבור הקדוש הזה על התורה ופריק אבות ולקושים

ברך ה' יוצר וישתבח הכורא א וליף דעת נתיב י שרה : ברוך ה' א וברוך שמו הגדול והגורא : המוב אשר נמלטנו : אין טוב אלא תורה היא עץ חיים ובשכילה ברא איך ושמים וכל צבאם כשאת ימים : בני לעם סגולתו וקרבנו לפני הר סיני ונהן לנו שעשוע עיריעא מהמנא משה נביאו נאמן בתו : כמאמרים משה קיבל תורה מסיני : ומסייה ליה שע כוי עד דרי ומאהבת השיית לזרע יעקב הכל נתתו : תמיד משגח בעין סגולתו : ומעמיד בכל דור ודור רועי צאן מרעיתי : ומה אשר השאירו ביבה אחריהם : וכן לנצח חסדי השיי וישנם צדיקים קדושים נשיאי אלקים כתיבנו : ומהמפורסם אין צדיק ראיה : עיר וקדוש נחת מן שמיא ונגלה בכל קצוי ארץ כולה : מאור תורתו וגודל קד שתי חס רותו רוב צדקתו ותוקף ענותנותו מכבד אדונינו ורבינו ואין עינינו : הרב הגאון אמיתי ביצנא דהגורא וקרא : ידיו רב לו בנסתרי ונגלה ש מן תורק למסארת ולתהלה רבן של כל בני הגילה איש אלקים מויר נעלה : לו דמי תהלה מרנא ורבנא קדוש ונורא מוהיר ישראל וצללהיה בהמנוח מ הריר שבתי זיל מ דקיק קאונץ : אשרי לו ואשרי יולדתו ואשרי עין ראה וזכה לשמוע מפיו קדושת תורתו : ומי ימלא ויפאר עינותו הקדושים והנעימים בפרס כוי צעיר אנכי לימים : בזה סעס להבין : אשר שמעתי מאדומי' : הותני החיק שיחי' איש שאמר בשם מורי הרבו הוי' הרב הצדיק מעיובו וצללהיה ו גם ספי כמה מנרו אמת שמעתי בשם הצדיק הקדוש שהתפאר זה היום : שישוע בוגורא וא'ם שיצאו לאורה מרה מחבריו הרב הגניד וצללהיה אשר עינים מאירה והפליג שבתו אשר עצמה מלספרה : לכד מהנשמע רבם מספרים וזו נוראותיו : ורבות מופתיו ונפלאותיו : וכפי הנשמע בוריים חכמתו ובנינו : וחיפופו ויכיאתו : וזכו לשמוע קדושת הרושי אור תורתו : נודע שאחת מני אלף לא נרשם וידון : שיהיה למשמרת לדור אחרון . ואשר הפליא השיי ספי עמנו : ונשארו אמרות שהוונת גם לנו : והמה בכתובים וקרא ארון אלקים מאתנו רעבים גם צמאם ישבעו נפשם גם חללים ומצפים ותאבים מתי נזכה לאורה להוציאם כי הכתלים השמשו ונבלאו ותלילה תשתבח התורה הקדושה הזאת וזרות הבאים וכבר רצו כמה פעמים לבית הרפוס להביאם לא היע העת רצון עד הנה מאת אלהי שוכן מעונה להגלות או דברי אלהים חיים תחת כל השמי' ולהאיר עיני המחכים וצאת כדפוס מחוקקים וגם רצון הרב הגניד המחבר הקדוש אשר אמרותיו כמל תול היה גיב שיפוצו על פני הכל

הקדמת המביא לבית הרפום

וליקושים ואיזה הלכות שתולים נגלה ונספר יחזיו יהיו המים
בו כרולים ואנכי העתקתי רובם מכתב יד החיפה החסיד
המפורסם המנוח מוה' נבריאאל סווארשא ז"ל יהיה לו לזכרון
לשובה ס"ה שהיה תלמיד נאמן בבית הר"ם זצלה"ה ומהם
מכתב יד הר"ם המחבר הקדוש זצלה"ה בעצמי ואשר היה
נכתב בהם מהגד עשיתי זכר למו יצופתיים יחד בפנים והצבתי
ציונים מרובעים זל"ז ס"ג (כזה) גם מה שמצאתי מהעתקת
אחרים ומהצורך היה להביאם בתוך המאמרים מפני הקדוש המה
נאמרים רשמיים בקו"י ישרים ומה שהיה נכתב בהם חסר או
שהיה מהכית סג"ת סופר או משימוש הספר לה ס"ה או לשנוי
הצבתי ענולים שני דפנות (כזה) גם ההלכות נעתיקם מכתב יד
הר"ם הקדוש ז"ל בעצמו והונה ע"ם נאני זמנינו שיחזיו ואשר
הוסיפו הנהות ע"ם שכלם נרשמים כולם למען יהיה הכל לזכרון
על אופניו : ודע הרואה כל הכתוב לפניו וגם אנכי בעזרה"ת
ינעתי והנתיי הכתבים בכל יכולתי ואשר לא השיגה ידי ובינתי
אית לי רבא כמתא ומסיו הקי דרשתי ועל פי עצת קרשו הכל
עשיתי בפרט לסדר הספר מאוד עברתי ועמלתי ותידרר מעיני
שנתי ומשנתי גם בבית הדפוס בכל כחי השנחתי : ועוד במשך
הזמן אשר לישב שמה לא יכולתי אנשי אמת שמה הושבתי
ובאם אחרי כל זאת עוד שנתי ה' המזב יכפר על שגנתי כי
שניאות מי יבין כשם שא"א רבר בלא תבן ואחר כ"ז צויתי
לדפוס לוח המעות ויתר מכל זה לכ"ז תדינוני איתי כי לזכות
רבים כוננתי לא לעשות סחורה בזה התחלתי וגם בעת העתקת
הכתבים הובאו לי איזה מאמרים בפי מקץ נכתבים : ואחרי
כותבם נודעתי שהם מבן הר"ם ז"ל ותורת משה המה ודרשתי
פי צדיק אם למנעם מהדפוסים שמה והשיב לי לאשר כי מאת
ה' נוסכה ונכתבים יחד : וה' נדמסים ניכ כאחד ישמחו האבית
ויגילו הכנים גם יחזיו בוודאי גם כבוד הר"ם ז"ל ירצה בחי"ו שי
בנו וישמח משה במתנת חלקי ציופה אמרתו בחידושי אביו
הדרת נאונו ובשבטי ישראל אודיע נאמנה ס"בת אשר הספר
הקדוש הזה בשם זה מכונה הנה בעת הואלתי להשתרל בהדפסתו
דרשתי פי צדיק אמו"ח שלי"ט מה שמו מה אומר אליהם
בהתחלתי והצעתי לפני שכדעתי שיקרא בשם (עבדית ישראל)
כי נשמו כן הוא מורה דרך לעבודת האל : ואמ"ל שרצון
רוח קדשו שה"י נרמו בשם הספר שה"י מניד בקאוניץ : וספר
אשר כן ה"י דרכו והנהגתו בעת שרצה לפעיל טוב בתפלתו או
לבטל הרע מהבאים כצל קורתו ה"י מצוה לאמר כך צוה המניד
מקאוניץ וכן היה בעזרה"ת והשבת ומצאתי והסכים לדעתי להקרא
שמו כמתשכתי : כי עבודת בני מניד מקאוניץ זצ"ל
הושבנא דרין כחושבנא דרין ונוטריקון עבודת בוראנו ויושר
דרך ת למדון ואיתיות ישראל על שם הרב המחביה' גידון
כנודע מכל המחברים מרמזים שמותי בהקדמת הספרים בניסטי

או כחשבונות הנמצאות : ואנכי עשיתי לכבוד הרב הרב
הקי ז"ל מפורש לעיני כל ישראל וגם כי ספר עבוד
ישראל : שלשה המה בני להודיע בארובה : מחביה
המניד מקאוניץ זכוינו לברכה בכל אלה ראיתי מאת
היתה זאת לזכרון לזכרון דעתי : ובעת מצאתי עוד בשם הנכב
הזה שיהי' לי לזכרון לפני כל חוזה וענתה בי צדקתי וכו'
פעולתי כי לשובה נחכוונתי לאשר כי שמינו בקרבם שפי' וכו'
אבותי שעמדה לי זכותי וטובם וכן לעד אתי יהיו : ס"ה
עבודת ישראל בני אברהם אלחנן בן הגאון
אמ"ל מרדכי דוד וחתן הגאון אמ"ל חיים מאיר
יחיאל יחזיו זכרה לי אלתי לשובה סלה וזכות
הר"ם הקי יעמוד לי : להרים חספי מעלה מעלה ואזכה להשת
מהתמימי דרך החולכים בתורת ה' ועבודתו בדרך סלולה
בי מקרא שכתוב לא ימושו מסך ומפי זרעך ומפי זרע זרעך
עד עולם וכונן דא צריכנא להודיע אשר זה החיבור כמשיח
הים מניע לערך הכתבים שישנם ת"י קדושים ונוראים על גבי
ועל הוזהר הקי ותקונים וספרים סופלאים יזכני השי"ת כתי
לחלקם בעקב ולהפיצם בישראל אוכה להדפיסם בעזר האל
בפעם אחת הוצאת הדפוס רבה ומרעמענעניסין לא עלה במחש
כי הזמן יכלה וכדי מסת הצורך לא יעלה ע"כ בזה המעש אשר
הנני אלקים ואש' תשיג ידי בהלוואה לפרקים אתנהלה לא
והשי"ת יהי' אתי : להדפיסם אתת לאתת עד אשר יאספו
הנמצא באמתחת וקניתי כל הכתבים מיורשי הר"ם ז"ל בסמ
מלא כאשר נכתב בהשטר מכירה יעד סלה ובכ"ן אחי
שלו"מ אמוני ישראל : הבינו וראו את עבודתי יום וליל :
זה מהצורך לבקש גם להזהיר אחיי כל עמלי לכל יסינו
להדפיס ספר הקדוש הזה כפעלי : בלי שום ערמה וספי
כתבתי או לשנות מה כי שא"ת ישראל לא יעשו עולה
אחר כל יניעתי ואנכי תכנתי עמודי ס"ה : לתאר הנכב
ולשכללה : ואני זכיתי בה תחלה וגם כבר קדמו הרבנים
קדושי זמנינו וגדרו גדר בעדי לכל ירעו לי : וגם על המועדי
העוסקים כעת בהדפסתו חל הנדר לכל ימצא גם דף אחד בכל
דיעתי אתו : ולאשר כי מאוצר מתנת חנם חוננתי לזו הגדולה
והשי"ת עזרני שהספר הקי הוה על ידי לדפוס הועלה יסא
שיר ותהלה אני תפלה לפני נורא על לה יהיו לרצון לפניו
פעולתי לנצח סלה אברך ה' אשר יעצני בדבר המצוה
כתחלה אותי לזכני רחמי המיזבים כן לנצח יסוככני : התי
הקדושים כולם להדפיסם יושעיני מתוכם יעזרני ללמוד
האמת להרריכני ארשת שפתי יערב לפניך לעשות בלב
רצונך חנני דעה בינה והשכל לעבודתך : נא עשה ל
שמן : נחלנו מהיה לירושלים עיר קדשך : נשלמה המלא
הקדושה : בשנת אל"ף אתפלל לפ"ק

הקי אברהם אלחנן בהרב הגאון המפורסם מ"ה מרדכי דוד נ"י וחתן הרב הגאון הקדוש הצדיק המפורסם מוה"ר חיים מאיר יחיאל נ"י אביד"ק קאוניץ ומאנלניצא נכד הר"ם הקדוש זצלה"ה :

בראית
בשביא
עצה ו
קצות ר
היא
קביה א
הנה המ
מה ש
הנני מ
הבין מה
גם שהמ
הבני חמ
עניו נעל
ההלעני
השבתו
הה השי
אתנו בני
בביאה כ
זה היה
גלים נימ
העולה
עלם הבי
מספר ד'
אני בינה
בדע והג
אמרים ה
עש' ופ'
רתינו מק
מלה
שאת ולא
הנני למה
למור ע"ם
הנני עיקר
לכן נק' ה
הוצר בת
הלה כי
השיב
לנו כל הי
בית ומאיר
בסוף חודש
החודש
גם שאינו
או יכול לה
גם במשם
גבא תחיל
לשובה
לא סים ו
נאמנה נרא
המנים והא
במשבת
חייב כי הה
בוהו
היה נכ
לם הוא

בראשית ברא ארזים

במדרש תנחומא ושיה
 ה' בחכמה יסר ארץ
 עצה ותושיה אני בינה לי גבורה וכי הענין נודע כי החכמה
 נקראת ראשית כי בחכמה הביט וצפה אל אחרית
 הבר היא המלוכה אשר ימליכוהו ב' ובהכמה הגביל
 הקביה את מרתו בח' אים ויצא לכה כגבול וסדרה ושיעור .
 וזה המלוכה נק' ארץ כנודע ולכן כתיב ה' בחכמה יסר ארץ
 מה שעשה יסוד לבחי' חכמה בכח' גבול הוא מפני ארץ
 שהגיש אל המלוכה . ואעפ"כ לית מהשנה תפיסא ביה כלל .
 והבין מהות הענין איך נעשה מבחי' בלו גבור בחי' גבול והכרית
 הם שהמקובלים הראשונים האריכו בדכריהם לתת משל ומליצ'
 רבי חכמים וחידותם להלביש הענין קצת לאוזן השומע אמנם
 ענין נעלמה מעיני כל ה' להבין הדב' על ברוי . והחקירה האמתית
 בזה הענין הוא כמ"ש הרמב"ם שאין כח כלל בהשגתנו להשיג
 מהשבתו של היוצר כמ"ש כי לא מהשבותי מהשבותים ע"ש
 בזה תשובה ולפי' נראה כל שכל מחקור ראשית הבריאה אצל
 אלהינו בני ועבדיו מאמינים כי זאת היתה אכן פתחו ועיק' הכוונ'
 בבריאה כי נעבוד לפניו ביראה ופחד וגמליכוהו ולשרת בשמו
 וזה היה בחי' גלם הראשון לבריאת עולם והוא הנק' אבן השתיה
 גלים נימ' חכמה וז"ש בחכמה יסר ארץ ונחייעץ בתורה וברא
 את העולם דהיינו שאח"כ הוציא המחשבה לבחי' בריאה ע"י
 עולם הבינה המצייר ציורין שנא' די עצה ותושיה כ"ל ר' רימועל
 מספר ד' יודיין שבע"ב היא דחכמה כנודע אח"כ בא לבחי'
 ארץ בינה לי גבורה שהיא נכללה בחכמ' ונכורה של על עיון
 כנודע והנה נחלקו ב"ש וביה במסכת חגיגה דף י"ב ב"ש
 אמרים השמים נבראו תחלה וביה אומרים הארץ נברא תחילה
 ע"ש . ופי' הח"ש כי כל ריקוע מו' ריקינים נק' בחי' ארץ ושמים
 דהיינו מקצתו הנוטה על ראשיתו נקרא שמים בערכינו ומקצתו
 סוף מעלה נק' ארץ נגד יעק' הריקיע שלמעלה הימנו ולכן מא"ה
 מלאה ולא פליגי ע"ש . פי' לפירושו כי כל עולם נק' בבחי'
 שמים למה שלמטה הימנו כי הוא המשפיע בו ונק' ארץ שלמעלה
 הימנו כי הוא בחי' מקבל כנגדו כמ"ש הארץ וזל ואפשי עור
 וכמו ע"ש דרכנו . דהנה דעת ב"ה כי הארץ נבראת תחילה פי'
 חזונו עיקר יסוד הבריאה היה בעבור הארץ היא המלוכה כמ"ש
 ולכן נק' הארץ נבראת תחלה כיון שע"י ציור הארץ במחשבת
 יוצר בתחלה נברא כל העולם . וביש אומרים השמים נבראו
 תחלה כי שמים נקרא בחי' ההשפעה כנודע . והנה מדרך הטוב
 והחסד . והנה שהפץ בעבודתנו עיקר הבריאה היתה להטיב
 לנו כל הימים . והנה הט למשל אנך השמש משפיע אורו
 ביום וימאיר בה ואפשי בומן אשר הירח לא ניה אורו כראוי כמו
 ביום חודש או יש ג"כ איהו בחי' פגם באור השמש הרוצה
 להאיר הריך הוה ומפניא כשמצמצם אורו מלהשפיע נק' בבחי'
 פגם שאינו מאיר כדרכו . וכן הענין בכיכול כשבנינו עושי רצונו
 או יכול להשפיע ולהטיב להם משאי"כ ח"ו להיפך אוי נק' בחי'
 פגם במשפיע כי יוח' מה שנגל רוצה לינק בו ולכן נק' השמים
 ברא תחילה פי' שיטיבו בני' את מעשיהם ויוכל להשפיע להם
 כל טובה . וז"ש במדרש ב' ויכולו השמי' והארץ משל לאמבטי'
 לא מים והיה בה ב' אסקרים נאים (פי' צורות) כשעורו המים
 מוכה נראו הצורות וכן היה השמים והארץ ע"ש . פי' כי
 השמים והארץ נק' חייב אצל המקובלים וכמ"ש לעיל כי היו
 משבתו לבריאה וכן המקובלים קראו לבחי' תוהו ובוהו בשם
 ח"כ כי החכמה נק' תוהו היל' שם כמדבר ותוהו שאין תפיסה
 בו ובוהו היא הבינה המצייר ציורין ויכיר קצת בו וזה בו הוא .
 וזה היה נכלל השמים והארץ ולא היה ניכרין להדיא עד שעורו
 הם הוא המשל לבחי' אים הנקרא מים שאין להם סוף ובא

לכה גבול ואז נראו השמים והארץ

ויאמר ה' לא טוב היות האדם לבדו ונו' . איתא בילקוט זה
 אחר מעשרה לשונות שנברא בדם העולם . ואית
 דאמרי ורוח אלקים מרחפת ונו' . כבר נודע שהעולם נברא ב'
 מאמרות וכתבו המקובלים שהם נגד עשר ספרות ונתעסקהקב"ה
 בהחלבת עשר מדות הקדושות וכתבניתם יתנהג האדם דלמט'
 יהיה כמא כבוד לקדושת רצונו ית' וכמ"ש בספרים הקדושים
 בפ"ט כ"ס חומר דבורה יעו"ש והנה אות בריה קודש אש' אל
 חי חתם בכשרנו הוא מדת צי"ע ומכונה המדה הזאת בס"ק
 בשם טוב ע"ש ופשוטו של ענין כי הוא היסוד לכל טוב והוא
 המשפיע והמוליד דוגמת המדה ה' ליונה המשפעת כל טובה
 ושפע הקדושה ולכן נק' צדיק יסוד עולם ועי"ז הסבר' נותנת
 כיון שקדושת אות הברית כי כ' גדול . ולהיפך ח"ו הפגם גדול
 מאוד שגורם להוריק השפע לחיצונים אים יותר טוב היה שיברא
 האדם נעדר מתאוות המשגל לגמרי אפי' מהאשה הראויה לו .
 להיותו לבדו בארץ למען לא ישל בחטא גדוד כזה ח"ו ואפי'ה
 אהנו רואים כי לא כמהשבותינו מהשבת יוצר כל ולא תוהו
 בראה לשבת יצרה ואיתא בזוה"ק לא לשב' בנייהו לא מיניהו
 למעבד ישובא מנהון פי' משברא את האדם כהאזה הזאת ולא
 לשבת בנייהו בין עולם התוהו רק לשבר מתליות עול ולהסיר
 כח זגונים מקרבו ויטה' ויתקדש במות' לו כ'חודו עם אשתו
 לנרום חור' עליון עם מדות עליונות ותתהדר השפעת הקדוש' אל
 כני' . ועל ידי שבירת התאוה והמשבת' אל הקדוש' נולד הענוג
 עליון ועי"ז נעשה האדם מרכבה לבחי' צדיק יסוד עולם המכונה
 בשם טוב וז"ש ויאמ' ה' לא טוב היות האדם לבדו פי' שלא
 יהיה האדם מרכבה לבחי' טוב כשהיה לבדו ויהיה נעדר התאוה
 הזאת כי זולת עבודת האדם כשבירת התאוה הנשמית כביבראו
 מלאכים וצבא השמים מקבלים עול מלכות שמים אכן עיקר
 התענוג משוכני בחי' חומר מה שנבראו בעלי תאות היצה"ר והם
 נלחמים וסדרו וקדשו את נפשותם לכאמר אעשה לו עור כנגדו
 פי' שתהיה עזרתו ע"י כנגדו הוא כח המתאוה לאשה והוא
 כנסיתו ולא יוכל לו לכן דרשו רז"ל שהוא אחר מעשר' מאמרו'
 כג"ל שהמה נגד עשר ספירות ומאמ' הוה הוא דהיותו מרכבה
 למדה הטי' הנק' בשם צי"ע וז"ש ואית דאמרי ויהו אלקים
 מרח"מ"ת הוא צירוף רפ"ח מ"ת סוד מלכין רמיתו אש' אנהנו
 מנטלים ומנשאים על ידי עבודתנו ושבירת כח הרע וזה המאמר
 כולל לכל כוונת הבריאה .

וישם ה' לקין אות במדיר אות שבת נעל בפניו . ד"א קרן
 עשה לו במצחו . ד"א כלב מסר לו לשמרו וכי ע"ש .
 ביאור הענין דהנה הקב"ה אמר לקין נעו"ד תהיה בארץ . וצריך
 להבין ענין הקללה הלא הכחירה ביר האדם לבחור לו מקום
 לשבת לו ולא יגוד ממקומו . אע"כ צ"ל שבסך בקיכו רוח
 עועים ואיזה פחד ושנעון אשר עי"ז לא נבחר לו מקום לשבת
 רק להיות נעו"ד בארץ . והנה בודאי אם קן היה יכול להתדבק
 במחשבתו בבורא ית' בראוי או בודאי סרו מעליו כל הפחדים
 ונמתקי כל הדינים כמ"ש בכל דרכיך דעהו ונו' אלא שזה גוף
 הקללה שנתבלבלה מחשבתו מדכיקו והיה נעו"ד במחשבתו
 עד שגרמה לו הפחדים ונידוד בארץ ולכן אמרו בס"ר אות שבת
 נעל בפניו פירוש שעכ"פ ביום ש"ק היה נדבק בבורא ית' והיתה
 לו מנוחה כי ב"י כל דינים אתכספין וכל חיובא דניהגם ניהיין ד' א
 קרן עשה לו פי' קרן הוא לשון בהירות כי לדעה הב' נשאר
 עליו מהור שבת על יומא דחיל שינין עליו קצת מהפחדים ומחתי'
 רעות . ד"א כלב מסר לשמרו פי' לדעה הג' לא שמרוהו מצד
 הקדושה רק מסר לו ענין שמירה מס"א שלפעמים נעשה נסים
 ג"כ על ידיהם כמו שמצינו בנמ' ובמד' פי' תולד ח' שע"י ארנינישן
 נעשו נסים לרבינו הקדוש וחביריו והרבה שלוחים למקום ;

ונה מצא חן בעיני ה' . במדבר אמר ר' סימון שלש מצאיו
 מצא הקב"ה אברהם דכתיב ומצאת את לבנו נאמן לפניך
 דוד דכתיב מצאתי את דוד עבדי . ישראל דכתיב כענינים
 במדבר מצאתי ישראל . אתיבון חבריאי לר' סימון והא כתיב
 ונה מצא חן בעיני ה' . א"ל הוא מצא אבל הקב"ה לא מצא
 עכ"ל . ביאור המדבר הזה ר' סימון רמז בשמו לשון סימא
 בעלמא דרש ברמי וסימנים וציונים שברא הקב"ה בהם את
 העולם דהיינו שעשועי יוצר בראשית ונמלך בשמותם . וז"ש
 שלש מצאיות מצא הקב"ה סי' שעיי מצאיות שלשה צדיקים
 הנ"ל הביט ורצה כם לברוא העולם דהיינו אברהם שהיה מרכבה
 לבחי' חסד שנקי אברהם אדוהי ועושה חסד בעולם . ודמעה
 היה מרכבה לבחינת מלכות ששרשה מבחי' נבונה הן את
 העולם . וישראל הם מקו האמצעי תפארת כמיש ישראל אשר
 כך אמרתי וז"ש כענינים במדבר מצאתי ישראל מלת מרכב'
 רומז על הזמן הנעלם שקודם הכריאה שאין בו אפי' תפיסת
 המהשבה ורעין ואז הביט לנשמותיהם של יש' וכשביקשם
 נברא העולם . אתיבון חבריאי והא כתיב ונה מצא חן בעיני
 ה' . סי' שנס בספוק הזה רומז על ענין הכריאה : כי עי"ן הוא
 מספי ריבוע מ"ה ושם מ"ה הוא מספי אחים שנעלה במחשבה
 לברוא בו את העולם והנה אותיות השורש משם זה עולה
 חסיד והמילוי מריבוע עולה חן . ולדעתם נרמז שמצא חן
 בעיני ה' סי' שמצא חן וחסיד בעין המרומז לשם מ"ה שעולה
 חסיד שבשבילו נברא העולם והשיבם ר' סימון הוא מצא אבל
 הקב"ה לא מצא כי אפי"ם שהיה צדק היה צדק סעד להמכו
 וז"ש (חסד) העולם (ובהתקף אחי) מצאתי אפי"ם שהיה צדק
 גדול ועשה בעבודתו שביל נתיב למעלה עד שמצא חן בעיני
 ה' . אבל היה צריך סעד להמכו דכתיב בו את האלהים התהלך
 נח דהיינו אחר סעד מאת ה' וברא עולמו התהלך נח) אבל לא
 שבשבילו ברא העולם משאי"כ באברהם שעליו נאמ' התהלך
 לפני והיה תמים והיה הולך בצדקו ומאיר לפני הכריאה . וכן
 ישראל שכתוב בהם לכתך אחי במדבר דהיינו מה שהיו הולכי
 באמונתם במדבר באי"ן לא זרעה האיר לפני היוצי במחשבתו
 הקדומה לברא גם את העולם וז"ש לשון דכתך אחי המרומז
 על גודל צדקתם מבלי הצטייכו סעד למשל כמו שהתינוק הכריא
 וחוק ללכת ברגליו הולך אחי אמו כי במת בו לכה ש"א יפול
 ולא יכשל וכן הכוביה ה' מונטח בהם שילכו אחיו הגם שרא
 יס יעם ולא יהיה להם לסעד לכן בשבילם נברא העולם :

בהפטורה

כה אמר האל ה' בורא שמים וגומרים רוקע הארץ וצאצאיה
 יוצא כמד"א בראשית ברא אלהים את השמים ואת
 הארץ כמו שפי' ראו"ה שבכריאה ראשונה ומאמ' ראשון
 נברא כל העולם ומלואו : וזה נכלל במלת א"ת וגם כולל כל
 המאדעות וכל מעשה אשר יהא נעשהחת השמש אם טוב ואם
 דע חיו ובכולם צפה והביט הנורא ית' בצפיה הראשונה את
 מעשה כולם מדור אנוש ודור המבול ודור הפלגה וכדימה באלו
 עד סוף כל הדורות ועכ"ז צפה אשר אה"כ והארץ היתה תורה
 וב' הו' מ' מות עולם עד עת שהביר אברהם אבינו את בוראו
 ית' ונתגלה אור התורה עיי אברהם במה שקיים כל התורה כולה
 ועד איתו שעה היה תורה וזה התורה צפה השם יתברך אך
 וזה אלקים מרחפת על פני חסיד רומז על התורה שנמשלה
 למים . ולזה נזכ' חמשה פ"א"ס מים בספוק נכר חמשה חומשי
 תורה גם הו"פ א"ד . נסדקע : רומז א"ד על סמי' תורה : ומים
 רומז על התורה שנכתב' ורקיע רומז על תורה שנע"ם שזה
 מבדיל בין שמים למים ר"ל בין טהור לטמא : ועיי שעשוע

התורה ברא עולמו . ואפי"ם שצפה בתורתו ומה כתיב (ה')
 מה) אור : וזה שאמ' הש"י לישיעה הנביא כאשר צוה אותו
 להוכיח את יש' ושלא להתמיה בעיניו היאך אפשי להחזיק את
 הרשעים למוטב לזה אמ' כה אמ' האל כו' רוקע הארץ וצאצאיה
 ר"ל כשבראתי את העולם ראיתי את כל מעשיהם ובראתי
 על דעת כן שיוכלו לשוב . נוח נשמה לעם עליה ר"ל לא
 שהם למעלה מן הארץ ולעיה שאינם עוסקם בענייני העולם
 כל ימיהם כ"א ביראת ה' כל היום והם במדרגה גדולה דרש
 היא במדרגה נשמה . וזהו להולכים בה לאלו שהולכים בעיני
 הוה ואינם הולכים בעבודת ה' בתמידות כי אם לפעמים כתיב
 וכן לזה אין כ"א מדרגת רוח וזה ענין קין והבל שהכל
 בכחי' נשמה . וקין בכח נח רוח : ולזה כתיב ויהי הבל רוח
 צאן מלשון צאנה וראנה ר"ל שהיה שומ' הדברים היוצאים
 מהשנית . וקין עובד ארמה : קי"ן אותיות קין יוד ויהי
 על אותן האנשים שחושבין בעצמם שהם קן ימושב להשי'
 בעבודתם ותפלתם כאלו מטיבים עם השנית : נתגדל בעיני
 העבודה בחשבם שמים הוה. וזה : ולזה כאשר רא' את
 השם אל מנחתו חרה לו מאד והיה כמתעם על השנית על ש'
 קיבל מנחתו והיינו כמד"א והתקצף וקלל במלכו ובאלקיו א'
 הבל מרה אחרת היתה בו שהיה רבל וריק בעיניו וגם עכ"ל
 אינה נחשבת בעיניו לכלום כהישבו שמיר הש"י ומכחו
 לו זאת והוא הניתן לו כח לעשות חיל ולזה כתב והבל
 גם הוא : וז"ש שלמה המלך עיי בשגם זה הבל : גם הוא
 דיבוי ודבר הנטפל . ור"ל שהבאתו ועבודתו היה מרת
 היינו שלא היה חושב עצמו לכרום רק כמפל : רק מהו
 זאת וביא' מכבודות צאנו היינו שהוא חושב שדוא ה'
 אסר דבי' מעט כענין שניתן לאדם הכח לה והרצון ומן השם
 עזריתו : ולזה כתיב גם הו"א לשון נסת' : ר"ל שגם
 השפלות והגים היה בחסת' אצ"ו שלא היה נראה אצלו
 והכל ממנו ית' וישע אל מנחתו : ואל קי"ן לא שעה
 פניו ר"ל שנפל ממדרגתו הראשונה . ואמ"ה אל קין כ' א'
 תשוקתו ואתה תמשול בו . ר"ל שהתשוקה של יצ"ה
 האדם היא נתנה ביד האדם שעיי התשוקה שאדם משוע'
 להיבר רה ממשך עליו תשוקה היצי' . אבל ואתה תמשול
 ר"ל שביד כל אדם למשול על יצרו ולהתגב' עליו ושע'
 באלו התשקות והחמדות את בוראו ית' . וס'ר תשקת
 מעליו וכל אלו המעשות ודמדרגות היו הכנה וסד' לה'
 אש' בשני אלו המדרגות יתגהג כל העולם . וכמו כן התק'
 חכמים בבחינת הבל . ועמי הארץ בבחינת קין : ולזה
 ויקם קין על הבל אחיו ויהרגו . רומז על עמי הארץ שע'
 מספיק' ומסערין ידי לומדי תורה שמוטל עליהם באמרים
 אחי אנכי וכי עלי מוטל סיננתי : וְיִבְאֶמֶת אִינוּ כֵן כִּי
 להחזיק ידי לומדי תורה כל צרכם בכדי שייכלו לעבד את
 ולא יתבטלו מעבודתם :

אני ה' הוא שמי וכבודי לאחר לא אתן ותהלתי לפסוד
 הכבוד היא (חסר טו) הכורא ית' כאשר הוא נכס'
 ובעצמו וכל אלו צריכין להתקן ולהעלות קודם (חסר טו)
 מדרגת הבל וקין . וזהו הבי' לה' בני' אלים רומז על
 וגם ר"ה הוא הבל' וכתיב הבו לה' כבוד ועו' . ונחזור
 ואפי' אני ה' וגו' וכבודי לאחי' דא אתן ותהלתי לפסוד
 רומז על כבוד הש"י כאשר הוא בעצמותו . ותהלה וס'
 התהלות שההמן נותנים לו . וזה חזר לענין ראשון
 השם ית' לישיעה וכייעלה על דעתך שאתן כבודי לאחיותי
 לפסילים אם לא שמידי היתה זאת והפין אני כתשובתך וזה
 לפסילים רומז על תפלות פסולות על ידי מתשובות וזה
 שהן בכל יעלה רק וורקין אותן לטמא : ויש שאין נספלו

כך ומני
 צדיק שו
 בעצמי
 כל איבו
 ר"ל
 העולם
 המיון
 לבד והו
 יתגבר
 דעה מ
 אחאק
 יודיע ש
 שעובדי
 ערים ב
 ונראו

הכבוד
 שנקי
 נע כי
 יסודות
 לעומת
 שיהיה
 ותיב
 שכל
 כי דבר
 סקודה
 ופי' כ
 שנקרה
 אש
 מפי' כ
 זה עוש
 שגאה
 סתכל
 עשה
 מכא
 כי נכו
 להם
 נתנים
 וקטטה
 חכמה
 אמת
 למעלה
 מחיה
 הקב"ה
 שלום
 ותלאם
 מארץ
 צבאות
 נולם
 ונפמטי
 קודם
 את הב

ובניחן אותם כדוכל אחד עד שיתעלו על ידי תפלות איהם
 נשקף שהוא משורש נשמת זה האדם אי עיי תשובת זה האדם
 בעצמו ישימו לה כבוד : היונו לרמלך את הכורא ית' על
 כל איברים דוליה ובכל עסקי ובשינה ובקיצה דוליה ובהילוכא
 ובהלתי באיג יגידו אף איתם שהם בשממז ובמחשבי זה
 העולם אף עליהם יורה אור ויגידו תהלתו : ה' כנבור יצא : ובקף
 חסיון וריל כי כוראי עצם השיי אמיתת הויתו אינו כיא טוב
 לבר והוא מתנהג במדת הנבונה להתנב' על שינאו וזה על אייבוי
 ויגבר : יגם לצורך העולם הוסי' יראתו על פניהם ויסירו מדרבם
 דיעה מראתי ית' אבל באמת הוא טובות וישעיות מאתו ית' והו'
 אמתק כולדה : כמי היולדה שיש לה נאכים קודם הלידה והכל
 יודעים שהיא הבנת כל דה ולטובתה כמו כנל הצרות והשעבודו'
 שעוברים עלינו תמיד אך שהם נסתרים דרכי היותה כתיב והולכתי
 עינים בדרך לא ידעונו : וריל שלעתיד יגלו ויפקחו עיניו
 ויראה שהכל היה לטובתו ומחסרו הגדול יתברך ויתעלה :

פרשת נח

ארה תולדות נח

ויג' איתא בש"ע אי"ה סי' פ"ט
 קודם התפלה אסור ליתן שלום
 הרבוי ששמו של הקביה שלום ע"ש : גיל לבאר המעם מה
 שנקר' הקביה שלום הוא ככתוב עושה שלום כי קבלנו מרבותינו
 גיע כי אין לך דבר נכר' שאיננו מורכב מדי יסודות ארמ"ע והם
 יסודות מתנגדי' כי מים מכים האש והרוח מנפחו וכן כודם אחד
 לנשמת חבירו ומצד השכל אין מבין איך הם בתפיסה אחת להיות
 מתייחדים ומשולבים אלא שכח המחברם וכולם יחד הוא אדוקכל
 ומתיב כלם בחכמה עשית כי חכמה הוא צירוף כיה מיה דהיוני
 שכל המעשים וארבע הם דוח נכרא בהם כה הדסתכלות להביט
 כי דבר כי מה הוא והוא אסם ואופם לפני מחוללו ומזכרה לשמו'
 סקודת יוצרו אשר שם בקרבו הגם שעיי' יתבטל ממציאותו י'
 ופיו כאשי המים נעשה אין ואפם וכתפששות נשמות כה
 שנקרבו וכמי כן האש וכן כלם עד שעיי' מתייחדים ומשולבים
 איש עם רעהו כסקודת היוצר וכן מלאכי מרכבה דהיונו מיכאל
 מימין מהלל ונבריאל משמאל ממלל הגם שהם כחות מתנגדים
 זה עושה חסד והשני מתגבר בנבונה עכ"ז שלום כמחוצתם ואין
 שואה ואין קנאה ביניהם והוא גיב' מפעם הגיל כי כל מלאך
 מסתכל בכה עישהו דהיונו שחסד שהיא עושה או הנבונה איננו
 עושה בכה עצמותו רק רצון כונו שרוצה בעבודתו זה שמו של
 מיכאל צרות מיי' כאל' פ"מי עושה חסד בלעדך ונבריאל מעיד
 כי נבונה מאל ית' ומבלעדיו אין אדקים לכן הם וכל אשר
 להם בשלים כמציאותם נגד רצון הכורא יתברך שנקרבו ועיי'
 נתנים באהבה רשות זה לזה וביניהם שלום ור' עית כי אן'החלוק'
 וקטטה רק בנסידים למטה שכיא מתנשא לומר אני אשתר' מחמת
 חכמה שבקרי' או איה עליוי י' אחי' אשר הם תועים מדרך
 אמת ושוכחים כי היוצר הוא הנותן להם כה לעשות חיל אכר'
 למעלה כן המשכילי' שמבינים מדעתם כי רוח ה' בקרבם והוא
 מורה את כלם יסתנהגים כרצונו ע"כ שריום ואהבה במתנותם ולכן
 הקביה שמו שלום כי מפני שמו וראים ומתפחדים עד שנעשה
 שלום ביניהם כגיל : והנה הבוביה ימינו טפחה שמים וכל צנאם
 תלאם בהנהגת האדם דלמטה כמבואר בסיי' וסיק : ואם אמת
 מאיך הצמח או צדק משמים נשקף ומתעורר למעלה על כל
 צנאות השמי' חסד ורחמי' והשפעות טובות : ותילופי'ה' עיי'
 גולם ואש בער היו שעיי' מעשיו הרעים פונג להם למעלה
 נפגמי מקרובות' וזיש' חזיל אסור לאדם להקדים שלום לחבירו
 קודם שהפלה כי הו' כשמקדימו להאדם וכברו מים שימליך
 את הבו' או גורם פגם למעלה גיב' שמיאה שיש כה ומכונד

זולת היוצר וזה מתורה למה ששמו של הקביה שלום כמי' לעול'
 והנה עפ"י דברינו נפרש עוד סדר הבריאה כי כל הנהגות צנא
 השמים סמל וסדר הנבראים באיך הם מתנהגים אחרי מעשה
 בני האדם למטה : ומסתמא כמה עולמות וכמה נבראים אשר
 תלויים בזה האדם וכמה מהם באים אחר ו' כן מצני בדר הטבול
 דכתיב כי השחית כר בשר את דרכו פי' אפי' היות ובהמיועיסות
 נדרונו שלא במים אשר הענין יפלא מהבין אחרי שאין בהם
 יצהיר לעבו' עברה למה ונו כמו האדם אבל לפי' נח'שהברוא'
 ששורש נשמתם היתה מצד רשעים ההמה שהשה תו דרכם על
 כן גם המה השחיתו כמו הם דרכם והמעט מהם אשר כאו אל גח
 אל התיבה מן הטורים שכעה שכעה ושנים מן הטמא' מסתמא
 היתה שרשם משורש אדם שלא המא וכמותו גם הם לא פגמו
 במעשיהם והתיבה לא קלטה יותר מהם וכן מצני למעלה שפגמו
 דור הטבול אפי' סמל עד שארובות השמים נפתחו והשמש
 והירח לא שמשו כמאמרם ז"ל וכמו שנבאר בסמוך אבל מצד
 נח היה אך מיכואפי' מדת הדיון נהפך לו לרחמי' וכמי' רשעי'
 ז"ל ע"ש :

וילד נח שלשה בנים את שם ואת חם ואת יפת . ולכאורה
 שמות בנים מותר' בפרשה זאת מאחר שמוכרי' תקף
 למעלה בסוף ספר בראשית : וגיל לומר עפ"י הקדמה אחרי
 שאנו רואים מעשו' בני אדם אומן העישה כלי אם גומר לעצמו
 כמחשבתו לעשות כך או כך בציונים נאים וכיוצא בהם ואח"כ
 כשננטרה מלאכתי ואם שני' בה ולא נעש' כרצוני או יתנו
 שנית בכור להאביר' מאותה צרה ולעשותו שנית עד שחבון
 מהשבתו ותיעשה כרצונו וזה משפס בני אדם שוכני בתי חומד
 אבל היוצר כר בהסתו הסביט לסיף דבר בקרבותו אין לומר
 על שיהם ין להשחית את העולם עמור רשעי דור המבול ולהאביר'
 מכל וכל אחרו שאנו רואים שעלי' ברצונו הפשוט לבראי' והביט
 לנשמתיהן של הצדיקים האבות וגם הבנים וכאשי' היו השחיתו
 מכל וכל או הצטרך לבראו שנית עבור הצדיקים שיבואו אח"כ
 וא"כ היה חסרון בחוקו כאשי' היו נעלמה מעיניו מים הבריא' מה
 שיהיו אח"כ כיון שיכרא ויהרוב וברא שנית וא"כ עפ"י הסכר'
 ניתנת שלא היה מדרכו להשחית את העולם במי הטבול אם לא
 שנשאיר נח ובניו הצדיקים ויהיו שארית באיך ולבריא'ת עולמו
 עד שאיכר את הרשעים ואח"כ נשאר הבראה כסודורו הראשון
 בלי השתנות כי רק איכוד הרשעי' היה מסידר לפני כלוח
 הבריא'ה וכאשי' נכאר מזה במיא' לכן פתח הפיש' הואת בנח
 ובניו כי הם היו הסיד לעיגוש הרשעי' שמבלעדם לא היתה
 באפשרי להחייב עולמו כגיל וזיש' ישעיה הנביא ז"ל כי מי נח
 ואת לי ונקראי המים על שם נח כדרשת רז"ל וכראתא בווה'
 מחמת שלא התפלל על בני דורו ולכאורה קשה להאמין על
 צדיק כמו נח שיחדל מהעתי' לה' בעד כל יושבי תכר כל קי"ך
 שנה שעסק בבנין התיבה והחרה בהם תמיד אבל נוכל לומר ע"ס
 דרכנו שלכן נקראו ער שמי כיון שעיי' צדקתו הא נשאר שארי'
 באיך ועיי'כ' שפך הקביה כאש חמתו על ראש רשעים כגיל
 ולכן נקרא מי נח ואת לי ועפ"י נח' מה שאמרנו חז"ל כפסוק
 ויסני' ה' בעדו שהיו אומרים בני דורו אלו אנו רואים אותו וכנס
 אל התיבה אנו שוברים את התיבה והוירגי' את נח ובניו ולכאור'
 הדרכ תמוה מה בצע דרם כי יאכידו גם את נח ובניו ולא תשא'
 פרסה והגם שהיו רשעי' אבל לא היו ספשי' ואדרבה כמי' שבוה'
 שהבינו בשכלם כל דבר בשרשו למעלה ולנקשה שאין
 לך טפשות גדול מזה להאביר' נח ובניו אבל לפי' מה שכתבנו
 נח' שרצו בהריגת' כרי' שעיי' לא הויה שארית באיך וממיל'
 מוכנה שישנב ה' מהרן אפו ולא לרחיב עולמי אחרי שהביטו
 אל סוף מעשה באצט'נינות שלהם שיברא את אברם ויצחק
 ועקב והבאי' אחריהם וזה בלתי אפשרי שיהיה השחתה ובריא'ה
 שנית

שנית כנ"ל ולכן רצו להרונ נח ובניו כדי שלא יאבדו הם על דם כנ"ל ולכן אמר הקב"ה נראה דבר מי יקום

איתא בז"ה בראש הפרשה הזאת ח"ל ת"ה נח אהוי מיומא דאתברי עלמא למיהי כתיבה כתיבורא חדא ולמעיל בה ועד לא איתחברו כהר' לא הוי עלמי כרק' יאית זכו ותא הוי משיעור' דתיבות' אף הכי נמי הוא עכ"ל . והבין הענין שמענו מאדמו"ר הצדיק מהר"ב זל"ה כי שיעור' התיבה הוא שלש מאות אמה אורך הוא מספ' אות **ש** חמשים אמה רחבה היא בניס' אות **ש** ושליש'אמה קומתה היא נ"י אות **ש** הצירוף מהן הוא לשן וידוע כי כרית דלשון רומז על הצדיק הבא אל התיבה היא המלכות ומתחב' עמה זות כוונת הוה"ק משיעור' דתיבות' אף נמי הכי הוא עכ"ל : ויש עוד מלן לאל"ה דהנה היתור הצדיק עם המלכ' ת הוא בסוד יתור היתה עמאדמי' א"כ יש לומר " פעמ' א' ה' פעמי' ד' עולה שלשים (אמה) קומת התיבה ו' פעמ' נ' עולה שלש מאות אמה אורך התיבה ה' פעמ' " עולה חמשים אמות רחבה ואתי שפיר מפי כוונת הוה"ק הנ"ל וכמדימה שכבר נכתב בספר מקובל א' כדבריו : קנים תעשה את התיבה כמדור' אמר ר' יצחק מה הקן הזה מטרה את המצויע אף תיכתך מטרהתך עכ"ל ונראה לכאד ההק' דהנה אמרו חז"ל רשעים מלאים היטות פ"י אפי' כשעת חטאם עובר עליהם ההרה"ו והח"טה כי הלא נשמת ישראל עמו אכן אין בכח ההרה"ו הזה להחרילו מהמעשה אשר יעש' אפס כי נעלם מקימת במחשבה דקה מן הרקע . וצורך הענין מה שברא היוצר הרה"ו תשיבה זה כדי שיעשה רושם קצת שעכ"פ יוכל לשוב אח"כ הנם שעשה רשע ופשע . וזה היה הענין ד' מלכין דמיתו שעלה ארס למעלה דהיינו שע"ז נרשם ונפעל שיבא אח"כ עולם התיקון שיתחדש כנודע : וכן ענין הרה"ו הרטות הירשע'י כנ"ל והבין וכן דור המבול כאשר פנמו ויחזו מן הארץ ולא נשאר מי שיעשה ויגרום היחוד להיום העולם וישא' אך נח הוא הצדיק ועלה כתיבה מורה על הסלקות הצדיק בעולם המחשבה כנודע: ויהי הכנה לעולם התיקון אח"י המבול . והנה עולם המחשבה נרמו בשם י"ה כידוע וכש"כ כלול מעשר עולה ק"ן והוא דרך א' כמו קן המטרה את המצויע והוא כסוד קנה חכמה קנה בינה .

ויאמר ה' לנח בא אתה ונ"י כי אותך ראיתי צדיק לפני בדור הזה פ"ש"י לא נאמר תמים כי מקצת שבחו אמרי' כפניו וכולו שלא בפניו ע"ש ואפשי' לומר עוד טעם אחר על השינוי שחסי כאן מ"ל תמים מה שכתב לעיר בראש הפ"שה . דהנה רש"י פ"י לעיל בפסוק את האלהים התהלך נח שהיה צריך סעד לתמונו אבל אברהם כתיב בו התהלך לפני והיה תמים לפני נובל לומר מסב"י שגם נח לא היה צריך סעד לבחי' צדיק כי היה מתחוק מעצמו והלך בצדקתו אמנם להיות צדיק תמים שהוא מעלה הייתר נבוא' כמבוא' לזה היה צריך סעד מאת ה' לתמונו ולכן למעלה שסי' הכתוב הבדל מעלתו מבחי' אברהם אע"ה כתיב נח צדיק תמים את האלקים פ"י שלזאת ה"י צדיק סעד משא"כ באברהם דכתיב בו התהלך לפני וה"י תמים הרי שלא ה"י צריך סעד אפי' לכהנית תמים אבל בפסוק זה משמיענו כי לכהנית צדיק גם נח לא היה צריך סעד לתומכו לכן כתיב כי אותך ראיתי צדיק לפני הרי לפני דייק' שלא ה"י צריך סעד ממיל' משבחו רק בבחי' צדק לבד ולא תמים :

ויבא נח ונ"י מפני מי המבול פ"ש"י אף נח מקטני אמה היה מאמין ואינו מאמין שיבא המבול ולא נכנס עד שדחקוהו המים ע"ש . והענין תמוה נח הצדיק שחלילה היה חסי אמונה בבוראו ויבדל ואף גם מהידוע כי ק"ד שנה קודם המבול שח' כבנין התיבה וגם הוכיח והתרי' בבני דורו כמבוא' והוא כעצמו יהיה מקטני אמה . אכן יש ליישב דכרי רז"ל כי מדרך הצדיקי'

להמתק הדינים ולבקש רחמי רצון השי' על ברואיו : והנה שנראה לו שהקב"ה נוור גזירה מרבה בתפיל' ובמחשבותיו הקדושים עד שממשיך רחמים לעול' ואית' בא"ד' רבא סיד' ה' ליראיו ועד לא אסכימו לא נחתין דינין לעלמי' ע"ש א"כ נח הצדיק אחרי שהפץ להנכי' החסדים ולבטל גזירת המבול לא נח' אל לבו התפשטות המחשבה כי יצא דבר המלך וא"ן לשנות אפי' היה מתנבך במחשבתו לאמר ישוב ה' וינחה ויגולו רחמי' ע"י מרותיו : לכן קראוהו חז"ל בצחות לשונם מקטני אמה שה"ה מאמין ואינו מאמין פ"י לא הפץ יהאמין שלא להסכים עם הדי' ורק מפני שהיה יחידי בעולם לא יכול להציל את כל בני ה' . אבל הוא עשה את שלו ולא נכנס עד שדחקוהו המים .

וידבר אלהים אל נח צא מן התיבה ונ"י : איתא במד' לכל זמן ועת לכל הפץ תחת השמים זמן היה לנ' ליכנס לתיבה כ"י וזמן היה לו שיצא ממנה משל' לפיכך שיע' מן המקום והושיב אחר תחתיו כיון שבא אמר לו צא ממקום משל' לסופר שיצא למקום אחר והושיב אחר תחתיו כון שיש אל צא ממקומך עכ"ל . תחלת דבריו המדרי' להורות לנו דה"ה הישרה שקברנו מרבותנו נ"ע וכארתיים באורך בהנהיג' לנ' נכירות ה' ומשם תראנו וקצ"י הענין שיש שני הנהגות לנ' העולם ומקרו האחד מה שקבע יוצרני ב'וח משי"ב וס' דר' ה' וזמן מה שיחיה כל ימי הבריאה כמי שנחבא' בפ' והארץ' ה"ה תוהו ובוהו וחושך ע"פ תהום שצפה הקב"ה על ד' גליות שה"ה אח"כ ויהי אלהים הוא רוחו של משיח ונכל העינים למגדול' קטן ואעפ"כ עשה אופן בתוך אופן היא הנהגה התו"ת כמ"י הרמב"ן בפסוק והיה אם שמוע תשמעו ונתתי מטר וההיפך וי"ה ההיפך ואל תאמר כיון (שהבחי'ה) שהנהגה) תלוי בכחה איך היתה מודעת לפני היוצר לסדר כלוח העתים ובזאת נבט' רבים מהבחי' . והעיק' בזה במ"ש הרמב"ם שאין לעמוד בסת' כמ"ש כי לא מחשבותי מחשבותיכם והרבר אמר כמו שאמרו באורך במ"א ועין בהנהיג' שגדפס בשמי בספר באר הגולה נח' הענין וגם כאן ביאר לנו המדרי' כי היה הכל גלוי וידוע לפני פנס דור המבול וביאת נח אל התיבה ועת שיצא מן התני' ונרמו קצה בפסוק הנ"ל וידבר אלהים פירש"י הצדיקי' מהג' מדה"ד למרה"ד פ"י כי אלהים נימי הפכ"ע והיינו שלא יצא התיבה עד שרראה לו כי אפילו הדין מסכים עמו והכל היה בלוי המסור כטבע משי"ב וצפה והביט אל צדקתו ומ"ש משל' לנ' וצ"כ וכ"י רמזו בדבריהם לס' ד הנעלם כמ"ש כי תפארת יו"ט עלו למעלה כל ימי משך המבול במ"י חוי"ב כי לא היה הצורך לשים יחוד ולא היה איתעויות' דלתת' : וכדוגמ' זמנ' נח אל התיבה ונחכסה שם וע"כ נאס"ו בתשמיש כנודע ה' שנעשה ע"י ביאתו אל התיבה איוה יחוד דקה מן הרקע לוח' קיס העולם ע"י יאח"כ כששב וינחם ה' והספירות הנ"ל באו מקומם הראשונה אז אמרו לנח היושב במקום ועושה היתור' כי מעתה אין העולם צריך לזה והבין :

את קשתי נתתי כענין ונ"י הנה אמרו חז"ל ששאל רש"י ע"ה לר"י ב"ל נראה הקש' בימך אל' הן א"כ צ"ל כן לאו אתה בר ליזוא ע"ש . והמאמ' צריך הכנה כיון שא"ו הפעם שלא היה נח הצדיק יכול להנין ער בני דורו א"כ מה נח התיסה בדורות אחרונים כמי בימי ריב"ל גם אם נראתה הקש' בימי מ"ס אפשי' שהיה צדיק גדול רק שאין דורו זכאי לכך ונ' צריכים לקשת וא"כ מה חרי האף הגדול הזה שאמ' לו איכ"ה אתה בר ליזוא ואפשי' לתרץ דהנה האלשיך הקדוש פ"י ע"י מאמי חז"ל כל מי שלא נבנה בית המקדש בימינו כאלו נבנו בימי המעם לזה כי בוראי מן הנמנע לצדיק יחידי בלי נ"י דורו כלל להביא מלך המשיח ולבנות בית המקדש ועכ"ז חייבין ארס מישראל לתקן מעשיו וימיו ושנותיו ולעשות עכ"פ הנ"ל לנאוה

הוא הלאה שלא יהיה העיבוב מצדו ח"ו ויש כל מי שלא נבנה
 בהמק בישו דייקא פ"י שלא השנית על ימיו ושנותיו שהיו
 מתקנים וראוים לבנין בהמק כאילו נח"ב ביצו עכ"ל
 ודפ"ח ומעתה נחזי אנן וניפא כזאת בענין הקשת הגם שמן
 הנמנע לצדיק יהודי להגן על כל בני דורו וכמו שמצינו בדור
 המבול . עכ"ל אין אדם מישראל יוצא ידי חובתו כ"א לעבוד
 הש"י בעזו ותעצומות עד שהוא מצד עצמו עכ"פ לא יצטרך
 לקשת וזה ששאל רשב"י לריב"ל נראה הקשת בימך פ"תקנת
 ימך עד שלא הוצרכת מצד עצמך לקשת יחשיב לו בענותותו
 ח"ו וע"ז אמ' לו א"כ לאו אתה בר לואי ואיש ומעתה נכא' פ"כ
 דור המבול וענין הקשת מה שהוא שייך לזה מן הידוע כי
 בוראני ית"ש עלה על כל העולות דלית מהשבה תפיסא כי כ"ל
 שגלה ברצונו הפשוט לברא העולם לא היה רק לבעבו הפצו
 ורצונו בעשי ורצונו יקרא בהם אלהותו ית' והחקירה הגדולה
 שנתחבטו בהם שאך יתכן הפיץ ורצונו לבוראני המופשט מכל
 מדה וציור תשובתו ע"ז שאנתו מאמינים בני מאמיני אמונתו
 לעי קיימת שבודאי נחלכש בכחית רצונו לרצונו בעבודת יש'
 ובחירה ואין להבין הדב' על בוריו וכבר הניח הרמב"ם ז"ל יסוד
 אמיתי בזה עפ"י הכתיב כי לא מהשבותי מהשבותיכם והחוקר
 לרעה ולהבין מהשבת יוצרנו ככל הוא כי לית מהשבה תפיסא
 בזה והנה הרבה מועים ע"י זאת החקירה כרעו נפלו ומערו
 מאמינת יוצרנו ובמשה ובישראל עמו והחקירה הזאת התעם עד
 שפגמו ברעוא דרעוין ואמרו כי נברא העולם מבלי כוונת מכוין
 עד שלפי דעתם אין צורך לבורא ית' שמו בעבודה עמי וכמו
 שהארבתי מזה הרבה בהנהגות לספ' נבורות ה' יע"ש וזה הוא
 עיקר עכור לכל מערי רכל הנדים ונעים מעל משכן ה' ותורתו
 ומצותיו וכן היה פנס דור המבול ולכן השחיתו את דרכם ופגמו
 ביוע' לכמה להורות על שפעת המשפיע ללא צורך וזונו מן
 בשאנו מנו להורות על עירוב הנבראים שלא היתה ככוונה
 וסדר רק הכל במקרה וכיכ גדול כה הפנס עד שנקם ה' באויביו
 בדרך במדה והוריק עליהם מי המכול בלי מדה ושיעור וצימצים
 כרצונם בהשפעה בלי צימצום לאכד כל זכר למו ואח"כ כאשר
 שב ה' וינחם ע"י הרעה ויכלא הגשם מן השמים והביט אל נח
 ויא' רא אוקף עוד לקלל ונוי את קשתו נתתי בענן פ"י ברמו
 בסלת ענן על החסד הגדול וכמ"ש בזה"ק בספוק ויבא משה
 בתוך הענן שהוא מלאך מיכאל כהנא רבא ע"ש והענן מכונה
 ב"ש בשם ע"ב שמשפ"י עולה חס"ד ומלת קשת מ"ה על בחינת
 גבוהה כמ"ש אשה קשת רוח אנכי ולכן אמר האת קשתו נתתי
 בענן נתתי דייקא לשון עבר פ"י כאשר בראתי עולמי שלא
 ברע החוטאים רק נתתי בחינת הגבורה בתוך החסרים שלא
 יתפשטו החסדים ע"ה בלי די ויהיה מן הנמנע להנבראים להביל
 אותם ולכן עשיתי שיעור ונבול א"כ הגבורה עצמה הוא ענין
 חסד ולכן היה בעניני ענן על הארץ פ"י בכל זמן שירבו ההשפעות
 הגזומים בחסדים ונראתה הקשת יהיה כיכ בחי' גבורה להנביל
 שלא יזונו בלי די כמו בדור המבול רק בבחינת נבורת קשת
 א"י ע"ש לו שלשה גוונים הרומזים על האבות ועל פיהם יתקיים
 וי' שיא העולם כראוי והבן זה וראיתי ה לזכ"י ברית עולם ואיתא בזה"י
 כ מה שהיה רמזה א"י המלכות פ"י הענין שהבטיח הקב"ה שההשפעה
 תהיה נובעת ע"ס המלכות שימליכו אותו בני ישראל וע"ס סדר
 עבודתם ואז יהיה נאה להם ונאה לעולם :

הוא הלאה שלא יהיה העיבוב מצדו ח"ו ויש כל מי שלא נבנה
 בהמק בישו דייקא פ"י שלא השנית על ימיו ושנותיו שהיו
 מתקנים וראוים לבנין בהמק כאילו נח"ב ביצו עכ"ל
 ודפ"ח ומעתה נחזי אנן וניפא כזאת בענין הקשת הגם שמן
 הנמנע לצדיק יהודי להגן על כל בני דורו וכמו שמצינו בדור
 המבול . עכ"ל אין אדם מישראל יוצא ידי חובתו כ"א לעבוד
 הש"י בעזו ותעצומות עד שהוא מצד עצמו עכ"פ לא יצטרך
 לקשת וזה ששאל רשב"י לריב"ל נראה הקשת בימך פ"תקנת
 ימך עד שלא הוצרכת מצד עצמך לקשת יחשיב לו בענותותו
 ח"ו וע"ז אמ' לו א"כ לאו אתה בר לואי ואיש ומעתה נכא' פ"כ
 דור המבול וענין הקשת מה שהוא שייך לזה מן הידוע כי
 בוראני ית"ש עלה על כל העולות דלית מהשבה תפיסא כי כ"ל
 שגלה ברצונו הפשוט לברא העולם לא היה רק לבעבו הפצו
 ורצונו בעשי ורצונו יקרא בהם אלהותו ית' והחקירה הגדולה
 שנתחבטו בהם שאך יתכן הפיץ ורצונו לבוראני המופשט מכל
 מדה וציור תשובתו ע"ז שאנתו מאמינים בני מאמיני אמונתו
 לעי קיימת שבודאי נחלכש בכחית רצונו לרצונו בעבודת יש'
 ובחירה ואין להבין הדב' על בוריו וכבר הניח הרמב"ם ז"ל יסוד
 אמיתי בזה עפ"י הכתיב כי לא מהשבותי מהשבותיכם והחוקר
 לרעה ולהבין מהשבת יוצרנו ככל הוא כי לית מהשבה תפיסא
 בזה והנה הרבה מועים ע"י זאת החקירה כרעו נפלו ומערו
 מאמינת יוצרנו ובמשה ובישראל עמו והחקירה הזאת התעם עד
 שפגמו ברעוא דרעוין ואמרו כי נברא העולם מבלי כוונת מכוין
 עד שלפי דעתם אין צורך לבורא ית' שמו בעבודה עמי וכמו
 שהארבתי מזה הרבה בהנהגות לספ' נבורות ה' יע"ש וזה הוא
 עיקר עכור לכל מערי רכל הנדים ונעים מעל משכן ה' ותורתו
 ומצותיו וכן היה פנס דור המבול ולכן השחיתו את דרכם ופגמו
 ביוע' לכמה להורות על שפעת המשפיע ללא צורך וזונו מן
 בשאנו מנו להורות על עירוב הנבראים שלא היתה ככוונה
 וסדר רק הכל במקרה וכיכ גדול כה הפנס עד שנקם ה' באויביו
 בדרך במדה והוריק עליהם מי המכול בלי מדה ושיעור וצימצים
 כרצונם בהשפעה בלי צימצום לאכד כל זכר למו ואח"כ כאשר
 שב ה' וינחם ע"י הרעה ויכלא הגשם מן השמים והביט אל נח
 ויא' רא אוקף עוד לקלל ונוי את קשתו נתתי בענן פ"י ברמו
 בסלת ענן על החסד הגדול וכמ"ש בזה"ק בספוק ויבא משה
 בתוך הענן שהוא מלאך מיכאל כהנא רבא ע"ש והענן מכונה
 ב"ש בשם ע"ב שמשפ"י עולה חס"ד ומלת קשת מ"ה על בחינת
 גבוהה כמ"ש אשה קשת רוח אנכי ולכן אמר האת קשתו נתתי
 בענן נתתי דייקא לשון עבר פ"י כאשר בראתי עולמי שלא
 ברע החוטאים רק נתתי בחינת הגבורה בתוך החסרים שלא
 יתפשטו החסדים ע"ה בלי די ויהיה מן הנמנע להנבראים להביל
 אותם ולכן עשיתי שיעור ונבול א"כ הגבורה עצמה הוא ענין
 חסד ולכן היה בעניני ענן על הארץ פ"י בכל זמן שירבו ההשפעות
 הגזומים בחסדים ונראתה הקשת יהיה כיכ בחי' גבורה להנביל
 שלא יזונו בלי די כמו בדור המבול רק בבחינת נבורת קשת
 א"י ע"ש לו שלשה גוונים הרומזים על האבות ועל פיהם יתקיים
 וי' שיא העולם כראוי והבן זה וראיתי ה לזכ"י ברית עולם ואיתא בזה"י
 כ מה שהיה רמזה א"י המלכות פ"י הענין שהבטיח הקב"ה שההשפעה
 תהיה נובעת ע"ס המלכות שימליכו אותו בני ישראל וע"ס סדר
 עבודתם ואז יהיה נאה להם ונאה לעולם :

בהפטר

כדור שמשותף וכל גבולך לאבני הפי' אית'בילקוט
 מהו כדור פליגי בה תרין מלאכי ברקיעא מיכאל
 ותרין אמוראי בארעא . יהודא וחוקיה בני רבי חי'א

זהו נק' אבני כסף וזהב :
 בצדקה הכיני להסכיר הענין : וגם מה דאיתא שהקב"ה
 חותר החירה מתחת כסא הכבוד לקבל בעלי תשובה
 כי בודאי הוא הוצפה גדולה לעמיד לפני פנייה הקב"ה לבקש
 מחילה לחטאיו וכי באיזה אנפין יקום קמי מלאך קדישא , וכל
 העולמות אינם מניחין לעלת תפלות זה האדם רק עדין שיבזה
 האדם מאת הש"י בדרך צדקה ש עשה עצמו כעני בפתח וזה
 צי"ד האדם גם כן לעשות צדקה עם העניים והאביונים כי במד'
 שאדם מודד מודדין לו , וא"כ ע"י זו הצדקה שעושה עושה לו
 הנלים לכנס לפני ולפנים לבקש מחילה על חטאיו ממנו ית'
 ומצדק נעשה צדקה . וזה חותר מתחת כסא הכבוד , כי בודאי
 סתמת גדולה ורוממות הבורא יתברך א' אפש' לקרב עליו ית'
 אך מגודל רחמנות הבורא ית' כביכול משפיל עצמו מכסא כבודו
 הוא גודל מרכותו ורוממותו כדי לקבל שבים וזהו מתחת כסא
 כבודו והנה כשהש"י מביא עליו איזה יסדין ומחליש כח היצר
 ולא יהיה אה' מרותיו ולא יבעט ביסורין , אבל מי שנתחזק
 על מעשי הצדקה והמצוה שעשה סתמת שלא הגיע אליו תועלת'
 הפעורה הצריך לה ודאי איהו רע וכדאיתא בש"ס בדיה נבי
 מעשה רכוש : החילוק שבין ב"י לעובדיהו : וכמו שהקשו לחכם
 אחד מנין בא זה שאדם חולה ופיור מעותיו לעניים לומ' תהלים
 בעדו כהונ' ואעפ"כ לא הגיע אליו רפואה על ידו זה . והשיב
 שזה אינו מן הנמנע כי כשהאדם אינו עושה רק הליפין עם
 העניים שנותן להם מעות והם אומרים לו תהלים סאין יבא
 הרפואה . רק צריך האדם לבין כפשוטו . שבודאי לא בא
 אליו כזאת כ"א למען הזכירו לשלם הצדקה הנקבצת לו לכל
 אדם נקצב לו מ"ה כמה צדקה יתן בזו השנה : נמצא כוונתו
 אינו רק למעשה הצדקה בעבודת הש"י וא"כ בודאי השיית
 ירפאהו בעבור שהשלים חובתו :

פרשת לך לך

ומלכי צדק מלך שרם ונומי וואמי ברוך אברם לאל עליון וגי'
 איתא בזה"ק ברוך אברם כמה דאמרינן ברוך אתה רזא
 דמלא תיקונא דבריכאן אינון עכ"ל ונראה לפע"ד ביאור קצת
 לדבריו הקדושים ע"פ הקדמה מרבותינו ג"ע שפידשו פסוק
 בתהלים ק"י אתה כהן לעולם פ"י דהנה אנחנו קרוצי חומר
 מלאי הטא ועון ואעפ"כ אנו זוכים לדבר ולהתחנן לפני מלך
 הכבוד הוא היוצר כל דלית מהשבה תפיסא כיה ונס אנו קוראין
 אותו בלשון אתה כאשר ירבר איש אל הנצב לעומתו זה
 בודאי חסד גדול ופלא מרחמי הש"י המרחם על בריותיו .
 ידוע כי ענין החסד מכונה תמיד בשם כהן איש חסד . וז"ס
 את"ה

בו. ויעפו נערים ויגעו ובחורים כשול יכשלו. ר"ל אוחס שהם סוברים שכחותם ושכלם הוא משלהם ובידם הבחירה והרלון לעשות כלונס וחפלים ומסירים השגחת פרטיות הבורא מעליהם המה יעפו ויגעו וכשל יכשלו. אבל וקוי ה' יחליפו כח מחמת שהם מחזירין תמיד כחותיהם ושכלם אל הבורא ית' באמרו אליו ית' הכל שלך הוא ומידך נתנו לך ומחזירים תמיד בכל רגע ורגע כחותיה' למקור'. ואז הבורא ית' מחליף כחותיה' ומחדש להם שכלם כמו שפסג האדם בדם הוא ומקור הדם הוא בלב וכשהדם חוזר תמיד למקורו אל הלב ומחלק שמה אזי נחדש תמיד ויעמוד על עמדו ובריאותו. ובחס שיחמוס חזים ליגור דם שלא ישוב למקורו אזי יחלש האדם וכן המים כתיב כל הנחלים הולכים אל הים וכו' אל מקום שהנחלים הולכים שם הם שבים ללכת ובחס לא יחזרו המים למקורם אזי יסרחו המים כי כל חיות העול' הוא ברוא וטוב. ולז"א וקוי ה' ית' יפ' כח אבל הנערים והבחורים שאינם מחזירים הכח אל הבורא ית' וא"כ הוא נפסק ממקורו ממילא נפסד והולך לו וזה כשל יכשלו. יעלו אבר כנשרים. שלזה נק' נש"ר על שמנער ומשליך תמיד הנזות שלו ואח"כ גדלי' לו נזות אחרים כמו כן קוי ה' יעלו אבר כנשרי' שמחזירים כחותיה' למקורם ומחדש להם כחות אחרים. המרישו כו' אז ידברו כו'. כמו שפרש"י נבי משה שקיבל לכל ישראל ואמר להם התוכחות שלא יאמר אחד אלו הייתי שם כך וכך הייתי משיבו כן ישעיה אומר המרישו וכו' אז ידברו יחדיו למשפט נקרבה משפט הוא לשון בירור דברים ונראה דבר מי יקום אם חוכלו להשיבי ואמר להם מי העיר ממזרח לך זה אברהם לך יקראו לרגל שהרגיל שמו של לך יבא. שכל מה שעשה ורדף המלכים בוודאי ברנליו לא יבא ולא בכחו עשה כל זאת רק מי פעל ועשה קורא הדורות מראש כי העולם נברא בזכות אברהם כמד"א בהב"ראש באבר"הם קודם שנברא העולם עלה לפניו ית' אהבת אברהם רחמו וברא עולמו נמלא עליו כל העולם עומד ובכח זה רדף אחר המלכ"י ונלחם והכניע כל העולם לשמו וחס"ה הבט נא השמימה וספיר הככבים. ספור הוא לשון בהירות והארה. וזה שדרז ל שהעלה למעלה מכיפת הרקיע ר"ל שהראוה שהוא למעלה מכל העלמות והוא המאיר בכל הכוכבים ומלות ובנינו כולם עומדים וקיימים ולכך השוו כולם להמליך את אברהם עליהם לפי שראו שבנינו הם חיים והוא עיקר כל העולמות. וא"ל כס יהיה זרעך ר"ל אף בדורות האחרונים יהיו כל העכו"מ" כננעים לפני ישראל שאע"פ שאינהו לא חזי מזלייהו חזי והם שרי מעלה שהם מבינים גדולת ישראל ומעלתם אך שעל פיהם חיים וקיימים והם נכנעי' לפניו' אכ"ר :

פרשת וירא

וירא אליו ה' בחלומי אמר"א. גימ' רפ"א אופיות פא"ר דהיינו במדח (ח"ג) (ח"ת) עמודא דכליל כולא. והוא יושב

פחמ

בית

נמשו לומר מתי יבא לידי ואקיימי וזה ענין התשוקה בהתלהבות יותר מאז כ שבא רבתי מנישה כמו הנחלות והנאות עומס ה ואש סתים חבצר בס והם וותחים מאור בלא יתנו בס ונקרא יחור נסתר בהצנע : וז"ש הארז"ל בכוונת מלת מנחה לכוין היחוד מהחו ולמעלה ע"ש רומז כי שמהכוונה אהבה מסותרת ולא בגלוי כמו בשחרית דויק והבן כחותם לזרעך שהיה רבוק כחפילין הסרסו בשמאל לבתי נבורה שיתגליא כי הנבורות מגולים יותר מהסדים זזים והם בזרוע ית' ערך ואע"ג דכתיב נהיה לך לאות ודרשינן ולא יאחריס ית' שיהיה באחסיא עקב אפשו שיתגלה לעתיד כבוד ה' ואכסי יתקיים והיה לך לאות ולא לאחריס דהיינו שיתגלה כי אהבה מה רבני ישראל לברם ולא יתערב זר בשמחת ית' הקו המכריע הוא יעקב שמאבה שאהבו. תגלו י"ב שבטי ית' וכל הצדיקים שיהיו אח"כ יהיה זיוון כרשפי אש שיתגלה התלהבותם לה' ועל ידי כן יתבער וישרפו ועיבירו רוח המנחה מן הארץ ואז יהיה התלהבותם בדשפי אש לה' אשר יבטח נפשו חמיר לה' כאשר של תמר שיצאה לש יפה ומה האש עצמו היה הכיור ונתבוישו ש נאי. כן יבושו כל שונאי יראי ה' במרוך ה' לבדו על כל הארץ במהרה בימינו.

בהפטר

למה תאמר יעקב ותדבר ישראל נסחרה ררכי מה' ומאלהי משפט' יעבור זה הוא הוויכוח שנתוכח ישעיה הבחיה עם חנני דורו על אשר לא הבינו אל פעולת ה' ומשפטו והסירו השגחת הבורא ית' מעליהם באמרו שאין זה כבודו ית' ששים תמיד השגחתו על בראוי מטה השפלים ונבזים רק היו עובדים לכה' אחר' ללכא השמים. אבל זה הוא חדשה מדרך הכפירה רח"ל כי הממ"ה הקב"ה שהוא ח"ס וטולס נסקרין לפניו במקרה אחת ואין חקר לתבונתו כיון להשגיח על כל העולם כאחד ולא יקל כבודו בזה וז"א למה תאמר יעקב רמו לעמי הארץ שאינם מבינים כ"כ פעולת ה' וחמיתת הבורא ית' ואמר להם למה תאמר ואמירה הוא לשון רכה שעוים אין גדול כ"כ מחמת חסרון ידיעתם. אבל ותדבר ישראל רמוזו על לומדי תורה ה' ואמר להם לשון דיבור שהם קשה שגדול עינם מנשוא שאינם חסרים רק האמונה נסתרה דרני מה' הוא מעשי האדם ומחבולותיו אך שאמר כחי ועולם דרני וכו' ומאלהי משפט' יעבור הוא הנהגת העולם וכל השתנותו עטור מלפניו באמרו שהכל מוטבע בעולם להתנהג כן הלא דעת ה' בורא קלות הארץ. ר"ל ע"ד דחיתא בנמרו שאמר יעלמו לי כי הבורא ית' הוא ח"ס וכחותיו הם ח"ס וכשאמר שברא העולם היה העולם מתפשט עד ח"ס והולך לבראות לו ית' והוא הכח המגביל שלא יתפשט יותר וזהו בורא קלות הארץ ונתן ליעף כח ולחין חונים עלמה ירבה הוא דיבור כפול מתפשט המתרגם דיבור ונתן ליעף כח קחי על השי' שנתן השי' האדם שכל לעבדו ולעסוק במותו ולחין חונים עלמה ירבה כח לו משכלו מחמת שטוב השי' ובורחי השכל נקרא כח כל כחות האדם הם ע"י השכל המתפשט בכל אבריו והם חיים חסרון באבר אחד הוא מחמת שאין השכל מתפשט

פתח האוהל כחס היום שאע"ה זכה לשבת בדביקות פתח
 דא תרעה דמהמנותא מלכות קדישא . כחס היום בחיבור ל"ע
 הקרח חס היום וממילא שמתלבש"י בהם עלמות העליוני
 עתיק ואריך כנודע וזה רמזו במלת והו"א יושב כי עולם הנסתר
 נקרא הוא וכמ"ש ב"ה וחי"ן נסתר מתחתו שבחינת חי"ן נסתר
 ומתלבש במדת חמתו שהיא ז"ה נקרא שמש כנודע :

והוא יושב פתח האהל כחס היום . חי"ת במד"ר פתח
 טוב פתחת לעוברים ושבים וכו' שחילולי אהה לא
 ברחמי שמים וארץ שנאמר ויתחחס כאהל לשבת עכ"ל . הנה
 חש"ה ע פ מלות הכנסת האורחי' באכילה ושקיה הקריח בפיהם
 שמו של הקב"ה למען דעה כל עמי הארץ כי הוא הבורא
 הוא המכלכל וזו ומפרינס את בריותיו כמ"ש במד"ר ועי"ז
 רבים השיב מעין והחזירם בחשוכה כדאי' במד"ר לחר מ"ד
 בן מ"ח שנה הכיר את בוראו והיה יושב ומלטער על ימיו
 שעברו ולא ראו טובה עד שנחמתו הקב"ה ואמר לו טל ילדוך
 ע"ש : בואור דבריהם כי אחר שנתקרב לבוראו בחשוכה מאהבה
 אז זדונות נעשו לו בזכות כנודע והטעם מקמת שע"י הזדונות
 בא למעלה בעל חשוכה ומסתמא המתקרב"י אל אברהם למדו
 אורחותיו ג"כ לעשות חשוכה בשמעט ממנו תנחומי הקב"ה
 טל ילדוך כי שני הילדות שלא ידע את בוראו הם כטל
 לשנים הטובות הבאות וסם היו הגורם להיות בעל חשוכה כל
 ימיו ועי"ז נתחזקו כל בעלי עבירות לשוב אל ה' מאחר שראו
 שהבורא ימיו פתוחה לקבל שבים וזה שרמזו פתח טוב פתחת
 לעוברים ושבים שע"י הפתח שהכניס האורחי' לפתח שער
 לדופקי בחשוכה ונקרא"י עוברי' ושבים שמתחלה עברו ראונו
 ושבים אח"כ להיות עושי ראונו וזה היה תכלית מעשה שמים וארץ
 לשוב כל אחר אל יולדו :

והוא יושב פתח האהל כחס היום . במד"ר ר"ב בשם
 ר"ל אמר יושב כפי בקש לעמוד אחר לו הקב"ה
 שב ואחה סימן לבניך מה אהה יושב ושכינה עומדת כך בניך
 יושבים ושכינה עומדת על גבן כשישראל נכנסין לבתי כנסיות
 ולבתי ה"ד וקורין ק"ש והן יושבין לכבודי ואני עומד על גבן
 שנאמר אלהים נצב בעדתי אל עכ"ל והנה הענין ממלת יושב
 חסר שפירושו כמו יושב וביאור הענין כי ע"י מלות מילה זכה
 חש"ה לעלות לבחי' מלכות שהוא עלמא דנוקבא שבו השייבה
 כנודע מהאר"י ז"ל ולכן ביקש לעמוד אחרי שהבין במדרגתו
 שיכול לעלות גבוה מעל גבוה עלמא דדכורא ושם הוא בחי'
 עמידה כמו בשעת שמונה עשרה כנודע . ואמר לו הקב"ה שב
 ואחה סימן לבניך פי' הגם שאתה במדרגה גבוה לעלות למעלה
 אל חוזו מבחי' השייבה והוא סימן לבניך כי האבות סימן לבנים
 שלא יוכלו לעלות מבחי' מלכות והלאה וזה השער לבחי' בחירות
 ה' כמ"ש בזוהר בפסוק בואח יבא אהרן אל הקודש ומאן דלא
 שח לבו נס לואח עלי' אחתה ובסיל לא יבין את זאת ע"ש פי'
 כי זאת הרשע אשר בה נוקשו וללכדו כמה טועים שעזבו בחי'
 המלכות ורזו לעלות לגבוה מעל גבוה כמו אחי' סדוס דכתיב
 נסבו על הבית פי' שסבו על בחי' מלכות הנק' בית וכפרו בזה

וישא

ורזו לעלות לעלמא דדכורא עד שע"פ טעות' נפלו
 רשעה חטא משכב זכור לעומת עלמא דדכורא ולא רזו
 בנות לעג שאמרו כוליא האנשים ונדעה אותם וסכל כפי הטעם
 בטעות שרזו להמשך ולכן הזהיר הקב"ה לאברהם חש"פ שח
 יכולת לעלות דרך המלכות לגבוה מעל גבוה מ"מ אהה
 לבניך כשיהיו נכנסין לבתי כנסיות ויושבין וקורין ק"ש כי
 הוא עלמא דנוקבא ואני עומד עליהם אבל הנהגת עלמא דדכור
 לית כל תוחא סביל דא :

עניו וירא והנה שלשה אנשים ולבים עליו
 בזה"ק אברהם יחק ויעקב . ואיחא ג"כ מ"מ
 נביאל רפאל וכוונתא אחת שנחלה עליו מרת הבוללת המורה
 אהבה ויראה והתפארות ומסתמא בהן כוללים ומתלבש"י
 רשין . ואמר נוקח נא מעט מים ורחצו רגליכם והשענו
 העץ . דהיינו כי המלאכי' הקדושי' בדרתם לעולם השפל
 להתלבש כמין חומר שיכולו לסבול העולם כנודע ומסתמא
 ירדחם ממדרגתם ובוהם לעוה"ז נפתח קלת מעלתם
 הקדושה כמקדם ואפשר כי המלאכי' אלו שבאו אל אה
 ע"י התלבשות כנודע וע"י שהבינו בעלמס כי אין מעלתם
 כמו חס הם מלמעלה ברקיע אמרו בלבם חס אהנו
 ירדנו מקדושתנו בני אדם שהם תמיד למטה עאלוכ' כ
 משיגים הקדושה לכן אמר להם אברהם אחרי הבנתם
 כל אלה יוקח נא מעט מים דהיינו שהשפיע עליו
 מקדושתו . ורחצו רגליכם דהיינו להרחץ הרגלין
 ומדרגה תחתונה המסביבם . והשענו תחת העץ
 חילוף דחי' כמ"ש בזה"ק . והיינו שהראה להם כי לא כן
 ואררבה שוכני בתי חומר אשר בעפר יסודם ע"י עבודת
 והשתדלות' מתנברים ונאחזים בקדושה כ"כ עד שהם
 הקדושה אחי' למלאכים כי בשבילם נברא הכל :

יוקח

נא מעט מים פירש"י ע"י שליח והקב"ה
 לבניו ע"י שליח שנאמר וירם משה את המטה
 את הסלע ע"ש ונריך הבנה באמת תפני מה אברהם
 חש החסד מדוע נכשל לתת מים ע"י השליח ולא כיבוד
 בעלמא כי מזהו צו יותר מבשלומו . וגם אח"כ אמר ו
 פה לחס דהיינו שבעלמא יעריח עבורם ולא מקודם וי"ל
 מדרך הדריק לקרב כל בני עולם לעבודת הש"י ומכ"ש
 אבינו ע"ה שהקריח שמו ית' כפי כל הברואים . רק שמת
 נדמה לו שהם ערביים לא ראה לרדת מקדושתו ולסת
 עממם פן יתלכך מהם ומתחשבותיהם . ולכן בענין ה
 שרץ להרחץ אותם מנילולם אמר יוקח נא מעט מים
 שליח ורחצו רגליכם מרגילות שלכם כי הכלל מונח שטרם
 יכנס אל הקדושה מחויב לרחוץ את עצמו ולטהר ולנקות
 ומעומאח מעלליו ואח"כ והשענו תחת העץ הוא הענין
 להכניסם אל הקדושה . ולכן אח"כ אמר ואקחה פת לחם
 פ"ת ניתמרי' תלמודי' דהיינו לאחר שנטהרו ובאו בסוד הק
 הטריח בעלמא להשפיע להם הקדושה . ואמר להם
 כי על כן עברתם על עבדכם וקרא עצמו בלשון

הנדיק נקרא בחי' עבד לכל באי עולם שרריך לעבוד
 עבדים כל מיני עבדות הן להשפיע להם טהרה וקדושה
 וזממה ובינה ונס כל השפעת נופיות מה דאפשר
 והשפיע נעשג שלח שלם הקב"ה לבניו המים כ"ח ע"י
 שליח כי לפי גדול רחמנותו של הקב"ה על הברואי ה"י
 מסרואו שיטה אברהם את עלמו להם אפי' בבחי' רחמי'
 ולהרחיבם בעלמו ולבטוח על בוראו שימטרנו מכל רע :
המכסה חני מאברהם במדרי הס"ד סוד ה' ליראיו
 בתחלה היה סודו ליראיו ואח"כ לישרים כמ"ס
 וחת ישרים סודו ואח"כ לנביאים כמ"ס כי לא יעשה ה' אלהי'
 דבר כ"ח נילה סודו אל עבדיו הנביאים וכו' המד"ר הזה
 נחמנו להשפעת הנבוא' והשתלשלותה מלמעלה למטה כי בתחלה
 הוה בסוד חו"ב עולמות המכוסים ונסתרים ושם המורה הגדול
 והגדול והדבקים שם נקראי' יראיו ואח"כ לישרים הם בחי'
 מביט וסוד אוחיו' מלפ"ך כי הם בכפ"ל גימ' ישרי' ואח"כ לנביאי'
 סוד נה"י שמש ינקו הנביאים כידוע וכתבתי זה באורך להנחות
 תקויו וזהו הקדוש :

שם במדרי ר"ח בשם ר"ש בר נחמן בשם ר"נ אמר אפי'
 הלכות עירובי חרות היה אברהם אבינו ע"ה יודע
 ר"פ בשם ר"ש אמר אפינו שם חדש שהקב"ה עמיד לקרוא
 לירושלים שנאמר בפת ההוא יקראו לירושלים כשא ה' אברהם
 היה יודע ר' ברכיה ורבי חיאל ורבן רחמן בשם ר' יהודה
 ארן יוס יוס שאין הקב"ה מחדש הלכה בב"ד של מעלה שנא'
 שמשו שמוע ברונז קולו והגה מפיו ילא ואין הגה אלא תורה
 שזאמר והצית בו אשילו אוחך הלכות היה אברהם יודע כו'
 ביאור הענין הדיעה הראשונה במד' מרמות כי אברהם
 בקדושתו יחד וקשר העולמות בסוד ה' תחאה בה' עילאה
 חיים עירובי חרות : והוסיף ר"פ שאברהם היה יודע שם
 השם ביאור דבריו ע"פ מה שכבר נכתב ונדפס בשמי בהגהה
 לפי' באר הנולה במאמר ח"ל ועל הזועות כו' ושם מבואר
 כי יש לוח וסדר להסגנות העולם מסודר וכן מש"ב עד
 אחריתו וכל המקרות ופגעים גדול וקטן היה חרות על
 הנוחות בשעת הברואה כי הכל לפי אמנם יש אופן בתוך אופן
 שיוצר ברא הנהגה הסודיית שהעולם יתנהג לפי מעשיו
 דיינו אם שמוע ששמעו וכתתי מטר וכן להיפך ומתות ענין
 הזה איך יכונו יחד שני סדרנות אלו יחדיו וסיו חואמים
 מלמעלה קרה דעתנו מלהשיג וכת"ס ארמב"ם בסלי תשוב'
 שפעל מאתו לעמוד על תפקד מחשבת היוצר כמ"ס כי לא
 מחשבותי מחשבותיכ' והארכנו מזה שם בהגהה אבל תפשי'
 מטעם הדרך לענינו כי הכל לפי מראשית ועד אחרית כמו
 שחמרו נפי' והאריך אותה חוסו ובוטחו שרומז על ד' גליות ורוח
 אלהים זה רוחו של משיח והיינו שהקב"ה ה' אופה ומציט
 כל זה בנין בחי' המקדשים וחורבנם וגאולתם של ישראל שיהיה
 לעתיד לבא וכוונתי היה בלוי וידוע לפניו שם חדש שעתיד
 לקרוא לירושלים ואיתא בפ"י הראב"ד לספר יצירה כי מ'
 שודע והטובן בתפנתם ספר יציר ע"פ ארופי' אוחיות בר"ל א'

שערים יוכל לדעת ולהשיג הלוח המסודר וכן מש"ב עד
 אחריתו ומכ"ס אברהם אבינו ע"ה שהוא היה בעל מחבר של
 ס' היציר' כדאיתא ק"ו שידע והשיג כל הגיל' והוסיף עליו
 ר"ח כי אברהם אבינו ע"ה היה יודע ההלכ' שהקב"ה מחדש
 בכל יום כי ההלכות שמתחדשות בכל יום הם עפ"י הדיבורים
 שנבררו י"ק ע"י מעשה התחחונים ועבודתם בחורה ובתפלה
 וע"י ניתקן עץ החיים מתחיל לעילא ומתחדשת המלכות היא
 ההלכ' לכן לפי ענין הדיבור שבכל יום ברור מחדש ממילא
 שההלכ' מתחדשת ואברהם לפי קדושתו ולפי השגתו לדעת
 ר"פ הלוח המסודר וכן מש"ב סוסיפו עליו רבן רמחן אמרו
 שהשיג ב"כ הנהג' הסודיית אופן בתוך אופן כי לעולם קדושתו
 נחבררו הנילוין ע"י ונתחדשו ההלכות והביא המד"ר הפסוק
 שמשו שמוע ברונז קולו כי רנ"ז רומז ראש גוף זכר הרומו
 התיקון שנעשה מתחיל עד לעילא לעילא ואחר כך והנ"י מפיו
 ילא כי לפי הדיבורין מתחדשין ההלכות :

ותאמר שרה אל אברהם גרש האמי האחת ואת בנה
 וגו' וירע הדבר מאוד בעיני אברהם על אודות
 בנו ויאמר אלהים אל אברהם אל ירע בעיך על הנער ועל אמתך
 וגו' כי בילחק יקרא לך זרע וגם את בן האמה לבני אשימתו
 וגו' ולריך ביאור שינוי לשון ששרה קראה אותו בן האמה
 והכתוב אומר בעיני אברהם על אודות בנו ובמאמר אלהי'
 אל ירע בעיניך על הנער ועל אמתך שהרי לא מלינו שחרי' לו
 על דבר האמי' זולת ע"ד בנו' ויש ליישב ע"פ הקדמה כי אמרו
 ח"ל בכך הבא פשראליית קרוי בכך ולא הבא משפחה ועכומו'
 ולכן אמרה שרה גרש את האמה הזאת ואת בנה כי לא בכך
 היא כניל אכן בעיני אברהם נדמה כי הוא בנו מאחר שרא'
 שנתי' שרה שפחהו בחיקו וא"כ מסתמא שימרר' וטבלי' אות'
 לשם אישות שבודאי לא הביאה את הגר אל אברהם בלי טבילה
 לכן אמר בלבו ששרה עשת' אות' משוחררת וטבילי' לשם יהודית
 וא"כ נקרא' ישמעאל בנו ו"ש ירע בעיני אברהם על אודות בנו'
 אמנם הקב"ה היודע האמת ומחשבת שרה הוא כתובה בס"ק
 ששרה הביי' שעדיין באברהם קנת' זוהמא וילחק בנו ל"ל מעפי'
 קדוש' ע"כ נתי' לו את הגר להמשיך ממנו הזוהמא בהריון
 ישמאל ע"ס באורך ולזה נקראת הגר לשון כמים המוגרים שע"י
 נגר הזוהמא וא"כ לא התי' כוונת שרה לשחרר את הגר אדרבי'
 תשאר שפחה כדי להמשיך הזוהמא והקב"ה יודע המחשבות
 והבין כל זאת אמר לו אל ירע בעיניך על הנער ועל אמתך פי'
 כי היא עדיין אמה והוא נער לכן הזכיר את האמה בדבריו
 ואמר הטעם כי בילחק יקרא לך זרע רשיינו שכל כוונת
 שרה היתה להוליד בכך הכשר ילחק מטפי' קדוש' וסדר
 נשאר שפחה וסיים הענין וקראו בן האמה לבני אשימתו :

ויבקע עני העולה בילקוט בספר שני בקיעות שבקע
 אברהם אבינו ע"ה עלי העולי' זכה שיבקע הים
 לפני בניו נאמר כאן ויבקע ונאמר להלן ויבקעו המים אמר
 ר' לוי דייך עד כה אברהם לפי כוחו והקב"ה לפי כוחו עכ"ל
 ביאור

ביאר דבריהם ויכל להזות עפ"י מ"ש האר"י ז"ל לכוון לכל היחודים שני שמות אלה"ם משולבים זה אה"ל"ה"ה"י"ס מספרים עק"ב עם עשר' אוחיותיהם עולה יעק"ב ועם מספר נקודותיהם שעולים ג"כ קפ"ב כמבואר שם הר"י שני פעמים מספר יעק"ב גימט' השט"ן בסוד ותשליך במלות י"ס כל טחחם לדמות ולסתום פה החילונים שלא תחזו ולא יתגרו ביאור הקדוש ע"ש והג' מן הידוע שגם שאלו לריכים לפעול פעולת קדושות נוראות בעולמות עליונים ולירופי שמות הקדושי' עכ"ל לריכים אהנו לשמור ולעשות המלות בגשמיות כמו מעש' חפילין וליניח וסוכה ולולב מחמת שאלו קרולי חומר לכן לא די לנו עבודה במחשב' לבד זולת במעשה ולררור במעש' הכוונ' המורא' והנפלא' לפעול למעלה ברוחניו לכן אפשר שכיון אהע"ה בשני בקיעות הג"ל כי בק"ע אוחיות עק"ב הג"ל והכ"ן ומיקון כוונת השמות קודם מעש' העקיד' היחוד הנפלא וכיוון ג"כ לרורות שג"י שהוא פעל ועשה הכוונ' ע"י מעש' שבקע שני פעמים ע"י ויכל אהנו בניו ליחד השמות הג"ל במחשב' לבח בלא מעש' כי כמה פעמים מלינו כן שאלו עושים הכנה ע"פ חקיעת שופר דה"ה הק"י לכל הנסיר' שיהי' כלל השג' דבר יוס ביומו וכן בשער מלות ומניות הגם שרוחניות הענין ועשה בכל ווס במחשב' ג"ל פעם אחת בשג' במעש' וכן גמי הית' כוונת אברהם אבינו ע"ה ע"י שני בקיעות הג"ל הכנה לדורות כג"ל ו"ש הילקוט כי ע"י שני בקיעות זכה לבניו לבקיעת י"ס קוף כי בשעת קריעת י"ס היה הקשרו' הללו וכו' ולריכ"י ישראל לדחות השטן כג"ל ו"ס ויבקעו המי' דהיינו ע"י שמות הג"ל וההכני' נעשה ע"י שני בקיעות של אברהם אבינו ע"ה ו"ש אברהם לפי כמו שממר נפשו בשחיטת בנו לעשות המלו' ויבקע עלו העול' לסוד הג"ל ואיתערותא דלתתא איתערותא דלעילא קב"ה לפי כמו לדחות השטן מפני בניו בקריעת י"ס

ויקרא

אברהם שם המקום שהוא ה' יראה וגו' ותרגו' ירושלמי פ"י אחת הוא דחמי ולא מתחמי ע"ש דבריו לריכין ביאור ונ"ל דהג' בשעת הנסיון בשמנס' הקב"ה את האדם בדבר מסתמא בזו הרגע כביכול מסתיר קדושתו וממעט השגת האדם אשר היה לו מקדס כי לולי האדם יהיה ברור וללול בשעת הנסיון כמקדס לא היה הנסיון נחשב לכולם ובוודאי אין חית' מי שידע שעומד לפני מלך גדול ומורא' שלא ימרוד בו והוא רואהו אמנם ענין הנסיון שמסתלק בהיות האדם וסרי הוא בא לירי נסיון וכיבש ילרו באמונתו ומתחזק לשוב לבוראו אז הוא נקרא עומד בנסיון ולפי' מסתמא כאשר האלהים נסה את אברהם בדבר העקיד' אשר שאמר לו קח נא את בנך מסתמא נסתלק ממנו בהירתו ודביקותו לנסות אותו אם יעמיד בדקתו כג"ל ואפשר שזה כוונת הפסוק וירא את המקו' מרחוק כי הקב"ה נקרא מקום שהוא מקומו של עולם נרא' לו כאילו הוא מרחוק ולא יכול אברהם אבינו ע"ה להשיג דרך דביקותו כמו בשאר פעמים ולכן אמר אל גרניו שבו לכם פה עם החמור והרשו רז"ל עם הדומי' לחמור

ואני והנער נלכ' דהיינו שאברהם אבינו ע"ה היה מתמי' במדע סוד מעליו הקב"ה ומדמי' לו שאפשר שבשכיל שני נעשו עם הדומי' לחמור נסתלק ממנו שכי' כמו בזמן שהיה לוג עמו כפי' רש"י ומדרש ולכן אמר להם שבו לכם פה ויכל שיהם יחדיו בתמימות לעשות רצון קונס באהב' ובחייב באמונתם עד שגלם הנסיון שאמר לו אל תשלח ידך כי עתה ידעתי וגו' והראה לו תמירתו חיל להעלות לעולה אז חאע"ה אל מדרגתו הראשונ' הבהירות והדביקות ויהי' ע"י כי הקב"ה מלא כל הארץ כבודו ואם יאמר איש במסתור אין נסתר מנגד עיניו אמנם אל האדם נדמה כאלו חלילה אין הקב"ה רואהו כי ל"ל כן בשעת הנסיון כג"ל וזה שקרא המקום ה' ירא' ופי' המרובס דלח חמי' ולא מתחמי דהיינו שידע לו עתה שהקב"ה רוא' את האדם תמיד גם כשהוא יחי' חינו מרגיש הבהירות כנזכר לעיל

בהפטרה

ואשה

אחת מגשי בני הכנאים נעקה אל אלישע לחת רומז על מלכותו יתב' מלכות שמים כמתי' ובאחז יבערו ויכסלו ר"ל שטומ' מתבערים מן המלכות וישראל עם קדושו הם קבלו עול מלכותו יתברך עליהם וגם זה מהחסד הבורא יתברך עלינו אשר בחר באבותינו מכל עם לעלות לבת אחרי חלילים ולבל יעשו אחריהם כי לא לעבוד אותם שהוא אלהי האמת וללכת בדרכיו וזה שאלו משבחין אלו פיה מלא שיר' בו' אין אנו מספקין להודות לך על אחת דא שאין בנו סיפוק להודות לו ע"י שבחר בנו ונתן לנו שג' ובינה לעבדו ית' ולבחור בנחתו ולא לריוך כל מי שג' וראת ה' בלבו להשעורר ע"י ולבקש רחמים תמיד על מלכותו ית' שיתראה עלינו ושיעו כולם שם אחר לעבדו ויקבלו אלהי' עול מלכותו כמו שנתעורר זה תמיד בחלות לילה וכו' ודלית' בעיט בעיטין ברקיע ובאחערותא דלתתא איתער לעילא כד"ו והמזכירים את ה' אל דמי' לכם וגו' וזה הענין מחשורי תמיד בכל חלות לילי' לכן החרד על דבר ה' ראוי שיקט בחלות ועכ"פ בשלשה משמרות להשעורר ג"כ ע"י ועל פעם אחד בשבוע או בחודש ובפרט שמחויב כל אדם לומר בשבילי נברא העולם ומרומז זה הענין במגילת רות ויהי' בל הלול ויחרד האיש רומז על הבורא ית' שנקרא איש מלחמה על מה שמיב והג' אשה רומז על המלוכה שנקראת לשון אב"י כי אין מלך בלא עס' א"י ומקבל המלכות מן העם וזה שופכת מרגלותיו ר"ל שעתה בגול' היא מושפלי' ושואל עלי' ותאמר הנבי' רות אשתך שריתו בלרות וגזירות המתנברה בכל יום על כ"י ועל שכנת' שוה' אז יאמר הנבי' רות אמר שרית' להקב"ה בשירו' ושבחות ופרשת כנסף על אמתך בבקש' ממך שפרוס כנסף עלינו ויכירו הכל כח מלכותך ויאמר ח"ה שפב' עד שבוקר הוא לשון ביקור ר"ל שהשג' נשבע לה שלא יעצני ח"ו לעולם ולא תדוק את ששע' ל

מתחין עת היחפץ הש"י לבקר ולדרוש זאת ויגאלנו כאמור
 ואלך טוב ר"ל בזכות התורה ומעשי טובים יגאל ואם לא
 אהלך אני בעת יגיע קצו האמיתי ויאמר הטובת
 האחרון מן הראשון לבלתי לכת כו' ר"ל שעת הכו"ו
 חסד ית' כמה שגוברי' אותו ית' ואין הולכין בדרכי
 המהרפין ומגדפין אותו באמרו חיים אלהים אברה
 ואעפ"כ זה ה' קונו לו משא"כ חסד ראשון דכתיב
 לך חסד ועורך אינו גדול כ"כ ודאי אין חידוש כ"כ
 כל הנסים שעשה להם במצרים וביס ועניי הכבוד מקיפיים
 ומן וזאת ושליו בודאי היה להם להכיר אלוהותו משא"כ
 חסד רואין חסד ענין מאלהותו ית' אדרבה בן כל
 שפלים ונבזים זה זמן רב ואין קול ואין קשב
 קונו לו ויושענו במהר' בימינו חסד' נחזור (חסד
 תשלום המחמר) : וזהו ענין ה' וירא

פרשת חיי שרה

חיי שרה וכו' פירשו בזוה"ק ויהיו נימט' ל"ז שהיו
 עיקר ימי חיייה מנימות שולך יאקב עד שמתה ל"ז
 כי היא מתה בשעת העקדה כשהיה בן ל"ז שנה כוודע
 בלקוטי חורס ויהיו נימטריא ל"ז מילין ס"ג מאה שנה
 ועשרים הם חיי' כל אחד כלול למעשה ושבע
 עשר מדות ע"ש באורך וע"פ קט' השנתינו נרמזו בו
 לעבודת הש"י ויהיו נימטריא ז"ל כשהאדם נעשה זל
 שמתמרמר בלב נשבר על עונותיו וזכרנו זלילות
 חלואת אחר חלואת כשהאדם קם בביתו והוא לברן לפני
 בראו ומזכיר ח"ע על חיי הכל אשר הוא חי ושנותיו עברו עם
 חיות אדם ולא עשה נחת רוח ליוצרו ואדרב' קלקל ופגם
 מעשיו מראשו ועד רגליו והיום קצר והפירות מן העולם
 משמשם ובא ליתן דין וחשבון על כל רגעי אשר חי וע"י היא
 מתחמת ומתחרט על מעשיו וזוכה בלב נשבר לפני אביו שבשמים
 וע"י הוא נעש' ז"ל ומזולזל בעיניו כי הוא מילין ס"ג כ"ל
 דהיינו באמרו בלבב שהוא מלא סיניס אמנם עיקר תכלית הווירוי
 הוא עזיבת הקטא וקבלת עול מלכות שמים עכ"פ מיום שהוא
 נולד שלא יהיה בכלל הרשעים שבחיים קרוים מחיס רק עם
 הדיקים שבמיתתן קרוים חיים דהיינו שכל ימי חיותם עושים
 הנם לרצו הפירות שיפדו מעוה"ז בקדוש ונטהר' וכמ"ש
 בזו"ק הני לדיקו חשבן בליביהו כאלו הוא יומא מסחלקים
 מעלמא ומכיים את עצמ' בשמח' ובעוב לבב לעת עלות נפש
 לרשע' וכמ"ש מרביו הדיק מ"א זכר לדיק לברכ' שכל
 חוקתו הית' להפיר מעולם הזה החומרי ולעמוד במקור
 קדוש' מכלי לבוש החומר העב' : אכן אלו בני אדם אשר
 עבדו בהבל ימיהם ושוחטם באהבה תקנתם עכ"פ להשעורר
 ולשוב עד אשר לא תחשך השמש ועיקר סימן החשוב והשרט'
 כשהאדם מתולול בעיניו כי 'וכר את' רוב עונותיו וע"י בא
 לתיקן חסד על ימים הבאים שלא יחטא עוד וזהו ויהי' נימט'

ז"ל כ"ל חיי שרה אז וקרא חיים חיי' מאה שנה בסוד הכתר
 דהיינו אחר החשוב' מתחדש לו רצון חדש לעבוד ה' והרצון
 נקרא כתר' ואחר כך עשרים שנה כשחקק במוחו שלו לעבוד
 ה' בסוד חכמה ובינה שערס נקרא לפוס שיעורין דליבא כי
 זה עשה לו נדרים בדרך זה וזה בדרך אחר לתקן אשר שיחת'
 ואח"כ בא למדת שבע שנים הם שבע מדות להמליך הבורא
 ית"ש ע"י אהב' וירא' והתפארות ונינוח והודי' והגדבקות לא
 כן הרשעים ע"י שטח מראות עיניהם ובכל יום הולך וחסר
 זכרת נפשו מבוראו ית"ש ומרב' לפשוע עד שפ"י נודל
 עינותיו נעש' כעור מתמש באפילה להוסיף חטא על פשע
 להיות לדיק בעיניו' לדמות ברוחו שהוא עובד בוראו ושוכח
 העבירות שעש' וזכר מלות קלות שעשה בלי כוונ' ואדרבה
 בפניות ומחשבות זרות ומבקש עליהם סכר כפחם זה מלינו
 וכשמע מרשע שמתפאר בזה"ל ב"ה הנחתי טלית ומפילין
 והתפללתי גם אמרתי חללים ומעמדות ולמדתי פרק משניות
 ונחתי פרוטי' לדרך' ומי כמוי לדיק וישר ח"ש בספטר' וארני'
 בן חנית מתנשא לאמר אני אמלך דהיינו שאני מלכות הבורא
 ואני ממלכו' וזכר' לאן ובקר ומירא וכו' שפ"י מילא לבו
 בשמח' מאחר שהוא עובד ה' רשאי לשמוח בעוה"ז באכיל'
 ושת' ורוחו לא נשבר' בקרבו אדרב' הולך אחר תאוותו אשר
 אלל עין רגל מלשון רגל על לשון דהיינו ע"י רוחו הגבוה
 ומילוי ברוחו נרמזו לשון יחליק לדבר לה"ד ומטיל דופי ומוס'
 בקדשים לדבר על יראי ה' וכן הם ליניי הדור אמנם הסיפק
 מזה והתקרבנו לעשות רצון ה' כ"ל הוא ע"י שמעבר רוחו
 בקרבו ומכיר מקומו הרחוק מאת ה' ית' וע"י שהוא רחוק מתקרב
 עצמו ומתדבק בבוראו ית"ש :

ותמת

שרה בקרית ארבע' איתא שבישר השטן את
 שרה שנקד יאחז בנה וכמעט שנשחט ופרח'
 נשמת' ולריך הענין ביאור הלא הדיקים כל רגונם וחיותם
 לעשות רצון קונם ומוסרים נפשם ומאודם ויואלו חלליהם בעבור
 כבודו ית"ש ואף ימכן לומר על שרה אמנו האדקת אשר היה
 אברהם אבינו טפל לה בניאות שכמעט' מעקדת יאחז פרחם
 נשמת' מחרד' ובהל' בדרך פשוטי' בג"א אשר כל חיותם לגדל
 זרע ולהרבות הון ובפירוד הבני' או הממון כמעט' ימותו'
 אמנם לא כן שרה אמנו חלילה לה רק נוכל לומר כי בשמע'
 מעש' העקיד' שעקד אברהם את יאחז בנה לעול' לה' והבניה
 בקדושת' שגשג' ע"י יחוד גדול וקדוש והמקום שהוא היה
 רחוק ממנו' ללכת שמה להתדבק עם אב ובנו בקדושת' היחוד
 לכן עכ"פ מרחוק מסרה נפשה באהב' ובעה"ה להפיר מעוה"ז
 בעת רצון ושעה קדושה כזאת והקב"ה הסכים על ידו ואל'
 נפש' בקדוש' בשעה זאת וזה גרמז' וסמ' שרה בקרית ארבע
 רומז מקום הקרי' שמתח' ה"י ע"פ ארבע שהם ד' אותיות
 ארבי' שבהם כוונ' מסירת נפשות וקבלת עול מ-ש :

בשם

הריב"ש נבג"מ בפסוק ואבא היום אל העין
 ופירש' היום יאחז' והיום באתי מנאן שקפלי לו
 הארץ

הארץ אמר ר"ח יפה שיחן של עבדי חנות מחורתן של
 בנים וכו' ע"ש. הנה מפסוק זה נופא יולא עס לקפילת
 הארץ וז"ל היום ילחתי והיום בחתי מכאן שקפ"ל פי' מלאך
 נופא מדברים אלה שבוה המחמר והבן וז"ל יפה
 שיחן של עבדי חנות כי בשיחן רומזים סודו ופלאות
 עס יחודים לקפילת הארץ מה שאין ביד בנים אפי'
 ע"פ תורתן :

ויצחק

בא מצוא באר לחי רוחי ונו' : בתרנים יונתן אית'
 שלחמך העקידה הוליכו המלאכי את יצחק לבהמ"ד
 של צם. ואיחא שבעת הזאת שפנעה רבקה את יצחק היחא
 ביחמו מדרכו שהלך להביא את קטורה לאביו לאשה. וכולל
 לרמז בפסוק זה ויצחק בא מצוא כי אוח' ו' הוא רק לנקודת
 חולם שעליו כנודע נשאר אוחיות מצוא ב"א נימ' ג' עולה
 במ"ג ט' ועס מ' שבמלת מצוא אוחיות עס שכל מצהמ"ד
 של עס. וגם רמז שהלך להביא את קטורה רמז כי בודאי
 כוון יצחק ליחוד גבוה ושם זה באר לחי רוחי כי באר נקראת
 המלפוח שהיא תורה שבע"פ ביחוד החורה שבכתב לחי' הוא
 חי העולמים תורה שבכתב. וגם רמז במלת ויצחק בא מצוא
 מלא נימ' מ"ע שערי בינה רמינה דינין מחערין כי עס עולמות
 הלאחר"י ועס נק' הצורה בשם הו"א שהוא נסתר מהשנה עכ"ל
 הוא יושב בארץ הנגב כי דרום הוא החסד דרועא ימינא כי
 גם ההסתר שמתיר אי"ע כביכול הוא מפני כי גבר חסדו על
 בראיו שיכלו לסיבלו לכן ממלס אורו ומנין מבין המרכים :

בהפטר

והמקד דוד זקן בא בימים וכו'. הנה הדיק קדוש ה'
 מוסי ברך נכד הריב"ש אמר בני הכחוב
 ואברהם זקן בא בימים פ"פ ראיחא בזה"ק אף שכתב אברהם
 אברהם משה משה היינו לעילא ולתתא פי' שכל דיק למטה
 יש לו שורש ומחבב נשמתו בנתיב ועס הוא דביק באמת וברך
 ערמי הוא בעה"ז וכל מעשיו הקדושי ודרכיו הישרי ממשיך
 קדושתו משורש נשמתו אשר הוא למעלה לעס"ז זה ואברהם
 זקן שהוא מעולם הנסתר הנקרא בשם זקנה בא בימים למשך
 לעה"ז שהוא בימים וזמן עכ"ל. וכן הפי' בודאי ברוד המלך
 שהמשך קדושתו למטה וקידש הימים והזמן. והנה הימים חיי
 האדם הם כתיב לבושין לשמחתא שפ"י יתו הטובים שמתחנה
 בהם בדרקתו עושה לבוש נשמתו דלעילא להמשיכי בזה למטה
 ומשמתא לפני מותו של אדם מחאספין יחד הלבושים ומעשה
 מלוא שהתנהג בהם כל ימי חייו זה הוא הענין ויקלבו ימי
 דוד למות דהיינו שבסוף ימיו נחצרו ונתקברו כל ימיו לאחדים
 להיות אחד ומשמתא היחא קדושתו גדולה ונפלאה עד מאוד
 ויכסוהו בבגדים ולא יחס לו. ודרשו רז"ל מאימת המלאך
 נלטן ע"ש. והנה דוד לגודל קדושתו שאמר לבי חלל בקרבי
 מלמד שהרב ליהסי' בחענית כמאמר חז"ל ובודאי כל מה
 שהזקין יתוספה חכמתו וקדושתו ובפרט אחרי לערו ומרדמו

מאימת המלאך נמוג רוח יסה"ר מלאכו ולא יכול עוד להסתי
 לשום ענין זה ויכסוהו בבגדים ולא יחס לו דהיינו שלא
 יכול עוד להמלכב בלבושי ולעבוד ה' כי סר מלאכו הילכדי
 לגמרי ודרמה כמלאך אלהים וא"כ לא היה לו ממלאך חיו
 העה"ז כי מה ענין למלאך ה' בעה"ז. ויאמרו עבדיו יבקש
 למלך נערה בחולה ותסי לו סוכנת. והיא הי' אבישג השומרון
 נוספת על י"ח נשים ואינו רשאי לבא אליה והם נתנוה בחי
 וע"י פרישתו מאתה לבלתי בוא אליה עבד ה' כראוי ומלא
 שנעשה לו ימים ולבושים ממעשה עבודתו את ה' ע"י כבד
 ירו ואמרה אליו אבישג חסרי' לנבוא נפשי לשלמי נקיע כל
 שהסר ממך כח יסה"ר ומוש המשוש הנשמי לגמרי והי'
 אתה עובד ה' בזה הפרישית עד שהזמין לבת שבע שחזרה
 ואמר ר"י ח"ר מלמד שקנה ב"ג מפות והראה בזה שיש
 עדיין כח הנשמי אכן הוא קדוש וטהור ופרוש רק לעס'
 יחודים לכון לייג הנפלאות והנבוסים והבן :

פרשת תולדות

ורבקה

אמרה אל יעקב בנה לאמר שמעתי את אר
 מדבר ונו' ואברכה לפני ה' ופירש"י ברש"י
 שיסכים על יד ע"ש. והענין נפלא כי לא מלינו לעיל דר
 יצחק שאמר לפני ה' רק ואברכה לפני מותי. ונראה
 הדברי' שאמר יצחק לעשו ולא השדה וזדה לי ידה ומת
 במסורת ה' שבמלת ידה ליתר ל"ד קרי לכן נראה כי יצ
 הדיק רמז בדבריו לשם הוי"ה הגנוח כי במלת וידה ו
 יתירים כי היל"ל וד' ובמלת ידה י"ס יתירים כי די באותיות
 נד לשם דבר הניצוד אלא שרמזו לרצב אוחיות הקדושי' שהיו
 יסכים על ידו. ורבקה הדיקת לגודל חכמתה הבינה ה
 ואמרה בעליל שמעתי אביך מדבר ואברכה לפני ה' ו
 בזה"ק בדי"ה וימן לך מ"ש בזה הפסוק ונראה כוונת דברי
 היל :

ויאמר

מה זה מהרת למלא בני. איחא במד"ר מס
 למצוא את הצרכה בני אביך נתברך בן שבע
 וחמשה שנים. ואחיה בן ס"ג שנים. ויאמר כי הקרה ה' אלהי
 לפני ר"י ור"ל חד מינהון אמר אס לקורבנך המליא לך הקנ
 שנאמר וישא אברהם את עיניו וירא והנה חיל למאכלך שאר
 ואורגה אמר אס לזיווג המליא לך דכתיב סקרה וכו'.
 הנה אפי' שיצחק לא ידע על בריו שזה הוא יעקב בנו
 ילאו הדברים מפיו ברוח הקודש כאלו יודע כדברי המד' ה
 מה זה מהרת. מלא סברכות רמזו בדברים אביך נתברך
 ע"ה שיש ע"ה נימ' כהן והוא מסערה דחסד ומשם באו אל
 הברכות אצל עדיין אינו יודע אס הסכימו הבכורות ואחיה
 ס"ג שנים רמז. לשם ס"ג שהוא באימא ונראה שהנבואה
 מסכית' לצרכתך וזה שמענו עליו מהיכן זכה לך. והשיב
 יעקב בדרך עוה כדרכי ישרים המקטינים אי"ע ותולין בוס
 אחרים ואמר כי הקרה ה' אלהיך כלי' בזכותך שאתה ה
 העובר

העובד ה' ומחיל טוב' לבנים . ורמו עוד אם לקורבניך המליח
 המלכך עאכו"כ כי ידע יעקב קדושת אביו שאוכל בקדושה
 ובטהרה ועושה יחודים ופלאים ע"י אכילתו ורמו כאשר כבר
 חמרו מה שאמרו בנמרח שלחנו של ארם במקום מזבח ואנחנו
 מביאים ומנדילים גדולת השולחן בק"ו מה מזבח שלא היה
 מלא ארמה ועליו המקריב עליו קרבן יחשב אשה ריח ניחוח
 ל' עאכו"כ האוכל בקדושה ובטהרה וע"י אכילתו מחזק
 ועמוק בחורה ובטורה אינו דין שיכפר עליו השלחן וכן דעת
 אומרגא שאמר אם לזיווגך וסבן :

וייתן

לך האלהים במד"ר יתן לך ברכות ויתן לך כבישהון
 יתן לך של אביך ושל אחיך ר"ל אמר יתן לך ויתן
 לך אלהיך עכ"ל . קנס השי" פ"י ויתן לך האלהים בדין אם
 רחמי לך יתן לך ואל"ל לא יתן לך אבל לעשו אמר משמני הארץ
 ויהיה מושבך בין לדיק ובין רשע יתן לך ע"ש . וביאור הענין
 כי עשו הרשע לריך למחנת חסד וחסד דלעילא כי לולי
 יצרכו בהשפעה מדה במדה לא יהיה אפי' ענה אחת כי מעשה
 יד מעשה ולכן כד"י שיהי' לו קיום בעולם לריך להמשיך עליו
 השפעת חסד חסד בין לדיק בין רשע משא"כ יעקב אע"פ שהוא
 נגד עמורה האמלע"תא ועולם הקוין לכן השפעה עוברת עליו
 ע"י עבודתו כמ"ש והיה אם שמוע משמעו ונתתי מטר וכן
 להפך . ומלא כשמספיע סקב"ה טובה על ישראל הוא בהסכמת
 מדה הדין כי הם במשפט מקבלים שכרם וכן נאמר והם בזרוע
 בלי עדין כי הדיקין נקראו בעלי זרוע להמשיך החסד ע"י
 מעשיהם והי' בכל ההשפעה הנש' בנח' דרך קוין עכ"ל גזוז
 בו הטל העליון . וזה שרמזו במדה בפסוק הוה ה"ד וטל
 יצין בקירורו כי הטל דנדולחא נמשך במדה הנק' קליר ובס"ק
 נק' ז"א שהוא בעל ש"ק . מה שזכרו יתן לך כבישהון דסיינו
 ע"י מעשיך יכבשו החסדים את הסגורות כי החסדים בסוד
 דבורה ומדרך האיש לכבוש זה יתן לך של אביך דסיינו יאקב
 שהוא הנבורס יסכים עמך להשפעה ונס של אחיך הם עולמות
 החיטונים יסכימו לטובה ולברכה והוסוף ר"ל יתן לך ויתן לך
 אלהותו פ"י שזכרו שיהי' מושל בארץ כמו אלהים בשמים כמ"ש
 מי מושל בי לדיק שאני גיזר והוא מבטלה וכ"כ ויקרא ליעקב
 אל ומדרש חז"ל ידוע :

פרשת ויצא

ויצא יעקב מבאר שבע . נראה הרמו כי הדיקים העובדים
 ה' באמת הם מלאים חרטה וספלות רוח ואדרבה
 נדמה להם תמיד כאלו מתרחקים תמיד מקדושה ולכן מחזקים
 לעבוד ה' משא"כ הרשעים ואנשי שקר לא די שסריס מאחרי
 ה' : אף גם כל אחד רדכו ישר בעיניו ומסהלל בלבו כי הוא
 ישר ונאמן ועובד ה' כמ"ש במ"א : ו"ש וילא יעקב מבאר
 שבע מי שהוא כיעקב לרוק וחסיד ובנחי' עקב נדמה לו כאלו
 הוא יולא ומתרחק מבאר שבע הוא הקדושה העליונה אבל
 וילך כלומר מי שהוא מלא ניהות כי הולך הוא חרנה הוא תביא

חלילה חרון אף ו"ש הכתוב לרוד בשמותו את טעמו לפני אבימלך
 ופי' שם האר"י ז"ל בשמותו את טעמו וריתו לפני אבינו שבשמי'
 ע"ש פי' כשהאדם נעשה בע"ת ומשנה טעמו וריתו לפני אבינו
 שבשמים אז ויגרסו וילך פ"י הסימן הראשון מעובר ה' שהוא
 מגרס בחי' וילך כי הולך הוא ואדרבה הוא נכנע בעיניו ונדמה
 בנפשו כי רחוק הוא עד ירחמהו השם ית' ויקרבו :

ויצא

יעקב מבאר שבע . נראה לבאר בדרך רמז כי מדרך
 הדיק בזמן שרואה א"ע בלרה אז בגלות אינו
 מלטער על עיניו נפשו כ"א מחמת פגמתיך וישראל סן הן
 איבין דשכינתא ומסתמא כמו כן הפגם בשכינתא עוון לכן
 לריך להחמרמר עליה וכן יעקב כשהולך לברוח מפני עשו
 אחיו מבאר שבע וילך חרנה פי' שהרניש הולך חרן שהוא
 מדה הדין חלילה וכבר רמזו חז"ל כי בחלוס הזה רמזו לובל
 ד' גלות והחמור שבהם הוא החורבן הוא האחרון אשר אין
 לנו נילוי קץ ידוע . והנה ידוע כי בהמ"ק הראשון כנגד אברהם
 ובית שני כנגד יצחק והבית ש"בנה ב"ב נגד יעקב שלימו האבן
 ומטתו שלימה ולא יהיה לו הריסה . ואיתא לו כאברהם שקראו
 הר ויצחק שקראו שדה אלא כיעקב שקראו בית' מה רמו בפסוק
 זה ויקץ יעקב משנתו ויירא דסיינו כשהביט לאורך החורבן
 האחרון וכל עליו היראה ופחד לאמר מתי יהיה הקץ ויאמר
 אין זה כ"א בית אלהים כלומר שהנחם ומסתמא החורבן
 הזה הכנה על בהמ"ק שקראו בית חיר' קבוע לעולמים ולפי
 ערך אור הגאולה כן ערך החורבן לכן נמשך החורבן הזה זמן
 רב ואין קץ . להורגה כי הגאולה העתידה תהי' בבטוחות אין
 סוף ואין קץ וזה שאמר הכתוב והנה מלאכי אלהים עולים
 ויוהדים בו והקדוק מבואר עליהם שקודם וירדה ומבואר בפרש"י
 וי"ל עוד דאנה באשר בני ישראל שריון על ארמתן ועושין
 רצון קונם על ידם מתנהג המרכבה עליונה וכל העולמות מקבלי'
 השפעתם כ"א קסדר וכשור' ע"י לניור הנעשה מבני' משא"כ
 כשישראל בשפלות אז חלילה להיפך המה מקבלי' עיקר ההשפעה
 ואנחנו מהמותרות ולא אמרו בנתי' ישראל שבחיל עובדי עכו"מ
 בטורה הם פי' כי כשהם לריקים לקבל השפעה
 על ידי השמים נחשב כעין ע"ז כי מסראוי
 שיחפרנסו הבנים על שלחן אביהם . והנה לפי הדמיון נדמה
 להם שיש להם עלייה שמקבלים בעלמה אבל באמת זה סדר
 הראוי להסתנה עפ"י עושי רצונו . וכמ"ש במדרש תנחומא פי'
 במדבר אמר ריב"ל אלו היה יודעין וכו' ע"ש באורך חש"ה
 עולים ויורדי' בו כ"ל ויפגע במקום פי' שהראו לו עוד תנחומין
 על לבו דאיתא בהדרש ר"ה בשם ר"א אמר מפני מה מכנין
 שמו של הקב"ה וקוראין אותו מקום שהוא מקומו של עולם
 ואין עולמו מקומו מן מה דכתיב הנה מקום אחי וכו' ע"ש
 והנה לא האריכו חז"ל בדרוש לסודיע כי אין עולם מקומו כי
 הלא מקרא כתוב השמים ושמי השמים לא יכללוסו . אלא
 ביאור הענין להורות כי הכל סיבוב הבורא אפי' שרואה לעינים
 ארם פומד וממליך הבורא ב"ה ואמר לו ברוך אסם וממילא
 שממשיך אלהותו כביכול לבחינת מקום סרמנו במלא אסם :

באל

חי"ן לדרשא הוא דאחא להורו' לנו דרך האמת ונדולת מעשה
הלדקים באיזה ענין הם מתגדלים ושום לבוראם כדברי המר'
הוא ניהו במדרגת חי"ן מתדבקים בו דהיינו שהם בעיניהם
נחשבים לאין ואפס מגודל השגתם קדושת הבורא ומיריעתם
קילורם בעבודה נגד מה שהם חייבים להבורא ב"ה ומתוך כך
הם עניים ופליים בעיני עצמם ואינם חוששים לטובות עלמן
הדרבה מפקירים א"ע וכל אשר להם בעבור כבוד הבורא ב"ה
ומורתו ומלכותו ועי"ז שהם זוכים לבחי' אין מתדבקים בנופא
דמלכא ומחדשים בעולם גזרות טיבות ישועות ונחמית כפי רצונו
וכמ"ש לענין אפרוח הטולד מן הבינה בין מסרח לניבול היו עפרא
והיינו כשדבר רוצה להשתנות מענין לענין לר"ך לבא כרנע
לבחי' אין ואח"כ יוכל להתחדש ולהיות ענין שלא היה בתחלה
וכן ענין איזה גזירה שר"ך להשתנות מדת הדין לרחמים ל"ל
ע"י הדריק שהוא בבחי' אין כנ"ל וע"י בטל הגזירה הראשונה
ומתהווה גזירה חדשה ולירוף אחר וכיוצא בזה וע"ז החיה
חליהו ואלישע את המה וברכו את המועט וכמ"ש בגמ' שאמר
רשב"ד מי שאמר לשמן וידליק יאמר לחומץ וידליק והדביק הכל
לשורש מי שאמר והיה העולם ונתעלה הדבר בבחי' אין עד
שהשיג כח הדלקה מה שלא היה בו מקורס הקב"ה פיקד
את עקרות ואלישע פוקד עקרות כי הקב"ה פוקד דהיינו כביכול
בשם פק"ד והוא אחוריס דע"ב כנודע והשם הזה ע"ה עולה
שם ח"ל במילואו ובי' פעמים שם זה עולה ש"ע ונרמז בשם
אלישע שבקדושתו נרבק לשורש ש"ע נהורין ופקד את העקרות
אח"כ שם במדרש הוסיף ר' ברכיה לדרוש ישראל סבה מדרכיב
ויותר יעקב לבדו: דהיינו שיעקב אבינו ע"ה כשהלך לקראת
עשו בוודאי הולך בלימה הזאת לפנים לעשות יחודים נפלאים
להתחיק דהיינו שלא ישלטו וכמו שאמר במדרש שהקב"ה מתחיק
את המר חף אלישע המתיק את המר והוסף לומר את
המר במר דהיינו שהמתיק דהיינו בשורשן וכן יעקב אבינו הגיל
כשהולך להמתיק דהיינו מסתמא היה לר"ך לבא ולדבק
בבחי' חי"ן כנ"ל וז"ש ויותר יעקב לבדו שילא תכל בחי' נשמות
ונשאר לבדו במקום דכתיב ונשגב ה' לבדו כדי שע"ז יוכל
להמתיק הגבורות בחסדים כנ"ל:

ויאמר

שלחני כי עלה השחר במד' כתיב חדשים לבקרים
רבה אמונתך אמר רשב"א על שאתה מחדשנו
בכל בוקר ובוקר אנו יודעים שרבה אמונתך להחיות את המת'
אמר ר' אלכסנדר'י תמה שאתה מחדש לבוקר של מלכיות
אנו יודעים שאמונתך רבה לנאלו ר' חלבו בשם רשב"ן אמר
לעולם אין כת של מעלה מקלסת ושונה אלא בכל יום הקב"ה
בורא כת מלאכים חדשים וכן אומרין שירה חדשה לפניו
והולכין להם אמר ר' ברכיה השבתי את ר' חלבו והכתיב ויאמ'
שלחני כי עלה השחר והביע זמני לומר שירה וכו' ע"ש נראה
לבאר דעת רשב"א לפי דעת החולקים והקובלים על ענין תחיית
המתים דהיינו לא שהנות מת לגמרי ואח"כ יברא בריה חדשה
רק הנם שהאדם מת עכ"ז נשאר בקרבו איזה משהו וענין רושם
חיות שיחול עליו ברכת תחיית המתים לעמיד לבא וכדאיתא

בתדרש שפעלם לו שבאדם שאינו נרקב מתנו יבנה הארץ
וישוב כמו שהיה ויכול עוד להביא ראי' לזה מדברי חז"ל שאמרו
שינה אחר מששים שבתימה ואם נפסק לומר שעל ידי מיתת
של אדם מסתלק כל רוח חיונית ולא נשאר בו מאומה. ח
המשילו חז"ל שינה לתימה והעריכו בערך חלק אחד מששים
כיון שעכ"פ בשעת תרדמת האדם נשאר בו איזה קיסטא דחיות
משח"כ כשהוא מת מת לגמרי ואין לשינה ומיתה שום ערך כזה
הרדי ואין המשל דומה לנמשל לומר שזה החי עדיין מת אחר
מששים ממת לגמרי. אלא ודאי כדאמרן שגם כשהאדם מת
נשאר איזה הכל דגמרי שיקום ע"ז לעמיד לבא כשירצה הבורא
להעמידו. אמנם החיות שלו הוא חלק קטן מאוד לכן שיע
חז"ל שחלק חיונית הקטן הזה הוא אחד מששים שיש חיות
באדם הישן וכנגדו השינה הוא אחד מששים שבתימה. ו
שי"ך השיווי ודמיון ביניהם כלומר שהישן חי ששים חלקים וזה
אחד מת ולהיפך בתימה מתים ששים חלקי וחלק חי: ודבר
חז"ל כדרבנות וסודות לפימה לכן דעת רשב"א הגיל מת
שאתה מחדשנו בכל בוקר דהיינו שאנו מתעוררים מהשנים
ע"ז אנו יודעים שרבה אמונתך להחיות המתים כי כמו
נשאר רושם חיונית במת כמו עלם לו וכנ"ל. ור"א אמר
כזה לענין הגאולה האמיתית שאנו ממכים לה שאי אפשר לה
אותה על בוריה אך יעשה ה' גם הגדול בארץ לרומם את
ישראל מכל לרזתיהם. אכן תמה שאתה מחדשני לבוקר ו
אנו רואים שנשאר בקרבנו קיסטא דחיותא ורחמי הש"י בלתי
להושיע אותנו מיד הקמים עלינו ומזה אנו יודעים שרבה אמונת
לנאלו ובוודאי יש בקרבנו אור זרוע מאת ה' שיתעוררו רמת
לגאולה שלימה והוא כענין הדמיון הגיל שאמר רשב"א והבין
הגאולה השלימה נקרא ג"כ תחיית המתים חיי הנפשות. וזה
ר' חלבו במערכת המלאכים לעולם אין כת מקלסת ושונה אלא
הקב"ה בורא כת חדשה ואומרת שירה חדשה והולכת לה
וימקובלים אמתו שהמלאכים מתלהבים באש היוצא מן הבורא
וראונם לרבק באור ח"ס כטבע התלהבות אש למעלה להשת
לשורשו ושם מתבטלים במלאכות באור ח"ס. ולי נראה להוסיף
ביאור להבין ענין הסילוק למשל כי כל מלאך נברא ל
עבודתו או בבחי' אהבה או יראה וכיוצא בו וביאור ענין שתלה
בריאחם לעורר בחי' אהבה להבורא ב"ה בעולם או בחי'
יראה ודוגמתם כדי שע"כ יתעורר למטה בלב אש ישירות
המדות הקדושות הללו לעבוד בהם לומר הכל שאל"כ מאי יב
מהם שנברא בבחי' אהבה ועיבר מאהבה או במד' אחר
הואיל ואין הדבר ברשותם כ"א לפי ענין שנברא אלא ו
שתכלית בריאחם כדי שיתעוררו על ידם הבחינות והשת
למטה ויאחו איזה לדיק דרכו כשמרניש שבא לו איזה אהבה
או יראה לרבק בבוראו ית"ש ח"כ לפי"ז נוכל לומר כשהמלא
הנברא לאשה מדה פועל בעבודתו שמתעורר המדה ועל
מתעורר למטה איזה חיש מעושי ראונו ית' לעבוד להי' ב
זאת אז ממילא מסתלק המלאך ונכלל בשורשו כיון שאין לו
לעולם הימנו. וזה שהקב"ה מחדש בכל יום כת חדשה

ענין

היום וביבור היל'ין וסס אומרים שירה ומעוררים חזס
 חרשה חדשה עד שנעשית למטה ע"י ישראל וסולכים להס כנ"ל
 וסמעתי אונגרים בשס חכס אחר פי' המד"ר שזמר המלאך
 הניע זמני לומר שירה . ולר"ך ביאור שמיס שנברא שרו של
 לא הניע זמנו לומר שירה עד היום שנלחס ביעקב אמנס
 כל מלאך אינו אומר שירה וזמנה להבורח ית"ש רק על
 שבראו לעשות רלונו ית' ולמשל מלאך מיכאל כשפועל
 ית"ש ומלמד זכות על ישראל ומנ' יר החסדים אשר לזס
 נברא אז אומר שירה וכן כל המלאכים . והנה שרו של
 סס"ס הוא היל"ר הוא השטן שנברא להסמית האדם
 מדעת יולרו כי לכך נברא . אמנס אע"ג שלכך נברא
 הזס המלאך הזס באמת שיטמע האדם לקולו לעשות הרע
 לעשות פועלתו ולהדחיו והאדם יחזוק וילחוס
 ויכבוס אותו וזס תכלית בריאתו כי לא בראו יולר ב"ה
 כי מאתו לא תלא הרעה רק כמשל הזונה עס
 בזה"ק וכתוב שס כי אס ישמע בן המלך לזונה
 במלות המלך וידבק בה אין מזה נחת רוח להזונה
 ונוער בה ודוחס אותה במהמורות
 אז מתעורר נח"ר לזביו המלך ומשלס שר
 בעבור שעשתה רלונו להסיתו ולא
 נחת רוח למלך . וכן הנמשל להיל"ר הנס
 אס יתעורר לוקח שכרו משלס בעבור שהזס גרס הנח"ר כמ"ש
 המן בלבו למי יספוז המלך לעשות יקר יותר
 ממי דייקא כלומר שכל הנח"ר בא ע"י הפיתוי ממני
 לי כל לשלס לי כל יקר וגדולה עיין במ"א ונחזור לענינו
 המלאך היל עדיין לא אמר שירה מיוס שנברא שלא היל
 לנמרי כמו יעקב אבינו שלימו דאבהן שהיה בן פ"ד
 בבבורות שהיה מעביר האבן מעל פי הבאר כמי
 מעל הללויות ואעפ"כ לא נחעורר בזכותו חלילה
 כמ"ש ראובן כמי וראשית אוני שנולד מטיפה
 יעקב לרחל ואמרו ז' נשיקות ובודאי היו
 גדולה ואיזו יחיר כפלא וכנ"ש על ענין ויבך
 שאינה נכ"ס עמו לקבורה ומסתמא כשהיה
 לראוי לרוס"ק מסתמא לא היל הנשיקות חלילה
 רק ברכיות בעולמות עליונים ומי כמוסו
 והנה כשנלחס עמי שרו של עשו לא היתה האביקה
 בעלי מלחמות רק בודאי היתה
 מלחמות ברומיות לבלבל מחשבתו של יעקב אבינו מי יודע
 עזומות ורשתו אשר עמן וז"ש וירא כי לא יכול
 בקדושתו נגדו עד שננע בכף ירכיו
 לכן אחרי שראה הבריא' הנבחרת
 כי לא יוכל לו אחר שלחני כי עלס השחר והניעני
 נבראתי וברוך ה' שפעלתי פעולתי לכן

ותגשן חני חפץ לומר שירה :
 השפחות הנס וילדיסן ותשתחוין וגו' . הנס אלל
 השפחות כתיב ותשתחוין לשון נקבות רבות כי
 הנס שנים ונכללו הילדים הזכרים בניהס עמהס לאה שהיא
 רבים כתיב וישתחוו לשון רבים נסתרים והיא
 עמהס אבל רחל ויוסף כתיב וישתחוו וז"ל טעס לזס .
 כיון דאיתא בזה"ק והוא עבר לפניהס
 וישתחו ארנ"ה ח"ו דיעקב סגיד לבני דההוא רשע אלא והו"א
 על קב"ה וסגיד לבני שכינתא ע"ש באורך ויחנן לומר
 אס שזמר אשר חנן אלהיס את עבדך לא שכיון לנגד עשו לקרוא
 עבדו בשס עבד אמנס כוונתו לשמים כדרך הלדריקס המדברים
 לישנא דמשממע לתרי אפי' . והנה השפחות שהי' ראשונה חיקף
 יעקב כשמעס דבריו הבינו ברוס"ק ובחכמת' משממא
 השכינה עוברת לפניו לזך עילאה ממלל לכן נס הנס בערה נס
 ח"ה ותגשן ותשתחוין אבל לאה שהיתה רחוקה מאחוריו
 לא הביני' כואת לכן אפשר שהיתה משתחוה בהתקשרות על
 כוונת בניס הלדריקס ונעשית מרכבה לכסא כבוד . ראובן חסד
 שמעין נבורה לוי ת"ת יהודה מלכות שזקירו מבינה יששכר
 חורה שמקורו מחכמה זבולון נכחר וכמ"ש האר"י ז"ל וע"י
 המרכבה הזאת התקשרה להשתחות מול כסא כבוד לכן כתיב
 וישתחוו להורות כי על ידי בניס היתה משתחוה והיינו שנתכללת
 בלשון זכר ויוסף ורחל אחרונים שהיה יוסף מגין על רחל ומכסה
 אותה מפני עינו של אותו רשע ע"כ בשעה שהיה משתחוה
 היתה היא ג"כ משתחוה כדי שלא יראה אותה לכן נכללה
 ג"כ בלשון זכר וכתיב וישתחוו :

ותרבק נפשו בדינס בת יעקב וגו' מן הידוע כי הניק
 שהי' בשכס שהיה לר"ך להחברר הקרה ה' מעשה
 כואת וז"ש ותרבק נפשו הנפש הניק שהי' בו בדינס בת יעקב
 ר"ל לפי שהיתה בת יעקב מסטרא דקדושה וכל מין סולך
 אלל מינו ואפשר שזו כוונת חמור אבי שכס באמרו שכס בני
 חשקה נפשו בנחכס וגו' דהיינו שהיה מליץ עבור בנו כלומר
 שלא עשה המעשה בדרך זמס וניאוף אמנס לתשוקתו לרבק
 בקדושתכס וכדרך הרשעים מכסים על מומ' ומחכסים בשלמת
 דריקס . ואמר ראוי לזס תנו נא אותה לו לאשה כי מדרך
 המנאפס אחר שנמר מאותו נמאסת עליו ושכס בני עדיין
 עומד בחשקו ודביקותו וע"ש ברע"י מהימנא בפסוק ולו תהי'
 לאשה ולא היתה תשובת בני יעקב א"כ שבך לבו חפץ בקדשתינו
 ימול א"ע והיה כמונו ונהיה לעס אחד כי א"א לרבק בקדושה
 עס הערלה וחמור ושכס עס יולאי שער עירו המזויפס שמעו
 לקולס ומלו את עלמס במחשבה שקר לא לש"ש רק להראותו
 כי היל ישרים ומצקשי' דביקת הקדושה לכן מקרא כתוב ויהי
 ביוס השלישי בהיותס כואבים כי כשאדם עושה מלוא לש"ש הוא
 ירפאהו ממחץ אבל כשאדם מסגף א"ע לשס זיוף ושקר ממילא
 שמשגי' כל מדוי הרעים לכן בדיו לקחו נקמתס שמעון ולוי
 להעביר המזויפס וכת שקרנים מן הארץ :
 וירא

וירא אלהים עוד אל יעקב וברך אותו ונראה לבאר מלת עוד שלבאורה הוא מיותר אמנם יודע מהאר"י ז"ל שני שמות אלהים המושלבים עולם ועקב ועם אומיות עולם יעקב ועם נקודותיהם כמספר הזה עולם השטן שבשמות אלו רחם יעקב לעשו וזה השם עוד רחית שעיר לעזאזל ע"ש וכבר אמרתי רמז בדברי עשו לפי יחזק ויעקבני זה פעמים כלומר שדחם אותי בשני פעמים יעקב הם השמות הג"ל וזה שאמר הכתוב וירא אלהים עוד כלומר שהסכים הקב"ה על ידו בלירוף אלהים עוד כלומר ב' פעמי' אלהים כו' והבן :

ויאמר לו אלהים שמך יעקב וכו' בנגזרה אמרין כל הקורא לאברהם אברהם עובר בעשה אלא מעתה הקורא לישראל יעקב ס"ג שאני תסם דאחדרי' קרא וקשה למה באמת אחדרי' קרא וי"ל דבשלמא לאברהם שיתוסף רק ה' בשמו ראה הקב"ה שלא ישנה שמו רק אברהם וכן הקורא לשרה שרי שנשאר לה השם דמקודם רק שנשתנה אות " וגם אות " ניתוסף ביחוסע וכפירש"י לעיל משא"כ ישראל אם לא אחדרי' קרא היה נשכח שם יעקב תמנו מכל וכל לכן אמר הכתיב שמך יעקב כלומר זה שמך לעולם ואעפ"כ ישראל יהיה שמך וביאור השמות נראה בדרך רמז כי יעקב רמז על אופן העבודה ש"ל האדם תמיד עקב ושפל בפני אלהים הכתיב בראש שהוא מורה על בורא עולם שאין לדמותו בשום ליוז קיון אמנם יש לך בני אדם שהם ענוים ושפלים בעיניהם אמנם מחמת שהם בטלים ופורקים עול מחורה ועבודה ועלולים לעבירות בכל שעה ומטעם זה הם מכירים שפלותם ולא זו הדרך לעובדי ה' רק לעבוד ה' במלות עשה ולי"ת ודקדקי סופרים ואעפ"כ תהיה בו רוח נשברת ונתוכה לפני גדול אדונינו ורצ כח לדעת שעדיין לא ילא י"ח וזש"ה שמך יעקב כלומר שתתנהג בעקב וענוה ולא יקרא שמך יעקב באמת כלומר שתהי' כטפשים הג"ל רק ישראל יהיה שמך המורה גדלות עבודת ה' ושמך יעקב ענוה לא תזוז ממך :

א"י שמרמז על הדרק העובד ה' ש"ל בחי' עקב וענוה ולדעת כי הוא חין ואפס אמנם לפעמים לריך הדרק להחזוק ולעמוד על עמדו לעורר רחמי המלכים והשרים יר"ה לבטל נזירות רעות מעל אחב"י . ולסתוס פי המקטרינים וכמ"ש רשב"י בס' הוהר בר יוחאי בעלמא וכמו ששמענו בדרך זה עמורנו החסיד הדריקי מ"א ז"ל ולא שהתנשאו רוחם בזה באמת רק היה תרוממים ומנשאים א"ע להמתיק הדינים ולעמוד כתרס נגדם וזש"ה הגם ששמך יעקב כג"ל ת"מ לא יקרא שמך יעקב כלומר לא לעולם כ"א לפעמים ישראל יהי' שמך ותתנשא בדרך כי שרית עם אלהים ואנשים ותוכל :

ויער מעליו אלהים וכו' ופי' רש"י איני יודע מה מלמדנו ומתנשא עוד גדול נרמז בפסוק הזה אמנם נבאר לפי דרכינו איזה רמז קלת שנוכל לדרוש בו הגה כל לדיק ולדיק לפי עבודתו את ה' באזהר בחינה ממשך בו קדושת הבורא

יחב' ואיתערוהא דלתתא איתערוהא דלעילא להשרתה סכני' בבחי' הזאת למשל אברהם חע"ה היה עובד הש"י מאהבה ויחזק בפחד ויראה ויעקב בת"מ והתעוהו השרתה שכינה עלתן במדות הקדושות הג"ל נמלא סנקראו המדות הן מקום שסיו המקום ונבול להשרתה שכינתו על הדריקים והן כל לדיק מדי סיומו בעה"ז השפל יס"י מי שיהי' ח"א לו להסתקן תמיד בקדושתו בבחי' אחת סמידות כאשר אנו רואים למת ש"א"ה להמשיך הדביקות ונילוי האלמות כל היום כמו בפי' ק"ש ותפלה או בימות החול כימי שבת ויו"ט חס בכל ה"ל לפי בחינתו מרגיש קדושה יותר בעת רצון ק"ש ותפלה וי' קודם ואח"כ יורד ממדרגתו עד שיתחזק ויתאמץ לעלות במקומו וזה היה רצון מלכנו להנהיג כן סוכני בחי' חומר בעולם הבא לבלתי היית להם תענוג תמיד כי אז לא ירגישו כבודע וזה ויעל מעליו אלהים דהיינו שיתחלק קדושת השרתה אלהים בתו אשר דבר אחר כי ב' של במקום משמשת כמו עם דהיינו שהכתוב מורה לנו איך שייך לומר השתלקות השם לזה אמר כי נסתלק עם המקום דהיינו המדה שהוא ע"ה בה לה' והבסירות ממילא נסתלק וזש"ה ויבך יעקב מלא להורות לנו דרך חכמה אשר דרך בה יעקב חע"ה כי כל מחויב בשעת הבסירות להכין עצמו ולהתאמץ שלא יפול לגבי אפי' כשיעבור ממך הבסירות וכבר כתבנו רי מזה במ"א דברי שלמה ע"ה ביום טובה היה בטוב וביום רעה היה ע"ש לכן לריך לחקוע יחד במקום נאמן ולהתקשר טעם בשם הבסירות חס שכתב ויבך יעקב מלכה דהיינו שיהיה מלא לבסירתו ויסך עליו נסך וליק עליה שמן דהיינו שהמשיך מוח עילאין הנקרא י"ן ושמן להתקשר בה שלא יפול חלילה לגבי ממדרגתו ויהיה לו מעמד ומלב :

וארה המלכים אשר מלכו וכו' ידוע תמ' רבי' רדי' כי כל אדם אשר מתנשא רוחו בקרבו לאמר למדן ואני עובד ה' הוא מתלכין דמיתו ומאנין תבירין והסתקון היא ע"י שם מ"ה לדעת כי מה הוא זולת שפע הבורא ב"ה ע"ש באורך חש"ה ואלה המלכים שהם ז' מלכין דמיתו לפני מלך מלך לבני ישראל כי מלך לבניי הוא היוצר כל ונשאר האדם מתנשא נגדו ברוח נבואה כלומר שהוא יש בפ"ע וי' המלך הג"ל אז הוא עצמו מאלה המלכים חש"ה חז"ל כל הגשם לשם תלפניו הוא נמחק פי' הגם שאדם עובד ה' וטפול להג"ל אבל תלפניו כלומר שגדמה לו כי הולך לפני הש"י ואינו נשאר לעור הבורא כי הוא עובד ה' ולומד תורה בכה עצמותו והרי זה נמחק מטערה דקדושה ואין בו תמש כי הוא מתחזק תבירין אבל הטפול לשם מאחריו ופירשו בו חז"ל כגון כ"ה אלהינו אלהיכם רמז מי שעובד הש"י ונדמה לו שאין עשה כלום רק הש"י ההולך לפניו הוא מנהיגו ונותן בו דעה והש"י ללכת מישרים והוא רק הולך אחריו הרי זה אינו נמחק שם קדשו השם כי הקב"ה מקדשו בכל פעם יותר ויותר ע"י הנשגות וענוה כג"ל :

הנה

בהפטרה

קטן נתתיך בנוס וגו' פי' כי בודאי השר העומד
 בסיכל הפנימי של המלך ורואה גדולתו אז מפחדו
 יצאנו מקטין א"ע בעיניו ובא לידי הכנעה ושפלות רוח משא"כ
 המלך השפל והבזוי שהוא עומד מבחן ואין עליו כ"כ אימת
 המלכות ממילא שמתנשא רוחו בקרבו ומעשה נבחר סמיכות
 המוקים שאמר עובדי' לאדום לדעת זאת כי קטן נתתיך בזו
 המלך מאד לפיכך זדון לבך השיאך ומתעורר בך הנאות לשמ'
 המלכות אם תבז' כגשר ואם בין כוכבי' שים קק רמז כי עיקר
 המלכות הוא ברזים לשים קנס בין הכוכבים אלו ישראל שנתשל'
 זכרי' שמים הרבה פעמים במקרא וזה רזים למסול במ אכל
 המלך אורידך נאום ה' משם דייקא שפי' ישראל הקוראים לי
 המלכות אשבו ואומר הנינו להושיע להם מכל המלכים אך
 המלך עשו נכעו מלפניו. רמז דבריו לשר של עשו כמ"ש
 המלך הנס שדמם לנו כי הוא השר הנרוע והוא היל"ר הוא
 קטן מ"מ כי הוא רק חילונותו אבל פנימותו הוא טוב בודאי
 וזה רזים להחטיא לבד ישראל אמנם לפחותו מדרך טובה וכן
 המלך יחזק עליו ויאמר לו נושא ולא יאבה לו ולא ישמע לקולו
 המלך הזונה עם בה"מ המבואר בזה הקדוש וכמו שכתוב
 המלך. והנה השר הזה נבחר בתכלית זה בהסתר אבל לנילו
 המלכות נדמה כי הוא היל"ר הנרוע והנה בימי יעקב
 המלך נאבק עמו השר וירא כי לא יכול לו ויאמר שלמי הניע
 המלך לומר שירם וכמ"ש לעיל באורך. אז נתגלה כל תכלית
 המלכות בריאתו אשר נבחר כי חפץ בטוב האדם ושמה באמת
 המלך וכמו שברך את יעקב ור"ל לומר שירם ח"ש אך נחפשו
 המלך נכעו מלפניו כלומר נתגלה הפנימית שלך ע"י הד"ק יעקב
 המלך ובדרך רמז נאמר כי עשו במילואו ע"ן ש"ן ו'ו והנה
 המלך בלבדו הוא הנעלם והמכוסה שבאותיותיו עולה קכ"ו
 המלך נביבוע שהוא בכח שבמלכות רומז שהפנימית שבעשו
 המלך רק טוב ומסכים גם כן לכח מלכות הבודא ית"ש :

פרשת וישב

יעקב במד"ר כתיב בועקך יליוך קבולך תי כנוסו
 וכנוס בניו היליו מיד עשו. וזה כלל ישא רוח
 המלך זה עשו ואלופיו ע"ש. וירא' סמיכות הענין לפסוק וישב
 המלך כי י"ש נטרקין י"ב שבטים ואמר המד"ר כי רמז הכחוב
 המלך ע"ש יעקב עם י"ב שבטים היליוהו מיד עשו ואלופיו וזכר
 המלך בפי וישלח. לכן יחא משי"ה אלה חילדות יעקב יוסף
 המלך המפרישים כי לא יוסף לבד חילדות יעקב ותירלו שם
 המלך יחא דהלא במלת יעקב נקוד טעם רביע מלעיל
 המלך מפסיק כנודע מהמדקדקים דהיינו שהזכיר הכחוב
 המלך ברמז במלת ויש"ב י"ב"ש כ"ל ואמר עליהם אלה תולדות
 המלך וזמר ואומר ענין בפי"ע יוסף בן שבע עשרה שנה היה
 רועה וגו' :

ויראו

וכמלא במ' י"ן נוסן העתק מ"ש באמתחה מקובל
 גדול המכונה ר' נחמן בן שמואל ביאור על רש"י הלו אכן
 ביאורו לריך ביאור כי דבריו סתומי וקלח מהם אבאר כיד ה'
 הטובה עלי' מ"ש כי כל הענין נכלל בפסוק וסני נער בוכה
 זכתב כל הענין חבין כאשר חבין חנוך בן ירד ע"ש ונקדים
 לזה דהנה י"ב שבטי ישראל דריקי יסודי עולם חלילה להם
 למכור יוסף אחיהם בזדון עם הכירו בו שהוא דריק יסוד עולם
 אכן מאת ה' היה זה הסיבה לנלול אבותינו למצרים לכן
 טעו ונדמם ברוחם כי יוסף אחיהם אינו דריק הנס שהוא
 מזרע אביהם מ"מ איזה בחי' פסולת שילא ממנו כמו עשו מילחם
 וישמעאל מאברהם וכמ"ש האר"י ז"ל להדיא זה ענין ומן
 הידוע כי כל חוטא בשוגג ובפרט אשר האלהים אלה לידו הלא
 מיד אחר עשות החטא מתמל' חרטה ובושה ונפקחו עיניו לראות
 עד היכן הגיע הפגם במעשיו. לכן נבין אשר כתיב וישלחו
 כתובי' הפס"ס וגו' כי ענין שליחת כתובת הפס"ס לרמז על
 דבר גדול ושברון רוח אשר להם דהנה בהקדמת ח"ז דף ב'
 ע"ב איחא ובג"ד איקרי מלאך שר הפנים דע"י שליחא דא מתיידין
 בשיתא יומין דחול אבל ביומא דשבתא לא סלקין חרין שמתן
 אילין כו' ולא מתיידין אלא בלדריק חי עלמין. ביאור הענין כי
 בששת הימים כמ"ל אינה במדרגה גדולה ולריכה למליץ ולפטרון
 והוא מט"ט הכותב זכות ישראל ונעשה היחוד על ידו ונקרא
 שר הפנים ע"ש שהוא פונה פני ה' אל עמו ישראל ופני ישראל אל
 אביהם שבשמים כדרך היחוד וכמ"ש מלאכי רחמים חלו נא פני
 עליון אבל בשבת כשישראל עולין במעלה ונקראו בניס למקוס
 אינם לריכים למליץ ונק' דמתיידין בלדריק חי עלמין וסבן. והנה
 בודאי כשהם השבטים יחד בבית אביהם אז נעשה היחוד
 ביתר שאת ע"י יוסף הדריק מרכבה ללדריק חי עלמין כנודע :
 אכן אחרי נמכר היה ל"ל היחוד ע"י מט"ט שר הפנים. וכבר
 אמרנו כי החוטא בשגגה אחרי עבוד את החטא מרגיש בעלמו
 הפגם ומסתמא השבטים הקדושים אחרי מכר' יוסף בשגגה
 בסביבת ה' עליהם ויאורו עיניהם להביט האמת כי יוסף
 אחיהם הוא ל"ע ובהפירו ז"ל היחוד ע"י המלאכים הקדושי'
 הנקרא פי סק"ן סגרי"ן ה' הוא"ל מט"ט שכלם שמתו כנודע
 ונרמזו בוועריקין של פס"ס ח"ש וישלחו כתובת הפס"ס כלומר
 לנלות המרירות אשר נולד על ידי הפרדס מאת אחיהם כי הם
 לריכים עתה לפס"ס כ"ל : וזה שאמר המקובל ה"ל בפי' והנה
 נער בוכה כי מט"ט נקרא בסוד נע"ר כידוע וס"ים כאשר חבין
 חנוך בן ירד כי חנוך הוא מט"ט כנודע וכאשר יתבאר עוד לקמן
 מענינים אלו. לכן סמך הכחוב למכירת יוסף ויהי בעת שהוא
 ירד יסודה שהורידוהו אחיו מגדולתו כי אחרי הפרד יוסף
 הדריק אז נתגלה הפגם במלכות בית דוד הצא משבט יהודה
 כנודע. ונסמך מעשה תמר להורות כי לולי שנמכר יוסף כי אז
 נעשה היחוד ע"י ביתר שאת ולא היה פגם במלכות בית דוד
 אז יהיה יסודה נושא אשה הראוי לו ומוליד את פרץ זרע המלכות
 אבל אחרי מכירת יוסף ונעשה פגם במלכות בית דוד ממילא
 שהי'

שמי' לריך להיות לידת זרע המלוכה בהסתר ובהלנע ע"י תמורות
 וחילופים וע"י אשה ששמה תמר. ויראה יורה ויחשבה לזונה
 ולא הבין מסו' הענין אחרי שהרגיש גדול תאוותו וילרו בו ערבו
 לבא עליה. וירא כי לא יכול לו וסי' יודע בעלמו שהוא לריק
 נמור וחילול ליהוד' להיות פרוץ בעריות ע"כ הבין קצת כי לא
 לחסו. יאלה אש מאת ה' להבעיר בו כח המתאוה אם לא שילד
 מזה דבר גדול: ויאמר אליה הבנה לא אבוא אליך פי' הזמנה כי
 זירו אותה להזמין א"ע בקדושה כי אין הדבר פשוט ולא יאוהה
 ללדיק וגו': ותאמר מה תחן לי כי תמר הבנה הדבר על בוריו
 כששטע מס"ק וכפרש"י שראח' ברוס"ק שמתעבר ממנו מלכים
 ונביאים. ולכן הטעמנה אותו בדבריה למען ירגיש הענין ותאמר'
 מ"ה תחן לי פי' שצריך להשפיע לה קדושה שם מ"ה לנורך
 היחוד כנודע ויאמר אכתי אשלה גדי עזים עיין בס"ק הביאור
 ותאמר חותמך ופתיך ומעך ואמרו במד"ר שרמזה חותמך זה
 מלכות ופתיך סנהדרין ומעך זה מלך המשיח שנאמר מטה עורך
 ישלח ה' וכו'. דהיינו שרמזה לו שירגיש הענין כי מזה הענין
 חבנה ותכונן מלכות בית דוד והסנהדרין היושבים בחלק יאודה
 והמלך המשיח הנרמז בשם מטה שעתיד להטות כל העולמות
 כלם לקבל עליהם עול מלכות שמים וכן מט"ע וקרא שמו ע"ז
 הפעולה כחכר בס"ק וזה המטה שהי' ביד משה ואהרן שהיה
 ע"י החלום לפעולה הזאת להטות הכל תחת ממשלת יולר הכל
 ולהבין כל יציר כי הוא יולרו ועמיד להיות ביד המלך המשיח
 עיין במד"ר

נד

שמע אליה לשכב חללה ופירש"י וכן במד"ר לשכב
 חללה אפי' בלא תשמיש להיות עמה לעוה"ב ע"ש.
 לכאורה קשה מה חידשו בזה חלילה ליוסף הדריק לשכב במטה
 ארמית וכן לא יעשה. ונוכל לומר דהנה יוסף הדריק ע"י מעש'
 הנסיון הזה נגדל עד שנעשה מרכבה קדושה לבחי' ז"ע כנודע.
 והנה המרשעת הזאת לפתה באיצטרלוגין שלה שעתידה להוליד
 ממנה ונבאה ואינה יודעת מה נבאה כתבואר ואפשר שע"י
 איצטרלוגין שלה השכילה שע"י הנסיון הזה וכבישת ילרו יוסף
 הולך וגדול עד כי גדל מאוד להיות מרכבה קדושה כנ"ל ומדרך
 הילכה"ר לעשות את שלו לכן הסיתה אותו שכבה עמי כלומר
 יהי' בלא תשמיש וכבוש את ירך ותהיה מפליא לעשות אפי'
 במטה אחת עד שחשיב מדרגה היותר גדולה. אמנם תומת
 ישראל תחנם וחלילה לאדם להביא א"ע לירי כסיון פן יפול
 במהמורות בל יקום ואין סומכין על הנס: וכן עשה יוסף הדריק
 לא שמע אליה לשכב חללה אפי' בלא תשמיש פי' להגדיל הנסיון
 אשר ע"י כן זכה לעוה"ב יותר וזהו להיות עמה לעוה"ב דהיינו
 שיזכה על ידה לעוה"ב וכמ"ש לרבוהם לא מעוקלך ולא מדובשך.
 ויבא הביחה לעשות מלאכתו ואמרו במד"ר יוס שבח ה"י שאח'
 כי בו שבת תכל מלאכתו ע"ש כי יוסף היה הולך בקדושתו כדרך
 הדריקים במחשבת יחודם נפלאים וזה היה מלאכתו כמי ששמיים
 המד"ר שקרא ושנה מה שלמד מאביו כי סוד המקרא הוא
 תורה שככתב ושונה המשניות תורה שבש"פ ומתם היחוד הגדול
 וסקרום. והמדרש הוליא הרעם מפסוק ואין איש וגו' כי ה' יוס

השבת זמן שלש סעודות סעודתא דחלל תפוחין וסעודת עומין
 וסעודת ז"א וגרמזו בפסוק ויבא הביחה לעשות מלאכתו
 מלכות כי האלקי נחם. ואותיות השאר הם אותיות
 סעודה ה'. ואיין הוא סעודתא דעתיקא. א"ש הוא סוד
 הנקרא איש וי"ש מה שלמד מאביו כי יעקב הוא סוד ז"א ודי'
 של אביו נזדמנה לו לעשות היחוד לעילא והיה המשכתו
 שלשה שעות חל הוי"ה חל שד"י חל ארנ"י וגרמזו בפי' ב'
 ה' אח יוסף כי ויהי' נימט' ח"ל עם הוי"ה הכתובה שם
 איש מללית רמז ח"ל שד"י כי איש עם אותיות עולה שד"י.
 בבית ארוניו רומז ל"ה ח"ל ארנ"י אשר על ידו נעשה
 כנודע. ואמרו רז"ל שנעץ לפרינו בקרקע כי מדרך הדריק'
 יוסף לתקוע אהלו למעלה ומחשבותיו שוטטם ברקיע לכל
 תמלאנו ואחרי כבישת ילרו ונעשה מרכבה עליונה נעץ
 לפרינו הם עשר מדותיו בקרקע רומז לשכינה הוא קרן
 עולם. וינס וילא החולה מעולמות התחתונים. והיה שכת'
 שהמרשעת הנ"ל בגדים שלבשה שמרית לא לבשה ערבית
 על פי כן נשאר בדרקתו ונדבק למעלה להסיתר עם הקודש
 והשיג כעין זה לבושין דלבש בלפרא לא לבש בפיא' לבש
 דלבש יומא וכו' היינו שהיה לו תמיד בהירות חדש להסתיר
 עם יולרו והבן:

דרוש להנובה

בתהלים

קפיעל ע"ז. אחת האל עושה פלא וגו' חסד
 במס' שבת פרק ב' מאי תנוכה תיר' סב
 כנסליו תמניא יומי דתנוכה אינון כו' כשנכנסו עכומ"י לבי
 וכו' לשנה אחרת קבעים בהלל והודאה. ולכאורה תמוה
 זרזים מקדימין לתנוה ומדוע המתינו לשנה האחרת ולא (עש'
 תנוכה (בשנה) ההוא בעלמו: נס יש להבין מה שאנו אומרים
 על הניסים בברכת הודאה וכתב האר"י ז"ל הטעם משום
 בימי מחסיו ניתקן הסוד דהיהו בללח ואיהו בהוד ובבלת
 מ"ה ובהוד שם ארנ"י ושיהם מספרם נ"ס וכן בברכת תקע בשם
 שהוא כנגד הוד והו"ה החתימ' בניקוד קיבוץ שם הנוקס
 נס לקבץ גלויותיו. ולכאורה תמוה כיון דמלת נ"ס מורה
 יחוד שמות שיהם ואין קי"ל ללא וסוד סרי פלגי גופה' ה'
 למה בחרו חז"ל לקבוע ברכה הנסים בהוד וכמ"ש על נסוף
 נפלאותיך שכל יוס עמנו בברכת מידים. ולא תקנו זה בבר
 שהוא בללח כיון ששניהם כחדא חשיבא ונקדים לבאר מ"ש נכנע
 שער השבת בשם החברים כי היכל מספרו נ"ר ע"פ מס
 הקדמי דהיינו בח"ב מאות **א** עד אות **ד** שהוא אות ראשון
 במילת היכל עולה ט"ו. אח"כ **מ** עד אות **י** נ"ה וכל
 אות **ב**. ע"ה וכו' עד אות **ר** ק"ה סך הכל עולה נ"ר ע"ה
 וכבר בארנו טעמו ומקומו מ"ש האר"י במ"א כי י"ר נית' רמ
 איברין ומרין דרועין שעולה בהם. והלא בספירת מלכות עסק
 ומחשבת ריב"ז איברין דנוק' וכמ"ש האר"י גופי' בר"ת ריאה
 ב"ענינו ע"ש. אמנם י"ל ע"פ הקדמה מבשרי אחזה חלוה ורס

הכנה על יומין דמוחין דקטנות. והחדשים הנ"ל הם סוד עיינין
 דרחל כנודע לכן נעשה ההכנה עפ"י הסתכלות בנר חוכה
 לראותם בלבד לחקן כל אחד מה שפגס מעורו בראיית עין
 ואמרו גם ואם היה דר בעלי פירו' במאמרו ז"ל ראיתי בני
 עליה והם מועטים כי הדריקים הגדולים נקראים בני עליה
 לירוק ע"ל י"ה פ"י שהם מתקדשים ומטהרים א"ע עד שמשגיגים
 בחי' א"י ונולדים בקולו של י' משם הו"ה והוא ע"ל י"ה לכן
 הם מועטים שלא כל הרולה ליעול את השם יבא ויעול והבחי'
 הזאת היחה בימי שלמה המלך ע"ה דקיימא סיסרא בשלימות'
 וכן כנסת ישראל מתחרת עם דודס בשלימות ו"ש אין כסף
 נחשב בימי שלמה למחומס כי כסף הוא בחי' חכמה וכשנתעלו
 בימי שלמה והיו עובדים בבחי' א"י והתפשטות השמיות
 והיו מבוטלים מלעבוד בבחי' מדות אפי' מאהבה וכמ"ס רבינו
 ע"ה משנה בנה משכן בלא רבבנוסי דהיינו שגודל הכרתו
 והשגתו הבורא ב"ה היה בטל בעלמו מלעבוד במדות אהבה
 ויראה ודוגמתם. והנה נקרא בלא רבבנוסי עכ"ל: וכן בימי
 שלמה מגדול גדולת מלך מלכו של עולם הגיעו לבחי' א"י
 ויחבשו אפי' לאהוב את הבורא רק היחה עבודתם באהבה
 בחי' יראת הרוחניות שלא יחבטלו ממליחת כי כן עבודת
 המלאכים מקבלים עול מלכות שמים רק שנותנים באהבה רשות
 זה לזה כי ההשפעה זה לזה הם כשירדים ממדרגתם הגדולה
 אבל בבחי' עבודה כל המדות בטלים ונתשך בימי שלמה עד
 אחר החטא ונתקטן הבחירות ואמר הכתוב ויתן את הכסף
 כאבנים וכמ"ס חז"ל במס' סנהדרין דרמי קראי אהר"י ומשי
 ונחזור לעיינו א"ס יש לדיק גדול כזה שהוא מבני עליה ונקרא
 דר בעליה ואי אפשר ללדיק כזה לרדת למטה לגמרי להחיר
 מבחון כ"ל אז אמרו מניחו בחלון הסמוך לרה"ר דהיינו שר"ך
 לשלשל אורו דרך הז"א שנק' חלון הסמוך לרה"ר סוד המל'
 ועולם המקבל כנודע ופליגי עם ב"ס וב"ס ב"ש אומרים פוחת
 והולך כנגד פרי הגד דהיינו שדעת ב"ש ע"פ נר חוכה והמשכ'
 הקדושה נחיס החילונים לכן אמרו פוחת והולך כמו פרי הגד
 כנודע כוונתם וב"ס אומרים מוסיף והולך כי הכוונה להמשך
 הקדושה ולהחיר לכל זה מעלין בקודש שזה עילוי לקדושה
 וא"י מורידין דהיינו בחי' א"י מורידין ג"כ להחיר למטה
 ואמרו גם ובשעת הסכנה פרש"י שגזרו על המלות מניחו על
 שלחנו ודיו' ביאור הענין כי בשעת הסכנה מאחר שגזרו על
 המלות וסדינים שולטין חלילה אין בקדושה בחירות כ"כ להמשך
 האור מבחון פן יתאחו החילונים לכן אמרו מניחו על שלחנו
 הוא עולם הבנים הנקרא שלחן בלפון ודיו' לירוק אות י"ד שהוא
 החכמה ו"ל היחוד לעילא לעילא עכ"פ בחו"ב בסוד חכס
 בבינה: וע"ז אמר רבא ולר"ך נר אחר להשתמש לאורה וממילא
 שלא בלאו הכי ההלכה פסוקה דאסור להשתמש לאורה וממילא
 בשמניחו על שלחנו לר"ך נר אחר ומאי קמ"ל ואפשר דטעמא
 דב' אשמעינן וסוד רמזו בדבריו כי האר"י ז"ל גילה לנו הטעם
 שאסור להשתמש לאורה כרי שלא יתאחו החילונים בקדושת
 האור ע"י השמים החול הזה ולכן סר"א כיון דבשעת הסכנה

מניחו על שלחנו ודיו' ועושה היחוד לעילא ואין התפשטות
 למטה. א"כ אפשר דאז מותר להשתמש כיון דשם לא שייך חכמה
 חילונים קמ"ל רבא דאפ"ה לר"ך נר אחר והטעם כפשוטו
 בזיוו מזה כדי לזכור כי הוא נר חכמה של הקדושה
 נעשה הנס ע"י השמנאי שרומז על בזירות שגזרו ביניהם לט
 ח"ודש ש"ב בח"מ"לה ר"ת חס"ת משם השמנאי יש בו לירוק ש
 ח' להורות כי הנס נעשה בשמן על ח' ימים. ואותיות י"ה
 רומז על מספר ו"ה משם הקדוש שנתעלה על ידו ונעשה היחוד
 והטעם שגזרו על מלות אלו כי ראו חלילה להשכיח מבני
 המחמד בטובו בכל יום תמיד נעשה בראשית. ונרמז
 חודש ושבת שרמזם על חידוש עולם. ומלות מילה שהוא
 גילוי אלהות כמ"ס בסוד פריע"ס לירוק פריע"ס כי ב"ה
 לור עולמים והם ראו להסמיר שלא יתגלה האלהות עד
 המלחמה נתגלה כי יש אלהים שופטים בארץ ונעשה גם
 שמרמז על יחוד ת"ה ארנ"י ואמר הגאון החסיד מורינו
 לוי יצחק ז"ל ביאור הענין כי כשנעשה נס תמידי אינשי ונרמז
 זה לזה מ"ה זאת והתשובה היא ארנ"י כלומר שיש ארון
 כל המעשים מנסיג העולם ומפליא לעשות. ואות' במדרש
 פ' נשא ביום השמיני נשא לבני מנשה. למדנו רבינו נר
 כו' לא יאמר האדם איני מקיים מצוות וקיים אחר הקדושה
 גם איני מקיים שהרי אפרים הקדומו יעקב לפני מנשה דרמז
 וישם את אפרים לפני מנשה אימתי קיים הקב"ה בקרבנות
 דכתיב ביום השביעי נשא לבני אפרים ביום השמיני נשא
 מנשה עכ"ל. הנה האר"י ז"ל גילה סוד שמונת ימי חוכה לר
 הספירות מחמד עד מלכות והם רק שבעה ע"כ ליל
 השביעי הוא סוד העקרה שהבורא ב"ס מעטר את
 בקדושה כנ"י כנודע לכן בימי חוכה סבי' יום השביעי
 לבני אפרים אפרים נוטריקון א"י פירע' ראש' יוסף ו
 רומז ג"כ לנ"י גימט' גוא"ל כתבואר בכתבים. ו
 חוכה הוא ע"ש הכתוב חוקך לער ע"פ דרכו דהיינו שכתב
 מחמת גדול האדם ויכל גם האדם שבמדרגת נער לחקן
 לעבודת ה' ולהכין נתיבות יוסר להלך בהם ולה' השיעור
 כמו שאמרנו לעיל כי עיקר כוונת הדלקת הוא להמשך
 למטה ולעומדים בחוק ורמזו בדבריהם שאמרו עד שתכלה
 מן הזק ועד כמה אמר רבא בב"ח אמר ר"י עד ד
 ריבגא דתרמוראי ע"ש פרש"י. והאר"י ז"ל כתב כוונת
 על ענין זה עד שתכלה רגל מן הזק דעתו שהשיעור
 עד שתכלה הבחירות הנקרא רגל מן השיק הם העול
 ע"ש ונראה דהנה במס' שבת דף ל"א איתא שאלת אורי
 אדם להלל מפני מה ענייהם של תרמוראין טרופות והשיעור
 מפני שרין בין החולות פרש"י שעיניהם כהות מראות
 החול שמשב לעיניהם ע"ש ומסתמא כאשר אנו רואים שעיני
 כהות מראות פנימה הענין מרמז שהם מעולמות נמוכים
 עת עיניהם מראות להביט בקדושה והטעם שרין בין החול
 מחמת שהם בעולם הנקרא רה"ר וטורי דפרודא ומכונה
 חו"ל כי החול אין לו דיבוק וקיבוצ יחד ומתפרד תמיד
 קורט

מניחו על שלחנו ודיו' ועושה היחוד לעילא ואין התפשטות
 למטה. א"כ אפשר דאז מותר להשתמש כיון דשם לא שייך חכמה
 חילונים קמ"ל רבא דאפ"ה לר"ך נר אחר והטעם כפשוטו
 בזיוו מזה כדי לזכור כי הוא נר חכמה של הקדושה
 נעשה הנס ע"י השמנאי שרומז על בזירות שגזרו ביניהם לט
 ח"ודש ש"ב בח"מ"לה ר"ת חס"ת משם השמנאי יש בו לירוק ש
 ח' להורות כי הנס נעשה בשמן על ח' ימים. ואותיות י"ה
 רומז על מספר ו"ה משם הקדוש שנתעלה על ידו ונעשה היחוד
 והטעם שגזרו על מלות אלו כי ראו חלילה להשכיח מבני
 המחמד בטובו בכל יום תמיד נעשה בראשית. ונרמז
 חודש ושבת שרמזם על חידוש עולם. ומלות מילה שהוא
 גילוי אלהות כמ"ס בסוד פריע"ס לירוק פריע"ס כי ב"ה
 לור עולמים והם ראו להסמיר שלא יתגלה האלהות עד
 המלחמה נתגלה כי יש אלהים שופטים בארץ ונעשה גם
 שמרמז על יחוד ת"ה ארנ"י ואמר הגאון החסיד מורינו
 לוי יצחק ז"ל ביאור הענין כי כשנעשה נס תמידי אינשי ונרמז
 זה לזה מ"ה זאת והתשובה היא ארנ"י כלומר שיש ארון
 כל המעשים מנסיג העולם ומפליא לעשות. ואות' במדרש
 פ' נשא ביום השמיני נשא לבני מנשה. למדנו רבינו נר
 כו' לא יאמר האדם איני מקיים מצוות וקיים אחר הקדושה
 גם איני מקיים שהרי אפרים הקדומו יעקב לפני מנשה דרמז
 וישם את אפרים לפני מנשה אימתי קיים הקב"ה בקרבנות
 דכתיב ביום השביעי נשא לבני אפרים ביום השמיני נשא
 מנשה עכ"ל. הנה האר"י ז"ל גילה סוד שמונת ימי חוכה לר
 הספירות מחמד עד מלכות והם רק שבעה ע"כ ליל
 השביעי הוא סוד העקרה שהבורא ב"ס מעטר את
 בקדושה כנ"י כנודע לכן בימי חוכה סבי' יום השביעי
 לבני אפרים אפרים נוטריקון א"י פירע' ראש' יוסף ו
 רומז ג"כ לנ"י גימט' גוא"ל כתבואר בכתבים. ו
 חוכה הוא ע"ש הכתוב חוקך לער ע"פ דרכו דהיינו שכתב
 מחמת גדול האדם ויכל גם האדם שבמדרגת נער לחקן
 לעבודת ה' ולהכין נתיבות יוסר להלך בהם ולה' השיעור
 כמו שאמרנו לעיל כי עיקר כוונת הדלקת הוא להמשך
 למטה ולעומדים בחוק ורמזו בדבריהם שאמרו עד שתכלה
 מן הזק ועד כמה אמר רבא בב"ח אמר ר"י עד ד
 ריבגא דתרמוראי ע"ש פרש"י. והאר"י ז"ל כתב כוונת
 על ענין זה עד שתכלה רגל מן הזק דעתו שהשיעור
 עד שתכלה הבחירות הנקרא רגל מן השיק הם העול
 ע"ש ונראה דהנה במס' שבת דף ל"א איתא שאלת אורי
 אדם להלל מפני מה ענייהם של תרמוראין טרופות והשיעור
 מפני שרין בין החולות פרש"י שעיניהם כהות מראות
 החול שמשב לעיניהם ע"ש ומסתמא כאשר אנו רואים שעיני
 כהות מראות פנימה הענין מרמז שהם מעולמות נמוכים
 עת עיניהם מראות להביט בקדושה והטעם שרין בין החול
 מחמת שהם בעולם הנקרא רה"ר וטורי דפרודא ומכונה
 חו"ל כי החול אין לו דיבוק וקיבוצ יחד ומתפרד תמיד
 קורט

משינת אילתו ומתחרט ושכ אל ה' ויפנ לבו על מעשיו הראשונים כי גדול עונו מנשוא ותפקחנה עיניו לראות גודל הפנס אשר נרס במעשיו כי מן השמים מסייעין לו לראות איך הלך אחרי שיקוץ משומם ונרס שז' מדות דמטי"א בלעו שבע מדות דקדוש' וגם הפשע הגדול אשר לא נודע י' ב'או אל קרבנה ומראיסן רע פ"י שכ"כ עשה רעה עד שלא ידע בנפשו כי חוטא הוא ונדמה לו כי הולך מישרים וזה שרומז הכתוב בספור החלום ואיקץ פ"י שבכל תשובה בשבזו מדבר על לבו גודל העורון אשר היה לו מקודם כאשר יתאונן אדם על חטאיו כי כ"כ הנדיל לעשות עד שלא נודע לו כי ב'או בעונותיו מדות הקדושות אל קרבנה עד ואיקץ פ"י הסרגשה היא שהקיוותי ונתעוררתי משינה האולת אז הרגשתי בעלמי את כל זאת ומתמרמר רוחו בקרבו לשוב אל ה' עד שיקבל עליו מהיום והלאה שלא יחטא עוד ולהיות הולך מישרים באמת וכמו כן שמעתי מפי מורנו מהד"ב ז"ל בתחלת הפרשה רומז לתוכחת מגולה כי שנות האדם נחלקים לשלשה חלקים ימי עליה עד עשרים שהאדם מתעלה ומתחזק בכחו בכל יום וימי עמידה עד ארבעים שנה שאז האדם עומד על מעמדו ואחר ארבעים שנה נקראים ימי ירידה שהאדם יורד ומתעלה מכחו אבדו עשתותיו ואמר הכתוב ויהי מקץ שנתים ימים כלומר בעבור שני חלקי שנים דהיינו ימי עליה וימי עמידה כי בהם בודאי יהיה"ר מתגבר מחמת שהאדם הוא בכחו ונבורחו משא"כ מקץ שנתים ימים היה לו לאדם להתחרט ולשוב מדרכו ולשים על לבו כי במהרה עתיד ליתן דין וחשבון אמנם אחרי שהרגיל בדרך לא טובה ופרעם חולם רומז על י"ה"ר המקשה ערפו ונדמה לו כחולם חלום והנה עומד על היאור פ"י שאדרבה מתנאה בלבו ב"ה שאני למדן ועומד על היאור לירוק ה' אה"ר שהם חמשה חומשי תורה ואשרי לי ולגשמתו וכ"ז מפני שהורגל במעלליו הרעים אבל מי שזוכה שנקחו עיניו אדרבה מביט כפעם בפעם גודל חסרונו בעבור ה' ועי"ז נשבר ונרכס ושכ אל ה' וירחמנו :

לכן בחנוכה אחרי אשר עיקר הכוונה להמשיך למעשה דהיינו להאיר להסולקים בחושך ולהעולמות הנמוכים עינים עורות המה יביטו ויראו כי ה' יולרס זה שאמר שחבלה רינגלא דתרמודאי להאיר אפי' לתרמודים ע"פ שם הנס שעיניהם ערוות . אמנם בכל זה צריך לזהר שלא יחזו החיזונים באור העליון וכמ"ש האר"י ז"ל הטעם שאסור למתקן לאורה וכנ"ל לפיכך כתב מנהג לומר יושב בסתר וכו' והוא שיר של פנעים כנודע והמון הארץ מבינים כי ע"י אמירת המזמור יסך ה' עליהם מכל פגע : והנה העיקר לשמור האור העליון מאחיות החיזונים ורמז המלך ע"ה בתהלים קפ"ט ס"א אגורה באהלך עולמים שנס אנכי אגורה באהלך עולמים אהלך מלשון יהוה פ"י שיהיה לי חלק כשאתה מאיר לעולמים היינו לעולמות שם אחמה בסתר כנפך סלה דהיינו שיהיה לי מחסה כנפך הוא הסתר הכ"ל המכסה על הקדושה שלא יחזו וגם אני אחסה בזה : (עוד דרוש לחנוכה בספר שכתבתי ביאור ספר ליקוטים מר"ה גאון תראנו מעס) .

פרשת מקץ

תאבדנה

הפרות הרעות וגו'. ויקץ פרעה והנה כשספיר פרעה את החלום ליוסף הפליג כי לא נודע כי ב'או אל קרבנה ומראיסן רע וגו' מה שלא לעיל בכתוב בשעת חלומו . ונראה לי ע"פ הרמז שתרמזת הקדושה עם כל ספורי מעשים אשר בתוכה להדריכנו יורה לרעת את ה' ולעבדו . והנה חלום פרעה נראה על דרך אדם החוטא ומתעולל עלילות ברשע עד שגורם ב'או במטאיו שבע מדות הרעות דמטי"א בילעים שבע מדות הקדושה ותבאנה אל קרבנה ח"ו כי יש שבע דרכים להחריט חייב לעבוד לבורא בדרך כלל לאהבו וליראה מפניו ולתפאר בו וללנה מלחמות יהיה"ר למען שמו ולהודות לה' וכן במלכא קדישא ולהמליך אותו ולע"ז עשה אלהים ונברא ישר וסטי"א להסית את האדם לעניני עולם הבל ורעות רוח הדריכו בדרך לא טובה לאהוב ענינים זרים ולירא מבלעדי ולתפאר בדברים אחרים וכן כלם כיוצא בהם והכסיל אשר חסך הולך מתפתה אחר יצרו וגורם חלילה לכלות ולבלות שבע מדות הקדושות ב' מדות דמטי"א . והנה החוטא בשעת חסרו ובכל יום כאשר חלילה מוסיף והולך בחולתו וכל כמה חזר בתשובה אינו מרגיש כלל שהוא רשע ומחליט כח קדושה כנ"ל כי טח עיניו מראות ולבו מהשכיל ואדרבה נדמה כי הוא איש דריק וישר והולך מישרים ולכן ניחא בפסוק זה שמתחילת הרומו על החוטא שבעת חטאו כיסן דמי כי הטיב שבפשו יסן הוא ומבל' זמן כמו בחלום אינו שיך ולא נודע כי ב'או אל קרבנה כי אז האדם משוקע כ"כ ששוא אינו יודע שאינו יודע אמנם אח"כ כשהחוטא מתעורר מן תשובה והוא דוגמת הקילס משינה כמו כן הוא מתעורר דדת

ויצבר יוסף בר כחול היס הרבה מאור וגו' דאיתא בכתבים כי כל עיקר עבודתנו מאז ומקדם להגביה שפלים המה הטי"ק ולהויליא יקר מזולל ללקט רפ"ח ייולין שנפלו במלכות בקור מרש"ת לירוק רפ"ח מ"ת סוד מלכין דמיתו חס עיקר העבודה לקבלם ולהשיבם למקורם . ונודע כי ממלרים הוילאו רק ר"ב ייולין ונשאר לנו לחקן עוד פ"ו ע"י מעשנו ועבודתנו דבר ביומו . ומסתמא חס היינו יכולים להעלות ולתקן גם אותן פ"ו בגלות מלרים בודאי לא הוירכנו לטלטל פעם שנית ושאר ענינים ואפשר שזה היתה כוונ' יוסף שאמר למלרים שימולו א"ע ואז יתן להם בר כנודע ממדרשים . כי היה רצונו ע"י מיל"ה נימ' פ"ה והמיל' הוא בסוד נילוי חלשות דהיינו שיחוקן עוד אלו פ"ה ייולין בזה שייכניע קליפת מלרים במלות מיל"ה . ויהיה נשאר רק ניוץ אחר לבדו ולא לנטרך לשעבוד עוד ויכול לתקן אותו במהרה . ולכן חרעומי מלרי' והמכשפי' בחקירתם עמדו על זה ומאזו לשמוע לקולו ובפרט אחר

אחרי ששמעו קול גילוי הדבר מיוסף שאמר לחמו לראות את ערות הארץ באתם וכינה ארץ מצרים בשם ערוה ואמר שהם באו לראות וללקט ולעשותה כמזולה שאין בה דג' כאשר לבסוף נעשה באמת כזאת ולכן המצריים ע"פ הבנתם כ"ז בחכמ' חילונית שלהם ואמרו בלבם אם נמול ג"כ אז יתבררו כל הני"ק וממילא יסתלק החיות של מצרי' ועל כל כחות הטומא' ולכן הכתוב אומר ויצבר יוסף צ"ר הס ר"ב ניולין הרבה מאד' אוחיו' אד"ס שם מ"ה שע"י זה השם הוא התיקון למלכין דמיתו להעלות הני"ק עד כי חדל לספור כי אין מספר ר"ל שאח"כ העלה אותם לבחינת א"ן הס העולמות הרמים והשמים שרשי הני"ק והרימם ושחם ונטלם לעולמות הגבוהים למעלה ממספר וחשבון וזה וילקט יוסף את כל הססף כי חלילה לזרע יעקב אע"ה ולצדיק יסוד עולם שיהיה מגמתו לאסוף ולצבור כסף וחסד כדרך המוני עס' רק היתה כונתו לש"ם ללקט הני"ק וההבנתם והמדתם הנקרא בלשון כסף כי נכסוף נכספת יבוא אותם ביהם פרעה תחת ידו וממילא אח"כ יקל לבני' להוציא הני"ק המכונסין ואסופי' ולעשות מצרי' (כמשב"ד) ככתו' וינללו את מצרים :

ושברו

לנו משם וגו' כי רפ"ח ני"ק נפלו ובני יעקב ירדו לשבר צ"ר בסוד וגם ערב ר"ב עלו אתם אכן אהנו לריכיים עוד לברר פ"ו ניולין ע"י שאר גליותנו לכן רמז להם יעקב ושברו לר"ו עולה פ"ו משם ואז נחיה ולא נמות פ"ח בגלות :

ויכר

יוסף וגו' כתיב לא ראיית לדיק נעזב ורעו מבקש להם לכן כשבאו אחי יוסף והם מעלת' דנוק' אז בא יוסף לשיעור קומה הרומז במספר ויכ"ד לאות מלכות וזהו ויכרס אבל אחיו עדין לא ידעו מזה וידבר אהם קשות בסוד בקש שלום ורדפהו ואז המשיך לעלמו החלומות הוא יקוד חולם שהוא כתר שמתעטר בו ויאמר להם מרגלים אתם היינו שהם לריכיים לדבק בנה"י סוד הרגלין ואתם להם בזאת תבחנו דהיינו שבחינתם היא זאת כינוי למלכות אבל באמת לא היה אפשר לעשות היחוד בלא בנימין שהוא לדיק דלתתא ולכן אמר והביאו אחיכם הקטן אלי ויאמניו דבריכם ויאמניו לירוף שיומשך אות' אל' ויעשו עממם אמ"ן שהוא היחוד שהיה לריך לעשות הכני להגלות כמו שהיה נעשה ביסודם שיהיו מיוחדין החתן להכלה כדליתא בפ"ק דכתובות מפני גזירת טפסר והיו מקדימין יחוד לקדושה לבטל הגזרה והבין : ויאסור אותו לעיניהם וכיון שאמר את שמעון לעיניהם בודאי באו לעלבות גדול לכן לזה יוסף להשיב כספיהם רומז אל החמדה והאהבה שיוכל לשרות השכינה ביניהם ויפתח האחד את שקו ופירש"י הוא לוי כי כשיוסף נסתלק מאחיו נשאר בנימין במקומו בסוד לדיק דלתתא ונקרא הרימות בחור מעם כמ"ש בנ"ח בק' תהלים תראנו משם ועשוי שבנימין לא היה אתם לוי במקומו שהוא לשון לווי' ומיבור להיות בסוד לדיק כי האחד בימני' ח"ו וירא את כספו בשקו היינו שבא לדי' חמדה ותאוה לעבודת השם ויאמר אל

אחיו הושב כספי כי היה דבר נפלא בעיניו וכמוכר ריב"ש ע"ה שכשבא אל האדם פתע פתאום כזאת מורה בחינת דין ואיזה דבר לא טוב ולכן כתיב וימרדו חים אל אחיו מאימת הדין והם לא ידעו כי כ"ז עשה להם יוסף ואמרו זאת עשה וגו' רומז מה זאת על עיני יחוד כלומר מאיזה נעשה היחוד ואח"כ כשבאו לביתם ששם בנימין נעשה בסי' יוסף היחוד כדלעיל בגדלות יותר לכן הם בעלמא לדיק' במרכבה תחתונה של ארנמ"ן וכל מחנה הם תל"ו כענין מלכו' כמזכר סוף פרקי היכלות ח"ש לר"ר כספו עולה תל"ו ומתארת שמעון לא היו מוכנים ליחוד לכן כתיב וייראו

ויאמרו אי"ש אל' אחיו אל' כל אשמים א"יחנו וגו' כתב רמז בר"ת ששה אלפין שהתחרטו השבטים הסוודו את עונם שהטעה אותם הילכה"ר שהוא שולט באלפי שני כי באלף השביעי אין שטן ואין פגע רע עכ"ל ועצו"ה יש לנו עוד תילין לאלוה לומר איזה רמז שרמזו בדברי עפ"י דברינו שכתבנו לעיל פ' וישב שמתמחא תיקף אחרי מכו' יוסף התחרטו השבטים מיד והרגישו בעלמם הפגם חסד' הולירו בסוד יוסף לדיק יסוד עולם : רק שבשעת המכירה הילכה"ר המשיך לפניהם ונדמה להם כי אדרבה הם עוסקים במלוא ודימו ברוחם כי יוסף הוא נחשב ושפל חלילה משם דוגמת ישמעאל ועשו כנודע מכחבי האר"יזל אבל אחר המדרך העולם שכיון שנסתלק הילכה"ר נחגלי הפגם וחדס' בדפשו מה עשה וכן השבטים לאחר המכירה ותפקיד עיניהם בזההור תשובה להביע האמת כי הוא ל"יע וכתב חסרונם ע"י המכירה וכמ"ש לעיל באורך ולכן עתה בשם הודיו רמזו בר"ת ששה אלפין כי כל א' נודע לירופו ונורו' לעילא ו לתתא ב' באמצע ועולה כ"ז שהוא סוד שם הוי"ו ואל"כ ששה אלפין הם ששה הוי"ו'ת עולי' בית' יוסף' כי סוד ל"יע כלול מו"ק שפגמו בו ולזה השלימו דבריהם דמו הנה נדרש ופירש"י וגם דם הזקן פ"י שרמזו הפגם שמו גס לדם הזקן יעקב אע"ה כי הסוודו שלא בלבד פ"י שששה הוי"ו'ת שהוא סוד ל"יע רק בסוד יעקב ששה חרפ"י עולה שבעה הוי"ו'ת כנודע והוא דמו של הזקן :

ודם

לא ידעו כי שומע יוסף כי המליץ בינותם יתיר' מנחה זה מנשה : ובדודאי הקבלה הוא איתיות שהיה מנשה המליץ בינותם ורש"י לדיק מלשון המקרא שהוא אומר מנשה על הור' כ"ח היריעה ש"מ שהוא מורה על מליץ ידוע ומסתמח' שדי' ית מנשה : ואפשר שרמזו לנו בזה דבר גדול שמתמחא בשם שורדו רחם' הוועד יוסף עם אחיו נעשה יחוד גדול וקדוש כנסת ית' ז"ל ויר עם דודה שהוא היה המרכבה לבחי' ל"יע וכמ"ש למעלה שש"ל סבר מכירת' אותו והפרדו מאתם ל"ל היחוד ע"י המלאכים הרמזו ופירש"י במלת פסי"ס : אבל עתה שבאו אחיו אליו והיה מדבר עמם ע"ה להם עשה היחוד כדרכו שהוא ידע שהם אחיו ככתוב אומר ויגלים ולעו יוסף את אחיו רומז במלת ויכ"ר גימט' רד"ו שיעור קומתו כבוא

ב"ן ע"כ כוללים שנות יחוד שהשפיע עליהם
 רמז ממש' למליץ כי מנשה נטרקון מט"ט וע"ר ש"ר ה"פניס
 הוא המליץ למעלה בין ישראל לאביהם שבשמי' והיה
 מרכבה בשמו למליץ בינותם כי הם סוד היחוד והנה
 הסוד הדיק מוה' אברהם בן מורינו מוה"ר ז"ל מ"ש ולא
 ח"ש אחר בהתודע יוסף אל אחיו משמע שיוסף נטה
 לאחיו ואח"כ כתוב והקול נשמע כו' כי באו אחי יוסף
 שיהיה התעוררת מלך אחיו דיוסף ע"כ' והבן אמנם
 לתרץ כי בודאי כ"י מתחזקת להתיחד עם דוד' אמנם
 אחרי הסיוע הבא מן השמים ועיני הבחירות שמשפיע
 שנתלהב לעבודתו והוא כעין רמז שמרמז חתן לכלה
 וכן יחא מ"ש בתחילת הגילוי יוסף אל אחיו
 רמז מלי"ע אל כנסת ישראל ואח"כ הוא
 ובאה אליו ח"ש באו אחי יוסף והבן (וכמדומ' שכן
 פי' ממורי מהר"ב ז"ל) והנה יוסף הדיק חלילה לו
 את אביו ואת אחיו כל כך זמן רב ובודאי היה לו
 את אביו כי הוא במלרים ונעשה מושל וכמו שהקשו
 לעיני' זה להחיות רוח יעקב אביה' ולגלות סוד
 כי הוא במלרים היה לריך יוסף לעשות כמה יחודים גדולים
 וזכרנו שזכה שבו אליו אחיו מארץ כנען עשרה
 לפני יוסף והם היו במדרגות כנסת ישראל ויוסף
 חפץ לדבר עמם ולעשות עמם יחוד כפלא אמנם
 לגמור היחוד עד שהביאו אליו את בנימין
 ב"ן יצ"ח בסוד שם ב"ן שהיה ברחל כמ"ש סוף פי'
 ע"ש והוא הכלי לקבלת השפעת היחוד וכדאיתא בזה"ק
 דיתבא בין תרין לדיקי והבן יעקב אבינו ע"ה הנס
 הבין הדבר על בריו שיוסף עודנו חי במלרים והוא
 הרגיש בקדושתו הגדול' ומתקרות שפגעו את
 שאלת המושל להם והבין כי לא דבר רק הוא
 נסתר וסתחיל לעשות יחודים כדרך הדיקים
 כדבוראם כדי לעמוד עי"ז. על מחקר הדבר ותוכן
 מה שאמר לבניו אח"כ קמו מו"מ"ת הארץ וכתב האר"ל
 ע"כ ס"ג מ"ה ב"ן קס"א קמ"ג קנ"א שנות
 לאים מנחה כי מנחה מרמז על מלכותא
 דרועין דרועין דמלכותא ואמר להם שירידו
 שיראו להוריד אים הוא ל"ע למנחה כ"ל -
 ודבש נכחת ולוט בעיני' וסקדים ששה דברים
 על הורדת ל"ע הכלול מששה קלוות ולעשות יחוד ע"י
 יתן לכם רחמים כי השם הזה מורה על היחוד
 ויגלה מעמון הלפון אשר במלרים וכמ"ש
 כי יש שבר במלרים ועיין במד"ר שהביט
 והוא יוסף והוא יוסף ח"ש ושלא לכס את אחיכם
 זה הקודש זה יוסף והיינו כדאמרן
 הדבר הזה כפשוטו רק ל"ל בכאן יחודים
 ולעורר רחמים ועי"כ יתגלה יוסף אפוא הוא ולכן
 יוסף עם בנימין למלרים וישבו הבכור בכבודו

וגו' שאז היה יכול לעשות עמם יחוד גדול וקדוש והשפיע
 עליהם שפע קדושה וקבל כל אחד לפי ערכו וישא משאת
 מאת פניו ותרב משאת בנימין חמש ידות והוא בסוד חמש
 פעמים י"ד שפולה שבעים שהוא הכלי לקבלת שפע היחוד
 וכמ"ש האר"י ז"ל בפע"ח שער ק"ש פ"ט בכוונ' פסוק שמע
 ישראל ובנימין היה מרכבה לזה עיני' וכמ"ש לעיל ולכן היתה
 חלקו חמש ידות ואבב אורחא לאמר טעם הנון מה שברוב
 השנים וכמעט כולם מתכוונים ואחרתי אהרדי פי' מקץ נשבת
 חוכ' כי גם בחוכה רמזו ח"ל בנוסח בימי מתתי' מארי'
 גבורי' ביד חלשים ורבים ביד מעטים וטמאי' ביד טהורים
 ורשעים ביד לדיקים חדים ביד עוסקי תורתך חמש פעמים מלת
 יד להורות כי גם בחוכה נעשה יחוד גדול וקדוש ול"ל חמש
 פעמים י"ד הכלי לקבל השפעות היחוד כ"ל ולכן פי' מקץ נשבת
 חמש ידות עם חוכה מזדמני אהרדי' ונחזור לענינו דכתיב
 וישתו וישכרו עמו שער היום לא שמו יין הן אחיו הן יוסף
 ונוכל לומר כי מיום המכירה עד היום הזה לא נעשה היחוד
 לא זכו לכנס בכרם עליון שהוא עול' התענוג וסוד יין המשוחר
 לכן לא שמו יין עד היום הזה שנעשה היחוד והרנישו בעלמס
 תוספות קדושה מכרם עליון והבן והנה ח"פ שנעשה היחוד
 ביניהם מ"ג לא נגמר העיני' התודע יוסף אל אחיו עד אחר
 מעשה הנביע ונוכל לומר כידוע ליו"ח כי מבשרי אחזה אלוה
 ואין אשה מתעברת מטיפה ראשונה ופורשין אחר היחוד הראשון
 וכמו כן באלף הבדלות אחרי היחוד הקדוש שנעשה ביניהם
 היה לריך להיות פרישה ביניהם ולעקב וחרדה ע"ד הנביע ואחר
 כך נתגלה היחוד מחדש על ידי הנביע וסודו כתב האר"י
 ז"ל בבי"ע גימטריא מיל"ה רומז על היחוד שנית שנעשה
 בעליל לגלות יוסף לפני אחיו כי הוא המושל בכל ארץ מצרים:
א כן אפוא זאת עשו וגו' בודאי התנוצץ ציעקב שמה הוא
 יוסף ולכן לריך ליחוד ולהכין הסלכות הנקראת זא"ת
 מזמרת לשון זמירות המזוררת לבעלה ועי"ז ואלא הפורת יוסף
 ח"ש והורידו לאים מנחה להורידו לכלתיה הנוקי' בין דרועין
 דמלכא ויהיה צירוף מנחה מ"ה כ"ח וזה להביא מנחה ששה
 דברים כמכר בפסוק בסוד ששה קלוות להלבישו ויתקנו הרחם
 בח"ל שר"י ח"ש ואל שדי יתן לכם רחמים והאים ג"כ יתוקן
 בחל שדי מלא כמו נשבת במנחה:
יבא החרדה ויב"ך שמה אומיות ביכ"ו שם היחוד הנעשה
 בגלות. וירד מיוסף הסברת פניס להשבת: והוא
 משאת מאת פניו שהכירו שהוא לדיק' ולבנימין בביאה ראשונה
 נתן לו שם ב"ן שבו חמש ידות לעשותו כלי לעשות יד שענינו
 מקוס' וכן היחוד וישתו וישכרו עמו בסוד שמו וישכרו דודים'
 והנה ידוע שבשם ב"ן יש ב' כלים אחד הנעשה מחמשה אומיות
די והם ה' ידות וכלי ב' מני' ווי"ן עם שם ב"ן עולה ג"כ ע'
 כמכר בכוונת מלת שמע שבק"ש. וזה גיבוע' גב"ע הכסף
 דרכורא שיש בנוקבא להעלות מ"ן.
די כסף אשר מלאנו בפי אמתחותינו השיבנו אליך וגו'
 ופירש"י זה אחד מעשרה ק"ו שבחורה ואפשר ע"פ מ"ש
 רבינו

רבינו מהר"ב ז"ל בחפלת משה שהתפלל אל נח רפא וגו' .
 כי חתר שם הש"י ק"ו וחבית ירוק ירק ק"ו לשכינה י"ד יוס .
 לכן התפלל במדת אל שם הרחמים והוא נגד ק"ו כחכר בכונת
 האר"י ז"ל בבחינת דרבי ישמעאל ע"ש . וי"ל גם כאן מחמת
 שראו חוקף הדין ויראו לכן פתחו בק"ו והמשך הרחמים
 מדה א' :

(אמר המביא לב"ה נודעתי שמכאן עד סוף הסדרה הוא מבין
 הרה"מ המחבר ז"ל ותורת משה היא :)

ויהי מקץ שנתים ימים נקוד על ויהי זקף גדול עש"ה זקף
 ה' לכל הכפופים שהש"י זקף את ישראל הכפופים
 בחורבן ע"י ביטולו מהם כל בזרין ביטין אשר הם כופפים אותן
 לכל יוכלו שאת ח"ו ראשם אמנם בהבטל מהם כל הגזירות רעות
 אזי יוכלו שאת ראשם ולעמוד בקומה זקופה . ועיקר הבקשה
 ע"ז ע"ז ישא ג"כ הבורא ב"ה כי בכל לרחם ח"ו כביכול לו
 לר . וכמשה אשר פדה נוי ואלהיו כי כביכול גם האלהות
 נפדה עמם . וכאשר הביט ליעקב אבינו ע"ה אנכי ארד עמך
 תצרימה ואעלך גם עלה גם לרבות השכינה הקדושה אשר היא
 ביניו בחורבן גם היא חפלה עמנו . וז"פ המשנה שני חכמים
 בלשון המשנה שכל חפלתם ותורתם של הדריקים הוא בלשון כפל
 כי כשתתפללים למטה על איזה איש מישראל עיקר כוונתם
 שיתוקן למעלה כי ח"ו אם איזה איש ישראלי בלער אזי נוגע
 הלער גם למעלה והשכינה הקדושה כביכול תייללת עליו קלני
 מראשי קלני מזורעי וע"ז עיקר תפלתו . ואגב תתפלל שיושע
 ג"כ האיש השרוי בלער למטה והו שני חכמים בלשון המשנה
 מלשון כפול חסו פ"י הכתוב כאן ויהי מקץ ויהי ליטא דלערא
 והטעם עליו זקף גדול כלומר זקף באם תרצה לזקפן מהלער
 אזי גדול . תראה שהלער הוא נוגע לגדלות דהיינו להבורא
 ב"ה ועיקר תפלתך שיתוקן הלער למעלה . וממילא יתוקן גם
 למטה וזה אומרו שנתים ימים שתרצה להתפלל ע"ז בבחי'
 שנתים וכמשה"ל עיקר כוונתך שיתוקן למעלה ואגב יתוקן למטה
 ג"כ . ופרעה חולם . פרעה מלשון התגלות שיתגלה עליהם
 האלהות . חלם אותיות חמל שיחמול עליהם ויבטל מעליהם כל
 רע וינזור עליהם ישועות ונחמות חמן :

או יאמר ויהי מקץ . בהקדים הכי חסד אל כל היום
 חסד שבאש ירצה להמשך חסדים על העולם

אזי ח"ל כל היום לריך לחבר ח"ל לכל הוי' שימשך עליהם
 החסד וכמו שרבינו להמשך מיום השבת על כל ימי השבוע
 וז"א ויהי בניתי ח"ל : ר"ל באם תרצה להמשך החסד על
 העולם אזי מקץ תמשך החסד מקץ דהיינו מהבורא ב"ה ר"ל
 מקץ הימין מתי העולמים שנתים ימים וחבית בזה החסד לעילא
 ולתתא וזה שנתים ימים נקראו החסדים . ופרעה חלם כנ"ל
 שהתגלות האלהות יחמול עליהם ויבטל מהם כל רע אדרבה
 יוסף עליהם רחמנות ויתן להם כל טוב : ואז והנה עומד על
 היאור . והנה לשון שמחה כידוע היאור רומז על הסורה כמזכר
 בספרים ור"ל שיזכו לעמוד על היאור דהיינו על הסורה והתפלה
 בשמחה ובטוב לכב מרוב כל חמן :

או יאמר

ויהי מקץ בניאור פ"ה יחינו מיומים
 השלישי יקימו ונחיה לפניו דהנה איתא
 הדריקים נתונים בלרה יותר מנ' ימים : וז"א יחינו מיומים
 שהעיקר הבקשה היא על הב' ימים שיחינו גם באלו
 ימים ואז ממילא ביום הנ' יקימו ונחיה לפניו . או יחינו
 מיומים ידוע שיש ד' עולמות אבי"ע ולריך האדם להחיות
 עצמו לעלות מעלה ממדרגה למדרגה וז"א יחינו מיומים
 דהיינו בב' . עולמות עשיה יירה : ביום השלישי יקימו דהיינו
 גם בעולם הבריאה יקימו : שלא נפול משם ונהיה קיימים
 שם אזי ונחיה לפניו באילנות קדשו לפניו ממש וכזה מרמז
 הכתוב גם כאן מקץ שנתים בשתייה בקץ וסיף השי' עולמות
 עשיה יירה . אזי ופרעה חלם התגלות אלהותו יחמול
 להעלותך מעל מעל' גם לשני עולמו העליוני בריא' ואילני' חסד
ויזכור יוסף את החלומות אשר חלם להם הנה חסד
 להם אינו מדוקדק דה"ל למכתב אשר חסד
 עליהם אמנם יתבאר דהנה חלם לו והנה איתנו מאלמים חלומות
 בתוך השדה דהנה יוסף מרמו לז"ע כידוע ובוודאי חלומות
 שחלם לו אינם כפשוטן רק מורים על דברים עליונים מאלמים
 בתוך השדה דהיינו בהתלכות חקל תפוחין קדישין שרריך לעבד
 בה ולתקן בה כל השבע מדות והדריק כלול מכולם . והנה
 אמר חסובנה אלמותיכם ותשתחווין לאלומתי ר"ל שכל חסד
 מדותיכם לריכס למדתי : והם ענו ואמרו לו המלך חסד
 עליו בתמיה התחשוב בעיניך כי תהיה מלך עליו ונהיה לך
 לך . אם תשול תמשול בנו זאת יוכל להיות שיהיה לך חסד
 ממשלה עליו אבל לא כ"כ גדולה כאשר אמרת . והנה חסד
 החלומות הולכים אחד הפה והם גרמו שימשול עליהם ע"י
 פתרונו וזהו אשר חלם להם כל' שהם עלמם הפכו חסד
 שימשול עליהם ע"י פתרונו ולא פתרו כאשר אמרנו למעלה
 וע"כ נתגלגל הדבר ובא יוסף למצרים וסוכרחו לבא ולהשתחווין
 לפניו ובראיתו זאת נזכר החלומות אשר חלם לה"ם דייקא כנ"ל
 ויאמר אליהם מרגלים אתם שהבאתם הדברים בגליות דהיינו
 בדברים תחתונים שפתרו הוראת החלוס על תמשל' לראות חסד
 ערות הארץ : ערוס הוא דבר תחתון שהפכת' הדברים לרבים
 תחתונים ויאמרו לא ועבדיך באו לשבור אוכל . אוכל לשון זיווג
 שתרמו על היחוד כלומר לא כן כמו שאתם מחשב . וזהו חסד
 ועבדיך באו לשבור אוכל לעשות יחוד חיווג עמך : (עד כאן)

פרשת ויגש

ויגש

אליו יסודה . במד"ר כתיב תפוחי זהב במשניות
 כסף דבר דבור על חופניו מה אופן זה מראה
 פנים מכל לך כך היו דבריו של יהודה גראין לכל לך בשעת
 שדיבר עם יוסף עכ"ל . רומז כי דברי יהודה עם יוסף
 בס כמה רמזים הן לשלוס הן למחלוקת ויש בס סודות נפלאים
 ושמעתי מפה קדוש אדמו"ר הגאון מו' הד"ב ז"ל . כי הכתוב
 הורה לנו דרך תפלי' שרריך לריך להתפלל עבור ב"י ולהמשך
 רפואה

כי הכרת פניהם ענתם בם אבל יוסף הצדיק הוא יוסף אשר
 היה בתחלה ולכן לא נחירא מפני יעקב ואדרבה בצדקתו
 וקדושתו קרב א"ע אל אביו ו"ש וירא אליו ודפח"ח ואפ"ש לומר
 עוד דהנה בזה"ק פ' תלום איתא ח"ל פרי עץ הדר דא לדיק
 אמאי איקרי הדר וסא אחר עמירא איהו דלית ליה גלויא
 ולריכא לאתכסיה מדיר ולית הדר אלא מאן דאתגליא ואיתחזי
 אלא אע"ג דאיהו דרגא עמירא הדורא איהו דכל גופא ולא
 אשתכח הדורא לגופא אלא ביה וכו' ע"ש ופירושו הפשוט
 כיון דהסרים אין לו זקן נמלא הדיקנא הוא מורה ומוכיח
 על כח המשפיע הוא הצדיק ו"ס כי בן זקונים הוא לו פי'
 שיוסף נתגלה ביעקב אביו ע"ס שעל ידי בזה אליו אור הדיקנא
 והבן וי"ל עוד פי' בזה"ק דקושתו הוא על דרך הצדיק כיון
 דהוא אחר עמירא ולריכא לאיתכסיה פי' מי שרואה להיות עובד
 ה' באתם ולהיות לדיק חסיד נאמן ראשית חכמה להסמיר א"ע
 ולהיות הלעג לכת מה דאפשר א"כ אמאי איקרי הדר כיון דלא
 מינכר והתירוץ הוא אע"פ שדרכו בהלעג והסמיר הדורא
 איהו דכל גופא פי' שהקב"ה מגלה לדקתו וברחובות חתן
 קולה והוא מפני תיקון העולם שילמדו מדרכיו ויהיה כולם
 קדושים ו"ס וירא אליו ע"ש שהיה יוסף לדיק ונתקרב לאביו
 כדברי האלשיך הג"ל ע"כ הומשך לאביו אור הדיקנא חס רומז
 במלת א' ל' י' ו' א"ל הוא תקונא קדמאה ואח"כ בא האור
 דרך יוד"ן וי"ן כמזכר ביחוד דדיקנא והבן :

ויאמר

ישראל אל יוסף אמותה הפעם אחרי ראיתי
 את פיך וגו' ואמרו רז"ל שלא נשק יעקב ליוסף
 שהיה קורא ק"ש ע"ש פי' כי כאשר נתגלה יוסף לפני יעקב
 וגרמו היחוד הגדול שנעשה בהתחברות שני לדיקים גדולים
 כמותם חס היה ענין הק"ש ויעקב אביו ע"ס נדבק למעלה
 ולכן אמר אח"כ אמותה הפעם כמו בסוד נפ"א שאחר היחוד
 כמו אחרי יחוד ק"ש וש"מ"ע כנודע והבן :

במדרש

שיר הסירים שמורה אלי וגאזה וגו' כהאלי
 קדר כיריעות שלמה . מה אהלי קדר אע"פ
 שנראים מבחוץ כעורים ושחורים ומבפנים אבנים טובות ומרגליות
 כך ת"ח אע"פ שנראים כעורים ושחורים בעוה"ז אבל בפנים
 יש בהם תורה מקרא משנה כו' מה אהלי קדר אין לריכין תכבושת
 כו' יכול אף ישראל כך ת"ל כיריעות שלמה מה יריעות שלמה
 מתלכלכ' וחזרת ומתכבס' אף ישראל אע"פ שמתלכלכין בעוונות כל
 ימות השנ' יו"כ בא ומכפר עליה' כו' אי מה אהלי קדר מטולטלין
 ממקום למקום יכול אף ישראל כן ת"ל כיריעות שלמה כיריעותיו
 של מי שהשלוס שלו כו' שמשעה שמתחן עוד לא זז ממקומן
 כו' . רבי יודן אמר כיוסף מה יוסף נמכר לאהלי קדר שנא'
 וימכרו את יוסף לישמעאלים וחזר וקנה את קניו שנא' ויקן
 יוסף את כל אדמת מצרים כו' ישראל יהיו עב"ל דהנה גם
 הצדיקים הסולכים ומתקרבים בקדושתם תמיד לפני הש"י מ"מ
 לכל יש עת וזמן תחת השמים שיורדים באפק מה מקדושתם
 כגון בימי טבת ושבת או בימי תמוז ואב שהם בעלמם ימי
 ירדה שבהם נחרב הבית בראשונה וקניה והובקעה העיר וכל
 השרות

לפניו נושנה . איתא במד"ר לתקן לו בית
 תלמוד דהיינו קודם היחוד כי נשנה נוטריקון
 של טו"ן שערי בינה ולכן ויאסור לז"ע מרכבתו של נח
 מלכות ויעל לקראת ישראל אביו הוא ישראל סבא ולחברס
 וועשה שם יחוד והמשך אותיות וירא ממספר רי"ו של
 ראות אל רומז לחסד והוא תיקון א' מת"ד ואח"כ י"ו סוד
 וי"ן של יחוד ת"ד להוריד הטיפה ליחוד ח"ס וירא אליו :
 (עד כאן)

יורה שלח לפניו אל יוסף להורות לפניו נושנה
 רומז דהנה כנ"י כשהיא לריכה לדבק באלהים חיים
 ונ"ו דרכיו הוא שולחת את הצדיק הנקרא בשם יהודה ע"ש
 חז"ל טו ברכות והודאות כמ"ש הפעם אודה את ה' ונקרא
 שמו יהודה . אל יוסף הוא לדיקו של עולם נקרא בשם
 יוסף להחמק לפניו ולבקש שורה ה' דרכי הישרה לעמו
 חס להורות לפניו נושנה מלשון נישא אין לנשת לכבודו
 יתברך :

אמר

יוסף מרכבתו וגו' וירא אליו : והמפרשים תמאו
 על וירא אליו עיין דברייהם . והאלשיך הק' כתב
 מודיע לדקתו של יוסף שלא ברח מפני אביו
 הרעשים מחפדים ובזוים מהלדיק מפני מעשיהם הרעים

אלרות ער כי חדל לספור כדאיתא בזה"ק רחוקא דיעקב
 בניסן חייר סיון וחולקא דעשו בתלת ירחין טבת תמוז אב
 אבל איתחביד דהא לאו כוליה דיליה חלח עד חמשה עשר
 ובמקום אחר נמצא בזה"ק טבת שבט תמוז. וי"ל בקיצור דלא
 סתרי אהדרי מאמרים אלו שהם יחד שלש חדשים טבת ותמוז
 כולם וחצי שבט עד חמשה עשר כי שבט מחושה עשר שבו ר"ה
 לחילות מתרומם קרן הקדושה. ואב ג"כ עד חמשה עשר
 כי לא היו ימים טובים לישראל כחמשה עשר באב נמצא נשאר
 חולקא דיליה טבת תמוז חצי שבט חצי אב. וזה נרמז בפסוק
 ויהי כמשלש חדשים ויגד ליהודה לאמר דהיינו שלשון כמשלש
 שעי" לירוף שבט ואב נעשה שלש חדשים. ויגד ליהודה הוא
 הדריק שנקרא יהודה ע"ש כי ימצא פיו בברכה וסודא תמיד
 להש"י וממליכו אבל בשלש חדשים אלו ויגד זמנה חמר לכתך
 פי הכלה העליונה היא המלי יורדת אז בעולם התמורי והחסרון
 ונקרא משלש זנות והשטה וממילא שמתבלבל הדריק מעבודתו
 ואע"פ שהדריק מתבלבל קצת עכ"ז יקום והתהלך על משענתו
 ולריך לחזק ח"ע כלב הארי ולא יפול ח"ו רק בירידה שהוא
 לורך עלי ומקצץ ענפי החשבות ואורה דריקים כאור נוגה.
 ויאמר יהודה הוליאווה ותשרף. כלומר הדריק מתחבר בקדושתו
 כאש בוערת ושורף המחשבה המתבלבלת אותו. למשל כדרכי
 המלכים הגבורים שאינם נלחמים במדינתם שלא להחריב ארצם
 ע"י המלחמה רק הם יולאים לקראת אויביהם למקום מדינתם
 ושם נלחמים בזרוע וזה סימן הגבורה וחזוק הלב וכמו כן ל"ל
 מי שעובד ה' בתכלית לא נפלאה המלחמה לעשותה בשבתות
 וי"ט שאז בהירות הקדושה תלוי רק דווקא בימים הנמוכים
 וספלים בשנה להתחבר וללחום נגד כל מחשבות און וע"כ מוליא
 ה"י"ק האטורים בקליפה שמהם נעשה המחשבות והו הוליאווה
 ותשרף לאחר הולאת ה"י"ק ותשרף המחשבה בסוד וכל הרשעה
 כלה וכו': ולזה כינה המד"ר לת"ח בשם אהלי קדר שהם כעורים
 מבחוץ כלומר בימים קללו ה"ל דמיון הת"ח שהם כעורים
 ואין ניכר בהם הבחירות כ"כ אבל מבפנים אבנים טובות
 ומרגליות והפנימית בהם כאש בוערת באהבה ויראה ואע"פ
 שמתלכלכים דהיינו שבה להם איזה בלבול מחשבה לא טובה
 מדברים בטלים וכיוצא בהם מיד הם מתכבסין ע"י תשובתם
 שזוכרין מיד ומתחרטין ומתמלאין תשובה כעל עבירה חמורה
 להיות חדשים לבקרים וז"ש בא יוה"כ ומכפר עליהם שיה"כ
 הוא סוד עולם התשובה ואמר שם יכול שהם מטולטלין ממקום
 למקום כאהלי קדר פי כמו האוהל המתולטל בשעת טלטולו
 הוא מתקפל ומנוח בקופתא ובבואם אל המקום אשר ימו
 מתפשטין ויכול אף הת"ח בן פי" שבשעת בלבול המחשבה הם
 נופלים ממדרגתם ואח"כ בשעת ההרהור תשובה הם קמים
 מנפילתם. ת"ל כיריעות שלמה וכו' דהיינו שהם בשלימות
 חמיד עם המלך שהשלוש שלו ומשעה שמתחן עוד לא זו
 מתקומת פי" כי גם נפילתם הוא בקדושה בטרה וחלילה לדריק
 ליפול כלל רק באפס מה בא לו איזה מחשבה של עלות בד"ת
 ועבודה ודוגמתו ולא יותר ומיד הוא מבטלה בהרהור תשובה

לא נודע מקומה איה וסרי היא כאילו לא היה לכן לא נקרא
 נפילה בשום פעם והלואי שיזכו פשוטי בני אדם בגדלות המור
 שלהם להיות כמו הדריק בשעת בלבול המחשבה כי חלילה
 להוליא חי זה מחשבה לא טובה מהכח אל הפועל ולא יבא
 זמן בה אדרבה ממחר לבטלה כי הם וכל אשר להם קדושה
 וטהורים. והוסיף ה' יודן כיוסף וכו' פירוש כי עיקר קדושת
 נתיקד להתחזק ולשבור מטה הרשע ולהעלות נ"ק. והדריק
 ע"י ירידתם קצת ותשובתם בחרטה מיד על חטא קל מחשבת
 הסרה מדביקות פועלים ג"כ שעי" התעוררת עולם המחשבה
 מתעוררים כמה רשעים וחטאים לשוב אל ה' עמהם והם מתעוררים
 עמם באותה שעה כמה בני אדם שיזכו לתשובה על חטאם
 וזה שאמר שהם נעשו טובים לשויהם כי היתה ביקש להפילם
 וע"י תשובתם הם מפילים אותו אפי' אלל אחרים זכרו ויש
 אל ה' כל אפסי ארץ:

בהפטרה

ייד דבר ה' אלי לאמר: דאיתא בזה"ק בפסוק השבוע
 אחכם בנות ירושלים פירושו שמלכות שמים משבת
 לשבת הדריקים קודם ירידתם מעולם העליון והם נקראים
 בנות ירושלים כי ירושלים תרמו יראים ושלמים. אם תמנה
 את דודי מה תנידו לו שחולת אהבה אני פי" שלא ישכחו מלהשבת
 ולזעוק אל מלך מלכו של עולם שירחם על מדת מלכותו
 למלך על כל הארץ וכמ"ש המזכירים את ה' אל דמי לב
 ואל תתנו דמי לו וגו' והגם שאין שכתה לפני כסא כבודו וזה
 היתה רצונו שהדריק למטה יתעורר להזכירו ולהמליכו וכן רצה
 כל אדם בפרט בחצי הלילה ובלילות הארוכים בימות החורף
 לעמוד משנתו להתחבל על חורבן ירושלים ולראוב על כבוד
 שמים מתי יתגלה בארץ אמנם ראשית דבר לריך להתחבר
 בתשובה מקודם על מעשיו ולקבל על עצמו להתנהג בדרי
 ישרה שאל"כ נאמר למעלה על האיש הזה קשוע עלתך חתום
 והמלך קוץ בנפשך אלא ל"ל מוכשר במעשיו ואח"כ להתחבר
 על כבוד מלכות שמים וידוע כי מדת מלכות נקראת בשם
 דיבור כי אין המלך ניכר רק ע"י דיבורו שגור ועבדיו מקיימין
 והנה בזמן החורבן הגם שהכל מעשה ידיו של ה' יולר מ"ע
 שאין ניכר מלכותו נקרא רק מושל וז"ש כי לה' המלוכה
 בוודאי הוא המלך ומכל מקום נקרא מושל בגוים לע"ע כו'
 ממעלה אבל לא מלך בשלימות. וז"ש הנביא ויהי דבר ה'
 לאמר כלומר שהתעורר בי דבר ה' היא מדת מלכות לומר
 להתחנן ולבקש עליה מתי מתרומם וסידר אח"כ אופן התנהגות
 המלכות ע"י עץ אחד לשון עצה וכתיב עליו יהודה דהיינו
 למלאות האדם פיו בברכות והודאות להש"י ובפרט בזמן חתום
 ועץ אחד אפרים בן יוסף רומז כי בוודאי חי אפשר להתחבר
 למי שאינו שומר הברית כראוי לכן לריך לתקן הברית אז וזה
 ליחוד כנסת ישראל עם דודה ע"י הודאות פיו בשירות ותשבחות
 וחלילה מי שפוגם הברית הוא מכסה חרפת ערלה על אף
 הברית

ואלו דברי אלהים חיים הוא וכוונתם להשי' ובלבד שיכוין לבו לשמים והיו לבני אחד בארץ אמן : (הועתק מכת"י הרה"מ ז"ל בעלמו) :

פרשת ויחי

ענין שני חיי יעקב עיקרו שבע שנים ש"ב ולכן בנימ' ז' היות וארבעים הוא חיותו מחב"ד והדעת כלול חוי"ג הרי ד"פ עשר הם ארבעים וכן ז' וארבעים הם מ"ז הוא החיים הבאים מחיבור הויה אחיה ומאת שנה הוא הרצון והפסוק כסדר :

אפרים ומנשה כראובן ושמעון : אפרים כראובן בחדר ומנשה אחיות שמעון והענין מתחלק בה' ולכן לקח יוסף אפרים בימינו ומ"מ יהי' מנשה מזומן לברכה לפי מ"ש מ"ו בספרו כי מנשה הלך בלדקו הכל להבורח ואז עט מנשה ששכה בזה העולם אלא ריבך בכל מחשבתו להבורח והי' בבחי' אור חזר כמ"ש ששואר כח גבורות החזרת לשורשם חס ה"י כבוד שיעקר שיא בריאה ה"י אור חזר שאל"כ בכח בלי סוף א"א לבורא' וז"ש גם הוא יגדל אולם אחיו הקטן כי הצדיק שרולה להשפיע צריך פעם להשגיח על העולם וצריך להתקטן והוא יגדל ממנו כי בתחילת הבריאה ג"כ חסבה דוחקת הבשר ויעקב שכל ידיו ואמר מ"ו לוי יחק להיות בכ"מ לא יהי' מכה עד שיברא רפואה תחלה ואפשר עשה לתיקון ליהושע כאמור יהי' יהושעך ואפשר עד ביאת משיח בן אפרים' שלא ימות ויהא הגאולה ברחמים ועיין בתיקון ס"ת ועיין בר"מ ר"פ וילא ושם במאמר פתח ר"ש דאמר בהאי שהוא אבא יוד לאשלמה רמ"ה לבני משיח בן יוסף שלא ימות ע"ש כי יוסף משך חיים מאבא ולכן נק' משכיל ומשם מושך חיים לרוד וכאבא יסד בתא' :

אז חללת : תיבת אז מיותר הנה הזוהר כתב שהבכורה הגיע' לבני' של רחל שמחשבה ראשונה ה"י לה אלא שכתיב ובחללו יטלה הבכורה והיינו שבאמת לאה ה"י בעולם עליון שלא ה"י יכול יעקב להזדווג לה כמ"ש ועיני לאה רכות שהיא ארוכה והי' ז"ל היסוד ע"י רחל והי' זה כזיווג אחר בפנים שהוא לא ה"י פונה לה עד שראובן מלא דודאים והעלה לה חן אז אמרה אלי תבא ולכן זכה יששכר לזיווג מנוחה להסתכל בפני' של תורה והנה לא ה"י מקום לראובן לומר רחל היחה צרה לאמי ארצ' ע"י רחל נזדווגה ובדיבורו העלה המקטרג לומר שיהיה יכול להזדווג והוא כבן תמורה וז"ש אז חללת למפרע על תחלת בניך והבן :

ובענין אך יא' לוי ממנין השבטים הוא כשנלקח הבכורה מראובן וגם הכהונה אז נתחלק לוי שהיה ממוצע כנוף בין חסד לגבורה ונתחלק כהונה לצד אחד ממילא נשאר לשאר לווים רק צד שמאל ולכן כהן לוי ישראל ובאמת שורש לוי נשאר למעלה לצד ממוצע והוא כשורש אבא אח"כ

ית קודש וצריך לתקן ח"ש אפרים בן יוסף שהוא הבחי' חסד כאשר כתבנו סוף דרוש חנוכה ח"ש עץ יהודה ועץ חסד מורה חיקון שני בריות ברית הלשון וברית המעורר ח"ש לאחרים בידך פי' שעי"כ תזכה ליחוד הגדול והקדוש : -

בהפטר

ועשית אותם לבני אחד בארץ דאית' במדרש ויקרא אלהים לאור יום זה יעקב ולמשך קרא לילה זה מעשה עשו ע"ש רמז הענין יום דרכים רבים לעבודת הש"י האחד יש דרך ישר לפני כששטו לעסוק בתורה ועבודה כל היום ושאר מלות עלמו להיות פרוש מכל הנאות וממדות ויש עוד חז"ם אל הבאים להתקדש והיינו אפי' באכילה ושת"י להתקדש גם כש"ע א"ח ס"י רל"א ע"ש ובכוונת האר"י ושאר ס"י . דרוש מ"י שיוכל להתקדש אפי' בדברים גשמיים ובתאוה ולהיות כמו מוצא קדושתו יותר גדולה ונפלאה כי בודאי כל זמן שיש המאדם בתורה או בתפלה אין כח ה"י גדול כל כך לפחות ולעשירו מדרך עובד לדרך רעה כי שומר מצוה לא ידע רע אבל כשארס נופל ממדרגתו ותאב לאכול והוא משבר וזוהר שלא לאכול ולשתות כהממה רק אוכל לשובע נפשו שיוכל לעבוד הש"י בכחו ושיהי' לו לב רחב ופקח בתורתו וצדק בסגן כוונת אחרות נבואות מאוד אז תגדל כח עבודתו וצדק נחמד להשי' אלה פעמים ככה וזה אמר המד' ויקרא אלהים יום זה מעשה יעקב איש תם יושב אוהלים כי עיקר עבודתו והתחלתה ע"י מעשה יעקב בדרך פשוט בתורה ובתפלה וישות חס הדרך נראה טוב מבחון כמו מצפנים חס נקר' יום שהוא דרך אור וכל העולם רואים את הדרך כי הוא ע"י ולמשך קרא לילה זה מעשה עשו . פי' שיש עוד חז"ם לעבודת ה' להתקדש באכילה ושת"י ודברים בטלים כמו אוכל התנא בישרא דתורה ושות' יין לפקח דעתו לעבודת חס כמו שאמרו בגמ' בענין מילתא דבדיחותא ובדחי רבן אבא בתן הרבה וללקט שושנים י"ק מכל הבלי עולם מלינו הצדיק עוסק לפעמים בדברים בטלים ומחשבתו קשורה תבא כבודו ית' והלבוש מבחון נראה כמו מעשה עשו עשו אוכל ושותה ומדבר דברים בטלים אבל הסבדלה בכוונה ומחשבות פנימיות ונק' לילה וחשך שאינו מאיר מבחון ידע ולא יבין בו שום אדם הרואה אותו אבל הטוב גנוז ע"י כי גם זה בלתי לה' לבדו ואמר הכתוב ויהי ערב ויהי יום אחד יהי' הצדיק איך שיהי' יום אחד כלומר ששניהם יחד טובים . ח"ש הנביא ומלך אחד וגו' ולא יחזו עוד וכו' ממה בזמן החורבן מחלוקת בין החכמים זה אומר לה' בתורה ועבודה כפשוט ככ"ל וזה בשם ישראל יכונה ורזונו יחד ה' בדברים חיצוניים אבל לעתיד לבא יתגלה הפנימיות ומה אז יראו עין בעין כי הכל טוב קודם לה' וחסו מלך ית' לכולם . ולא יחזו עוד לשתי ממלכות כלומר שלא יד' כי זה ממליך בדרך אחד וזה בדרך אחד כי הכל חד אלו

אח"כ העניפים נתחלקו לשנים לכהנים ולויים ובכ"מ כמו שיוסף
חינו נמנה שהוא משך הניף לוי לא נמנה שהוא הניף עלמנו
ובמקום שיוסף נמנה גם לוי נמנה :

כבם

בין לבושו - במד"ר שמתחורר להם החורה וזר' עינים
סותם - שמתחורר להם טעיותהוה כי כתיב במחשכים
הוסיבני זו תלמוד בבלי וע"ז ספרי גדול הוא בשש"ך סס הש"ך
דינים שמתחוררין בפילפול החלמוד בבלי ונעשים מהם הכתר
במחשבי הלכה ושם לו ברקת זו עבריה זה הק"ף של רקת
נתחלקך כך של שש"ך שנס הוא נימ' כתר אלא רקת הוא
מה שעולם עליון מתחר לעולי התחתון ושש"ך הוא העולם
התחתון שמתחורר מעולם העליון ואמר שבעת המשיח יתגלה
הסוד שבתלמוד בבלי שכל מיוסד בגמי אורייתא בזה יחזור
להס בין שהוא הסוד ואמר שהנס שאדם יאמר שמא אני טועה
בפילפולי ואמר שהקב"ה יחזור הטעות שהוא כעין מחשבי כלה
כאמור בזהוה שיר השירים והכל מכוונים ליפות הכלה לכן
כולם דברי אלהים חיים ודרשו אין אדם עומד על דברי
תורה אלא אח"כ נכשל בה ואז יתרון אור מן החושך :

רישועתך

קויתי ה' - במד"ר הכל בקיווי יסורין קדושה
השם - זכות אבות - תאוות עוה"ב סה"ד
אף אורח משפטך קויוך לשמך ולזכרך תאות נפש - אלו סה"ד
מדרגות של העולמות שהיו בתחלה בעולם התוהו יסורים
בבית הסוהר וכשארס בא לזה העולם יש לו יסורים ועליה
ראשונה הוא בקידוש השם שהוא מלכות ואח"כ לזכות אבות
ואח"כ לתאוות עוה"ב שסעלי עד הבינה ואמר גם חנינה
בקיווי שאפילו שהעולמות של חנינה הם בקו מדה במדה וכן
הסליחה כי למי נוסח עון למי שעובר על פשע ואדם חונן דלים
ומעורר מדה החנינה והסליחה במדה וז"ש הקב"ה למי שאין
לו היינו שעובד בא"י והן הבני עלי דעיילי בלא בר בלי גבול
ומ"מ כל ישראל בכלל זה וכל רשעי ארץ והנס שברעתם שוב
לא יהא להם עוה"ב מגודל רשעתם ועכ"ז עושים חיזה לרקת
ומזות - היא ללא תשלוט שכר וראוי בידאי לחנינה - ומכ"ש
הלדקים שמגודל לרקתם אינם בטוחים כלל בשכר כמאמר
דוד - ואי"הס עובדי להשי' בחסד ולא נוליא מזה אלא חיזה
בינויים וסכלים וכל ישראל ראויים לחנינה - (עד כאן)

ויברך

את יוסף ויאמר האלהים אשר התהלכו אבותי
לפניו - במד"ר ר"ב ואמרי לה בשם ר"י ור"ל ר"י
אמר לרוע' שהוא עומד ומביט בלאנו - ר"ל אמר לנשיא מהלך
והזקנים לפניו על דעת' דר"י אנו לר' כין לכבודו על דעתיה
דר"ל הוא לריך לכבודנו - ע"ש פירשו בפירוש מ"כ - וגראה
לומר ע"פ מ"ש כבר במקום אחר דשני דרכים לעובדי ה'
האחד הוא מתהלך לפני ה' ולריך סעד לתומכו ולשתרו מכל
עלמ יאה"ר והיא למשל כמו התינוק הולך לפני אמו ואמו משגחת
עליו שלא יפול ולא יתעדרו קרסוליו - יש עוד דרך יותר חזק
במתחישן בלדקו ומתגבר ללכת אחרי ה' עד שאינו לריך שומר

בן

והוא כמו התינוק שמתגדל והולך אחרי אמו ואינו לריך לסגתה
ולשמירתה - זה שמלינו אפי' באברהם אבינו ע"ה קודם שיש
אמר לו הקב"ה התהלך לפני כי עדיין לא קיבל את התורה
רק ששמר מעצמו כל החורה לכן עדיין לריך שמירת סבתו
ב"ה והולך להתהלך לפניו מה שאין כן בניי אחרי קבלת
התורה מן השמים כתיב אחרי ה' אלהים תלכו שיתחזקו בזה
העוב עד שיהיו נשמרים מאלהים וילכו כתינוק המתהלך אח
אמו וזה פלוגתת ר"י ור"ל ר"י אמר לרועה שהוא מביט בלאנו
והוא משגיח עליהם לשמורם - ור"ל אמר לנשיא מהלך וזקן
לפניו - היינו שהם אין לריכס לו - ואפשר עוד לומר כי
אחד לשיעורו אזיל - ר"י שהוא מתהלך בלדקו וקדושתו
הולדו ולא נטס ללכת ימין ושמאל לכן דרכו לריך שימור
ימיו שלא ילכו בעצת יצרו כי לא ידע את תעצוריו ועלמ
יקוש בהם בני אדם לכן לריך לשמירת הבורא ב"ה - זה ש
כעין דרכו - משא"כ ר"ל שהיה רחוק ונתקרב לקדושה
ביסורי' יוחן כמבואר - בתם' בבא מליעא פרק הפועלים ובו
בעל תשובה כמוהו נשמר מעצמו כי הוא לריך לעבוד ב"ה
שאת ולשמור נפשו מפחת יצרו אשר כבר יודע כי נלכדו רג
לכן שומר את נפשו ואינו לריך לשמירה מלמעלה ולפי ד
דרש המקרא :

רישועתך

קויתי ה' אחר העיון בפי' מקץ ופי' ויגש
ויחי עד הפסוק הזה ולא מלינו שם ה'
נכתב גם בפירוש ותמי' נשגבם בעיני מדוע נפלא הדבר
מכל ספרי המקובלים שלא להבי' איו' רמז שיש בזה הנס
סופרים ומיוין כל אותיות התורה עד שעל פי' אחת סדר ת
שלא נזכר בכל הפרשה שם משה רבינו ע"ה ארון הנביאים וזה
הפלא בספר הזו"ק ובס"ק ואמרו שם כי הלדיק דביבורו ע
רושע ומלינו בתורה דברי משה רבינו ע"ה שגור ע"ע וזה
מחני נח מספרך וגו' ונתקיים קלתו עכ"פ להפקד שמו מפי'
אמת עיין בדבריהם - ולדעת' יש ג"כ חיזה רמז לזה מה ש
השנים מהקביעות חל ז' באדר שהוא יום הסתלקותו של א
הנביאים בשביע שקורין סדר תלוה דוק ותשכח - ואידי דש
אהרדי מיתרמי אהרדי - ונחזור לענינו להתייחס מה ש
ח"ו מאבותנו רחבי לב הדבר הזה - כי בבי' פרשיות מקץ ו
ופרשת ויחי עד הפסוק הזה נפקד מקום שם הקודש הנה
הוי"ה ואפשר לתת טעם וחיזה רמז כי בפי' מקץ על ידי הסל
פרעה ופתרונו של שני הרעב נתגלגל הדבר וירדו אבות
למלכים - ובפי' ויגש הוא תחילת הירידה שירד יעקב אבי
ע"ה ובניו כמ"ש שכ אנכי ארד עמך מלרימה עיין בזה"ק ל
נעלם שם הוי"ה המורה על הרחמים וחסדי' גדולים עד הפס
הזה לישועתך קויתי ה' שמורה על הגאולה העתידה שיש
יעקב אבינו ע"ה כמו שפירשו המפורשים שם - לכן נתגל
שם הוי"ה המרמס עלינו הפודנו והנואלינו במהרה אמנ
פורת יוסף וגו' - בנות לעדה עלי שור - וימררונו
ורבו וישעמחו בעלי חלים - ותשב באיתן קשתו ויפי
זרועי

יש ידיו וגו' רשי ז"ל פי' שכל בנות העיר ילאו על החונות
הננות להסתכל ביופיו וכל אחת השליכה אבני שוהם
לפניו ונפשו ואל הנלילים לא נשא עיניו ע"ש הנה בנות אלה
היה היתה רוח זמה בקרבם ומחשבות רעות כמעשה חרץ
וקבלנו מהלדיק הגאון רמ"ק ז"ל בפי' הפסוק טוב
ללדיק שטוב הוא מעט אללו ע"י וכו' שמתרבי אזחילה
כח הטומאה כ"כ עד שבאפס מה מתמעט טוב ולדקתו
טוב מעט ללדיק וגו' ח"כ מתחמא מטומאת הבנות בודאי
הרגש וביבול במחשבתו הקדושה חמנס הרשעים
יפילו כיון שכל להם חזיה מחשבה רעה ועלת ילה"ר ים
התפשטות באיבריה וגידיה וזריוס לעשותה משח"כ
לא ינוח עליו שבת הרשע כי הלדיק מושל ברוחו וכובש
הסתכלבל קלת מיד הוא מתחנס ומתחרט ושב אל

ה' ומתהפך במחשבתו לטובה וזה יוסף הלדיק בעברו במלרים
ולאו כל בנות אנשי העיר לקראתו במחשבת מחשבת און
וימררו ורבו דהיינו שהמרוחת רוחו ע"י מחשבות הרעים
ישטמהו בעלי חלים כי נקרא המשפיע בלשון יורה כחן בנמ'
וסבנות נקראים בעלי חלים כי הם הבעלי ונושאי החלי' הכ"ל
הם המחשבות וחמנ הכתוב שבחו ומשב בחימן קשתו כי
אית"ן מורה על המחשבה כידוע מאותיות אית"ן מהמדקדק'
שמורה על העתיד לבא כמו אית"ן יתן ת'תן כ'תן והוא המחשבה
שפוקד על דבר שלא בא לעולם רק שיהיה חמ"כ וזה ומשב
בחימן קשתו שהי' וכלל רק במחשבתו ולא היה לה טוס התפשטות
ח"ו חפי' בליור דק באפס מה עד שהעלה המחשבה ונתהפכה
בקרבו לשוב אל ה' ויפחו זרועי ידיו שהי' מעלה אותם לעולם
הנקרא פ"ו

נשלם ספר בראשית בעזר ברא כלבימי שית

ספר שמות

ביום השני והנה שני אנשים עברים נליס ויאמר
לרשע למע תכה רעך ופרש"י רשע שכמותך .
הענין דהנה איתא בנמ' כל היכה דכתיב נליס לנבים
אלא דתן ואבירס וינפיק מהא דכתיב בפי' קרח ודתן
יאלו לנבים והנה האר"י ז"ל כתב כי דתן ואבירס
בקליפה דוגמות משה ואהרן בקדושה ע"ש ואפשר שזה
זו לנבים לקראת פי' לעומתם ממש וזה ידוע
ואהרן בקדוש שקולים היו כדכתיב הוא משה ואהרן
ומשה וממילא דתן ואבירס היו שקולים ברשעתם
זה כוונת רש"י שפי' רעך רשע שכמותך שמשא
ע"ה הבין כ"ז ברוה"ק ואמר לו למע תכה רעך וכוונתו
לעווש אותו בזה השם תכ"ה כידוע משער היחודים
רק בעיניך תבי"ט ע"ש ואלו הרשעים דתן ואבירס הבינו
לו הלהרני אתה אומר פי' אני מבין שאמירתך
בלשוך שאמרת שם תכ"ה ורלה להנביר ח"ע
רבינו ע"ה בשם היואל מש"ת מ"י שמ"ך לא"ש
(הועתק מכת"י שה"מח ז"ל בעלמו)
הי' רועה כי הוא הבל שהי' רועה ראשון .
ועוד הי' כמ"ד שאמר והי' העולם כי זה השם
הוא ברטון עליון הנתגלה באנכי ה' אלהיך ולכן
כי בהתחברות א' דאנכי בהיה הוא שם
התרי"ך עמודי אור שמהם תרי"ך אותיות
הוא ח"ך האות כי יש לארס אות כל חד
לעמוד בפני הבורא ומשה שכל ימיו
פנים פנים בפנים נק' זה משה האיש לך האות
על השר הזה כי כולם ידעו פכ"פ:

במדרש כאן יודיע דרכיו לפעם כשאמר סודיעני את
דרכיך כי כל ארס יש בו שורש ח' הגם
שכלול מכל התרי"ג מ"מ ח' בו שורש ומשה כל ימיו דאג על
כנסת ישראל ובני' וביקש סודעת דרכים שיאך לרעות הבורא
על עמו וכן כאן שהי' הולך אחר המדבר בעינו עד הר האלהים
חורבה שהם בחורבן ואמר לבני' עלילותיו מדת ב"ד מעשות
שנאמר ושם לה עלילות דברים כי הארס (בסיני לא)
[בשנאה] ונתן לה עלילות דברים שמתוכה יבוא לריב ולשנאה
והקב"ה אמר ומותי אשר אחון פירוש כשהקב"ה רוצה ליתן
לא' מתנת חנס מזכהו שהוא יעשה מתנת חנס כדי שאח"כ
ימדוד לו מדת במדת למנותו לכן לעולם הארס יבקש מהשם
שיתן לו מדת חנינה וג"ה שמתוכו יבא לו מהש"י החנינה :
ד"א יודיע דרכיו למשה שגילה לו הקן סמוך על פסוק שכל
עד הר אלהים חורבה כתב בתמונה שכלן מרומז
הקן ועיקר רמזתו כי הוא עולם החורבן והקן הוא כשיעלה
ממנו כל הנילוץ ו"ש ותלוי בתשובה להעלותם ואמר במדרש
ה' שמות היה לו הר אלהים נמשך החסד ביחוד האלהים הרועה
אותי שיגמ' לדייק והר בשן המושך מנש"ב והר הנבנוני הוא
התמונע והר חורב שמתנו לקחו כח הנילחון למשול בחרב לדון
דיני נפשות ובו"ה מתחיק החרב ונעשה חורב העולם רי"ו לע"ב
שמות חסדים וכשיואל הוא"ו אז על ארס וגומר והר סיני בסוד
כי הודאה מכלל דפליגי היינו שי"ה"ר בישראל יותר ובת"ס
ביותר ואפ"ס מודים והשם כידוע בכל דברינו לכן משם יורד
סיני כו' שאין להם ילס"ר כזה ואפ"ה אין עובדים לה' :
ושמעו לקולך ואמר משה וסן לא יאמינו לי כי ילאו
בזכות האמונה והנה כל זכות הוא בנש ביש
בו בחירה ורנון : וח"כ היה קשה למשה שאם הקב"ה אומר
ושמעו **ד"א**

ושמנו בדרך חיוב א"כ אין כאן בחירה ואמונה וזכות אלא
 שזמן שהוא אחת המלוכה היא שיהא אפשר להיות שלא יאמינו
 ובאמת אינו כן כמ"ש על מ"ש נח מקטני אמונה היה וקשה
 הלא באמת ירדו בתחלה נשמים שאם יחזרו בתשובה יהיו נשמי
 ברכה אלא שזה היה בהנהגה חילונית וקטנות ויש הנהגה פנימית
 שבה הקב"ה לופה ומביט עד סוף כל הדורות ואין מכריח
 לשו' דבר ועליו נא' כי לא מחשבותי מחשבותי' ואלו הישראל
 שהם בגדלות אמונה משיגים עד סוף כל הדורו' אלא שזה
 מקטני אמונה היה באמת כמ"ש ויהי הגשם שהוא בהנהג' נשמי'
 ובאמת שהש"י אמר ושמנו לקולך היה בהנהגה גדלות שמביט
 לסוף הדורות באין מכריח אלא שכל הנסיונות הבאים לעולם
 הוא בקטנות אמונה לערך המנוסה וכשמשה הקשה והן לא
 יאמינו אז המשיך הקטנות אמונה ואמר לו הקב"ה מזה בידך
 באיזה הנהגה זה ואמר מטה הוא בעולם להטות לימין ושאל
 ומשם בא הנהג' למע"ט להנסיג בעץ הדעת טויר ואמר השליכהו
 ארצה ויהי לנחש שהמשיך הקטנות כמ"ש האר"י ז"ל ואמר אחוז
 בזנבו ומסתמא מתחלה נעשה מראש המטה ראש נחש ומסופו
 זנב כי שליט אדם באדם אבר באבר נמלא כשאחו בזנבו ונהפך
 למטה היה ראוי להיות בידו תחתונית המטה והכתוב אמר ויהי
 למטה בכפו כמו שראוי להיות מטה בכפו כי נהפך הוא והיה
 זה הוראה כי יש אור ישר ואור חוזר ובאור חוזר מתחיל לעילא
 נמלא היות סוף הפעולה בכח המורה שבראון העליות כבר
 יודע בפנימיו סוף הפעולה :

בענין

הקש כי הקב"ה הוא רגון כל הרלוני והתנשא ואמר
 פרעה לי יאורי שסבר שיש להם הרגון כמ"ש בענין
 ועשו בהם כרונס שמרמים בעיניהם שהרגון הוא שלהם וזה
 נק' קש"י ות' איש רעשווהם הקשין לשון זקני נגד הסבין עלאין
 והם רגון לטמא את בני' שנס הם יאמינו בזה ולא ישעו
 בדברי שקר : והקב"ה באמת כל אלו הם בידו ומשם תורידם :

לא

איש דברים כי הקול הוא איש לריבור כי הקול הוא
 מעלמות אדם והדיבור נלבש בדברים אחרים עד שבתורה
 כחיב יענוו בקול בקולו של משה ונעשה בעל דברים ואלה
 הדברים אשר דיבר משה :

המטה

הזה וגו' במדרש אס לא תעשה שליחותי המטה
 הזה יעשה שליחותי שכבר כתבנו שזה המטה הוא
 מט ט להטות כל דבר וזה שם מטה ובגיתי י"ד שמאין לרין
 בני' ד שמוח לאחיות גבורה ולעשות חסד לכחיב זכותן של
 בני' : [עד כאן]

פרשת וארא

וארא

אל אברהם אל יצחק ואל יעקב באל שדי ושמי ה'
 וגו' וסנה הרב אכן עזרא החמי' על שם שדי
 שאמרו חז"ל עטס לשם הזה שאמר לעולמו די : ותמי' וכי
 בשביל פעם אחת מה דהוה הוה : יקרא שם הבורא ית' לעולם
 הוא

ועד בשם שדי ולפי דרכינו הענין מבוחר כידוע פי' הפס
 לעולם ה' דברך נבכ בשמים שבכל רגע ורגע שופע הקב"ה
 דבר החיות ומאוחו ורריך תמיד להיות כח מנביל להבדילו
 יתפשט וזה בשם שדי כמו שאמר אז לעולמו די כן בכל
 מתהוה ע"י שם זה הנביל והעמדה לכל דבר : ומן הידוע
 כבר כתבנו באורך כי יש סדר המסודר מששת ימי בראשית
 ואופן בתוך אופן להשמות כאשר ירלה הבורא ב"ה לפי מעש
 בני' וכמ"ש בהנהגה לספר באר הגולה ע"ש : וזה השינוי
 משם הו' עלמו שהוא הוה ומאוחו כל דבר ומשנהו כרונס
 ולמשל כאשר ה' הסדר שהמלרים ישלטו על ישראל ח'
 הקב"ה חשב את הקץ לעשות ה' לריך לשמש בשם עלם
 הו' לשנות ולעשות כפי רצונו וזה לא נתגלה להאבות
 למשה רבינו ע"ה כשהוררך לגאלם וזהו שמי ה' לא נודעת
 להם .

וגם

הקיימותי את כו' לתת להם את ארץ מגוריהם
 גרו בה פי' שהנטיח להם שהם יזכו להמליכו ולתת
 מלכותו וזו ארץ החיים כידוע : וזה ארץ מגוריהם אשר
 בה נ' ר"ו נוטריקון ג' ראשונות הם ח' ב' ד' כי עיקר המהש
 ה' על מלכות ישראל וכן בסוף : והבאתי אתכם אל הארץ אשר
 נשאתי את ידי לתת אותה לאברהם וגומר : כי זה עיקר ידוע
 מהאבות להמליך הבורא ב"ה וגם אני שמעתי את נאקת בני
 אשר מצרים מעבדים אותם בפולחנא ונכראה ומסירים מהם עבודת
 היתה שמעבדים אותם בפולחנא ונכראה ומסירים מהם עבודת
 היוצר ב"ה לכן אמור להם אני ה' פי' לבשר להם כי אמלך עליהם
 כי אני רומז על מדת מלכות כידוע כאשר המלך מחפאר
 אני הוא וליה שולטנא אחרא והבן :

פרשת בא

החודש

הזה לכם במדרש אמר שלמה בי מלכ
 ימליכו א"ר לוי משל לדוכס שזרקו לו הלגיונות
 פורפירא כו' ע"ש מה עושה פינה לופס כו' ע"ש כך לכ
 דורות מלך הקב"ה במצרים פנה לופס שנאמר ובני ישראל
 יולאים ביד רמה סרף את השטר שנאמר ומושב בני ישראל
 אשר ישבו בארץ מצרים : ומוליא את הלגיונין והוא נקרא רח
 למלכותו : החודש הזה לכם לקיים מה שנאמר בי מלכים ימלו
 עכ"ל ולכאורה בלתי מובן מה שייכות יולאים ביד רמה לשם
 פונה לופס אמנם עפ"י דרכינו יבואר : ונקדים למרש הבת
 בי מלכים ימלוכו כי הקב"ה ברא כל העולמות כרי לגלות
 מלכותו ולזה ברא את האדם ויפח באפיו נשמת חיים כדונג
 שלמעלה ונתן לו עינים לראות ואזניס לשמוע ואף להריח ו
 לדבר אשר ארבע חושים הללו הם כנגד ארבע אוחיות
 כמו שסידר האר"י ז"ל . וביאור הדבר כי העין נגד ה'
 חוש הראות הוא משמש תמיד כל זמן שהעין פתוח הוא ר'
 חיזה דבר מה שהוא לפניו יהי' מה שיהי' לכן חוש הרא'
 הוא

כמו הי"ד היא החכמה ואילנות קדשו שהוא חמירי .
 הנס שהוא משמש חמירי מ"מ הוא פחות
 לו דבר לשמוע או דיבור בני אדם
 חזק קול אינו משמש בו . ולכן הוא נגד אוח' ה' בינה
 ופחותה ממנה . ואף להריח הוא פחות מהס
 שיש לו חזה דבר להריח לריח האדם להתשך הריח
 האויר להמוחין והוא ענין מעשי ע"כ הוא נחשב
 חזק אוח' ה' . ואח"כ הפס' לדבר שהקול והדיבור
 ה' מלאות הפה הם נשמים קלת ופחותים
 ומחשב כנגד ה' אחרונה . ונחזור לענינו כי מהידוע
 הבריאה ילאו ז"ן מלכין דמיתו ומלך ה' הדר המתקנס
 עד שהמלך הדר בחי' מה הדרש שממשכל
 ואנחנו מה לפני בורא כל זה הוא התקון
 כי המלכין דמיתו והקליפות הם דבר נפרד
 כי הם ילאו ברצונו הפשוט הכלתי
 לפי שהבריאה והתקון ע"י התורה והמצוות כי
 זרע אברהם יחק יעקב בדרך בחירה
 ע"ש שלמה המלך ע"ה כי מלכים ימלוכו דהיינו
 וכל עיבדי רצונו גם הם ברצונו כי לא
 והוא דבר נפלא להבין ומלילה להפירד
 בעל הרצון בעל הרצון בורא כל : כי בזה העשות
 וכל אותם הדורות של כ"ו דורות שהי'
 היו כיווין בחסדו של המקום
 שהיו בנייהם אדם שם חזק
 והשגבטים והוא ה' הבורא ב"ה
 שהיו אומרי' הרשעים שתי רשויות
 או הפירפירא הוא
 על כל הארץ עד שזרקו לו הפירפירא הוא
 על כל העולם כי יש עוד
 הוא שם הוי' ד"ם ע"ה הוא אדני'
 על כל הארץ ואז פנה לופש שהי' מסיר
 מעליה' שנאמר ובי ישראל
 הוא מורה על גילוי הבורא
 שניטעריא י"ד והוא סוד רמז יך
 ק"ש לשוברים יחוד ד' ושרף את
 להיות בשעבוד ת' שנה והקב"ה
 מלידת יחק ולא היו אלא רד"ו
 מלכים בישראל שיהיו נשן שהוא
 כמו המלכיים וירא ישראל את ה' הגדולה כי כח הבורא ב"ה
 נגד רצונו כמו המלכיים וכדומה חס' ג'
 מלכים ימלוכו :

א"ת

במדרש למע נקראו ישראל בני בכורי לפי שכתוב
 בתורה כי את הבכור בן השנואה יכיר לתת לו
 וירשים ע"י ישראל וירשים ע"י עולמות העוה"ז והעו"הב ולכן
 סוד הלכנה לישראל שיהיו הם מונים בה כו'
 כן ישראל נחלין האור שנאמ'

אור זרוע ללדיק כו' ואומר קומי אורי כי בא אורך ולכן
 נאמר ה' דש הזה לכם וגו' . כבר כתבתי באורך בהגהו'
 לספר נבורות ה' עיני הכפירה של המלכיים והבחי' אחריהם
 ונלכדים ברשת הטעות באמרת לפי ערך האלוה הגדול אור א"ה
 דלית מחשבה תפיסה ביה כלל ואין לומר בעצמותו ענין רצון
 ושם מדה מסמדות וא"כ אין נכון לומר שהי' מחשבה לפי
 עבודת בני אדם ורואה בתורה ובמצוות כד' שניע לו חזה תענוג
 ונח"ד מהשומעים בקולו שא"כ הוא גרעון בערך אין סוף ועי"ז
 הם כופייים בהשגחתי בעולם השפל כי לפי דעתם אינה המדה
 לפי כבודו ובערכו . וגורעין ומוסיפין וקרו ליה אלהא דאלהיא
 ולפי דעתם ההשפעה נחלת מכוכבי' ומולות הנבואים כי יש
 להם חזה שייכות ויחוס עם עוה"ז ונק' בזה"ק דלמח' לחמה
 ובישא דהיינו עיקר עבודתם לכה בגבול האיל ובעל הכוחות
 מבלי גבול ותה שדי כי נעברו . אבל ישראל מונין ללכנה היא
 המלי' להמליך את הבורא ב"ה ולעבוד לא"הם היוצר כל ומתוהם
 ומחיה את הכל ועובדים לו ועי"פי תורת אמת אשר נתן לנו
 דרכיה דרכי נועם כי אע"פ שהבורא כל לא יערכנו מדה ורצון
 והשגחה שהם בגבול מ"ו בוודאי אמת שברצונו הפשוט
 שברא עולמו נחית מדרגותיו וקרא לנרמ' גדול בגדולה ונבור
 בגבורה כמ"ש בר"מ פ' בא ע"ש כי לדברי הטועים וטעותם
 שהם מנביהים כבוד א"הם בזה שאינו משגיח בעולם השפל .
 אדרבה הם גורעין ומחשיפין כח של מעלה ממ"ל לפי כבוד הבורא
 ביה שהוא א"הם אף השמים ושמי השמים ושרפים ואופייים
 וחיות הם כאין ואפס נחשבו לו . כיון שהם עכ"פ כח גבולי ואין
 לחק לפי ערך א"הם בין כל חלל העולם הבורא ובין גרעין אחד
 כי ההבדל ביניהם שייך לומר זה גדול זה קטן סימנו בערך מדה ונכול
 אבל בערך א"הם חס' יעלה על דעתנו שאין לפי כבודו להשגיח
 על גרעין אחד כיוצא בו נאמר שאין לפי כבודו להשגיח במלאך
 מטי"ט ומיכאל וכל המרכבה הנס שהם גדולים מאוד וכללי'
 ונפלאים . עכ"פ בערך א"הם הם כאין ואפס כידוע לכל מי שיש
 לו עיני שכל' וא"כ ע"כ כיון שהעולם נברא ברצונו הפשוט
 ולריכין חנו לומר שכביכול המליח לו חזה רצון הכלתי מושג
 אלנו ולא עמר שום נברא בסוד הזה כמ"ש סר"מ בפ' בא
 כי ערס הבריאה והתחלתו א"ה להשיג ולדעת . וזה שאלת מה
 לפנים אשר אין לנו רשות לדבר בו ח"ש האר"י ז"ל בסוד אשר
 ולא אחד עשר כי הכתר אינו במיין הספירות כי מילויית הכתר
 אינו מושג כנ"ל והבן אבל לבתר דברא עלמא ואתלבש ונחית
 בדיוקנא דאדם ואחקרי בהסוד דיוקנא הוי"ה כמ"ש ר"נ ע"ש
 והיינו לקבל העבודה מבחי' אדם העובדו בתורתו ובמצותיו
 וזהו ראשית המחשבה ונקרא בני בכורי ישראל . וכשישראל
 היו שנואין בין העכו"ם על העבודה הזאת מטעם הכ"ל ונקראו
 בכור בן השנואה . כי אינם רואים שתהיה העבודה לא"הם הנקרא
 זה אלי ואניוהו בדיוקן אדם ח"ש עברי פרעה אל פרעה עד
 מתי יהיה זה לנו למוקס' פי' ה' הנקרא זה כי בתחלה כפרו
 בו כלל וכלל ואח"כ בראותם הנס' ונפלאו' שנעשה ע"י משה
 ואהרן רצו לנרש את ישראל ולא אבו לתת אל לבס דרך אמת
 לעבוד

לעבוד להבורא ה' יקרא זה כדרך הרשעים אע"פ שרוצים האמת
 רוצים לנרשם ובורח' ממנו והשונאים והגורפים לעתיד יירשו
 האור שנאמר קומי אורי וגו' וכבוד ה' עליך זרח במד' עבודת'
 ודרכס דהיינו אע"פ שעובדים לה' יודעים ומטינים כי הכל
 כח הבורא ב"ה וכל הבהירות שיש לנו הוא זה וכבוד ה'
 עליך זרח הוי אומר החדש הזה לכם שיהיו מונין ללבנה היא
 המלכות להמליך הבורא הנקרא זה ומתחדש כביכול ע"י מעשיכם
 הטובים לכל ההשפעות טובות וכמ"ש במדרש משל למלך שהיה
 לו בן ואמר עד עכשיו אני שמרתי הסכסך והסכסך ומרגליות
 עתה שעמד' על פרקך הרי הכל מסור לך וכו' כי לפי קידוש
 החדש שלמטה ההנהגה מסודר' למעלה וכענין שדרשו חז"ל
 על פסוק אקרא וגו' לאל בומר עלי ומתנהג בדיוקן אדם
 ואימתותא דלמח' ורזון יראיו יעשה להשפיע כל טוב לעמו ישראל
 שלם

ויהיה

כי יאמרו אליכם בניכם מה העבודה הזאת לכם
 ואמרתם זמ"ה לה' ויקד העם וישתחוו פרש"י על
 בשורת הבנים שיהיו להם ולכאורה לשון השאלה הוא שאלת
 בן רשע שאמרו לכם ולא לו וא"כ מה שמתו בבשורת בן הרשע
 טוב לו שלא נברא אמנם כבר כתבתי באורך בהגהות לספר
 נבורות ה' כי הכתוב נאמר על החכם והרשע והשבויה ג"כ
 לשיטת ע"ש והבן כי רשע אומיות שער שהוא כמו שער ופתח
 שבו יראה ויוכר מעלת החכם כי תרון האור מן החושך ויש לנו
 עוד לבאר עפ"י הקדמת נח ושלשת בניו שחם ויפת וכאשר
 אירע המעשה לנח ויתגל בחוק אהלו י"ש אומרים סרסו וי"א רבעו
 ע"ש ואגלה לך קללת מהות הענין שעיקר הפגם היה ע"י חם
 הרשע שע"י רשעת הבן מתבלבלת מחשבת האב הגם שהוא
 לדיק כי מוח הבן עמוס האב כנודע וע"י מעשה תעמועים
 ומחשבי און של חם נולד באפק מה איזה מחשבה מתבלבלת בנח
 בחקירות אלהות הרמות והגשנות כידוע מתפדים הק' וזה
 נקרא סרסו שהיה נקסרו ומשברו ומחשבותיו הקדושים וי"א
 רבעו אומיות רבו"ע שהוא סוד אחוריים שע"י נפל נח הלדיק
 באיזה מחשבה מחשבת אחוריים ה' ישמרו והסתקון היה ע"י שם
 ויפת שהם פרשו את השמלה בחקירות קדושו להבין שהכל
 הוא כח הבורא ואין בו שינוי וגבול והכל ברצונו והבן ומוכל
 לומר גם כאן שמשם רבינו הזכיר אותם כזאת פן יהיה להם בן
 רשע ויתבלבלו ע"י במחשבת וחקירות מה העבודה הזאת
 ח"פ וסי' כי יאמרו אליכם בניכם אליכם דייקא שיתעורר איזה
 קושיא כזאת ח"ו בקרבכם ובלבבכם ואמרתם זבח פסח הוא לה'
 כי פסח ודלג בבריחת עולמו מבלי גבול אל כח בגבול ורואה
 בעבודתו ואעפ"כ הכל חד וכלל ברצונו הפשוט וזה ויקד העם
 וישתחוו על בשורת הבנים שמכיון שהצטייח להם ג"כ על המחשבו'
 טובות אלו שיתעוררו בקרבם לרחות הרע מתחתא מוכח
 שיהיה להם ג"כ בן חכם שיתעורר על ידו מוח האב בקדושה לכן
 שמתו וישתחוו :

והגדת

לבנך לאמר בעבור זה עשה ה' לי פרש"י
 לשאינו יודע לשחול ורמז ג"כ תשובה לרשע לי ולא

לו וכן אמר בהגדה אלו היה שם לא היה נגאל ולכאורה קש'
 ממ"כ בתשובה לרשע היה לו לומר לשון כוכב לי ולא לך וכו'
 ענין התכללות תשובתו באמירתו לשאינו יודע לשחול אמר
 בודאי האמת כי מוכיח לרשע מומו וכתיב אל תוכח לך את
 התורה וזה להגיד לזה ולהוכיח את הרשע בדרך נסתר אל
 היה שם לא היה נגאל וכבר אמרתי בדרך הלצה על הנוסחא
 אתה הקסה את שניו מאי ענין נקיון שייס לשאלה זאת
 ואפשר כי יש רשעים מוסתרים אשר הם מודים במקלח כי יש
 לעבוד הבורא בחורה ובתפלה ובשאר מצות אבל אינם
 מאמינים כי יש עבודה אפי' באכילה ושתייה וכל דבר
 להרים הנילוות ולדבקם בו ית' וזה השאלה מה העבודה
 הזאת לכם כי לכם לכל לרבייהם פ"י שאתה אומרים כי יש
 בזה אתם עובדים את הש"י והרשע מלעיג ע"י ולכן אמר
 אתה הקסה את שניו כלומר כיון שאיך תאמין כי האכילה
 ושתייה נבראו ג"כ לכבוד הש"י ולעבדו למה תשחית בנות
 את הלאם כי האדם כשאוכל כמו הבהמה הוא מוריד את
 הנילוזין ח"ו להשפילם יותר ולכן יותר טוב לו נקיון שייס כי
 כל מה שברא הקב"ה לא ברא אלא לכבודו והלדיקים הם
 מנשאים כל תאוות וכל דבר נשמ"י השמימה לעשות נחמ'
 ויחודים נפלאים ה' יאיר עינינו אמן :

(פרשת בשלח ע"י לקמן קודם פרשת שמיי)

פרשת יתרו

בחודש

השלישי ללאת בני ישראל מארץ מצרים
 בחודש השלישי היא סיון שבו נתנה תורה וזו
 מול תאומים והוא ברזא דיעקב אבינו שלישי לאבות כמבואר
 בזוה"ק והוא סוד הת"ת אשר שם סוד הציבור כנסת ישראל
 עם דודא ולזה מורה מול תאומים כי הם יחד ידובקו כחאומים
 לביה וזה נתגלה בחודש השלישי כמ"ש בזוה"ק אימתי נתי
 האי עלא בשלימותא כד קאים ישראל על טורא דסיני וזה
 שכתוב ויחן שם ישראל נגד ההר ופירש"י כאיש אחד בלב אחד
 כמו שראוי להיות בזמן היחוד ומשה עלה אל האלהים ויקרא
 אליו ה' הכתוב ערמזו לנו דרך העבודה שתחלתה להחיל
 ביראה לפני הש"י וזה שעלה אל האלהים ואח"כ נתגלה עליו
 ה' בח"י אהבה וחסד כה אמר לבית יעקב ותגיד לבני
 ישראל חז"ל דרשו דברים שקשים כנידון וגם דברים שמתענין
 את הלב כאגדה ובוודאי זה זה דברי אלהים חיים כי נתגלה
 עליהם חיבת הקודש ביחוד הגדול המושך את לבם כאהבה
 וקשים כנידון כידוע ל"ח ואשא אתכם על כנפי נשרי פ"י
 הרב הגאון מו"ח לוי יצחק ז"ל כי שם הנשר נקר' על מעשה
 כי נושר נולותיו וחרר ומתחד' בנולות חדשים לזמן ידוע וזה
 תחדש כנשר נעורכי וכמו שפרש"י בתהלים קפיטל ק"ג ע"י
 וכמו זה הענין הקב"ה נתן לעמו ישראל לפי ראות עיני
 שיקראו מהלכ"י ואינם יכולים להיות במדרגה אחת אפי'
 בגדלות המוחין ובה להם איזה קטנות והם שבים ומתחדש

והיו נכונים לשלש ימים דהוא לישראל דמישחמעי למרי אפי
 כלומר נראה אך יראה הבורא ב"ה ואח"כ באמת הסכים הקב"ה
 על ידו : וביאור הענין להבין שהוסיף יום אחד מדעמו : כבר
 אמרתי דאיתא במס' שבת פרק ר"ע דכ"ע בשבת ניתנה תורה
 דכתיב זכור את יום השבת לקדשו ולהלן כתיב ויאמר משה
 אל העם זכור את היום הזה אשר יאחז ממלכתי מה להלן
 בענינו של יום אף כאן בענינו של יום ע"ש ונוכל לומר כיון
 שע"פ דעת משה שהוסיף יום אחד בהסכמת הקב"ה ונתן לנו
 את התורה בשבת רמז לנו במלת זכור את יום השבת לג"ש
 זכור זכור להורות לנו על ענינו של יום משא"כ לפי דעת כביכול
 בתחילה לתת לנו התורה מקודם בחמישי לחודש שהוא יום ו'
 ערב שבת לא היה לר"ך לומר זכור רק שמו את יום השבת
 כמ"ש בדבריות האחרונות כי אין כאן גזרה שום היל וידוע
 מזוה"ק כי בחי' זכור גבוה מבחי' שמור כמ"ש בר"מ זכור לדכורא
 שמור למוקבא ע"ש ולא ספך משה והוסיף יום אחד מדעתו
 כדי לקבל התורה בששי לחודש בשבת כדי שיקבל התורה מבחי'
 זכור שיצטרך לכתוב לג"ש (ואפשר כי אם היינו מקבלים התורה
 מבחי' שמור לא היו הלוואות נשכרים כי הוא בחי' קטנה אבל
 מבחי' זכור שהוא גבוה שלטה בהם ע"ר ונשברו) ובאופן אחר
 נראה לבאר כי משה רבינו ע"ה היה רוצה שיקבל התורה
 ביום שבת קודש כי יום קדוש הוא ומרומם ושם וכוונתו ה'
 כיון שיקבלו ישראל את התורה בקדושה הנפלאה זאת ישמרו
 ויקיימו אותה לעולם ועולמי עולמים : וזה שדרש היום ומחר
 מה מחר לילו עמו כי אלקי השביעי נקרא מחר כמ"ש היום
 לעשות ומחר לקבל שכרם דהיינו לעתיד ואז יהיה החיבור
 ודבוק כנ"י עם דודם תמיד אפי' בבחי' לילה שהוא כעת זמן
 ירדת המוחין אבל מחר יהי' לילו עמו ולא יפסיק סיחור ורעה
 לעשות גם היום לילו עמו ולכן המשך הענין על שבת קודש
 שהיום נורא לזה אבל האמת לא עמד על האמת דעת הבורא
 ב"ה כי לא יראי האדם וחי ולא מאשבותי מאשבותיכם כי
 הקב"ה רצה לתת התורה ביום ו' מימי החול כדי שתתקדש
 החול נ"כ ואז לא יהיה ירדה בשום אופן : וראי' לדבר עליו
 כי לפי דעת משה שהוסיף יום אחד ממילא כלו התי' יום בששה
 עשר בתמוז ואז עשו מה שעשו רח"ל כי אחר חגי החודש
 הוא תנצורת ס"א רח"ל אבל לפי דעת הש"י ה' כלל חשבון
 הרבעים יום בטו' לחודש דקיימא סיהרא בשלימותא ואין כח
 לחיובים ואפשר שלא באו לירי מעשה הירוע : ומאמת שא"א
 לאדם להשיג רצון הבורא ב"ה עד תכליתו ומחסרו מעט
 מאלהים ודרשו רז"ל על משה רבינו ע"ה ממילא שלא הבין
 תכלית רצון הבורא ברוך הוא ורעה כנ"ל גם כן לתוספת
 קדושה לקבל התורה ביום הקדוש מכל הזמנים ומבורך מכל
 הימים והבן :

איתא

במד"ר שנתגלה הקב"ה במחן תורה בכ"ב אלף
 רבוא מלאכי שרת שנא' רכב אלהים רבותים אלפי
 שנא' וגו' הנה רמז שירד שפע קדוש מטלח עילאה י"ג מילין
 דרמתי

אחרת קט
 לא כן ו
 אול - ח
 כח לך
 אחר
 גוסס ו
 אלה ז
 קלח כ
 אכל ח
 דבר ג
 העבור
 יום כ
 ולכן ח
 ב"ה ח
 חית ב
 מוריד ח
 שנים
 דיקים
 שעות נ
 (י)
 לרים
 זורה
 תמבו
 אר"ה
 קו כא
 מתי נ
 דסיו ח
 בלב ח
 הים ו
 ה להח
 גלה
 חגיד
 לני
 שמו
 כי נת
 ס כא
 גרי פ
 ל מע
 דוע ח
 ק"ג
 ות ע
 חת א
 ומח
 יד

דרחמי אל בחי' יש' אשר בך אחפאר כי הוא ט' מדות ועם ס"ה כ"ב וזה שאין שדרשו אל תקרי שאין אלא שאין שנתגלה בחי' א"ן והבן :

פרשת משפטים

וכי יזיד איש על רעהו להרנו בערמה וגו' תכאן נוכל לתלך הרמו מ"ש בסידור האר"י ז"ל. כי הרמ"ק קבל מפי אליהו ז"ל לנטל מחשבה זרה לומר פסוק אם תמיד חוקך על המזבח ע"ש ואפשר לפ"ז לפרש הפסוק זה וכי יזיד איש היתה"ר על רעהו הוא היל"ט שהם יחדיו בלבו של אדם להרנו בערמה במחשבת ערמונית וכזבת אז מעם מזבחי תקחנו למות דהיינו הסנולה לומר הפסוק אם תמיד חוקך על המזבח כנ"ל ויעבור רוח העומאי מן הארץ :

וכי יפתח איש בור או כי יכרה איש בור וגו' בעל הבור ישלם וגו' ופירש"י להביא כורה אחר כורה ע"ש ולפי פירש"י מיושב התקרא על תכונתו כי בור הראשון נכתב תלך בוא"ו והשני חסר והשלישי תלך ע"ש בחומ' מדוייק. אבל לפי פירש"י יוחא דכי יפתח פיירי שהיה הבור של עשרה טפחים לזה נכתב תלך תלך היה חסר אלא הפתיחה או כי יכרה איש בר חסר שהיה חסר מעשרה טפחים ומלאהו והוא כורה אחר כורה שהאחרון חייב. ולזה כתב בעל הבור ישלם בור תלך דהיינו מי שהיה ממלאהו ישלם :

מכשפה לא תחיה. כל שוכב עם בהמה וגו'. זוכה לאלהים יחרם וגו' וגר לא תונה וגו'. י"ל

סמיכות הפסוקים הנם שהם ענינים רחוקים שרשם דבר אחד הוא. כי שמעתי בשם גדול אחד שאמר שזוהי הקב"ה על המכשפה ולא על המכשף כי רוב מיני כשפים נמצאים יותר באשה שיש בה אזהה אחיזה לקליפה כגון בימי טומאתה אבל בזכר אין להם כ"כ אחיזה כי אם במי שמטמא עצמו ח"ו במשכב בהמה יוכל להיות מכשף ואז ממילא חייב פתיחה מחמת שוכב עם בהמה ואין לר"ך להמיתו מחמת כישוף. ולזה נסמכו הפסוקים מכשפה וגו' פ"י ומה שלא הזהרתי על המכשף כי כל שוכב עם בהמה מות יומת והוא חייב ת"ה בלא זה עכ"ל. והנה כל ענין הכשפים הוא מערובי המדות כפ"ש בנמרא למה נקרא כשפים שמכשישין פמליא של מעלה דהיינו שמערבין הכוחות פנימים בחי'נניים כידוע עד שדוע להם עניני עשבים ודוגמתם. ולכן אחרי ענין זה נכתב זוכה לאלהים יחרם שחסור לנו לעשות כן ולזכות לכה אחר תלבד לה' ואח"כ הזהיר הכתוב פן יאמר האדם הואיל וכן הוא א"כ יש לשנוא הגר כי הוא ג"כ מתערובת וזר ולכן לזה וגר לא תונה כלומר שהוא הינון הקדוש אשר ילא משבחה לחירות ואחדבך במלכא קדישא עילאה :

ששת ימים תעשה תעשך וביום השביעי תשבות לתען ינוח וגו' דהנה לחלקו ב"ש וב"ה בש"א אחד בשבת לשבתא. וב"ה מדה אחרת היתה בט וכי' כי הענין ידוע כי

אי אפשר לקבל הקדושה ביום שבת קודש אם לא ע"י הסכנת שאדם עושה כל שעת ימי החול דהיינו ביום א' לעבוד לסי' במדת אהבה וחסד. וביום ב' במדת יראת. וביום ג' בהתפארות וכן כולם עד יום השבת שבו שלימות הקדושה וכן היו נוסבין ב"ש למטה שהיו מבינים כל דבר אחד בשבת לשבתא דוגמת הסכנת העבודה והקדושה וב"ה מודו להם בענין זה רק שמדת אחרת היתה בט לכבוד שמים והיו מחקנים ששה מדות לעילא לעילא בשרשם וממילא נעשית הכנה על קדושת שבת. והנה אחרי שאמרנו שהסכנת הקדושה לעילא תלוי בהתעוררות דלתחת בהכנה נשמיות שאנו מבינים על ש"ק כן הענין שאנו רואים שאיש העשיר אשר יש לו כל תכין על שבת בהרבה ומצוי עמו לאין נכון לו כיוצא בזה הצדיק הגדול המכין א"ע בקדושתו כל ימות השבוע על כבוד ש"ק מצוי עמו הלוי' אליו והפחותים ממנו אשר אין לאל ידם להכין הכנה כראוי עכ"ז הם נכללים עם קדושת הצדיק להתפלל עמו לכבוד שבת ולשמוח ולהתענג בתענוגי חי עולם וזה נרמז בפסוק ששת ימים תעשה מעשי דהיינו הכנה לקדושה כדי שיבוא יום השביעי תשבות ותוכל לקבל הקדושה ותעשה הכנה גדולה לתען ינוח שורך וממור היינו הקטנים תמך כי שור הוא לשון הבטה והסתכלות דהיינו שאין בורק שמתחיל אל הקדושה ובחי' חמור הוא מי שמשש עצמו כחמור למשאו לקדושה הנם שאין לו השנה גדולה וינפש בן אמתך היינו מי שרואה לרבך עצמו אל האמת וזה הצוי הוא על כל אדם שיתחזק א"ע וכמו שאמרנו פ"י הגמרא עשה שבתך חול כלומר סכן את עצמך בחול לכבוד ש"ק וזה אל תלטרך לבריות כלומר שלא תלטרך לישועת מי שגדול ממך שהוא יזמין אותך אבל תהיה תוכן בעצמך אל קבלת הקדושה :

ייקח תשה חלי' הדם וישם באגנות וגו'. ופרש"י מי חלקו בא מלאך וחלקו. ולכאורה תמוה דמאי ענין החלוק דייקא לחלאין ומאי ינ"ה אם ייה' אזה חלק מרובה תחבין עד שהיה לר"ך התלאך לבא ולחלקו וי"ל לפי דרכינו לעיל בפי יתרו ע"ש. ולפי שהמעשה הזאת היה בחמשה בסיון במול תאומים אשר נדבקו בני' עם ה' כתאומי לביה ומבשרי אחיה אלוה כמו יחוד למטה בין אהבת אוהבים שנא' עליהם כי הם נפש אחד ודם אחד וכן היה הרמז כאן על נודל אהבה כי חסוב בעיני הש"י חלי' הדם אשר זרק על העם כמו החלי' אשר זרק על המזבח וזה בא מלאך וחלקו להורות בסוד לא הוא גדול ממנה ולא היא גדולה ממנו והבן :

פרשת שקלים

וידבר ה' וגו' כי תשא את ראש בני ישראל לפקודיהם דהנה כשהאדם חוטא ח"ו אינו יכול לישא ראש לפני הבורא ית"ש מחמת חטאו ובודאי לא דברה תורה במתן הס הפושעים שאינם בושים ממנו ית"ש ועומדים נגדו בענין מלא וע"ז תקנו צוידוי שחטאנו לפניך בעזות מלא. אך הסוד דבר

ביום מאותם המכונים בשם ישראל הוא ודאי מבניים ממנו
 ית' לזה אמר כי תשא את ראש בני ישראל ר"ל כשתראה לישא
 ראשם שיוכלו בניי לישא את ראשם לפניו ית'ם ולעבדו ובפרט
 ראש השנה למלכים ראה לומר למלכות הבורא ברוך הוא
 המבולה בניסן ומחדש השפע לבני ישראל וכס לריכס לישא
 את ראשם כדי שיוכלו לקבלן השפעה: לפקודיהם ר"ל לאותן
 הרבנים שהיו חמרים מהם עד עכשיו: ונתנו להם כופר
 ונתנו להם כמאמר המשורר לדוד אליך ה' נפשי אשא שהי' מוסר
 ונתנו לקדושת שמו ולזה אשי' בנימי' ש"ב שהי' משיב כל נפשו
 אל ה' אל אבושה ואל יעללו אויבי לי' דהמע"ה היה מבקש
 תמונה ית' שלא ידקדק בנפשו אם הוא ראוי לקבל ולא ישליך
 אותו חול' ובהיות כן אל יעללו אויבי לי' וחסו ונתנו כופר
 ונתנו לה' שיתנו לכפרה ממירת נפסם לה' זה יתנו כל העובר
 על הפקודים שיתנו המדרגה ז"ה שיוכלו לעמוד לפניו לשרת
 היום בפנים כאשר ידבר ה' אל רעהו כל העובר על הפקודי'
 ר"ל כל מי שעובר על המלות ופקודין דמרא ולא ה' יכול
 לעמוד במדרגת ז"ה ישו' ויתן מדרגת זה תחלית השקל בשקל
 הקדש' דהנה היל"ה ר"ל להדיח את האדם מעבודת ה'
 ביום זב"ש באמרו הלא אתה הדיית לפשוע אך תוכל לעבוד
 אותו' לזה אמר הכתוב תחלית השקל שידמה בעיניו שהוא
 משקל תחלה על תחלה כמאמר חכמינו לעולם יראה האדם כו'
 ונתחלה אחת מכריע את כל העולם כולו לכף זכות ובעבירה אחת
 להסיך חיו'

פרשת תרומה

ועשו לי מקדש וגו' דהנה כל הרונה לעבוד ה' ולהחיל
 בתורה או בחפלה חי אפשר
 לשום נבואה להעלות על דעתו שיש בכחו לעבוד לעילת
 העילות כי אף השמים ושמי השמים לא יכללוהו
 אף מכ"ש שוכני בתי חומר אשר בעפר יסודם אלא לריך האדם
 לפנות עלתו מכל מיני מחשבה זרה והרהור בשום עסק ולהיות
 מוכן ומזומן לקבל קדושת בוראו והשפעת חכמה ובינה אשר
 ה' יפיע בו וכפי אשר יורשו ה' בדרך יהיה נכון ללכת ואז
 יוכל קצת לעשות נח"ד ליוצרו בכח עליון ובהשפעת חכמתו
 הקדושה אשר היא ג"כ תבלי נבול. וזה שאמר למרע"ה ועשו
 לי מקדש פי' שתהיו אחס מקודשים לשון מזומנים להבני' ביה
 ואז ושכנתי בתוכם פי' בתוכם תמס בשיעורין דלבה כשאתם
 תעבדו אותי רק בבחי' אשר אשפיע לכם אז יהיה מקום משכני
 בקרבכם תמש' וזה ככל אשר אני מראה אותך את חבנית
 המשכן. שכל עבודתך תהיה כדרך שאני מראה אותך שאתה
 תהיה ברצון פשוט לקבל השפעות הבורא או אהבהאזו יראה
 ח"ש וכן תעשו ורש"י הקשה שם על ו' של וכן שהיא יתירה
 וע"פ הרמז הג"ל יחא שמרמז שחזנו להמשך כל המדות
 הקדושות אהבה ויראה והתפארות וליח ויהיה והתדבקות
 להמליך בהם את הבורא ית' וחס מכונים ששה קלות ועליהם
 רמז ו' כן תעשו שתחברם בחבנית המשכן שהיא המלכות
 להמליך הבורא ית' וזה שכתב האר"י כי מקד"ש נימ' שמות
 אה"ה בתלוי ע"ש רמז להג"ל שרריך האדם להכין עלתו
 להשי"ת כפי אשר יפיע בקרבו חב"ד והמדות וזה בלשון
 אה"ה דלמא עתיד למהוי כפי ההשפעה שאקבל ברלות ה' אמן:

ונודעתי

לך שם ודברתי אתך מעל הכפורת וגו'.
 דהנה בהפטורה כתוב ויעש לבית חלוי שקופים
 חטומים פרש"י רחבות מבחוץ חס שקופים מנורה השקופה
 וקלרות מבפנים וזהו חטומים לשון חטום וסחוס' כי שלמה
 הע"ך ע"ה בנה בהע"ך שלא כדרך בחים אחריי אשר חלונותם
 רחבות מבפנים וקלרות מבחוץ לשאוב האור מבחוץ ולהאיר
 לבי

י"ה שהכנס
 עבוד לה'
 הספארות
 היו נהגין
 חוץ דונת
 רק שמה
 לעילת
 גמ' והג'
 חוץ דלתת
 חוץ רוח
 ונתתי
 בקדושת
 והשמות
 הם ככללי
 ולהשפעת
 השם משך
 ית וכול
 ד' ושמור
 לוח דהי'
 מי שמש
 גה גדול
 חתמת
 י' הגמר
 ש"ק וחי
 גדול ממ
 הקדושה:
 י' חלק
 י' החלוק
 ה' מבני
 לעיל בני
 שיון במל
 שרי אחת
 הם כי הם
 אהבה כ'
 חס"י אשר
 לא הוא
 כפקודים
 שאל ראש
 היה בנת
 גדו בעז
 אף החו
 דה

לביית אשר לא כן בזה מקי כי ממנו האור יולא לכל העולם כלו ועיין במדרש תנחומא והתרגם מפרש בהיפך הטומים מבחון ושקופים מבפנים כדרך כל הבתים ע"ש וכבר עמדו עליו והקשו עליו ע"ש: ונ"ל בדרך רמז דהנה הבית היה עיקר הרמז איך שיעבוד האדם את בוראו וכמ"ש הראשונים במלאכת המשכן ע"ש והנה נמלא בקרבנו שני סוגי לדיקים האחד שהוא לדיק גדול ועושי רצון בוראו יתברך אמנם שיעור בעלמנו שהוא עושה רצון בוראו ית' ואין בכוחו להחזיר הכל לשורשו לדעת כי הכל הוא מאת רצון הבורא ב"ה אפי' מה שעובדו ודרך סב' הדיקים הגדולים אשר הם בעיני עלמנו אפס ואין ומחזירים כל מדה וכל מחשבה לשורשה כי הוא כח הבורא ב"ה ומבלעדיו אפס ואין ומלדיק הגדול הזה אשר הוא בקרבנו אפס ואין האור יולא לכל העולם וכל ההשפעות הקדושות ועליו רמזו רש"י עם המדרש שמתעשה המקדש רומז לעבודת הדיק הגדול רחבות מבחון שהאור יולא ומתפשט ממנו וטומים מבפנים שהוא בעיני עלמנו הטעם ונדמה לו שהוא חושך בקרבנו אבל התרגום מרמז להדיק אשר הוא במדרגה קטנה כנ"ל כי תרגום נ"מ' תרדמה אחוריים סוד בחי' קטנה שסובר שכבר השיג רצון בוראו ועושה הישר והטוב ושהוא לדיק וחלונות שקופים מבפני' שדממה לו שהי' מבטיק ומאיר אבל הטומים מבחון שממנו אין האור מתפשט לכל באי עולם כי איננו במדרגה גדולה כל כך להשפיע לאחרים ואלו ואלו דברי אלהים חיים ואחי שפיר' וזה שהבטיח הקב"ה וגודעתי לך שם דהיינו שארחה ואועד לך שאני שוכן בכל המדות ודברתי אתך מעל הכפורת רמז למדרגה גבוהה שאעלך גם עלה מבין שני הכרובים שהם אפי' זוטרי כנודע שהיה תמיד בבחי' קטנה בלבבך ונכנע וספל כמו אפי' זוטרי אשר ע"ז תזכה לכל המדרגות הגדולות אמן:

בהפטרה

וה' נתן חכמה לשלמה ויהי שלום בין חירם ובין שלמה הנה הזוה"ק הקשה מה שייך זה לזה ע"ש ונ"ל חירם רומז לז"ה ר"ל חרון אף שאם זוכה אדם לעבודת השלימות אז גם אויביו ישלים איתו הוא ה"ה ונמלאך רע יענה אמן וכמאמ' סזסרו ברי' מאיר ובחורתו וזהו ויהי נתן חכמה לשלמה לעבוד איתו ועי"ז היה שלום בין חירם הוא הס"א ובין שלמה:

א"י ויהי נתן חכמה דהנה האדם השלם אע"פ שיעבר השי"ת בכל מיני שלימות לריך להסתכל תמיד על פחיתת ערכו שהוא עפר ואפר והעבדו' אינו אלא תחת ית"ש והוא הנותן לך כח לעשות חיל' ובסויות כן זוכה להיות מקדש לשכון בו הבורא ית"ש כמו שהשיב הנחל להמין שבחכמי ישראל יש כמותו מה הקב"ה פוקד עקרות אף אלישע פקד עקרות ע"ש בזוה"ק וכמו ששמעתי ממורי ורבי' ואהיה להם למקדש מעט ר"ל שהשי"ת אחר שיהיה להם למקדש אך באופן שימעט א"ע ונחזור לענינו וה' נתן חכמה לשלמה ר"ל השי"ת נתן לו המדה

הזאת חכמה אותיות כ"ח ת" ר"ל שהסתכל תמיד שהי' כח מה ר"ל ח"יין וזהו אין כבוד ואין כמעשך מי שהוא מחזיק עלמנו שהוא ח"יין יכול לעשות כמעשך וזהו ויהי שלום בין חירם ובין שלמה חירם רומז להקב"ה שהוא חי ורי"ם: ר"ל ש"ע"י שהי' לו מדה חכמה כנ"ל היה שלום בינו ובין קונו והי' יכול הבורא יתברך שמו לשכון בקרבנו:

ויער המלך שלמה מס מכל ישראל י"ל מ"ס ע"ד שנת ביששכר ויהי למס עובד שהיה נוסד וסיבל עליו העול והמשח של הבורא ית"ש והוא העול מלכות שמים והיפך אותיות מס הוא ס"ס הוא הס"א שמתקנה עינו של אדם שלא להסתכל אל הבורא ב"ה ולעשות מה שלבו חפץ מחמת שאומר מי רואני ומי יודיעני וזהו ויעל המלך שלמה מ"ס ר"ל ששלמה היה מהפך ומעלה אותיות ס"ס לאותיות מ"ס שהיו נוסאים עליהם עמ"ש ויהי המס שלשים חלקי שלשי' הוא למ"ד והרמז שהיה מלמד אותם התורה הקדושה וזהו ג"כ וישלחם לבוננה ל"ב ב"נה והוא ר"ת ל"ב נקיבות חכמה והמ"ן שהיה הוא רמז ל"י שערי בינה כ"ו היה מילף ומלמד אותם והדריירם על המ"ס ר"ל אע"פ שהיה נוסא עליו את המשח הזה הוא העמ"ש היה מסתכל תמיד והדריירם והדג"י ר"ס על המ"ס ואין זה משלי רק מכה השי"ת ועד"ז פרשו ג"כ הפסוק ויעש לבית חלוני שקופים אטומים עיין לעיל בדיבור ונודעתי ויהי לשלמה שבעים חלקי נוסא סגל ר"ל שהיו יכולין לדרוש ע' פנים לתורה והיו סובלים עליהם העול הבורא ב"ה וב"ש ושמוני' חלקי חולב בהר ר"ל הם אגשים בינונים שהיו לריכס להלחם ולחלוב ה"ה"ר שנמשל להר ויהי המלך ויסעו אבנים גדולות ליסד הבית י"ל דהנה האותיות נקראים אבנים בספר יצירה ש"ע האותיות נבנה התיבה וכמו שנוטלי' בתחל' אבנים גדולות לעשות היסוד הבית כמ"ס לריך לזייר בתחלה האותיות במחשבתו קודם שיעליף האותיות מפיו ואז נקראים אבנים גדולות לפי שבמחשבתו אותיות של התיבה הם בלירוף אחד וכשעוליאן מפיו הם יולאין זא"ז וזהו נקראים אבנים קטנות וכן נקראים חיות קטנות עם גדולות חסו וז"ל ויסעו אבנים גדולות ר"ל שיקחו בתחלה אבנים גדולות ויקרות לזייר האותיות במחשבתן ליסד הבית אבני נזית כדי שיהיה ליסוד לאבני נזית הם האותיות קטנות שנזוזים בדיבור זא"ז ויכינו העלי' לבנות הבית העלים הוא לשון עלה שקודם שילך אדם להסתכל ולבנות הבית לריך שיתן עלות בנפשו לעשות הכני' ולהתבודד במחשבתו לפני מי עומד להסתכל כמו שהסבירי' הראשונים היו שוסין שעה אחת ומתפללין וספדי בהבניותו אבן שלמה מסע נבנה ע"ד הפשוט שהבית נבנה מאבני שהאבנים היו מסועין את עלמנו וזהו מסע נבנה וכאמר אלל ר' חנינא בן דוסא שהיו מלאכי שרת נוסאין עמו אבן לירושלים והרמז שאם זוכה האדם לעבוד את הבורא ב"ש וב"ש: אז אבן שלמה מסע נבנה ר"ל שהאותיות יולאין מעלמנו מפ' בקדושה כראוי כאמרם ז"ל אם תפילתי שגורה כו' ומקבולת וסגרון כל כלי ברזל לא נשמע בבית בהבנותו ר"ל ע"ד שאם

זאת רק כמו עונם ואפ"כ למעשה ידך תכסוף לשון תורה
 כיון שהכל שלך אי"כ אין לעמוד בסודך למען תהיה תחום לזה
 לשמוע תורה ותפלה מפינו וכן ענין הגרות באורך גרחה
 אור וחסה מלוא אונתו להדליק גרות ולית מחשבה תפ"ח בך
 כלל ואין לעמוד על סוד הענין רק הנגלות לנו ולבנינו לעשות
 חמץ :

אתה

במדרש תנחומא כבוד חכמים יחלו זה דוד ושלמה
 בנו שבנו ביהמ"ק ונעלו כבוד וכסילים מרים
 קלון כו' ראה מה כתיב ה' בעיר וכו' ע"ש דהנה כבוד חכמים
 יחלו ע"ש מעשיהם הטובים ממשיכין אור החכמה ונגלה אור
 הפני"ס שהוא אל במילואו אליף למ"ד וזה יחלו דוד ושלמה
 שבנו ביהמ"ק ועשו סיחוד הגדול והקדוש וכן כ"כ בשאלתנו
 עונים חמץ אחר הברכות יש בו לירוק הו"ה ואד"כ וזמן הסיחוד
 נגלה אור הפנים ונקרא כבוד דלעילא והכסילים המחללים
 ומפרידים זה מזאת פוגמן באור הפני"ס והשם עושה בהם
 דין והפנים של זעם כי הפנים ע"ש נימ' קלו"ן זה מרים וכו'
 ע"י הפנים שעשה מעשה בו הלירוף לעשו ולהסיף ללדיקים ירח
 אור נוגס סוף ואור עד נכון היום :

דפרשת זכור

במרש

תנחומא פ' תלך - תלחמה לה' בעמלק מדור
 דור רבי אליעזר ורבי יוסע ור' יוסי ר"ח
 מדורו של משה עד דורו של שמואל ר"י אומר מדורו של שמואל
 עד דורו של מרדכי ואסתר ר' יוסי אומר מדורו של מרדכי
 ואסתר עד דורו של עשיה שהוא ג' דורות כו' דור דורים
 תלת ר' ברביה בשם ר"א בר כהנא כל זמן שזרעו של
 עמלק קיים כאילו כנף פכסה הפנים אבד זרעו מן העולם ולא
 יכנף עוד מוריך ר"ל בשם ר' אחא אבד זרעו של עמלק
 השם שלם והכסא שלם כו' עיר סס במדרש ברייתא סיפה אהו
 כו' שקיבל עליו ר"ה באימה וביראה ברתת מה ח"ל מפני שמי
 נחת הוא אחרו בשעה שילק משה שמן המשחה על ראש
 אהרן נרתע ונפל לאחוריו כו' הגם מה טוב ומה נעים כו'
 כשמן הטוב כעל חרמון מה הטל אין בו מעילה כו' וכי שני
 זקנים היו לו לאהרן אלא כיון שראש משה יורד על זקן אהרן
 כאלו על זקני יורד כו' ע"ש ידוע מהו"ה הק תלת רישין דא
 לעילא מן דא ודא לנו מן דא פ"י אמיתת מלאכותו נעלם
 מכל מין נברא כמ"ש בס"א חס רן לבך טוב לאחירך : והוא הנק'
 רישא דלא אחידע ופי' רישא הוא שכל היינו שזכנו הברואים
 לעבדו ולהתליכו ויבינו בשכל זה ש"א להשינו כידוע שבחי'
 מלכות מעולם עליון הם בחי' רישין לעולם התחתון דהיינו
 כתר ח"ב ובחי' זו נק' דור דורים דור חד הוא כתר דורים
 תרין הם ח"ב ואלו התנאים כל אחד בבחי' נשמתו נילוי הארת
 התלת רישין ר' אליעזר הוא מבחי' אעשה לו עזר כנגדו גילה
 הארה שנמשך מדורו של משה היינו מיוחד ח"ב : עד דורו של
 שמואל

וא

ז"ל על הגמרא האומר שמע שמע משתקין אותו ופריך
 למה מעיקרה לא איכוון ומשיי מחיין ליה במרופתא דפרזלא
 הכי ראיכוון : ולכאורה התירוץ אינו מובן וכי מה יששה
 כיון ופירש הוא ז"ל דהנה חס אדם מתפלל בלא מחשבה
 לל"ה אי השיי שולח לו מחשבות זרות כדי שע"ז יהרהר
 המבינה ויתחוק עלמו להתפלל במחשבה טהורה וזהו שמשני
 המרשע הזה לא אפשר שלא איכוון מעיקרה שהרי מחיין ליה
 במרופתא דפרזלא הם המחשבות זרות עד שיכווין וזהו כי
 מקבול והגרזן כו' לא נשמע בבית בהבנותו ר"ל שביתו
 המלך ע"ש היו כולן לדיקים וקדושים ולא היו לריכין
 דמרופתא דפרזלא הם המחשבות זרות ויהי דבר ה' כו'
 כו' והקמותי את דברי אהך וכו' ר"ל שהדיבורים שלך
 היו כמו דברי כאילו אני דברתי אותם כביכול וזהו את דברי
 אהך :

פרשת תצוה

אתה

תצוה את בני ישראל ויקחו אליך שמן זית זך
 וגו' רמז במלת תצוה תצוה סל"ד סל"ד להמשיך
 מלך מלכות בשם אל' אדניי נימ' ל"ז כידוע והנה
 ללא כתיב לו את בני"ש"ת שהקב"ה רמז למרע"ה שהתועלת
 היא כי למעלתו כמו לישראל כי שהלדיק מלמד תורה לבני'
 ומהק' אלנו כי כ"כ בסירות וקדושה יותר מקודם לזה אמר ואתה
 לא כחילו כתיב תצוה ויקחו עליך שמן זית שחוסף בך
 את חממה ע"י ונקרא שמן משחת קודם חכמה עילאה
 ומה למאור נודע מהו"ה לדיק כתיב כתישין עיין בתיקונים
 מדרך הלדיק ללמד תורה לרבים ואומר לכל איש ואיש כפי
 צדו ונשאל דבור אחד לזה ודבור שני לזה והסויות רלוא ושוב
 זה מעין לענין וזה כדרך הכותש במכתשת מכנים ומוליא
 וזה באימה כן הלדיק מדבר דברי תורה וחוזר ומתדבק
 השם וחוזר ואומר תורה עד שתתקן ומעלה את בני' לתורה
 שגדלה וסבן הענין להעלות נר תמיד דהיינו שהשומעים ישמעו
 ויהי ויהיה להם כי עלייה כי המקבל הוא מקבל בלי רלוא
 ושוב וסבן :

אתה

תצוה את בני ישראל ויקחו עליך שמן זית זך
 למעשה ידך תכסוף אין תכסוף אלא לי תצוה
 חנו באורך גרחה אור וחסה מלוא אונתו להדליק גרות ולית
 מחשבה תפ"ח בך כלל ואין לעמוד על סוד הענין רק הנגלות לנו
 ולבנינו לעשות חמץ : ומשיי מחיין ליה במרופתא דפרזלא
 הכי ראיכוון : ולכאורה התירוץ אינו מובן וכי מה יששה
 כיון ופירש הוא ז"ל דהנה חס אדם מתפלל בלא מחשבה
 לל"ה אי השיי שולח לו מחשבות זרות כדי שע"ז יהרהר
 המבינה ויתחוק עלמו להתפלל במחשבה טהורה וזהו שמשני
 המרשע הזה לא אפשר שלא איכוון מעיקרה שהרי מחיין ליה
 במרופתא דפרזלא הם המחשבות זרות עד שיכווין וזהו כי
 מקבול והגרזן כו' לא נשמע בבית בהבנותו ר"ל שביתו
 המלך ע"ש היו כולן לדיקים וקדושים ולא היו לריכין
 דמרופתא דפרזלא הם המחשבות זרות ויהי דבר ה' כו'
 כו' והקמותי את דברי אהך וכו' ר"ל שהדיבורים שלך
 היו כמו דברי כאילו אני דברתי אותם כביכול וזהו את דברי
 אהך :

שמואל ור' יחזקאל שורש נשמתו מבחי' ת"ת כהוראת שמו
 יהושע גילה ההארה מדורו של שמואל עד דורו של מרדכי ואסתר
 בחי' שמואל בקוראי שמו . ג"כ בחי' תפארת עד דורו של מרדכי
 ואסתר . ור' יוסף שורש נשמתו מבחי' מלכות כהוראת שם יוסף
 שעולה בנימי' הכ"סא וגימי' אהי"ה אדכ"י הוא בחי' ניר . גילה
 ההארה עד דורו של מלך המשיח . שאליו אנו מלפנים שיקיים
 הפסוק ונגלה כבוד ה' . הם הג' רישין הג"ל שיחללה הארתם
 ומר' א"ח ונא"ח ולא פליגי . שכן הוא האמת : אלא שכ"ח
 גילה עד בחי' שורש נשמתו והארתו ונק' שם ב"ט והם חילוף
 אחיות שמ"ן כי חילוף הש"ן הוא ב"ת . כי הש"ן הם
 ג' קויון בחינת מלכות ע"כ החילוף הוא ב"ת הנק' לשון ב"ת
 וחילוף הו"ד הוא ב' כי החכמה אין לה גילוי כ"ח ע"י בינה .
 והיא המ"ס למערכת המשרה . וחילוף הו"ן שע"ב הוא הט"ת
 הנק' בזה"ק ע' היכלין לאו חינון היכלין לאו חינון בולגין כו' .
 והנה הנס שאין יד האדם מגעת שם בעולמות הג"ל ואין שם
 עבודת האדם . עכ"ל כשישראל ממליכין אותו ית' בתורתו
 ועבודתו ובקישוט מדותיו (אורח חיים פן תפלק לא תדע היינו
 לא אחידים) רוח נוחה עבודתיהם עולה לשם . ובאמת בחי'
 זו נקראת בטעמים זרק"א מו"ל : כינון זרקא הוא כמו שיר
 כנוקבא המסוררת לבעלה : דידען לזרקא ההוא אבנא קדישא
 לאתר דאחנטיילת מתמן כמו' שהיה במחשבתו ית' בבחי'
 סגולתו : והיינו דור חד דורים תרין : וע"ז ניתוסף הוא ית'
 כביכול בתענוג ושעשוע ונקרא פו"ר גדו"ל ויש מפזר ונוסף
 עוד : ומתלבש בקר"ני פר"ה . בהם עמים וכו' . ודו"ר הוא
 לשון חירות והוא כוונת המדרש בשעה שילך משה שמן המשחה
 על ראש אהרן היינו שנמשך עליו ההארה מאחיות שמן הג"ל :
 נרמע ונפל לאחוריו . אחוריו ה' א' מלבן חו"ר היינו שהאיר
 אליו עת' עלמין דכסיפין . והוא הנקרא שמן הטוב על הראש
 יורד על הזקן זקן דהיינו עולמו עליונים שאין שם השגה כ"ח
 בבחי' וקמץ הכהן נחנלה ע"י זקן כי פת"ח הוא תמונת ר' ע"ש
 ו"ק והנה הנס בנימי' מרדכי ואסתר היה ע"י הארת בחי' ג'
 רישין הג"ל כי מגליה בנימי' מזל"א עילה ג' שמות הו"ה כר"ת
 (ב"פ) ז' כר' ל' מעשה ב' ראשית אכן מחמת שהיה בזמן
 החורבן לא היה יכול להחנלות בפרהסיא ע"כ היה כל הנס
 בדרך הסתר ולכן לא נזכר במגלת אסתר השם במפורש כ"ח
 בר"ת וס"ת ולא היה הנס כ"ח ע"י שמות אהי"ה כי פי' אהיה
 היה ויהי כי מחמת ההחנלות שהיה בזמן שהיה להם בהת"ק
 והחגלו' שהיה אח"כ לעתיד ע"י כן היו יכולים להמשיך הנס
 ע"י שמות אהי"ה והוא גימ' כנ"ף ע"ה כשנתמלא בהט"ן והוא
 נקרא אה"ה . כי כן היתה כוונת המן הרשע ומרדכי ואסתר
 בבחינתם שהוא ור"ב חס"ד נ"ח"ל להמתיק האל"פ"ן בלדקת'
 פעלו שיחמלא באל"פ"ן והוא לשון ה"א היינו לשון זה הדבר
 והיינו שישראל ראוין לעשות להם הנס ולכך עולה פו"ר ב"פ
 קמ"ג . וכן באותו פעם היה הנס ע"י כנפים בדרך הסתר עד
 ביאת משיח דלקינו שיקיים ונגלה כבוד ה' ואז יתגלה אלהותו
 עלינו עין בעין אמן כ"ר :

זכור

את אשר עשה לך עמלק וגו' . דהנה שוחא דעלמ
 לקרא ולכנות אדם רשע בשם עמלק ואין לך
 למטה שאין לו שורש ועטס . והנה הענין הזה מפני שעת
 בטומאתו וברשעתו הכניס במלחמה אז חיוה לי"ץ וענין
 בלב כל איש אשר לא לחם כנגדו כראוי כי עיקר ענין עמלק
 הוא היל"ר לזרר כל אדם מה מלחמה לה' בעמלק מדור
 דהיינו שבכל דור ובכל שעה היא המלחמה הגדולה אשר אלה
 נלחמני תמיד כל ימי חיותו על הארץ כי עמלק נוטריקון עמ
 ק"ס וימרי זה זכור את אשר עשה לך עמלק לך תמנש שש
 בקרבך ענין עמלק עמל קסס ומרי . אחר קרן בדרך קרן
 מלשון קרירות שהקר אותך מהחלחלות שראוי להיות כל
 בלבו כמוקד אש לפני ה' תמיד והיל"ר מקרר את האדם ומעט
 ובה אליו בכמה מיני פיתוים ומחנכר בלבושים וענינים
 שמפתה את האדם ואומר לאדם מה לך חנינע לריק ות
 לבהלה הלא אתה עשית כמה עבירות עד אין מספר וכבר
 הדבר לעשות חשונה כראוי ולסגוף מה שאתה חייב לכן
 לך ללמוד תרה ולתהפלל בכוונה ועליך לאמר זבח רשע
 תועבה ואין בידך לא משלות העוה"ז וגם נכופה תולת
 לעוה"ז ותירש תרתי גיהנס . שמענא עכ"פ ושמה בחור בילה
 בעוה"ז ואכול ושתה ויטב לךך היום ואל תדאג דאגת
 לעוה"ז . וגם מה שאתה רואה כמה אנשים מכונים בשם זר
 וחסידים ואנשי מעשה אשר הם מינעיים את עלמה בתו
 ובעבודה אל תביט אל מראיהם כי כלו סג יחדיו ומי
 מה מעשיהם בסתר . ועוד כהנה מדבר היל"ר בלב האדם
 שמפילו בעללות בעבודת הש"ת ומחזק לבו למרוח עיני
 עד שמוליכו כשור לטבח . זה הוסי' הקב"ה זכור את אשר
 לך עמלק אחר קרן בדרך שהקר אותך כשאתה הולך בדרך
 ומלת דר"ך ידוע מהאר"י ז"ל רמז על שמות יחודי' נפלא
 ובודאי זה לעומ' זה עשה האלהים שיש להיל"ר ג"כ
 בטמאתו השם ישמרו . זה אשר קרן בדרך בדרך רשע
 אבל האמת והעיקר שיש להחנבר עליו ככה שמות דר"ך הקדו
 ולהכניעו זה רמז מלת דרך ב"פ זו וכן בניאויס במפטיור פקד
 שזכר כמה פעמים מלת דרך ע"ש . והיה בהכ"ה ה' אלה
 כי מלת בהניח לירוף נ"ח ב"ה דהיינו כאשר תשכיל וחבין
 י"ה הם חכמה ובינה ותנוח בס' אז מחה תמח' זכר עמלק
 תשכ"ח לירוף ת"ש כ"ח פי' שלא תהיה תש' כח ולא תפול בעל
 ח"ו ואף אתה הקסה את שני היל"ר ואמור לו הנני מתחנ
 ושב ומתנחס על העבר ומכאן והלאה חושבנא לקבל עלי עבוד
 ה' באמת שלא אחטא עוד ואחזכר ללדיקים וחסידים ו
 יורוני דרך החשונה והאמת כמ"ש חז"ל והוי מתחמס כנגד
 של חכמים ואזכה לתקן את אשר שחתתי ואתנבר כנגד חס
 והנה המן לור"ר היהודים רמז שהוא בקליפה לעומת מל
 דקדושה כי לור"ר עולה מלכות תל"ו מחנות הקדושה
 במרכבת ארנבת"ן כזכר בספר היכלות ע"ש ושם הם בתי
 תל"ו : אבל המן שהיה מעולם הפירוד נפרד החשבון ו
 מאות ח' ב' רישין במלת לורר וליכא דידע לישנא בישא
 קי

עם אומיות והכולל וכשחל בשבת שאין מתענין בו נפתח האור
 ע"י י"ב לחמ"י אשר על השלחן כי י"ב פעמים לח"ס נימ'
 ג"כ תקפ"ל כנ"ל חס ג"כ מספר מרדכי חס"ת ע"ס הכולל
 שהם המשיכו החסדים ונרמזו בשמותם והוא ג"כ מספר שב"ח
 זכור עם הכולל כי בשבת שלפני הפורים נפתח תמיד האור
 הזה להופיע עד י"ד וט"ו שהם ימי משתה ומשתה ובהם קורין
 את המגלה וע"ל בפי' המשנה כי משכנס אדר מרבין בשמחה
 ומתחיל להופיע אור מרדכי לכן אמרו מגילה נקראת באחד
 עשר פי' שהאור נגלה כל אחד עשר יום מר"ח עד יום אחד
 עשר שילא בבחירות ורשאי לקרות בו המגלה לבני כפרים
 הנה השל"ה הקדוש כתב רמז במשנה זאת כי י"א י"ב י"ג י"ד ע"ו
 עולה ס"ה מספר שם אדני כי נתגלה שם ארון בעולם חס מגילה
 נקרא' ע"י המספר הזה מגלה הארון לכל הילודים ע"ש וי"ל
 ג"כ איזה רמז באחד עשר היינו א' פעם עשר. שנים עשר
 הוא ב' פעמים עשר. שלשה עשר הוא ג' פעמים עשר.
 ארבעה עשר הוא ד' פעמים עשר חמשה עשר הוא ה' פעמים
 עשר ס"ה ע"ו פעמים עשר עולם ק"נ כי שם אדני נקרא ג"כ
 ק"ן לשם הוי"ה הנעל' בו זהו כדברי השל"ה הנ"ל. ועתה נבאר
 מהות אור מרדכי הנקרא תירא דכ"א ע"ש בכתבי האר"ז"ל.
 כי איתא בש"ע ח"ט פ"י הברכה אשר יזר את האדם בחכמה
 שהכין מזונותיו ואח"כ בראו ע"ש. וענין הזה שנקרא חכמה
 למשל שאנו רואים בעולם שיש אדם חכם רופא וכיוצא בו אין
 חכמתו מועלת רק אחר שגולד איזה חולי או מקרה בגופו של
 אדם אז הרופא יעשה רפואתו עפ"י חכמה אבל אין לך חכם
 שיתן רפואה על החולי העמיד לבא כי מי יודע אם יהיה
 חולי ומה שיהיה ענין החולי ומתות החולי חס למטה בעולם
 השפל אבל בורא כל שהכין מזונותיו של אדם ואח"כ ברא את האד'
 ממילא מוכרח הדבר שהשקיף הכל עד סוף כל הדורות בחכמת'
 מהותם ומסגרותם ותועלתם ח"פ אשר יזר את האד' בחכמה
 כנ"ל והנה אור החכמה משמחת בצורה עלינו זורה תמיד
 בבחירות בשבת קודש עלינו בני לכן בכל ע"ס קוד' שנקבל
 הבחירות הזה יסודו לנו הקדמונים שישוב כל אדם בחשבה
 בערב שבת כמ"ש ספרי יראים ולרחוץ ולטבול וללבוש לבנים
 לכבוד שבת כי זו יתגלה אור החכמה ואנחנו עולים למעלה
 לקדושה עד בחי' הנק' קודש ישראל לה' והנה בימי מרדכי
 ע"י תשובתם וקימו וקבלו את התורה ברצון טוב נתגלה
 עליהם האור הזה הגם שלא היה בשבת רק בימי החול (חס
 דכתיב כאשר נחו בהם היהודים ר"ל כיום המנוח הוא השבת)
 והחילוק היה שבשבת עולים לשם למעלה משא"כ ע"י מרדכי
 הצדיק נמשך הארה למטה ונחנל' החסדי ח"ש ללבוש בגדי
 שבת בפורים תורה על הנ"ל והנה האר"י ז"ל כתב שבגדי
 יו"ט חשובים משל שבת כי ביו"ט בא האור עליון מלובש
 בלבוש והשתמה מושגת יותר ע"ש אבל בפורים אין מן האורך
 ללבוש בגדי יו"ט כי האור הזה שזורה למטה אינו כ"כ גדול
 ואינו לריך ללבוש רק מחמת שהוא מאור החכמה לכן לריך
 ללבוש בגדי שבת והנה מרדכי האור הזה יש לו התגלות

בפורים ולכן הגם שאמרו חז"ל רצו לרוב אחיו ולא לכל אחי
 תלמד שפירשו ממנו מקלת סנהדרין אל תאמר ח"ו שגבר
 מערכו רק שהיה לו בהירוי עליון מאור החכמה ולא יכל
 להתחבר עמו כי אין הגילוי אלא בפורים כמ"ש האר"י ז"ל
 ואמרת הצדקה היתה מרכזה לשכינה כידוע מהאר"י ז"ל
 ולכן אמרו במדרי פי' בא על פסוק יפה כלבנה זו אסתר
 ואני לא נקראתי לבא אל המלך זה שלשים יום והענין הוא
 כי הצורה ב"ה ברא את הלבנה המקבלת אורה מהשמש
 ומתחדשת אחת לשלשים יום ואורה זורה בסוד המלכות נקראת
 בשלשים מעלות והנה אסתר בראתה כי לא נקראת אל המלך
 זה שלשים יום יראה ופחדה לנפשה מאוד בסוד וירח לא יצא
 אורו ח"ו ולכן אותה על האדם שלשת ימים לילה ויום כדי שג' ימי
 התשובה ואם ובכי יתעוררו רחמים ויחוד עליון ואז תשא חן
 למטה. אבל זה אמת ברור שא"ל לא נגע אחרות בגוף
 אסתר הטהור כי השביעה ש"ה במקומה כדאיתא בזוה"ק
 ומקובלים ובה מתורץ קושי ר"ת שהקשה מדמקשה בנמרה
 והרי אסתר פרהסיא הוה ולא מקשה והא אסתר גילוי עריות
 הוה ש"ת דבעילי עכומ"ז אינה אוסרת ע"ש בריש מסכת כתובת
 דף ג' ע"ב אבל אפשר ליישב דלכתי לא מקשה והא גילוי
 עריות הוה כדאיתא בזוה"ק שלא שמה כלל רק השביעה
 ש"ה במקומה. אבל פריך שפיר והא אסתר פרהסיא הוה
 דלמראה עיני הבחירות שלא ידעו מזה ההשבעה איכה אישורא
 והיה לה למסור נפש. אבל י"ל דבעילי עכומ"ז באמת אוסרת
 ומשגי קרקע עולם היא ואפילו חילול השם ליכא כדאי' בתוס'
 שם. וי"ל ג"כ בתוס' שהקשו שם על הא דאמרינן בנמרה
 תלמד שהיתה טובלת מחיקו של אחרות ויושבת בחיקו שם
 מרדכי דהלך לריך הבחנה אפי' אלמנה וגרושה. והתוס' תירצו
 דהיתה משמשת במוך עכ"ל ואפשר דגם התוס' הסכימו כדעת
 המקובלים דהיתה משבעת לשידה במקומה רק דשם קליפה
 הוא מוך עיין בס' קינת ספרים מהגילאנטי ומרמזו סוסי'
 בלשונם בכונה כנ"ל:

פרשת כי תשא

ויתן אל תעשה ככלותו. במדרש הה"ד מתן אדם ירחיב
 לו כו'. שם ד"ח מתן אדם ירחיב לו אלו ישראל
 בשעה שאמר להם משה להביא נדבה למשכן מה כתוב וס'
 הביאו אליו עוד נדבה בבוקר בבוקר כו' אר"י שני בקריס הביאו
 מה זכו שהרחיב הקב"ה את גבולם שנאמר כי ירחיב וגו'.
 גבול של כ"א ואחד כו' ר' יונתן אומר ב' דברים ניתנו במתנה
 גשמים ומאורות ותורה כו' ע"כ. הנה ידוע מאמר רז"ל ככלתו
 כתיב ככלה שהיא מקושטת בכ"ד קשועין הן כ"ד ספרים
 וידוע שכל קישוטי החתן שמתן לכלה כדי שתעלה חן בעיני
 וממילא אחר שתמלא חן בעיניו הוא בודאי מוסיף לשלוח חכמות
 וכמ"כ תמיד חוזרת חלילה כמו שאמר הרב הצדיק המנוח
 מהור"ר זושא ז"ל על פסוק מה אשיב לה' כל חטאותי עלי
 פי'

א לאלהים שבשמים בשעת מתן תורה שגא' ויתן אל משה ככלתו ודרשו רז"ל שנתנה לו במתנה ככלה שה"ד נופת חטופה עיין במד' תחומא וכו' ואלו בו והגדיל המחיקות עד שה"ד כמו זוג שיקין שנתערבו ההבלים שבה כנודע וכדאיתא בזה"ק על פסוק ישקני מחיקות פיהו דלא כתיב פיו לשון זכר ולא פיה לשון נקבה רק פיהו מורכב מלשון זכר ונקבה כי מגדל המחיקו' נעשה פיו ופיה כמו פה אחד ודיבורים אחד מה שאין הפה יכול לדבר וכו' אשר ע"ז נחמא נקטו במדרש לומר המשל אל בן המלך שלא ראה לאכול אלא ממנה שבתוך פיו של אביו והוא ענין שינוי מטבעי ודרך של בניה שאדם רואה לאכול יותר מתמחו' ממנה שיאכל בלעו של חבירו רק בעת גדלות האהבה בין שריעיים והם נעשים אחד אז אין הפרש ביניהם לאכול אחד מפיה של חבירו וכמו דאמרי אינשי על גודל האהבה כידוע חס הענין מפיו דעת ותבונה כי דעת פירשו רש"י בחומש רוח הקודש ע"ש כי דעת הוא לשון התחברות כמו והאדם ידע וגו' והדעת נגח בפומא דמלכא ונחלקו עס ר"י ור"ל במד' ח"א מן התמחו' וח"א מנות ע"ש כי יש שתי השגות האחד המלכות אשר היא מכוונה קערת כסף אחת כלי קבול והוא התמחו' . והשגה השנית המדות שמשפיעים לחיבה והם המנות כנודע . ואיתא במד' פרשה מ"ה כשאמר הקב"ה למשה שוב אל המחנה באותה שעה מלא משה ירו לדבר לפני הקב"ה אמר לו ראה שאין אחת יכול להזין אסתך מסס אפי' שעה אחת שנאמר ויאמר משה אל ה' ראה אחת אומר אלי אחת מולא וידבר ה' אל משה ויאמר ה' אל משה וכן אחת מולא ויאמר משה אל ה' וידבר משה אל ה' משל למערה שהיא נחונה על שפת הים עלה הים ומלאה ולא הים הים אז משה אלא מכאן ואילך הים נותן למערה והמערה נותן לים כן וידבר ה' אל משה ויאמר ה' אל משה וכו' ע"ש דהיינו שבעת שהדריק נחדבק בו כביכול בפרט משה רבינו ע"ה הים ממס פיו ופי כביכול נעשים כאחד וכמו שאמרו שכינה מדברת מתוך גרונו והיו דיבורם אחד ומיוחד עד שאלו הים באפשרי לכתוב בבת אחת הדבור שדבר ה' עס משה והדבור שדבר משה עס ה' הים נכתב בבת אחת נ"כ זה הוא המשל אל המערה עס הים והבן :

עוד

במד'ר הסי' כי ה' יתן חכמה מפיו דעת ותבונה גדולה חכמה וגדולה ממנה דעת ותבונה כו' . אבל למי שאוהב יותר מפיו דעת ותבונה כו' . משל למלך שה"ד לו בן כו' . א"ל איני מבקש אלא מזה שבתוך פיך הוי כי ה' יתן חכמה . ולמי שמחבב יותר מפיו דעת ותבונה ע"כ הנה בודאי חכמה גדולה יותר ותבונה ודעת כמו שהם מסודרים כמה פעמי' בתורה קודם להם אמונם כשהאב רואה ללמד איזה חכמה לבנו ודאי ח"א לאב ללמד להבן ולהבינו עולם חכמתו כ"א ע"י ליוור ולבושים בשכליו' קטנים בכדי שעי"ז אפשר לו להשיג חכמה ושכל האב והוא הנק' דעת . והוא שפרש"י על דעת שהוא רוס"ק וחסו הנק' דעת קטן כידוע : ויש עוד בחי' ב' יותר גדול מבחי' דעת היינו כשהאב משכיל בדעתו ואומר דעת הבן ושכלו

א לאלהים שבשמים בשעת מתן תורה שגא' ויתן אל משה ככלתו ודרשו רז"ל שנתנה לו במתנה ככלה שה"ד נופת חטופה עיין במד' תחומא וכו' ואלו בו והגדיל המחיקות עד שה"ד כמו זוג שיקין שנתערבו ההבלים שבה כנודע וכדאיתא בזה"ק על פסוק ישקני מחיקות פיהו דלא כתיב פיו לשון זכר ולא פיה לשון נקבה רק פיהו מורכב מלשון זכר ונקבה כי מגדל המחיקו' נעשה פיו ופיה כמו פה אחד ודיבורים אחד מה שאין הפה יכול לדבר וכו' אשר ע"ז נחמא נקטו במדרש לומר המשל אל בן המלך שלא ראה לאכול אלא ממנה שבתוך פיו של אביו והוא ענין שינוי מטבעי ודרך של בניה שאדם רואה לאכול יותר מתמחו' ממנה שיאכל בלעו של חבירו רק בעת גדלות האהבה בין שריעיים והם נעשים אחד אז אין הפרש ביניהם לאכול אחד מפיה של חבירו וכמו דאמרי אינשי על גודל האהבה כידוע חס הענין מפיו דעת ותבונה כי דעת פירשו רש"י בחומש רוח הקודש ע"ש כי דעת הוא לשון התחברות כמו והאדם ידע וגו' והדעת נגח בפומא דמלכא ונחלקו עס ר"י ור"ל במד' ח"א מן התמחו' וח"א מנות ע"ש כי יש שתי השגות האחד המלכות אשר היא מכוונה קערת כסף אחת כלי קבול והוא התמחו' . והשגה השנית המדות שמשפיעים לחיבה והם המנות כנודע . ואיתא במד' פרשה מ"ה כשאמר הקב"ה למשה שוב אל המחנה באותה שעה מלא משה ירו לדבר לפני הקב"ה אמר לו ראה שאין אחת יכול להזין אסתך מסס אפי' שעה אחת שנאמר ויאמר משה אל ה' ראה אחת אומר אלי אחת מולא וידבר ה' אל משה ויאמר ה' אל משה וכן אחת מולא ויאמר משה אל ה' וידבר משה אל ה' משל למערה שהיא נחונה על שפת הים עלה הים ומלאה ולא הים הים אז משה אלא מכאן ואילך הים נותן למערה והמערה נותן לים כן וידבר ה' אל משה ויאמר ה' אל משה וכו' ע"ש דהיינו שבעת שהדריק נחדבק בו כביכול בפרט משה רבינו ע"ה הים ממס פיו ופי כביכול נעשים כאחד וכמו שאמרו שכינה מדברת מתוך גרונו והיו דיבורם אחד ומיוחד עד שאלו הים באפשרי לכתוב בבת אחת הדבור שדבר ה' עס משה והדבור שדבר משה עס ה' הים נכתב בבת אחת נ"כ זה הוא המשל אל המערה עס הים והבן :

עוד

במד'ר הסי' כי ה' יתן חכמה מפיו דעת ותבונה גדולה חכמה וגדולה ממנה דעת ותבונה כו' . אבל למי שאוהב יותר מפיו דעת ותבונה כו' . משל למלך שה"ד לו בן כו' . א"ל איני מבקש אלא מזה שבתוך פיך הוי כי ה' יתן חכמה . ולמי שמחבב יותר מפיו דעת ותבונה ע"כ הנה בודאי חכמה גדולה יותר ותבונה ודעת כמו שהם מסודרים כמה פעמי' בתורה קודם להם אמונם כשהאב רואה ללמד איזה חכמה לבנו ודאי ח"א לאב ללמד להבן ולהבינו עולם חכמתו כ"א ע"י ליוור ולבושים בשכליו' קטנים בכדי שעי"ז אפשר לו להשיג חכמה ושכל האב והוא הנק' דעת . והוא שפרש"י על דעת שהוא רוס"ק וחסו הנק' דעת קטן כידוע : ויש עוד בחי' ב' יותר גדול מבחי' דעת היינו כשהאב משכיל בדעתו ואומר דעת הבן ושכלו

ושכלו כפי השגתו וזהו נק' דעת עליון כי הוא דעת האב .
 ולזה יו"ד במילוי הו' קודם לר' . הגם שהר' הוא בחי' ה'
 עילאה הו' קודמת שהיא בחי' דעת וע"ז נאמר כי אל דעו'ת
 ה' רומז לשני מיני דעת הכל והנה כתיב יסקני מנשיקות פיהו
 וארז"ל שהוא לשון מזון כמו על פיך יסק והוא מכוון למאמר
 המדרש איני רואה אלא מזה שבחך פיך היינו ממקום שאתה
 מקבל כך כביכול בעליית ישראל לכניי וכמ"ש האר"ז ז"ל בכוונת
 שבת . ה' דייס מ'שברי י"ס א'דיר 'במרום ה' ר"ת אמ"י
 אב"י . וכמו שהוא בכוונת יו"ה"כ וכן גם שבת נקרא שבת שבחון
 כמו יהו"כ וז"ש רז"ל אי"ן בין שבת ליוה"כ פי' שבשבת ויוה"כ
 עולים עד הא"ן וזהו איני מבקש אלא תמה שבחך פיך היינו
 משורש החכמה תחיה בעליה ולכן כל פרקמטיא של משה
 ושירו היה באלו כי ש"ר הוא ש"ר ר' כמו שמפרש בתיקונים
 ע"ש המחשבה והכונה וכתב האר"ז ז"ל כי החכמה כלול מר'
 מוחין וכל מיח כלול מח' וח' מדות מחכמה עד יסוד הס'
 ל"ב . וכן היא השם היולא תפסוק אז ישיר כו' א"ז ב"ו ב"ה
 עם ח' עולה ל"ב נתיבות החכמה כי בשיר שכנ"י משבחין
 לפניו ית' עולין עד למחשבה וזה הרמז עשה לי שירים נזמים
 ואק"דש אני לך וכ"ש איני מבקש אלא מה שבחך פיך היינו
 משורש ההמשכ' כ"ר :

שני

לוחות העדות . במדרש למנה שנים נגד שמים וארץ
 נגד חתן וכלה נגד שני שושבינים . הנה גילוי לנו
 רבותינו הסוד שכתב הרע"א מהימנא פי' תלא דשבירת הלוחות
 היו כחתן רחבר בתולים דילים ע"ש באריך . כי ידוע ע"פ
 מ"ש בכתה מקומות שנשמות ישראל לא חטאו ומפורש אמרו
 בנמ' לא היו ישראל ראוין לאותה מעשה אלא כדי לסורות
 תשובה . ומינינו בנמ' שהיו תיחדים חתן וכלה בעדים והגם
 שעשאו אין היחוד בעדים עכ"ז עיקר היחוד הראשון והזיווג
 הוא ע"י שושבינים וברוב עם . והוא פרהסיא ומשם ואילך
 הוא בהסתר וגם עת טבילה תחויבת להסתיר כדאית' בש"ע
 והענין הוא ידוע ארז"ל שאין אשה מתעבר' מביאה ראשונה
 ולזה לא איכפת לן הפרהסיא משא"כ אחרי כן שהיחוד הוא
 שיבא לירי לידה אז לריך להיות בהלנע ע"כ לוחית הראשונה
 היו בפרהסיא וכדאיתא גם בנמ"ר ומטעם שכתבו לעיל בשם
 הר"ת משא"כ בלוחות שניות אמרו במדרש אמר הקב"ה אין
 לך יפה מן הנניעות וגם יפ"ה ר"ת יו"ד פעמים ה' גימ' נ'
 שערי בינה ע"כ לריך להיות בלניעות . וזהו שאמר המדר' נגד
 חתן וכלה ונגד שושבינים והבן :

והנותי

את אשר אחן . במדר'ר בלותו שעם הראה לו
 הקדוש ברוך הוא כל אצילות כו' ואמר אולר זה
 של מי ואמר לו של עושי מלות כו' אח"כ ראה אולר גדול
 כו' אל' למי שיש לו אני נותן לו תשכרו ומי שאין לו אני עישה
 לו חנם ונותן לו מזה וזהו ונותני את אשר אחון לצי שאני
 מבקש לחון כו' ע"כ . הנה כתיב אעביר כל עיבי וגו' וארז"ל
 אין טוב אדם אלא בביתו בית רומז למקבל . והיינו שנותן לכל
 אחד כפי הכנתו בעבודת השם ור"ש אולר זה של מי של עושי

מלות : ומי שאין לו אני עושה לו חנם היינו שהבורא ית' נותן
 לו מרת חנינה ורחמינות שיחנהג האדם עלמו במדת רחמים
 וחסד להחמיר עם קונו ועי"ז נוחן לו מאולר מתנות חנם שהיה
 אולר גדול וכמ"ש על פסוק ונתן לך רחמים ועי"ז ורחמך

ומשה

לא ידע כי קרן אור פניו . במדר'ר מתיקן זכה משק
 לקרני הוד רבנן אמרי מן המערה . ר' ברכיה
 הכהן בשם ר"ש הלוחות היו אורכן ששה ורחבן ששה היה משק
 אוחז טפחיים ושכינה טפחיים וטפחיים באמצע משם נעל משק
 קרני הוד ע"כ . הענין הוא כי מערה הוא לשון חיבור והוא
 ע"י הדביקות והחבור שהי' תמיד צבורא ית' . וז"ש רז"ל מערה
 שעמדו בו משה ואליהו כי אליהו גימ' ב"ן והיינו שם הוי"ו
 במילוי דכוותיה שעולין ב"ן ומורה על דביקות ור"ב אמר
 ה'לוחות היו אורכן ששה כו' . כבר כתבנו מזה שזה שאנו אומרי
 המשלשים לך קדושה . כי השפע יורדת בבחי' שלש רגלים כוונת
 כמו כן המקבל' וכשנכללן זה מזה המשפיע והמקבל יש לכל
 א' ששה . וזה אורכן רומז להמשפיע ורחבן רומז למקבל
 וידוע שהתורה ניתנה למשה בפרד"ס אשר ילמד לעם ישראל
 חמס שורש התורה מה שלא ניתן לנלות הוא נשאר לפני
 במרום וכל מה שחלמדי ומיק עתיד למדש וזה נקרא טפחיים
 בידו של הקב"ה וטפחיים בידו של משה ומה שחלמדי ומיק
 ולדיקי הדור מחדשין בכל עת חידושי תורה . היינו שמתשיכין
 ע"י נשמת משה המאיר בכל לדיק ולדיק כוונת זה נק' טפחיים
 באמצע . ומשם נעל משה קרני הוד כי על ידו כל השפעות
 וחידושי תורה מתגלים ללדיקים בכל דור ודור :

פרשת פרה

וידבר

ה' אל משה לך רד וגו' . ויאמר ה' אל משה
 ראיתי את העם הזה וגו' : ועתה הניחה לי ויחר
 אפי בהם ואכלתם וגו' . ויש לרקדק הלא אמירה הוא לשון
 רבות וכאן אמירה הוא לשון קשות . ולי' כלל הפסוק ויאמר
 כיון דעדיין לא נשלם הדבור הראשון שמתחיל וידבר ה' אל משה
 והאמת שהרנישו רז"ל בדבר ואמרו בפסוק ועתה הניחה לי
 פתח לו פתח והודיעו שהדבר תלוי בו שאם יתפלל עליהם לא
 יכלם וכמ"ש רש"י ויש לנו עוד להמתיק האמירה שלכן נכתב פעם
 שנית ויאמר בלשון רכה דכאן כיון הקב"ה בדבריו בלשון
 דמשמעי לתרי אפי' : הנגלה הוא ידוע ויש בזה כוונה עמוקה
 להורות דרך תשובה ועתה הניחה לי פי' שחששו לי נייחא ונתת
 רוח שיטבו מחטאם וידוע דעיקר התשובה הוא המרטה והמרידות
 בלב ודרך כ"כ להחמיר עד שיעלה חרון אפי בלבו על עצמו
 וכעוס וירצו על ידו לאמר מה עשית לי ונמלת לנפשי רעה
 והאבדת אותה מקרב עמם ואין לי מלח להרי' ראש ע"י עלתך
 הרעה עד שיבכה ויתחנן וישוב באתי ויקבל עצמו שלא ימטה
 עוד ולריך כ"כ להרבות עד שיחללה מצפוני לבו לפני יודת
 מעלומות וזופה עתידות ב"ה והוא יעד עליו שלא ישוב לזה
 החטא

הוא לעולם וכו' הרמב"ם בהלכות תשובה ע"ש . וזה
 חלו חומרים בחפלה והחזירו בתשובה שלימה לפיך דהיינו
 לנתיב גלוי לפיך לופה ומביט שאני בעל תשובה בחמת זה שרמזו
 לו הקב"ה היתה לי ויעשו תשובה והורד עדיך ויתמרמו עד
 יתיר אפי' בהם דהיינו חרון אפי' שיש לי עליהם יתר בהם בלבדם
 על שלמם ויתחרטו על שבער . ואכלם לשון חלואה כמ"ש כלתם
 ימי חל' ה' דהיינו לאחר התמרמות כזה ונקיון כפי'ם מחטאים
 חלואת חל'ו' בה החשוקה וכלתה הנפש חל' ה' . וז"ש שפתח לו
 עתה להראות חסדו הגדול שמקבל התשובה מהשבים וזו היתה
 חפלתו רצונו עליהם .

ביום הראשון של חג הסוכות זו אלו ממשיכין שנות חיים ע"י
 הלולב כנודע . וכן אמר הכתוב שמע בני וקח אמר"י כי אמר
 רומז לבר' א' חכמה הוא פלא ובלירוף א' עם מ' נעשה אס
 לבינה תקרא וזאת ר' מעריקון ראשית והוא הדעת כנודע הירוף
 מזוה"ק . ופי' הענין כאשר תשמע אל מצותי ותדבק במחשבת
 גר כי העיקר הוא לעשות המצות בכוונ' ובמחשבה נכונה אז וירבו
 לך שנות חיים שמזכה להמשיך שנות חיים הכרמזים במצות תפילין
 בכוונת האר"י ז"ל והם שמות המוחין וחזקה לגדלות המוחין
 ולהמשיך כמו ע"י הלולב כי בכל יום ראוי להמשיך חיים ע"י
 התפילין וע"י פסוק ראשון בק"ש וזו תמשיך חיי וברי ומזוני
 לכל בני' במשכבות אמן :

ידבר

ה' כי זאת חקת התורה אשר לזה ה' לאמר
 נראה לפרש מלת לאמר עורה כדעת האומרי'
 שפ"ש פרה מדאורייתא . ולזה בא הרמז בתורה אשר לזה ה'
 לאמר שאפילו בזמן הזה שאין לנו בית לעשות פרה כתיקונה
 לריך לקרות הפרשה וגלגלה פרים שפתינו ותהיה אמירת הפרשיות
 במקום עשיית הפרה וזו לאמר ויקחו אליך : ופירש"י כל הפרות
 נקראות על שם משא נראה הרמז כי מצות לריכות כונה ואמרו
 לך אני מגלה טעמה של פרה . ולהם חוקה לזה לריכות לעשות
 הפרה על דעת וכוונת משרע"ה ולכן כל הפרות נקראות על
 שמו : פיה אדומה חמימה אשר אין בה מוס אשר לא עלה
 עליה עול . נראה שהתורה רמזה בכאן ב' מדרגות כנגד השם
 הוי"ה ואדני' והמדרגה החתונה היא שלא עליה עליה עול
 מלכות שמים . כי עיקר מלכות שמים שיפוש
 עלמו מעבירה או שיעשה מצות מחמת שהבורא ית'
 שהוא אדון כל לזה כך וזו עיקר עול מ"ש וכדרך שאמרו
 חז"ל יצב ולא עשה עבירה מעלה כאלו עשה מצוה ר"ל שאס
 היתה ר' מפילו לאיזה חמדה או כעס רח"ל והוא מחנבר עליו
 ויושב ולא עבר עבירה מחמת שהבורא ב"ה לזה שלא לעשות
 בודאי הוס כאלו עשה וזוה"ו וזו אשר לא עלה עליה עול כי
 כפרה סודרה היתה בית ישראל שאפילו עול מ"ש אין לה :

בשנת פרשת פרה הקרימו לקרות פי' פרה לפי
 המודע שיש בה טהרתן של ישראל כמ"ש בנמרח
 פי' הענין דבזמן שאין בהמ"ק קיים דבר שפתינו לרזון לפני
 אדון כל כאלו קיימנו והקרבתו הקרבנות וגם הפרה בהזאת
 מלבי' ומביעי' וע"י קריאתה עכ"פ נטהר טהרה רוחניות לכבוד
 הרצל הבא' עלינו וזה הרמז חיתא בפסוק וידבר ה' אל משה ואל
 אהרן זאת חקת התורה אשר לזה ה' לאמר דהיינו שיהיה זמן
 שר' בחמימה לבד כאשר אין בהמ"ק קיים וזה אשר לזה ה'
 לאמר . ולקחו לעמא מעפר שריפת החטאה וגו' והנה במלת
 לעמא הלמ"ד בפחת מורה על דבר הידוע יל"ג כ' רומז לדבריו
 דהיינו כי הפרה רומז לתשוב' המטהר' הטמאים והיינו דווקא
 הטמא הידוע בעלמו בלבו שמתחרט ויודע ושב וגמס ולא
 חלה העורים השונים כל ימיהם בהכל וריק ואומרים לא חטאו
 כי חלה אין טהרה וכפרה אשר העיקר להתחרט ולשוב ואח"כ
 להתלבב ולהשתיקק לביראו ולעשות רצונו עכ"פ כמו שהחזיק
 לזון ירו' בעשאו' . וזה נקרא עפר שריפת החטאת ששורף
 הטמאים ומתלבב באש לבוראו ואח"כ נתן עליו מים חיים :
 וזאת בילקוח משלי' בפסוק שמע בני וקח אמרי וירבו לך שנות
 חיים הרבה לקוחות לוי' אחי' בשביל לזכות אחת אמרתי לכם
 ויקחו אליך פרה אדומה שמא בשבילי' . לא בשביל
 לזכות אחת . אמרתי לכם ויקחו לי תרומה . לא בשביל שאדור
 בניכם : אינו אומר ויקחו אלא ויקחו לי אחי' אחת לוקחים .
 ויקחו אליך שמן זית זך כדי לשמור' נפשותיכם הנמשלה לר'
 שממך גר אלהים נשמת אדם וכן ולקחתם לכם ביום הראשון
 הלל ע"ז הוא אלא אמר הקב"ה ויתרתי לכם את עונת הראשוני'
 ומעט ראש מחשב'ו הוא עכ"ל . וסנה המסורה שמסר לנו
 הלקוח' ד' לקחות הללו שאין עמיס אחד רומז ב"כ לדבריו
 כי א"ל להיות כסא ומעון לשכינתו ית' כי אס אמרי אשר יעבר
 האדם מחלואתו וטומאתו ויתחרט ויתנחם על העבר וקבל עליו
 תשוב' לטהר אי' מכל טומאה ועבירה . וזה ענין לקיחה א'
 כל פרה אדומה כ"ל . ואח"כ זוכה להיות משכן לה' שידור
 עמו כמ"ש ויקחו לי שאדור בניכם ואח"כ ממילא זוכה לזיכך
 משכבות הגרמז בלקיחה ג' שמן זית זך כי שמן רומז לחכמה
 ומשכבה וכו' כל מקום שהשמן מצוי' הסכמה מצוי' וכנודע
 ע"ק ואח"כ עולה האדם למעלה לבחי' אהבה עילאה הגולה

א"י

אשר אין בה מוס שמחזיק עלמו לזריק ונתקן הכל
 ואין בו מוס בודאי חיים כזה הוא שלא עלה עליו
 עול מ"ש כנ"ל . וזו ונתחם אותה אל אליעזר הכהן והוא
 אותה אל מחוץ למחנה ר"ל שזריך העובד את ה'
 שיראה לו שהוא עדיין בחוץ ולא החזיל בעבודת ה' כלל :

ישחט

אוחה לפניו ופרש"י זר שוחט ואלעזר רואה נראה
 לפרש ע"ד שאמרו בשעת יליאת הגשמה מן הגוף
 רואה פני השכינה . וזו דווקא אס סיגל מעשיו בחייו אזי
 זוכה לראות פני השכינה בשעת מיתה ונשמתו מתדבקת בה
 ולזה הזכיר הכתוב ושחט אוחה לפניו . שיהיה זר שוחט ואלעזר
 רואה . ר"ל שכי' א' יראה לעשות מעשים טובים בחייו כדי
 שיוכל לראות פני השכינה ולהתדבק בה בשעת יליאת נשמה
 מן הגוף וזו זר שוחט שבשעה שזר שוחט הוא המלהך המות .
 יחא

יחא חלעזר הוא הקב"ה שהוא ח"ל עז"ר שהוא עוזר לכל רואה ולקח הכהן מדמה' וזהו: נראה כי בשעה שהשכי' יושב ודורש ומזכיר לעם בודאי מאסרהים בתשובה ודמם נשפכין כמים' וזהו ולקח הכהן הוא הדרוק העובד ה' מדמה' הרטורי תשובה וזהו אל נוכח פני אוהל מעד' היינו שקרב הרטורי תשובה שלחן להבורח ב"ה וכו"ש:

י"ד

שהלדיק יראה שכל אדמימות ה"ה"ר הוא לורך גבוה וכח"ר לפני ה' שמטפיל את ה"ה"ר ובוחר בה' אחר כמשל בה"מ כתבואר בזו"ק: וזה פ"י הכתוב במנילת אסתר למי יחפיץ המלך לעשות יקר וגדולס יותר ממני ר"ל שהמן הוא שורש ה"ה"ר ולזה אמר שכל מעשי המלות הוא בא ממני שאני מסית לעבירה והוא מתגבר ואינו עושה ומחמת זה הוא גודל השקר' וזה פ"י הפסוק ולקח חלעזר הכהן מדמה שהלדיק ירא' להם שכל אדמימות ה"ה"ר שמייפה כל החמדות ותאות הוא כרי שיחנבר עליו ויהיה לו שכר וזהו לנוכח פני אוהל מעד שיראה להם שהכל לורך גבוה כנ"ל: ושרף את הפרה לעיניו' ר"ל כי כפרה סורה היחס בית ישראל וישרוף זה בתשובה: לעיניו' ר"ל שיחטרע ויאמר איך עברתי עבירה בחדרי חדרים ואמרתי מי רואני ומי יודעני הלא הקב"ה מלא כל הארץ כבודו ועיני ה' משוטטות בכל הארץ כמו שהחלל דהמע"ה והרע בעיניך עשיתי וכמו שאמר ההכס אל תמרה את אדוניך והוא רואה אוחך' את עורה כו' על פרשה ישרוף' פירשה אוחיות פר"ש י"ה ר"ל מה שפירש מהקב"ה ישרוף בתשובה וחרטס כ"ח כפי מדרגתו או בתעניות או במקואות או בצרכים: ונוכל לומר שזהו הפירוש שורף הפרה לעיניו שיבכה בעיניו על עונותיו: ולקח הכהן עץ ארו ואזוב ושני תולעת' עץ ארו רמז להקב"ה כמו שהארז גבוה מכל האילנות כך הקב"ה גבוה על הכל: ואזוב רומז על הלדיק הנאלל מהקב"ה כאילן הקטן שנחפוט מאילן גדול' ושני תולעת רמז שיקשור ח"ע להלדיקים ועל ידם יוכל לקשור ח"ע להבורח ב"ה וכו"ש וכנס בגדיו הכהן' ר"ל כשהלדיק מוכיח את העם ומקרב ח"ע להם תמש לא ימלט שבאפס מה נדבק בו תהלכלוך וסרחון עונות שלהם כמו שהמשיל אדמו"ר ז"ל למי שמוציא זבל לשוק חפ"י יעשה כל תחבולות שבעולם לא יועיל שלא ידבק בו מעט מן הזבל' ולכך לריך הלדיק כיבוס' וזהו פ"י לטהר טמאים לעמא טהורים באומר קדוש: ר"ל כשהלדיק אומר דברים קדושים אזי מטהר טמאים שהעם עושים תשו' ומטהרי' ח"ע מעונות ופשעים' ומטמא טהורים דהיינו הלדיק את עלמו' הנוגע במת' היינו שהשורש מת הוא המלאך המות הוא ה"ה"ר והוא חבי אבות הטומאה והרשעים הסולכים בעלת ה"ה"ר הם אב הטומאה' ולז"ח הנוגע במת היינו שהולך בעלת ה"ה"ר' או לכל נפש אדם ר"ל שמחבר עלמו אל האשים רשעים ובודאי לומר תמעשיהם בודאי האנשים הללו מטמאין את שבע המדות שמרומזין בפסוק לך ה' הגדולה וכו' וזהו וטמא ז' ימים כנ"ל וזהו הוא יחטא כו' ר"ל שיעשה תשובה בחרטה גמורה ויטהר שבע מדות כנ"ל: כל הנוגע במת

בנפש אדם כו' את משכן ה' עמא' פירש"י ונכנס למקדש למשכן בטומאה ובודאי התורה היא חמדות וכל עם זה בזמן הזה שאין לנו ביהמ"ק איך יוכל להיות שיטמא ובודאי התורה מרמז כי האדם הוא משכן לה' אחד ובאם יטמא מחשבותיו ומעשיו ויעש הכל לש"ש בודאי הוא כלי מוכן לשחית בו השכיני והוא עלמו המשכן כמש"ה ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם' בתוך אדם תמש וכמאמר הכתוב היכל ה' המה זה כל הנוגע במת כנ"ל שטמא במחשבותיו ומעשיו וזהו את משכן ה' טמא שטמא ח"ע שהוא משכן ה' ולא יכול לשחית בו השכינה' וזהו ונכרתה הנפש ההוא מ"ה"ר ש"ל לו חלל לעוה"ב בה' אחד שהוא חלסי ישראל: עוד טומאתו ר"ל שעיבר' גוררת עבירה לא די שהוא עושה פ"ח רק שהוא כופל עבירות כעבות עגלה חטאה' זאת התורה אדם ימות באוהל נראה לפרש ע"ד דאיתא בגמ' אין התורה מחקי"מת אלא במי שמתיית עלמו עליה' ר"ל שהתיית על עולמותו ואומר שהכל הוא מאת הקב"ה כי הוא הנותן שכל ובינה לעבדו' וזהו אדם כי ימות באוהל' דהיינו שאינו עושה מכה אדם רק יודע שהכל בא מאת הקב"ה הוא באוהל ה' וכל אשר באהל יטמא שבעי ימי' ר"ל כי האדם שמחזיק עלמו ללדיק ועובד ה' כאילו הוא רק לה' וזהו אשר באוהל יטמא שבעת ימים ר"ל שבעת המדות ולריך לתקנס: וכל כלי פסוק אשר אין למיד פחיל עליו עמא הוא ר"ל מי שהוא מדבר כל מה שחושק ואין לו מחסוס לפיו ובודאי לא ימלט שאינו מדבר לש"ר ורכילות וניבול פה' וזהו וכל כלי פסוק שפיו פתוח לדבר דברים בטלים' אשר אין לו למיד פחיל עליו: ר"ל שאין לו מחסוס לפיו עמא הוא בודאי אדם כזה עמא הוא שמדבר לש"ר ורכילות וניבול פה כנ"ל' וכל אשר יגע על פני השדה בחלל חרב נראה לפרש בצירוף הפ' איש חרבו על ירכו ש"ר לחגור חרבו של מלאך המות אם מסיחו לדבר עבירה חס איש חרבו ש"ר לחגור חרב של מלה"מ' על ירכו ר"ל אם מסיחו לו היצר לחמדה רעה לפגוש בריתו ח"ו ואם לאו יזכור לו ויס המיחה' וזהו בחלל חרב' ר"ל שעושה חלל ואינו זוכר בתרבו של מה"מ על ירכו אלא פוגם בצריתו ח"ו: או בעלם אדם ר"ל שה"ה"ר מראה לאדם שהוא עובד ה' ומביאו לידי גאון: או בקבר' ר"ל שלפעמים ה"ה"ר מפילו לידי עלצות ומרה שחרס הרי אתה מלא פשעים וא"ח שתהיה עובד ה' כל ימך' וזה אינו רק תחבולות ה"ה"ר להדיחו מה' שלא יוכל לעבוד מחמת גאון או עלצות ובודאי אדם כזה הסולך בעלת ה"ה"ר יענה שבעת ימים כנ"ל רק בחמת לריך האדם להתבונן אם ה"ה"ר מפילו לעלצות שבודאי אמת הוא שאני מלא פשעים איך אני רואה לעבוד את ה' מעתה ולשוב בתשובה ובודאי וד פשיטה לקבל שבים וימחול לי על הכל אמן:

במדרש

תחומא' מי כהכנס יודע פשר דבר כהכנס זה הקב"ה יודע פשר דבר שפ"י התורה למען שנאמר חכמת אדם תאיר פניו' אמר ר"י גדול כוון ש יבאיש שמדמים דמות גבורה של מעלה ללורה אדם שנאמר ואשמע

נילה אחס במקורם אבל משה רבינו ע"ה בגדל כמו המסך
 ה"ג מדות ב"ה כמו שאנו אומרים כהודעת לעניו מקדש וכן
 כחוב בחורף שהחורה הוא דיוקן אדם ברמ"ח מ"ע ושס"ה
 מצות ל"ח : וירד ה' בענן ויתלב עמו שס' היינו שנתיב
 כביכול עם ה"ג מכילין דרמתי שס' כדיוקן אדם ואמת כמו
 שהסיר רש"י ע"ה באדרה קדישא רבא : שכל מי שעושה
 איזה פירוד חלילה בין עתיקא ל"ה : כי הכל יחוד גמור :
 אפס לפי מדות העבודה מעמו ב"י ממשיכין אותיות' בהחלות
 כביכול להשפיע להעולת' : ויש עוד לומר גדול כוחו של נביאים
 כי כשמאזין ה"ג מכילין קדמאין במדות האד"ס שסס ט'
 מדות : וממנו לכ"י שנק' ו' מדות כמבואר בזווגת ברכת
 כהנים עולה כ"ח וסיינו שאתרו שמדמים דמות גבורה שלמעלה
 ללור"ת אד"ס כי נק' בחי' זו דמות אדם וסיינו אומרים ז"ל
 לורת אדם שנאמר ואשמע קול אדם כי מדת מלכות נק' שמיעה
 כמלך שמו"י למשמעו ומדת ז"ח נק' עשיה : וזוה חבין גודל
 כח ישראל שהקדמו נעשה לשמע וד"ל : ור"י בר"ש אמר
 מהכא ועל דמות הסכא דמות כנראה אדם עליו תלמעלה :
 חסו הראים יותר מבוארת כמ"ש כי השכינה נקרא בשם מראה .
 ל' אספקלריא דכל חזוין' אחזוין : גוים : וחסו מראה אדם
 עליו תלמעלי' דסיינו שמאיר עליו באורות וסס למעלה ממדות
 האד"ס : ועו פניו ישונה שמשנתה ממ' הר למדס"ר לכ"י :
 שמהד חלילה לו להרע לשום בריה אפס לשלם לכ"ח כגמולו
 משה רבינו ע"ה בגדל כמו רוב דקתו : ואחריו ר"ע במסירת
 נפשו כמ"ש כל ימי ה"ייתו מלטרע וכו' : ילאו מבחי' אדם שהוא
 בעל ויק לבחי' עליו תלמעלה ככ"ל וכן כל הדיוק' אחרים
 ועוסי דקות ועובדים אותו ימברך בדרך דקס מגלים האורות
 עליונים על המדות : וזה השמות ממס"ד למדס"ר : ויש לרמוז
 שמסראוי לכ"ח וא' להכין א"ע לפי כמו בשלשים יום אלו קודם
 הפסח בכל האמצעות לעבודתו ית' וללאת כל א' וא' ממלרים :
 ואפשר זה כוונת חז"ל שאלין ודורשין בהלכות פסח קודם הפסח
 שלשים יום : כי הלמ"ד נקרא מגדל הפורח באויר : כי היא
 גבוה מכל האויות גם ל' הוא תמונת בר' וכ' רמוז ל"י מדות
 מעילא לתת' : וי' מדות מתתא לעילא : והו' היא עליו תלמעלה
 ונקראת עטרה שעטרה לו אמו : וע"ה הכנס זו לילאת מלרים :
 וכל לזכות לטור המדות במ"ט ימי הספירה הבע"ל : ואמר ר"י
 דסכנין כו' : אמר משה אס נטמא הכסן במה תסא עטרתו :
 כי בוודאי כל א"ח לפי רוב קדושתו חלילה פגמו יותר גדול :
 ולא השבוי באותו שעה כי בוודאי לכל זמן ועת לכל חפץ תחת
 השמים : וכל מצות החורה נתגלה כל דבר בזמנו : ולא היה
 מקום החגלות לפי פרה אדומה עד שנתכרכמו פניו של משה
 וע"י לערו וכרכוס פניו זכה שיחגלה הטורה : ואמר לו הקב"ה
 ולקחו לעמא הידוע ואפשר לרמוז ע"פי מה שפסק המג"א בהל'
 ר"ה שלא יאמרו לחיים בפסח שמשמע לא : וזה הרמוז לעמא
 לשון ל"ח עמ"א : ר"ל מה שאמרתי לך לא יעמא אס נטמא
 ולקחו מעפר שרפת החטאת ונתן עליו פיס חיים אל כלי : כי
 כלי' הוא ר"ת כ"הן ל"ו ישראל וימשיכו עליהם פיס חיים
 עליונים

קול אדם : ור"י ב"ר סימון אמר מהכא ועל דמות
 כמראה אדם : ועו פניו ישונה שהוא משתנה ממס"ד
 לבי' אר"י דסכנין בשם ר"ל כו' כיון שהגיע לפסוק
 אל הכהניט אמר משה לפניו רבש"ע אס נטמא הכסן
 לא עטרתו : לא השיבו באותה שעה נתכרכמו פניו של
 כיון שהגיע לפי פרה אדומה כו' : ולא השיבותך : וזה
 ולקחו לעמא כו' : ובמשנה מס' יומא אר"ע אשריכס
 מי אחס מטטרים ומי מטטר אחכס אביכס שבשמים
 עליכס מ"ס טטורים : מה מקום מטטר' הט"א'ס
 מטטר' את ישראל : הנה ידוע גודל' החעלמות
 שאין באפשרי לשום נברא להשיבו ולא לליירו בשום
 אדם אדם : אפס מרזנו הט"ב והששט לברוח עולמו
 דמתמוצעין ליה כמ"ש בראשית כו' כביכול הנביל עלמו
 והגס שנס חמתו ית' ומשבתו א"ח להשיב :
 ע"ה הנש"ב באפס מה יוכל להיות א"ח' השנה כמ"ש על
 רבינו ע"ה ותחטתו מעט מאלהים : מ"ט שערי בינה
 למטה וע"כ נקרא מ"י דקיימ' לשאלה : וע"י השערי
 וכלו להשיב בני' עלי' כמשה רבינו ע"ה ור"ע וחבריו
 נביעו דכמתח' : חסו הפי' אר"ע אשריכס ישראל
 מי אחס מטטרים ומי מטטר אחכס אביכס שבשמים
 ע"ה כלל ישראל שאינס יכולי לעלות כיכ למעלי' עליונה
 עכ"ז נמשך הארת החכמה דסיינו אביכס : ע"ה השמים
 חרקתי עליכס מ"ס טטורים וחסו כונת המקום : כי
 חסו חסו חסו במילוי הסוין וכל ד' ג' קוין וכל קו הוא
 ד' הסיין לד' רוחות המקום סס ל"ו וסו"ד
 עם סד' דמילוי' : ובתוך סו"ד האדם הכלול מ"ק וסס
 נגד מה נגד מ' יודיין כ"ל : חסו חרקתי שמאזין הת'
 ונשארס נכנס ונחעלס במקום כעובר בבטן אמו נולד
 מה חדס : וזה כוונ' המקום (עוד מלאחי העתק בכ"י
 חסו הסת"ח בחיקוי' תיקון י"ע ח"ל וכו' מיחידים שממנו
 מולדת ועולין עם סו"ד למקום ומקבלין טורה ממ' סא' :
 נגד מילוי' יודיין מימי החסדים ומקבלין שפע מהאל"ף
 קודם הרמוז לפלא עליון ומשם מקבלין בחילוק ג' דיו"ד'ן דרך
 ח"ן דל"ף לספוך הכל לטובה ויתר הכוונה א"ח אלא מפה
 ולכן זה השם נק' מקום גימ' כ"ף שהוא מתקף לכל
 המדות שביו"ד'ן שכולל ע"ב נכללין ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן ובאל"ף
 נכלל אס"ה נכללין כל מילוי' אסיה ועיין בשם נחל דשבת)
 חסו מ"ס טטורים הוא המשכת החכמה מתגלה ע"י הבינה
 חסו מ"י כהכס ע"י מ"י יכולין להשיג קלת מהחכמה :
 אמר ידוע פשר דבר שפירש החורה למשה כי כל פשר הוא
 ד' ממועל חסו בחי' משה דע"ת המכריע שהמתיק חמיד
 גבורת בחסדים ע"י הרחמים : ול"ח ר"י גדול כוחו של נביאים
 ע"ה דמות גבורה שלמעלה ללורת אדם : כוחו של נביאים
 משרע"ה שהיה רבן של כל נביאים כי משה רבינו ע"ה
 ה"ג מכילין דרמתי על ישראל כי הגס שתיכס ב"כ
 ה"ג מכילין דרמתי ברמזים יותר גדולי' עכ"ז תיכס

ק"ד

למקום
 כל עת ו
 יטמא ובו
 ובאס יט
 מוכן לש
 קדש וט
 המס
 שיו חסו
 יכול לש
 שאין לו
 טומאתו
 י"ח רק
 ה' אדם
 ח"ן ה
 שמת
 הנותן
 שאינו
 באוכל
 שמחוק
 בחוסל
 ל כלי
 ח מדני
 שאינו
 שפי
 ר"ל ש
 הוא ש
 פי ה
 ריבו
 רה ח
 ל אס
 יכור לו
 זכר ב
 בעל א
 לדי ג
 מרה ש
 ימך :
 עבוד
 אס"ר
 חס ה
 פשע
 ובודאי
 חסן :
 יבר כ
 זורה
 ל כו
 אדם
 שמע

עליונים שרשי כל"י ובה יומתקו הדינים : כמ"ש ועו פניו
 ישונה הוא משנה בהתחלפות היום בנ"מ וימשיכו האורות
 עליונים בל"ע הנקרא משנה למלך ואותיות ש"ה היא נקרא'
 מלכות המקבלת כל השפעות קדושת וכל הטובות להשפיע לבית
 ישראל :

עוד

במדרש ר"ה אמר תרתי חין כל הגליות מתכנסות אלך
 בזכות משניות שנא' גם כי יחנו בנזים עתה אקבלם
 כו' ובכל מקום מוקטר מונש לשמי וכי יש מנחה כו' אלא זו
 משנה שמואל אמר ואם נשלמו כל לורות הבית וכי יש עד עכשיו
 לורות הבית אלא הואיל ועוסקים בו כאלו בו"ים אותו ע"כ
 קרא לימוד המשניות בלשון יתנו לשון תנאי כי הגם שנפלו נילוי'
 קדושה בטומאה חלילה אינו כ"א בדרך תנאי וע"י הלימוד ועסק
 המורה תבדירים נ"ק מתוך הטומאה זה עתה אקבלם כי
 הבורים נק' קיבוץ גלויות ואמר עוד מוקטר מונש לשמי
 היינו שיקשרו אחס בשמי ע"י לימוד המורה ושמואל אמר וכי
 יש לורות הבית כו' כאלו אחס בזנים כי כל עבודתינו בלימוד
 המורה ועשיית המצות ובפרט בעבודת הלב היא חפלה להאיר
 לורת הבית ולקשטה בכל המדות והוא באמת בניינה שב"י
 בזוין אותה עד שזכה לייחודה ח"ה יחוד עולם וגם עכשיו מריקי'
 מים חיים עליהם והם נקראים שורו טלא כי טל הם אותיות
 ט"ת למ"ד ושורו טל המילוי בית תמי"ד כי זולת עושי ראונו
 ח"א קיום העולם והם (ע"ה) בית תנ"ה ג' מילוי ח"ה
 להתחיק הסו"ד ולעמיד יהיה הטל בשלימות (והגית') הוא ר"ת
 ל"דקחך ת"מיד ג"מלס והוא שם הגל"ה כי יומתק הסו"ד וישתחוה
 עס הגל"ה והוא הנקרא טל של תחיה כי אז יתבררו כל הני"ק
 במהרה בימינו :

פרשת פקודי

ויביאו

אח המעשן במדרש הס"ד לאנה וראנה בנות ליון
 בעטרה שעטרה לו אמו ביום חתונתו וביום שמחה
 לבו בניס המלויינים לי ע"י ח"ה בעטרה כו' מה העטרה מלויירת
 כו' אר"י חזרתי על כל הנקרא כו' . רש"י שאל את ר"ה ברי'
 מהו בעטרה כו' ח"ל הן משל למלך שס"י לו בת יחידה והיא
 מחבבה ביותר עד בקראה בחי אחותי אחי כו' : עמד רש"י
 ונסקו על ראשו ביום חתונתו על היס וביום שמחה לבו בחוה"מ
 ר"ה ביום חתונתו במעשן וביום שמחה לבו בבין בה"מק כו'
 ע"ש : במד' שיר השירים דודי לי ואני לו כו' הוא לי לאלהים
 ואני לו לאומה הוא לי לאלהים חכמי ה' חלשיך ואני לו לאומה
 שנא' ולאומי חלי האזינה הוא לי לחב שנאמר כי אחת אבינו
 כי הייתי לישראל לחב ואני לו לבן בני בכורי ישראל בניס אחס
 הוא לי לרועה שנא' רועה ישראל האזינה ואני לו ללאן שנא'
 ואחנה לאני כו' הוא לי לשומר שנא' הגה לא ינום כו' ואני לו
 לכרם שנא' כי כרם ה' לבאות בית ישראל הגם כתיב ביום
 החודש הראשון תקים אח המעשן כו' כי ידוע שאמתת מליחותו
 ח"א להשיג לשום נכרה ודבר זה ידוע לכל הנבראים גם השכליים

שאין באפשר להשיג שום ענין מעלתו ית' ולית לי ליון
 בשום אות והוא בלי תחלה וסוף והעולמות כולם הם בגבול
 וסוף ושיעור אכן כשעלה במחשבתו ית' לחדש עולמו כדי שיהי
 ברוחם שיכירו מלכותו והגם שבאמת העליונים עובדין אותו ית'
 בחכמית השלימות כפי רוב שכלם מ"ע עיקר חידוש עולם לא
 ה' כ"א בשביל עושי ראונו זרע קודש מצבת' בעולם השפל מלא
 מכל מיני הבל ורעות רוח וזה אמר שהמע"ה ה' אמר לשבון
 בערפל רומז לעוה"ז המלא מכל מיני חמדות ותאוות מגונות
 ובחשכה ממש יתהלכון ושם תבדירים בניי ידירי' אהבתו ויראתו
 ושאר מדות טובות לעבודתו ית' והם משכנו ובית שכינתו ית'
 לו"ה ה' בחכמה יסד ארץ במחשבתו הקדומה בשביל בניי וזה ה'
 החייסדות המשכן וכל כליו כידוע מזוה"ק ומשאר ס"ק וזה
 פ"י ב"ס החודש הראשון כמו שס"י התחדשות הראשון במחשבת
 הקדומה תקים את המעשן שיהי' בית שכינת ויעד אליו ית'
 כאשר ה' במחשבתו ונכון כסאו מאז כן האמת כמ"ש מעשה ית'
 להתפאר כי כפי ישראל מבשרין מעשיהם ככה מגבילים אותו
 ית' כידוע וזהו פ"י בניס מלוייני' לי כחותם שוקע שכתם בו
 חותם בולט ככה כפי הליון שהם עושים כן מלויינים אותו
 להשפיע להם כל מיני טובות מחמת שהם בין חוה"מ וזהו פ"י
 הוא לי לאלהים שנא' חכמי ה' חלשיך היינו שהוא ית' מתהוה
 בעולמו לפי הכשרת מעשיהם והיינו חלשיך ממש לפי בחינת
 ואני לו לאומה שנא' ולאומי חלי האזינה כי כשישראל מטיס
 אזנס לתורתו ולמלותיו כביכול ע"י נעשה בחי' אורין קדישין
 למעלה וכביכול נעשה חידוש מוחין להשפיע להם רב טובו יותר
 ויותר וכל ראונו ית' להשפיע להם כל מיני טובות ע"פ עבודת
 האדם והיינו הוא לי לא"ה הוא לשון ראונו ואני לו לבן בני בכורי
 ישראל והיינו מדרגה עליונה' אכן כשהם אינם כ"כ במדרגה
 גדולה אז הם בבחי' ח"ה בנימ' ואח"כ והם בבחי' לאן מוסב
 כלאן יוסף והם במדרגת' עקב כמ"ש לאי' לך בעקב"י הלאן הוא
 אותיות יעקב שאין יכולים לקבל במדרגת בן : ועכ"ז הוא ללם
 לרועה כאמת המרעה ומניקה את בנה כשהוא בימי יניקה :
 והנה אמרו בזוה"ק דר"ס חינון שופרא דאתתא והאמת שהגם
 שכפי הנראה אי אפשר שנתגלה הדר"ס אמנם כשהוא לריכה
 לפרנס ולהניק את בנה ומוכרתם לנלות דריה ע"י זה נושאת חן
 בעיני בעלה שמגדלת לו בניס לעשות נח"ר לפניו ית' : ובפרט
 עפ"י מה שאמרו בזוה"ק ע"פ פוסיה ביום ההוא ילאו מים חיים
 מירושלים ששם מתמלא פה החינוק ומחזר החלב לפומא דאמתא וזה
 לה תענוג גדול מזה . וכ"ז הוא כשכתיבוק הוא בריח ומק
 ועולה בתוקפא דאמתא כאשר ישא החומן את היונק משא"כ
 כשהחינוק הוא ח"ו חולה וא"א להשיאו על ידיה ולריכה להרפין
 עלמה עליו בעת הנקתו . ואז ח"א שיהיה התענוג הג"ל כי
 לא יגיע בדרך זה החלב החוזר מפיו לפי על צד הטבע חסון
 נקרא בחי' אמת רביעא על בנין ולכן עתה עכ"פ מהראשון
 להכשיר מעשים להיות עכ"פ במדרגה הא' בבחי' יניקה של
 ילטרבו לבחי' אס רביעא על בנין אמנם יש מדרגה יותר גדולה
 מכל זה כשישראל הם בבחי' השלימות ועושים נח"ר לפניו כמ"ש
 ישראל

הוא מפרנסין לאביהם שבשמים ואז הם בנח"י כר"ס רומז
 ויש הוא לי לשומר ואני לו לכרם ובח"י זו נקראה ח"ס
 כענין שח"ס מפרנס בנה וזהו בעטרה שעטרה לו אמו
 לא אמרם לא זו מחבבה עד שקרא' בתי סיינו שאינו קורא
 בשמה וזהו נק' בח"י סיינו ב"ת יו"ד כמ"ש אחי מלכנו
 לבנוין הוא ליב נון שאז ה' כביכול כנסת ישראל בבחי'
 עמו וכן אח"י הוא את יו"ד כי במחשבתו ית'
 המילוי הוא יו"ד ואח"כ לא זו מחבבה עד שקראה
 סיינו התנלות ולא זו מחבבה עד שקראה אמו שכביכול
 והנה הנדקים הגדולים כשאומרים תורה דיבורם

עושה רופס נמלא כשיגלי ר"ח בר"י הדבר הזה נעשה באותם
 הדיבורים מרכבה למדה זו של עטרה שעטרה לו עמו לכך
 עמד רשב"י ונשקו על ראשו שירבק א"ע במדה זו והבן ביום
 שמחת לבו באהול מועד כי הנה אמרו בזה"ק שביכול הרצון
 שם נשיקין דרמימותא והנה סדר הנשיקין בשירת הים הוא
 תחלת חיתון ונשיקין לכ"י עושה פלא וקודם סמיכת גאולה
 להחפלה על שפת הים לשון שפה הם מכ"י אליו ית' והם
 נשיקין קודם היחוד ובשעת תפלה שמי"ע הם נשיקין בשעת היחוד
 ובז"ס הנערס בא"ס כו' כל אשר תאמר יתן לה באחרונות
 נשים שלום וזהו שמחת לבו להשפיע כל טוב :

נשלם ספר שמות בעזר הבורא האמת :

ספר ויקרא

אליו . במד"ר בקנה הפסיק אליו בין קריאה לדבור
 באהול מועד אין כאן הפסקה בסנה משל למלך
 על עבדו וזהו לחבשו בבית האסורין כשהוא מלא
 ח"ס השליח אינו מלא אלא תבואת אב"ל באהול מועד כשהוא
 מלא בבניו וב"ב שמחים כשהוא מלא את השליח אינו מלא
 אלא מבטיים כמו שהוא מושיבו בין ברכיו וכיד אדם על בנו
 כה תאמר ויקרא אל משה כו' הנה הבורא ית' וית' מדרכו
 לרעים ולטובים נמלא כשהוא לזוות למשה ללקות את
 על שעבר ראונו ית' עכ"ז הוא נק' אוי תבואת כי הוא
 ח"טו כביכול אליו ית' . וע"כ נגלה אליו במנה ולכן הפסיק
 הוא ביו"ד וא"ו כי הוא מורה על גילוי מדה במדה .
 כשהוא שמח עם בניו וב"ב כביכול מפשיט א"ע כמלך
 עלמנו מכל מלבישו בפני בניו וב"ב ולא נאשר עליו כ"א
 ע"כ לא כתוב אליו כי אם א"ל המורה על חסד
 שפשיט והבן :

אם זקנים הם חביבין הם אם נערים הם נטפלה להם ידות
 דח"י רשב"י כו' אף לעמיד לבא הקב"ה חולק כבוד לזקנים
 וה"ד וחסרה הלבנה ובושה החמה וכח"ב ונגד זקניו כבוד
 כו' עמיד הקב"ה למנות לו ישיבה של זקנים משלו כו' ונגד
 זקניו כבוד ע"ש מה מאד נמרצו אמרי יושר חז"ל בדקדוק לשונם
 הקדוש שאמרו כביכול שהקב"ה נקרא ראשון כי א"למלא תקרא
 כתוב אני ראשון א"ל לכנותו ית' בשם ראשון כי עלמותו הפשוט
 בלי סוף וכלי נבול ואין לו שום התייחסות עם הברואים אכן
 מהיות ראונו ית' לברוא עולמות בשביל עושי ראונו שנק' ראשית
 בנין דישתמודעין ליה עלה במחשבתו לפניו ית' להאמנם כביכול
 במדות ולהקרא בשם ראשון וזהו אומרים ז"ל כביכול הקדוש ב"ה
 ר"ל הקדוש שהפריש עלמו כביכול ממהותו בלי סוף וכלי תכלית
 להקרא בלירופי שמות הקדושים לפי עבוד' עושי ראונו ולשכון
 בתיכם כביכול מלד שהם בעה"ז בגודל היל"ר ועכ"ז הם עונדים
 אותו ית' וזהו פי' ועשו נקרא ראשון שנה' וילא ה"אשון אדמוני
 האדום הוא כח מיניבל בלי התפשטו' כ"ז ה"י במחשבתו ית' כמ"ש
 יתרון לחכמה מן הסכלות : ולזה היה עליית הרצון לפניו ית'
 למדש העולמות וזהו השבח מוכתר בכתר עליון כי כתר הוא
 מלשון כתר לי זעיר לשון המתנה כביכול ממהותו והוייתו ית'
 למחשבת בריאת עולמות והרצון רבוק באין סוף וזהו מוכתר
 בכתר עליון כדי שלא יעלה על הדעת חלילה שהעולמות מלד
 שהם בגבול הם אינם דבקים בו ית' לזה גילו לנו חז"ל שהאין
 סוף רבוק בהרצון ולזה עיקר הדביות וחיות כל העולמות
 בו ית' ואין שום דבר יולא בכל העולמות מרשותו ית' וזהו
 ואני אחרון כביכול אפי' עשו וכוחותיו אינם כ"א תחת רשותו
 ית' וכן עלתה במחשבתו לפניו ית' כדי שיהא יתרון האור מחוך
 החושך ע"י טהרת עושי ראונו מדותיהם ככה ממשיכים אותו
 ית' במדות ולירופים קדושים ח"ש ביו"ד מועד לכל חי כי הם
 בית וועד אליו ית' הנקרא כל חי וזהו ובמאמר קדישין שאלתא
 מלשון

לפרשת החודש

הזה לכם ראש חדשים ראשון הוא לכם במד"ר
 הקב"ה נק' ראשון שנאמר אני [ראשון ואני]
 ראשון ליון נק' ראשון כו' עשו נק' ראשון וילא הראשון אדמוני
 לא הקב"ה כו' ד"א אמרו מלאכי השרת לפני הקב"ה רבון העולם
 יתמי אחת עושה את המעודות שכן כתיב בגזירת עירן פתגמא
 מאמר קדישין שאלתא אמר להם אני ואתם מסכים וכו' :
 אז עוד אלא אם בקשתם לעבר שהנה הריני משלים עמכם
 לא כתיב המודש הזה לכם . עוד במד"ר ויהי ביום השמיני
 נח משל לאהרן ולבניו ולזקני ישראל . אר"ע נמשלו ישראל
 אף מה העיקר אינו פורח בלא כנפים כך ישראל אינו יכולים
 לשום דבר חוץ מזקניהם . א"ר ר"י בן חלפתא גדולה זקנה

מלשון שאלה שהדבר מושאל לישראל ולא עוד אלא שאם נקשחם לעבר השנה להשוות ימות המתה עם ימות הלבנה להאיר הלבנה לפניו ית' כמו שהיתה קודם מיעוטה הריני משלים עמכם וזהו כל העולמות דבקים בו ית' ע"י עליית הרצון לפניו ית' והריח ניחוח שמקבל מבניי . וזהו נק' בחי' הרצון מחלית השקל שם מחלית הוא התמונע שהוא התמונע בין עלמותו ית' לבין המדות שבניי ממשיכין אותו ית' בהן בעבדס אותו ית' . עשרים גרה השקל גר"ה (ע"ה) גימ' אר"ח מלשון חורר הם ממשיכין החוורין עילאין בהעולמות (ועשרים הוא יו"ד בחי' מתחיל לעילא ויו"ד מעילא לתחת) ע"י אור"ח וזהו אר"ע נתשלגו ישראל לעו"ק כי עו"ק גימ' יוסף והשפעות האר"ק ע"י כנפיס הם נר"ה כך ישראל אינם יכולין לעשות דבר חוץ מזקניו היינו הנס שהם עולים עד א"ס כביכול א"ח להם לקבל כ"ח ע"י הזקנים הם אור"ח . והנה יש בין בניי בחינות זקנים דהיינו שהם מרכבה לאור"ח הנק' זקנים ויש עוד בחי' זקנים זקן זה קנה חכמה שהם מרכבה לו"ה היינו ואם נערים הם ר"ל שהם זקנים בבחי' נערים יש בבחי' זקנים שנקראו דיקנא נעפלה להם ילדות דתניא רשב"י כו' חולק הקב"ה כבוד לזקנים שנאמר וחסרה הלבנה ובוש' החמה כו' ונגד זקניו כבוד בוודאי אין הכתוב כפשוטו שחבישו מעשי ידיו של הקב"ה בפרט שידוע שחמה ולבנה הם מרמזים לעולמות עליונים ככ"ל אכן הפי' הוא שזדרכו העולמות הקדושים הנק' בשם חמה ולבנה בחי' ו"ה כזקנים הנקראו אור"ח וכן הוא הפי' בכתבי האר"י ז"ל שלעתיד יתבטלו מ"ה ובין ולא יאירו כ"ח שמות ע"כ ס"ג וחלילה לומר שיתבטלו לעתיד כפשטן של דברים ואיך זה אפשר לסבור כן אשר זאת הוא פנות ומסודות כל הסודות הק' ומלותיה אלא הפי' הוא כמ"ם שמות מ"ה ובין יאירו בבחי' ע"כ וס"ג וזהו הפי' ביום שהוא יהי' ה' אחד :

ד"א החודש הזה לכם . הה"ד אלה שני בני הילכה העומדים על ארון כל הארץ א"ר לוי מלמד שהיה הקב"ה מבקש באיזה דבר לנאלל את ישראל ולא מצא אלא זכות משה ואהרן והיא עמדה להם משה ואהרן הם מרכבה לבחי' זקנים כמ"ם בנמ' והם נק' בני יאהר לשון שמן ע"ם המחשבה והם עומדין על ארון כל הארץ היינו שהם מתקנין המלכות חסו פי' החודש הזה לכם שהם מתקנים אותה ובוודאי בכל דור ודור נמצא בחי' משה ואהרן כמ"ם בנמ' משה שפיר קאמר :

ו"אמר ה' אל משה וגו' החודש הזה לכם . י"ל דהנה ידוע עיקר תכלית בריאת העולם היה בשביל בניי שיעשו רצון הבורא ב"ה ומקבל מהם נח"ד לא כמו הפילוסופים שאמרו שאין זה כבוד הבורא שהוא א"ס ויקבל תענוג מבושי עפר ולכך צריך לעבוד לכוכבים ומזלות . ובאמת בניי עם קרובו מאמינים שהם מעלים ריח ניחוח לפני הבורא ב"ה ע"י עבודתם וזהו החודש הזה לכם שעיקר החדשות התלוכה לא היה רק לכם בשבילכם כדי שתעשו רצון הבורא ויקבל מכם נח"ד וכמאמ' בני בכורי ישראל ר"ל שראש"י המחשבה לא ה'

רק בשביל בניי שהמחשבה נק' בכור שקודם שיעשה המעשה יחשוב במחשבתו :

ראשון הוא לכם לחדשי השנה . י"ל בצירוף הפסוק וחתם חסיו לי ממלכת כהנים . דהנה בניסן הקב"ה מחליף הממונים והשרים עליונים להראותם שכולו ברשותו ית' ויש קדושי עליון שיכולין לברוא ממונים למעלה ופרקליטי עובדים ע"י כמאמר מי מושל בי לדין . חסו וחתם חסיו לי ממלכת כהנים שחתם תמליכו השרים עליונים חסו ראשון הוא לכם לחדשי השנה . ראשון הוא הקב"ה כמ"ם חני ראשון ואני אחרון . הוא לכם שחתם תוכלו להנהיג את כל העולמות לחדשי השנה להחדשות של כל השנה הם יכולים להפוך לכל הטובות וישועות אמן :

א"י החודש הזה לכם דבניסן ר"ה למלכי ישראל דבורתי הבריאש ברה"ל לא היה רק כמו הריון כמו שאנו אומרים היום הרת עולם . לפי שבריאש העולם לא ה"י אלא שיתגלה מלכותו והתגלות המלוכה לא ה"י רק בניסן ביציאת מצרים וזהו החודש הזה לכם למ"י כמבואר ברמב"ן ובודאי כמו שהחלת הבריאש היתה בכ"ה בכסליו כמו כן התגלות מלכותו היתה בכ"ה באדר . וזהו פירוש בכ"ה באדר שולחנות יושבין במקדש ומתשכנין על השקלים השולחנות הוא שלחן מלכים והתגלות מלכותו ה"ה בכ"ה ויש מתשכנין אותן כמו שהיה על השקלים כדי שיהיה להם חלק בקרבנות ליביר כמ"ם מתשכנין ומניחין הקדוש' על ישראל בע"כ מחמשי ועשרי' בו :

שה תמים ר"ל שישם א"ע לפני המקום כשה תמים . ר"ל באמת ובתמים והיה לכם למשמרת עד ארבעה עשר יום לחודש בין הערבים . נראה ליתן טעם למה דוקא ליום הקב"ה להקריב את הפסח ביו"ד בו ולשחוט בין הערבים דוקא מפני שידוע שמול של מצרים הוא עגלה ובניסן הוא שולט המול טלה ובחי' חודש הוא בתקפו ונבורתו ובין הערבים הוא שליטת החיזונים לכן ליום הקב"ה לשחוט את הפסח בין הערבים ובארבעה עשר להראות שהכל כאין נגדו והוא מושל על הכל :

ונתנו על שתי המזוזות ועל המשקוף . נראה לומר שמחמת שהמצרים עשו בכשופים שלהם שאפילו עבד אינו יכול לברוח ממצרים ומכ"ם ס"ר ישראל ע"כ ליום הש"י ב"ה ליתן על שתי המזוזות לרמוז כנגד חברה וילחם אכזבי שהם גילו אלהותו של הקב"ה . אברהם גילה המלכות של הקב"ה לכל באי עולם ואמר שבודאי ראוי לעבוד אותו מחמת אהבה שהוא הנותן חיים ומזונות . וילחם פירסם אלהותו של הקב"ה לעבדו מיראה כי הוא יכול ליקח חיות מהאדם ובודאי ראוי לעבדו ביראה גדולה . וחסו ונתנו על שתי המזוזות כדי שיתגלה המלכות של הבורא ב"ה . ועל המשקוף רמזו ליעקב אביהם שהיה שוקף על שתייהן . והיו יכולים ללאת ממצרים . זה היה בפסח מצרים . אבל בבהמ"ק היה הפסח נחטט בשלש כמות והיה זה נגד האבות שהם שלשה ולא היה צריך ליתן מן הדם אלא מתחת אחת רמז למדת מלכו' שמכל העכו"מ בחר בבניי שהם אחת :

בש"ע

לר"ך להמשיך עליו הקדושה בחפנות ערבית ושחרית ומנחה
 אבל בפסח בא הקדושה לאדם בפעם אחת כלשון פסח כניל
 ולכן לר"ך הכנה כי אע"פ שבא אור הבהיר אעפ"כ לר"ך כל
 אדם לעשר עמנו כדי שיוכל לקבל אור הבהיר למשל שהחמה
 אע"פ שהיא זורחת ביותר אעפ"כ לר"כין החלונות להיות פתוחים
 שאם יהיו סתומים לא תוכל החמה לזרוח להבית : ובכל מועד
 לר"ך להמשיך עליו הקדושה בתפלות כמאמר הכתוב אשר תקראו
 אותם במועדים מקראי קודש שלר"ך לקרות הקדושה אבל בפסח
 היה לר"ך אור הבהיר לבא בפ"א כי בחפון יאחז ממלכיים חפון
 אוחיות ח"פ ז"ן כלומר כי בכל מועד בא הקדושה מהקב"ה
 כדרך זכר ונקיבה הוא חתן וכלה כל מה שהכלה תקטטת עלמה
 הם הכני"ן כן החתן זה הקב"ה מקרב א"ע יותר אליה אבל
 בפסח מחמת ישראל היו לר"כיים ללאח ממלכיים כי אלו היו
 שם עוד רגע אחת לא היו יכולים ללאח משם ולזה היה
 לר"ך להיות הגאולה בחפון ר"ל ח"פ ז"ן שמחמה מירי זכר
 לנקבה רק האור הבהיר באה פסוח ודלוג אבל בודאי אעפ"כ
 לר"ך כל אדם לעשות לו הכנה כמשל זריחה השמש אל החלונות
 כניל .

א"י אור לארבעה עשר בודקין את החמץ לאור הנר מבואר
 הוא שעיקר החמץ היא הילה"ר כמ"ש לעיל
 וכמ"ש בגמרא מי מעכב שאור שבפיסה והנה עיקר החמץ הוא
 הילה"ר הוא בא מחמת שבני של האדם הוא מתאו' וממדות
 חשמיים כמ"ש דהמע"ה הן בעון חוללתי ובחטא יחמתי אתי
 ע"כ לר"ך אדם לקדש עצמו בשעת חשמיים שיותר שיקדש עצמו
 מושך להולד נשמה קדושה כי מקדושת החשמיים בא להולד
 י"ט . ומתחאו' והאמדות בא הילה"ר ע"כ ימנע תאוותו כדי
 שיהיה להוליד מעט מועיר יאה"ר ויוכל בקל להתגבר ה"ט
 על הילה"ר ולז"א אור י"ד בודקין את החמץ לאור הנר : ר"ל
 לאור נשמתו כי נר ה' נשמת אדם כי נר הוא ר"ת נשמה ר"וח
 ונ"פ ר"וח כי הוא יפה לבדיק' ויבער את הילה"ר מכל וכל .

בגמרא דרש רבא אין לשין אלא במים שלנו : למחר
 חייתו כולי עלמא חלבייהו לנביא : ולכאורה קשה
 למה ליה לרבא לדרוש כלשון שאפשר לעשות ונראה לי שר"א
 רמז ברברי קדשו שהעולם יהיו מ'מרים שם הו"ה ב"ה בעשיית
 המלות : שמלה הוא אוחיות יה"ה בא"ת ב"ש : והוא"ו של
 השם הו"ה אין בו : לזה למד רבא להעולם ברברי קדשו שיוכלו
 למשך את הוא"ו להמלה ויהיה השם שלם ולכן דרש בזה הלשון
 אין לשין אלא במים שלנו התיבם שלניו בניתי עש הכולל שם
 נג"ד י"ש שפירוש של שם הוא נגדי כבוד שמי' והשם זה נגד
 הוא"ו של שם הו"ה שהשם הא' אב"ג ית"ל הוא כנגד הו"ו
 והשני נגד ה' וזה השם : השל"שי כנגד הוא"ו שהוא"ו הוא
 המשכה שהיא מכוון נגד זה השם שלר"ך להמשיך עליו עד שיהא
 כנגדו כבוד שמי' ולזה דרש רבא הלשון שלניו לרמז שלר"ך
 להמשיך הוא"ו למלה ויהיה השם שלם ולזה בערב פסח לר"ך
 לעשות המלות לשם מלאה דהיינו ג"כ על זה הכוונה כדי להמשיך
 הוא"ו

של מנהג זה כי ה"ט"ה בני" כ"ב הוא כ"ב אוחיות
 ובאותם החטים עושין הכנה שיוכלו לקדש כ"ב אוחיות
 וזכרו בשירות ותשבחות ומ"ח בנימטריא חיים כי
 והמנות ביד הלשון לכך לר"ך לבחור בחיים הם דיבורים
 וגם התיבות לר"כיים להיות בחיים היינו בכוונה שלימה
 בלא כוונה כנוף בלא נשמה לכך לר"ך שיראה שיהא
 בחיים דהיינו בכוונה : ולחלקם לעניים ר"ל העניים הם
 לא יוכלו לקדש בעצמם הכ"ב אוחיות לר"ך לחלק להם
 ולהשפיע להם מחלקם ולהשפיע להם קדושה כדי שיוכלו
 לקדש : כי אם אינו מקדש את דיבוריו אזי אם עומד
 למלא חמ"כ אינם נכנסין דיבוריו אל הקדושה וחו"פ פי' ולא
 העוברים ברכת ה' עליכם : ר"ל אוחס העוברים ראונו
 ינו ליתר ברכת ה' מפני שאינן נכנסין בקדושה : עוד שם
 לר"ך למ"ד יום וה"ה העני הדר פה למ"ד יום מחוייבין
 לו : הרמז הוא שלר"ך ללמוד תורה וללמד ולעשות
 על שם הקדוש הזה : רק שלר"כיים גם הם להיות
 להלך ולהתגבר עלמם אל הקדושה אז בודאי יוכל
 לר"ך לר"ע חית' כי לולא זה בודאי אין יכול להלך להשפיע
 כי כ"כ מחמת שהוא עלמו תדחה הימנו : ומי שאין דר פה
 יום עכ"פ מחוייבים ליתן לו מלא : הרמז הוא כי בידאי
 קדושי עליון שבהגיע חג הפסח הם מנוהרים ועומדים וכל
 חמס בכוונה שלימה בלי שום מחשבת פסול : ולזה מי שאינו
 מדנה כ"כ שיוכל לעשר עלמו ולפנות מכל וכל אז לר"ך ליתן
 מדרגת מל"ה מל' מלא ומר"בם כמבואר בזוה"ק ור"ל שלר"ך
 לר"ך להשפיע לו עכ"פ שאם יבא הילך להפילו למחשבות רעות
 הקדוש הזה שילחם בתלות ומריבות נגדו ולהתגבר עליו :

א"ר בניסן ר"ה למלכיים : ר"ל שחמליכו את הקב"ה
 על כל העולם : נראה הרמז בזה שמאחר בניסן
 עשרה בו לר"ך לקבל עליו קדושה מאדוני מאות י' של
 חמ"ד חמ"ד : ומעשרה עד ערב פסח ד' ימים לר"ך לקבל
 קדושה מאות ד' של השם הקדוש חמ"ד ומפסח
 שבועות חמשים יום נגד אות נ של שם הקדוש חמ"ד
 מצויות נחבלה הפלא עליון והוא נגד א של שם הקדוש
 חמ"ד : וזוה ממליך עליו את הקב"ה שהוא ארון כל
 שלם מאחר בניסן עד שבועות עוד אחת בשם לר"ך
 עליו עול מ"ש כניל : (מבואר לקמן בס"ד) :
גמרא אור לארבעה עשר בודקין את החמץ ככר
 פירשתי שהחמץ הוא הילה"ר כמו שפירש הרמב"ם
 וזוה הוא מלשן גזילה מלשון אשרו חמון ולכן חמץ מרמז
 הילה"ר שמי שהולך בעלת הילה"ר הוא נגזל משרשו : ולכן
 לבער החמץ בע"פ ולעשות הכני' שיוכל להשרות עליו
 הגדולה שמחבלה בליל פסח שפסח הוא מלשון פסוח
 כי בכל מועד הקדושה אינה באה לאדם בפעם אחת רק

הוא למלא ויעשה מצוה ויהיה השם שלם כנ"ל ולתת חייתו
 כולו עלמא חזבייהו לגבי ר"ל הכלים הריקים היינו אותן שלא
 היו יכולין להמשיך בקדושה הוא למלאהו אחו לגבי רבא כדי
 שיפיע להם תרוב קדושתו כדי שיוכלו נ"כ להמשיך הוא
 למלאהו ויהיה השם שלם אמר :

בש"ע איין בודקין את החמץ אלא לאור הנר . י"י הוא
 אותיות נ' שמא ר'וח : ובגר של שעוה שעו"ה

הוא אותיות ש"ע ו"ה . ש"ע מלשון ואל קין ואל מנחתו לא
 שע"ה דהיינו שר"ך לחד ולשעות שם י"ה ב"ה . בכל מצוה
 שהארס עושה כמו שאומרים קודם כל מצוה לשם יקב"ה
 לומר שם י"ה ב"ה ולא אמירה הוא עיקר כי אחר כוונת
 הלב הן הן הדברים ובלבד שיכוין לבו לשמים ולזה לר"ך
 של שעוה דוקא לרמוז על כל ה"ל :

נדהנין להניח פיתותי חמץ במקום שימלאו שם הבודקים
 וכו' מיהו אם לא נתן לא עכב . שדעתו של

אדם לבקר אם ימלא . ונראה שנהנו המנהג הקדוש הזה
 מפני שעיקר הביעור חמץ הוא היי"הר כמ"ש לעיל ולה
 הנטינו להניח חמץ להראות שבדאי יש בו עדיין עון וחמץ הוא
 הי"הר : כי אין לדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא כי האדם
 שמחזיק עלמו שתיקן הכל בודאי לא התחיל לעבוד את ה'
 כמו שכתבתי במקום אחר פי' הכתוב אשר אין בה מוס
 אשר לא עלה עליה עול שמי שסובר שאין בו מוס בודאי
 לא עלה עליו עדיין עול מ"ש . וכמאמר החכם בחי"ה
 שאם אמרתי בלבבי לא הייתי חוטא בודאי הוא חוטא ביותר
 כי הגאון הוא חטא ביותר ולזה נוהגים להניח פתותי חמץ
 להראות כנ"ל כי בודאי לא תיקון הכל :

ואם בעל הבית רואה יעמוד מבני ביתו אללו בשעה שמברך
 ויתפזרו כל אחד על סמך ברכה שברך בעה"ב לבדוק
 איש איש במקומו . נראה הרמז שבו שבעה"ב לר"ך להשפיע
 לכל אנשי ביתו קדושה וטהרה ומי שהוא לדיק יותר לר"ך
 להשפיע קדושה וטהרה על כל בני עירו ומי שהוא לדיק יותר
 לר"ך להשפיע על כל העולם כולו כדי שיוכלו לשוב בתשובה
 שלימה :

כ מקום שמכניסין בו חמץ לר"ך בדיקה . ר"ל שר"ך כל
 אחד לבדוק במקום שדרך הי"הר הוא החמץ לשכון
 שם כ"א לפי ערכו מי שדרונו לפנוס בביתו ח"ו או בעיניו
 לראות במקום שאין רשאים לראות לר"ך לבדוק ולעבר ולשוב
 בתשובה ובחרטה נמורה שאל יעשה עוד עבירה ועל מה
 שעשה יחזור בתשובה שלימה ובודאי יתחול לו הקב"ה . וכל
 מקום שאין מכניסין בו חמץ אין לר"ך בדיקה . נראה הרמז
 דהנה ב"א שאינם משגיחין ע" מעשיהם רק על מעשים של ב"א
 אחרים ולזה תזהיר החנא מקום שאין מכניסין בו אין לר"ך
 בדיקה . כלומר שאין (לעשות) כך שישיג על מעשיהם
 של אחרים רק שיתקן וישיג על מעשיו :

חורין הנבזים שאין יד אדם מנעת שם וחורין הנמוכים
 פחות מנ' טפחים אינם לריכין בדיקה נראה הרמז

שאל יאמר האדם איך אוכל לבדוק כל החטאים ועונת
 אני וזכר את כולם . לזה אמר חורין הנבזים שאין יד
 מנעת שם ר"ל שאין זכר אותם אין לר"ך בדיקה אלא הא
 לר"ך לבדוק ולשוב בתשובה על אותן עונות שהוא זוכר
 ואותם שאינו זוכר ממינא יסיו בטלים כי הקב"ה אומר אלו
 זוכר עוונות הראשונים בודאי ה"י מתחרט עליהם
 בתשובה כמו שהוא מתחרט ושב על אותן שהוא זוכר

כ אדם לר"ך לכבד חריו קודם הבדיקה נראה
 שכל אדם לר"ך לפנות מחשבתו ב"י בניסין ולעשות
 ב"י כדי שיוכל לבדוק בלימה שאם לא יפנה מחשבתו
 וכשיראה לבדוק בפתע פתאם בודאי לא יראה בעלמו שום חמץ
 ויאמר לדיק אני . רק לר"ך לפנות מחשבתו מקודם ובודאי יפנה
 שם חמץ .

מצה שהכניסו פניו הוא חמץ וכתב המג"א אבל העולם
 אין מהרים בזה נראה ע"ד הרמז שמרמז
 אנשים שאומרים דברי חידודין לחבריהם ומלבינים פניהם
 ברבים ואלו קימקא ואתא חורא חוהו שהכניסו פניו וזה
 בודאי חמץ גמור ר"ל עלת הי"הר וזה אין העולם
 מהרים כי אומרים תלחק אני ובודאי מי שרואה להיח
 ירא שמים יהי' נוסר מזה החמץ ולבערו מכל וכל :

כרים שתשמישן בחמין ינעלו בחמין בלוגן ידומו בלוגן
 וכלי חרס אין לו תקנה אלא בשבירה נראה ע"י
 הרמז שאע"פ שחוטאים אינם עושים שבירה בלב שלם ובגמ
 חפלה רק בע"כ יספר שבחו של עבירי מחמת חבולות ה"ה
 אבל הוא באמת אינו רואה כלל לעשות מה שהוא נדר ר"ל
 הקדוש ית"ש . זה האדם הוא שתשמישו בלוגן ר"ל שאינו בתעור
 ותאוה רק שיקבל עליו באמת שלא יעשה עוד עבירה אפילו אם
 הי"הר מסיחו . וזה ינעלו בלוגן ר"ל בלא סיגופים ובגור
 חמיהם הלב רק התשובה לר"ך להיות כמו שחטא יאכל
 שתשמישו בחמין ר"ל שמחמם א"ע לדבר עבירה ועושה אות
 בנפש חפילה זה לר"ך לעשות התשובה כמ"כ בחמיות הלב
 וכלי חרס אין לו תקנה . ר"ל אותם שהרבו לחטוא כמו הכל
 חרס שאינו יולא מידי דופיו לעולם אין להם תקנה רק בשבירה
 לב ובמיררות על חטאיו שעבר נדר ר"ל הבורא ית' וית' ובודאי
 קרוב ה' לנשברי לב ויקבל אותן :

לפסח

בריק פסח נחבלה האור הבכיר ובפרט בשעה שאומרים
 הלל שאין זה כל השנה וימים טובים . ה"ל נש"י
 בניית שד"י שהו' משרד מערכות . הלולא בביתא מרפסין איגרי
 רמזו בדבריהם כדרך המשל שאיחא בזה"ק (פי' בחקותי) מש
 למלך שכעס על בנו ומרחקו ממנו ומטרוניתא עמו לימים
 המלך מחמת שרמנותו על בנו ומשנים מן החלונות ומלך
 החרבים לראות מה שבנו עושה ושרי געה ובכה ועכ"פ
 רואה שהבן בשמחה אין שבכ"י כי"כ גדולה ולזה לר"ך לש
 בשמחה

הלכות חג בחד ד"א מ"ן של אבות כו' מי פעל למיך כאברהם כו' עור בפסוק תורי זהב נעשה לך זו ביזת הים עם נקודות הכעף זו ביזת מלרים כשם שהפרם בין זהב לכסף כך הפרם בין ביזת הים לביזת מלרים ותבואי בעדי זו ביזת מלרים עדיים זו ביזת הים ד"א תורי זהב זו התורה כו' עם נקודות הכסף כו' אלו האותיות ר"א אומר אלו התיבות י"הודה ברבי אומר נאוו למיך בתורים זו התורה לווארך בחרוזי אלו הנביאים תורי זהב אלו הכתובים עם נקודת הכסף זה שר השירים מלה חתומה ומלה מסיימה ע"כ הנה בפ' יסקני מנשיקות פיהו כ"י טיזבים ד"ודיך מ"ן ר"ת ינ"י גל דברי ריז"ו כ"י לפניו ית' להחבר עמה מלשון משיקין את העים הוא ל' התחברות וע"י החיבו יתגלה עליהם הארתו הקדושה מ"ינה של תורה הקדומה המתגלת בכל עת וזמן . וכן פ"י בפ' זה שהארתו והשפעתו הק' נתגלה בכל עת וזמן ע"י שלם רגלים הם חג"ת ובר"א פ"י יותר ע"י האבות הקדושים אשר הם שורם שלם רגלים כמבואר בזה"ק . והגם שלפעמים תמלא בדברים ז"ל שפסח הוא גיון תכלת ע"ש שכול בכורות . הדרך הישר המבואר הוא כי פסח נגד חמד כי זה היה מחסרו לבדר כ"ק מבכורי מלרים ולהוליא עמו בני"י מכור הברזל כדי שיתגלה תלכותו ואלהותו בעולם ולה ארז"ל על פסוק לקח לו גוי מקרב גוי כעבוד הששתע מרחם אם . כי היה אלהותו ית' והנהגתו העולמות ע"י תפארת ישראל בהקטר כעובר הנסתר בבטן אמו כמו שאמר פרעה מי ה' וכשהוליא ית' ונתגלה אלהותו ית' ובריאחו כל העלמות והנהגתם בשביל בני"י היתה דוגמת לידה כמו שפורש ביחזקאל מולדתך ביום הילדת אותך וכל הענין . והיה בחי' יניקה עד טהרת עמו בני"י וספירתם שבעה נקיים וטהרתם כל ז"ה וגמר קישוטי כנסת ישראל לפניו ית' בכ"ד קישוטי כלה . וכל קישוט אינו פחות משני מ"יין כמו זהב וכסף הרי מ"ח ובכללות הם מ"ט . והופיע עליהם ית' בשער החמשים לקבל התורה פ"פ . והיה אז היחוד הגדול בשלימות הנמור . אכן כל ימי יניקה אין היחוד בשלימות כמ"ש בגמרא מניקה לא תשמש וד"ל . אכן גם בימי יניקה יש שני בחי' כמ"ש רז"ל שדים אינון שופרי דאחתא תחתא שמורים שהיא ג"ר יכולה להשפיע וסיינו כשהיא נושא' התינוק כאשר יש אומן את היונק בזה היא מתפארת בפני בעלה . אכן יש ג"כ בחי' אחרת והיא בקטנות יותר כשהאם מרכנת עלמה על גבי העריסה כ"ל ואז נק' איתא רביעא על בנין . וכל זמן דהיינו כל ימי יניקה בחי' נגמרת בשבעה שבועות כ"ל . אכן גם בחי' הב' נמתקת בחסדו הגדול בבחי' דס ועבר ונעשה חלב . אכן כליל פסח האירו כל התיקוני' והגדלות ברנע אחר כדי להוליא עמו בני"י מכור הברזל ממ"ט שערי טומאה למ"ט שערי קדושה . והוא כי בחיפזון ילאה מנלרים : ובחי' זו לא היתה מסטרא דילן כמבואר בזה"ק והיה אז היחוד בחי' ח"ו הסעודין סעודת איסורין בבית אביה ומחמת שלא היה מסטרא דילן האירו כל הארות וגדלות בפעם אחר כי השעה הולכה לך כ"ל כמבואר בכחבים . לזה פ"י המדרש בעדי

זו ביזת מלרים שהיו נכללים כל המדרגות בבחי' אחרת אכן אחר יל"מ הולרכו לבדר המדות מעט מעט עפי' עבודת עד חג השבועות וכנ"ל . ולזה פ"י עדיים זו ביזת הים שמאז היו נכנסים בקטנות וגדלות על יד על יד עד היחוד :

יבא

דודי לגנו ויאכל פרי מגדיו איתא במד' כי רשוי לחמן לבא להיכל הכלי אלא בנתיבי רשוי מגדיו ולכן היא אומרת יבא דודי לגנו . והנה לכאורה קשה היכי משתב לה שחסי' היא חובעת בפה מה שאיני רשאי . ונוכל לומר כי ע"י רוח רשבק בה בעל' היא משתוקקת ותובע' ע"י הלב והתביעה נק' על שמו מטעם זה כמ"ש הזוהר . וז"ש יבא דודי לגנו כי רשאית לומר כן ויאכל פרי מגדיו כי זה נק' פרי מגדים שלו ע"י הרוח רשבק בה והנה לפעמים משתכח שהאם אין לה שום תאוה להתקטט ולהחיות עם דודה רק מתחמת הבנתה את בעלה והשתוקקתה לשמח את בעלה מתקשטת ומראית לו פנים שוחקת עד שגראה הדבר לבעלה כאילו היא חובעת אותו אבל באמת אין כוונתה לשום עלמה כלום רק עבור לשמח לב בעלה כי לפעמים היא מרק נפש מחמי' אחרת סיבות ומקרי הזמן ואז אלו ה"י מבין בעלה את כל לבנה וגודל אהבה המסותרת אשר בקרבה המסותרת כל עובדה ויגונה ומעוררת שמחת בעלה . הלא בודאי יוסיף אהבה חלי' אלק מנות ככה ואלו ה"י באפשרי שיתקן ג"כ ויטיר הלשון ודאבון נפש ומנהג בודאי ה"י עושה כפי יכולתו . וכדון זה כנסת ישראל עם דודה כשאל לה איזה צער ע"י איזה קנה ה' איזה נזירה והיא מתחוקת ומתקשטות לעשות רצון דודה ולשמח עמו בשבתות וי"ט או בשעת התפלה ועשיית המלות והסדרה ב"ה שהוא יודע המחשבות ומכיר בכלל זה בושר בו השתקת כביכול ברשפי אש עד אשר יסיר מאתה כל יגוני חלב כי הו' יודע מרירות הנפש והוא בעל יכולת להתגבר ולהכניע כל שונאי' . וזה נק' איזה אשה כשירה כל שהיא עוה רצון בעלה דהיינו שהיא מולדת רצון בעלה כנ"לש :

ביאור הגדה

דא

לחמא עניא וכו' והנה המפרשים ראו לגרום כס' כי המלה היא רמיון לחם עוני שאכלו אבותינו במצרים חבל לא זה לחם עניא עלמו . והארי ז"ל כתב לומר הוסיף הא ע"ש בכוונת . ונראה לבאר דהנה איתא בחי' ה"י העורר על ההשפע' היזרת מחסד הבורא ומתנת חס' אע"פ שהתקב אינו כדאי וזה מורה אות יוד שאחרי ה' על בקי' אבא והאש' החסד והנקודה מורה לשו' ה' כמו שאומרים על דבר העלל ומתבקש כלו' ה' החסד שאל מהבורא שאין אנו כדאי ע' עבודתנו אבל בחי' הא מורה על דבר הנראה באלבוע כלום בזמן שהתקבל כדאי ע"פ עבודתו לקבל שכר וחסד חס' ש' אומרים הא פ"י בחי' הנק' הא שהחסד בא מדה במדה לחמא עניא שהמדה היא בעניות ודלות כיון שאנחנו בגלות ואין

בארץ באנו כי אין מרעה לאין אשר לעבדיך דהיינו שאין חכשט
וקשט לכני רק ע"י הבידורין וזה כי כבר הרעב דהיינו בזמן
שאין יחוד והמלכות מתעלמת ומתכעט ומוזה בא הרעב עד
שיתברר הני"ק שהם כמו חכשטין וקישוטין לכה ועיין בזוהר
חדש דף פ"ז ע"ב בד"ה ויהי רעב בארץ :

ועברתי

בארץ מצרים אני ולא מלאך אני הוא ולא אחר
דהיינו שהראה הקב"ה להם כי כל כוחות
ומחשבות ורלוס הוא רק ברלונו ית' ולכשר' יעביר רוח עומא'
מן הארץ וזה אני הוא פי' אפי' כשבא בבחי' הוא וכסתר
כבודו וקדושתו - אני הוא ולא אחר פי' שאין זה בחי' אחר
חו' רק הכל חד כי כבודו בגלוי כן הוא אפי' בשעת הסתר :

אדו

הואינו ממארים כו' אלו הרג את צבוריכם ולא נתן
לנו את ממונס דיינו היינו שהמנון הוא הני"ק שהוליא
ממארים ועשהוה כמאודה שאין בה דגן ואלו הרג את צבוריכם
לאחר היו יולאים הני"ק ממילא : אלו נתן לנו את ממונס
היינו הני"ק ולא קרע לנו את הים דהיינו כי הקב"ה קרע את
הים ע"י שם קר"ע כידוע ולישראל נעשה המספר ש"ע שהם
השעשועים ואלמלא לא הופיע החסדים הגדולים דיינו : ואלו
קרע לנו את הים ולא העבירונו בתיכו בחרבה דיינו שזה הים
חסד נוסף שהלך פסל תיכה בין מחנה ישראל ואעפ"כ עבר
י"ס לרה וזה נק' בחרבה - וזה הים במכוון שלכאורה איך
שנו וטעו חכמי מצרים לעביר בים אמרי ישראל הלא ידעו
כי ה' את ישראל ונלחם להם והוא עושה להם נסים ונפלאות
ומדוע לא יראה לעבור במלולה פן יהמו יאמרו מימו וירעשו
עליהם - אע"כ כיון שראו אינטנטי פרעה כי עבר בים לרה
א"כ אמרו אין זה מדרך הנס מישוע' ה' כי גם המסכה עברה
אלא דרך הטבע הוא שהים ברח לאיזה סיבה או רוח והיו
רודפים אחרי ישראל עד שנטבעו במלולות ולכן זה שהעבירונו
בתיכו בחרבה היתה סיבה לשקוע לרינו בתיכו והיה זה חסד נוסף
על קריעת י"ם :

ליום שני דפסח

בפרשת

אמור דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם כי
תבאו אל הארץ אשר אני נותן לכם וקצרת'
וגו' והבאתם את עומר וגו' דהנה כל ענין הספירה נלכות
ע"י עבודתנו הנהגת מדה במדה שהקב"ה מתנהג לפי הנהגות
האדם כי כל ענין הכוונות האר"י ז"ל להמשך המוחין להמדות
וזה כי תבואו אל הארץ היא המלכות אשר אני נותן לכם היא
נותנת לכם מדת אני שהוא מלכותו : וקצרתם את קצירה פי'
שתהיו אתם במיד' מחלדי חקלא : והבאתם את עומר וגו' כי
עומר פירושו מדה - וזה והבאתם את עומר אל הכהן הוא
החסד העליון שיהיה מתנהג במדה ושיעור והבן : הנה הפוסקי'
כתבו טעם מפני מה אין מצרכין זמן על מלות ספירה כמו
שאלו מצרכין על כפי מלות זמניות ע"ש בדבריהם - ולפי

הגדה יש לתרץ עפ"י דברי האר"י ז"ל שהאידו עיניו כי בליל
א' דפסח האידו מוחין דנדלות וקטנות וכל אורות שאידו בימי
הספירה הם נכנסין ע"י המלות והכוסות רק שאח"כ הם
מסתלקים ולריכס אונתו לספור ספירה להכניסם ע"י מעשים
אחד לאחר עד חג השבועות כמ"ש בזה"ק והאר"י ז"ל לכן סרה
מתולא הקושיא הג"ל דלא שייך ברכת זמן כיון שאין כאן בסירות
חדש ע"י מלוה זו כי כבר נעשה הכל בכלל בליל א' דפסח
והבן - והנה אפשר לפרש שאלת הבן החכם ששאל מה העדות
והחוקים אשר לזה וכו' דהיינו ששאל טעם שענין וביאור
כיון שנעשה בליל א' דפסח כל התיקונים א"כ מה העדות
והחוקים אשר לזה ה' לספור אח"כ ספירה ואחת לאחת למלא
משכון ולעשו התיקוני' בעולמות לאט לאט - והתיורן הוא כי כתוב
אומר ביום טובה הים בטוב וביום רעה ראה דהיינו שיש באדם
מוחין דנדלות ושעות שיוכל לעבוד את בוראו בבהירות ובהתלבט
ויש עמים וזמן שמתחלק ממנו המוחין ושאר בקטנות ובגמיונות
ובמלחמה עם יצרו והכלל שריך האדם לזכור בשעת מוחין
דנדלות להכין עצמו ולעשות רושם בקרבנו הנס שיסתלק ממנו
החלשות לא יפול לגמרי חו' ויהיה תהמנלחם קרבא ויחמוק
וישען בה' - וזה רומז מ"ש אמור אל הכהנים ואמרת ופי' רש"י
להזהיר הגדולים על הקטנים דהיינו בשעת מוחין דנדלות להזהיר
עצמו על שעת הקטנות ולחזק א"ע - וכן בכל חמנים למשל
בשבחות וי"ט שאז זמן ההתלהבות בחשק ופלא לעבודתו יתברך
שמו לריך האדם להכין עצמו על ימי החול הבאים שיהיה
מקושר ג"כ בבוראו ית"ש וכן ביום א' דפסח אמרו רז"ל
הסימן א"ת ב"ש - א"ת א' דפסח הוא תשעה באב וא"כ לריך
האדם לקשר עצמו ביום א' דפסח הטיב בבוראו עד שאח"כ
בטי' באב שהוא יום הידיה מכל המדרגו' יהי ג"כ מקושר בעבדי'
הש"ת - וזה רומז ביום טובה ה' בטוב וגם אז ראה והביט
על יום רעה שיבא בירידת המוחין והכן עצמך עליו שלא תפול
בו - וזה הענין בפסח ג"כ שסידרו לנו חז"ל קדש ואח"כ
לאכול הכרפס כי בשעת הקידוש הוא שעת מוחין דנדלות ולריך
לעשות הכנה על מוחין דקטנות הבא ע"י הכרפס לרמו כניל
וכן ע"י המלות והכוסות נעשה הכנה על ימי הספירה שאח"כ
שלא יפול לגמרי משא"כ אם היינו מחילין במוחין דקטנות
כמו בכרפס ובספירה לא היינו יכולים לגמור מלאכתנו לולי אור
ה' וחסדיו שמופיע מלינו בתחילה בגדלו' המוחין ואח"כ אנו עושין
סכנה על ימי הקטנות וכני"ל ובה מתורץ קושיית בן החכם הג"ל :

וספרתם

לכם ממחרת השבת וכו' - וקפרתם מלשון
ספיר ויהלום שאתם לריכס להאיר לנים
עלמיכם בתשובה מכל עונות : ממחרת השבת ר"ל מרוב
הקדושה שבא לכם מיום א' דפסח שבליל פסח ממשיך קדושה
משלשה מלות ומארבע' כוסות כני"ל על שבעה שבועות של
עומר : מיום הביאכם וכו' נראה לפרש ע"ד הפסוק יראה ה'
היא חכמה וסור מרע בינה פי' מי שהוא מר מרע ועושה חטופס
הוא בינה בן י"ה כדכתיב בניס אסס לה' כו' ועוד יוסר

י"ח מעורבים בשילוב להראות חובת הקודש מחמת
 גשש חטובה הוא מתדבק בהקב"ה באחרות גמור כביכול
 גשש שמוחי ב"ן קודש אחיות י"ה ב' קודש ליו"ד וגו'
 קודש לה' משל לכן שהו' מחמת דרך ואח"כ כשהוא מתייבב
 והלך בדרך השר אז האב לוקח אותו על כתפיו כדי שלא
 יאמר לאתו הדרך חמטע : כך הקב"ה כביכול כשרואה אדם
 הלך בדרך לא טוב ואח"כ עושה חטובה לוקח אותו עליו
 חמטע כביכול ולכן אחיות ב"ן קודש מאחיות י"ה וכמאמר חז"ל
 מקום שבת עומדין אין לדיקס כו' וכשהוא סר מדע נעשה
 אחיות מר"ע לירוק עמ"ר והו' עמר החנופה ר"ל מלך
 אחיות מר"ע לעשות מהס לירוק עמר : עד ממחרת השבת
 השביעית חספרו חמטים יוס ר"ל כשלא עשה חטובה ולא
 עמר ח"ע חיקף בחילת ספירת העומר אל יאמר שאין לי
 חזקתה : אלא עד ממחרת השבת השביעית חספרו ר"ל
 על זמן שיש חפ"י יוס אחד מי ספירה חספרו ר"ל חוכל להאיר
 חמטע זה כל החמטים יוס על ידי חטובה : והקרב' מנחה
 חמטע לה' אח"כ בשבועות יראה לקרב ח"ע מחדש להיות
 שונח בין דרועין דמלכא : והו' מנחה חדשה לה' :

ליום ו של פסח

בפרשת

בשלה : ויהי בשלה פרעה את העם ולא נחם
 אלהים דרך ארץ פלשטים וגו' כי ידוע שהקב"ה
 עשה עליו בחסדיו דרך כסוף ודלוג שלא בהדרגה בלי"ת כי
 להמתנתו ח"ו אברו בטומאת מזרים המלאה גילולים וזוה
 יאמר דברי המדרש הנפלאים שכתב שמואל ולא פרעו במזרים
 ד' שלא להמתמה עוד ע"ש : והדבר נפלא להבין כיון ששטים
 הוא מלו כ"א ונתרפאו בשעה אחת למעלה מן הזמן והטבע
 י"ה להס לפרוע ג"כ בעזר הרופא כל בשר והוא ישלח
 חס ורפואתם מקודש : אלא הענין הוא כך שהפריעה הוא
 חס גילוי אלהות בסוד פר"ע י"ה וז"א להס לגלות האלהות
 גמ"י במזרים כי לא יכלו להמתמה עוד רק בחספון מלו ובדס
 חמטע נחלו ולא במעשיהם כי היו אז ערוס וערי' וכמו שהיו
 מקטרגים אז הברים הללו עמ"ז וכמו שכתבתי הדרוש באר"כ
 בהמות לה' גבורות ה' ע"ש : ומלא עכ"פ שהיו אז ישראל
 חמטע בקטנות המוחין רק שהופיע עליהם הש"ת בחסדיו מוחין
 גמלות ולמד זכות עליהם וזכור חסדי אבותם ונאלם וכמ"ש
 חס באורך ולפי"ז ירא הקב"ה כביכול להנחות דרך ארץ פלשתי
 ינחם העם וגו' מחמת שלא היו בעלם מקושרים בה' כראוי
 חס חיות ברש"י בדי"ה ויעשו כן כשאמר להס משה לחזור
 ח"י בעל לפין אמרו אין לנו אלא דברי בן עמרם והאמינו בלב
 חס בכל דבריו ע"ש : ולפי"ז קשה מה היתה הלעקה
 ח"י כשראו את מזרים ויאתרו המבלי אין קברים וגו' ומדוע
 ח"י מאמונתם לשמוע בקול ה' : אלא הענין הוא כך דהנה
 חס השלישי כשאמר להס לשוב לפני פי הסירות והוא היה
 ח"י לספירת העומר שבו נכנס גדלות ב' ע"ש בכוננות

ואז היו בבחי' גדולה ודעה רחבה להאמין באמונה שלימה
 בדברי הש"ת ובמשה עבדו משא"כ ביום ראוחס את המזריים
 הוא יוס הששי ללחמס והוא יוס ה' לספירה שבו נכנס קטנות
 ראשון יעו"ש ונחקטנו המוחין עד שנשארם האמונה להס
 בקטנות וירדו ממדרגת הבטחון עד שבא יוס ז' של פסח
 ונכנס גדלות ב' אז שמעו אל משה והיתה יאורה לקדשו והיס
 ראה יונס : ואיחא במדרש מה ראה : ראה ארונו של יוסף :
 ואמר אדומ"ר מוסר"ב זל"ל כי מדרך האשה בראותה ח"ש
 לדיק היא בורחת ומסתרת עלמם מפניו וכן הענין קריעת י"ס
 והבן כי הוא סוד עמוק : ונחזור לענינו כיון שביום הששי נחקטנו
 המוחין והיס יירדת המדרגות מזה עלמו הרגישו המזריים
 בטומאתם ובכישופם ולא הבינו הדבר לאמתו רק שהעלו
 בדעתם כי בני ישראל נבוכים הם בארץ וירדו ממדרגתם
 לגמרי עד שרדפו אחריהם : והנה כל זה היס מחסדי הבורח
 יח' שמו' וקטנות המוחין היס יירדה לורך עליה כי לולא קטנות
 המוחין של ישראל לא חזקו המזריים את רוחם לרדוף אחריהם
 בים ולא טובעו בים ולא נחכד כבוד שמים כי איך נואלו שרי
 לוען אחרי כל המכות שהוכו ואחרי כל הנסים שראו שאלו ביד
 רמה ועתה ראו קריעת י"ס ויתחזקו עוד לשוע במצולה : אלא
 הענין כ"ל מחמת שהרגישו ע"י אינטגינותם את קטנות המוחין
 אמרו בלבם שמושיען של ישראל היה רק עפ"י שמות אלהים
 והוא אלהא דאלהיה ונתן התמשלה לכח אחד בשמים המנהיג
 את ישראל ולפעמים יורד הכח וקצרה ידו מהושיע : וכאשר
 הארכנו בטעוהם כמה פעמים : אבל כאשר טבעו בים וראו
 כל הגבורות שהס חקדים לישראל הבינו כי שס הו"ה הוא האלהים
 ואין עוד ואמרו מזרים חנוסה מפני ישראל כי ה' נלחם להס
 במזרים ה' דייקא דהיינו כי כל המלחמות היו ע"י שס הו"ה
 ח"ש ויסע עמוד הענן מפניהם ויעמוד מאחריהם כי עמוד הענן
 רומז על החסדים כמ"ש המקובלים שרומז על מלאך מיכאל
 ויעמוד מאחריהם שהלך לו דרך אחריים כדי שיבינו המזריים
 ויתמרו כי ידיו ה' את עמו ועי"ז ירדפו אחריהם חס לירוק
 ויעמ"ד כי עמד גימ' ע"ב ע"ב כי ה' כעין דין שהוא מצ' דע"ב
 וננוח בתוכו ע"ב שהוא חסר באהבה מוסמרת לישראל
 ח"ש ויהי הענן והמושך ח"ש וינער ה' את מזרים בחוך ח"ס :
 לשון נער ובחור כמ"ש אדומ"ר הנאון מוסר"ב זל"ה כי כבחור
 דמס על חס ופי' הענין כי כל טעות מזרים בארנו חס' שלא
 נרלו להאמין כי הקב"ה מתנהג עמם במדס לפי עבודת בניי :
 חס ה' הרינת הבכורים ואמר ה' בני בכורי ישראל לסורות
 כי כל ראשית המחשבה ובריות העולם לא ה' אלא בשביל בני
 ובכורי כו' : וכמ"ש באורך בהגהות לה' גבורות ה' : ונמר הענין
 נתגלה בקריעת י"ס חס חסר נדמה להס כבחור עושה מלחמה
 והבן : ונחזור לענינו כיון שביום ה' לספירה ירדו ישראל
 קלת ממדרגתם ולא הבינו ג"כ את סוד הענין רק חפשו
 אומנות אבותיהם וילעקו אל ה' ויאמר משה אליהם התייבבו
 וראו וגו' כי אשר ראיתם את מזרים ח"ס לא מוסיפו לראותם
 וגו' פי' כל הענין חס שאמס רואים את המזריים רודפים
 אחריכם

אחרים הוא הענין למען יכבד ה' בפרעה ובכל חילו וידעו
 מצרים כי ה' הוא האלהים וע"ז יתשאו הני"ק אשר בהם
 ולכן תהי' לכם לפעול שלא תסיפו לראותם עוד עד עולם
 כי לא תצטרכו לשוב למצרים וללקט הנילוות כי ביום הזה יתעלו
 וישבו למקורם וזה שרמז בדבריו ה' ילחם לכם ר"ת יל"י שהוא
 השם המעלה נ"ק והבן :

גי' מה שאמרו חז"ל בשעת קריאת י"ם נחבקעי כל מימות
 שבטולס ול"ל דבריהם לחיזה תכלית נחבקעו כל המימות
 כיון שטיקרו הגם היה להראות למצרים כח ה' ודי להם בקריעת
 ים סוף וי"ל הגם שהדבר כפשוטו כי נבקעו כל מעינות תהום
 פ"ת ים חיזה רמז שבכח קריעת י"ם נעשה הכנה לבקע כל
 המעינות העתידין לקרוע כגון הירדן בימי יהושע. וזהו בינאי
 בימי ר"פ בן יאיר והכח הראשון נפתח ע"י פרעה :

במדרש שיר השירים איתא חזית איש תהייר במלאכתו
 זה עשה רבינו לפני מלכים יתייב זה מלך
 מה"מ הקב"ה כל יתייב לפני חסוכים זה פרעה. ר"ח לפני
 מלכים יתייב אלו הדריקים שמחליבים בחורת ה' כמ"ש בי מלכים
 ימלוכו כל יתייב לפני חסוכים אלו הרשעים עכ"ל הגה המד'
 רמז במלת חזית זה משה כי חז"ת בני' תכ"ה שהוא השם
 שאחרי אותיות שד"י בא"ב ובו שמש משה שבו הרב את המצרי
 כמ"ש לפיל בפי' שמו בפי' למת תכ"ה רעך כי בכח השם הזה
 יוכל לענוש הרשעים בסוד כל מקום שנתנו חכמים עיניהם.
 עיין בשער היחודים וזה לפני מלכים יתייב זה הקב"ה כל יתייב
 לפני חסוכים זה פרעה. כי מרע"ה אפילו בשעת עמדו לפני
 פרעה עמד במחשבתו לפני ממ"ה הקב"ה ולא פנה אל פרעה
 רק מדביקותו בהקב"ה וקדושתו השקה כוס התרעלה לעוברי
 רגונו. וכמ"ש במדרש בפי' ראה נתתיך אלהים לפרעה ע"ש.
 וכן כל הדריקים אורח דריקים כאור נוגה בהתקשרות והתדבקות
 בבירה כל וממילא שופך הקב"ה כוס חמתו על הנריס איתם
 זה כל יתייב לפני חסוכים שאינם מביטין אל מעשה הרשעי'
 רק דום לה' והתחולל לו כדאי' בנמ'. ומ"ש במד' שמתייבין
 בחורתו היינו שמלמדנו המד' כשהלדיקי' עומדים בשבחו של
 מקום ובתפלתם ומנח הבחירות בא להם חיזה דבר חידוש
 בחורה ומבינים חיזה סוד ואז הם יתייב' לשון נכב על מקומו
 י' עהתירה פ"מ נקרא לפני מלכים יתייב זה מלך מה"מ
 הקב"ה והבן :

לפסח שני

בפרשת בהעלותך. וידבר ה' אל משה כו' איש
 איש כי יהיה טעם לפסח. ר"ל תיטימא א"ע
 בעבירות ולא היה יכול להמשיך עליו הקדושה מפסח ראשון
 או בדרך רחוקה. ופירש"י נקד עליו לומר שלא היה בדרך
 רחוקה ממש אלא שהיה חוץ מאסקופת העזרה. ר"ל שהיה
 רחוק מהשי"ק ואינו יכול לומר ברוך אתה כאשר ידבר איש אל

רעהו פנים בפנים : לכם : ר"ל טימא א"ע והוא
 לעצמו : או לדורותיכם. שמחמת רוב עונות הוא מצט
 באכס מה פנס להלדיק. וזהו הפי' טוב מעט לדיק מה
 רשעים רבים. ר"ל מה שהטוב מתמעט לדיק הוא מה
 רשעים רבים שעושים עבירות הרבה ומביאים לו פנס : וע
 פסח לה' בחודש השני בארבעה עשר יום לחודש בין הער
 יעשו אותו וכו'. ר"ל שימשוך עתה הקדושה עליו ע"י חס
 כמו שמבואר בזה"ק האי יומא כרוזא כרוז מאן דבעי למח
 למטרותיה יחמי ומהאי יומא עוד שבטא יומין תרעין פתיח
 והאים אשר הוא טהור כו' וחדל לעשות הפסח כו' קרבן
 לא הקריב במועדו : כי בכל מצוה לדיק ליחד שם י"ם ב
 כמו שאומרים קודם כל מצוה ומצוה לשם
 קיב"ה ושיכניתים בדחילו ורחמינו ליחד שם י"ם
 כו' וזה קרבן ה' לא הקריב שלא קרב ולא
 יחד בשם הו"ה ב"ה : במועדו. שלא יאמר מה בכך הלא
 כמה לדיקים שמיחדים שמו באהבה לז"א הכתוב במועד
 ר"ל שכל אחד ואחד יש לו מקום בפני מצוה בעולמות עליונים
 ומה שזה מתקן אינו יכול אחר לתקנם. וזהו כי את קרב
 ה' לא הקריב במועדו. שלא תיקן מקומו שהוא לדיק לתק
 וכי יבור אחכס בר' שלא יאמר הן בעונינו נחשבנו כנכרים ו
 אוכל לעשות הפסח. הוא היחוד הקדוש. לז"א הכתוב וי
 אחכס בר' : ר"ל אע"פ שהוא בר' ועשה פסח לה'. ר"ל ש
 יכול לעשות חסובה כל זמן שהוא חי ולעשות יחוד שזוהו חסוב
 חסובה שהיה עד עתה בדרך רחוקה שריחק ה' ממש הו"ה
 ב"ה ועתה יעשה חסובה ומשובה ה' : כחוקת הפסח וכמ
 יעשה אותו. ר"ל שבודאי יכול לעשות היחוד כמו שאר הלדיקים
 ובזכות זה יבא הנואל לדיק במהרה חמין :

פרשת שמיני

וידבר ה' אל משה ויהי מלמד שהיה
 שמחה לפניו במרום כיום שגברא בו השולם
 במעשה בראשית אומר ויהי פרב ויהי בוקר וכהן הוא אומר
 ויהי. וכיון שכלו ישראל את מלאכת המשכן בא משה וברכ
 שנאמר ויברך אותם משה משה הברכה שברכן אמר להם ו
 רגון שחפרה שכינה במעשה ידיכם : ר' תאיר אומר כך ברכ
 ה' אלהי אבותיכם יוסף עליכם ככס חלף פעמים. והן אומרין
 ויהי נועם ה' אלהינו עלינו וכו' עכ"ל. דא תא בזה"ק לפעמים
 נקד' מלכות שמים בשם שבט ולפעמים מלינו שנק' בה שבט
 כמדע תס"ק : וביאור הענין בעידנא דאימא ר"ע על בנין ואז
 נתעורר עולם התענוג דהיינו שהקב"ה מתענג ע"י עבודת
 ישראל בזמן שעושין רגונו וממליכין אותו ע"י עבודת
 אהבה ויראה והתפארות יל"ח והודיה והתדבקה אז נמנה
 החשבון מעולם הבינה שהוא התענוג והס' ז' מדות עד היום
 ואז המלכות נקרא' בה שבע שהוא השמינית אבל כשהמני

ג"ר אור הבינה כנודע כמו שאנו אומרים אותו במזל
להג"י עליו באור הבינה ולהלילו מכל רע כמ"ש באברהם
יכר לך :

ורזקני

ישראל במדרגת חמר רבי עקיבא נמשלו ישראל
לעוף מה ע"ף הזה אינו פורח בלי כנפים כך
ישראל אינם יכולים לעשות דבר בלא זקניהם אמר ר' יוסי בן
חלפתא גדולה זקנה שאם זקנים הם חביבין הם ואם נערים
הם טפלה להם הילדות פכ"ל פי' דהנה עולם המעשה עם
המלייר לזורים נקרא בי"ב ימי זקנה והם מלובשין בעולם
הדרושים כנודע וע"ז המשיל המדרג' הזקנים לכנפים כיון שהם
מלובשין בדרושין הנק' נדפין ולהבין השגין בערכנו סגנו רוחים
שיש לזקנים גדולים הנק' בשם זק"ן זה קנה חכמה והוא נלחם
עם יצרו עד שלבו חלל בקרבו והרג את יצרו והרי הוא נעדר
מכל מיני תאוה גשמית ומכל עניני אהבת עולם ואעפ"כ
כשהולך לעשות רצון קונו בתפלות ויחודים נחמד' כשר נעוריו
וממליך בוראו בכל מיני אהבות ושקוק והתלכבות לבו
כמו שהאדם בוטר באהבתו בימי הילדות לאיזה תאוה
מתאוות והלדיק הזה הוא מתעלה בתשוקות האלה להבזבז
ומעלה השקוק כנודע והנס שאין בקרבו אהבת ע"י העולם
ואין בו שייכות להעלות כלל מי"א או שהוא זוכר לתקן
כל המתשובות מימי נעוריו וילדות או להעלות מיני נעורים של
הבאים אחריו של כל איש ישראל המקוטרים בהם זה הענין
ימי הזקנה מלובשין בימי הנעורים פי' הגם שהלדיק הזה הוא
בעולם הזקנה שמתעלה מימות עוה"ז בהתפשטות הגשמיות
ודבק בבוראו כמו תרין ריעין דלא מתפרשין עכ"ז מלובש
בנדפין באהבות ויראות של ימי הנעורים וכ"ל ח"ו ריב"ח
אם זקנים הם חביבים הם פי' שהזקנים הם מלא' חיבה וריעות
כנודע ואם נערים הם טפלה להם הילדות פי' הגם שמלובשין
בנערים הם טפלים להם : ועוד כי אנו אומרים זקנים עם
נערים יחללו וגו' כי כאשר יבא משיחנו במהרה בימינו יהיה
שם ה' בשם יה"ה כמ"ש האר"י ז"ל בפסוק יה"ה ה' אחד
ע"ש דהיינו כשהערי' יעלו אל הזקנים או מאותיות ו"ה יה"ה
גי' י"ה זה לירוק יה"ה ויכול עוד לומר שאע"פ שיעלו הנערי'
במקום הזקנים אעפ"כ יהיו הזקנים עוד נבזים מהם כי נבז
מעל נבזים ונבזים עליהם ואין קץ למרכבות כבוד ח"ש
אם נערים הם פי' הגם שהיו מכוונים בשם נערים כשיעלו
לעמיד אעפ"כ נעפל להם הילדות ולא יהיו שוין לגמרי רק
בסוד בן יורש את מקום אביו והזקנים יהיו נבזים יותר והבן :
וישא אהרן את ידיו על העם ויברכה וירד מעשות וגו'
עפ"י מ"ש מורי ז"ל בפסוק טוב מעט ללדיק מהמון
רשעים רבים : פי' כי ע"י מעשה הרשעים וכתמי פגמי עוונותיהם
נעמא הארץ עד שנכנס איזה כחם אפי' בעבודת חכמי
דורם שאין להם בהירות כ"כ וגדלות המוחין כראוי וכמ"ש
משה כלאתי את העיר אפרוש כפי אל ה' ופירש"י מתחת
שהעיר היתה מלאה גילולים ע"ש : ח"ו טוב מעט ללדיק זה
שהטוב

המחבר ואילך אז המלכות היא השביעית ונקרא שבעה
בשבת ימי מילואים שמי"ש מרע"ה וגרם בתעשו הקדושי'
העליון בן א"מ ע"ז אמרו בזה"ק זכאם מאן דזכי
הוא יורדא עילאה כי ראיתי בני עליה והם מועטים : כי
הוא לירוק של י"ה שגורמים היחוד עליון וכמ"ש לעיל
למנוכה יע"ש : וסיינו כמו שהיחוד נעשה בשבת קודש
בחי' הנק' קדוש ובין בחי' הנק' מרום : כי אבא נקרא
בסדר החכמה קודש היא ומרום נק' בינה המתרוממת
ולזה אמרו הנוסח שיכן עד מרום וקדוש שמו :
כי מרום וקדו"ש גימ' שבת פי' שאז מתיחדים
המלאכים והאדם וכלל נומר דיוס השמיני שכתוב כאן
על המלכות הנק' שמיני בחשבון ע"י הופעת אור הבינה
על המעלה דהיא אומא עילאה הנק' בפסוק א"ס א"ס"ק
היא שם אה"ה כי א"ס רומז על אומא שבה שם קט"א רומז
על א"ס"ק והוא בשמים ומרום כ"ל : וזה שאמר המדרש
ליל מלמד שהיתה שמתה לפניו במרום פי' כיון שנק' השמיני'
מלא' שסייתה לפניו בבחי' הנק' מרום שכיון שעשו רצונו
המלאכים ועבודתם נעשה היחוד עליון במרו"ס והיתה השמחה
בה שגברא בו שמים וארץ ע"י היחוד העליון נבראו המדות
המלא' שנקרא' שמים וארץ כנודע וכן ברכם מרע"ה יה"ה
שמינה שמינה היא שמינה עליונה בתעשה יריכס והבן :
המדרש הג"ל יליף בנ"ש במלת ויהי רמז גי' בלירוק ויה"י על
הד דבריו הג"ל פי' כאשר הכני' המליכין מנבזים ע"י
המדות והקדושים אז הוא לירוק אה"ה וממלא' מתיחד אה"ה
שם אה"ה שגורא על המעשה פי' שיושין כרעון הבזבז
המדות ע"י רוממות אה"ה ויר' שהו"ד ע"ש המתעבה נאמר
אז מתעבוב שאמר ונעשו רצונו נעשה היחוד בין קדוש ובין
הג"ל זה אה"ה ואה"כ אה"ה בסוף להורות על היחוד
המגלגל היו"ד בהם מי"א הם תרין ריעין והבן בחכמה
זה בבינה והבן זה לירוק ויה"י שאמרו בגמ' איכא הכי
הכי ויהי ביום השמיני הוא שמתה כ"ל ואז פי' מלת ויהי
זה היה המורה על שמתה כי ויה"ה פי' שמתה כדאיתא במדרג'
היה שאותיות ו"ה עתעלים לאותיות י"ה בלירוק וה"ה ולכן
היה שמתה והבן : והנה ר' מאיר אמר שבירכן בפסוק
ה' ע"כ ככס אלה פעמים כי כחיב ויקח משה את עלמות
ה' עמו כי יוסף רומז על שם החסד הוא אל כי ששה פעמים
נעשו יוסף ולי' ואפשר ל"ל חמשה דהיינו כשהחסד מתפשט
בין ונהנה שורם המדות הם באימא עילאה בשם שר"י
נק' עלמות יוסף שהוא העלמות של יוסף וזה ויקח משה
עלמות יוסף שהוא שיתוש בשמות הללו שהם א"ל שר"י
הם ובמילואים עולה אליה וגם משה בסוד מט"ע ש"ר
הם עולה אליה ששמו כשם רבו וכמ"ש בליקוטים של ר"ה בארן
ה' הוריד הברכה אלה פעמים כשהקב"ה מתענג על ישראל
בבחי' הנק' הנק' יוסף עליכס שנתגלה ב"ק אז יברך אתכם
ועתים ולכן אמרו במדרג' שישראל אמרו ויהי נועם להתמקד

א"ע והוא
הוא משה
ללדיק מה
הוא משה
פנס : וע
בין הערבי
ע"י תשוב
דבעי לתת
ע"י פתיח
כו קרבן
ס"ה שיה
לשם ית
י"ה שיה
ב"ב ולא ע
בכך הלא
בבוער
מות עליו
א"ה קרב
ירך לתת
כנכריו א
כתוב ויה
ר"ל שגור
שזה תשוב
משם סו"ה
יסח ומשפ
אחר הלדיק
מן :

טוב הוא בבחי' מעט ללדיק הוא ע"י המון רשעים רבים
 עכ"ל החכם ז"ל ומפיי אנו למדים כי כמו שברבות רשעים
 יאנה לדיק ומכ"ש ברבות לדיקים או בהתאסף יחד שבטי ישראל
 לעבוד ה' ממילא מתרבה הקדושה ומתעלה הלדיק יותר כי
 מדה טובה מרובה והנה דרך הלדיק הגם שיש לו בהירות
 וגדלות המוחין משפיל א"ע בלבו ואומר נני אחי שזכיתי לכל אלה
 ובוראי אין זה בזכותי רק בזכות ישראל הקדושים הנורמים
 בלדקתם בהירות גם לי וזה היתה ג"כ מדת אהרן הכהן והנה
 נודע כי אהבה ויראה נקרא' ידיו שהם הדורעין אחד וגבורה
 וזה וישא אהרן את ידיו אל העם פי' שנשא בלבו שמה שיש
 לו אהבות ויראות הם מפני העם הנורמים לו ולכן ויברכם
 ע"י שבער בו אהבת ישראל הנורמים כ"ז בלדקתם ברכם
 ולכן וירד מעשות הטעוה שכוין שהשפיל א"ע ותלה הקדושה
 בזכות אחרים ולא גבס לבו בקרבו נשמר מעשות הטעוה שהוא
 טעוה ואח"כ אמר הכתוב והעולה והשלמים פי' עש"כ עלה
 למעלה ועשה שלום בעולמות ובין ישראל לאחיהם שבשמים :

זאת

החיס אשר תאכלו במדרי' תחמומה ז"ש"ה לפשות
 רלוך אלהי חפלתו ותורחך בתוך מעי אשכיס
 ישראל שכל אבר ואבר שבכס נתן מלוה ברמ"ח איברים באדם
 ולכך אנו אומרים אשר יר' את האדם וכי' חלולים
 חלולים בנימט' רמ"ח כמנין איברים שבאדם בראש' לא תקיפו
 פאת ראשכם בבשר ושרט לנפש לא תתנו בבשרכם ועוד מלות
 מילה וכי' דהנה כל איש מישראל רלונו לעשות רלוון קונו בתורתו
 ותפלתו אמנם היל"ר שבקרבו וכה המתאווה שבמעויו הוא מונעו
 מעבודת השי"ת שמסיתו לכל תאו' אכילה ושתי' וישמן ישורון
 ויבעט ונפרט ח"ו מי שנכשל במאכלית אסורות ובדברים
 הטמאים ונחפטים באיסור אשר לא כן אורח לדיקים שהוא כאור
 נוגה המשברים תאוהו ולא למלאות כרסם לכן לבס ברשותם
 לעבוד את ה' בתורה ומ"ע וז"ש דוד המלך ע"ה בענותותיו
 לעשות רלוך חלקי חפלתו שזה בוראי שרלוני לעשות רלוך אמנם
 עיקר ותורחך בתוך מעי לשמור התורה במעו' ולא לתת
 התפשטות לכה המתאווה שבמעו' כדי שלא יעכבי מללכת
 בדרך אמת ולכן סמך המד' הפסוק הזה לפרשה זאת החי'
 אשר תאכלו שהזכיר הכתוב שלא לאכול דברים הטמאים ולא
 תשקלו את נפשותיכם ויהי' ע"ז מניעה מעבודת השי"ת ואהבתו
 כי הדברים הטמאים נק' בשם אסור שהם אסורים בקליפה
 ואין להם עלי' עד ימות הקץ שיעבור רוח טומאה מן הארץ
 כמ"ש בס' תניא ע"ש וז"ש המד' אשכיס ישראל שכל אבר
 ואבר שבכס נתן מלוה רלונו לומר עש"כ שאתם מקדשים כל
 אבר והם רמ"ח לקבל קדושת רמ"ח מ"ע ולהיות כסא ומכון
 לשבתו ית' וזה שרמזם במדרש במלת חלולים חלולים שהוא
 מלשון יסוד כמו באין תהומות חוללתי והם יסוד לקבל הקדוש'
 כמו בראש לא תקיפו פאת ראשכם כי שמעתי מפי רבותי
 הקדושים ענין שערות הראש שכתב הזוה"ק דהאי עתיקה תלי
 שערות משא"כ ברישא דז"א גליש רישא דמלכא כוודע דרך
 האב כשלומד תורה עם בנו הקטן לריך להלביש כל דבר

במשל ומלילה מפני קטנות השכל של הבן חס ענין השער
 שהוא מלשון שיעור ומדה וקלבה שמנכיל ההשפעה והמנו
 כדי שיוכלו להתפשט בויער כי קטן הוא משא"כ חס הבן חס
 דבר לפני אביו אינו לריך להמשיל הדבר ולהלבישו בשער
 בשיעורין לכן נאמר שם גליש רישא דמלכא וזוה תבין
 חס השבועות שדממה להם כזקן ועיין מ"ש בפע"ח כי אז נל
 המוחין ועולה למעלה והבן והנה ע"י הפאות שבראש
 מנשיכין ומקבלים הקדושה למעלה והם ח"ו מנלח
 של הפאות א"כ אין לו שכול לקבל מלמעלה וגמלא עושה
 להאשו וזה לא תקיפו פאת ראשכם בבשר שנאמר ושרט
 לא תתנו בבשרכם שהתורה וההירה שלא ליתן שרט על גבי
 המה כי ראוי לאדם ללייר עמו כי זה היה בשר (חסר מה
 היורד משמים וכשמת מסתלק הנשמה למעלה והבשר למטה
 ומדוע יאנה על חמיכת בשר על כן שרט לא תתנו בבשרכם
 כללו של דבר בכל אבר ואבר קדשו ה' במלותיו כדי שיהיה
 מרכבה לרלונו ית"ש:

כי

אני ה' המעלה אתכם מארץ מצרים להיות לכם לאהבה
 והייתם קדושים כי קדוש אני אמרו בנמרה כשר
 הקב"ה ליתן התורה לישראל ואמרו המלאכים תנה הוד'
 השמים והשיבס משה למלאים ירדתם לפרעה השתעבדתם
 ביאור הענין כי נאמר ועברתי בארץ מצרים אני ולא
 ופי' האר"י ז"ל שאפי' מלאך ירא לעבור במצרים מפני ריב
 כוחות הטומאה ע"ש וזה שאמר משה והגדיל שבת ישראל
 ראויים לקבל את התורה יותר מן המלאכים שהם היו במק
 טומאה כזו שאפי' מלאך ירא לעבור בו ואעפ"כ ילאו ביד רמה
 וז"ש כי אני ה' המעלה אתכם מארץ מצרים פי' בזאת הבה
 שאני ה' לבדי הולאתי אתכם בירם לכם מעלה והתעלה
 להיות לכם לאהבים ולא למלאכים כ"ל והייתם קדושים
 מלת קדושה נאמר על לשון הפרשה ותרתם ונאמר ז"כ
 דבר מזומן ומוכן כמו ולא יהיה קדש בבני ישראל ונאמר ג'
 על ענין קדושה וכל הפירושים הם מורים ענין אחד כי אין
 לאדם להיות קדש בקדושה של מעלה אלא א"כ הוא פור
 ובורל עלמנו מכל תאוה עניני העולם ומזמין א"ע להשתדל
 כבוד הבורא ב"ה אז יוכל לקבל קדושת הבורא ב"ה וזה
 קדשו במלותיו מלשון קידושין ופירוש בנמ' דאמר לה אכיס
 כהקדש ואז היא מזומנת לו לבדו וזוה נק' קידושין וככל שהיו
 הזה אנו לריכס להיות קדושים לבוראו כי קדוש אני פי' שג
 בודאי מוכן ומזומן לקדש אתכם בכל רגע ולקבל תעניתכם
 ותורתכם רק שאתם לריכס להיות קדושים ומזומנים וזה
 אומר לך משה שאמרתי כבר בנוסח אשר קדשו במלותיו פ'
 שהוא קירש אומנו ע"י המלות שהיה אומנו מקדושים כמו שהם
 המקודשת לבעלה וכמ"ש כמה ספרים הקדושים . ולכאור
 יש לתמוה כיון דפסקין בש"ע אה"ע סי' כ"ז דבקדושין לר
 שיתן הבעל כסף קידושין לאשה ולא שתתן היא משא"כ אמר
 אומרים שהקידושין הם ע"י המלות שאנו עושין במעשה יד
 ויש ליישב הענין גדליתא שם באדם חשוב אפי' נתנה ה'
 מקודשת והטעם מאחר שהוא אדם חשוב בהיה הנאה דמק
 מתנה

פרשת תזריע

אשה

כי תזריע במד' הס"ד אשה רעי למרחוק ולפעולי
 אהן לרק אר"מ הלשון הזה משמש שמי לשונות
 לשון שירה לשון דבר לשון שירה על שבחן של לדיקים לשון דבר
 על מפלתן של רשעים למרחוק נאמר על הרחוקים שנתקרבו
 ולפעולי אהן לרק אר"מ מחשבין לשמו של אברהם חביו שבח
 מרחוק שנאמר וירא את המקום מרחוק ואמר רחב"פ מחשבין
 אנו לשמו של הקב"ה שהיינו רחוקים וקרבתנו לו אמר רב
 חני דברים שרחוקים ממנו מהלך ת"ק שנה שהבריות ישיגים על
 מטותיהם והקב"ה משיב רוחות מעלה עננים ומוריד גשמים
 ומגדל למים ומנבן ומסריך שלחן לפני כל או"א אמר רשב"א
 הפסוק הזה אס אליהוא אמרו מחיליו שבח הוא ואס ברוס"ק
 אמרו שבח שבחים הוא ר"ל אמר בנוהג שבעולם אדם חשוב
 בבית האסורים ואין כל ברום משגמת עליו ב"א אחד והדליק
 לו שם נר אינו מחזיק לו טובה כך הולך שריו במעי אמו
 והקב"ה מאיר לו שם נר הוא שאה"כ בהלו נרו עלי ראשי הוי
 ולפעולי אהן לרק עכ"ל סמיכות המדרש בפסוק אשה דעי
 למרחוק שבר"מ שלו שם אל"ד מסמך אותו לפי כי תזריע וילדה
 זכר וכמ"ס בזוה"ק מאי וילדה זכר אלא איתתא מבי דמתעברא
 לית בפומא אלא דחלד דבר וה"י כי השם אל"ד טוב לילדת
 והוא מרגלא בפומא מבי דמתעברא והנס ר' מאיר הג"ל דורש
 על מלת אשה שהוא לשון שירה ולשון התנשאות מורה על
 שבחן של לדיקים שהלדיקים מתרוממים בגדולתו של הקב"ה
 ומנשאים שמו בשירות ותשבחות ועי"ז עלמו הם מזמרי עריצים
 ומשפילים הרשעים וז"ש שם שהוא לשון דבר על מפלתן של
 רשעים וז"ש על למרחוק על הרחוקים שנתקרבו שהיו רחוקים
 במעשיהם מהקב"ה והיו כמו בעיבור ועתה נתקרבו והוא כעין
 לידה ואמר ר"מ מחשבין אנו לשמו של א"א ובעל פ"י המד'
 רואה להגי' משבחין במקום מחשבין אבל נראה שהגירסא ישנה
 א"ש והוא לשון חשבון לשמו של אברהם כי אברהם עולה
 רמ"ח מאותיות מרח"ק ואות ק מרמזת על מילואה כמו הקרי"א
 קו"ף שעולה בגימ' מקו"ם כי י פעמים ו' וה' פעמים ו'
 ו' פעמים ו' ה' פעמים ו' עולה מקום זה שעשה הקב"ה
 מקום לעלמו בהגבלתו לברוא את העולם ולהולידו וכל אדם
 צריך להכיר גדולת בוראו מעלמו ממש כמו אה"ע שראש את
 המקום מרחוק כג"ל משמו עלמו ור' חני רמז על עץ חיים
 שמהלכו ת"ק שנה כנודע וחשב לזה ה' דברים שהקב"ה עושה
 משיב רוחות וכו' ע"ש והנה אנו אומרים בימות הגשמים משיב
 הרוח ומוריד יגשם ובימות החמה מוריד הטל ואמרו בגמרי'
 וכן בש"ע דאס אמר בימות החמה משיב הרוח אין מחזירי'
 אותו ש"מ דלכתחלה אין לומר משיב הרוח אלא מוריד הטל
 לאור ולכאורה אינו מובן דלמה לא נזכיר שיהיה גם בימות
 החמה כיון ששיהיה אינם נעלרין כדאיתא בגמ' אלא י"ל כי

הרוח
 הרוח

ענין המנהג
 מלאכים ומשרתים
 ושרפים ואופנים
 וחיות הקודש
 שמו תמיד וכבודו ית'
 פונה ברחמים
 והבה תהלה
 מתנה ומלות מדרי
 ניה ומדלי מעש
 בהיהו הנאה הנחנו
 ופשוטנו בקיין
 גמור ונתקדם
 בקדושה של מעלה
 אהן :

הכין

הכין איתא בנוס' ב"מ דף ס"ח ע"ב א"ל אה
 המעלה קא קשיא לי מ"ש הכא דכתב רחמנא
 לל לכהו דבי ר' ישמעאל אמר הקב"ה חלמלא
 את ישראל אלא לפי שאין מטמאין בשרים דיי ע"ש
 על מלת שרן חרובי' רחש כמו לכל ריחש' דריחש על ארע'
 מלת רחש הוא ענין מהלך לאט לאט שלא במרוצה כענין
 ופסחים מרחשין דהוא ענין דבור בלש שחינו כי
 הנה אינו מובן פ"י המרגום כי אדרבה אנו רואין מהלך
 הוא במרוצה מאוד וגם מלת שרן צ"ב צ"ד וטעם שמו
 שרן אמנם נאמר בדרך משל כשהאס מהלכת וצ"י כרוך
 ה"ה הגם שהאס מהלכת לאט ובנה רן אמריה אינו דומה
 למהלך האס מפני רגליו הקטנים פסיעותיו הקצרים
 מהלך מהלך המרוצה לבריות קטנות כמו השרים
 מרוצת און בפסיעתם כלום וכל היום ילכו ולא ישינו
 והנס שם ר"מ אינם דומים לפסיעה אחת שלא במרוצה
 הבריות הגדולות ולכן חרנים של שרן הוא רחש פ"י הגם
 במרוצה מ"מ הוא עומד על מקום אחד וזכה נבאר
 באדם פעמים ש"ס לו מוחין גדולות ופעמים ש"ס לו מוחין
 ואעפ"כ ישראל קדושים הם ואינם נופלים ממדרגתם
 ומתמרתים בנפשם על אשר נפלו ממדרגתם בקטנות
 ומוחיהם בתשובה ומתחזקים והולכים יותר במרוצה
 רמז קנים הוא ע"י מוחין דקטנות משא"כ בגדלות המוחין
 הולכים לאט ומשיגין יותר וכמו שאני בעלמי פעם אחד
 הריב"ש ז"ל בהלום ושאלתי אותו מפני מה בתחלת
 ימי כאשר ינכסתי אל הלדיקים ללמוד ממעשיהם והרגלתי
 שבוך שמי הרגשתי בעלמי שינוי לטובה מיום אל יום
 המורה לשמה ובכוונת הספלה ושאר מעשים ועתה איני
 כלל השינוי ונדמה לי כמו יום אחתול כן היום וכמו
 עמר והשיב לי בדרך משל כשהתינוק לומד א' ב' או
 או חומש מדי יום ביומו כי השינוי בו שלומד יותר
 מלמד אחתול למשל בשבוע העבר למד פרשה א' חומש
 לומד ב' פרשיות וכיוצא בו משא"כ אס הולך ומתגדל
 בגלגל נפ"ת עם הפוסקים והוא מפולפל גדול אין כי
 יום מיום אמנם לפי ראות עיני השכל בודאי מה
 עתק בגדולתו יום מיומו במדרגה הוא גדול חלק אלפים
 המדרגות שהתינוק נעחק בכל השנה כי המה בקטנות
 ודפ"ח והוא דבר חכמה ופלאה ועפ"י הענין הג"ל תבין
 כמה ענינים בספירה בגדלות וקטנות :

ענין השער
 שפעה והמנהג
 אס הבן הולך
 לבישו בשער
 בזה תבין
 שמי כי אז בגל
 שבראש
 מגלה
 ה' עושה
 מדר ושרע
 שרע על
 שר (חסר
 והבשר למור
 תתנו בבשר
 ע"י כר
 ת לכס לא
 גמרא כשר
 חנה הודו
 שמתעבדת
 אפי ולא
 ש מפני
 ה ישראל
 ה היו בתק
 לאו ביד רמ
 י' בוחת כה
 ה והתקשר
 קדושים
 חמר נ"כ
 אל ונאמר
 אחד כי
 הוא שיר
 ע להשר
 ב"ה זה
 שר לה
 זין וככל
 חני פ"י
 כל חתנת
 וזומים
 במלוחין
 שים כמו
 ולכאור
 בקדושין
 משא"כ
 במעשה
 יתנה
 הנאה דמק
 מתנה

הרוח פי' רצון דהיינו שאנו צריכין להתשיך אור הרצון כדי שיצורר ע"י מוריד הנשם כי ג"ס עולה שבי"ל ע"ה צירוף י"ם לי"ב ע"ס בכונות אבל לענין מוריד הטל שהטל המשכחו מטלח דבדולחא שהוא מקום נבזה ושחא אין אנו צריכים להתשיך הרוח כי אין בכוחו להתשיך הרצון שלמעלה נבזה מעל נבזים רק כאשר לפעמים לפי הזמן י' איזה הצטרכות להתשיך הרצון רעוא דרעוין אז יודע תעלומות זמין לפה איש צריך בחפלתו לומר משיב הרוח ומוריד הטל בימות החמה שלא בכונה ומשך ע"י דבריו הקדושים הענין הניל וז"ס אין מחזירין אותו והכן וזה שלא חשב המדרש הנ"ל מפריח עללים כיון שהתחיל לחשוב בעץ החיים ומשיב הרוח כנ"ל והכן :

פרשת מצורע

והזהר על המטהר וגו' ושלח את הלפור החי' ע"פ השדה דהנה הפטורת מצורע אנו האשכנזים מסיימים וירמסו אותו העם בשער וימת וצריך לתת טעם על סיוס הזה בפורעניות רק שהנה השליש הזה פנס בחלישע הנביא וילעג לנו וע"י פנס במלכות שמים אשר דרכה לענוש לעוברי רצונו מדה במדה כמו לפרעה שכל המכות היו מדה במדה כדאי במד' וכן המן ושאר רשעים וסידר הענין לענוש מדה במדה כדי לנלוח המלכות לפני כל יושבי תבל שידעו כי אלהים מושל באפסי ארץ סלה ושלח יאמרו מקרה הוא או דרך הטבע לכן הענוש בא מדה במדה שפנס בה ואז ילא באור משפט מלכות מלך עולם כי הוא מעניש לעוברי רצונו ומשלם שכר טוב לצדיקים וכן השליש אשר המלך נשען על ידו נפרע במדה הנך רואה בעיניך ומשם לא תאכל ונתגלה כבוד שמים בזה לכן אנו מסיימים בפורעניות כזה כי הוא כבוד מלכות שמים כנ"ל והנה המצורע נענש על לשה"ר שדיבר בפיו וע"י הננעים באים והי' משפטו בדר ישב עחץ למחנה כמנוחה תחת אשר אהב חברת יושבי קרנות וכן הצפריים באו על פטופעי לשון כוודע כדי לענוש מדה במדה כנ"ל שהוא כבוד מלכות שמים וזה והזה על המטהר שבע פעמים וטהרו דהיינו לטהרו שבע בחי' כוודע ואחר כך ושלח הלפור החי' על פני השדה היא המלכות שתגלה על ידו והנבז נבחר מה שכתב האר"י בכוונת הקדוש יתגדל ויתקדש ש"מיה ר"בא ר"ת גימ' ששה פעמים אלהים וס"ת גי' הויות יג' אלהים ע"ס : ואנו נבחר לפי דרכינו כפשיטו כי הר"ת יו"שר כי זה יושר גדול שיתגדל ויתקדש שמו של הקב"ה לכן גימ' ששה אלהים כי כל הדינים צריכים להקדים לדבר שהוא יושר כזה ואנו ממתיקין אותו שישכחנו עמנו כמ"ס בנוסחי כלס אהובים כלס ברורים כולס גבורים כמ"ס במ"א באורך כי לכל דבר ודבר צריך שישכחנו כל פתליא של מעלה הן לתת שכר טוב לעושי רצונו כלס אהובים ורוליס בזה או כשהקב"ה רואה לעשות דין בעוברי רצונו כלס גבורים ואפי' החסדים מסכימים לזה וזה הנוסח בקדוש כיון שיתגדל ויתקדש שמו של הקב"ה ואז יעניש לעוברי רצונו ונס הרחמים יסכימו

לזה כמו ש"ס בס"ת נ הויות יג' אלהים יתגדל ויתקדש שמו רבא (ס"ת גימ') אותיות של"ו ש"ס שלום במחמתם וכולם מסכים לדבר אחר והכן :

צורה

הכהן ושחט את הלפור האחת במדרש הסיד' בדר יב שפתיס ריב"ל אומר חס הניבו שפתיו של אה בחפלה יהיה מובטח שנשמעת חפלתו מ"ט בורה יב שפתיס שלום שלום וגו' ריב"ז אומר חס כיון לבו בחפלה הוא מופט שנשמעת חפלתו שנאמר חסין לבס תקשיב אזנך כד שפתיס מנייה זכוון וכו' פיין צפ"י ירי משם דהנה המצורע פנס ב"ש הרע כפטופעי דברים ונקרא מוליח רע לכן נענש מדה במדה כנ"ל ועיקר טהרתו היה על ידי ששכנע רוחו בקרב וישוב ה' וירחמו וישלח רפואתו ולא הצטרך כלל לרפואה הטבע כנ"ל זה בספרים קדמונים כי הקב"ה ברא באר' עורקים וצדיקים המוליכים הדס בכל הנוף וכן י' גידים המוליכים אור המוחלכל הנוף ואסח"ו יסתם אחרתהס ח"א להסתקי' עד אשר יפתח בקילוחו כוודע וכן י' בארס גידין שאין בהם דם בליא פלאקס אדרין דהיינו שהם אינם יודעים מה פעולתם יודים לפת"ש האר"י ז"ל הנס שהם סתומים ואין בהם אור או מ"מ הם מוליכין אור הרק שהוא החיות מהמוט לכל הנוף ובודאי חיו חס יסתם אחר מהס י"ולר איז חולי בארס הנוף ובטול חשימו למשל מהמוט מתפשט החיות והשכל אל הרק אל הרגל לעשות כרצונו וזה ההתפשטת ופקודת הרצון עליה מתפשט ע"י עורקים הסתימים הנ"ל לכן ח"ו ע"י איזה סתום בין המוח והיד או הרגל אז יכלאו מעשות פעולתם ורצון האה וכו' שאנו רואים לפעמים שהאדם יושב במקום אחר וזמן אומרים שרגלו ישן דהיינו שנאלה מעשות פעולתו להלך נשכח מאתו ע"י שלא היה תפלה החיות והשכל מהמוט כל זה הוא להזכירו וכן ח"ו יקרה לפעמים לאדם איזה לקותא ובע"י חשמים אבר אחד מכל וכל מפני הסתימה ח"ו באיזה גיד הדי ולכן צריך לבא לתפלת הצדיק ולברכתו כדי שיביא עליו או שלמעלה ופקודת הש"י להזכיר לאיבריו שיעשו פקודתם כמ"ס ופקודתך שמרה רוחי כמ"ס בעל חובת הללכות וזה השם שחרנס על מצורע סניור"ל שנתאר ממנו השפע של סתום בעונותיו ומתילא פרחס הנגע וזה עלתו היה טהרתו (ויבא ח הכהן שהוא הצדיק הגדול ונס בעלמו) ע"י ששכנע ושב אל ה' בכל לבבו ומקב' עליו שלא לעשות כמעשהו ורדו נשבר בקרב ואין רואה זכות לעלמו י' אז כתיב ח"י ה' אשכנן את דת וז' שסיים המדרש כד שלמין מיני' זכוון ר"ל כשבא להעניש לסבור ולדעת כי אין עוד שום זכות מאתו או בורה יב שפתיס שלור אז יתיקנו שפתיו ואז שלום לו ומה שנחלקו שס במדרש איכא לפרושי עפ"י מה ששמעתי אומרים שהרב הקדוש מר' גרשון אהר פעס אחת למורנו הרבי"ם ז"ל בזה"ל כ"ו שאה תוכל עוד בחפלה לומר ב"ך אתה עפ"י רצונך תדע כי עוד לא הגעת לכוונת התפלה כי כ"כ צריך האדם להיות בהתפשטת עד שאפס מאתו כח ושכל לדבר בחפלה . והדברים אמתים

הוא ש נכנס מעל נכוח אמת שהארס מופטע מכל נשמי ומכל
 קולו ומקושר רק בכוראו ואינו יודע אפי' לדבר תפלתו
 שיהיה אמת ודביקות אבל מ"מ הוא מדבר כסדר כל תפלתו
 המה כי מן השמים מרחמים עליו ונותן לו דבור וכח להתפלל
 ומה ארני שפתי תפתח וני' זה דפליגי ריבין אומר אם כוון
 בתפלתו מובטח ששלוס לוי זה אמת אם הכוונה מצויה
 בלבו בלבו של אדם כראוי בודאי תפלתו מתקבלת : וריב"ל
 על המהלך הי"ל שהו' נכוח ומתפשט א"ע מכל מיני
 נשמי ע"י הדבקות רק שהניבו שפתיו ממולי בתפלי כנ"ל
 אז שלו לו :

אשר

כי יזוב זוב דמה ימיס רבים בלא עת נדתי :
 במדר' הס"ד ראשו כחם פז וגו' : ראשו זה
 המדב' וה' קניי ראשית דרכו : א"ר הוני' בשם ר"ל שני
 קדמה תורה לבריאת עולם שנא' ואהיה אללו
 וגו' : כחם פז אלו ד"ת שנא' הנחמדים מוזב ומפז
 קולותיו תלתיים וכו' אלו קולי' האותיות וכו' בני הן
 שחורות כעורב בני' שמשחיר ומעריב בהן ר' שמואל
 פתר קרא בפרשות' של תורה שחורות כעורב א"ע
 כאלו הן שחורות ושחורות לאומן ברכים כגון הלכות
 ונעשים נדה ויולדת אמר הקב"ה הרי הן עריבות עלי
 וערבה לה' ימי' עולם וגו' דהתורה מרמזת לנו בהלכת
 על ימי' החורבן שאנחנו שרוין בחרץ נכדים ובפרט על ימי'
 שבט ששנים כמו קטנות שבספירה וימי' תמוז ואז עבת
 וז"ל הפסוק ואשה היא הכניי' כי יזוב זוב דמה היונו
 והמרת והמרתקות מאלוקי נעוריה : בלא עת רומז על החורבן
 שכלו כל הקליין ואין אמתו יודע עד מה זה נק' בלא
 עתק נעלם ונכחד מעין כל חוזה והגם יראה לכאורה
 שבר' שלכן ארך מן החורבן שלא גודע הקץ כדי שהיה
 חלה העתידה גאולה ושמה לעומתה בלי ערך ובלי קצ' וכמ"ש
 קיים כי כל מה שהולך שוטה במעי' אמו בעיבור ויתר
 יצא ויתר בכוחו וכן כל החורבן שהם כדמות עיבור
 יצא במדר' במלרים היו ישראל כעיבור במעי' אמו כגודע
 ולכן כל השוה"י לע"ע ואנחנו מחכים לאור יום ואין
 לנו זה מחסרי הבור' כי לפי ערך כובד החורבן
 יצאו תגדל השמחה כפלי כפליס עד א"ס ואין קץ והגם
 לנו לעד בפרט בימי' הנמוכים הי"ל עכ"ז יש לנו לשמח
 בתורה והעבודה כי בודאי כ"ז היה גלוי וידוע לפני
 כל ברנע שבר' עולמו שהביט מראשיתו עד אחריתו
 שן לא היה שמחה לפני הקב"ה כיום שנבראו בו השמים
 והכל לפי והרשיח נתונה וכמ"ש כבר בעין שבר' סדר
 מלת הבורא ית' ויחן בו כח להשתנות ע"פ אופן
 לפי מעשה בני' ואעפ"כ הכל גלוי וידוע לפני האופס
 ומגדול ועד קטן וכמ"ש הרמב"ם ע"פ כי לא מחשבותי
 שבענין זה נלאו כל הלבנות מחקר לדעת זאת
 מי ששיב סוד הזה זולתי הודע הכל מעלמותו ב"ה וכמו

שירת

שנתן לנו את החורה שנעבדהו ע"י והיא היתה כחובה לפניו
 במרום מגדול ועד קטן כמ"ש חז"ל וכל מה שמלמד ותיק
 עתיק לחדש כמ"ש ראשו כת"ס פז ואמר אדמו"ר מהר"ם
 ז"ל צדוק כת"ס נוטריקון כהונה תורה מלכות רומז לתלת
 ראשון כי הכהונה הוא חסד עליון ומלכות היא גבורה דעתיק
 ותורה היא עמוד' דאמלעתי' זה ראשי כתס פז שבדברי
 שררי תורה הנחמדים מפז שרשם מראשו ואפי' קולותיו שהם
 קולי' אותיות מלשון קוליס כסוחים פי' הגם שיש בס' איוס
 דברים המרמזים על החורבן וימי' קטנות אשר הם כקוליס לנו
 והם כלוליס בתורה ובמי' הן מתקיימין בימי' שמשחיר ומעריב
 בהם ר"ל לא כאותן שוטים המעבירים ימי'ם בהבל הגם
 שבצונס לעבוד ה' מ"מ הם מביטים ולופים וזוכרים לעלמס
 איהם יוס' שיעברו ה' ומתחממים על איהם יוס' שלא לעבוד ה'
 באמרם שאין דעמס ללולה בפרט בימי' הנמוכים הי"ל ובאלו
 אינס' מתקיימים רק בני' שמשחיר בשעת הבחירות כמו בשמרת
 ומעריב אפי' בשעת ערבית והשכות וכמ"ש אדמו"ר הי"ל שהבן
 מחויב קודם להתחיל לדבר לפני אביו ולעשות כל יכולתו עד
 שירחם עניו אביו וכן הדין לענין התפלה ותורה וכל המצות
 וגם דברים לריבין חיווק עד שירחם ה' ויגלה אהבתו וקרבתו
 ואע"פ שהן שחורות ערבות עלי' כמ"ש במד' וכן יהיה פס' כל
 הזמנים וכל הקטנות חכם לכשיראה יספך הכל לישועות וטיבות
 ונחמדות : ונחמדות :

פרשת אחרי

בתונת בד קודש ילבס וגו' יל לבאר דברי הפייטן במוסח
 עבודת יוסי' שכתב על הכס"ג עומד ומשרת
 כמלאך מיכאל ונראה כי מיכאל רומז לר' בגדי' כה"ג כי אותיות
 מיכ"א של מיכאל הם נוטריקון מ' אגפ"א כי אות' א"בנט נשאר
 י"ל של מיכאל מרמזים על מכנסים שבהם שני חלקים על רגל
 ימין ועל רגל שמאל ור"ת של ימין וס"ת של שמאל הם י"ל חס
 עומד ומשרת כמלאך מיכאל שבד' בגדי' לבן נעשה מרכבה לשר
 החסד העליון :

במעשה

ארץ מלרים וגו' במדר' הס"ד כששנה בין
 החוחים מה שישנה זו אינה בטילה אלא ע"ג
 ריחה כך ישראל אינן בטלין אלא ע"ג מליות ומע"ט מה ששנה
 זו אינה אלא לריח כך לא נבראו לריקים אלא לגאולתן של בני'
 מה ששנה זו פולה על שלחן מלכים מחלה וסוקן כך ישראל
 הן בנשנה זו והן הן בעוה"ב מה ששנה זו מחוקת לשבתות
 וימי' טובים כך ישראל מחוקקין לגאולת מחר א"ר ברכים אמר
 הקב"ה למשה אמור להם לישראל כשהייתם במלרים הייתם
 רומים לשונה בין החוחים כו' תנו דעתיכם שלא תעשו לא
 כמעשה אלו ולא כמעשה אלו : ובמד' חזית אנה הלך דודך
 היפה בגשים עבות' אמרו לישראל אנה הלך דודך ממלרים
 לים לסיני אנה פנה דודך מה כני' מסיבה לעבות' מה טיבכם
 שואלים עליו אין לכם חלק בו מאחר שדבקתי בו יכול אני
 לחרש

לפרוש ממנו מאחר שדבק בי יכול הוא לפרוש ממני כל סן
 דסו' לנבי הוא אחי הנה ידוע כל מה שבדי הקב"ה לכבודו
 ברא בשביל עושי רצונו שנקראו ראשית וכל מיני הברואי'
 מחעלי בעליית האד' וכל מיני מאכל יש להם עליו ע"י איש
 מעושי רצונו האוכלים מעושי רצונו לבחי' מדב"ר והיינו
 כשהאדם האוכלים עובד את השי"ה בכח האכילי שהוא נמלא
 עיקר ביטולס הוא האכילה זה הוא עיקר העלייה שלהם וכן
 בכל מיני הצטרופי האדם ער"י יש להם על"ים ובשונה שעיקרה
 לריח ער"י העלי' שלה ולז"א במדר' מה שושנה אינס בטילה
 אלא ע"נ ריחה. כי העליה הוא ביטול ע"ס יסודם לעלות
 למקורם. כך ישראל אינן בטלין אלא ע"נ מצות ומעט. כי
 ע"י המצות ומעט מכניעין ומבטלין החומריות לעלות ולהדבק
 באור עליון איש ב"ה ומעלין כל הדל"ה עממם. ומכ"ש אחי
 ישראל הצדיקים אשר בעת עשייתם המצות ומעט ממם מחפרסים
 מהגשם ונדבקי' ממם בו ית' ויש אזו ממם ביטול להנוף: מה
 שושנה זו אינה אלא לריח כך לא נבראו הצדיקים אלא לנחלתן של
 כו' הם שאלו חז"ל אין לך דור שאין בו כאברהם יצחק
 יעקב משה ודומיהם וכאשר עימינו רוחות ב"ה בכל דור ודור
 צדיקים יסודי עולם השי"ה יאריך ימים ושנותיהם. אל חמתה
 על עיכוב גאולתינו. כי הפי' הפשוט מורה על גאולה מלרו'
 הממחרשות בכ"י רח"ל. כמ"ש לא תאמנים כו' שהעמדות
 להם של בית רבי ומכמי הדורות. אכן עיקר הכוונה על גאולת
 נשמות ישראל להעלותן מתמות שיעבדו ה"ה"ר וסע"א.
 וגאולה זו האמיתית אינה כ"א ע"י הצדיקים המעלין נשמות
 ישראל ברוב כוחם וגודל קדושתם לפניו ית' וממשיכין להם
 נוחין חדשים לעבודתו ית' מה שושנה זו עולה על שלחן מלכים
 כו' הן הן בעושי' הן הן לעושי' הנה ארו"ל מאי עושי' עולם
 שכבר בא כב"ר הוא רית כי תר ב' יסר ר' אשית שסס שרטי
 נשמות ישראל ועושי' הם שבעת ימי הבנין שבהם עבודת האדם
 וכפי עבודתם ית' ככה משפיע להם רב טובו. והוא פי' המדר'ר
 שעכו"מנו שאלו לישראל אנה ממלרים לים למיני ר"ל מאז שגילה
 אלהותו עליכם במלרים ובים ובמיני אנה פנה עכשו כאמור
 איש לא אלהיך וכ"י משיבה מה עיכבם אין לכם חלק בו.
 ואנו מאז נדבקנו בו במעמד הכבוד: כל הן דסו' לנבי הוא אחי
 פי' הגם שהוא ית' בלי סוף: ולית לצייר ליה בשום אות וניקור
 עכ"י מאהבת ישראל עם סגולתו למאס עלמנו כביכול להיותו
 נמשך באותו ולירופי נשמת הקדושים להאיר ולהשפיע להם
 דרך עבודתם וזהו כל הן דסו"א. הו"א דבר סתר רומנו על
 הבורא הנקטר תכל רעיון מ"מ לנבי אחי כנ"ל מה שושנה מתוקנת
 לשבתות וי"ט כמ"ש הפוסקים להשלים מאה ברכות כך ישראל
 מתוקנים לגאולת מח"ר ע"ד הסתוב בל"י אלהים עשה את
 האדם היינו ברמ"ה איבריו וסס"ה גידיו נגד רמ"ה מצות עשה
 וסס"ה מל"ת זו גאולת מח"ר: שעי' בירור הרמ"ה מ"ע לקיים
 מה שאפשר בפועל ומה שא"א ע"י ושלמה פרים שפתינו ע"י
 יתעורר האהבה מה שהיה משיב אסור ימינו ולאקמא לה בימין
 דיליה ועוד יר"ס גאולת מח"ר קיינו שיהיה אהבה ואהוה

ביניהם חו גאולת מח"ר שתחנלה האהבה כמ"ש כימי לאחק ממלרי'
 ארצו ופלחות ולזה ח"ר ברכיה ששורש נשמתו להמשך שש
 מצרכה עליונה י"ה לר"ה לא תהיו סבורים כשחבאו לארץ ישראל
 ותהיו במדרגה עליונה לא חצטרכו כי להזהר ממעשה ארץ
 כענן לא כן אלא תהיו יודעים שגם בארץ כענן אחס כעושה
 בין החומים ומשיבה כ"י כחפוח בעלי הים כן דודי בין סבנם
 ואני בללו חמדתי וישבתי כמו שפירשו ר"ל. ואמרו בני למע
 נמשלו ישראל לחפוח על שהקדימו נעשה לשמע ע"ש והקטן
 בתוס' דחפוח אין פרו קודם לעליו. ועוד דה"ל לאחיו קה"ה
 וריח אפך כחפוחים ע"ש באריכות: אכן באמת במדרשים הנוסחים
 היא מה חפוח ינו קודם לעליו וכן הוא באמת שהן הוא קודם
 לעליו ולזה נמשלו ישראל לחפוח כמו החפוח ינו דסו' שרטי
 הפרי קודם לעליו כך ישראל שרטי ושממם במקורם בו ית'
 קדמו לכל העולם וכאמור קודם ישראל לה' ראשית ולא קשה
 חו קושיית החוסי'.

פרשת קדושים

קדושים תהיו במד"ר א"ר יודן כתיב ואתה פרוש
 רוממות אהה נוהג בעולמך: נתת כבוד
 לאהרן לעולם ברית מלח עולם היא נתת מלכות לרוד לעולם
 כי נתת קדושה לישראל לעולם שנא' קדושים תהיו המד' חשב
 בכאן כי הקב"ה שלא כמדת בו"ד שכל מתנתו של בו"ד הם
 לפי שעה ומשתנות לפי שעה ולפי רוח אהרה ואם כן אין מתנתו
 כלום וכתיב אל תבטחי בכך אדם וגו' כי מאח' שאין כבודו
 לתת דבר לעולם רק שמשנתנה לעתים וסרקים אין ליחל לו אלא
 להקב"ה הגם דנחית מרגוהי בהשתדלות ומשפיע לנו כבוד
 והנהג' מדה במדה שאדם עושה מ"ס אין שייכות שום מדה
 אצלו והכל כלול באהדותו הפשוט דלית מחשב' תפיסה ביה
 ואין כה כסה לאומרו וכאשר השיבותי ס"א לשואלי דבר אשר
 שאלני בענין הספירות בחקירות הראשונים מאחר שאין לתאר
 הא"ס בשום ענין והמקובלים אמרו כי משתלשל ומתלבש
 בעשרה ספי' והם אחד קשה הא"ך אפ"ש להבין על בוריו עשרת
 דברים והם אחד והשיבותי לו ע"ס שכתב חובת הרבנות בשער
 היחוד אשר נזהר מלתאר הבורא ב"ה בשום צד ומחשבה וס"ס
 כתב תוארו יחיד נמציא קדמוין ע"ש וצ"ל איך מתואר בשלש
 בחי' כי שלש' אינם אחד אלא צ"ל האמת שהבורא ית' הוא
 אחד והוא הנמצא והוא הקדמון אלא לפי שאנתנו למטה ואין
 כח בנו לדבר כאחת שרשה תארים עד שמוכרחים אנו לדבר
 כ"א בספי' עצמו אבל למעלה כל התארים והשבחים הם אחד
 באהדות הפשוט וכן הענין בספירות ודי למבין ויש המדרש
 רוממות אהה נוהג בעולמך כי כל מה שנתת הן הבהונה לאתרי'
 היא לעולם וכן המלכות לרוד כי דוד על שמו נקרא שהותת
 מדתו מלכות וסי' שרצה להמליך הבורא ב"ה צ"ל בלבו אסס
 ואוסס וזה רמז דוד בשמו דכ"ה וא"ו דל"ת דהיינו בחי' דל"ת
 סובבים אותו מלפניו ומאחוריו כמו שאמר כי עני ואביון אנו
 ופי' אנכי כי הביאתני עד הלום אלא אהה ה' לבדך הגות' ל'
 כח לעשות חיל להמליךך והוא הו' שבאמצע אותיות דוד שדגו'
 המשכה מתי עולמים ולזה חסידים הראשוני' היה שוהין שע'
 אחת לפני התפלה וכן לאחר התפלה דהיינו להתיישב ברה"ק
 ולהיכיא א"ע ולהזכיר א"ע איך הם אסס ואין נגד הבורא וע'
 אה"כ

בין בחי' עבריה ובין בחי' אמה ולכן מותר לישא גיב' שפחה . ולכן אמר הכתוב לשון נחירת לשון חרפה שע"י שהיא נחרפת ומיועדת לו מתגלה חרפתו שאינו במדרגה כשישראל גמור כי ישראל בן חורין עדיף ממנו ונכוה במעלה :

פרשת אמור

שור א' כשב או עז ונוי' במדרש ה"ד צדקתך כהררי אל מה ההרים ראוי' להודע ועושי' פירות כך הצדיקים עושין פירות ומטיבין לעצמ' ולאחרים למה"ד לפעמון זהב והני' שלו מן מרגליות כך הצדיקים מטיבין לעצמו ולאחרים שנא' אמרו צדיק כי טוב כו' : מה ההרים הללו כונשין עד התהום כו' : כך הצדקה כונשית את הפורענות שלא תבא לעולם מה ההרי' הללו אין להם סוף כך אין סוף למתן שכרן של צדיקי' כו' ר' ישמעאל אומר הצדיקים שעושין התורה שניתנה מהררי אל הקבי"ה עושה עמחן צדקה כהררי אל : עוד שם ס' ל"א : צו את בני ישראל . הה"ד תקרא ואנכי אענך : כמד"א אז תקרא והי' יענה למען חכסוף למעשה ידך כו' אמר איוב לפני הקב"ה רבש"ע העליוני' ותחתונים ברשותך ואתה למעשה ידך תכסוף אלא תשגיח על מעשה ידך כו' ע"ש : הגה ידוע שכל העבודות ומעשים שאנחנו עושים הכל הוא בעזר הכוה"א ית' כמ"ש כי היא הנותן לך כח לעשות חיל אפס שקצת בחירה מסר השי"ת ביד ביא להטיב מעשיהם : והוה ס"י הכל ברשותך : אלא תשגיח במעשה ידך היינו לקצת הבחירה שבידם ולכך כשווכי' להכריח ולהטות בחירתם למעשה המוב כמ"ש גבורי כח כו' בן מכריחים וממתיקי' הדינים : כמ"ש הרב הק' המנו"ח מ"א וצ"ל מנו"ח שור או כשב או עז ונוי' : רומז למדרגת הצדיקי' והיה שבעת ימים חתה אמו כו' כמ"ש בזוה"ק דאמא קרישא אחידא ברצועה ומסתקת הדינים בן צדיקי' ישראל הצדיקי' להיות במקו' האם ופירוש אחידא ברצועה הוא עדין שעולה ומתקשטת במעשיה' של בני עולם וביוס' מדתם עונבי' סנים של זעם ותחלוא רצון ברכה ונדבה להשפיע העולמות כל מיני טובות והנה הצדיקי' הם נעדרים מכל וכל עיקרי מעשיה' אינם כ"א שהוא יתברך ישמע על ידם כל מיני טובות לעוה"ו ולכל העולמות והם אינם כ"א מעבר להשפעתו הקדושה והוה פירוש צדיקים עושין פירות ומטיבין לעצמן ולאחרים ומתקנים דיוקן האדם והוה למה"ד לפעמון זהב ר"ל שהם בבחי' זהב טהור ביראתם לפניו יתברך ונעשו' כלי' ומעבר להשפעתו ית' והוה של מרגליות גי'ל הם אותיות יג"ל והוא שם השפעה משם מ"ב ור"ת יג"ל פדיון זרע ק"דושו ולפעמים הפ"א נתחלפת בכי"ת בצירוף בוי"ק כמרא' הכזק רומז על השפע שתתמזר על שארית נחלתו ועל כל העולמות ויש מסור ונוסף עוד בגודל תענוג ושעשוע ואלו הצדיקי' העובדין בן עבודת מתנה ממש בלי שום גמול כ"א על הסורעניות והוה צדקתך כהררי אל ר"ל שעוברי' ועושי' מעשה האבות הק' הנק' הרים ולהרי' אלו כיון המדרש באמרו מה ההרי' הללו אין להם סוף כ"א ממש כך א"ס למתן שכרן כי הוא גיב' ע"ד צדקה והנינה בלי שום גמול והוה ס"י עמרת תפארת שיבה בדרך צדקה תמצא היינו עולמות עליוני' הנק' שיבה ע"י דרך הצדקה הנ"ל נמצא' ומשפיעי' חסדי' גדולי' ורחמי' פשוטי' בכל העולמות וע"י התורה שניתנה מהררי אל היינו תורה הקדומה וחכמה של מעלה הקבי"ה עושה עמחם צדקה כהררי אל ומשפיע על ידם על מיני טובות וברכות לכל העולמות א"ס :

והיה

ר"ל אמר משל למלך שנכנס למדינה וגזר ואמר כל אכסניא

אמר אחר התפלה הגם שהודו והמליכו את הבורא ב"ה התיישבו ב"ה ויתנו אל לבם כי לא בכוחם עשו כל אלה רק בכח א' ונתת הקדושה לישראל היא לעולם הה"ד קדושים תהיו כי לא כתיב לשון ציוווי רק לשון עתיד כי בוודאי תהיו קדושים ויהי דבר כל ישראל יהיו קדושים לעתיד ויהיה תיקון לכל העולם וזה תוכחות מגולה רכל איש ואיש שישים אל לבו ויסו' לתיקון ולהיות קדוש יראה עכ"ס בבחי'תו לקדש את העולם והלאה ויהיה אהוב וידיד לפני המקום ב"ה : והענין שברבנו כי הבורא ב"ה לעילא מכל דרגין הגם שמתפאר בעבודתו ומתנהג לפי מעשיו רמזו חז"ל במד' שכתבו קדושים הוא א"ר ברכי' שהוא קדוש בכל מיני קדושות ויהי בקדושה דרכו בקדושה הילוכו בקדושה חשיפת זרועו ויהי קדוש מרמות על מדרגה גבוה חכמה עליונה לכן אמר אלהים שמתלבש בוי"ק ונקי' כתיב אדם לשכת בית ולכן שש המדות מ"ס הוא קדוש ומרומם על כל ברכה ותהלה והכל הוא אחדותו הפשוט והבן :

במדרש קדושים תהיו הה"ד ישלח עורך מקודש א"ר לוי כל טובות וברכות ונחמות שהקב"ה עתיד ליתן לישראל אלא מציון ישועה שנא' מי יתן מציון ישועת ישראל כו' כי יצדק ה' מציון שומר תקעו שופר בציון מל וברכה והיום יצונו כולל המון וגו' כי שם צוה ה' את הברכה תורה כי יצונו ונצא תורה עזרה וסיוע ישלח עורך מקודש כו' ומציון יצונו מעשים שיש בידך כו' ע"ש ר"א"א משל לבני עמון ויהי עמון נתן אחת בראשו ושנים בראש בניו כך יהיו ויום העליונים מתחילים להקב"ה שלש קדושות מה ב"ה עושה נותן בראשו אחת ושנים בראשן של ישראל הה"ד יצונו כל עת בני' קדושים תהיו והתקדשתם והייתם קדושים קדושים תהיו יכול כמנוי ת"ל כי קדוש אני קדושת למעלה משתכם ע"כ ידוע שהצדיק נקרא בשם ציון גיב' יו"ס ויש לו שם אשר נק' בשם ציון היינו כי שלש אותיות יו"ן מציון צ"ת ויום העליונים כ"י ידוע שבכל הצירופים עצמותו קודם כמו בראש כבודת הנענועים : שצירוף נצ"ח היא ע"ש נ"ח צ"דק וצ"ת ויהי' והצדיק כוללם ומשפיע לכני' הוא ה' אחרינה ונקר' צ"ת ציון ומשפיע להם כל מיני טובות והוה כוננת המד' ויהי' ישועה שנא' מי יתן מציון ישועת ישראל הוא שעשועי' ע"ס בני' עם קרובו ע"י הצדיקי' והנה כתיב ושעשע יונק על ימיו : והוא הרמז על יהודים הנעשים בימי הספירה שהם יציקו ונקי' ע"ש חור פתן כמבואר בפרע"ה ככוננת ה' של ית' המאמר בזוה"ק בהאי טייל לא תשאל עכ"ד ועכ"ז וכן בו החסדי' הגדולי' והגם שהם בחי' יונק מאירים בו השפיע' ומתקים הי"ד ע"י העולמות העליוני' וליתר ביאור מן המצר קראתי י"ה ענני' במרחב י"ה כי שורש הספירה י"ה שיעורי' ושערי' הוא מנצמד' כפולי' שהם שרשי הנבוכי' שכן ניטמי' ר"ס וכשנחלקי' להי' חלקים ע"ש ה' אותיות עולי' אות נ"ז והם אותיות המגבילים הדבר להיות מרוב בעדו אמתנו גואלינו ודומיהם והוה מן המצר קראתי י"ה נשחכ י"ה ונמזקה ההנבלה ע"י מ"ח"ב ר"ת רח"ב רב ח"ב :

הסר תשלום המאמר

שפחה נחרפת לאיש ופי' אכן עזרא כי נחרפת הוא מלשון חרפה ע"ש ונראה ע"ס מ"ש רש"י בחציה חורין וחציה שפחה הכתוב מרוב והוא מאורסת לעבד עברי' ע"ס כה ע"ש כי הגה עבד עברי' הוא בחי' מטיע שבין מדרגי' ע"ס וכן מדרגת עבד כנעני' כי מדרגת עבד הוא מעולי' היציר' :

למלך ממלכתו
סמנך עמך
לארץ ישראל
נמעמם ארץ
לחם כמטות
די בן סבנים
גו בני לבם
ע"ש וקטנ
ללחמי קת
ש"ס סנסוס
ז סוף קוד
דחוף סת
קודס בו י
ית ולא קת

אמת מרוב
נתת כוננת
לדוד לעולם
יו המד' חשב
של ביד ה'
בן אין סתנו
שאיין ככות
יחל לו א"א
ע לו כמדר
ת שום מרה
חסיפה ביה
לי דבר אשר
שאיין לחא'
ל ומתלבש
בורי עשיה
רככות בשע'
מחשבה ומס'
חזאי בשליש
רא ית' הוא
למטה ואין
ס אנו לדבר
ים הם את
ד"ש המדרש
בכוננת לארץ
קרא שתחת
לכלו אפס
בחי' רליה
ואכיון אכ
דרך הנותן ל
ת דוד שהו'
שוהין שע'
יישב ברות
הכירא ו
אח"כ

בשמים ובדבורים ובמחשבותם ועל כיוצא בהם נאמר מה יקר
 תהיה אלהים וגו' אי מה לבנה זו פעמים חסיה כך בני פעמים
 חסיהם מדרגתם תליל ברה כהמה אי מה אלו אין להם אימה
 ואלו אינם כנגדנות בני ריל שאימה בני ה' מוטלת על עכומי
 עמם ירננו וני הפול עליהם וגו' וכולם היו נכנעים תי
 מנין שיש להם אימה תליל וגובה להם ויראה להם נוכיה רומן
 ענין עליון ומשם מאיר בחינת יראה מהירה על יחדי סגולה
 היא כתר עילאה איכם הוא לנכי עילת העילות וז"ל שיש
 יראה הוא כמו ש"י י"ש עולה כתר משם נמשך להם יראה
 ומהם שורש מרות האבות כמיש מה הרים אין להם סוף
 ומהם כונת המד' כנגן מיכאל ודגלו ונכריאל כו' : כי הם
 למדת האבות כנדע והנה כל השאלות והחלוקות
 לא תהיה המי' לא תהיה ענינם כאמרו אי מה חמה קופחת כו'
 למת ככונה הענין הוא כי יש בחי' קופחת אצל ישראל כנגן
 ורננו להבניע שונאי השם כיא להורות שיש גם בחינת
 לבנה כמו שאמרנו והם הצדיקים המשמרים עצמם שלא
 יבטל שום אדם ע"י וכן אי מה רבנה פעמים חסיה כידוע שיש
 וחסיון הוא ירידה מדרגה לפעמים והירדה היא צורך עליה
 וכן קמנת שני שיכא לודי גדלות יותר אכן באמרו אי
 לרשון שאלה בלא החליט כיא תליל ברה כהמה יוצה להורות
 אחר צדיקים שאינן צריכין לירי יודת וקטנות זו שהם בחי'
 חסיה ועליהם נאמר וישבתם לבמה בארצכם ועד"ז יתפרש
 ומה תליל במלת אי מה שאמר כבולן ועיר אפשר שרמזו
 למת אי מה שמירה על הבידורים הנעשים במדות הנל כעין
 בורות הנעשים מיא סמני הקטורת וכאים לבורר מיה החדש
 וזה אי מה והבן :

פרשת בחקותי

תהרבת בתוככם והייתי לכם לאלהים פירש"י אמר
 עמכם בניע כאהר מכם ולא תהיו מודעו
 כי יבול לא תיראו ממני תל והייתי לכם לאלהים עכ"ל
 כי יבאר שתחלת דבריו שהמזל יהיה באופן שלא תהיו
 עמם ממני : ואח"כ מסיים יבול לא תיראו ממני תל והייתי
 ע"ש שיהיה גם בחי' יראה אכן נראה ע"פ מה המשנה שאמרתי
 אבות ריה מיה אומר הוי מתפלל בשלומה של מלכות
 וילא מורא איש את רעהו תים בלעו עכ"ל ופי' המשנה
 עשה היינו שאחנו מחייבים להתפלל בשלום המלך יריה
 זה השקם וכמה ושאנן מסחר רעה ויהיה שלום בחימו וככל
 ע"ש ישיב ויצליח כי בשרומו שלום לנו ובעין המלתו
 ע"ש עליו לשוב לנו אכן באם כפשוטה לבר הל"ל הוי מתפלל
 ע"ש המלך וגם מה שייכות שאלמלא מיראה להשלום אלא
 וישו ברבי רזיל שכונתם נ"כ התנהגות בני המדינה ועם
 ע"ש שאחנו מחייבים להתפלל שתהיה אימת המלכות מוטלת
 ע"ש ולא שיעברו להמלך באהבה לבר בלתי יראתו תמיד על
 ע"ש כי אז יעשו מה שלכם הפץ כאמרם שהמלך אורכם ולא
 ע"ש וכנס כולם אליו ברצונם בני שום יראה וישבו יחד אתו

תמיד כולם ויתרשלו בשמירת מצות המלך ופקודתו ע"כ המוב
 לירא מאיר גם כן מפני המלך וכשיש אהבה ויראה או חמלות
 מתנהגת כראוי וזה הוי מתפלל בשלומה ש"מ היינו בשלימות
 של מלכות אהבה וירא' שאלמלא מורא' איש את רעהו חיים
 בלעו : ואל יאמר על כל משעים חכמי אהבה : ומלכותא דארעא
 כעין מלכותא דרקיעא וכמיש ירא את ה' בני ומלך וע"ש התדמות
 זה גם כמלכות שמים י"ל כן : דהנה עיקר העבודה להשי' ע"י
 האהבה הגדולה כרשפי אש שלהבת יה לדבקה בו ככל מיני
 אהבות שאנו מרגישינן כהענוגי עוה"י יותר מזה תהיה אהבת ה'
 בלב אוהביו ושונה בה חסיד כאלו חולה חולת האהבה כמיש
 הרמב"ם בזה"ל בסוף הל' תשובה ע"ש ולפי קשום הנפש במעשים
 תגדל האהבה עד שמגידך התענוג יוכל האדם לבא לירי כלות
 הנפש ותשוקתה להפדך מן הגוף כדי להתדבק במקור החיים בחי
 החיים ואמר רז"ל וע"כ אתה חי ס"י שתצורף בעבודתך בחינת
 יראה וחידה ובושה מלפני רם ונשא עקרא ושרשא וכל עלמין
 וע"י בחי' היראה נתהוו בחי' הצמצום והגבול וישו"ב דבר על
 מכונן כידוע לבא' בסוד ה' וז"ש ר"ה ס"ה הוי מתפלל בשלומה
 של מלכות כל' שתתפלל לה' שיתן לכם שלימות של מלכות
 שמים דהיינו האהבה בת וגם היראה בעת שתמליכו אותו בחי'
 ותפלה ומע"ש שאלמלא מוראה ס"י שלולא היראה ותעבדו רק
 בבחי' האהבה או איש את רעהו חיים בלעו איש רומן להקביה
 ורעהו זה האדם שעבדו כדביקות ותענוג ונקי רעים ואחים
 להקביה כנודע והיו חיים בלעו כי מחמת התענוג והרביקה תתפרד
 נפש מהגוף לבמרי ויכן התפלל גם כעד הירא' והו' שלום של
 מ"ש כי בע"כ אתה חי ע"ש האדם' עד אשר קצב לך ים חדרך
 ולפי' ניתא שהקביה הכטיה אם בחקותי תלכו והתהלכתי
 בתוכם כל' יהיה המיול עמכם בניע והיא תענוג הנשמו ודביקה
 הנפלא וכוה לא תהיו מודעוים ממני כי אדרבה מגדל רשפי
 אש תכלה הנפש לבוראה ית' יכול לא תראו ממני כל' כיון
 שלא תראו ממני תניעו להחפשטמו הנשמות ותהיו אסם ואין .
 כענין שנא' יותר מדאי ונשארה נשמתם כמקורם כנדוע תל' והייתי לכם
 לאלהים לאהיהם שתהיה עבודת היראה מצורף לבחי' האהבה
 יצמצם אותה ולהגבילה :

א"י כי המיור בניע הוא שהקביה משתעשע בנשמי הצדיקים
 וגם קודם שנברא העולם היו נשמות הצדיקים שעשועיו
 וס וס ובעבורם נברא העולם כדאיתא במד' למלך הקדוש ב"ה
 בנשמות הצדיקים וכו' . וע"י זה השעשוע הגבול הקביה מרתו
 א"ס לבחי' סוף ושועיו ונכול ועולם לעולם כדרך השתלשלות
 על שנברא זה העולם וזה נק' והתהלכתי בתוכם ס"י כל עיקר
 הירוך שרי מדרגה למדרגה היא כתיכנס ע"י השעשועים שאני
 מקבל תענוג ממעשה ידיכם יכול לא תיראו ממני כל' שמחמת
 החיבה הגדולה שנוצרת לכם כי בשבילכם נברא העולם וכל
 מדרגות השתלשלו' לא יהיה לכם ח"ו אימה וכבושה רק בחי'
 אהבה לכד וזה לא יתכן כמו שאמר התנא בצירוף ויהי מורא
 שמים עליכם ע"ש תל והייתי לכם לאלהים שהוא בחי' היראה
 שצריך להיות ירא ה' תמיד :

ספר במדבר

לישראל שעשאו דגלים כמלאכי שרת ומנין שהוא אהבי שנא'
 הביאני אל בית היין ודגלו עליו אהבה ר' יהודה אומר הביאני
 אל בית היין למרתף גדול של יין זה מיני וכי' היא איש על
 דגלו הויד' ימצאוהו בארץ מדבר מצואה גדולה מצא הקביה את
 ישראל שנא' כענבים כמדבר מצואתו ישראל לכך ימצאוהו בארץ
 מדבר

נשדם ספר ויקרא בעור אל איום ונורא
 ספר במדבר סיני : כמדוש : מכאן שנו
 חכמים בשלושה דברים ניתנה התורה באש ובמים
 ע"ש כמש' מנין שנא' ודר סיני עשן כילו וגו' י כמים שנא'
 נשמו נשמו מים וכו' וידבר האל משה במדבר סיני
 ואתא עור שם איש על דגלו חובה גדולה חיבנן הקביה
 יוד

סדר • סדר ה' העולם עד שלא יצאו ישראל ממצרים וכתוהו
 דיל ישימן תוהו ולילה היה העולם עד שלא יצאו ישראל
 ממצרים ועד שלא קבלו את התורה וכיון שקבלו את התורה מהו
 אומר יסובכנהו יבוננהו יסובכנהו שהקיסן בעניי כבוד יבוננהו
 שהבינם בדי' יצרתו כאישין עינו עד היכן נצין כביכול עד
 כאישון עינו וכו' ע"ש עד נמירא • ומקודם נפיש הסמיק איש
 על דגלו באותות לבית אבותם מנגר סביב לאוהל סיעד יחנו •
 הקשו המפרשים לפי מ"ש רש"י בפי יתרו בפסוק ויחן שם ישרא
 נגד החר למזרחו וכל מקום שאתה מוצא נגד פנים למזרח ע"ש
 והלא הכא היו חונים סביב למשכן זה לדרום וזה לצפון ולמה
 כתיב מנגר גיל לבאר הרמו שרמו רש"י בדבריו ונכא' כסדר
 הפסוק • ויסעו מרפידים ויבואו מדבר סיני פירש"י בשם המכילת'
 מקיש נסיעתן מרפידים לכיאתם למדבר מה ביאתן בתשובה אף
 נסיעתן בתשובה ע"ש • דהנה כל אדם מישראל אין לך אחד
 שאין לו שעה תשוקה ואהבי' והתעוררי' להמקום ביה מחמת
 שחלק אלהות שבו מרגיש מתיקת הבורא ביה ואמתתו • רק
 מחמת הטאתיו מקודם ונשאר איה אהבה חיצונית ותאוה מפשית
 בלבו היא מבלבלת עיד את מחשבתו ומפסיק האהבי' להמקום
 ביה מחמת שמרגיש עוד מתיקות הרע אשר מעם מקודם רק אם
 נתעור' האדם בתשובה שלימה באמת מעומקא דלכא' ומשליך
 במצולות ים כל הטאתיו ומתחרט ועיזבם כראוי אז מרגיש ניכ
 מנוול האהבה למקום ביה איה מתיקות גם מבחי' עזיבת החטאי'
 וכאלו השליך מעליו איה משאוי גדולה • וכן היה הענין
 כשנמעו ישראל מרפידים ששם היו רפויי ידים מהתורה ומצות
 כמ"ש חז"ל ויסעו משם באהבה ובתשוקתם לעזוב הרך הרע כמו
 האהבה ותשוקה שהיתה בבחי' ביאתן להר סיני כי היו אז במדרג'
 גדולה ובבהירו' וזיש מקיש נסיעתן מרפידים לביאתן למדבר סיני
 לומר לך כי נסיעתן מרפידים לא היו בעיב רק באהבה וחשק
 לעזוב ולהשליך מעליהם בחי' רפידים • ויחן שם ישראל נגד
 החר בלב אחד למזרחו וכך מקום שנאמר נגד פנים למזרח הנהה
 שם נגיד ר"ת נ"א ג' כור דירשי היא בחי' ודיוקן אדם ומשם
 יצא האירה לכל הספרות ולכל הבחינות כי הוא הממוצע והוא
 מורה כי זורה ומאיר לכלים וכשבאו ישראל להר סיני היה פניהם
 כל פינה שהיו פניהם לבחי' מורה שהוא אלהי ישראל המאיר
 וזורה ונרמו במלת נגד • ולכן נחא נ"כ הפסוק איש על דגלו
 מנגר סביב לאהל מועד יחנו דעיק' הענין שהיו פניהם למזרח
 הגיל והיו מתיחרים עם אלהי ישראל ע"י צירוף שם הג"ל שהוא
 מורה נ' נגין שערי בינה שמשם יוצא השפע ומתפשט בחי' זוא
 הוא ג"ד שהוא היחוד נימל עם דלת כנודע נומל דלים וסוד צורת
 נימל ספורש בזה"ק וככתבי הארז"ל שעפ"ן נחא לבאר
 היחוד שיש בתפלת המנחה מהחזה ולמעלה כי הנימל בצורתו
 הוא בחי' יסוד והבן • ועתה נבאר דברי המד' הנ"ל מ"ש
 בשלשה דברים ניתנה התורה אש ומים ומדבר והו' כדאי' בזה"ק
 ח"א מספ"א דימיני' אתי היתת אורייתא ח"א מספ"א דגבורי' ע"ש
 ושניהם אמר' דהנה אתי' בנמר' דשכת דף ס"ו ע"ב שבאי
 ישראל למדבר סיני ברה"ל דיליף בנ"ש ביום הזה מהחודש הזה •
 וימא קמא לא אמר להו ולא מדי משום חולשא דאורחא •
 בשני אמר להו ואתם תהיו לי ממלכת כהני' • בשלישי עבד
 הנבלי' ע"ש • דהנה ישראל בנסיעתן מרפידים ויבואו מדבר סיני
 רמו שבאו לרביקות המוחלם והתפשטות הנשמית והמדות וזה
 נק' בשם מדבר כנודע ולכן לא אמר להו ולא מדי כי שם אין
 אומר ואין דברים רק אפיסה המוחלטת ודביקות באהדו' הפשוט
 וביום השני התחיל לומר אתם ראיתם אשר עשיתי למצרים וגו'
 דהיינו שסיפר להם נבורו' הש"י ונודל כיהו כדי שיראו לפני
 השי"ת ויקבלו התורה באימה • והוא כמשל שהמשילו חז"ל
 במדרש כשהסוחר יש לו סחורה רעה הוא מדלג וקוסץ מקונה אל

קונה לבקש אחד אשר יקנה מאתו משא"כ הבורא ית' ויתחיל
 בסחורה הנחמד' מזהב ומסו רב אינו נצרך לבקש קונה כי יש
 קופצים הרבה • ולכן התחיל לספר נבורו' וידו החזקה כל' שהאדם
 אם תקבלו את התורה תשמרו באי' וכיראה • בשלישי עבד
 הנבלה והראה להם שכל התנכלות העולמית וכל הבריאה עבד
 היה אלא בשביל בני • וזה שהשב המד' כי ניתנה במים תהי'
 בחי' אהבה • ובאש הוא בחי' יראה ובמדבר רמו לקו המצוץ
 וגיבול העולמות כי מי שהוא בקו האמצעי הוא נוטה הן לחסד
 הן לדין ולכן הוא נמשל למדבר כמ"ש במדרש מה המדב' תהי'
 הפקר כן כל מי שרוצה לקבל התורה מוכרח להיות כהפסד ההי'
 שהאדם יהיה מוסקר לפני השי"ת כמדבר דהיינו אם ישפיע לו
 בחי' אהבה יעבדהו באהבה ואם ישפיע לו בחי' יראה יעבדהו
 ביראה והוא הקו הממוצע וכמ"ש בפסוק הביאני אל בית ה' •
 למרתף גדול של יין שהעלי אותם לבחי' אהבה הגדולה היצא
 מעולם התענוג והוא נרמו במלת מרתף נים' תשיך והוא עש'
 פעמי' חס"ד של יין היוצי' מחרס עליון של תענוג וכן דהיי'
 חז"ל ימצאהו בארץ מדבר וגו' מדבר היה העלי' תהו' היה
 העולם עד שלא ניתנה התורה וכו' כי המדרי' מרמו לנו שורש
 התורה שיצא מעולמות הנבחים ועלמ' שהקביה כביכול
 משתעשע בעצמותו לכרא את העולם ברצונו הפשוט וכיון שאין
 לנו השנה להבין מהות הרצון לכן נק' מדבר ותוהו כמו מדבר
 השמם מכתרי' משיג את מהותו ושם מצא לישראל שרצה בנו
 ובשבילנו ברא את העולם ומהות הענין להבין איך ומה נלאיכל
 הלבבות מחקרו זאת אח"כ דרך השתלשלות בא לבחי' המד'
 שרמו המד' במלת יסובכנהו כי יס"ב נים' ע"ב והוא חס"ד וזה
 שהקיסן בעניי כבוד כי ענין רומז אל החסד כמ"ש בזה"ק על
 פסוק ויבא משה בתוך הענין סוד מלאך מיכאל • ומ"ש בזה"ק
 פרשת פנחס ישת חושך סתרו ענין וערפל סביבו שהם ח"ב סי'
 כי הח"ב מלבישין לעתיק והם סיד ח"ג דלעולא כנודע ואח"כ
 יבוננהו שכא עד עולם המצוי' ציורין ואח"כ יצרתהו כאישון עינו
 דהני' המדקדקים פי' מלה אישון בנוי' יתירה מאותיות האמנותי'
 שהם להקטין הענין ומלת אישון הוא על שם איש קטן הנראה
 בכבת עין ולכך נקרא אישון עין והוא מורה ומרמו על בחי'
 ישראל והוא שהבורא ביה רוצה להיות אלהי ישראל ולהתענג
 בעבודת בני אדם ולהשתלשל במדותיהם וזה נצטויר כמשפחה
 קדומה שהביט והסתכל עליהם וז"ש עד היכן נצין עד כאישון
 עינו כי משם ההשגחה עליהם למוכה לכל הברכות והבן היטב

איש

על דגלו במדרש הה"ד ימצאהו בארץ מדבר כו' שוא
 כענבים במדבר מצאתי כו' מדבר היה העולם כו' עד
 היכן שומרן כו' עד כאישון עינו כו' ע"ש ידוע שמהות רצונו
 וחפצו ית' לחדש העולמית בשביל עושי רצונו צמצם אי'ע כמ"ש
 מעצמותו ית' שהוא בלי סוף ולית לצייר ליה בשום אות וטקור
 קדם דברא עלמא ובחי' אי'ס נק' מדבר ושם ימצאהו לכ' והתבונן
 ית' איך יקבל תענוג מהם בהתבררוהם האור מתוך המשך
 והתבררות ניה"ק מתוך השכירה כמו שנתבר' בעת יציאתם
 ממצרים בשבע שבתות תמימות השבעה מלכין עד וימלוך תחת
 הדר והוא השלימות דהנה בכל הענינים יכול להיות היו איהו
 שבירה וירידה כשעוכה ע"ד האדם שום התפארות בעבודתו לומר
 כי אני אמליך את הבורא עד התבררותו האמת שמהדר הכ
 אליו ית' כי הוא הנותן כה לעשו' חיל בתורה ועבודה כאמ'ר
 סמך הכל זה הוא תיקון והתבררות אמיתי והנה ידוע כי ביר
 הדי' מלכין ותיקונן הוא דיוקן אדם מלך הדר ושם אשתו מהיטב
 בת מ"ט ד"ד היינו העלאות המ"ט שערים שירדו כמו שמעלת
 וכבריים אלו השערים כפי' כו' שבתות אלו' והנה אמרו רז"ל
 הוסיף משה יום אחד מדעתו שרצונו היה שתנתן התורה ביום

ועתה אם שמוע תשמעו בקולי והייתם לי כגולה מכל העמים כי לי כל הארץ והנה אמרו סו"ל אין ועשה אלא לי תשובה כי הילכך בא לאדם ולומר לו הילך אמה ויכול לעשות תשובה אלה אלה על פשעים וזוהי אהבה כן כי האדם הגולה לעשות תשובה באהבה לריך לומר אמה שאני מלא פשעים ומה שעבר עבר ונעשה אני רולה לעשה תשובה לקוב לה בכל לבבי ולזה אמרו חז"ל ועשה הוא לשון תשובה אם שמוע תשמעו פרש"י אם תקבלו עליכם לשמוע יערב לכם ומלאן ואילך וזהו ששמעו בקולי כי הקול הוא רחמים פשוטים כי הקול הוא פשוט והריגור הוא מחלק להקול לכל מה שקולו לדבר בו ולזה שדיבור הוא קטן והקול הוא רק רחמים וזהו ששמעו בקולי ויערב לכם ומלאן ואילך והייתם לי כגולה מכל העמים כראש הפרט ע"פ משל למלך שפוזר אצנים טובות ומרגליות יקרות וזוהי מי ימארו ביותר אחרים בודאי הן מלך שראו יודע כמה חביבין הן ואין אחר יודע כ"כ וכן הקב"ה פוזר היר"ק בכל העמים ובכל הארץ ומי מצרר אותן בודאי בניו עושי רצונו וזהו והייתם לי כגולה מכל העמים : ר"ל שאם תצדקו בגולה המלכים היינו הני"ק מכל העמים מה שהוא מפורד ומפורד בין העכו"ם : וזהו כי לי כל הארץ . ר"ל שכל הארץ יש כ"ק פשוטים לי ומערכת אה צדתי ר"ל כי יש אנשים שמקום בכל יום שיוצא לשמור הצדקה לזה מצטר הקב"ה שמוכלו לשמור אותו : א"י רבציות היא אהר הסתעף ולכן הסתעפה שולך מהקב"ה נק" ג"כ צדקה וזהו ומערכת אה צדתי שאם תשמרו כל הסתעפות שאה תלמי שיהא שולך רק אלליכם וזהו ג"כ פירוש הפ' והקדמותי אה צדתי אהמכ . והנה תהיו לי תמלכה כהנים וגוי קדוש כראש לפרט ע"ד ששמעתי שהריב"ש הקדוש אמר כשהגיע ר"ת ליוסן שהא ראש בשנה למלכו והוסיף כל מלאך על כני וכשרא' מלאך אחר שאל ישר העניו היה מואס אחר החשו וזהו פי' הפסקי והנה תהיו לי תמלכו כהנ' ר"ל שאם תתנו ותמליכו כל המלאכים המשרתים אותי לכל הישר בעיניכם .

ויבא עשה ויקרא לוקני ישראל וישם לפניכם ג"ל כמו שפירשתי לעולם כה תאמר לבני ישראל באותו קדושה עלמה וזהו וישם לפניכם שהם משים לפניכם הדברים כי יש גם תמנה וכל פעם רואים הקדושה שיש בדברים האלו :

ויאמר

ה' אל עשה הנה אנכי בא אליך בעצ הענין בעבור ישמע העם בדברי ע"ך ר"ל שאדבר ע"ך בקדושה קטנה כדי שיוכלו כל ישראל להבין מה שאני מדבר ע"ך :

ויאמר

עשה אל העם היו נכונים לשלש ימים אל הנשו אל אשה דהנה העובד ה' ע"מ לקבל פרס נקרא במדרגת אשה צדתי תקבל כאשה : אבל העובד לה' כדי לעשות נחת רוח לסקב"ה ולא לשם שועלת עליו זה נקרא צדתי וזכר ו"ש מרע"ה אל הנשו אל אשה ר"ל שלא תעבדו אה ה' בנחית אשה על מנת שתקבלו שכר רק כדי לעשות נחת רוח להבורא ביה ובהך שמו :

וייצא

עשה אה העם לקרית האלהים מן הממנה דהנה איהא במדרש שניוס עתה חורס נקשו לפתוחם בנזקק ובנחה ערבה להם עד שעוררן עשה רבינו עליו שלום לקבל אה החורס ע"מ ואמר הלדוק הגאון מוהר"ר לוי ילחק ז"ל מ"לה לשבוע על עם קודש שנטלו בחרמות העללות והשיינה ביום הכבוד שיהיו שיהן הקב"ה אה חורחו להם אלא י"ל דכוונתם היה לש"ם שיעושי שני צדיקן שהחילו לעשות הכנה לקבלת החורס ועמדו בכל כוהם ובמחשבותם הקדושים עד שכל עליכם לילום ועייפות והיו מתייראים מן לא יוכלו לקבל אה החורס במחשבה לגולה כראוי ע"כ כתבו סינה לעיניה' ולעשפתם חגורת כבוד ש'תחשו מוחיהם ויחזקו עשתמוסיהם בצדיקות לקבלת חורס הקדושה עכ"ל . והנה הפשוטו של מקרא דמתי ויולא עשה אה העם וכ"מ דמתי עם הם פשוטי בני אדם כנודע ולכן יתא לומר עליהם שהיו ישינים ורדתיים עד

שהקינן עשה ויולא אותם לקלחם האלהים : וזה גם לפי פסוק החסוד הכ"ל דכוונתם היה לש"ם מ"מ מוכרע שלא סיד אותם המלך במדרג' גדולה כי מי שכוון לנו נטוח בה' אינו לריך להכנה ומתחבב צדקתו להלך אל ה' ולעבודתו ומן הסמים יראתו לחזק מוחו ולהלך לו צדקות אהמכ מי שאינו דנוק בצדקתו דבדוקתו כדלוי חלבו ע"ה צו כראוי ומחשב ע"פ דרך הטבע וש' מר מומוסיו ומחשבתו ויש נשמה שנה וכן פלר ענינים הנם הנם זם לשם שמים מכל מקור אינו במדרגה גולה כמש"ך על ה' יתנו ואינו משגיח על פשעו לשמור נפשו על פי דרך הטבע והנה ידוע כי כל מה שקולו לעשה ומצד ועושה למטה י מעורר מרס כואה למעלה ולכן כתיב ויוו משה אה העם דייקא שהיו במדרגה קטנה ובקשו לשמור מומוסיהם ע"פ דרך הטבע ועינים והקינן עשה וסוליאן לקרחת האלהים כ' אלהים גימ' הטביע כי ע"י דרך הטבע שדרכו צו כמעורר עם האלהים וזה וימלינו בהקמתם הסר במדרגה קטנה :

בפרשת

אמור ופירשם לכם וגו' עד הפסוק חמשים יום והנה על לשון חמשים יום כהן כע"י שהוא חמשה עשר יום ואפשר לומר כי מצד ה' אהם אלוהו כמו שקובעים זמן חמשה יום שדברנו וזוהו התנאים והם הכלה חגיגה על החקוקין והנה על הכלה הם קופרין ומחשבי יום יום מתי יגיע עת ודאי להחשבם באהבים ויקו וייתו לעת כי בא מועד וזה מדרך חמשה י"כ היום המוגבל אשר צו' בעלמו יהיה שמתה הכשולין כיון שה' מלפנים ומאחריים עה שמתה בחלי היום או בערב כי אז ישי' חמשה : ובכן יתא שהסוד הקדושה רמזה לנו בחגיגת הקדוש כ"י הגם שאנו מוכין שבעה שבועות בקוד עהרת האשה לבעלה כבוד מוסי' ק עיקר הפעירה והתולת היום ליום חמשי' והוא יו' שמתה הכשולין והיחוד ולזה אמר הקפדו חמשי' יום כי אין פסוק נגמר רק בקדושת כהר שאנו מעשיכי' מעולם הדיקא ע"י קדושה הלינה בהודם כנודע : ואמרו חז"ל כי במתי הקב"ה רמזה כוקן חמשה שבוע היום חמשי' העולמות ונושך הכהר מהדיקא לפי מילוי כנודע פי' כיון שבני' מתקדש' והתטהרי' לגבל כללנו מ' מתקדש' צו' ולרנו כלומר זה הענין ששלים צדלנו לצדוה המולם צענל בני ובכן נעשה כרלנו ששם עובדי' אותו כראוי ורמ' לזה צענל כמעלה הזקן עיבר לפני חגיגה כי מילוי הזקן כשהזקן המתחן חמשה עם הזקן העליון כנודע לי מ' וזה צ"פ זקן' גימ' שד"י אשר ה' ה' יתנו וזה עובד לפני חגיגה כי לפני ה' בא"ב הוא אות ש לפני אות מ לפני ב אות א לפני ה אות ד ואותו' ש' פי' א"י פול' שד"י שהוא המיתמד עם הצי' הוא העל' כנודע או יתאר כי חמשה זקן פי' זקן בעלולו ז"יין קי"ף נ"ן האותיות האתלמות שגולה כ"ב שכתב כ"ב אהיון דאורייתא הנהיגת ביום זה והם בגימתי' חמשה שהיו מקריבין שתי לחם וממנה וסוף אר"יות המילוי נ"ן עוליק' כמו שה"ם ע"ב ק"ג מ"ה ששם ורדים ומתימרים עם חגיגה סגולה הוא צ"ן כנודע :

ממושבותיכם

תניחו לחם תנופה רש"י פי' נתי והניף כל תנופה מוליך ומני' מעלה ומוריד ע"ם ידוע מזה"ק פי' בלק שכתב עם נשם היותקא לירוק חניו פי' ע"ם ולפי' כל ענין התנופה להראות כי מלא כל הארץ כבודו ולית אחר פנוי עיניה וזה ח"נו פי' ופי' כנודע כל מקום שאשה פונה הן לפני אלהי האלהים ואדוני האזונים .

ברמב"ם

פי' משלכות חמדין ומוספין כהן שתי הלחם אינן באין אלא מן החדש לא מלא חמשה ימים העליו' דהיינו שדנושכר כשר מן היטן והקשה עם הלח"מ ע"ם לגבי עובר דלא כהן הוי שריותא דדנושכר כה"ם לענין שתי לחם דהינא איה לחו לפי שכלא עפ"י תנא דברייתא ע"ם : והנה י"ל פי' מה שנקדים בשם ספר הקנה שנת' שכל הלכה לריכה להיות מוציאה ומוצרתה מתחל לעילא עד קופא דכל דרגין וכן היו חמשה סלסולין יקרו

כל המלכות וטעמן וימיוקן עד כוסא דכולא ע"פ : ולכן כנס
 המלכות נקצטו זה סיס דעם זה המלכות את גדולו דכנס עלותן כ"א
 המלכות וזו ימ' כלמנה בלי המלכות לכיור ימ' אמיתת מלכותו
 ועל גדולתו זה אינו נתיי' פנים אכל חותן המלכות כנס לכיור
 ימ' ולדעתו כמ"ל דע את אלו' אג"ך ועדכו פגורו זו נקי' פנים
 חס הדמ' הי' כלי כגיכול לדעת עליון וסמך לוי' וחסו דעמ'ו
 המלכות נקצטו פ"י הדמ' נקצטו המלכות ונתיימו זה לומדים
 זה כים דתינו הדמ' מ"ד לוי' י"ד למ"ס ס"ס זינע ת"ס דלמנה
 המלכות ונעספ' נ"ו"ן פגרי זינע כמל' כפגרי' עונדי' חות' ימ'
 וכמ"ס"י' מדותיכס יכולי' להפלות דיוקן פלדס כמ"ס כילוד כ"קודם
 ד"ס ז"ן פוסט פלל כגיכול מתקנין הפלל עליון :

כל המלכות וטעמן וימיוקן עד כוסא דכולא ע"פ : ולכן כנס
 המלכות נקצטו זה סיס דעם זה המלכות את גדולו דכנס עלותן כ"א
 המלכות וזו ימ' כלמנה בלי המלכות לכיור ימ' אמיתת מלכותו
 ועל גדולתו זה אינו נתיי' פנים אכל חותן המלכות כנס לכיור
 ימ' ולדעתו כמ"ל דע את אלו' אג"ך ועדכו פגורו זו נקי' פנים
 חס הדמ' הי' כלי כגיכול לדעת עליון וסמך לוי' וחסו דעמ'ו
 המלכות נקצטו פ"י הדמ' נקצטו המלכות ונתיימו זה לומדים
 זה כים דתינו הדמ' מ"ד לוי' י"ד למ"ס ס"ס זינע ת"ס דלמנה
 המלכות ונעספ' נ"ו"ן פגרי זינע כמל' כפגרי' עונדי' חות' ימ'
 וכמ"ס"י' מדותיכס יכולי' להפלות דיוקן פלדס כמ"ס כילוד כ"קודם
 ד"ס ז"ן פוסט פלל כגיכול מתקנין הפלל עליון :

ונבא

לבאר מצות הגזיר . הנה הגזיר הרוצה להפריש את
 עצמו מעסקי העולם הזה ונעשה מרכבה לפלא עליון
 וזהו איש כי יפלי' א' לגדוד נדר נזיר להזיר הוא מלשון הפרשה
 כמש"ל האי' כתר' עליאה איכס הוא כו' ובא זה הגזיר להיות
 מרכבה לעולם הקדוש הזה : מצותו גדל פ"ע שער ראשו .
 ובליים כתיב והעבירו תער על כל בשרם והענין הוא כמו
 שהמשיל הה"ק המפורסם מוח' כו' יצחק ג"י לרב שמש"ל
 לתלמידו דבר שהוא עומק המ' שני' צריך להלביש לו זה הענין
 והשכל במשנים ולבושי' לפ' דרכו וקט שכלו' מש"כ אם
 הוא מלמדו שכל קטן לפי השג התלמיד או אינו צריך להלבישו
 במשל' כ"א יצטרך להלביש לו גם זה השכל הקטן ער שיבינו
 הוא מצד גרעון ופחתת התלמיד שאינו נוטה לבנו להבין מה
 שביבלתו' כן זה הגזיר שהוא מרכב' לעולם נבנה כוה' : ומשם
 אי' להשיג כ"א ע"י שערות וניסין' משאיכ' הלוי' ארבי' מצווים
 להסיר השערות' כ"א יוצרכו לשערות זה הוא גרעון אצלם :
 וכתיב וכפר עליו מאשר הוא על הנפש' ואיתא בש"ס אמר
 שמעון הצדיק מימי' לא אכלתי אשם נזיר כו' פ"א סחו יצרו
 עלי' אמרת' העבודה שאנלחך לשמי' כ"י זה נקי' אצל אדם
 כשר הוא מה שפחו יצרו עליו' דיש לו להזכיר בעצמו מקודם
 ונלה הגזיר פחת אוה"ם את ראשו נזיר' ולקח את שער ראשו
 נזיר' נתן על' האש אשר תחת זבח השלמים' ואז"ל אם
 יגלה בעזרה ה"ז דרך ביו"ן אלא כוונת הסמוך שלא"י שהיטת
 השלמי' שנא' ברוך פחת איח"ם או יגלה' ובוודאי אין המקרא
 הזה אומר אלא דרשוני כי מה ענין פחת אוה"ם לכאן לרמו' על
 אחר שחימת השלמי' ובה מקרא חסר לכתוב במירוש שגלה
 אחר השח' מה אמנם לפי דרכינו ירמו' עוד בזה דוח הגזיר רוצה
 להפריש א"ע ולעמוד במקום גבוה כזה שיקבל משם השפע
 והנה בהשלמת ימי' נזיר' רוצ' לעמיד במקום עבודת האד' לוח
 ייעצו התידי' הקדושה במתיקות רבירה שלא יגיע לו שום גרעון
 ע"י כי כל אלו המדרגות שהשיג בעודו נזיר יכול להשיג ע"י
 הויא' והוא הנקי' פחת אוה"ם הנקי' היכל הקדוש ומכון באמצע
 והוא הפתח שהיה יכול להשיג ע"י כל המדרגות העליונות כתיב
 ונתן על האש אשר תחת זבח השלמי' דונמת הווא"י המומחי'
 ידוע להם מיני' עצים לתבשילי' החולי' וכ"א לפי' צורך רפואתו :
 ולזה יעצי' התורה נתן על האש אשר תחת זבח השלמי' לים
 שכה הקדושה שעי' השערות חס יעז להשיג כל ההשגות ויכ' לים
 להשיג כל השגות על ידי עבודת האדם ולזה נסמכת ברכת
 כהנים לפרשת נזיר ש כולים להשיג על ידי עבודת האד"ם כל
 דמריבות על ידי שמונה ועשרים תיקונים י"ג ירדין תשעה וי"ן
 ששה ההי"ן והוא הכלי המחויק ברכה לישראל כשהשפע באה
 על ידי עבודת האדם משאיכ' כשהשפע באה ע"י עולמות ערוגי'
 או כולם רוצים ליקח מחסרו ית' והבן .

פרשת נשא

כל המלכות וטעמן וימיוקן עד כוסא דכולא ע"פ : ולכן כנס
 המלכות נקצטו זה סיס דעם זה המלכות את גדולו דכנס עלותן כ"א
 המלכות וזו ימ' כלמנה בלי המלכות לכיור ימ' אמיתת מלכותו
 ועל גדולתו זה אינו נתיי' פנים אכל חותן המלכות כנס לכיור
 ימ' ולדעתו כמ"ל דע את אלו' אג"ך ועדכו פגורו זו נקי' פנים
 חס הדמ' הי' כלי כגיכול לדעת עליון וסמך לוי' וחסו דעמ'ו
 המלכות נקצטו פ"י הדמ' נקצטו המלכות ונתיימו זה לומדים
 זה כים דתינו הדמ' מ"ד לוי' י"ד למ"ס ס"ס זינע ת"ס דלמנה
 המלכות ונעספ' נ"ו"ן פגרי זינע כמל' כפגרי' עונדי' חות' ימ'
 וכמ"ס"י' מדותיכס יכולי' להפלות דיוקן פלדס כמ"ס כילוד כ"קודם
 ד"ס ז"ן פוסט פלל כגיכול מתקנין הפלל עליון :

במד' מי' עלה שמים וירד מי' עלה שמים זה הקב"ה כו'
 וירד : וירד ה' על ה' סיני' מי' אסף ר"ה בחפניו :
 אשר בידו נפש כל ח' כו' מי' צור מים בשמלה צורר מים בעבין
 מ'

במד' מי' עלה שמים וירד מי' עלה שמים זה הקב"ה כו'
 וירד : וירד ה' על ה' סיני' מי' אסף ר"ה בחפניו :
 אשר בידו נפש כל ח' כו' מי' צור מים בשמלה צורר מים בעבין
 מ'

מי הקי' כל אפסי ארץ ה' ממים ומחיה מה שמי צור שמו שרדי שמו : ה' צבאות שמו : ומה שם בני וגוי' בני בכורי כו' . הנה התרגום תרגם על ויירד ואתגלי הענין הוא : כי לא יצויר אליו ית' הממלא כל עלמן בכל עת וזמן ולית אתר פנוי מיניה כלל . כלום שירד על הר סיני . ע"כ תיקן זאת בפירושו שמלת הורדה הוא ענין התגלות אש' נתגלה כעת לעין כל כי הוא נעלי מעין כל חי וכן חיו סילוק שכנתו היינו הסתרה הלילימהברואי ואולם אחי שהכשירו מעשיהם לגודל הודככותם והסרת מסך הסבדיל נתגלה ית'ש במעמד הנבחי' ו או אורו סא"ם ברכת' פנים בפנים דיב' ה' עמכם והנה כתיב דמות כמראה אדם עליו כו' היינו כמראה שקרין בליא שפיגל שהצויר שמראין כנגדו רמיונו ממש נראה מתיבו וזהו סא"ם שכמי' הפנים והצורה שפנים אליו ית'ש ככה מנלה הצורה וידוע שהסתכלות הוא קצת רביקות במראה כענין אשה גדה שנעשה כתם במראה במקום מבטח כנ"ל כן בוודאי להיפך כשהואין ומסתכלין בו בנזון טוב ובהיר מביאין בו יות' בהירות ככה כשמוכנין בני' מעשיהם ומטהרין רמיה איבריהם ושמה' גדיהם במלא קומתם או הסה מרכבה אליו ית' וכביכול נצטיי' בצויר ודיוקן אדם : אמנם מאן יוכה להאי נהרא שהיה מרכבה אליו ית' בבחי' יש' אשר כך אתסא' כנונא דיליה אין זה כ"א אותם הצדיקים שהם בבחי' מ"ה לפני ה' בעונה גדולה למשיה' כהיראת שמו מ"ה ויש' היא חלת קיין דאבות מי שהוא בבחי' מ"ה היא אדם . ולזה משה קיבל תורה מסיני וז'ש ברי"ם פוסך סיני הר סיני' היא גי' רבוע שם מ"ה והוא כסין הר שמשפע ועולה בכל פעם והוא גי' מ"ה אדים ולדא בזוה"ק שעד סתן תורה לא נתגלה הסה הקדוש והענין הוא כאש' ת"א"ה אהבת אב לבנו יחידו אין לה התגלות כ"א ע"י הסה שרדי' עמו בדברים ערבים ומתוקים דברי חכה ושעשוע ועכו"א אין לה כל כך התגלות בשלימות כמו שהוא תקועה ברוחב לבבו לאן שיעו' בו מה שמתגלה הוא ע"י צמצום ולבושי' הדיב' כן במהן תורה שנעשו מרכבה אליו ית' כמ"ש בני בכ' רי' כו' ונתגלה להם פנים בהר סיני' גי' מ"ה אדים ונראית ונתגלה חבתו ואהבתו עליהם ע"י הסה כביכול כמשיך . ולכן היה ע"י לבישים ויירד ויירד היא כו' . ובס' גינת אגוז מסר' השם להיפך והכל הולך למקום אחר וכונתו ניכ' כנ"ל שכל מה שנראה השפע להשתלשל באה יות' בצמצום וכמשל הנ"ל וזהו ס"י המדיר מ"י עלה שמים מ"ה הם ג' ש"ב ומבינה עלה לשמות הנקי' שמים בהשתלשלות עד שירד על הר סיני ונתגלה לעיני עמו מי אסף רוח אשיבידו נפש כל חי . בידו צירוף ויירד ועם ר"ת ניפיש כל חי גי' מ"ה מ"ה והיינו שופך דים האדם באדים היינו העולמות עליונים שאין לצייו אותם בהווה כ"א בהתלבשות אה"ה . מי חקים כל אפסי ארץ . היינו אותן שירדו לאפסה הוא ית' מקים אותן כמ"ש ה' ממים ומחיה מה שמו צור שמו . היינו צייר ציורין . שרדי שמו שאמי לעולמו די ר"ל להעלמו שיתגלה אהותו בעלי' ה' צבאות שמו היינו בינה כי גם העולמות שלמעלה מכינה נקי' בינה לבני עלמן קדמין . ונק' בינה וחרין שוקי' ונק' צבאות ומה שם בנו בני בכורי כו' הנם שלא יצויר אצלו ית' שים השתנות כאשו' אני ה' לא שניתו אכן אין בזה צד שינוי כי באמת גם קודם הברואה היתה זו הישיבה שהיתה הרגנה ע"י בני בכורי ישראל :

ושמו את שמי על בני ישראל ואני אברכם למשל אנו רואין כנ"ל באיזה איש חשוב ומסווסם נקי' אשתו על שמו אשת סלוני והיא מבידת ניכ' בכבודו' ועאכו"ו שאנחנו נכבדים ויקרים ומבוכים מכל מלאכי מעלה מהמת שהבורא ב"ה שמונו קראת בשמך ואנחנו יש' עמו כלה המקורשת וסוד וארשתך לי לעולם וז'ש הקב"ה ושמו את שמי על בני' דהיינו שתקרא אותי בשמי' כי הם עמי וידירתי ומילא ואני אברכם בכל הברכות

ויסכימו סמליא של מעלה כי כבוד יש' הוא כבודי במשל הנ"ל ויהי ביום כלות משה . במדרש אמ' רבי ברכיה הכהן כרבי' שהיו ישראל בסיני רמזן הקב"ה שכששורה שכנתו ביניהם או יברכם אמ' להם הקב"ה כשאבא אליכם אני בא מני ברכות וכו' . והיכן רמזה להם בסיני שנא' מוכח אדם תעשה לי וכתב בכר המקום אש' אוקיר את שמי אבא אלך וברכתו וכשבא אליהן ברכן דכתיב יברך ה' אימתי ביום שהוקם המשיב עכ"ל . דהנה הברכות באים מסוד הועיר שהוא סוד התור' שנתנו ונתגלה בסיני ע"י שנעשה היחוד למעלה שנרמז במלת שמי' ית' ית' אומא ומלת שמי' ניש' יקון שמע"אל מ"ש שמי' ואח"כ בא מעין ברכות ע"י הועיר . וז'ש בכל המקום אש' את שמי' כנ"ל . וזה ושמו את שמי' על בני ישראל ואני אברכם ע"י היחוד עליון מאותיות שמי' אני אברכם בכל ברכות :

פרשת בהעלותך

בהעלותך את הנרות . במד"ר זשי"ה כ אתה תאיר נרי אשתי ישראל לפני הקב"ה רבש"ע לנו אתה אומי' שאתי לסניך אתה הוא אירו של עולם האורה דרה אצלך רבת ונהורא עמי' שריה . ואתה אומי' אל מול פני המנורה כו' הוי' אתה תאיר נרי אמר להם הקב"ה לא שאני צריך לכם אלא שתאירו לי כדרך שהאיתו לכם למה לעלות אתכם בפני הענינים שהיו אומרים ראו היאך ישראל מאירין למי שהוא מאיר לכל וכו' . ביאור הענין עי' הקדמת שאמרנו כבר וכתבנו מזה באורך בהגות דס' תיקוני זוה"ק כי הבורא ב"ה הוא מאיר בחסדי הגדול לכל בריותו ולשפעו שפע כל הצמחים אמנם בני ישראל יתאחו החיצונים לעשוק להשפע שהולכת לבניי כי העיקר ברא העולם עבור בניי כמ"ש במדרש בראשית : לכן צריך להיות נבול וצמצום להיות ההנהגה מדה במדה לשלם שכן לעושי' רצונו ולהעניש לעוברי רצונו . ואע"כ דלית ביה מדה ודמין תתן מדרגו לאיתלבשא כפי המדות שעיבדין אותו ובעובדא תליא מלתא וז"ס כל המצות שאין הקב"ה נצרך לבריותיו בשום ענין נזרות המלך הם המצות ובשיעשו רצונו או ישיפע להם לנדם כל טוב ואין לאחר עמם . ועתה אם בני' עושי' המצות הם עושים השבול וצנוור להשפעת הבורא ב"ה ומדה וצמצום . וז"ס המד' אמר הקב"ה לא שאני צריך לכם כי אני מאיר בחסדי הנרות ומשפע לכם כ"ס אלא שתאירו לי דהיינו להגביל ההשפעה כ"י שלא יתאחו החיצוני' והיינו להעלותכם בפני כל הענינים שיאמרו בעצמם ראו היאך ישראל מאירים למי שהוא מאיר לכל ותם עושים בזה נבול ושפע לאודו למשל ע"ס שבעת נרות המנורה המרמז על המלכות שממליכין את הבורא ע"י מדותיו ובאמת הנ"ל הוא ברצונו הספוט ואין שינוי בו בשום ענין . ויתר הדברים מבוארים במ"א בהגות לספר גבורות ה' ולס' תיקוני זוה"ק וס' על ליקוטים ס"ב האי נאון ע"ש :

דבר אל אהרן וגו' בהעלותך במדרש זשי"ה יראו את ה' קרשוני כו' את מצא למערה י"א שבטים הקריבו ושבת אפדים הקריב כו' ואהרן לא הקריב כו' אמר לו הקב"ה כו' לגדולה מזה אתה מתוקן כו' אבל הנרות לעולם אל מול פני המנורה יאורו וכו' הברכות כו' אינן בטלין לעולם ע"כ (כי טאח) שאמרים ניכ' הקריב הרי נשלם כבר הי"ב שבטים נגד רגלי המרכבה) הנה אהרן נכ' שושבינא דמסרינותא ואחול' הככור והמעשר וכבר כתבנו לע"י כי חכמה תתאה היא כלי' בחכמה עילאה ואהרן שורש נשמתו מבחי' אבא והוא המעמיד כנ"ל לפני ית' וציוהו השיית שבהעלותך את הנרות היא כנ"ל לפני ית' יעלה איתה כאש' היתה בשורת המחשבה

בנבל עשור אומרה לך עיש דחנה עיקר חתיקין לחקן שבע סמ
 הבנין ולהעלותם כנודע עד אשר לימות המשיח שיהיה להם
 עליה עד הכינה או יהיו שמונה ואח"כ לעתיד לעולם שכולו
 טוב ויתוקן העץ הים עד שרשו שהיא הרצין ואו בנבל עשור
 אומרה שכל עשר כחד חשוכן ונכללים יחד והבן :

עשה לך שתי חצוצרות כסף • במדר' ושיה שאו שערים
 ונו' ה' צבאות הוא מלך הכבוד שהוא חלק מכבודו
 ליראוי כיצד הוא נקרא אלהים וקרא למשה אלהים שנו' ראה
 נחתיך אלהים לפדעה הוא החיה ממים וחלק מכבודו לאלוה
 והחיה את המת וכו' ולמלך המשיח הלביש לבישו שנאמר הוד
 והדר תשוה עליי מה הקביה כתיב בו עלה אלהים בתרועה כו'
 איל הקביה למשה מלך שותיך כו' אף אתה עשה לך שתי
 חצוצרות כסף וכו' עיש הנה קבלנו מאדמויה הגאון מלך שתי
 ולהיה צירף חצוצרות חצי צורות דהיינו שהיו מרסוים על כנני
 עם הודה שהם כחצי צורה כל אחד לבדו כביכול כבודו לפי
 רצונו הנורא ית' כל אהבתו והתדבקו בהאומתו כנני והוא ניכ
 משתוקק ומתדבקת בנפש רוח ונשמה רבוראה ית' עד שהכל
 נכלל באהדות וכוצא הרבה מצות שצונו דבורא ביה לרמז בהן
 היתוד והדבור כמער' איש ולויות כמו הלולב ואתרוג הנני בזה
 ותיקונים וכן שאר ענינים ואע"ג דאיהו בנצה ואיהו כבוד הם תרי
 סלני נוסא וע"י היתוד נעשים דבר אחד שלם וכדונסתם היו
 משה ואהרן כנודע ונקי ניכ השפתים כמו נצה והוד כי מלת
 שפתים הוא על משקל שנים כמבואר במ' דקדוק שמה אחת רא
 חוכל לדבר בלא חבירתה וכן הרגוים אי' ללכת באחד משאיכ
 שאר איברים כנודע והשפתים הם הנקי שערים מלי שיעורין
 דלכא כמ"ש הוה"ק נודע כשערים בעלה עיש והיינו כי מחשבת
 המלך אי' להשיג ולעשות רצונו רק אח כ שנתגלי ע"י השפון
 והדבור או ממליכין אותו ולכן נקראו שערים שע"י משער העובד
 אותו איך שיעבדהו ולכן סמך המד' עשה לך שתי חצוצרות
 כסף ושיה שאו שערים ראש"כ כי השפון מרמזי ניכ על
 היתוד שע"י שניהם ננסי מלוכת דמלך כמו ע"י חצוצרות
 שנתרמים כננד נצה והוד כנל • וזה הכבוד שיתן למלך המשיח
 שאו יהיה חתיקין כראוי וזה הדר והדר תשוה עליו כי הדר רומז
 לנצה דאיהו בנצה וסהדרים אליו שהכל בכחו והוא כבוד מלך
 הדר והתיקון כראוי הבן :

ויהי כנסוע הארון ויאמר משה קומה ה' ונו' רמו הארון לת"ח
 שנקי ארון כמו שאמרנו על מאמר חז"ל שקורין לארון
 ארנא כי הת"ח נקרא ארון ע"ש הלוחות והתורה שניתנו בו
 והוא מבוזה בעיני המון וקורין להם ארנא כלשון בזיון והנה דרך
 הצדיק להתקרב לבוראו דבר יום ביומו אכן למי שהבורא ביה
 רוצה בו מנסהו בכמה נסיונות אם יעמיד כס ואז אם יתחוק
 ויעמוד על משמרתו אז יערה למעלה גדולה ונפלאה וכמ"ש
 במד' קח את הלויים ושיה ה' צדיק יבחן אין הקביה מעלה את
 האדם לשירה עד שיהיו ובודק אותו וכו' עיש והנה בשע' הנסיון
 שהיא ירידה לצורך עליה כנל העלייה הוא כמי העולה במעלות
 הסולם אשר מירי צורך לעלות אל השלוב הגבוה עוקר דנל א'
 משלוב שתחתיו ונשאר עומד כרגע כרגל אחת על הסליונהלו
 אחת באייר ואז צריך האדם שמינה והבתנה שלא יפיל ח"י וכן
 הענין הזה בעבודת ה' בשעת הנסיון אף ע"ג שיעלה אחר כך
 יותר גבוה מ"מ בשעת הנסיון נשאר עומד כמו על רגל אחד ואז
 צריך שצירה וחזוק ה' ישמור לנצה כל החוסים בו ושיה ויהי
 כנסוע הארון כלומר כשהת"ח ניסע מענין לענין ומדרגה למדרגה
 ויאמר משה כלומי שהתפלל על הצדיקים קומה ה' והיה בעורתם
 שי'א יפלו היו ואדרבה ותחוק וועלו יותר יות' ופוצו אויביך
 ויגוסו מנשאנך כל'י שלא יהיה או אחיה לחיצוני' בהם עד יעבור
 עמך ה' אמן :

השבת וזהו שתהא שלהבת עולה מאליה לשון מעיל י"ה כי
 נ"א מתחלה כמ"ש מוד שלהבת כדחיצת חמין בעיש ועיקר
 הלהת וקבלתה ממנו ית' ע"י עמוד דאמצעיתא היינו אל מול
 המנוחה יאירו שבעת הנרות כי ע"י הקצוות אי' לקבל שלא
 חתו ח"י החיצונים משאיכ לעיל כשהיו העולמות בתקונם
 כי י' ימין ושמאל חפוצי ולא יהיה סחד מעשו וישמעאל
 וקדק נים יירש כו' וז"ש המד' הקרבנות הם בזמן בהמ"ק
 הנרות אינן בשלים לעולם דלכאורה חמיה הן הן הנרות
 הזו : ואם כונתו יהא על נרות הנובה כמ"ש המפשיש
 בנכות בבל גם מצות הנובה עדיין לא היה ולפי מה שכתבתי
 דהו ההנהגה היתה כפי"ש על ימי החורבן עד שיהיה העולמית
 קיון כי נשמת אהרן היא הכלי לזה וזהו אמרם ז"ל וכן
 יקום כו' אינן במליץ לעולם כי ברכת כהנים על ידי כהנת
 זו לזה נתקן כבוד כהנים האמורה מפי אהרן שצריך שיהא
 קדק לפת אהרן ואמ' הכתוב יעש כן אהרן כו' כי יש צדיקים
 יחייבים נשמות כנני לעבודתו ית' בתחלה ואת"כ לפעמים א'ן
 ה' היו לאותן אנשים בתמידות בעבודת השם משאיכ אהרן
 ה' לא שנה מהעמדת כנני הוא מפרוניתא קדישא לפניו
 כל הים שיהיה כלי למחשבה עליונה להארים מצוה הננו
 מן במדרש גדול אורו של הקביה החמה והלבנה מאירין
 ומה"כ הן מאירין מוקוקי אור של מעלה הן חוספן שנוא'
 העין יתלכו כי ת"ץ נימ' הויה חסיד ומשם מקבלין האור
 עצה ניכ מורה רוח כי ה' היא חכמה המשפיע לבניה
 ח"י ו"מספיע לני"ן ע"י ה' ומשם בא השפע לכנני ע"י
 קדק הינו ית' מחצ"ך ובשורש הוא לנינה ביק הניתך שהו'
 כן וכן והבן כזה : ואמר עוד גדול אור שלמעלה שלא יתן
 ית' אלא אחד מסאה שנוא' ידע מ"ה כחשיכא כי השם מ"ה
 כמלוי אלפ"ן ולכך דרשו רז"ל מ"ה לשם מאה וכמ"ס
 הנצא דרש זה ס"י כתי" מ"ה הוא נחשב בשורש כל השרשים
 אש"ה הנק' למקובלים בשם חושך לרוב תעלומו ומשם
 הן החמה והלבנה הידועים ואמ' אל מול פני המנורה כו'
 עובדא תיא' מיני נמנעה השמחה מן הרשעים וניתנה לצדיקים היינו על
 נמנע השמחה מרשעים היינו החיצונים שלא יתאווה ח"י
 ניתנה לכנני שהוצרך הקביה לישב עם בשר ודם בנר כי
 דאמצעיתא נקי כיו עיש הרמ"ה מצות עשה ושמה
 עלית כנודע בניד היינו היתוד העולה נ"ר • וכביכול על
 נשמת מעשיהם מתלבש ית"ש בכחינת תפארת ישראל
 ומתייחד עמהם בני יחודים העודי נ"ר :

את הנרות : כמדרש הא כיצד שלשה כלפי מזרח
 ושלשה כלפי מערב ואחד באמצע נמצא כולם
 ע"ש את האמצעי' סכאן אמר ר"ג האמצעי' משובה עכ"ל רמז
 ע"י כל העבודות וכל הענינים היא לדכס בנוסא דמלכ' דהוא
 דאמצעיתא וזה אל מול פני המנורה יאירו שבעה ולא
 ששה הנרות כי כל השבעה הוצרך להעלות אל עמודא
 דאמצעיתא ואמצעי הוא המשיב •
 את הלויים מתוך בני ישראל ונו' רמז בכאן ענין נפלא
 שצוה לקחת אותם מתוך בני ישראל מתובות אלו כי בני
 ית' כ"ח נ"ן יו"ר האותיות האמצעות הם יו"ר נימ' כי כ
 סגן אהרן שנתן להם ככרם להודות ולהלל ולרנן ולפאר
 חסדה ישראל במלוי יו"ר ש"ן ר"ש האותיות האמצעות
 ע"י נימ' הויה השם הנכתב להודות לפניו ואח"כ אליף
 סגרת ישראל האמצעות הם מ"ל לשון מכה ש'צרוס כ"ב
 למ"ל לפני הויה לשורר בהם וזה הכח שנתן להם מתוך
 ישראל ממש ואמר במדרש כמה נימין היה ככיגור שבע
 שבע ביום הללתיך ולימות המשיח נעשה שמונה שכן
 י"א אומ' בנגינות על השמינית ולעתיד נעשה עשר שנוא'

כמשל הנני
 הכהן כרבי
 שרה שכינה
 אני בא שבע
 ארמה העש
 ללך זכרתי
 שהוקם המשיח
 ד התורשתי
 כמלת שמי
 משיח הויה
 קום אש' אויב
 ישראל אויב
 בכל

וברדת המל על המחנה לילה ירד המן עליו דומן כמאן סוד יחוד כנני עם דודה דהנה מכשרי אחזה אלוה כי אין אשה כורתת ברית אלא למי שעשאה כלי מקודם היא היתה גן נעול רק עיי שעשאה כלי היא מעלה נחיר וחיתתה אליו וכן כביכול הכיב"ה עיי שנתן הכ"ד כמוה ודיבורו הקי כפינו היא שעשה אותנו כלי לעבודתו עייזו אנו מעלים נחיר וחיתת הקידוש וערכות וידידות וכן נרמז בפי הנ"ל כי מתחלה וברדת המל על המחנה לילה כי המל רומז לחתן שראשו נמלא של ושל ורחות אין נעצרין כי הוא חמיד ומסידית בלי זמן ונכול וגם סילוי של הם אותיות תפ"ד ס"ח למ"ד שמירה על הבורא ביה שתמיד הוא שופע בתוכנו ואח"כ אנו מעלים במעשינו נחיר ונקי מ"ן נוקבין לעורר הבה הקודש כנודע וזה ירד המן עליו שהבורא כביכול עושה כאלו מקבל תעניג משנו דרי משה אע"פ שהכל שלו ומירו נחמו לו כינה הכי בלי ירד המן עליו כי הוא מתעשר בנו ומתפאר בנו לנצח נצחים ומשירא שמתיחר עמנו ומשפיע לנו כל הטובות וכל הצטרות עמו כנ"י וזה שימונו ח"ל במשכת יוסף דע"ו ע"ב כתיב ותעל ותעל המל וכתוב וברדת המל של מלמעלה ושל מלמטה ודומה כמו שמונה בקוספא ע"ש . וזה מורה כדרכינו שמתחלה ש"פ בננו הקדושה לעורר נפשיתינו לעבדו ואח"כ אנו מעלים מ"ן בעבודתנו עד שעיי ח"בת הקודש אנו מביאים ההשפעה שנית בלי הספק לטוב לנו כל הימים אמן :

פרשת שרה

יִירָא משה להושע בן נון יהושע ועיי בתרגום יונ"ב ועד חמי משה ית ענותותי קרא שניה יהושע ע"ש ודבריו נפלאים ור"ך לפרש דבריו בעוה"י דהני למעלה בסוף פ"י בהעלותך אלרד ומ"ד תתבאר בתחנה כתיב ויען יהושע בן נון ויאמר ארונים משה כללם והאצרו בנתרא שזין מתנבאים משה מת יהושע מכניס את ישראל לארץ ע"ש ועזה נחזי אן אס ח"ו ה"ס יהושע מבעלי רוח גבוהה ומתבקשי הכבוד לא ה"ס כועס עכ"פ עליהם שהם ה"ו מתנבאים על גדולתו ורוממות קרנו אבל מדמיונו שאמר יהושע ארונים משה כללם מוכה שה"ס עמותן ובורח מן הכבוד כדרך הדריק וה"ס אומר בלבבו מוטב שיחיה משה רבינו לעולם להנהיג את ישראל ואנכי אהיה עבד למו ולכן נוחא שקר' משה לו יהושע פירש"י יו ישיעך מעלת מרגלים וקשה וכי ס"ד על דריק שפניו כפני הלבנה שה"ס נפתח לענה הרעה הזאת להוליא דבה על ארץ הקדושה אלא ע"כ מכה שראה ענותותי והשחוקקתו לחיי משה רבינו עדי עד חשש לו פן יפול עייזו בעלת מרגלים כדי שלא יכנסו ישראל לארץ ומתילא יאריכו ימי משה כי מיתת משר' ע"ה תלוי בבית הארץ כמ"ש הקב"ה לכן אחת לא חב"א את העם הזה אל הארץ וגוי ובודאי שלא ה"ס נעלם דבר מנביאים הללו כמו משה ויהושע ע"ה שראו הדבר הזה שימות משה קודם ביאת ישראל לארץ וה"כ יש לחוש פן עייזו יעכב יהושע כניסתן לארץ להאריך ימי משה רבינו ולכן משה ענותן קרא אותו יהושע יו ישיעך מעלת מרגלים כלומר י"ס ח"ך שיחיה ולא ח"ך בדרך חטאים ח"ו וזו שתרנס ונתן כד חמי משה ענותותי פ"י במה שאמר למעלה בק"ף גדול ארני משה כללם לכן קרא שמו יהושע כפירש"י יו ישיעך מעלת מרגלים כנ"ל :

יעתה יגדל נח כח ארני . אית' בילקוט זשה"כ יאחו צדק דרכו ועזר ידי יוסף אומץ אצור רבי חייא צדק זה הקב"ה דכתיב ב"י כי לריק ה' לרקית חסב . וטסר ידים זה הקב"ה דכתיב ב"י עטור עינים מראות ברע . יוסף אומץ זה הקב"ה שהוא מעלים כמו של לריק שיעשה רלונו ד"ח יאחו צדק זה משה שנא' בו לרקת ה' עשה . וטסר ידים זה משה דכתיב ביה לא אצור אחר מהס נשאתי . יוסף אומץ זה משה שהוא מעלים כח גבורה כמד"ח ועתה יגדל נח כח ארני וגוי . ד"ח יאחו לריק דרכו בשעה שאמר אכנו בדבר ח"ל משה תפוס מרתך . תפוס אומנתך כל הדריקים תפסו כח"ח אומנתו אברהם תפס את הצינים יצחק תפס את התפלה יעקב תפס את האמת שנא' תתן אמת ליעקב יוסף תפס את הסמיות שנא' ויע אליו חסד . משה תפס את הענוה שנאמר והאיש משה ענו מאד . אהרן תפס את השלום שנאמר בריתי היתה אתו החיים והשלום פתחם תפס את הקנאה שנאמר בקנאו את קנאתי אף אתה תפוס אומנתך רחום וחנן וגוי' לכך נאמר ועתה יגדל נח כח וגוי' אמר ר"ל משל לגבור שבא לטעון קורה נחלה ותלמידו מהלך אחריו כ"ו שה"ס התלמיד רוחה את רבו מתנבס ואלך ה"ס אמר לי יתקוף חילך . כך משה כ"ו שה"ס רוחה את הקב"ה מתפייס וסולח לישראל ה"ס אומר לו ישר חילך ועתה יגדל נח כח ארני וכי' ע"ש . ונראה בעוה"י ליישב שכולן דברו דבר אחד ורמזו להראות כמו של משה והממכתו הרמזים וחסד'ס לעולם . ע"פ דאיתא בזה"ק בפי' זו בזה הפסוק חייא תא חזי כד אנסיר עתיק' סתימי' בתיחא אסיר' ללנח וכו' האי חילא דאתא מעתיקא קרישא סתימי' דכל סתימין יגדל נח דית"בי ויסני לעילי' ויתגניד ויתמסך לתתא וכו' ע"ש באורך וסנה כבר כתבנו מזה בכ"מ שעיקר מחלוקת הרשעים והעכומי' מימי קדם עלינו להכניס אותנו מה שאנו אומרים שהבורא ב"ה ברא את עולמו בשביל עוסי רלונו שנעבדו בתורתו ובמטותיו כל הימים והוא מתנהג עמו תדה בתדה ומקבל עבודתו ומשפיע לנו במדה שחדש תודר תודרים לו . וזה הענין מביא בשם חלפי ישראל ובכתבי האר"ל מכה בשם ז"א ודיוקן ארס וכמראה ארס דלמטה מתנהג למעלה והעכות' כפרו בזה כמו פרעה והמן וכיוצא בהם כמ"ש בתי' א ע"פ סברתם הברוי' בפתיות מחמת הכלל המונה שהבורא ב"ה לא ישמנה ונת ישיגוהו משיני הנוף ומקרי הזמן ופגעיו ח"כ לא יאוחו להגבינו בשום ענין עבודה או עשיית רלונו או להיפך ומזה יאחו לעשות שאינו משיגה בעולם השפל רק שנתן כל הממשלות בנביאים ומזלות וסס המנהיגים כרלונס ולכן יאוח לעבדס . ועבירס גוררת עבירה שענים הטעמס מתילא לומר כיון שאין הס הבורא ב"ה בעבודתו כלל ח"כ למת ברא עולמו כלל עד שפגס ברעוא דרעיון ואמר שהברוי' ה"ס בסכרה ולא ברלון וע"פ גולס קדמון שה"י קודם הברוי' וע"כ הרעו לאבותינו במלך וכן כיוצא בהם עד שהקב"ה גילה כמו ועולס ידו להשיעס מת במדה כמ"ש במד' גבי עשר מכות ודוגמתס כאשר בא סב"י בדבריו כל אחד על מקומו . ונגל' עליהם שבני בכורי ישראל

וכשביל

פרשת חקת

במדת נ"א דהיינו כשיגדל נ"א פירוש שיתמלא אותיות כמו גזון
אלף עול רזי שנמשך משי עולמות למטה כנודע ותנלו
החסדים אמן :

דבר

אל בני ישראל כבואכם אל הארץ אשר אני מביא
אתכם שמה והיה באכלכם ונוי תרומת רוממה לה הנה
הצדוק המדוש מהו משולם זיסל מאניפאלי אמר כשהאדם אכל
בתאותו לפי דמיונו שא"א להיות בלא אכילה ושתייה כוודאי
מן הנסע שירים ניצוצי הקדושה שבתוך המאכל למעלה . רק
אם האדם חכם ומשכיל על דבר ואומר בלבו הלא כוודאי כמו
הכוכב רצה שנה" בלי אכילה כדאי היה אפשר להתקיים כמו
עתה אלא שהבורא ב"ה רצונו להחיות נפש כל חי על ידי אכילה
ועיזו אני מוכרח לאכול בקדושה וטהרה שאני עושה רצונו
בזה ואז יש בכח אדם להרי"י נייק לשורשם וז"ל המסוק כבואכם
אל הארץ דהיינו אל הארציות והדעו נאמנה אשר אני מביא
אתכם שמה כי אני הבאתי אותן לזה שהרעבון והצמאון מאת
הש"ת והשביעה ניכ מאתו אז וה"ה באכלכם מלחם הארץ
תרומת רוממה לה ותנביוהו הניק למעלה ודמ"ח ומעתה נבאר
שאר המסוקים שבתוכי ראשית עריסותיכם הלה תרומת רוממה
ס"י שלא יאמר אדם אנכי עדיין רך בשנים ויש עת לכל חסין
כשאזקין אשוב לעבוד אותו ית' בהגבהת הניק אכר עתה כתיב
שמה בתור בילדותיך ולזה אמר הכתיב לא כן רק ראשית עריסותיכי
תרימי תרומה כי עיקר העבודה כימי הילדות והנחרות כשהאדם
שלם בכוחו והוא הראשית לקדש מנעוריו ואמר הכתוב אח"כ
מראשית עריסותיכם ומדיק שם רש"י על לשון מראשית ע"ש
ונבאר גם כן לפי דרכינו דהתורה מזהירה ניכ שלא יאמר האדם
א"כ אבטל א"ע מכל וכל עניני עוה"ז ואמ"י הכרחית וזה ניכ איני
רשאי וכמ"ש מרנו מ"א בספרו נ"א במסוק ובקצרכם את קציר
ארצכם לא תכלה ונוי ע"ש וז"ש הכתוב גם כן כאן מראשית
עריסותיכם מקצת ולא כולו שלא תכלה א"ע במינוסים יותר
מדאי רק הכל בהשכל ובמישור וידעת את ה' :

וראיתם

אותו במדרש אותו ולא אותה שאם עשית כן
כאלו כסא כבוד אתה רוממה שהיא דומה לתכלת
וראיתם וזכרתם המראה מביא לידי זכרון והזכרון מביא לידי
מעשה שנאמ' למען תזכרו ועשייתם ונוי ע"ש הנה הפייטן
באתנה לפי זו התהיל שש מאות נקראות ס"י דבריו כי ציצית
עולה ת"ר הנם שאין היו"ד השנית במכתב בתורה יש אם למקרא
שהחיק מושך י"ד וכמ"ש בזה"ק ועם הח' היטין והמשה
קשרים עולה תרי"ג וזה שרמו כמלת נקראות ע"י סקרא היו"ד
ואמר שם אח"כ לך נפתר סוד נפתר ח"ט ציצית היות מרובע וס'
המפרש דת"ר כמה הושין הוא נותן ב"ש אומרים ד' ע"ש ולי
נראה שרמו כזה דבר גדול כי המל"ה הוא אור מקיף לז"א והציצית
למל' וזה כוונת הפייטן כי הסוד נפתר ח"ט ציצית רומם על המל'
היות מרובע כי הוא אית ד' שבשם הנכבד ה"י אחרונה וזה
שהקשה המד' במסוק וראיתם אותו דקאי על חוש תכלת שמורה
על המל' שהיא תכלית הכל וא"כ שייך לשון נקבה על חמלכות
והל"ל וראיתם אותה אלא שאם עשית כן כאלו כסא הכבוד אתה
רוממה דהיינו עיק' מצות תכלת מעמא כדאמ' ר' מאיר תכלת דומ'
ליס היא המל' ויס דומה לרקיע שהוא צדיק יסוד עולם כדאית'
בוה"ק הסוד רק"ע ותמצא עיק' ד' וס' האר"י העיק' בנימי ש"ס
מ"ה שהוא עיק' הכל נוסף דאילנא ורקיע דומה לכסא הכבוד
הוא א"מא המרחפת על בנין ועיק' מצות ציצית כדי לדעת כאלו
כסא הכבוד אתה רוממה ועלמא על"מא ברכורא איסתיים ולכן שייך
לשון זכר וראיתם אותו והמראה מביא לידי הזכרון לעורר עולם
המשכבה ששם מוח הזכרון וזכרון מביא לידי מעשה שהוא צירוף
ש"ע מ"ה כמ"ש האר"י ונמשך השעשוע למטה להתענג במצות
ה' כל הימים אמן :

אז ישיר ישראל את השירה הזאת עלי באר ענו לה וכמדרש
דרשו על זה שלא נזכר שם משה רבינו וגם שם ח' כשעלה
ואת וע"ש בזה"ק ואנחנו נבאר לפי דעתנו דהנה כתיב למעלה
ודבר העם ונוי ונספשו קצה בלחם הקלוקל ומרש"י לפי שהם
נבלע באיברים קדויה קלוקל אמרו עתיד המן הזה שיתחם כמערב
כלום יש ילוד אשה שמכנים ואינו מוצא ע"ל בשם הנמרא וצ"ל
ביאור הלא כל ארבעים שנה אכלו את המן ולא נתת כמעט
מה יום סומים לעת עתה שנפלו ברשת מעות כזה שמביא
סותרו עין בעין כי כל מתי מדבר לא מתו ח"ו מחמת אכילה המן
רק מפני גזירת המלך ונראה לעין בכבוד והחיים ידעו שימחו
והסורים את קברם כעצמם כדאיתא במד' ע"ש . לכן נרא' לומר
עס"י דברי רבינו הקדוש האר"י זכור לטוב שביאר לנו סוד המן
שהיה בזכות משה הוא סוד תורה שבכתב הנק' ז"א ובאר הוא
סיד תורה שבע"פ בזכות מרים ע"ש . ס"י כי באר מלשון כיבוד
הדבי והנחתו זה הענין הוא תורה שבע"פ . וכשאתה מרים נסתלק
הבאר והורו כולם בזכות משה כדאיתא במדרש וזה שרמו כס'
דברים הואיל משה באר את התורה כלום שביאר התורה והוא
סוד הבאר שהור על ידו ונחזור לענין כי המן הוא סוד תורה
שבכתב והואיל ומשה רבינו לא נכנס לארץ גם המן אכלו רק
עד בואם אל קצה ארץ כנען ואמ"י מחמת שעדיין לא נתקדש
הארץ לא יכלו לאכול בה לחם מהשמים רק כתיב ויאכלו מקצת
הארץ מחמת הספק ע"ש ביהושע וגם משה רבינו לנודל קדושתו
לא היה יכול לכנס לארץ ישראל שאז התה ארץ כנען ולא
נתקדשה עדיין רק כשהיו ישראל במדבר שרמו לשון מדבש שממנו
על עולמות נבונים ונעלמים מעיני כל חי והיו באפיסה לפני
הבורא ב"ה אז היה רחם רועה נאמן משרעיה וגם המן בזכות
והנה ערת ישראל לא ידעו עדיין שיכלה המן אחר ארבע"ה שנה
כי לא נכתב שיעור הימים שירד בתהלת נתיתו ע"כ הששי לרם
סן אכלו המן נ"כ בארץ ישראל ואז יחסת במעיהם כי ידעו שהארץ
לא תוכל לסבול עוד קדושת המן הזה ולכן כל ימי היותם במדבר
לא התרעמו ולא נסתפקו כלל לאיזה חולי שיבא מן המן ח"ו כי
ידעו כי קדוש הוא . משא"כ עתה שראו כמות ארבעים שנה
שמתקרבים לארץ כנען יראו לנסשם ואמרו ונספשו קצה בלחם
הקלוקל עתיד המן הזה כלום בביאתנו לארץ . אבל מעו כתיב
המנין מוזן לכל חי נותן שפעו לכל איש כפי ח"ו . והמן נוסף
מלדת קודם ביאם אל ארץ כנען והנה הבאר היא סיד תורה
שבע"פ בזכות מרים והיא מסמ"א דנקבא לכן כתיב או ישיר
ישראל כסוד כנ"י הרימי קנים בתורה שבע"פ ולא נזכר שם
וגם שם משה שהם סוד דבורא והבן . והנה השירה הזאת היא
סוד התעוררת המל' להתחד עם דודה לכן בכל מעם ששתו ס'
מן הבאר אמרו ישראל את השירה הזאת כדאיתא במד' דהיינו
שע"י כה השירה נתעוררת המל' היא הבאר להתחד וממילא באה
השפע וז"ש במדרש ידברתם אר' המל' אמר הקב"ה למשה שנה
עליו סק א' וכי ע"ש דהיינו כי המל' מתחדת עם צ"ע בסוק א'
התחתון כמ"ש האר"י ז"ל : והנה היחוד נעשה תמיד לפי התעוררת
דלתתא וכמ"ש ועונה לעמו ישראל בעת שועם אליו כלום כי
כחול נעשה היחוד ע"י מצות תפילין ובר"ה ע"י השוטף ומסמ'
ע"י המצות ובסוכות ע"י הסוכה וכיוצא בהם והיינו שהקב"ה ק"כ
עונתן של ישראל בעת שועם אליו תמיד לפי העת והזמן שה
זועקים אליו באיזה אופן ובאיזה מצויה וכשמתעורר היחוד בצ"י
הוא כסוד אב"ר אשר לעינתו במלכות ההתעוררת נקי איתתו
ב' ואצל הממקבל שמתעוררת לעומתו לקבל ההשפעה הוא בצ"י
ב' א' ר' . והזמן חזיל בילקוט מעין זה במסוק ומפתנה נתיאר
בשביל

נמלא פנחס עמנו לעת עתה הוא בנו של אהרן וז"פ בן אהרן
הכהן וגם אפשר הרמז כי אות נ של ב"ן ואות א של אהרן
נוטריקון י"דב אביהוא נשאר אחיות הר"ן כי נשמתו של הרן
נחלגלל באהרן והיה לריך ב"כ תיקון לגלגלו הראשון כמ"ש
בספר חסד לאברהם ע"ש ז"פ הענין בנדב אביהוא הרן ע"י
הנשמות האלו שנתעברו בו בלבשו הקנא' השיב את חמתו וגו' :

רבן

אמור הנני נותן לו וגו' במדרש גדול השלום שנתן
לפנחס שאין העולם מתנהג אלא ע"פ השלום והתורה
כולה שלום שגא' וכל נתיבותיה שלום ואם בא אדם מן הדרך
שאלין לו שלום וכן שר"י שאלין לו שלום ובאמש כו' וקורין
ק"ש וחומתין הפירס סוכת שלום וכן התפלה חומתין בשלוי וכו'
לכן אמור הנני נותן לו את בריתי שלום שעדיין הוא קיים
וכה"א בריתי היתה איתו החיים והשלום עכ"ל הגם פנחס ע"ה
קנא קנאת ה' לבאות להאביר עוברי רגזו ומחללי ברית קדשו
לכן נחברך מדה במדה ברית שלום שהוא סוד היחוד עליון
שנעשה על ידו יחוד בקדושה והנה האר"ז"ל כתב בכתבים כי זמרי
היה גלגול שם בן אמור וכזבי גלגול דינה כי בדין של מעלה
ענין שם בגלגול הראשון הואיל וילאחי מחמור ערל ועמא לכן
לא כבשתי את ילרי וגם אין תימה מדניס בה יעקב שהיא
החזיק' בלדקת' הואיל והוא מורע ישראל לכן הראו לו הסדר
בהיפוכו ונתגלגל בזמרי בן סלוא נשיא בית אב לשמעוני ואעפ"כ
טימא הברית והיא לא ראת' בזה כדאית' במדר' שחפסמה
בגבוריתה בע"כ ע"ש ואפשר לברר רמז לזה מהסקוק ושם
הא"ש המוכה אשר הכה ולכאור' התיבות כפולות ללא לורך אלא
דאותיות שניות שבמלות המ'כס אש' הכיה הם אותיות שם
שהיה גלגולו ושם האשה המוכה המד"ינית יש בתיבה המדינית
לירוף דינה לרמז על גילגולה ופנחס נקם נקמת ה' והפריד את
חיבור הרע הזה וממיל' שנעש' ע"י יחוד בקדושה לכן נתן לו
ברית שלום כי אין העול' מתנהג אלא ע"פ השלום כי כל העולם
כולו לא נבר' אלא בשביל כני' שמתחדת עם דודה באהבה
ושלום וכן כל החור' כל נתיבות' למען עשות היחוד והשלום
בין ישראל לאביה' שבשמי' וכן אדם כשבא מן הדרך
הענין הוא כמבואר בזו"ס"ק כ"ז שהאר' הולך בדרך והוא פלג
גופא הוה ל' זיווג' בשכינת' וכד אית' לבית' לאיתתי' יתיב
בין תרין שכינת' וז"פ ששאלין לו שלום וגורס גם כן יחוד
עליון וכן בשחרית וערבית בקריאת שמע ותפלה העיקר הוא
עשות שלום ויחוד בין כני' ודודה וזה כל עבודתינו עד ביאת
הגואל אמן :

ונתת

מסודך עליו למען ישמעו כל עדת בני ישראל והנה
יש מיני לריקים נבזוים ורמיס הרבקים בה' תמיד
ואינם יכולים ליפרד רגע ולהזדקק לבריות לעסוק ולפקיה בלרכיה'
ויש מיני לריקים הגם שדבקים בה' ועובדים אותו אפ"ה לפעמין'
יורדים מתדרגתם ומדברים עם ב"א הפחותים מהם כדי להעלו'
אותם ולקשר' נ"כ בהשם ועבודתו ואפילו בניה סוחרים אשר אין
עבודת' תדיר לה' ע"י חיבורים עם הלריקי' מתעללי ומנשאים
קודם לה' והנה משה רבינו ע"ה הוא היה אור אבסיר מסטרא

דנלח שפירושו נלחית שהיה רבוק בה' תמיד ולא יכול להפיר
אפי' רגע להסתבר עם ישראל כאשר יבאו אל ארץ כנען
כנען מורה על לשון סוחרים כמו וחגור נחנה לכנעני והוא
ענין בני אדם הנוסעים מענין לענין פעם עובר ס' ופעם
עוקקי' בלרכי עלמס ואז לא היה יכול משה רבינו ע"ה להסתבר
עמהם משא"כ יהושע שהיה קטן ממנו במדרגה היה יכול לנכס
לארץ כנען ולנעלם ולנשחם עמו וזה בא מבחינת הוד כי מדי
מכלל דפליגי ויש שם איזה אחיזה אפילו למי שהוא במדרגת
קטן' וזהו ונתת מסודך עליו ואז ישמעו כל עדת בני' :

עורת

שבת בשבתו וגו' דאיתא בזו"ס"ק לית מלכי בלל
מטרוניתא והוא הענין כי אין תלך בלא עם וכפולת
אין נק' בשם תלך ואינו מתענג כ"א בעת עבודת ישראל עמו
והם עולים אליו נמלא מה שישאל שובתים למטה ועולים
בשבת במוסף הם עולים בשבתו כביכול שהוא שורש השבת
והתענוג על עולת התמיד פי' שע"פ היחודים שאנו עושים כל
ימות השבוע ועושי' הכנס לקדושה על זה עולה בשבת ומצטרף
היחוד דחול להעלות בשבת היחוד יותר ויותר ואנב אשמיעך מה
שנראה לפע"ד בנוסח התפלה ת"ש רז"ל אשרינו שאנו משכימים
ומעריבים ערב ובוקר ואומרים פעמים בכל יום שמע ישראל
וכו' דלכאורה מלת ערב ובוקר מיותרים והיה די באמירת
משכימים ומעריבים אלא עפ"י ת"ש האר"ז"ל כי היחוד נעשה
בבוקר ונכלל מדת לילה ביום ובליילה בשעת היחוד וכלל
יום בלילה כדודע ל"ח ז"פ שאנו משכימים ערב ובוקר דהיינו
שאנו מחדשים בהשכמה מדת ערב במדת בוקר וכן מעריבים
לסיפך מדת בוקר במדת ערב והבן :

עורת

חודש כדשדו פ"י רש"י שם וכן בפסוק עולת שבת
בשבת' מגיר שאם עבר יומו בטל קרבנו ואין מקריבין
מיסף של שבת זה בשבת אחר ע"ש ולכאורה קשה דלמה לי
קרא סברא הוא דהלא מלינו בנתי' דהולך לילף תקרא דיש
חשלותין כל שבעה לפסח ולשבועות וסוכות ש"ת דבלאו ה"ח
קרא היתה הסברא נותנת דאין חשלותין לקרבנות וממיל' למס'
ליקרא שאם עבר יום בטל קרבנו נבי שבת ור"ח וי"ל לפע"ד ההנהג
פסח או רגל אחר בכל יום מתפשט קדושה דבר יום בזימנו ואין
ענין יום ראשון של פסח ליום א' דספירה וכן להלכה וכן י"י
סוכות או שבועות ולכן הסברא נותנת אי לאו קרא ה"ח דאין
להם חשלותין להבי' א"לעריך קרא לפרושי אבל לענין שבת ור"ח
ה"א כיון דקדוש' שבת זה הוא כסדר ועלויות העולמות כמו
שבת זה וכן ר"ח ה"א שאפי' עבר יומו לא בטל קרבנו להבי'
א"לעריך קרא זאת עולת לאשמעינן שבטל קרבנו והוא כמ"ש
האר"ז"ל כי אין הני"ק שנשאים היום הם למחר לכן אין הכוונה
של יום זה דומה לכבירו וכן הקרבנות :

פרשת מטות

איש

כי ידור נדר לה' או השבע שבועה וגו' הכתוב מורה
לסולך בדרך ה' ומחאזק לעבוד ה' ועושה לעולמות
ס"יגים וגדרים כדי שיסיהם כשא ומרכבה ליוזרו וזה כי ידור נדר
לה' :

הוא נודר ופורש א"ע תכמה ענינים לה' בכדי שיהיה
 משון ובית דירה ליוצרו ונתאחז ע"י מחשבותיו אלו
 לרחמי' הוח' מעורר עולם המחשב' שלמעלה כביכול
 מעורר עולמו ולכן אמרו חז"ל כל הנודר כאלו נודר בחיי
 מחשבותיו כביכול או השבע שבועה ענין שבועה נגזר
 על שבעים ימי בראשית שהוא נשבע לעשות כך וכך כדי
 חוקק לקיים שבעת ימי בראשית שבהם נברא העולם כי
 ולכן הנשבע הוא במלך עצמו כי בשבועתו הוא מתקשר
 למלכו והוא אס' כל כוונתו בלתי לה' לברו' לא יחל דברו
 והוא לא יעשהו דבריו חולין כי כל דבריו אשר ידבר
 שיהיו חולין יהיה לו קיום והעמדה וכאשר יצור כן יקום
 מאלו מפיו יעשה דהיינו כפי שיאמר בפיו למשל לאחד
 ולאלה חיים או מזוני יעשה המלך ב"ה בסוד וחבור אומר
 ויקם וגו'.

מלאה גילולים וצריך מקודם ללכת מזה ואח"כ ללכתותם ע"י
 בזהר מלת לברות כמלכ"י עביר דהיינו שאח"כ יוכל לעבוד
 ה' כראונו והשלים הענין ביד משם ואחרן דהיינו להחזיר
 אל צדיקי הדור וראשי העם והם יהיו אוחזי בידם כלומר
 ישיעו עליו אהבה ורח"ל לה' זה הבחי' נקי ידיו כי אהבה
 דרוע' ימי' ונבורה דרועה שמאלה והנה אדר"מו הנאון מהד"ב
 ולה' אמר כי כל המסעות שנסעו ישראל העיקר היה לתקן
 כל המקומות ולהגביה הוי"ק מהם ולכן נכתבו בתורה שמות
 המסעות והמקומות אשר תקנום בתקנם וזה ויחבוז משם את
 מוציאיהם למסעיהם ע"פ ה' שמשם כתב כל מה שחול"י נ"ק
 במסעיהם שנסעו ונסעו עפ"י ה' ולא נסעו במ"א זולת
 שהולכנו לתקן וזהו ואלה מסעיהם למוציאיהם ודפח"ה ונהגה
 פרשה האחת נקי תמיד בין המלרים שם נחשבים כ"א יוס'
 כמו שפירש"י וכ"א יוס' וכ"א לילת סם מ"ב כנגד מ"ב מסעות
 שצריך לעבור בין המלרים בכמה מסעות לתקן הכל ולעבוד את
 ה' הגם שהזמן נרמא להיות ע"כ ונאחז על חורבן בית ה'
 עכ"ז יש לחזק א"ע ולעשר לבבו ולעבוד ה' בחורה ותפלה
 בשמחה בפרט בשעת אמירת שירות ותשבחות ולהבין זה עפ"י
 משל ומליה מדרך מלך בידו ג"כ לו כל מיני טוב ומיני שמחה
 וגם מנגינים בחוף ותחול וכנוה ועיגב ובדל"ה כאשר טוב לב
 המלך והוא שריו בשמחה אין מן הליך לו אל המסורתי והמנעימי'
 בקולי קולו כי בל"ה יש לו שמחה לב' אכן כאשר לפעמים בא
 עת ע"כ ויגון מתקרה אשר הקרהו אז יקראו הפורטים
 על נבל לשירים ולזמרים לשמח לבבו ולהסיל פניו וכן הנמשל
 ודוגמא כביכול אל קדושתו ית' שבדל"ה משרתי' ברוקיע מנעימים
 ומקלסים שמו רק בזמן שבהמ"ק חרב יש ע"כ בבחי' ברא"י אז
 צריכים מי אשר נגע ה' בלבו להסתחק ולכנו' אל בתי נוואי
 ולהפשיט עצמו מכל מיני עזבות ולשמה כבוד המלך ולומר לפיו
 אחי מלכנו מעולם וגם עכשיו ותמלך לעולם ועד והכל כאין
 נגדך ועלו משיעים בהר ליון ויאמרו כל לעבדך ויתנו לך כתר
 מלוכה וכבר הקדים לנו אדרומ"ר ז"ל הג"ל רמז בפסוק כל
 רודפים השיגוה בין המלרים דהיינו כל מי שרודף להמליך את
 הבורא יוכל להשיג יותר דוקא בימים אלו בין המלרים למשל
 כי כשהשר יושב בביתו אז איתתו מוטלת אשר לא כל איש ואיש
 יכול לבא פנימה : משא"כ אם השר עובר בשקים וברחובי חוץ
 לפלטרין שלו אז הוא קרוב לכל קוראיו ויאזין שועת כל
 הקוראים בשמו וכן הגמל לדעת כי בזמן הזה כי כלפיר נודדת
 מקנה ונומר לכן הרשות נתונה לכל אדם להסתקרצ אל מלכו
 של עולם והוא עונה אליהם עכ"ל ועיקר הענין להסתחק ולחמץ
 את לבבו בעתים הללו לבלתי יפול ברשת ההתרגלות מעבוד ה'
 מלילה ואפי' בת"ב שהוא חושך למרחא עין הגם שיש לבכות
 במר נפש על כל אשר מלאנו ביום ההוא ת"מ יש לשמח לב
 המלך בשמחה העתידה שבו יולד מנחם ויגאלנו בתהרה וישמח
 ה' במעשיו והיתה לו המלוכה כימי קדם והנה הצדיק איש
 אלהים מוס' יעקב יצחק אמר פי' הנמרח ביקש ה' לעקור
 ת"ב שחל בשבת ואמר הואיל ואירחי ידחי ע"ש פי' שאלה
 לעקור

פרשת מקעי

מסעי בני ישראל וגו' אליה במספרו ל"ו רומז על
 ויק כיא לכול מכולם עולה ל"ו ועם הכל קודש מכון
 ולמטרף לכל הקצוות נמא' השבון ששה פעמים שבע'
 מ"ב והם ת"ב מסעי בני ישראל בקדוש' סם מ"ב שבו
 העולמות וכן הם יאלו ממלרים עד בואם אל ארץ
 והנה אנו רואים כמה מבג"א אשר היתה נפש שוקקת
 ה' ולא עלתה להם וסוד הענין הוא מחמת שלא נטהרו
 את מחלאת טומאתם ומחטאת נעוריהם ועי"ז לא יכלו לגשת
 לקודש לכן צריך כל אדם הספץ ברצון יוצרו לכבס ולנקות
 ולמחור בתשובה על כל מה שעשה מעורו מעשים לא טובים
 ויד האריכו בזה מ"י ואח"כ יזכה לעשות ראוי לעבוד ה'
 חס הרמז בא בפסוק אלה מסעי בני' : כלומר כן דרך
 מארץ מלרים ראשית דבר ללכת מחלאת
 כל הגילולים ועצירות נקי' בשם מלרים שתימה

א יכול להסר
 כענין שמה
 לכענין ויהי
 דם ה' ופעם
 ע"ה להקביל
 הים יכול לכתוב
 הוד כי מוריס
 הוא במדרגה
 עדת בני'
 לית מלכי בלג
 לא עם וכביכול
 דת ישראל עמו
 למטה ועולם
 שורש השבת
 אלו עושים כל
 בשבת ומלכות
 ב אשמיען מה
 אלו משכתיים
 ש שמע ישראל
 די בחמ"ט
 היחוד נעשה
 ללעבור על
 וביקר דהיינו
 וכן מעריבים
 ק עולת שבת
 ו אין מקריבין
 שם דלמה ל
 מקרא דיש
 מ דבלאו הוי
 ת ומתי' למע
 ל לפע"ד הנהג
 יוס ביומו וחי'
 הלאה וכן ימי
 קרא ה"א דה
 ענין שבת ור"ה
 העולמות כמו
 ל קרבנו להם
 ו הוא כמ"ה
 לכן אין הסוטה
 הכחוב מלרי'
 ועושה לעולם
 ה כי ידוח ביה
 לה'

לעקור לרה ת"ב כלל ועיקר ולגלות הקץ ע"י שאל בשבת יום
 הקדוש והואיל ואידחי ידחי לגמרי ולכן לא הודו לו חכמים כי
 אין לרחוק את הקץ עכ"ל וניסח ע"ד על דבריו כי ביקש רבי
 לעקר ת"ב דהיינו לעשותו עיקר ולהרחות גודל מלכות השי"ת
 דהיינו הנס שזר לנו עד מאוד אנו מתחזקים ומתחמלים ושמים
 בשבת במלכותו ועל רחמי המרוצים אנו בעינים שיושב נדמינו
 במהרי זה הענין הוא עיקר ויתר הענוב לפניו מאשר שאנו
 שמים טובים לב צימים הגנלים וגרא ס לטובה ולכן מהתעוררו
 ותענוג זה הים בכוחו לדחות את ת"ב ולעקרו ולגלות את הקץ
 ואמר הואיל ואידחי ידחי ולא הודו לו חכמים פ"י שהחכמים
 סודו לו בבחי' ל"א שהוא בחי' א"ן בבחי' גואי אבל פ"יין לא
 הים בכחם לשלטל השמחה לבחי' בראי ולגלות הקץ עד שיושיענו
 ה' יגדיל כח הצדיקים לגלות בחי' א"ן והשמחה הגנוזה ואז
 יסמח ה' עמו אמן :

במדרש

ד"א אלס מסעי למת זכו ליכתב בתורה כל
 המסעות על שקבלו את בני עמיד הקביה ליתן
 שכרן כתיב ים סיס מדבר ולי' ומגל ערבה ותפרח כחבללת כו'ומת
 מדבר על שקבל בני' כך המקבל ת"ח לתוך ביתו עכ"ל א"כ תולא
 עמיד המדבר לסיות ישוב והישוב עמיד לסיות מדבר כי שאל'
 ואשים את הריו שממה כו' שאל' אשים מדבר לאגס מים את
 מולא עכשו אין אילנות ועמיד לסיות שם שאל' אתן במדבר
 ארו גוי' : ועכשו אין דרך במדבר כו' ועמיד לסיות שם שאל'
 אף אשים במדבר דרך וגי' : ואומר וסי' שם מסלול דרך ודרך
 סקודס יקר' לה' ע"ד במד' שחר טוב בתומור השמי' מספרי'
 ר"ב בשם רש"א מי שאין לו ראש בפני סבריות יש לו ראש בפני
 הקדוש ברוך הוא שני וראש עפירות חבל הים אין לו ידים כו'
 הארץ אין לה אזנים כו' ואין לה ידים כו' ע"ס : יבואר ע"ד
 דאית' בזה"ק פ"י תליה בשם הסב' דהילוך בני' במדבר
 מ' שנה ה"י כדי להכניע הסט"א הוא שר המדבר תחת הקדושה
 ולסול' יקר הקדוש' מולות הקליפה' וכן כשעשי רצונו עובדים
 אותו ית' ומיחד' שמו בעת הזאת שהוא כמו מדבר נגד ערך
 קדושת הארץ ומעלים ניצלות קדושות בעסק תורתם ומעשיהם
 הטובים בזה מתרבה גבול הקדושה ומלכהו ית' וזה פ"י יששום
 מדבר ולי' ומגל ערבה . הערבה היא בלא טעם וריח רומז על
 הקדושה השייכות אהנו בלרוחינו . תפרח כחבללת כתיב בזה"ק
 אני חבללת השרון היינו מלכיותו ית' בחיליות קדשו שהי' חבייה
 בללו שמעוררת ומזמרת לפניו כביכול כשר המשחשעשע בתמשלתו
 כן תפרח לעתיד . הערבה היא הקדושה המשחשעשע בזה העולם
 העשי' וכ"ל : וזה באמת השכר הגדול למדבר שמקבל לבני'
 וכמו שיש חילוק בגלילות ארץ כן יש חילוק בזמני' . יש עתים
 חזמני' מסוגלי' ובהירי' לעבודת השי' בדעת רחבה ומוחן דגדלית
 ויש עתים לקטנות כמו בין המלרים וימי טבת וסבת ובקושי'
 להטות אשוריו לעבודתו ית' כ"ח בהתנברות והתחזקות גדול'
 אכן מלך גודל הקדושה התגל' בעתים הקדושי' ה"ל אלו הסוירין
 הם מסייעים לעבירה גם בימי הקטנות וידוע שהגדלות נקרא
 בשם חכמים ומלא הסוירין הם תלמידי חכמים . וזהו המקבל

ח"ח בחוך ביתו . ר"ל שנס בימי הקטנות מתחזקים ומתחמלים
 איש בכל חוקף ועוז לעבודתו ית' עכ"ל . מתחזקים במדבר
 הקדושה ונכנע הסט"א . וזהו עמיד הישוב לסיות מדבר
 ואשים את הריו שממה (הריו הוא לשון הריון הנס שיש
 עמל ויועלי' מחשבות רעות על בני' השי' משימים ומתרים על
 והמדבר ישיב שני אתן במדבר ארו שיטת והרס היינו
 עבודתו ית' והתחזקות ע"ז יבוררו המדות חגי'ת מדת האבות
 שמכונני' בארו שיטת והרס ח"ס עכשו אין אילנות במדבר ועתיד
 להיות . כי אדרבה על ידי התחזקות בני' בימי הקטנות לעבודתו
 יתברך על ידיו מיוספין כח למעלה כביכול ביתר עוז וחסד
 אילנא רבא ותקיף דמזוי' דכולא ביה ומלא מזה המדבר יבא
 ע"ב לעמו בני ישראל וסן סן דברי ר"ב בשם ר"ם מי שחזן
 ראש בפני סבריות יש לו לפני המקום כו' כתיב שנה
 עתי' ומקומות שאין להם איברים להתגדל בעבודתו יתברך
 לפניו יתברך יש להם ראש וכן שארי ענינים שביאר שם ודבר
 זה ידוע ומפורסם כי אדרבה הימים הללו מוכי' לעבדיו יתברך
 בחוקף ועוז וזה עיקר שעשועי' יתברך מהם שצריך אומן גדול
 והם הכנה לימי אלו ימי רצון הקדושים וזה עכשו אין דרך
 ועמיד לסיות רומז להכנת ימי אלו כתיב הנותן בים דרך
 גם דרך בימתי' ס"ג קס"א כי בכל עת שאין ניכר התגלותו
 כיכ הוא בחי' אה"ס ר"ל דומין אלא לאתגל' א"ן בימי מלרים
 שאלהותו יתברך הוא בבחי' לבושים ושמות כדוע והקדושה
 המתבררת מחוך סקנים בימים אלו הם הכנה לימי אלו הבחיים
 זה אשית במדבר דרך שזה המדבר הוא התגלות הדרך בימים
 הבע"ל וידוע שדרך נקרי' דרך מפילס ומסלה היא כבישה כתיב
 שיש ימים קדושי' המיכני' לעבדו ית' ברוחב לב באמת יושב
 והוא כמו דרך ומסלה שנוה לילך בהם מריב דריכת בוא בהם
 משא"כ בין המלרים לדרך . חוקף ואומן הלב לעבודתו יתברך
 בכל ימי התחמלות כידוע שיש כמה אלפים בחיות ומדרגות
 לעבוד השי' ולריך התחזקות גם במדרגות קטנות וארו' בתפלת
 מלך יהודה שחשובתי הים ע"י יסורין אמר אי עני לי מוטב וזה
 לאו הרי ח"ז כל אפי' שווין וכי יש מדרגה פחותה מזו עכ"ל ע"י
 בא לירי תשוב ומדרגות קטנות הנקרא' בשם מסלול היינו מתחזק
 קטנה וזהו וסיס שם מסלול דרך ודרך הקודס יקרא לה

בהפטורה

שמעו : כי פנו אלי עורף ולא פניו ועי'
 כי מספר עריך היו אליהן וגי' הלא נפתח
 קראת לי אבי וגו' והנה הלשון כפול עורף ולא פניו כי מהו
 מי שפניו עורף הוא עומד בפניו אל זר אחר אלא י"ל דרוס
 בזה הנס שעומדים לפני ואומרי' תסלות ותפלות כמו ברוך את
 שהוא אמירה לזכר אבל לבס' כל עתם ואז הענין מכוונס כי
 אלי עורף ג"כ דהיינו בזמן שיש אפי' עימדי' לפני ולא מכוונס
 לפניו ונס כשלא עמית מתפיליס ועיסי' מזה כראוי הם סובר
 שבכחם והכמתם עיסי' זאת זה ולא פניו והטעם כי מס'
 עריך סות המעוררת ש"ך היו אליהן יהודה אפי' כשאתה מתע'
 לפצנים נעשה אתה אלוה אלך ואצרת בלבבך כח ועי'ם
 עשה

רשת שע"י הנקבים קטנים יכולים ליהנות מאורו ונדמיון זה אם היה השמש אורו רב יות' היה צריך ללבוש יות' עב כן עשה ית' פרוסת ולבושים שע"י הלבושין יכולין ליהנו מאורו כי מלך אין רואין אותו כשהוא ערום כמש"ל כי זהו אפיסת ההשג' ולוי"א בזה"ק רישא דמלכא כחסד ונבונה אתתקן כי המדות הם לבושי' שע"י הא למחשבה תפיסה בני ית' ראיה השגה וז"ש אליה ז"ל תפארת לבושא ובכרי שלא תרמה לאמ' שזה הלבוש אינו עצמותו ית' לזה או"ל כהדין נמצא דלבושית מינה וביה עיב בשנס דרך צינורות השפע מהספ' הקדושות שמוז נשפע חכמ' ומוז עוש' וכדומה הכל הוא מא"ס ביה המשפיע ע"י המדות כי לשון מדה הוא ס"י לבוש לשון מאן דלביש מדא וע"י התלבשותו ית' במדות כן משפיע חיי בני ומוזני לפי הכלים וזהו לשון נקדישך כביכול שמעצמותו ית' הא"ס פרס פרוסא לבא לאותיו ושמות כרי שיוכלו לעבדו ית' (ורבים מעו בזה ונפלו לשאול תחתית הח"ל כשהשינו בו הפרוסא והיו אויבים עזב את הארץ היו מניחים ההשגחה למדרגות תחתונות תיפת רוחם לא כן אנחנו ב"י מאמינים בני מאמינים) שזו הפרוסא היה כרי שיוכלו לעבדו ולהנות מאורו ית' והקדושה הוא הזמנ' שבנ"י מוסינים איתו ית' ומתלבש במדותיו וכתיב בפ' האורא זוטא מהאר"י ז"ל דף ק"ד . וא"ת הוא"ל ורגלי העתיק מתפשטין למטה למה אינו נק' בשם אצילות ות"י שאינו נק' אצילות כ"א עד התפשטות הארוך והנה עדיין הקושיא במקומו עומדת (ע"ש בשינוי לשון קצת) ולפמ"ש יובנו דבריו היטב ההתלבשו מורה על גילוי אלהותו ית' שא"א להתגלות כ"א ע"י לבישים . ולפ"ז מתוך שפיר כיון שאין התלבשות למטה ע"כ אין האור זך כמו באצילות ולכך א"צ שם להתפשטות הארוך ואמת שזהו הנק' בשם עקבות כמ"ש עקבות דמשיחא היא אותיות בעתיק הם מדרגות התחונות הצריכים להתברר כמ"ש עד דימטי רגלין ברנלין . אח"י הכותו את ס חון מלך האמ"י אשר יושב בחשבון ונו' הנה ה"ל הזה אינו מוכן . אש' יושב בחשבון וכן עוב אש' יושב בעצמותו באדרעי ונ"ל דהכתוב אומ' בונה ירושלים ה' וקשה ג"כ לשון הזה דמ"י אמ' ה' שיבנה ירושלים עצת ה' היא תקום ומה שלא נבנית עדיין הוא מפני שלא פקדה לטובה ואיך שייך לשון הזה ונ"ל דהנה ירושלים בצירופו נודע מס"ק יר"ו של"ם כי יר"ו ע"לה יראה ושם בירושלים היתה הירא' בשלימו' כלנו יחד עושים באימה וביראה רצון קיננו אכן מפני שנתרחקנו מעל אדמתנו אין אנו יכולים לעלות ולראו' המיד פני ה' רק שבועה"ד היצ"ה"ר מסתי' מפנינו אור ה' ויראתו לכן צריך כל אדם להתעורר בקרבו ולעמיד נגד יצרו ולהתחזק בעבודתו אהבה ויראה עד שיקושי בירושלים עיר הקודש ולכן המעס שא"חנו מתפללין למזרח ומכוונים לירושלים כנודע מאמ' חו"ל וכאש' נזכה כלנו להתעורר באהבה וחוש' חסד לעבודתו היראה כראוי בשלימות או נזכה לבנין עיר קדשנו ותפארתנו וז"ש רוד המלך ע"ה ירושלים הבנויה כעיר שחיברה לה יחדיו פ"י לפי החברות בני יש' והתעוררתם באוי"ר נבנה ירושלים ששם עלו שנשים פ"י כי מוסות אהבה ויראה הנקשרים בלב ונעשה ירושלים בלב הם נקשרים עד ירושלים עיר הקודש ואלו המוסיות נק' לשון שבט וש"כ"ש וע"ז עמדו כל העכו"מין לכלותינו ולנתק את המוסיות כמ"ש (תהלים ב') נוסדו יחד על ה' ועל משיחו ונתקה א"ת מ' וסירותימו ר"ת אמין שמורה על היחוד העולה צ"א נ"מ' אמן שנעשה ע"י המוסיות והם בקשו לנתק המוסיות ולהפריד היחוד ח"ו וכן היו ס' חון ועוג לפני ארץ הקדושה למן ומחסה על הכנעני ושבע עממין כרי שלא נוכל ללבוש ארץ הקדושה וזה היה נבורת משה רבינו שלא שלחם עמם והכניעם : והנה המלאכים הממונים בשבת לסיוחן מלך האמורי כליח ולעוג מלך הבשן כליח פקד' אל צדפיאל

שהם ממונים על היחוד כי צדפיאל הוא באות צ הצדיק ופקד' אל ע"ש פקידה לנוק' כמ"ש בזה"ק זלע"ז בקריפה היו ס' חון בנוקבא ועוג בדכורא כי הוא היה מלך הבש"ן כי שמו מרמו כמ"ש חסיד המפורסים מ' משה כ"ש נון שערו כ"ינה דקליפה ומשם היה שורשו וזאת המלכות צ"ל תמיד להכניע באוי"ר בשלימות כדי להניע לירושלים קדש בניא :

כי ה' אלהיך ברכך בכל מעשה ידך ידע לכתך את המדבר הגדול הזה ונו' הנה הפרשה הזאת קריאתה תמיד בני ימים שאח' ר"ח אב עד מ' בו ומרמו הפרשה בכמה ענינים להזכיר את אש' עברנו מסקים למקים וה' אלהינו היה עמנו להורות הנם שכשאנו עוברים בין המצרים ומי"ח אב עד מ' כי לא ימוש ה' את עמו ונתחתו וכמו שהולכנו במדבר באיך לא עבר איש וה' הילך לפנינו ונו' כן בימים הללו אשר נק' בניא מדבר וניא צלמות וכמ"ש פ"י הפסוק גם כי איך בניא צלמות לא אירא רע כי אתה עמדי ונמצא כתוב בכתבי הקדוש משה"ש מאוסרפאלי כי שם של את"ה הוא המנין ע"ש פ"י הענין כי אתה הוא שם החסד כמו אתה כהן לעולם וכמ"ש רבותי נק' עיק' החסד מה שאנו זוכים לקרא לבוראנו הגדול והנורא כל אתה וכתבנו מזה במ"א ז"ס שבטך ומשענתך חסה כהמ"ש פ"י גם שבט שלך הוא כמו המשעני והוא לצרכי שלפעמ' כשהמ"ש יורדים מלמעלה (למעלה) ואו אפשי שיינקו מהם הה צוניטוא ינו' ה' לכן צריך להוריד אותם בלבוש נבונה וצמצום ולהראות כי משלם חסדיו לאיש כמעשהו ומרה במרה ואו יתפרדו כל פעולתו און וכבר כתבנו מזה במ"א מעלת הצדקה שצונו בוראנו ותי כי הוא מנן ומחסה לשפע הקודש שלא תחפשט רק לישא"ת עמו ע"ש וזה שסיים תערוך לפני שדחן נגד צורכי כי זה ענין הכוונה שלך במדת הנבונה . דשנת בשמן ראשי כוס רוח פ"י שזה היה כוונתך ראשונה ומתשבהך הקדושה וצופה ומבטי מראשית אחרית וחפצת להיטיב לנו . כוס רוח כי רוחה עולה אר"ך הם החסדים הגדולים דא"ך וזה שאמ' משה רבינו ידע לכתך את המדב' הגדול הזה כי צפה והביט הכר במחשבתו הראשונה בבריאת עולם וענין השיתוף מדה הדין ברחמים כן הוי"ה אלהים שנים' יביק כי אלהים הוא תקוף ובעל חיובין וצריך למדת הנבונה כמ"ש לעיל להראות לכל כי היא אלהות ורוצה בטובתך יאו נפתח אות ס שכנסוף שם אלהים ותאמר לאותך שכנסף אלהיך ולכן אמר שם בכנסוף זה איבעים שנים' כלום' שזה הבחינה שצ"ל אלהיך זה הוא בח' איבעים שנים' שמורה עליהם אות ס שעולה איבעים שנראה לבחי' נבונה ואמר ה' אלהיך עמך לא חסרת דבר פ"י שהוא עמך אש"ל במדבר הנ"ל ולא להחסי' עמך דבר פ"י אפילו שתרצה כ"שם הללו להשפיע בני חיי ומוזני ור"ת לעמו ישראל הוא יחיה ויסכים לעצתך :

הנה אמר"ל בת"ב הייב להניח תפילין במנחה והטעם שכאשר מוחין חדשים לנחם את עמי ישראל וכמ"ש האוי"ב לכוין במנחה שם הוי"ה ניקוד סגול והוא המשל בדרך הא"י שמי"ם אח בנו בשבט כדי להדריכו ואעפ"כ אח"כ הוא מקרב ומדבי' על לבו ומנחם אותו לומ' אהבתך ומשכתך חסד וכו' כשאני מיכית אותך בשבט הוא למנוחתך וכן הענין אח' הי"ם הנוראים אלו ובפרט בת"ב אש' הדינים מתוחים רח"ל במ"ה האר"י ז"ל לכוון כל היום הוי' בניקוד שב"א שמורה על הנבון לכן לעת ערב הוא מנחם את עמו ישראל ומראה להם התקנה ביד ימינו החסד ושם הוי"ה בניקוד סגול ובאים מוחין חדשים ובודאי יש כה להשמיט או שנו"ת חיים בתפילין כמו תם בבוקר בבוקר כנודע ואו התחלה לבנות המלכות מחדש וכמ"ש בצירוף הימים שמעשירי באב עד יום ראשון של סוכת עפ"י ששמעתי

מקוננים על בן וכת של ר' ישמעאל כהן גדול כי הם היו דוגמי
 אותיות ו ד היוצאים מר' ישמעאל אביהם שהיה בכח' אבא
 חכמה אות י' שכולל ו ד בתוכו במילוי ואז כשנתפרדו ונשבו
 היינו מקוננים עליהם אבל להיפך ההבטחה שיתחירו ו ד שהם
 בחי' הוי"ה ואדני' ואז נמתק הכל וכא השפע לעולם בכל
 סיבה לבני' אמן :

היום הזה ראינו כי ידבר אלהים את האדם וחי' פ' כי המלאך
 נק' הי על שם שכולו חיים ומה שאמ' אדמו"ך זלתי' אל
 תבא במשפט את עבדך כי לא יצדק לפניך כל חי' פ' כי אפילו
 המלאך שנק' כל חי' שכולו חיים ואין לו העדר ומיתה אם תבא
 עמי במשפט לא יצדק לפניך ואיכ' אל תבא במשפט את
 עבדך דרי גיא עפר ורמה עכ"ל והנה במעמד הר סיני נתנה
 אהבת הקב"ה שבשכיל עושי רצונו ומקיימי תורתו נברא העולם
 ואיכ' אפילו הדיבור וההנהגה עם המלאכים הוא ע"י עושי רצונו
 דלמטה וז"ש היום הזה ראינו כי ידבר אלהים את האדם ינס' הי'
 רומז על המלאך פ' גם הדבור שמדב' בו היא ע"י שמרבי' תחלה
 עם האדם והם יסבימו עמנו למובה בכך אשר נעורר רחמים
 עלינו ועל כל ישראל אמן :

לא תנסו את ה' אלהיכם כאשר נסיתם במסה י"ל רמז הפסוק
 דהנה כשישראל עושים רצונו של הקב"ה ואז ינגל' כבוד
 ה' וראו כל בשר את מלכותו כי הוא מלך על כל הארץ ושומע
 לתפלתם ומסיר מהם עול הצרות ולהיפך ח"ו כשאינם עושים
 רצונו הנם שהקב"ה הוא מלך בעצם כמו שהיה קודם שנברא
 העולם כי הכל ש"י וכל אלה עשתה ידו אעפ"כ החסידון בנילוי
 אלהות ומלכות שאינו בנילוי ונק' לשון נס והרמה שהוא מיומם
 והמלכות ננוו אתו בלי ראות לעיני' יושבי הארץ וזה שהזהיר
 הכתוב לא תנסו כדומי' שלא תנסו במעשיכם שיהיה בחי' נס
 והרמה לאלהות ח"ו דהיינו שלא יתגלה למטה כאשר נסיתם
 במסה ששאלו שם היש ה' בקרבנו אם אין אבל עק' העבודה
 ורצוא דיליה דגליה ליה :

וצדקה תהיה לנו כי נשמור לעשות וגו' דהנה כתיב הקדימי
 ואשלם שהבורא ב"ה מיכה את בני אדם מי הקדימו
 לעבדו קודם שיקבל שכרו הרי שהוא עושה ציצית לבגדו הקדימו
 הבורא לתת לו את הבגד מל' את בנו הרי הקדימו לתת לו בן
 וכן כל המצות נמצא כל השפעת שהבורא ב"ה משפיע לנו הכר
 בנדבה וחסד כי המצו' נעשו ג"כ על ידו כגיל' אמנם כשהאדם
 עובד מאהבה ומיחל ומצפה לכן זכר רק כדי שיוכה למילו' לשם
 ה' וכן מצפה שיהיה לו כבוד להטיל בו ציצית או הוא מקדים
 בעבודתו להבורא ית"ש וזש ה וצדקה תהיה לנו פ' שהשפעה
 הבאה בדרך צדקה וחסד תהיה לנו לפעמים תוכל לבא בדרך
 שילום מדה במדה וזה נרמז במלת לנו פ' כפי עבודתנו ונס'
 לנו גימ' אלהים שהוא כח המגביל ומשפיע לפי סדר העבד'
 והיינו כי נשמור לעשות את כל המצוה הזאת לפני האלהינו
 וגו' . אם אדם שומ' וממתין סת' תבא המצוה לידו אז נקרא
 שעושה לפני ה' כמו מרס כגיל' :

למי באב

בנמרא מס' תענית לא היו ימים טובים לישראל כט"ו באב
 וכיהיב שבהן היו בנות ישראל וחילות בכרמים ומה
 היו אוטרות בחור שא נא עיניך וראה מה אתה בורר לך וכי'
 כי חודש אב בציורופו היוצא מספיק היסבת ו"שמע י"שאל
 הייום שם החצי האחרון משם הוי"ה השולט בחצי ראשון של
 החודש הוא בחי' דין וביום חמשה עשר נמתק הדין ע"י הציוף
 החצי שם י"ה והיא נוטריקון וי"ה כיפורים לרמז כי מ"ו באב
 וי"ה הם חד דוגמא כי בהם עלי' לבינה וכמ"ש האר"י ז"ל הפי'

בפע"ה על יוצאות וחילות בכרמים ע"ש והיו אוטרות בחור שא
 נא עיניך פ' הקב"ה שהיום נראה עלינו ברחמי שבהר בני
 ובא ונתנלה עלינו גבהינת אלהי ישראל שלכן נק' בחור כמ"ש
 בים נרמזה להם כבחור עתה שא נא עיניך פ' הניע העת ששתשא
 ותנפ' את אלו החדשים שהם נפי' עיניך כי חסדו ואב חס' מדי
 עיניך דמטרוניתא כנודע ועיקר בקשתינו ותוהלתנו שיתקן
 העינין ואז תהיה כלה שענינה יפות אין כל גופה צריכה בדיקה
 וכמ"ש הפי' בכל לשון בקשת העינין כמו והאר עינינו בתורתך
 שיאירו על ידי התורה וכן ועינינו תראנה מלכותך כי חקב"ה הוא
 מלך בעצם היה היה ויהיה אפילו בחדשים הללו שהחריבו הבית
 כי הכר היה בכחו והכל ברצונו והיה ציפה ומכיש מראשית
 הבריאה על חורבן הבית וד' גלויות וביאת המשיח וכמ"ש חז"ל
 בפסוק ורוח אלהים מרחפת וגו' ע"ש רק שבחדשים האלו נמסר
 בחי' עינין למטה בלי ראות בלוי' ראות בלוי' מלכותו וכן אנו מבקשים
 ועינינו תראנה מלכותך כי כשיבנה בהמ"ק יהיו הצומות לששון
 ולשמחה וכן אנו מבקשים שא נא עיניך וראה מ"ה אתה מוד'
 לך כי כל המבוקש מהחדשים האלו רק לעבוד הניק' מוד'
 הפסולת ובירור הניצוצין הוא ע"י שם מ"ה כנודע ונס' רומז כי
 מהמשה עשר באב עד דריה הם מ"ה יום ואז בריה יום מלכותו
 אשר נדרש המלכות והיה למלך אמן והנה בחדשים אלו צריך כל
 אדם לשמור א"ע שלא יפול סמדרגתו כי הם ימים הנמוכים בשנה
 וכמ"ש כמה פעמים מזה והנה שמעתי מכבוד הגאון קדוש ה'
 החסיד מ"ה ש"ש ז"ל אב"ד דק"ק נ"ש פ' ורמז הפסוק ברות
 ביתי לעיני מה אתבונן על בתורה כי מדרך העולם להתבונן
 ולשוב אל ה' בחודש אלול המיבין לתשובה אבל מי שמשכיל
 ועיניו סקרות הוא עובד השי" כל השנה ושומר א"ע אפי'
 בחדש תמוז ואב שלא ליפול ממדרגתו וכרת ברות עם ה' ואז
 ממילא אין להתבונן יותר בחדש אלול כי הוא מוכן ומזומן
 לעבודת ה' מקדם אפי' בחדשים הנמוכים וק"ו בחודש אלול שבו
 הקדושה ביתר שאת וזה רמז הכתיב ברות לעיני פ' שאני
 כורת ברות לעיני הם החדשים שנקראי עינין כמ"ש לעיל לכן
 מה אתבונן על בתולה שהוא אלול במזל בתולה כי אני מוכן
 לעבודת ה' מלפנים :

היה חתום שהם מכלי חיות הבורא ית' ש' שנא' ויהי כאשר
 אנשי המלחמה למות הם הקריפות והס' המעוררים
 המלחמה עם האדם בעתם הללו וירב' ה' אלי דיבור שר
 הבה כמי שפרש' משא' מקורם לכן :

אמי יום שבימר הושע בן אלה פרוסדאית ואמי לאיזה
 שירצו יערו נ"כ רומז על ענין אחר והיינו שבעת
 איות השירים דרך ה' להיות לאיזה שירצה יעלו ר"ל שיהיה
 איות בחירה ורצון טוב ופסקה המלחמה כנ"ל שייכ"ו
 לקשר ולבא זה בזה בכלים שאולים זה מזה וכל הכלים
 שבי"לה ר"ל שבי"ל יה' ור"ל שכל הנשמית כולם ע"י
 (היכות) ונטבלו בה' מגדול הארה הוורה עליהם ע"י
 ההתכרות :

ר' אלעזר אפי' מקוללות ומנח"ם בקופסא רומז על אלו
 הבורים הרקים שמנח"ם מקולין בתאיתם ונשמות אשר
 נגן להם גם עריהם יבא ההארה והבהירות כאשר כתבנו
 בחבור זה על ענין הכת קול היוצאות בכל יום :

ואילך מאן דמיסך יוסף ומאן דלא מיסך יוסף אמר ר'
 יוסף תקבריה אמה פירש' שימות בלא עתו ר"ל
 ע"ד ע"ד לבא בנידנול להולך ולבא לעולם שנית ולמלאית
 תאמר חס' בהיותו בעולם ולזה ימות אף בלא עתו כי ענין
 האדם הוא אחרי כל השלימות בכל ענינו אשר לו נכרא
 העולם ותיקן כל הנוגע אליו אשר לזה נכרא או אין צורך
 בעולם : והולך והזר לעולמו ולזה אומרים למת לך בשלום
 א"ל שקנה כל השלימות אשר נכרא אליו ולא חס' מאי'
 הוא בשלום בן הרשע אינו מת רק אחרי שהבורא ית' ש'
 לו שלא ישוב ע"ד מרעתי בשום אופן : וא"כ היא בתכלית
 ע"י הרשעות ונ"כ הוא שלם ברשעו ונפטר מן העולם :
 כשהש"ית צופה בו שישב באיזה איפן אזי מא"ך ימיו
 שבו אליו : וכשנפטר בשלום בשלימו המעשים
 ממנו תורת למקורה העליון ואינה צריכה ללגול לחזור
 : וזה תקבריה אמה ר"ל שקבורתו הוא בכסן האם :

ות' ירושלים יוצאות וחילות כרימים כים רומז לשמחה
 ולתענוג : וזה כים ה' צבאות בית ישראל ור"ל
 הנשעשוע הבורא ית' ש' הוא עם עם סגולתו : והוא בנות
 ליום איתן הנשמית כולם חולות באלו הכרימים : ר"ל בתענוג
 ית' : תנא מי שאין לו אשה נמנה לשם רומז לאשה יראת
 ה' והשמה ור"ל מי שאין לו נשמה הוא חיות הבורא ית' ש'
 והארתו נמנה לשם :

הסוד שבהן היו אומרות בחור שא נא עיניך וראה
 מה אתה בורך רך : רומז על הבורא ית' ש'
 הנביל מצמצם שכניתו ונדלו ית' ש' להתענוג בתענוגות בני
 ונטול מגדול התענוג והשמחה והשעשוע נעשה כבחור :
 סמני בטאמ' בורך שבתר בהם ובמשנתם : ע"ש שא
 ע"ד וראה מה אתה בורך לך הם נשמות עם סגולתו
 כי כך בחר ה' להיות לו לעם סגולה היינו ע"י הסגולה
 נענוג שיש לו מישראל כביכול עושה עצמו כבחור :

ויפיות בהן היו אומרות תן עיניך בני שאין האשה
 אלא ליפ' י' ויפיות הן בעלי תורה מצות ומעשים
 עבודת הבורא הן עיניך בני : תיר מיוחסת שבהן היו אומרות תן
 נשמות ר"ל אף שאינם בעלי תורה ומצות אומרים שאי'
 ית' האור והבהירות כאומרים אליו תן עיניך במשפחה
 בעלי משפחה בני אכרהם יצחק ויעקב אף שאין בנו
 ותשפיע לנו אור בהירותך מחמת זכות אברה'
 ואין אשה : ר"ל הנשמה אלא לבנים שני שקר
 בורים

התן והכל היום אשה יראת ה' היא תתהלל : רומז על יוסף
 ובעזר ופלט' בן ליש ושקר התן רומז ליוסף כי הן הוא דבר שאינו
 בעצמות האדם כמו בן יוסף הנם שכבש את יצרו ונעשה מרכבה
 לצדק יס'ד עולם מ"ם לא היה המעשה גדול כיכ מחמת שלא
 ה' עמה כ' חד משא"כ בועז נמשל ליופי שזוא דבר כעצם חואר
 האדם כמו בן בועז שהיה עמי במשה בקירוב כשר ועכ"ז הוא
 הבל כנגד פ"טי מחמת שלא ה' לימים מ"זבים משא"כ פלמי
 בן ליש ששהה שנים מרובות :

ואתא שם בנמיא מכוועיות שבתם היו אומרות קחו
 מקחכם לש"ש : ולכאורה יקשה למה להם ליקח
 מכווערות לש"ש מיטב ליקח יפיות ואעפ"כ להתגבר על יצרו
 ולעשות כ"א לש"ש כי או תגדל העבירה אך הענין רומז על
 אותן היראים ושלימים אשר בכל עת ורגע מבימים ומסתכלים
 בננותם ופחיתותן ומדמים עצמן לגרועים שבעולם ונחשכין בעיניה'
 כפושעי ישראל נמירים ח"י מחמת אשר רב וגדול בעיניהם אף
 מעט מועיר היע שעשו אף כימי נערוחם וקטנתים וכדמצינו
 כדוד המעיה שכל האומר שחטא אינו אלא פועה ועם כר זה
 אמר וחטאתי נגדי תמיד והם אומרים רכש"ע גם עליו יורה אורך
 ואמתך ותקבלנו בתשובה שלימה לפיך לש"ש ר"ל שכאם
 תקבלנו בתשובה אזי כל העולם ישוכו אליך בראותם שאתה
 מקבל שנים וכמו שאמר דוד המעיה למען תצדק בדבריך
 חזכה בשפטך ואומ' אלמדה פושעים דרביך וחטאים אליך
 ישוכו וגם ע"ז שהצדיק משפיל א"ע עד למאוד עד שפיל
 הרושא התחננה ואח"כ חוזר בתשובה לבוראי מעלה בזה את
 כל העולם כילו עמו ומתעלים ע"י ושנים לו ית' ש' כמו שאמ'
 הרב הקדוש מהור"ר אהרן זצ"ל איומסך ה' כי דליתני ר"ל
 ע"י הדלות והשפלות שרלית והשפלת אותי ע"ז איומסך היינו
 כי כשאתוור אריך בתשובה אעלה עמי כל העולם למשל מי
 שרוצה להגביה איזה בנין או צי"ך להגביה הקירה היתר התחננה
 משא"כ כשיתחיל כאמצע או כנוכה או ית' ש' כל הבנין ולא
 יועיל כלום :

שם ובלבד שתעטינו בזהובים זהב רומז ליראה כנודע :
 וזהו המכווערות אומרות תקבלנו בתשובה שלימה לש"ש
 ובלבד שתשפיע לנו היראה המהורה בכדי שנשוב אליך בתשוב'
 שלימה ונעכרך ביראה וזהו כל שירה הבריות נוחה הימנו רוח
 וכי היינו עיר שאמרנו שצריך שיהי רוח הבריות נוחה מהצדיק
 בתחברותם אליו שיתעלו על ידו ויגיע אליהם האיה והשנה
 הקדושה מאת השם יתברך שמו על ידו :

פ"שת עכה

והיה עקב תשמעון הכתוב מימו היסוד לכל עבודת
 הש"ית לחיות במדרגת עקב ויכנע ויפיל כמ"ש חז"ל
 ש"ף ועייל ש"ף ונפיק ולא מחויק מכותא לנפשיה וושיה
 והיה עקב תשמעון את המשפטים האלה פי' אע"פ שתשמעו
 ותשמרו כל התורה תהיו כבחינת עקב ואז ושמי ה' אלהך
 ואהבך וברכך והרכך וס' הכבוד לבא והנה היה עקב תשמעון
 נקוד בטעם מינה מינה רביע ומורה נ"כ ע"ז שלא יסתפק האדם
 בענויה ושפלות מועמת כי כל אשר ירבה יותר להקטין א"ע
 כאמת ויהיה מינה מינה והטעם הוא למטה תחת התיבה לתורות
 על ההכנעה או יוכה לבח"י רביע שהוא על האותיות ורביע פי'
 שתהיה השכינה רובצת עליו כאמא דרביעא על בנין וכמ"ש
 בתיקונים פי' טעם רביע ע"ש יכן כאן והיה עקב כשתהיו כבחינת
 עקב או תשמעון את המשפטים האלה ותזכו להיות סוכן
 לשבתו יתברך :

ארץ

אשר אבניה ברזל ועיני תרנום יונתן שפי די
 חכימה נזרין נזרין ברזין הי כפרולא ונזי הדנה
 בנחמת ישעיהו ע"ה אמר כי כולם כעדי תלכשו ותקשיים ככלה
 וע"ש כפי האלשיך ע"ה ויש לנו לומר שרומם בשבחי ת"ה כמו
 ב"ש וביה שהלקו וע"ז וכן ר"א עם ר"י עד ששמתו את ר"א
 כדאיתא בנ"מ והמחלוקת ה"י לשי"ש ואלו ואלו דברי אלהים
 חיים וכן ככל דיר ודור שלפעמים נחלקו החכמים בדבר עד שאפי'
 ח"ו בא לדי מחלוקת ומדנים קשים מ"מ כודאי הכל היא לשי"ש
 דהיינו שזה אומר שכן ראוי ונאות לעבוד למלך הכבוד וזה אומר'
 לא כי רק זה סדר העבודה הנכונה והגם שיש מחלוקת למטה
 מ"מ המלכו' שמים מתפארת בכבד'ה' לפני מלך הכבוד כהאי
 ברא איתנא לקמך ובהאי ברא כלומר הבט נא מחלוקתם ומיכי'
 הכל עבור כבודי איך להמליך את הבורא (וזה הוא שנק' כנסת
 ישראל שכונסת ומחברת כל ישראל כאחד להתפא' בהם וז"ס
 לבשי בנדי תפארתך עמי אפילו המחלוקת שנק' בנדי מלשון
 בוגדים שנראים כמו חולאים מ"מ הוא תפארתך עמי) והוא
 רמשל מבשוי אחזה אלוה בתכשוי כלה וקשורי' והנשים
 המקשרות קשורי' חילקים זו עם זו או לקשר קשר זה מלפניה
 או לקשר הקשר מאחרי' ועם כולם הכלה מתפארת ויודעת כי
 בעבירה ועבור כבודה כל המחלוקת וכן כל דברי תורה וססק'
 הכל כמי קשורי כלה ותכשיטי' יושי"ה כי כלם כעדי תלכשו
 ותקשרים ככלה כי למעלה הכלה מתפארת בלבושי' וקשורי'
 ואלו ואלו דא"ת והמחלוקת הוא רק למטה לפי שאין להשיג
 עומק התורה ודעת הקב"ה וכמ"ש היינו דאמרי אינשי מבי רמי
 שערי מכרא רמי תיגרא ככיתא כי שערי ע"ש השיעירין ושערי
 החכמה מכרא הם ב"ד קישומין כשאין יכולין להשיגם על בוריי'
 אז רמי תיגרא בביתא כי לע"ע נק' מסתכלין באיסקלריא שאין
 מאירה ואפילו הנביאים מתנבאין ככה ולכן יש א"זה הכתשה
 לפי שורש הנשמה ורמוזה ושיעורה אבל לעתיד שיתכלו כולם
 באיסקלריא המאירה ויתנבאו כזה כמשיה ואמר הנה אליהנו
 זה ואז כתיב קול צופדך נשאו קול יחדיו וירנו' בלי מחלוקת
 והכחשה כלל כי עין בעין יראו כו'. פ"ההסתככות י"ה' ככהירות
 ובחזרה עילאה ונחזור לפסיק ארץ אשר אבני' ברזל וכס' התרנום
 יונתן ומרומם בלשון הפסיק כי אבני' רומם על אותיות כמה שקראום
 בספר יצירה ובר"ל נוסריקין בלה"ה הח"ל זל"פה לא"ה כמ"ש
 האר"י ז"ל ואמרות ה"י ג"כ נחלקים מי שזודווג עם יעקב אבינו
 ע"ה ובזודאי לא ה"י נחלקים ה"י לתאיה גיפנית רק כל רצונם
 ה"י לרבך בנזף הקדוש ולהוציא מעעיהם שנים עשר שבטי ישרוין
 וכן החכמי' הבאים מהם נזרין נזרין כפרולא וחולקים וע"ז לשם
 שמים ואלו ואלו דברי אלהים חיים :

ארץ

אשר ה' אלהיך דורש אותה תמיד עיני ה'
 וכי אותה בלבי היא דורש והלא כל הארצית
 דורש שנא' להמטיר על ארץ לא איש כו' מת"ל א"י
 ה' ונז' כביכול אין דורש אלא אותה ובשכר דרישה שדורשה
 דורש כי כיוצא בדבר הנה לא ינום ולא ישן שומר ישראל
 וכי ישראל לבד היא שומר והלא כתיב אשר בידו נפש כל
 וכי' אלא בשכר עושי רצונו שומר את כולם וכי' ע"ש הנה א"י
 נקי' מלכות שמים כי כמו הארץ נוסעין עלי' כל פרי למאכל
 וזרעים בה כל הזרעים כן ענין המלוכה שממליכין את הבורא
 ב"ה בכל מיני מדות יש במדת אהבה ויש במדת יראה ודיוסוס
 והוא הארץ אשר ה' דורש אותה תמיד עיני ה' אלהיך בה כל
 עיונית של הבורא ב"ה על הממליכין אותו וזהו מראשית השנה
 ועד אחרית שנה כי יש אשר ממליך הבורא ב"ה במעשה מצות
 ויש אפי' במחשבה ודביקות ויש אשר מחמת הקדושה כא אל
 בח"י אין ואפס ממש כמו באמירת א"ה בקדושת כתר ואז מקבלים
 נשמה יתירה כדאיתא בכתבים ואלו המכונים בשם מראשית השנה
 שהם עולים לראשית חכמה ובחינת מוחין ועינין בא"דרא וזו
 סודות ראמות מה שדרש רשכ"י במלת מראשית ע"ש ואנו נאמר
 לפי דרכנו דהנה א"י' לכוונם ולעלות במדרגות הנכותות אם לא
 מי שהוא רש ושפל בעצמו ונכוח בעיניו וכמ"ש ר"ל בספק זה
 כל שנה שרשה בתחלתה מתעשית בסופה מרשית כתיב ב"ה
 א' ע"ש במס' ר"ה וה"ה בנ"ד פשטעות רשות ודלות שיש
 שדוא רש ורל בעצמו הוא נכנס בעליות גדולות ומקשה ה"י קושש
 וכי אותה בלבד הוא דורש פ"י וכי בח"י המלוכה לברת דורש
 והלא אפי' בח"י ראמות ונשנכות מציי' ומשנית שנא' להמטיר
 על ארץ לא איש מדבר לא אדם. דהיינו במקום נכוח אשר
 עדיין אין שייכות אדם לשכני הוא א' והמוחין ונרמז במלת איש
 א' הוא הפלא והוא הכת' ר' רומז להכמה כי הוי"ו ע"ש
 המחשבה נאמי' כנודע ל' נוסריקון שוב"ה שהוא הבינה והוא
 עולם התשובה ולפעמים הצירוף במלת שם יכ"ש ואז אות כ'
 באמצע מורה על הכתר והוא הרצון הוא המחב' החכמי' והבינה
 וגם שם דורש אותם ועיני ה' במ אלא בשכר זו דורש א'
 כולם כפי שכ"י מספ"ו עשרה פעמים בין הרומז על המלוכה
 אבן פתח שעליה כרא כל העולמות ובשכר זו דורש את כולם
 כיוצא בדב' אומר שומר ישראל והלא שומר את כולם בדתים
 אשר בידו נפש כל ה' כי המלאכים נקי' כל ה' שחיים בכללותם
 ואין בהם העדר ועייפות והקב"ה שומר גם אתהם אלא נז'
 בשכר זו שומר את כולם כי בשביל עושי רצונו נבוא העולם

הוא

תהלתך והוא אלהיך ונומר משה רבינו ע"ה הזהיר
 והוזיר את ישראל כדומי' הנם שיעבדו את השי' ידעו
 כי לא בכיהם ובחמתם הם עובדי' כ"א הכל הוא מאת השי'
 וזהו הוא תהלתך הלה היא מלשון אורה ובהירות כמו יל'ו
 אורם ולכן תדע כי היא הבהירות שלך והוא אלהיך פ"י כל אלהותו
 שאתה ממשיך בקרבך הוא ממנו וכל אלה עשתה דו אשר
 עשד אתך את הגדולת פ"י כי זה היה המחשבה הראשונה
 שבשביל עושי רצונו נב"א העולם וה"י הוא בעבודתו שותף
 להקב"ה כמ"ב כי ע"ז המחשבה יסד ארץ ושמים וס"ים אשר
 ראו עיניך פ"י שאתה ראית זאת בעיניך כלומר כי כל נשמת
 ישראל קודם בואה לעוה"ז ראתה כל אלה רק אחר צאתו לאויר
 עולם בא מלאך וספרו על פיו ומשכחו את הכל אבל מי חכם
 ויבין ויזכור הענין אשר ראו עיניו אז יודע כי כל עבודתו וכל
 מעשיו הטובים היו גנוזים בחוק הבריאה בדעת היוצר ב"ה
 והוא עושה הכל ומעתה אין להתנאות ברוחו בתורתו ובמ"מ :

והיה אם שמוע תשמעו אל מצותי וגו' . רבים הקשו מכאן מה לא נכתב בפי' זו ובכל מאוּדך כמ"ש בפרש' והסבית בכל מאוּדך ששם הרמז על הממון שנק' מאוּד שיש לך אדם וכו' . וי"ל דהנה בפי' והסבית שם מיי"ר ענין הלווי לעבוד ה' בהסבית עד שכל הפליט לא ישוו בה ואפי' מי שממונו חביב עליו ימסור לה' אבל בפי' והי' אם שמוע דשם מיי"ר לענין שאם האדם לא זכה עדיין להסבית הבורא ב"ה כ"א שרולס לעשות מצות ומע"ט כדי שיזכה להסבית בוראו וזה אם שמוע תשמעו אל מצות ה' להסבית את פי' להגיע ע"י לבחי' הסבית . וח"כ הפרשה הזאת מיי"ר בתי שמכין עלתו במחשבתו להסבית ולעבדו ולקניחא שלא ה"ל לר"ך הכתוב להסביתו על הממוני בודאי כל איש בישראל ברצונו ומחשבתו מוסר א"ע להס"ת בכל מילי ובפרט שלא יעלה השגשגן הזה על לבו להסבית את ממונו יותר מגופו אבל בפי' והסבית שם מיי"ר בתי שבח לבחי' נסיון במעש' אז לר"ך הכתוב להסביתו על כל דבר בפרטות ויש רמז בפי' שני' מיי"ר לענין המחשבת ברי"ת א"ס ש"מוע ה"שמוע אש"ח סרומז על עולם המחשבת כמ"ש הארז"ל .

פרשת ראה

ראה אחי נותן לפניכם היום . הפסוק מדבר בתחלה בלשון כמדבר אל היחיד ראה ומסיים לרבים אשר אחי נותן לפניכם . והנה עפ"י מאמר ת"ז חיקון כ"א ובמ"ש שם יובן קלה שכתב שם רביע סלקא לעילא תביר נחמא לתתא פי' דהנה טעם רביע נקוד על האות ונס קולו כמנשך והולך למעלה חס סלקא לעילא ולשון רביע פירושו בסוד אימא דרביעא על גבין אבל טעם התביר הוא למטה תחת האות ותביר הוא לשון שבר המורה על שברון וגרעון וטעמו בקולו יורד למטה כידוע המיגון זה שאמר נחמ' לתתא ח"ש משה רבינו והוכיח את ישראל וכתב ברית עמהם בכל אופיניו שיעבדו שם ח"ה הן כשיסיו במדרגה הנבואה והיו כולם כאיש אחד ואמר ראה בטעם רביע הנקוד מלעיל וטעמו סלקא לעילא . והן שיהיו למטה ונפרדים איש מעל רעהו זה אחי נקוד בתביר נותן לפניכם לשון רבים כי כ"כ שמרו דבר ה' .

ראה אחי נותן לפניכם : במד' א"ר חגי ולא עוד שנתתי לפניכם שני דרכים אלא שנכנסתי לכם לפני משורת הדין ואמרתי ובחרת בחיים וכו' . פי' ענין הטובה כי הבורא ב"ה ברא שני דרכים היל"ט והיל"סר אשר המלחמה כבדה מאוד וכמעט אין בכם האדם לכבוש היל"סר רק עפ"י סיוע וכח השי"ת שמסייע לאדם לבחור בטוב והסיוע ה' עפ"י מאמר הקב"ה שאמר ובחרת בחיים שמכיון שאמר ובחרת בחיים טעם רשע שיחיה כח ועוד לאדם לבחור בחיים והטוב .

כי ירחיב ה' אלהיך את גבולך : במד' תנחומא ז"ס מתן אדם ירחיב לו בשביל מתנה שאדם נותן משלו מרחיב לו הקב"ה וכו' . ד"ה מתן אדם ירחיב לו חלו ישראל כשאמר להם הקב"ה להביא מדבס מה כתוב שם והס' הביאו חלו עוד נדבס בבורק .

הסניס אותך בבינתך ר"ל מי עיאר לבו להיותו משכן למלכותו ית' ובודאי בניי הם הנוהגים כבוד ונושאים למלכותו עליהם . ובפרט הצדיקים שכל מנמתיהם תמיד הם המלוכה לפניו ית' כמ"ש בזה"ש ע"פ השבתי אתכם למלכות בניי לפניו ית' והקב"ה דורש אותם ומספיע לכניי כל ובשכר הדרישה דורש כל הארצות כמ"ש ומלכותו בכל העולמות נשפעים ומנה . וכן יתפרש מ"ש עוד ועיקר השנאתו ית' על הארץ הקדושה הזו היא המל' הארץ הדוס רגלי ואמר הכתוב תמיד עיני ה' אלהיך בה שנתה ודרז"ל מרשי"ת כתיב כל שנה שרשה בתחלתה ר"ל עיקר עבודת בניי שיהיו רשים ודלים לפניו . והס' בתחלתה ר"ל תחלת ועיקר עבודת כמ"ש וזכרת את ה' כי הוא הנותן לך כח לעשות ח"ל הוא לשון ח"ל כחם כל הקטנות שמתוכה לקטט השכינה הכל הוא ע"י כחו ית' הטעם הם כ"ד כידוע וכשהם נכנסין ללבם של חתן אזי הם קטנות בניי ח"ל ולר"ך שמדע שכל זה הכח הוא מאתו ולזה עיקר הדרישה שדורש הקב"ה את בניי ששה עיקר כל המצות : וי"ש הן על כפיס חקופיך הם הדין והמקומות ילאו כל העולמות לפועל לא ה"י כ"א ע"י בניי ולפי"ז יחיו שכל העולמות ושירי מעלה ישאו וינטלו את בניי כי עיקר חיותם . והדין הם המדות הק' כידוע ואמרנו שישראל מלא כהגון ויבא כנשם לנו היינו שלא פירשו שאלתם אבל משאלו שלא כהגון כי פי' יב"א כנשם לנו היינו ה"י מילין יב"א יאירו בת"ת ישראל ובחי' זאת נק' נשם כי ההנהגה ורק אכן לא פירשו שאלתם ואמר להם הנביא ה"י לכם ה' אלהיכם כעל . ר"ל הרחמים עליונים הנק' בחי' על יאירו ית' ישראל . ונק' על כי הג' רישין כ"א כלול מיי"ג מדות ט"ל ועוד כי ישראל נק' גוף הקדושה בבחי' אלוהית והוא משפיע בהם הטעמים ונקודות . ומספר כע"ל עולה ט"ן טעמים נקודות . עוד שאלו שימני כחותם על לנך היינו שסיס דיוקנו חקוק כך כי האמת בשעה שבניי עובדים את הקודש ודברים בו ית' מה עוב ומס נעים אכן כשיריבי יאמר לרבים בשווקים וברחובות ביקשו אז נהיה כחותם על ארץ לא תהיה שיהיה דיוקנו חקוק כך יושפע עלינו הזכירה לכל ובשכר הרשע ית' ממך בשום ענין וגם זה שלא כהגון פי' שלא פירשו שאלת' בילקוט שיש ל' כי ידוע כי הוא ית' בלי קוף ותכלית וא"א לייירו שאלו בניי שמה אכן בשביל הנקראים ראשית עלה ברצונו לאדם ויו השגם אמת ולהסניס ולהספיע להם כל מיני טובות וברכות ע"י כו' . ועי"ז עמו בניי והכשרת מדותיהם חס נק' ת"ת ישראל שאלתם ברח"ה הגדולים והפשוטים הם הפנימיות בהנהגה זו חס נק' עטרת תפארת לב חסו כחותם על לבך והכ' מורה על הרצון וכחותם על חס לא נפאש כי ידוע כי הכוונה בהנחת תפילין של יד ע"י הרשימו כי ע"ש מיום שלפניו בזה חלו ממשכין הקדושה בהנחת השי"ת ולראות ישראל מקטעין עלמן בזה החותם קשה כשחיל קנאה כביכול עתה בל"ה להסבית וקנאה גדולה חס אח"כ מניח תפילין של ראש ז

ני ה' בילקוט
הארצית
ל א"ר
ישנה שדושה
שימר ישראל
ל נשם כל
יש הנה
ל פי' לט
אח הדין
יראה ודושים
אלהיך בה
ראשית השנה
במעשה שנית
יושה בא
ר ואז תקבל
ראשית השנה
באידרא
ש ואז נשם
יהיה אם לא
ז"ל כפסוק
ח כתיב
ודלות שש
שקשה חר"ק
ה לבדה ריש
ש"א להפשי
ם נבואה אשר
ב שאלת איש
הייד ע"ש
הבנה והוא
ו אז את
החכמי והבני
זו דורש א
המלוכה והוא
רשע את כולם
כולם כרבת
הי"ם בכללות
הם אלא נש
נבואה הנ"ל
אחת
ארץ לא תהיה
ובשכר הרשע
בילקוט שיש ל' כי
שאלו בניי שמה
יו השגם אמת
כו' . ועי"ז עמו
שאלתם ברח"ה
עטרת תפארת
חס לא נפאש כי
כי ע"ש מיום
שאל מקטעין עלמן
עתה בל"ה להסבית
לשון מתן חוק

בזוקר בזוקר שני בקרים מה זכו הרחיב את נבולס שגא' כי ירחיב ס' אלהיך את נבולך בזכות מה הוא מרחיבו כאשר דבר לך בזכות עשרת הדברות שקבלתם ד"א כאשר דבר בזכות אבותיך וואמרת אוכלה בשר ואמר רבי אליעזר ברבי יהושע מכאן אחת למד שלא יהא אדם לוקח ליטרא בשר עד שיהא נמלך בביתו ראה מה בין ישראל לאחרים ישראל אס אין שומעין אין אוכלים אבל אחרים נותרין ואוכלין אמר להם הקב"ה לישראל חייכם לעתיד אחס אוכלין מאותם שאין נשמעים מנהגות ולויתן שכתוב בס אחד באחד יגשו ורוח לא יבא בנייהם וכו' ע"ש פ"י דעיקר העבודה שאדם מחויב לעבוד לבוראו הוא שחסיס שלא ע"מ לקבל פרס כי אס האדם מעלה ברעתו לקבל חיזה ענין ע"י עבודתו בשכר הן מעניני עוה"ז הן מעניני עוה"ב נמלא חינו עובד את רבו חלא עובד ח"ע : רק יסוד ושורש העבודה מבלי תקוה שום דבר רק מגודל אהבה וחיבה למקום ללמוד תורתו ולעשות מצותיו וזה נק' עבודת מתנה שהאדם נותן להקב"ה משלו וואמר המד' אס אדם עובד בדרך זה אז הקב"ה מרחיב לו דהיינו שפועל מדה במדה לקבל שפע מעולמות הגבוהים ומתנת חסד ומסד הס הגוף רחובות הסגר ומקבל טובות יותר מהראוי לו שע"י אהבתו דלתתא ועבודתו דרך מתנה החשורר למעלה לפתוח יד המשפיע בחסד חסד : ומ"ש ד"א נתן אדם ירחיב לו אלו וכו' שנאמר והס הביאו אליו עוד נדבה בזוקר בזוקר שני בקרים וכו' הוא ענין דומה לדבריו הראשונים שיש לך אדם שמתפלל ומתפלל לבוראו שיחן לו מתנת חסד ומסד הגם שהוא חינו כדאי אמנם הדריק' הגדולים אינם רויים בזה לאכול נהמא דכסופא ולהטרי' לבוראס רק שס משתוקקים שהקב"ה יתנהג עמם מדה במדה אס יענדוהו ישלס להם וכן לסיפק ולא כל אדם זוכה לומר בלבו שהקב"ה יתנהג עמו מדה במדה פן לא יזכה א' אמנם הדריק'ס הגדולים שנאמר בהם והס בזרוע באי עדיך ורשאים לבטוח במעשיהם הגורא' וז"ש שישאל הביאו נדבה שני בקרים דהיינו מחוברת יחדיו שני הנהגות ע"י הן מתנת חסד ומסד מבחי אריך הנק' בוקר וכן מדה במדה הנק' זעיר הנק' כי' בזוקר דהיינו שנתרלו בזה ובזה לכן זכו שהרחיב ס' את נבולס דהיינו שאדם כזה בעבודתו ראוי שיפתח לו הקב"ה מתנת חסד הנק' רחובות הגהר אע"פ שאינו רולה בזה ומ"ש ר' אליעזר ברבי יהושע ע"פ ואמרת אוכלה בשר ע"ש : מלמדנו דבר נאה ומתקבל שלא יהיה אדם אפילו לדיק גדול אומר כן לבוראו חינו חפץ במתנת חסד אס לא שידע כי כל בני ביתו והגלויס אליו ראוי לה נהגת מדה במדה שאל"כ הגם שלו לבדו הענין י"טב אמנם מי יודע איך שיהיה לבני ביתו וזה שלמד ר"א ברבי מהפסוק ואמרת אוכלה בשר דהוא קרא ימירא דלפשוטו של מקרא למס לי שאמר בפיו אוכלה בשר רק כי תאום נפשו לאכול בשר אלא ודאי שהאדם לריך להיות נמלך בבני ביתו ועדיין ל"ל מאי נ"מ לעבודת בוראו אלא ודאי כראמתן כי בשר הס הדיניס והנהגת מדה במדה ורמז ראב"י בדבריו הקדושים שלא יהא אדם לוקח ליטרא בשר עד שיהיה נמלך בבני ביתו כי

בשר מורה על הדין והנבול כמ"ש חז"ל בישראל קומתא) שמתקיים ברמז החילוק שבין ישראל לאחרים כי אחרים נותרין ואוכלין דהיינו שחוטפין ההשפעה הנוצלת ממתנת חסד שלא ע"י מעשיהם כי עזבו את ס' : אבל ישראל אינם רויים לקבל מתנת חסד ואוכלין רק מהנשחטין כי שחטה הוא לי המשכ' כמו חן שחטבו לשול' וגו' דהיינו שמתשכין ההשפעה דרך העבוד' והסוד' והתעורר' והנהגת מדה במדה וכל זה הוא עכשיו אבל לעתיד שיתעוררו העולמות וכתב י"ה ס' אחד שהנהגת מדה במדה יעלו למקום מתנת חסד וזו יזכו ע"י מעשיהם הטעורים מדה במדה למתנת חסד ומסד ויהיו אוכלין מאותם שאינם נשמעין כי אז יהיו אחר

שמור

ושמעת את כל הדברים האלה אשר אנכי מצו לך לעשות וזמרת את כל הדברים האלה אשר אנכי מצו לך לעשות וזמרת את כל המצוה הזאת וזמרת : דהנה מי שעובד את הבורא ב"ה בבחי' עבד ועושה רצונו חינו עושה כ"א מה שחלשנו ומפסיק את עלונו ואינו מתאום שילטום עוד מפי אדוני כי חינו עובד מתאבה רק תיראה . אבל מי שזוכה לעבוד הש"י מתאבה אז הוא נכסף ומשתוקק מתי תבא המלוה לירי ואקי' ומגה ונקרא' הבחי' הזאת כי נשמור לעשות מלשון ואביו שמר את הדבר דהיינו ששומר וממתין מתי תבא לעבוד הש"י באיזה עובדה והנה לאו כל אדם זוכה להיות במדרגה זאת . והבחי' זאת היא מתנת הש"י למי שמזכה וז"ש ולדקס תהיה לנו כי נשמור לעשות דהיינו שהבחי' הזאת תהי' לרקס לנו מאת הש"י כי זוכה שגשגור לעשות שנהיב אוהבים ונכספים לעשות המלות : והנה מי שעובד הש"י בבחי' עבד חינו זוכה לרצק ח"ע באור ח"ס ב"ה כ"א ע"י השתלשלות העולמות ומוראו ע"י שרואה מעשי ידיו הגוראים אבל מי שעובד ע"י אהבה כ"ל הוא זוכה לרצק ח"ע בהבורא ית"ש בעלמו בלי שום מסך מבדיל . וזה שמור ושמעת כ"ל שחסיס שומר וממתין לעבודתו בבחי' אהבה וזו תזכה לעשות את כל הדברים האלה אשר אנכי מצו לך : אנכי דייקא פ"י ח"ס ב"ה ועוד נ"מ שמי שעובד בבחי' אהבה הרגל י"ש בכחו להופיע תלדקתו לאחרים וז"ש למען ייטב לך ולבניך אחרריך : כי מלינו שהתלמידים נק' בניס וייטב מלשון כהנ"י את הגרות שיאיר מתורתו לבניו אחריו

בנים

אחס לה' אלהיכם בלנקוט ראה שמיבן הקב"ה את ישראל יוחר ממלאכי הסרת כי"ך העליונים נקראו מלאכים ונק' ישראל מלאכים שנאמר ברכו ס' מלאכיו קרא לעליונים קדישין כו' ולישראל קדושים וכו' . נקראו עליונים עומדים מ"י ספ"י עומדים מעל לו וישראל נק' עומדים שגא' אחס נ"ב סיום ופי' מציב יותר מי שהקב"ה מעבד עמידת' שגא' כן יעמוד זרעכם ומתכם וכתב זאת קומתך דתתה לחמך . נק' העליונים אלהים בול' וישראל נק' אלהים שגא' אני אמרת' אלהים אחס . נק' העליונים בניס כו' וישראל נק' בניס בני בכורי ישראל וכו' ע"ש הסה הקב"ה נרא עולמות עליוני' הנק' המוני' מלאכ' המוני' מעלכ' הס ח"ע כשרא שכיין וכשרא נפקין פ"י כענין כי נמתכנתו הקדושת לכל הקדושות העכונס נפי השגסונו בלות' שהוא כמו גול' והסכיני' נמתכנתו לנרא העולם להשעננ ע"ש עבודתו בבחי' ישראל אס נך אחסאר ויהי' למלך על כל הארץ והתפארות ומורשו עם מלכותו

כהן ליוי ישראל כי אומה ישראל אינה כורתת ברית אלא למי שעושה אותה כלי דהיינו שכראה בשלימות בכת' כהנים וכוונם וישראלים הרומים על שלשה מדות אהבה ויראה והתפארות וכלול בהם התולדות הניצוח והידיה והתדבקות ובוה הם ממלכתי את ה' לכן אפשי לומר סי' הפסוק הרומז ומכשר לנו כי לעתיד נהיה קדושים וטהורים ולא יעלה על לבנו מחשבת און ופסול ומדה רעה מן מחשבות שברא זלעז' . וז"ש כל כלי יוצר עליך לא יעלה הדינו כלי הרומז על שלש מדות העליונות וכולל שלשה התחונות לא יעלה עליך לפתוחך מעבורת ה' וממילא וכל לשון תקום אתך למשפט הרשוע היינו מדת מל' שהוא כח שבע הכלולה משבעים לשונות וזה וכל לשון דהיינו מדת מל' שנכרעת בהיצוניות עולמות חרשעי וכל זה יהיה לעתיד . וכל מה שיהיה לעתיד כבר זכו הצדקים קצת בעיניו כמ"ש בס' תנא רבי אליהו ע"ש דהיינו שהצדקים ע"י עבודתם את היצירה מזדככים ומתקדשים עד שאפ"י עכשיו לא ישלוט בהם היצירה עם מדותיו וזה שמס"ים הפסוק זאת נחלה עבדי ה' : כי אין מצליח במלחמות היצר זולת מי שנק' עבד ה' דהיינו שעובד ה' שלא ע"מ לקבל פרס ושום ענין בעבודתו כי מי שעובד ע"מ לקבל איזה שכר הן מעניני עית"ו הן ע"י הכיב נק' האדם עובד את עצמו . אבל מי שעובד ה' מחמת שהוא ה' האלהים בורא ויוצרו ועושו ומחמת אהבתו ויראתו הוא הנק' עבד ה' ועליו לא יעלה היצירה במדותיו המכונים בשם כלי ואמ' הכתוב השמע לעבדי ה' ועינים אד' עובדים שלא ע"מ לקבל פרס ע"י וצדקתם מאתי נאום ה' כלום' שהם מתגברים על יצרם והנם שהם עובדים ה' בתורה ובמע"ט וצדקות הם אומרים בלבם לא אנחנו עושים דבר כי אם כח אלהי בקרבינו וידו עשתה כל אלה והוה וצדקתם שעושים המה אומרים מאתו נאום ה' :

שם המו אונכם ולכו אליו ותחי נפשכם וגו' ע"ש בילקוט שכחית שם כי חוש השמע הוא עיק' בנין האדם ע"ש . והנה גם רז"ל הגדילו מעלתו באמ"ם על העדרו . חרשו נותן לו דמי כירו ע"ש ש"מ כי זה כל האדם . וביאור הענין כי ע"י האזנת קול הנשמע מתהווה ומצטייר הדבר הנשמע במחש' . ולכן נק' איון כענין שנק' יד הכלי בשם אונכי כל הכלי ניטל ומטולטל ע"י היד כן האדם ע"י חוש השמע . ומצינו ע"י דרך דוהשי רשומורמו וראה לדבר כי איון מספרו י"ד ה"א ו"א י"ד ה"ה כנודע הרי יש בו כללות ד' מילואים של ע"ב ס"ג מ"ה בין . כי ע"ב ס"ג נכללים ביו"ד ה"י ומ"ה ובין נכללים בוא"ו היה כמילוי א"וה הרי שהאיון כולל ד' מתנות המרכבה וקומ' שלימי' לכן אמרו חרשו נותן לו דמי כולו כי נעדר ממנו שורש כל הקומ' ונחזור לענינו כי ע"י השמע מצטייר הדבר הנשמע ומתעורר הרצון לעשות איזה דב' הנשמע ולכן הנביא בהוכיחם דבר ה' אמר המו אונכם ולכו אליו ותחי נפשיתם כי הרצון מכינה בשם נפש כמכואר במפרשי מקרא . ועוד כי נפש הוא מלשון המתנה ושבתה כמ"ש שבת וינפש והמתנה מורה על הרצון שניכלל בכתר שדרשוהו מענין כתר לי ועיר כי ע"י המתנה והשתלשלות מכה כלי גבול בא לגבול . ועוד נוכל ל"מ טעם הגם שהכתר הוא כחי גבוה מאוד והנפש ענינה כחי גבוה עכ"ו ידוע כי כל רצון וכתר של כל העולם הוא כחי מלכות שרמעלה ממנו . ונחזור לדבר בענין הנ"ל שאם אנתנו נוטים און לדבר ה' ומתעורר בנו הרצון לעובדו הוא רק כחי מלכות נגד המעלות הראמות כשמים ממעל ולכן כינה הנביא הרצון המתעורר בשם ותחי נפשיתם ומס"ים שם ואכיתה לכם ברית עולם הסדי דוד הנאמנים ס"י כיון שכינה הרצון המתעורר בשם נפש שהיא מדת מלכות הכס"ה להם שיכרות עמקם ברית צ"ע יקשר אות' ליהרם ואח"כ יתיר יעלו מעלה מעלה לחסדי דוד הנאמנים המימיון על

פרשת שופטים

בחי' שוקים ראיון נזיה תרי מלני נועא וקראם הנאמנים מה שנקדים בשם דנאון החסד קדוש ה' מורר"ד לוי במאמ' הוהיק איהו אמת ואיהו אמונה דיליה כי אמת הדבר שאין לנסות בו ימין ושכאל . כי זהב הוא זהב וכסף כסף . אבל אמונה נק' הדבר שאפשי להכחישו ולום לא ואעפ"כ הוא מודה בדבר היא מחמת אם נה שבקברו . והנה כנצח ואיהו בהוד כנודע לכן כנצח שאין שם אהיה לדבריה אמת אבל בהוד שדוא משכן המלכות ומתאזנים התצניות והנה מי שמסיר המסך המבדיל נק' המאמין כי אמר לנו אמת ה"און מהד"ב וצ"ל כי לכן נק' הוד מל' מורים מכלל דש"ל במקום שאין פלוגתא לא שייך לשון הודאה רק במקום שיש או מבוה בלשון הודאה כדומ' אע"ג דפליגי יש מי שמומיה וכן במלכות הבורא ב"ה ראוי בהוד הגם שיש כופרים ומכתישים ואומרים לא הוא מ"מ איהו אמונה דיליה ס"ה מאמנת בדורה ואומרת אתה מלכו לעולם ואין זולתך ע"ל נק' הסדי דוד הנאמנים לשון אמונה ונקראו לשון דג"ש שעיק' אמונה הוא בהוד כניל מ"מ מסתמא איהו אמת כה הכח ועושה הרושם שתהיה מאמנת בו ואז כלול הנצח (לכן נק' הסדי דוד הנאמנים בלשון רבים . וזה היתה הנהגה הנביא אס' יס' אונם לדבר ה' ויתעורר בהם הרצון הנק' כניל או יזכו לחוות בנועם ה' לעלות למערה למעלה וכו')

שופטים ושופרים תתן לך וגו' : הנה הסי' שהזאת נק' בהודש אלול אשר הוכן העת לכל איש שישוגלל ונסלח לו מהמאטו אשר חמא כל השנה ע"י הרשת והח התשובה וכבי ומספר על עונותיו שעברו ראשו וכל נק' להתמרר עד שיתגלה מצפונו לבנו לפני יודע תעלומות ישוב לזה החמא לעולם והוא עיר עליו כמ"ש הרמב"ם בה' תשובה וכבר כתבנו שזה כוונת נוסח התפלה והנה בתשובה שלימה לסי' לפניך דייקא כניל . לכן הוהיה חסד שופטים ושופרים כי הם נק' עיני הערה . וכן יש לאדם לזכור על עצמו שופטים הם העינים שלו לניכח יבישו על דמיונו מעל נתיב . וכן האונים ונקבי הח"ס והס' כי זחללי תולת הם נק' שערים לנפש כנודע . וזה בכל שערך . ולשפט על כל מעללי . ואמ' הכתוב לא תמה ששפט דהיינו מעל לעית הדין ולאמור על מעשה רשע כי הוא עושה צדק כפי התשובה והמשפט שעושה למטה הם הכנה למעלה להוציא המשפט לארה כראש השנה כאש' יבואו בני אדם להתיצב על ה' וז"ש ושפטו את העם משפט צדק וכן צדק תרדוף היינו ע"י צדק דרתתא תרדוף צדק דלעילא וכן צדק דינו ואמ' הכתוב ולא תקח שחד דהיינו שדרך צדק לפתות כנו אדם ולהפילם כרשת החמא ועון ואח"כ הוא מס' ועושה מצוה או לומד תורה ואומ' בלבו שנחכר לו תע' עד שימלאנו לבי לשוב לעשות הרע ולכן הנהירה הח"ס הזה כי הוא כעין שחד המעור עיני חכמים כי לא נק' שבר מצוה לחוד ועונש דעבירה לחוד ואין העבירה מאמנת עם התשובה האמיתית אשר על ידה לא ישוב עוד לכסות : יש עוד שכשול על הדרך הגם שאדם מתחרט כראוי ויס' לשוב לה' והוא מתפלל איזה תפלה כראוי או שולט תורה ועושה מצוה לשמה . כפתע פתאום היציה נק' כתנור בנסות הוה ובא לירי גאות הלילה ומחמת זה מתקלקל דרך טוב ואמרו חז"ל כל המתנאה כאלו עובר ע"י זכר הח' דחורה

התורה כאן לא תפע לך אשרה אצל מזבח ה' אלהיך ולא תקים
 מזבח לך דייקא דהיינו אתה בעצמך דבמחשבתך של נאיה
 כמזבחה אשר שנתא ה' אלהיך והנה דרך העבוד
 להסתכל תמיד על גדלות הכורא ביה אשר כרא השמים
 וכל צבאם ומכילם עיקר רצונו בעבודת האד' השפל
 אשר יס' ויזכה את יצרו הרע ועסקו בתורה ובעבודה
 מיעוט הלב וערכה לה' מנחתו ובכל זאת צריך
 ששילוחו ומסאתו מי' קרם ולהכניע ולהיות לו רוח נשברי
 שני אלה הדוכים תכון העבודה לה' . אמנם מי שמתפלל
 הוא מתנאה ברוחו לאמי ביה אני מתפלל
 או להיפך מי שמתפלל על עצמו שהוא
 מיה שחורה שמתמרמר כל כך עד
 ישמע להסתלה וא"כ למה יתפלל בתום ;
 נס שניהם ועל זה איתא בסוף ס' תיקוני זוהר
 חז"ל סמא באחת מעיניו סמור מן הראייה כי
 להסתכל על נבחות הכורא ביה ורצונו בעבודת
 והשני לזכור קטנות עצמו עד אשר יעמוד
 נעבוד כורא וסחר . וזה שהזהירה
 לה' איקך שור ושה אשי יהיה בו מים כי
 על הסתכלות על הסתכלות על נבחות הכורא ית'
 קטנות האדם שצריך להיות מוכנע ושפל כמו השם
 אחת לברו או נקי אשר יהיה בו מום כל דבר
 ריקויו יתרוי תמים על ראשו והגם שידוע האדם את
 להלך מלעמוד לפני הולעשות רצונו . כמ"ש
 למלחמה על אויביך . הוא היציה"ר שאינו מרחם
 האויב האמיני וראית סוס ורכב הוא דבר ונקי
 מעשיך עכ"ל לא תירא מהם כי האלהיך
 לקבל שבים ועוזר דלים וכמאמ' הכתוב
 אתם קרבים היום למלחמה אל תיראו וגו' ופרשי'
 זכות רק שאתם אומרים ששע ישראל אתם
 לומי יהיה בלב אדם לומי לעצמו כר זמן שנשמת ישראל
 ששעונוני והגם שעשיתי הרע בעיני
 ואמתו אל יעזובני . ואח"כ סרמו הכ' דרך
 הכעיה חושב את דרכיו ואשר פנס . וז"ש כי
 את הרע בעיני ה' אלהיך לעבוד
 שפנס באות ברית קודש הן ברית
 דברים כסלים ולהי' וליאנות
 מומא דברים כסלים הם כדמות
 הקליפה הנעשה מקרי לבטלה וכפרס מה שפנס
 כמור רח"ל והחמא הזה הוא אבי
 וכל הנשמה בו כאלו עובד כומ"ז כמ"ש בזה"ק
 בריאה בריאה ע"י התלבשות הקליפה
 במחשבתו וא"כ כל הבא אליה נדמה כאלו
 וילך מי שסר מאחרי ה' ויעבד אלהים
 ויהיה להם וגו' והתיקון על זה והוצאת את האיש
 שצריך להרוג הקליפות כאבנים הם
 אכן מקרי תועק דהיינו
 אל ה' ושכר ורפא לו :

פרישת תצא

תצא למלחמה על אויביך הוא הרמו שאמרנו כי עיקר
 המלחמה נאמי על ר"ה הוא יומא דרינא וצריך להעריך
 עם היציה"ר ומארי דדינן : ועיקר המלחמה היא
 על לבו לשוב לה' או מראתו או

מאהבתו ; ויש לך אדם שהוא שב מגודל הרחמנות והגענועים
 המניעים לו על נשמתו שכקברו כי היא חלק אלה ממעל והיתה
 למעלה הצובה תחת כסא הכבוד ושעשועים יום יום ויורה אל
 עומק הכור הזה לנף וחימר רעשות נהיר ליוצרה כאשר יזכר
 החומר יסכים לרצון הנשמה לעשות רצון קינם והספן צורם .
 עתה ח"ו כאשר הרע האדם על פני האדמה וילך בשרירות לבו
 או וי אשר הרים יד נגד הנשמה הקרושה והכניעה תחת ממשלת
 החימר המ"סיה נתעב ונאלה על כן מרראוי עכ"ס עידנו האדם
 ח' בכחו ישיב אל לבו לשוב להטיב אחריתו וזה הדרך רמזה לנו
 התורה בכתוב וראית בשבייה אשת יפת תואר וחשקת בה .
 ופירשי' מדכתיב אשה בסמך היינו אשת של איש . ס"י איש
 זה הקב"ה והנשמה נקראת מטרונתא והיא יפית מקרושת' והיא
 בשבייה . וחשקת בה דהיינו שיכמרו רחמך עליה או ולקחתה
 לך לאשה שאמש' ע"י תשובה מעומקא דלבא לשוב לקחתה
 לאשה . אמנם עפ"י החנאים ונלחה את ראשה להיות ראשית
 התשובה לעשות לעצמי סינים לפרוש ממותרות כיא תאות
 הנוף ינהיג על צד ההכרח ; והמתרות מכונים בשם שערו' שצריך
 לנלחן מאחר שאינן מן הצורך ועשתה את צמרניה דהיינו לטול
 א"ע ולבנות א"ע על מעשיו הרעים בכחה אביה ואת אמה ית ימים
 דהיינו כל הירש אלול צריך לבכות על עונותיו אשר על יום
 נספר מאביו זה הקב"ה ואמו היא כני' ואח"כ תבא אליה וגו'
 כי אחר התמרמרות והכני ורפרישות יודע לך מעלת הנשמה .
 אמנם מדרך העולם לשיב בתשובה עד אחר יוה"כ שהוא יום
 הדין הגדול אבל אחרי כן בעתיד כל האדם שב לדרכי הרעה
 ככראשונה לכן הזהיר הכתוב והיה אם לא חצצת בה : ס"י אם
 תוסף עוד לחטוא ח"ו . וישחתה לנפשה או הנשמה תסרד סמך
 ולא תבא אריך עוד תחת אשר עינתה רק יראה האדם כל אשר
 יקבל עליו לשמור ולעשות יהיה לו חק ברית עולם לעשו' ורצון
 השי"ת אמן :

שלה תשלח את האם . איחא במדרש רבנן אמרו אם אתה
 מקיים מצות שלוח הקן אתה זיכה לשלח עבד עברי שני
 תשלחני חפשי מעמך וצריך הבנה השכר הזה מה מינו ונראה
 שגרמו בכאן רמו גדול כי סוד שלוח הקן כבר נרמו בו סידות
 גדולות ונוראות כנראה בזה"ק ובתיקונים אמנם אספ קציה מא'
 מהנה נכאר כי הנהגה הראויה והישרה לבני ישראל היא שיעבדו
 את ה' בתורה ובמצות וסור מכל רע והיו קדושים למען יעלו
 רוח נוחות בעבודתם ותערכ לה' בקרבן וכעילה ויתעורר למעלה
 הרצון ונדבה להשפיע אליהם כל טוב בדין ומשפט מדה במדה
 כי כשעושים רצונו של מקום נקי בנים למקם ומדרך האב
 להשפיע יבנו כל טובה ואין מקטרג ומ נע ההשפעה כי מי יפעור
 פיו לדבר שלא בדין ולהסית לאב שלא ישפיע לבנו יחידו אמנם
 אם ח"ו אין ישראל עושים רצונו של מקום מתעורר למעדה
 מונעים ההשפעה בלשון מדברת גדולות שמה וקטרוג וידוע כי
 גדולים רחמי השי" על בניו עמו ישראל וחוספ עליהם ומלמד
 זכות עליהם ומתגלה מדת הרחמנות הנקי בשם אם : דמשל
 כשהבן אינו הולך בדרך הישר ואביו רוצה להלקוחו בדרך
 העולם אמו תנחמו ותאסר לבעלה הניהה לו כי מה נעשי לבנו
 אשי יצא ממעינו והוא עצמינו ובשרינו והגם שאיננו כראוי
 עכ"ז ירחם עליו וכן למעלה מתעוררת מדת הרחמנות משכינת
 עוזינו להתפלל עבורנו ולבקש רחמים וזה נקי בזה"ק אמא
 רביעא על בנין דהיינו שהיא רביעא ומסוכנת עליהם למען לא
 ישלש עליהם זר ומטא והנה זה נרמו במצת שלוח הקן דהיינו
 על כיא מישראל שיעבדו ביראו ית' כראי' : יא יקח חלק
 ונחלה ההשפעה בדין ומשפט ולא יצטרך למתנת חנם מדת
 הרחמנות הנקי בשם אם וזה שכתוב שלח תשלח את האם דהיינו
 שתשלח את המדרגה הזאת ולא תצטרך לה רק ואת הבנים
 תקח :

קח

על כל הארץ חזל הענין האמת כי העולם נברא בחשתי והתחלתי
 נביא גלגול ולכן חקני חזל לעמוד בחשבות לומר סליחות כדי
 לקדם ימי הנריחה עד יום הששי שהוא יום המקודש בריחה אדם
 ר"ה כי כל דבר מתעורר צומנו . וכבר הקדמנו לעיל כי המלאכים
 שאמרו מה לנו כי חזקנו אן אמה מלאכי הקטרו סתעוררינו כל
 שנה ביום מלאך מישראל לא הטיבו דרכיה ועלליהם אל ה' א"כ
 לא תחשבנה מה צמדה וח"ו לא תקרא עלי ישראל . והנה בני ישראל
 למטה ועשנין ומחריפין למטה בקול שופר ומקנלים עליהם עול
 מלכות שמים בחשונה ובמשיט עד אשר מתעוררים חסדי ה' להולי'
 כאור לך קדם ומרחם זכותם לפני מלאכי ארום ומלדיקם במשפט
 דהיינו עד שכולם מודי' כי הוא אלהינו ואנחנו ישראל עמו וכן נכון
 לסיוע לעולם ומסכימי' על כל הטיבות גלילות וישובות וסכל על לנו
 פתחה אמונתנו כי על רחמי המרוגי' אנו נשוחים ונמסדי' הנדול
 ומתחבקים ומתחפרי' . לכבוד יום הדין וגילו צדעה ובהתעוררה
 חשונה בשמחה וכבר ידוע דברי אדונינו מר"ר הארון אהר"י ז"ל כי
 הכתיבה למי'ם בספר פירושו סתוקי' בחשבה של אדם כי הרע
 בזוכרו את עונותיו ונפשו ונרעד ואין לנו נרשית לשוב אל ה' הרי
 זה נכתב לאלתר לתיבה קי' לדבר המעשנות המגלגלות אוחו ומסינין
 את לנו באימה מות משא"כ הלויקים הגם שס' זמ"ס וכו' ודאי'
 מלימה הש"ס הם בוטחים בישועתו ומסרו ומתחזקים לשוב אל ה'
 והם נכחתי' לאלתר למי'ם ומקוק בחשבה סתומה לטובה והגם
 שבאי' לו איזה הרור' המזכירים לו עונותיו אשר הם רותזי' אל
 הקטנות למעלה ת"מ הם מסימים דעת' אל גודל החשיבה ופיזנה
 הסופר שמים והלחה ונקבלת עול עלכות שמים ולנשות חסדו
 הגדול ומכווני' עם ת"ב המורה על חסד הבריה ית"ם עכ"ל והלה
 אמתו ומשכיין חסדו הגדול סק"א אריך אל נמי' אלהי ישראל
 המתחבה עתנו מרה בתדה לכן היו במקדש הסלוליות מתקרות והסופר
 מליך כי המלולות רותזים לשון חגי לודות כמ"ס צפ"א דהיינו או
 לובן או אודם כי הלורה השלימה נק' הכלול מלובן ואודם כמ"ס
 דודי לא ואודם ואין לכונינו ברי' בחגי לודות כמ"ס לעיל רק במר'א'
 אדם הכולל הכל ובתי' אלהי ישראל ולהמשיך בקרבו נמי' אריך ע"י
 השופר זה וסופר מליך וגם זה רומז הילקוט אשר תשה חקשים
 אדם לעמוד כי עסקו בחורה כי המורה שרשה מכ"ב אומיות סרומז
 למקשר עם ט"ד ח"ד כי ע"ד רומז על י"ג תכלין דרמתי כי ט"ד
 בגימ' י"ג וגם ט"ד פירושי' לשון הלג' כמ"ס החוי"ט במק' אדות
 פ"א משנה ג' ע"ס וס"ד מקפרו גם סרומז . אל ז"א ט' אדות וס"ד
 הוא לשון גילוי ורומזת מלשון הידד ולכ"ך לפגרים ע"י עסק חסרה
 כ"ב אומיות ובחיבור' נעשה עם ט"ד ח"ל שהוא השם שלפני
 השם הוי"ה באותיות א"ב ולכו סתך הילקוף המאמר הזה למסקן אדם
 כלבים לפני ה' כלומר כשתלכו להיות כלבים לפני ה' דהיינו לפני עם
 הוי"ה והוא עם ט"ד ח"ד עסקו בחורה המיוסדת ע"ס כ"ב אומיות
 ולכן א"כ אימרי' נבלימים י"ג אדות להמשיך י"ג תכלין דרמתי ויכון
 בחסד כסאו וישב עליו באומות רומז דיוקן אר"ם כי הוא המעשר
 אמנו כמ"ס בחיקוקי' וגם כי אמ"ס כולל כ"ב אומיות א' בראש ות'
 היא סוף אומיות וע' הוא המעולע . ועיקר הענין לשוב בחשונה
 ולהמשיך בקרבו י"ג תכלין דרמתי כמ"ס חז"ל וס"ל' בדרכיו עם
 הוא רחום חף אהר רחמי' וכו' וכתבו בת"ם המג"א גם הלבוש לריך
 להשתעף בשפה שאומרי' י"ג אדות וכו' דהיינו ס' לריך להשתעף גם
 משם ולהרמות א"ע להשי"ת להיות רחמי' ומנין וכו' וכלל גם ולחלק
 לקה לעניים שיחצורו לקה וחסד למעלה על כל ישראל והחשונה
 לריך לסיוע בשמחה ובנחשון על חסד הבונה כי לא יסוס ה' את עמו
 ולכן אפשר לומר הע"ס לזה שאין נופלין ע"ס בער"ה להראות שאין
 לריך ליפול על פניו רק לעמוד בחשבה ובשמחה לפני המקום והנה
 ע"ס נש"ע להשפיל צימים הנוראים בקול רם אין כוונת' מיו כמו
 שנוהגין העולם ללעוק בחפלה שמ"ע זלסרי' קולם אשר על זה אשר
 תתה עלי בקולם רק העיקר שיהי' לעק לנס אל ה' בקול רם
 ולנסגים

על כל הארץ חזל הענין האמת כי העולם נברא בחשתי והתחלתי
 נביא גלגול ולכן חקני חזל לעמוד בחשבות לומר סליחות כדי
 לקדם ימי הנריחה עד יום הששי שהוא יום המקודש בריחה אדם
 ר"ה כי כל דבר מתעורר צומנו . וכבר הקדמנו לעיל כי המלאכים
 שאמרו מה לנו כי חזקנו אן אמה מלאכי הקטרו סתעוררינו כל
 שנה ביום מלאך מישראל לא הטיבו דרכיה ועלליהם אל ה' א"כ
 לא תחשבנה מה צמדה וח"ו לא תקרא עלי ישראל . והנה בני ישראל
 למטה ועשנין ומחריפין למטה בקול שופר ומקנלים עליהם עול
 מלכות שמים בחשונה ובמשיט עד אשר מתעוררים חסדי ה' להולי'
 כאור לך קדם ומרחם זכותם לפני מלאכי ארום ומלדיקם במשפט
 דהיינו עד שכולם מודי' כי הוא אלהינו ואנחנו ישראל עמו וכן נכון
 לסיוע לעולם ומסכימי' על כל הטיבות גלילות וישובות וסכל על לנו
 פתחה אמונתנו כי על רחמי המרוגי' אנו נשוחים ונמסדי' הנדול
 ומתחבקים ומתחפרי' . לכבוד יום הדין וגילו צדעה ובהתעוררה
 חשונה בשמחה וכבר ידוע דברי אדונינו מר"ר הארון אהר"י ז"ל כי
 הכתיבה למי'ם בספר פירושו סתוקי' בחשבה של אדם כי הרע
 בזוכרו את עונותיו ונפשו ונרעד ואין לנו נרשית לשוב אל ה' הרי
 זה נכתב לאלתר לתיבה קי' לדבר המעשנות המגלגלות אוחו ומסינין
 את לנו באימה מות משא"כ הלויקים הגם שס' זמ"ס וכו' ודאי'
 מלימה הש"ס הם בוטחים בישועתו ומסרו ומתחזקים לשוב אל ה'
 והם נכחתי' לאלתר למי'ם ומקוק בחשבה סתומה לטובה והגם
 שבאי' לו איזה הרור' המזכירים לו עונותיו אשר הם רותזי' אל
 הקטנות למעלה ת"מ הם מסימים דעת' אל גודל החשיבה ופיזנה
 הסופר שמים והלחה ונקבלת עול עלכות שמים ולנשות חסדו
 הגדול ומכווני' עם ת"ב המורה על חסד הבריה ית"ם עכ"ל והלה
 אמתו ומשכיין חסדו הגדול סק"א אריך אל נמי' אלהי ישראל
 המתחבה עתנו מרה בתדה לכן היו במקדש הסלוליות מתקרות והסופר
 מליך כי המלולות רותזים לשון חגי לודות כמ"ס צפ"א דהיינו או
 לובן או אודם כי הלורה השלימה נק' הכלול מלובן ואודם כמ"ס
 דודי לא ואודם ואין לכונינו ברי' בחגי לודות כמ"ס לעיל רק במר'א'
 אדם הכולל הכל ובתי' אלהי ישראל ולהמשיך בקרבו נמי' אריך ע"י
 השופר זה וסופר מליך וגם זה רומז הילקוט אשר תשה חקשים
 אדם לעמוד כי עסקו בחורה כי המורה שרשה מכ"ב אומיות סרומז
 למקשר עם ט"ד ח"ד כי ע"ד רומז על י"ג תכלין דרמתי כי ט"ד
 בגימ' י"ג וגם ט"ד פירושי' לשון הלג' כמ"ס החוי"ט במק' אדות
 פ"א משנה ג' ע"ס וס"ד מקפרו גם סרומז . אל ז"א ט' אדות וס"ד
 הוא לשון גילוי ורומזת מלשון הידד ולכ"ך לפגרים ע"י עסק חסרה
 כ"ב אומיות ובחיבור' נעשה עם ט"ד ח"ל שהוא השם שלפני
 השם הוי"ה באותיות א"ב ולכו סתך הילקוף המאמר הזה למסקן אדם
 כלבים לפני ה' כלומר כשתלכו להיות כלבים לפני ה' דהיינו לפני עם
 הוי"ה והוא עם ט"ד ח"ד עסקו בחורה המיוסדת ע"ס כ"ב אומיות
 ולכן א"כ אימרי' נבלימים י"ג אדות להמשיך י"ג תכלין דרמתי ויכון
 בחסד כסאו וישב עליו באומות רומז דיוקן אר"ם כי הוא המעשר
 אמנו כמ"ס בחיקוקי' וגם כי אמ"ס כולל כ"ב אומיות א' בראש ות'
 היא סוף אומיות וע' הוא המעולע . ועיקר הענין לשוב בחשונה
 ולהמשיך בקרבו י"ג תכלין דרמתי כמ"ס חז"ל וס"ל' בדרכיו עם
 הוא רחום חף אהר רחמי' וכו' וכתבו בת"ם המג"א גם הלבוש לריך
 להשתעף בשפה שאומרי' י"ג אדות וכו' דהיינו ס' לריך להשתעף גם
 משם ולהרמות א"ע להשי"ת להיות רחמי' ומנין וכו' וכלל גם ולחלק
 לקה לעניים שיחצורו לקה וחסד למעלה על כל ישראל והחשונה
 לריך לסיוע בשמחה ובנחשון על חסד הבונה כי לא יסוס ה' את עמו
 ולכן אפשר לומר הע"ס לזה שאין נופלין ע"ס בער"ה להראות שאין
 לריך ליפול על פניו רק לעמוד בחשבה ובשמחה לפני המקום והנה
 ע"ס נש"ע להשפיל צימים הנוראים בקול רם אין כוונת' מיו כמו
 שנוהגין העולם ללעוק בחפלה שמ"ע זלסרי' קולם אשר על זה אשר
 תתה עלי בקולם רק העיקר שיהי' לעק לנס אל ה' בקול רם
 ולנסגים

על כל הארץ חזל הענין האמת כי העולם נברא בחשתי והתחלתי
 נביא גלגול ולכן חקני חזל לעמוד בחשבות לומר סליחות כדי
 לקדם ימי הנריחה עד יום הששי שהוא יום המקודש בריחה אדם
 ר"ה כי כל דבר מתעורר צומנו . וכבר הקדמנו לעיל כי המלאכים
 שאמרו מה לנו כי חזקנו אן אמה מלאכי הקטרו סתעוררינו כל
 שנה ביום מלאך מישראל לא הטיבו דרכיה ועלליהם אל ה' א"כ
 לא תחשבנה מה צמדה וח"ו לא תקרא עלי ישראל . והנה בני ישראל
 למטה ועשנין ומחריפין למטה בקול שופר ומקנלים עליהם עול
 מלכות שמים בחשונה ובמשיט עד אשר מתעוררים חסדי ה' להולי'
 כאור לך קדם ומרחם זכותם לפני מלאכי ארום ומלדיקם במשפט
 דהיינו עד שכולם מודי' כי הוא אלהינו ואנחנו ישראל עמו וכן נכון
 לסיוע לעולם ומסכימי' על כל הטיבות גלילות וישובות וסכל על לנו
 פתחה אמונתנו כי על רחמי המרוגי' אנו נשוחים ונמסדי' הנדול
 ומתחבקים ומתחפרי' . לכבוד יום הדין וגילו צדעה ובהתעוררה
 חשונה בשמחה וכבר ידוע דברי אדונינו מר"ר הארון אהר"י ז"ל כי
 הכתיבה למי'ם בספר פירושו סתוקי' בחשבה של אדם כי הרע
 בזוכרו את עונותיו ונפשו ונרעד ואין לנו נרשית לשוב אל ה' הרי
 זה נכתב לאלתר לתיבה קי' לדבר המעשנות המגלגלות אוחו ומסינין
 את לנו באימה מות משא"כ הלויקים הגם שס' זמ"ס וכו' ודאי'
 מלימה הש"ס הם בוטחים בישועתו ומסרו ומתחזקים לשוב אל ה'
 והם נכחתי' לאלתר למי'ם ומקוק בחשבה סתומה לטובה והגם
 שבאי' לו איזה הרור' המזכירים לו עונותיו אשר הם רותזי' אל
 הקטנות למעלה ת"מ הם מסימים דעת' אל גודל החשיבה ופיזנה
 הסופר שמים והלחה ונקבלת עול עלכות שמים ולנשות חסדו
 הגדול ומכווני' עם ת"ב המורה על חסד הבריה ית"ם עכ"ל והלה
 אמתו ומשכיין חסדו הגדול סק"א אריך אל נמי' אלהי ישראל
 המתחבה עתנו מרה בתדה לכן היו במקדש הסלוליות מתקרות והסופר
 מליך כי המלולות רותזים לשון חגי לודות כמ"ס צפ"א דהיינו או
 לובן או אודם כי הלורה השלימה נק' הכלול מלובן ואודם כמ"ס
 דודי לא ואודם ואין לכונינו ברי' בחגי לודות כמ"ס לעיל רק במר'א'
 אדם הכולל הכל ובתי' אלהי ישראל ולהמשיך בקרבו נמי' אריך ע"י
 השופר זה וסופר מליך וגם זה רומז הילקוט אשר תשה חקשים
 אדם לעמוד כי עסקו בחורה כי המורה שרשה מכ"ב אומיות סרומז
 למקשר עם ט"ד ח"ד כי ע"ד רומז על י"ג תכלין דרמתי כי ט"ד
 בגימ' י"ג וגם ט"ד פירושי' לשון הלג' כמ"ס החוי"ט במק' אדות
 פ"א משנה ג' ע"ס וס"ד מקפרו גם סרומז . אל ז"א ט' אדות וס"ד
 הוא לשון גילוי ורומזת מלשון הידד ולכ"ך לפגרים ע"י עסק חסרה
 כ"ב אומיות ובחיבור' נעשה עם ט"ד ח"ל שהוא השם שלפני
 השם הוי"ה באותיות א"ב ולכו סתך הילקוף המאמר הזה למסקן אדם
 כלבים לפני ה' כלומר כשתלכו להיות כלבים לפני ה' דהיינו לפני עם
 הוי"ה והוא עם ט"ד ח"ד עסקו בחורה המיוסדת ע"ס כ"ב אומיות
 ולכן א"כ אימרי' נבלימים י"ג אדות להמשיך י"ג תכלין דרמתי ויכון
 בחסד כסאו וישב עליו באומות רומז דיוקן אר"ם כי הוא המעשר
 אמנו כמ"ס בחיקוקי' וגם כי אמ"ס כולל כ"ב אומיות א' בראש ות'
 היא סוף אומיות וע' הוא המעולע . ועיקר הענין לשוב בחשונה
 ולהמשיך בקרבו י"ג תכלין דרמתי כמ"ס חז"ל וס"ל' בדרכיו עם
 הוא רחום חף אהר רחמי' וכו' וכתבו בת"ם המג"א גם הלבוש לריך
 להשתעף בשפה שאומרי' י"ג אדות וכו' דהיינו ס' לריך להשתעף גם
 משם ולהרמות א"ע להשי"ת להיות רחמי' ומנין וכו' וכלל גם ולחלק
 לקה לעניים שיחצורו לקה וחסד למעלה על כל ישראל והחשונה
 לריך לסיוע בשמחה ובנחשון על חסד הבונה כי לא יסוס ה' את עמו
 ולכן אפשר לומר הע"ס לזה שאין נופלין ע"ס בער"ה להראות שאין
 לריך ליפול על פניו רק לעמוד בחשבה ובשמחה לפני המקום והנה
 ע"ס נש"ע להשפיל צימים הנוראים בקול רם אין כוונת' מיו כמו
 שנוהגין העולם ללעוק בחפלה שמ"ע זלסרי' קולם אשר על זה אשר
 תתה עלי בקולם רק העיקר שיהי' לעק לנס אל ה' בקול רם
 ולנסגים

ולתבנית לבו אל ה' ואמר ולטענות לא ישיבן כלו שבדלתי לא יטעם ח"ע בדבר כיון שאלו בידם מחזיקים כלומר שמחזיקו הכל אל ה' ומחפליים העיקר סיבוב להיות מלך על כל הפך ויפיע רחמי צולם כדי שיוודע שמי בקרב הפך ועייז וספיע שפע קודם בני מי ומזוני וכל מי לבנו ולכל המוסים בו אמן :

לעברך

בברית ה' אלהיך ובחלתו ונו' דהנה כל אדם מעושי רצונו הוא מרכבה לשכינת עוזו ית' והם האדם ח"ו פוגם בחיזם אבר למטה גורם קלקול והסתתה למעלי כעין זה : למשל חותם ברית קודש אשר שם בבשרו . מי שאינו נזהר לשמרו כראוי ומקלקל ומשחית ורעו לבטלה או בעריות ח"ו גורם בעושר למעלה על השפעה הקדושה הנוזלת מלמעלה לעושי רצונו שחדר לחיטוים ח"ו והוא כעין לבטלה כמעשהו . אבל מי ששומר הברית בקדושה שלא להשפיע רק לזרך הזיווג לשם ה' להוליד בניו לעבודתו ית' גורם ג"כ למעלה שהלדיק יסוד עולם לא יפיע רק לכניו"ש לעברך בברית ה' אלהיך ובחלתו כ"ע"ו שמירחק המלות והחוקים והמשפטים אמה גורם שהשפעה המכניו בשם ברית תתיחד לבדו בחלתו הוא המלי כניי שהוא כלולה משבעה דרגין ולכן נק' אלה לשון שבעה על שם שבעה וזה שמים אשר חני כורת עמך היום . עמך ד"קא כי ע"ו שמירת התורה גורם כריתת ברית שמים ה' אלהיך וישפיע שפע הקדושה אמן :

והשבות

אל לבבך ונו' . עד ומשם יקח הענין הוא כמו שיש שבע היכלות דקדושה כמו כן ז' היכלות דעומתה וכולה ז' מדורין בנינים והנה האדם המשקיף ח"ע בקליפה ח"ו הוא ממש מניגס והרואה לשוב אל ה' עשה שבתו הראשונה שיפול בלבו לשבוע עממת שהבורא ב"ה תרוב אהבתו לישראל כביכול יורד אליו לתוך ז' היכלות דעומתה להחזירו בתשובה וזה שאמר דוד המע"ה היללה מיד שאלו נפשי היינו שאתם הללתי נפשי מיד שאלו ח"ע הכתוב והשבות אל לבבך בכל הגוים אשר הדיחך היינו מה שאתם רואה לשוב אל ה' בכל הגוים היינו הקליפי כי זה הוא חר הוא עממת ה' אלהיך שמה כי יכול שיורד להטיל אותך שמה היינו מן שאלו ואברון . ולכשתעשה תשובה בחמת כמו שמפרש במקרא אז חס יסיה נדחך בקלה השמים תשם יקבץ ה' אלהיך היינו הנילוות שהורדת אתם בקליפה : ומשם יקח היינו הנילוות שנפלו בחללת הבריות כדי שיהיה בחירה ורלון ועייז יהיה שכל ועינם והבן :

פרשת ויקרא

בן מאה ועשרים שנה חני היום לא אוכל עוד ללאת ולבא ופירש"י ללאת ולבא בדברי תורה שנסתמו ממנו מסורות ומעיינות הסכמה והדבר אינו מובן שרבן של כל הכניאויס בהגיונו לכלל מאה ועשרים שנה והלולא רבה שילאה נשתמו בנשיקה התעלה על הדעי כי נגר' ערכו בחכמי מקודי ארבי לפי גודל המחזקו קדושתו חרב סכמתו וגם תלת ולבא מיותר שמכיון שלא יוכל ללאת בודאי שאינו יכול לבוא כי הביאה היא אחרי היצאה ואפשר לומר הענין בסיפך כי לגודל שנתו ביום זה

והסדר בקומו בחלטים חיים לא יכול עוד להספר ולמסור חסותו ותורה לישראל אשר הם למטה במדרגה ממנו כי כל ימי חסותו אשר לא הגדיל ללכת כזה היה יכול להשתלשל ולמסור להם ולתורה אבל לא ביום הזה אשר הגדיל לעשות לדבק בחלטים חיים בנשיקה ח"ש רש"י שנסתמו ממנו מסורות ד"קא ללאת ולבא הוא כענין שכתוב בזוה"ק זכאה מאן דעיל ופיק שב"פ בחקירות אלוות ומאן דלא ידע בנפשי דע"ל ונפיק שב"פ דלא ע"ל וכן משרע"ה מכיון שרא' חזיה גרעון בעלמו ונסתמו ממנו שביי המסורות לא עמד על עלמו לכנום בחקירותיהם וז"ל לא אוכל עוד ללאת ולבא דוק והבן :

לראש השנה

בחדש

השני באחד לחמש בחדש רבה ח"י ר"ל רחב"ה אמר תשל לבן מלכיס כו' כך אמר ר"ל רח"ה אמר תשל לבן מלכיס כו' לפי דבין ביום הזה מקרא קודש זה יעקב עוד בילקוט ישעי' זה היום עשה השם ושמחה בו חיינו יודע בניו כו' כשה"ה ננילה ושמחה כו' וככה"ה שוש אשים בה' כו' משל ליחומה כו' חמרה ח"ה ליחומה ומסבחי כו' בגדי ישע זה יחוק מעיל דקדק זה יעקב פאר כו' חת מולא במעמד הר סיני היו ישראל נבדלו שמתלמדת אחת ופוחתת אחת . ע"כ ע"ש מהידוע שבגדו חומים נתללה הוא ית' בבחי' שונות כמ"ס לבושין דר"ה לי יומא דא לא לבוש יומא דא כנון בפסח נתגלו החקדים ובי בחי' נברות כפי התלבשות ויצאום אור הא"ס ב"ת ית' ש' חס בו ביום היינו בבחי' הגילוי הארת ה' או בו בקו"ט דאזר באור פינימות הא"ס ב"ה ממש שאמר נשמחה כך חזו ודעו שבו בקוב"ה כי עיקר העבודה הוא לעלמות הא"ס ב"ה ממש כאשר בארנו בכ"מ וכה"ה שוש אשים בה' ר"ל שעיקר השמחה לנו במה שמכניסין ומביאין השמחה בה' כביכול ומזה נמשך ונשפע' השמחה לנפש אדם עמדו לפניו ובה דעו שמתחילת ית' והו' תנל נפשי בחלתי כי בודאי הוא שמחה גדולה ונברא כמוני לזכות להעלו' ר"ה יחוח לפניו ית' להשתתף בתענוגות בני אדם כידוע שזה עיקר שעשועו יתברך בחלתי חידוש העולם בשביל עושי רצונו בראשית לחושבן ועיר דת' חס"ה הוא עדת הסדר לאברהם ע"י אהבה דוחקת ונש' צמאס ית' אורו הא"ס והוא בחי' יחוק ק"ץ ח"י והתלבו' ח"ה ית' בבחינת לבושים כידוע כדי להגיי' העולם במדת חסד דהיינו להשפיע לעולם כל מיני טובות בבחי' מדה במה דברי הילקוט ולזה כשתגיע ר"ה נתגלה ית' בבחי' הרין לנפש העולם חס מוכשרין להשפיע להם רב חסדו ולחדש העולם מיני טובות ע"פ שכל פעולתם וקטנוריא אשתכח לומר שהעולם כדאי לפי כשרון מעשיהם . בכדי שיזרך העולם בנס להסתגב במדת חסד ב"ג מכילין דרמתי ואם היות כן השפע לכל בראוי עולם בשום חס טוב ואם רע מבלי חס

משפטים ועבודת השם להכנס השפע ולזה אמרו בזה"ק שיעקר
 המשפט בריה להחליב על ה' כנודע בכ"מ ובח"י זו נקרא לפקוד
 על לב מרום (כידוע שמדת ת"ת ומל"י נק' כן) לזה עיקר
 המשפט רמזו בזה"ק למאן דלא נטיל מיכלא דאסותא ר"ל כי
 מי טאכל המלה בפסח כראוי ומנה אח"כ שבע שבחות תמימי
 שבחלי שבחתי נתקנו המדות בפרטן אין עליו שום משפט ולזה
 ביום חמשים לעומר נתגלה יתבי' לעמו ישראל במעמד הנבחר
 עמד על כל אומה ולשון ולא רלו לקבל התורה כי אם עס קרובו
 ישראל הקדישו נעשה לשמטע וקבלו עול מלכותו ית' באהבה
 ויראה חסו דברי הילקוט כחתן יכה פאר כו' שמזכירין לפניו
 ית' התפארותו בעת חתונתו בעם קרובו וסגולתו וקישוטו לפניו
 באהבה ויראה חסו פיתחת אחת התפשטו האהבה ומלמלת
 אחת היא היראה וכשתקטין עלמן בנווין שפירין בחלת
 בניוין דקסת אזי עולה זכרונם כביכול במחשבתו ומתפאר בהם
 ומשפיע להם כל מיני טובות והללמות ובשופר בחש"ת מתעוררו
 הקורות הקולות הרשימו מאזהבן קרישין והוא בעלמו דברי
 המדרש תסיו מזכירין זכות אבות ואחס זוכין לפני בדין באח"ד
 זה אברהם הם י"ג מילין דרמתי כמס"ל כי תיכה בעת כניסת
 (היום) מתגלים ה"ג מדות כמס"ל שזה הוא תחלת המשפט
 ובש"האל מעוררים בחפלות ותיקונים ושופר שהוא נ"כ נקרא מדת
 חיות כמ"ס בזה"ק יתרו וזהו כי הבן נקרא בבחי' האב כמ"ס
 ה"ג מתמיד עם אמו ומקטין אי"ע כמס"ל אזי נמשכן ה"ג
 מילין בזה"ק וזהו שאמרו בקב"ה כמ"ס נגילה ונשמחה ב"ך וזהו
 מדרש קודם זה יעקב הוא בחי' ז"א כי בבחי' אהבה ויראה
 ש' לפעמים איזה אחיזה חלילה כידוע משא"כ בקו האמלעי
 נקרא כולו קודם (יסוד זה רמז בעל שערי אורה בפירושו על
 הגדה מתמרח שמש עד תבואו ואחר שם וזהו סוד גדול) וזהו
 עיקר השמחה באמת אשר בשכר פעולתם הם זוכים לכל טוב
 וישו עוד דבר זה במדרש פי' אמור אורח חיים למעלה למשכיל
 ה' אומות העולם שהן מכלין שדותיה' כו' אבל ישראל שאין
 מניין כד"א לא תכלה פאת שדך כי כפי שכתבו למעליכם מקטין
 המליכה לפני יתבי' ונבנית במלכות זכרונות ושופרות בלתי
 שוקים זהו אורח חיים למעלה הוא בחי' ק' מגדל הפירח
 באויר וכשתגדלת התלכות ומעלת ריח ייחוס לפניו יתבי' אזי
 נתגלה המשכיל בחי' לדיק י"ע להשפיע לכני' כל מיני טובות
 לזאת עבותי' אין מניחין פאס היינו שרונם שיפיע ית' בלי
 כלום ושערות לפי עבודת האדם כו' משא"כ ישראל אין מכלין
 הפאס היינו שעושים כלים להשפעתו הוא משפיע להם כל
 הטובות ושמותו וזהו פי' נגילה ונשמחה בך כמבואר בכתבים
 שמלכו בעת הדורמיתא מאירה מהאורות עליונים וכשישראל
 עושים תקונים כמס"ל אזי היא עיקר שמחתה בדודה כמ"ס
 ב"מ שיה"ש ומשפיע להם כל מיני טובות וברכות אכ"ר :
שופטים ושופרים במד' רבה אמר הקב"ה לישראל
 בני חיים בזכות שאתם
 נשמרים את הדין אני מתנבא מנין שנאמר ויגבה ה' לבאות

במשפט וע"י שאתם מנביסין אותי בדין אף אני עושה לך קדק
 ומשרה קדושתו ביניכם שנה' והאל הקדוש נקדש בלדקה וכו'
 ע"ש מלמדנו הדרך לר"ה יום הדין הגדול והנורא אשר יבואו
 בני האלה"י להחליב על ה' ומעלים הקטרוג וח"ו על אומה
 ישראלית על השנה שעברה שעשו כך וכך בודאי ישראל
 קדושים הם ויש בהם לדיקים גדולים כל ימות השנה ועכ"פ
 כולם בכללות מתנחמים וזכרים בחדש אלול ובראש השנה ומרבים
 תורה ומעש"ט וע"כ יעמוד מליץ טוב ללדקנו ואין נלחין דינא
 ולזה אנו נוטלין הלולב ואתרוג בחג הסוכות להראות לכולם
 דאין נלחין דינא כמבואר בזה"ק ולפעמים הגם שח"ו ישראל
 אינם ראויים במעשיה' רק בזכות אבותם הקדושים ולימוד זכות
 שהקב"ה מלמד על בניו הם ג"כ נוטלין הדין אמת שאין כבוד
 ה' כ"כ מתנבא כמו שאם זוכין ישראל במעשיהם ומלחין באמת
 והכל מורים שהם בניו ועבדיו והקב"ה ראוי להקרא אלהי ישראל
 כי הם עושים רצונו וכמו שנבאר לקמן כי זה עיקר המשפט
 להוציא לאורה שאנחנו ישראל עמו והוא מלכנו ומתענג בעבודתנו
 ולא כאותן שאמרו בשעת הכרחה מה לנו כי תזכרונו עד
 שהוציא הקב"ה אלבעו ביניהם ושרפן כדאיתא בגמ' וזה נקרא
 הניחוח ומתנבא כבוד הקב"ה והכל מורים כי לפה והביט
 ברצונו הטוב כראוי שיחננו בעבודתנו וז"ש המדרש בזכות
 שאתם משמרין את הדין כלומר ששמרתו התורה והמלות ואין
 אחס מלחין המשפט בדין והכל מורים שאתם לדיקים אז אף
 מתנבא שאז רואים כולם מחשבת הקב"ה הגנוה הבורה
 מראשית הכרחה שלפה והביט על ישראל עם קדשו וכי הוא
 אמר ויהי ואמר שם וע"י שאתם מנביסין אותי בדין אני עושה
 לך קדק וכו' כי ח"ו אם גם ישראל אינם ראויים במעשיהם ולדין
 הקב"ה לעשות עמהם לך קדק במתנות חסם אזי יוכל להיות
 שיתאחזו החילוים בהשפעה ובודאי אין נח"ר מזה להקב"ה
 רק אם ישראל מוציאים המשפט לאורה בדין ומשפט כנ"ל אז
 הקב"ה יוכל לעשות עמהם לך קדק וחסד ואין שטן ואין פגע רע
 לקטרב או לקבל השפעה כי לעושי רצונו יברו באה נחלתן בדין
 ומשפט וזפ"י הפ' ויגבה ה' לבאות במשפט פי' כשנבנת כבודו
 עפ"י משפט ודין אז יוכל לעשות לך קדק עם עמו והאל הקדוש
 נקדש בלדקה ובודאי הקב"ה שהוא הטוב והמטיב רוצה לזכות
 את ישראל תמיד ואפי' אם מאזני המשפט שוין מכריעם לכף
 זכות וכמ"ס האלשי"ך הקדוש שמתה הלשין של מאזנים לכף
 זכות כדרך חמונים העושים כן ע"ש ואנחנו נבאר הענין הכרעת
 הלשון כי ידוע מ"ס הרמב"ם בה' תשובה כי משקל זכות והעבירו'
 אין שוקלין אלא בדעת של אל דעות שהוא יודע כוונת ומחשבת
 המלות בלב העושה וכן בעבירות ע"ש ולכן נוכל לומר מכיון
 שהקב"ה חפץ להדריק את בניו ולהראוי לך קדקם לפני המלאכים
 והמשרתים שהדין אחס מכריע בלשון כנ"ל כי הלשון הוא סוד
 הדעת המכריע והיינו אפי' שאין הכרע במאזנים בגלוי לזכות
 אותם הקב"ה לפני המלאכים אחס אייכס יודעים המחשבות אבל
 אי' היודע מחשבת ומגדיל מעסה מלוא ומקטין כח העבירות

עד שמכריעם לזכות ח"פ נכון בדברי האלשיך ונחזור לענינו
 שעיקר הרצון לזכות את ישראל לפיכך הרבה להם תורה ומצוות
 כדי שייטיבו את דרכיהם ויוליאו המשפט לאורה ע"פ דין כי
 כל עיקר המשפט והדין בריה מפני שמקטרגים שישראל אינם
 עובדים את הש"י לפיכך הם רולים הנהגה אחרת לא שהנהגה
 להשפיע ע"י התורה והמצוות וכמ"ש חז"ל דקראן ליה אלהא
 דאלהיא וכמ"ש בהרבה מקומות טעית הכופרים בה' כי אין טועי
 ואומרים על עילות העילות לא הוא כי לא טע מראות עיניהם לכפור
 את הכל רק דקראן ליה אלהא דאלהיא כלומר אמת שברא את
 הכל וכל השמים וכל האומות רק שנתן הממשלה להסרים
 וכווכבים ומזלות כי אין כבודו להשגיח בעלמנו בשפלים כמו דרי
 מטע ומעשה לפי טעוהם ככל הגוים בית יודעה וזרע ישראל
 וכבר בארנו טעוהם בחקירתנו ע"פ התורה וגם ע"פ אותות
 ומופתים שעשה לנו הקב"ה במצרים בפרעה וכל עבדיו ובכמה
 מלחמות אשר הקב"ה נלחם לנו עד שהולרכו להודות כי הקב"ה
 ראה בנו ומתנהג ע"פ עבודתנו בתורה ובמצוות וכמ"ש בת"א
 ע"ש ועכ"ז בכל ר"ה נתעורר השבון והמשפט על השנה
 שעברה והמקטרגי' רולים לחזק ח"ע באיזה עילה שמולאים
 בישראל שימאס הקב"ה בהם ויטוש את נאמרו ואלו תהי
 ההשפעה בלי סדר עבודה רק בדרך מתנת חנם וחסד וייטב
 להם לכן נק' ראש השנה כלומר אלהיהם של אלו ישן הוא
 כלומר שלא נואלו לומר על סיבת כל הסיבות כי הוא בגדר
 שינה רק אלהיהם של אלו כלומר ההנהגה הזאת שהוא אלהי
 ישראל הוא בבחי' שינה שהוא אחר מששים וכו' ויריד ממדרגתו
 והסתלקות המוחין והוא רק אלהא דאלהיא ועפ"ז תבין כוונת
 הארז"ל השייך לר"ה ואנחנו מעוררים אותו ע"י השופר ע"ש
 שפרו מעשיכם שאלחנו מראים לדקותינו ועבודתינו והתשובה
 הנפלאה שאנחנו שבים ממעשינו ומעלבוני דיינו ועי"ז הקב"ה
 מתנהג ג"כ מדה במדה והוא שב כביכול אל בחינתו להיות
 אלהינו להתנהג בשפעו הקדוש' מדה במדה ע"י עבודתנו וזה
 נק' כמראה אדם עליו מלתעלה והבן והנה המדרש הג"ל סמך
 הענין הג"ל לפסוק שופטים ושופרים תתן לך דהל"ל תן לך
 לשון ליוי ומה זה דכתיב תתן שהוא לשון עמיד המשמש
 לפעמים בליוי כגודע אלא ע"כ הקב"ה מזסיר אותנו לשמור
 תורה ומצוות כדי שאנחנו נוילא המשפט לאורם בדין וכל השופטי'
 וכל השופרים יודו לנו כי אמת האמת והלך זה ההבטחה
 בלשון תתן כי ת"ן הוא מספר עשרה פעמים אד"ס שאנחנו
 גורמי' במעשינו הטובים שיהיה כמראה אד"ס עליו מלתעלה
 כג"ל וכל דבר כלול מעשר כגודע ואת ת' של תתן רומז על
 הלקה ומתנת חנם מת' עלמין דכסופין הנמשכין להנהגת
 האד"ס הג"ל וזה כוונת השופר והבן וזה הוא הענין שאמר
 במדרש שיר השירים בפסוק דודי לא ואדום דגול מרבבה לא לי
 בריה ואדום לי כל ימות השנה כו' דלכאורה איפכא תבעי ליה
 דברי' שהוא ויס המשפט הוא במראה אדום המורה על הדין
 והנבירה ובאמת יש גירסות שונות שרלו להפך הענין אבל ע"פ
 מה שכתבנו מבוחר הענין דזה שיר ושבה שמשבחת כנ"ל את

דודה לא לי בריה כי הלא הוא הלבן העליון המורה על ענינו
 שהוא לא מלואת ואין בו שום גוון עדיין כן הוא דודי ברי
 פע"ז אנו דנין את יוה"ש ומתפאר בנוונים שלו הם המצוות
 גדולה נבירה ת"ת וכו' שנחשבים כנוונים לכן ואדום ויזהר
 כן המדות לעומת עילת כל העילות אשר לא ישנה ולא
 ולא שיך בו ענין מדה וקלבה רק מאהבתו בישראל עמו
 מדרגיו לאיתלשף בספירין וכמ"ש הזוה"ק ישראל את
 חולקא בספירין ובודאי רמז למה שכתב בשל"ה הקדוש כי
 של "כתר" חכמה "בינה" גדולה "נבירה ת"ת" נלח "הוד" וכו'
 'מלכות עולה גימט' ישראל' שרומז כי בשבילם בא
 ספירות אבל בריה כשהדין והקטרוג על זה אז עולה
 לבחינת עלמותו הלבן העליון שאין בו שום גוון כמו שהיה
 הבריאה שלזה אנו אומרים זה היום החלט מעשיך עד
 ממשכין ע"י התפלות והרילויים ותקיעות שופר ויתרלה
 בנו שימנהג עמו בבחי' אד"ס ככ"ל ובחי' אדום המורה
 גוויין והמדות ח"ש לא לי בריה ואי ממשכת אותו שו"ת
 ואדום כל ימות השנה וממילא שמתערבין הגוויין והשנה
 ואדום והוא התפארת ע"ש ישראל אשר בך התפאר יי
 מראה הלזן יפה כשהוא לבדם : ואף גם מראה אדום
 שיהיה מורים מים בנזף כגודע מהגמ' : רק כלול מלבן
 הוא הגוון הנאה והנחמד הנק' תפארת והבן : ואמר שם
 במדרש לא לי בשבת ואדום לי כל ימות השבת וכוונתו
 דהנה בשבת מאיר עולם עליון הנק' קודש והוא אור לא
 ומשפיע לעולם המדות והקוין כמ"ש מההוא יומא לא
 יומי מתברכין והו ואדום לי כל ימי השבת שאח"כ מתבר
 בחול דרך הקוין מבחי' אדום כג"ל בגוויין ואמר עוד שם
 לא לי בעוה"ז ואדום לי לעוה"ב והפרשן רולס להמין
 הגירסא אבל האמת יורה דרכו כפשוטו כי בעוה"ז וכו'
 בחורבן אין בני ישראל רחיים כ"כ להנהגת מדה במדה
 ואם עונות ישמר מי יעמוד לכן לריך הקב"ה להכריעם
 ע"פ מתנת חנם וחסד והוא בחי' לא כג"ל אבל לעוה"ב
 הארץ דעה את ה' והי' עמך כולם דקיי' ויכלו לקבל
 ע"י הנהגת מדה במדה ועולם הקוין : לכן אז יאיר עולם
 ביתר שאת כמו עולם הלאחיות כמ"ש הארז"ל שלעמך
 יה"יה שיעלו הקוין הנק' ר"ה למעלה לשם י"ה ומשם
 ירי"ה ח"ש ואדום לי לעוה"ב פי' שכנסת ישראל
 ואומרת שלעוה"ב אוכל לסבול בחי' האדום ומדה במדה
 נהי' מאותן דכתיב בהו והם בזרוע באי עדיך וזה שסיים
 שם מלך בשר ודם מעטיפתו ניכר כי כשהקב"ה מתנהג
 במדה בבחי' אדום אז נק' כביכול מלך בשר ודם שמתנהג
 מעש' בשר ודם כנסת ישראל ומתעטף פעמים בחסד פי' בגו
 פי' בת"ת והו מעטיפתו ניכר והו שגרמז קלח במדרש
 אמר ר"ה עמיד הקב"ה להראות כבודו לכל באי עולם ולה
 כסאו באמצע הרקיע וחוזר ומניחו במקום שהחמס
 בתקופת תמוז : וחוזר ומניחו במקום שהחמס
 בתקופת טבת אמר ליה רבי חנינא הזקן אפשר להראות

ומקבלת עול מלכותו ולא חסנה אל רהבים ושמי כוב כפרט
 בחורבן ומצור ומצוק ויכל להיות כי עבדתם נקרא בשם יחוד
 פב"ם ועפ"ו נבין כוונת ר"ה הנק' במ"ק בסוד שמאלו תחח לראשי
 כי גם ברי"ה כש ושביום למעלה כסאות למשפט והפחד נוגע בלב
 כל איש ישראל אין תמה שכל אחד מ' ישראל משועבד את
 לבו לאביו שבשמים ביראתו ואהבתו כי באי מן השמים ולכן
 נקרא היחוד בשם אהוריים עד אחי י"הב והושיר שנמחלו
 עונותיהם והקב"ה מחדש על עמו שנה טובה ומחוקק וישבו
 לנשח אם יצא השם כימי שלמה המ"ך ככתוב איש החת
 נפנו ותחת תאנתו ואעפ"כ יש דהם לב אחד לאביהם שבשמים
 אז נק' היחוד פב"ם כנ"ל. וזה נתגלה ביום שמי'ע ושית' שעמו
 ישראל שמחים וטובי לב ועובדים הכורא מתשוקת נפשם ולא
 משום פחד בעולם רק יראת רוממתו ואהבת גדולתו ית"ש :

וכתוב לחיים טובים כל בני ברויך. הנה בני ישראל נקרא'
 בני ברויך כפי' הרמב"ן בפ' יתרו בפ' ושמרת' את
 בריתי כי ברויך נק' מדה המשפעת כי מכשרי אחזה אלה וכמו
 כן בנבחי מרומים כניכול בבויה רלית ביה דמיון ומדה ומחשב'
 רק בשביל ישראל עזה ברצונו הפשוט לנרא עולם ולהנהיג
 ע"ם מרות הקדושות כנודע ונקרא המדה המשפעת כל טובה
 ורחמים והיים ושלום לכל ישראל בשם ברויך וזהו כוונת הרמב"ן
 ש"ש והבין. ולכן בקשתינו שנכתב לחיים טובים שההשפעה
 תהיה כראוי ע"ם מדה הנק' אל' חי ולא לחיפך חלילה כשאניגה
 כראוי נק' בשם חנה בלא ניתק כנודע רק שתהיה לחיים טובי'
 כל בני ברויך אמן :

באין מליץ יושר מול מגיד פשע הרב הגדול מוה' ישראל
 פאליצקר זצ"ל אמר הפ"י דהנה מ"ע של תשובה לפי
 ענין החטא וכן ענין התיקון למשל מי שהטא בשונג תיקונו
 להרבות כמעשה מצות כמי'ש חז"ל אם עשה חבילות עבירות
 יעשה חבילות מצות והגם שלא יהיו כי'כ בכונה כראוי הם תיקון
 נגד החטא הנזכ' שנעשה ב"כ בלי כוונה. ומי שהטא בסוד
 ובכוונה אז תיקונו לשוב מרוך הרשע ואח"כ להרבות במצות
 ע"ם כוונה ת"אוי בע"ן החטא שעשה מקודם. אכן אם חלילה
 שלח ידו על כל דבר פשע כרשעים אלו המורד'ם להכעיס את
 יוצרם חלילה כמשקל חוה אין כן בעשה המצות לכן אין תיקון
 במצות נגד מעשה פשע כי לא שייך לעשות כדוגמת החטא
 ויש הפייסן באין מליץ יושר מול מגיד פשע רתיני כשמקטרג
 כפשע או אין מליץ יושר נגדו כנ"ל עכ"ל. ולי נראה לומר
 שאכינו אב הרחמן לבלתי ידה משנו נדח הבין והתיקן תשובה
 לכל החוטאים והמרד'ים ואתה נותן יד לפושעים. והתיקון שר
 עין ומשע שעשה שלא לת"אבון ולהנאת עצמו רק למדו'ליוצרו
 ולהכעיסו תיקונו זה לעומת זה לעשות המצות בכונה גדולה
 שלא ע"ם לקבל פרס ולא לקבל שכר לא בעוה"ז ולא בעוה"ב
 רק יתכוין לעשות נח"ר ליוצרו ואז הוא התיקון נגד מעשה
 הפשע שעשה ברשעתו בכונתו כמתכוונת. וזה נקרא בחי א"יין
 שאינו רוצה עבוד עבדתו לא שכר נוסף ולא שכר נשמתו ויש
 הפייסן באיין היינו כנ"ל מליץ יושר מול הוא לשון כריתה
 שכירת את הקטרגר ואח"כ מגיד לשון מגד' דהיינו שממתיקו
 למקטרג המשע הג"ל וממילא שתהפך אותיות פשע' לשפ"ע
 דהיינו שיבא ע"י שפע ברכת רצון ונרבה והבין כי עמוק הוא :

החלים א' לא כן הרשעים כו'. ע"כ לא יקטורשעים כמשפט
 דהנה מן הידוע מרש כתיבת בראש ת בשבל

ד' א"יין היינו כנ"ל מליץ יושר מול הוא לשון כריתה

בכתוב בו כי לא יראני האדם ומי ואתם חומר שמרחה
 לכל באי עולם : ח"ל הרי כסיב כי שמש ומנן ה'
 מה המנן הזה מנין על בעליו כמעט המלחמה
 מנין על בניו באותה שעה וכו' עכ"ל : הסה ר'
 שעתיד הקב"ה ועתיד הוא לשון המוכן ומזומן
 שהקב"ה מוכן בכל עת להראות כבודו כי'ל להוריד
 בחלמ'ה הרקיע שהוא מורה בלבוס הקוין כנ"ל ומניחו
 זורחת בתקופת חמוז. וכן בתקופת עבת כי
 הללו הס' ימי דין וישראל למטה מטיפים מעשים' ושבים
 כחשך כחבנו לעיל בימי התלרים. וכן
 ועל ידם מראה כבודו בחלמ'ה הרקיע.
 חנינא הזקן שהיתה נשמחו מעלמ'ה דעתיק'ה שמרמו
 ופי' אפסר להראות כבודו הנעלם ומלמע' והלא כתי'
 ופי' הסיב לו בפ"י דבריו שמתלבט
 וכוונתו ה"ל כמו דכתיב כי שמש ומנן כי
 מדה נמרה וקוין הוא לבוס
 חנוי' : זה חן מן הסימ' כי כך עלה
 לעמוד בס' דו אבל האמונה היא הנותנת
 הוא מלשון ר' בלק וירט הוא מלשון ר' לון כלומר
 הפשוט להיותו נק' מי שעולמים
 והבין

אמר ה' זכרתי לך חסד נעוריד אהבת כלולתיך לכתך אחרי
 ופי' האר"י ז"ל שאו היה היחוד פ"בא ע"ש
 וזה הענין נפלא מלהבין כי לפי
 המדבר אשר עיניהם ראו
 כיציאת מצרים וקריעת י"ם והורדת
 אש דת מיטינו של הקב"ה והקפת
 וכפ"ש אשר ע"ן בעין נ"אה אתה ה'
 וכפ"ש אשר ע"ן א"כ אין לך יחוד כנסת ישראל עם
 על הפנים כזה כנודע כי הפנים מורה בכל מקום על גילו
 האר"י על סמוך לכתך אח"י שהיה היחוד
 ליישב קצת דברי חכמים כדרכונות עפ"י
 כי בזמן דור המדבר אשר ראו ימין
 וגדולותיו ונבירותיו ביראי אין
 ובלב שלם מאחר שהיה יורד עליהם
 ואהבתו ע"י ראותם נפלאותיו בעל"ל.
 וביתר שאת לא היה חשובה
 בשלימו' וביתר שאת ומלכותי כמותם
 מפני ארון האדונים לכן נקרא היחוד
 זכרתי לך חסד נעוריד אהבת
 שש"ם יבוא למד'י עם
 שאלו מי יתן להם ומ"ם וכל הצמרכות
 ומניקות ומספ'. ואעפ"כ אח"כ כמד'י
 נקי יחוד פ"בא. אבל אח"כ כרורות
 הסתר דבר יותר ואין נראה אומין
 כנסת ישראל ומתרכת כיוצא

הוא על מלכו
 ח"ל הרי כסיב
 מה המנן הזה
 מנין על בניו
 שעתיד הקב"ה
 שהקב"ה מוכן
 בחלמ'ה הרקיע
 מורה בלבוס
 הקוין כנ"ל
 ומניחו זורחת
 בתקופת חמוז
 וכן בתקופת
 עבת כי הללו
 הס' ימי דין
 וישראל למטה
 מטיפים מעשים'
 ושבים כחשך
 כחבנו לעיל
 בימי התלרים
 וכן ועל ידם
 מראה כבודו
 בחלמ'ה הרקיע
 חנינא הזקן
 שהיתה נשמחו
 מעלמ'ה דעתיק'
 ה שמרמו ופי'
 אפסר להראות
 כבודו הנעלם
 ומלמע' והלא
 כתי' ופי' הסיב
 לו בפ"י דבריו
 שמתלבט וכוונתו
 ה"ל כמו דכתיב
 כי שמש ומנן
 כי מדה נמרה
 וקוין הוא לבוס
 חנוי' : זה חן
 מן הסימ' כי כך
 עלה לעמוד בס'
 דו אבל האמונה
 היא הנותנת
 הוא מלשון ר'
 בלק וירט הוא
 מלשון ר' לון
 כלומר הפשוט
 להיותו נק' מי
 שעולמים והבין
 אמר ה' זכרתי
 לך חסד נעוריד
 אהבת כלולתיך
 לכתך אחרי
 ופי' האר"י ז"ל
 שאו היה היחוד
 פ"בא ע"ש וזה
 הענין נפלא
 מלהבין כי לפי
 המדבר אשר
 עיניהם ראו
 כיציאת מצרים
 וקריעת י"ם
 והורדת אש
 דת מיטינו של
 הקב"ה והקפת
 וכפ"ש אשר ע"ן
 בעין נ"אה אתה
 ה' וכפ"ש אשר
 ע"ן א"כ אין לך
 יחוד כנסת
 ישראל עם על
 הפנים כזה
 כנודע כי הפנים
 מורה בכל מקום
 על גילו האר"י
 על סמוך לכתך
 אח"י שהיה
 היחוד ליישב
 קצת דברי חכמים
 כדרכונות עפ"י
 כי בזמן דור
 המדבר אשר
 ראו ימין וגדולותיו
 ונבירותיו ביראי
 אין ובלב שלם
 מאחר שהיה
 יורד עליהם
 ואהבתו ע"י
 ראותם נפלאותיו
 בעל"ל. וביתר
 שאת לא היה
 חשובה בשלימו'
 וביתר שאת
 ומלכותי כמותם
 מפני ארון
 האדונים לכן
 נקרא היחוד
 זכרתי לך חסד
 נעוריד אהבת
 שש"ם יבוא
 למד'י עם שאלו
 מי יתן להם
 ומ"ם וכל
 הצמרכות ומניקות
 ומספ'. ואעפ"כ
 אח"כ כמד'י נקי
 יחוד פ"בא.
 אבל אח"כ
 כרורות הסתר
 דבר יותר
 ואין נראה
 אומין כנסת
 ישראל ומתרכת
 כיוצא

שלתחא לא היה מקום למיעל יען כי נברו הקליפות אבל לעילא
 שיש מקום לכנוס ועל והבן מאוד :
 ראו עתה כי אני הוא מחצתי ואני ארסא וגו' דהנה אני
 הוא כחי' מלכות שהשר מתפאר ואומר אני מושל לבדי
 והנה פרעה אמר נ"כ אני סיעה אכר לא כן הרבר כאשר לבכו
 ידמה כי איננו בחי' אני באמת רק הקב"ה שהוא מושל לבדו
 בקרב כל הארץ והוא עושה פעולות הפכויות מתמדות מוחץ
 ורופא ממת ומחי' וושה ראי עתה כי אני הוא שם המלכות
 אני הוא ואין אלהים עמדי כי אני ממת ומחי' מוחץ ורופא בנת
 אחת ואין סודי מציל לכן אני הוא רבדו ואין אחר עמי :

לשבת תשובה

בהפטר

שונה ישראל עד ה' אלהיך מירוש שצריך
 לשוב עד שיהיה ה' הוא דבירא אלהיך
 אלהות שרץ ס"י שהאז כסא ומרכבה לקדושתו ותוכל לרבע
 בו ולדבר לפניו הפלות ותחנונים כאשר ידבר איש אל רעהו
 למשל כאשר האמר ברוך אתה ה' יהיה בעיניך כאלו אתה עומד
 לפניו כמש בלי שום מסך ומהשכה וזה מברלת חי' וז"ל אמרו
 אליו כל תשא עון כשתזכה לאמר אליו היינו לפניו כגיל או סימן
 כי נשא עונך וטוב לך כי כל מניעת התפלה ממחשבות זרות
 הם באים מעינותיכם אשר הם סבדילים וגו' לכן בסוד העון ממך
 תהיה קרוב לה' לומר לפניו דברי תפלות שידות ותשכחות
 ומסיים הנתב כי כשלת בעונך רומז על הצרות וזמן החירוב
 שאז כולנו כשכורים ומשונעים מכובד החורבן והצרות ורדיפות
 מיום אל יום עד שנחשב לפני הבורא ב"ה כל העונות בית
 ישראל כאלו עשו שוננים כמ"ש הוזהיק ע"ש וזה כי כשלת
 בעונך כשלון לשון שונג ואמ' הנביא לרמוז להם לאהבה/תשובה
 אפי' דק"ל ס' התשובה מיראה מפכת הודנות לשונות מי"מ
 כיון שע"י הצרות בראיה נמשכו הזדונו/כשננות ממילא כששב
 ומתחרט עליהם לפני הבורא ב"ה הוא ברוב חסדיו מהמכ/לזכות
 ורוב ניהוה לה' יזכה להיות כסא ומרכבה לה' ויש כמד' עד
 ה' אלהיך ועד בכלל ס"י כנגל שזוכה להיות כסא לכבודו ית'
 שמו וכמ"ש גדולה תשובה שמנעת עד כסא הכבוד מירושו
 כנ"ל ור' יוחנן אמר ולא עד בכלל ס"י הנם ששב אינו כמו
 הצדיק ואינו זוכה להיות כסא לכבודו ית' ומקשה שם ומי א'
 ר' יוחנן הכי והאמר ר"י גדולה תשובה שדוחה לית שבתורה
 שנא' ואת זניה רעם רבים ושיב אלי נאום ה' ס"י דהנה רמ"ח
 מ"ע הם בקים ועשה והם בעולם המעשה ומצות לית עיקרם
 להיות שם ואל תעשה להיותם עיקר בעולם המחשבה לשמור
 עצמו בלתי עשות כל רע לכן מצות לית הם גבוהים ורמים
 מבחי' מ"ע כידוע דרש הפסוק זה שמי לעולם זה זכרי לדור
 דור כי שמי עם י"ה עולה שס"ה וזכרי עם ויה עולה רמ"ח
 נמצא שמצות לית נחשבין בהשבוךשם י"ה שהוא עיל'המחשב'
 ומ"ע הם בחשבון שם ויה שרומז על עולם המעשה כי מצות
 לית הם נביהים ורמים עד שמניע הפנס מרם להתחייב מלקות
 כריתית ומיתות ב"ד : ואפי' אמר ר"י כי התשובה דוחה לית
 שבתורה ש"מ שהתשובה מעלתה נבחה ורמה על כולנה . והוא
 מחמת ששרשה נ"כ בעולם הכסא וא"כ קשה ע"ז דאמ' לעיל
 ולא עד בכלל ובג"ל ומשני שם הא ביחיד והא בציבור ע"ש .
 ואמר הכתוב קחו עמכם דברים ס"י עמ' מה שאמר הריב"ש ז"ל
 בסמוק לעולם ה' דברך נצב בשמים . כי האותיות שאמר הקב"ה
 במעשה בראשית ויהי הוא צוה ויעמוד המה האיתיות שמחים
 וטהוים הרבר ההוא לעילם כמו יהי רקיע איתדשא הארץדשא
 וכן כולם וזה לעולם ה' דברך נצב בשמים וכן בכל תברואים עכ"ל

והנה דרך בני ישראל המתקדשים לנהוג כמ"ש כש"ע אית'
 רל"א דהיינו אפי' נאכילה ושתייה ושאר דברים נופנים
 לכוון לעבודת היוצר ב"ה ע"ש . ויש נבזה מעל נביה א'
 יכולם להגביה הנייק ע"י דברים נופנים והם הא תי' שבוא
 הקב"ה העולם והכירואים כנדוע דרך זה למשכילים . ועינד
 חיכה בשעת אכילה ושתייה . והנה נוסד הענין עכ"ס לתקן
 התשובה ובעשיית להתענות או לאב ל ולשתות בקדושת
 לתקן מעשה כל השנה כולה וזה קחו עמכם דברים נופנים
 אשר יצאו מפי העליון לברא הנבראים ומהוה אותם קחו
 דברים ורטי' אותם ושיבי אל ה' : ואז כל תשא עין נש
 פרים שפחניו דהיינו שע"י השפחים נשלמה הפרים דמה
 דינים להסתקם והם ישרימו לזכות כנדוע :

עוד בהפטר אהיה כמל לישראל . אי' בילקוט אמרו
 שני דברים שאלו ישראל שלא כראוי .
 הקדוש ברוך הוא שאלחם שלא כראוי .
 כנשם לנו זכו' שהרי עוברי דרכי מצטערין בו וכן עובד
 ודומים אלא אמר כו' אהיה כמל לישראל וכו' ע"ש . יש
 שאלח ישראל דהיינו שהם בקשו שהקב"ה יתנהג עמם
 במדה לפי העבודה וזה נק' בחי' נשם לשון נשמות וזה
 טוב לעושי רצינו וממילא העונש לעוברי רצינו אבל הקב"ה
 שהוא אב הרחמן המרחם על ביותיו ומבין טובות ישי
 לאמיתו אמר להם שאלחם שלא כראוי שהרי ע"י רדי
 מצטערין בהם דהיינו שע"י הנהגה זאת יהיה טוב לבי
 הגדולים הראוים במעשיהם אבל לא לכל נפש וכמה בג"א
 דרך ה' ונק' עוברי דרכים וחיו יהיה העונש מצוי . אבי
 כמל לישראל כי המל הוא מאוצר הגנוז מתנת חנם ופקוד
 ממלא דבדולחא והוא דבר השוה והטוב לכל נפש ואפי'
 ישלם הטוב לישראל ויסרע מע"י רצינו כי כבר אמרנו ונתת
 מזה בהנהיג לסי' תיקוני ויהי כי הקב"ה חונן מתנת חנם
 לעמו ישראל ממלל העליון ואע"פ מתנהג עמהם לעני'
 מדה במדה כדי שלא יהיה קטרונו על ההשפעה אשר הוא
 להם לבדם לכן חנן הקב"ה וזכה אותם במצות צדקה וכן
 הצדקה כמו שהם נותנים צדקה למשה כן ראויים במעשיהם
 צדקה וחמד :

שובו אלי ואשוב אליכם זהויר הנביא לנביא אל ה'
 יהיה עיקר מנתחם לתקן נפשם לבד או ש
 נשמחם כינס זסקלת עובד ח"ע אבל עיקר העבודת
 אל ה' מלכבו הנסבר על גלות הסכינה וכנ"י בפרט ע"י
 אשר עשה מאז אשר לא טיבס הסה . ולכן לרץ לנסח
 ולשוב עליהם זה נק' שובו אלי לעשות תיקון אלי וכן
 לשבתי . וכן שלא יאמר האדם אס חלך דרך נביא כהנ"ל
 עבור הסכינה פן ח"ו לא אשיג המעלה הזאת התשובה כנ"ל
 מיטב לי שחשוב כדי לתקן נר"ן שלי . לכן הבטיח הנביא
 ישוב האדם חפילו באופן זס ומדרגה נבזה אל ידא' ואל
 כי בוודאי הקב"ה ישיע לו ויתקן נר"ן שלו וחי שנו
 ואשובה אליכם :

ליום הנפורים

שבעת

ימים קודם יו"ט כ' מפרישין כה"ג מביטו לל
 פרהדרין ומתקוין לו כסן אחר תחמו'
 אומר

אומר אף אשה אחרת מתקין לו : רומז הענין כי הכה"ג
 הוא המביא גדולה לעולם לכן מפרישין אותו ללשכת פרי"ה הררין
 פ"י שמסדר פ"ר גבורות לשרטט ומתחילתו : ואיתא במדרש
 המסכתא לשכת פלהדרין וניחא ג"כ לפירושינו דהו"ו מתקין פ"ר
 ר"ה ומעלה אל פלא העליון וזה הוא הלידוף פ"ל הררין וכיון
 שמתקן הגבורה ממילא שכנעו החילונים : וזה שרמזו
 ומתקין לו כהן אחר תחתיו פ"י ש"ש כהן אחר זלע"ז הכ"י
 כהן אחר שהוא תחתיו ודבורא דקליפה ה"י מתקנים כי עיקר
 המתקן הוא ע"י הכנענים אל הקדושה ור"י יהודה אומר אף
 אשה אחרת וכי"י פ"י שהיה מתקין כ"כ אפי"ו בחינת נוקבא
 דקליפה להכניע אותה : ולכן חלקו עליו חכמים כדאיתא בזה"ק
 שז"ל לתקן בחי"ו נוק' לבמרי עד שיבא משיחו במהרה כי
 הגבורות רנוק' קשים מדרכורא :

יד שבעת הימים הוא זורק את הדם וכי' ומקריב את
 הראש ואת הרגל וכי' : וכתב הח"ט דנקט האברים
 הראשיים בהעלאת ע"ש ונוכל לומר דרמזו לבחי"ו העלוי
 ביו"ט שר"ך להעלות המלכות הנק' רגל בסוד והארץ הדום
 רגלו אל הבינה שהוא בסוד ראשית כי רא"ש אותיות אש"ר
 הימנים אל הבינה : וזה ומקריב יחד את הראש ואת הרגל :
יד יו"ט שחרית מעמידין אותו בשער מזרח ומעבירין
 לפניו פרים חלים וכבשים וכי' ואיתא בגמ' אבל
 שריים לא כיון דעל חטא דישאל קח אתי חלשא דעתי .
 אבל פ"ר דעל חטא דירי' ודאחי' הכהנים אתי אי חיבא דחטא
 חייב ידע לו ומסדר לו בחשיבה ע"ש ואם הדבר נפלא להבין
 על כל שבת הכהונה שהיו רבים מאוד איך פשיטא להו דמידע
 דע"י : וכל לומר כיון דהוא היה ראש השבט אז ע"י
 דחשמו יוכל להרגיש אם היה בס' איזה פנס וחטא בודאי
 יגש קלת קדושתו ע"י : כמ"ש לעיל בפי' פנחס בפסוק ואל
 יבא בכל עת אל הקודש ע"ש :

אמר להם הממונה לאו וראו אם הניע זמן שמיטה את
 הניע הרואה אומר ברכאי אפשר לומר כי הרואה
 פ"י מי שעניו פקוחות והכמת אדם בקרבנו יוכל להבחין בין
 זה ובין לילה נס בשבחו במדר סג"ו ואופל בהרשעתו השינוי
 בחי"ו יום שהוא בוקר זמן הסוד וגדלות המיחין : ובין בחינת
 לילה : וזה הרואה אומר ברכאי : מתתי"ו בן שמואל אומר
 חזר פ"י כל המזרח עד שבחברון והוא אומר הן פ"י
 ספרטורה וכדי להזכיר זכות אבות מזכיר חברון : פ"י הענין
 כי לר"ך להעלות המלכות תחלה בסוד האבות וזה הוא אומר
 ה"ן יתי"ו כ"לה הרומז על המלכות :

חמש טבילות ועשרה קידושין טובל כה"ג ומקדש בו
 ביום : רומז שר"ך להעלות לבחי"ו א"ו"א שהוא
 ט"ה כנגד זה ה"י הטבילות והקידושין : ואיתא במדרש
 וכל אדם לא יהיה באוהל מועד : אחר ר"י אבהו וכה"ג לא

אדם היה אלא כהסוד דאמר רבי פנחס בשעה שה"י רוס"ק
 שרוי עליו ה"י פניו ביערות כלפידים : ה"ד כי שפתי כהן
 ונימר : ולכאורה המד' הזה סותר דבריו עם הא דא"י במדרש
 וכל אדם לא יהיה אפי"ו אותם דכתיב בהו ופיהם פני אדם
 משמע שם שאפי"ו למלאכים אין רשות לנכנס או בבואו אל
 הקודש ומ"י תירץ ר"י פנחס הג"ל שה"י פניו ביערות כלפידים
 וגראה לומר דהנה ביו"ט לא ה"י היחוד באותיות ו"ה שהם
 מורים על בחי"ו אדם וחלשי ישראל יקרא : רק שהיה הכה"ג
 מיוחד בק"ק והיה כולל באותיות י"ה דא"י ו"ה וקבלנו
 מאדומ"ר הגאון חסיד מסד"ב זל"ה שזוה"ה היה מרומז הכף
 והמחתה הכף הוא לרת אוח' ו"ה והמחתה היא לרת ו"ה
 והיה מכניסם לבית קודש הקדשים המרמז לבחי"ו י"ה ספקודש
 מיוחד בקדשים והיה מתקנס ע"י הקטורת עד שהוליא לחן
 ולגלות אלהות בקרב הארץ והבן : ולפי"ו ניחא שהכ"ה
 בהכניסת א"ת הכף והמחתה לפני ולפניהם הניחם שם עד אחר
 גמר עבודת היום הביאו לו בגדי לבן ולבש כנס להוליא הכף
 והמחתה ע"ש : וקשה בשלמא המחתה היתה לריכה להיות שם
 עד גמר עלות עשן הקטורת : אבל הכף ה"י לו להוליא
 תיכף בראשיה אחרי אשר נתן את הקטורת על האש לפני ה'
 וכבר ה"י בזה הסוד אברבנאל בספרו ע"ש : ולפי דרכינו
 ניחא שלא ה"י ראשי להפריד הכף מהמחתה שהם אותיות
 ו"ה עד אשר תיקן עבודתו כראוי : ואח"כ הוליאס יחד :
 וגמזר לענינו כיון שבכניסתו הראשונה לא נחקו בחי"ו י"ה
 שהם בחי"ו אדם כנודע : ה"ד וכל אדם לא יהיה באוהל מועד
 כיון שלא ניתקן בחי"ו הג"ל ונס מלאכים אין להם רשות לבא
 כי הם מעולם הלידה ובחי"ו ז"א משא"כ הכהן נתקדש
 בשתינה בגדים והם מתקין ורב חסד המורה בחי"ו א"ו"א והם
 נקי שרפים כמ"ש בזה"ק א"ו"א ספסל תחומך ושרפי"ו הוא ג"כ
 שרפ"ך וספסל ולכן אמר במד' שהיו פניו ביערות כלפידים
 וה"י בבחי"ו שרפים לכן כנס באוהל מועד בק"ק ופרשו שרין
 של ב"ר"ך ביו לבין העם להורות על מעלתו שהוא מבחנות
 חסד"ם הגדולים כי ב"ר"ך יתי"ו ה"ה חס"ד :

כה"ג משגש בשמונה בגדים וכהן הדיוט בארבעה כחונת
 ומכניסם תלפזת אבנט מסיף עליו כה"ג חסן וחפוד
 ומעיל וליץ וכי' הנה כהן הדיוט לא יכול להמתיק כ"כ הדיוט
 עד שלא ה"י יכול ללבוש רק בגדים לבנים מבחי"ו הסמדיה אבל
 הכה"ג היה יכול ללבוש אפי"ו בגדי זהב להמתיק וכמ"ש בשם
 האלקי ר"ש מאסטר"אפ"ז על המד' בעמותיכם שולחם אמ"כס
 אשתאר אמ"חן שרומז שאחרי הסוד נמחלק אמ"כס שהוא
 נוטריקון הארבעה בגדי לבן שהם נגד אותיות הא"י ואשתאר
 אמ"חן נוטריקון ר' בגדי זהב שכנגד אותיות אד"נ"י עכ"ל ומה
 שכנס הכה"ג לפני ולפניהם רק בגדי לבן כי שם נכנס ליחוד
 ובשעת היחוד הכלה פושעת תכשיטי"ו וכמו שזוה"ה אפילו
 בשעת

בשעת החיפה להחיר קשרי בגדי הכלה כראוי להכין סירור ומבשרי אחוה אלוה וסבן : רק נכנס בשאר עבודות בשמינה בגדים לקטט הכלה ויכנסו הקישוטיין לעורר אהבה בלב דודה כדי שיתחיר עמה אח"כ וחי' לאחרים : והכ"ג היה מבחי' פתחה שהיא כ"ח מ"ה ועניו ומדרך הענוה להכניע ראשו ומכסים ארבעה תיקוני דיקנא שהם ורז חסד' ואמת נוזר ונקס את הדינים שכללין בתיקוני לאלפים נושא עון פשעוטהא כדודע מהארז"ל בסוד תיקוני דיקנא למעין שם וכן ה"ה העין בארבע בגדי לבן שכיסה על ארבע בגדי וזב הנעלמים בקרבו בשעת היחוד כי ה"ה פושטס מקודם רק שנשאר הרוסס מהם בלב דודה כ"ל וזכה נתחקו הדינים והבן

בגמרא

מס' יומא ח"ד מעשה בכה"ג אחד שינא מבחמ"ק הוה קא אזלי כ"ע אבתיי' כד חזי' לשמע'י ואבטליון דשוו קא אתי שבקוס לרד"י ואזלו לבתר שמע'י ואבטליון לסוף אתי שמע'י ואבטליון לאפטורי מנייה דכה"ג אמר לכן י"חון בני עמתיא לשלם דעברו עובדא דאהרן ולא לייתי בני אהרן לשלם דלא עבדי עובדא דאהרן - ופירש"י דעבדו עובדא דאהרן רודפי שלום ע"ש וסדבר תמיה מאי שנא דנקטו בלשונם המדה טובה שהיא יותר מכל מעשים טובים שהיו בהם נגד הכהן שה"י בימייהם שה"י בו חיזק נד קנאה ושואה ונראה לבאר עפ"י דברי מורנו הגאון מהר"ב זלה"ה על ר' ישמעאל בן אלישע שנכנס לקטיר קטורת וראה אכתריאל י"ה ה' לבאות ואמר לו ישמעאל בני ברכני כו' שר' ישמעאל הגם שה"י גדול החכמי' לא בזכותו לבד וזה להתראם נפלאה כ"א ע"י הקנס התנא שח' זימיו וזוהו הרימו ושאלו בקדושתו כדרך סדריקים להרים הש"ץ בקדושתם וע"י זכה לכל אלה ע"כ ובודאי מירנו סדריק אמר אלו הדברים עפ"י רוח קדשו שהופיע עליו אכן עפ"י דבריו ועפ"י שכלנו נראה לומר כי מסתמא הכהן שה"י בימי שמע"י ואבטליון בבית שני ולא היה כ"כ כהינן מסתמא לא זכה לעלות לק"ק ביה"כ כ"א ע"י שמע"י ואבטליון שהיו אז ראשי סודר וחס הרימוהו ושואהו לזאת המדרגה ולכן השיבו לכה"ג שלא יתנאה עליהם כי הם עבדו עובדא דאהרן פירוש שעיקר העבודה היום ה"י על ידיהם והבן

לסוכות

בפרישת

אמור כל האורח בישראל ישבו בסוכות איתא בגמ' דסיכה דף כ"א ע"ה גיס פטורים מן הסוכה מנה"מ דת"ר אורח זה אורח האורח להוליא את הנשים פירש"י ה"י סוס כתיב אורח הוה משמע כל חולדות ישראל אנשים ונשים והאורח בה"ה אתי למעטיו נשים ע"ש ונבאר עפ"י דרכיו דאס כתיב אורח ה"ה לרבו"י נשים כי קתיבה

תמצא עליהם לירוף ח"ז ר"ח כי ח"ז מספרו ח' סרומל אוחיות הו"ה וז"ל שסס תרמזים על עלמין דרכיהו בשלוב כנסת ישראל עם דודה ור"ח גי"מ ילח"ק שסות סנבורה וסלמזוס רומז ג"כ על עלמא דנוק' ונס אורח ע"י ר"יו מספרו נביר"ה כ"ל וכללת בח"ז וס"פ דקרא אורח דכר ונוק' ישבו בסוכות וח"כ נס הנשים חייבות להכי כתב האורח בה"ה שמספרו רכ"ה כמספ' אר"ך להורות שס' אר"ך מנין עלינו מעלמא אריכא וממילא שנגשים פטורות שאין להם שם עליי' כדודע מדברי סארז"ל בספרו ש"ת ה"ה וז"ל ואין לנשים דיקנא פטורים מסעודתא דדיקנא ואס' לך מ"ש נבי יוסי"כ דכתיב תענו את נפשותיכם האז"ת וז"ל ואפ"ה נשים חייבות להשתענות והוקשו אשה לאיש כדכתיב בגמ' אע"ג דעליי' ביוסי"כ ג"כ לבח' אר"ך וכדכתיב האורח במספרו י"ס לומר עפ"י דברי סארז"ל בכוונת נעילה כי ביוסי"כ עליי' גם לנוק' בדיקנא ע"ש וממילא להם להשתענות דוק והבן

ורקחתם

לכם ביום הראשון פריעז הדר וכפית חסד איתא בגמ' דסוכה דף מ"ג לולב ששה וז"ל פ"י כשחל בשבת גיטול רק ששה דלא שבת ופריך אמאי גיטול בעלמא הוא ולידחי שבת אמר רב נזירא שמתא יעבירו ד"א ברה"ר וכי' יום ראשון תמא איתא דמי שבת ופריך ה"י הכי האידנא נמי ומשני אן לא דייק בקביעא דירחא ופריך אינוסו דידעו בקביעא דירחא ליתו ומשני כיון דאן לא ידעין ולא דחו לדירוסו נמי לא דייקו שיעס משום לא תתגידו והגם דתי' ז"ל בגמרא קאי ע"ש ע"ש בתוס' ברה"ה אינוסו דידעו בקביעא דירחא משק' דבמסקנא קאי ה"י תירוצא גם אלוכל וכ"ל והגם תירוצא חזינא מה שאתרו בגמרא בלשון דמי שבת וכן הברטנורא שטען דחיי"ת שבת אלא נעילת לולב שאין בו שום מלאכה שלטול בעלמא ואסור רק מספק שח' יעבירו ומת שייכות דחיי"ת שבת בנענוע זה כיון דבשעת הנענוע לא עבדי מ"ה ונראה לבאר עפ"י שורשו וסודו הירוע ל"ה דהנה בליל וז"ל אנו עושין היחוד ע"פ הנענוע כי הלולב רומז על לדיק ח' שבע"ה הוא נפרד מבחי' מלכותו וזה שאנו מראין בליל שהוא נשא ומרומם מבחי' מלכותו ואנו מירדן אותו בליל דרך זיווג ויחוד כנו' בזה"ק פ' תלוה ובכוונת לפ"י שבת בשעת הולכה שרומז שאין היחוד אז אלא בשעת הולכה וז"ל וזה ניחא כשחל י"ע להיות בחול ואז היחוד נעשה וכן מעשיו כירוע בכוונת י"ע חבל ביום שבת כי קודם הולכה ומקודם ועומד הוא וסייד נעשה ממילא א"כ אין להוליק הולכה ח"ו פירוד וקילוף עכ"פ בשעת הולכה אשר לא ולכן ניחא הלשון דלא דמי שבת כי יש דחיי' בחול הקדושה ע"י הולכה כ"ל ודברי חכמים כדבונות ואמ"ש בכל לפינות

הפ סקיס רוקח בשני הסעודות אבל לא בסעוד' ג' לשבת
 והרמ"ח פסק דאפי' בסעודה שלישי' מזכרין עפ"י שנהנו כן
 ע"ש והסנהל נוחת כדבריו ומ"ל חס השבת הוא כפיס
 חדשות בסעודת שחרית אע"ג דהיס ג"כ קדושת שבת פניס
 חדשות לביל שבת מכל מקום אמרינן כל סעוד' קדושת'
 אחריתי היא וכמבואר בדברי האריז"ל ובס"ק כי לבילי העלי'
 למל' ובשחרית לל"ע לכן מהראוי לברך גם בסעוד' ג' שיש בו
 עלי' לכ"ע כוודע ולולא דמסתפינא הייתי אומר על חג הסוכות
 כשאירע לחתן בחוך שבעת ימי המשתה מברך כל יום ויום שבע
 ברכות משום דכל יומא קדוש' באיפיה נפשי' הוא כי אופיזיח
 דיומא דא אינו אופיזיח דיומא אחרת כוודע והבן ונחזור
 לענין דכן אכמו נוהגים להחפלא חפלי' עס שבע ברכות שמ"ע
 לפני כל סעוד' בסוד שבע ברכות כוודע ו"ס לחס הפניס
 שערכו בשבת לפי שאז פניס חדשות כ"ל וסוד פניס רומז אף
 ע"ג דלית אחר פנוי מיני' כל פני' שהוא פני' אינו אלא
 לישראל וכן לעומתו כל הפניס שלנו וכל מחשבותינו י"י בלתי
 לסי' לבדו לעבודו חס שפירש"י שהי' ללחס פניס מכל דר' כי
 דר' הוא מלשון מחשב' מלשון ואחר לא לרס רומז כי כל דר'
 ומחשב' לא יסיו אלא לה' וכן רומז הכתוב ביום השבת ביום
 השבת כי בודאי מי שהוא טרוד בילרו כל ימות החול א"א לו
 להכין עלמו במחשבותיו להיות קדושים לה' אפי' בשבת כח'
 בס' הקדוש ממורנו ורבינו ס' ג"א בפ' זאת הפסוק ששת ימים
 תעש' מלאכי' ע"ש רק שרריך כל ארס להכין עלמו בימי החול
 ולהתבודד עס קונו ולטהר ולקדש כרי' שהי' בשבת קודש
 השלשבת עולי' מאל"י וזה נקרא בזוה"ק שבתון דחול וזה רמז
 הכתוב ביום השבת ביום השבת כפליס לרמז כי חול תכין
 לשבת כ"ל :

לשמיני עצרת

במס' תענית גדול יום הנשמים כיום שנת' בו חורה
 שנאמר יערוף כמטר לקמי' ואין לקח אלא חורה
 שנאמר כי לקח עוב נחתי לכס רבא אמר יותר מיום שניתנה
 בו חורה שנאמר יערוף כמטר לקמי' מי נתלס בימי' הוי אומר
 קטן נתל' בגדול עכ"ל רמזו בכאן על יום חג שמיני העלרת
 וכינו אותו בשם יום הנשמים על שס שמזכרים בו מוריד הגשם
 ונעש' בחי' נשמים יורדין ואיתא במדרש תנחומא פי' פתח
 שהיה מהראוי להיות שמ"ע אחר החג חמשים יום כשס ש"ס
 מפסח ועד עלרת אלא אמר הקב"ה מורף הוא ואין יכולין
 להיות בתיהס לבא לכאן אלא עד סקן אללו יעשו עלרת מנין
 מתס שקראו בענין ביום השמיני עלרת וכי' עכ"ל ומז' נבין
 בדעתנו ש"ס לחקן החיקונים מיום ראשון דסיכות עד שמ"ע
 כמו שאנו מתקיים מפסח ועד עלרת בימי' ספיר' לחקן עץ החיים
 ומסתמא דרך אחר לימים אלו ואלו למביני מדע ומסראוי ה'
 ג"כ

וכ"ז הענין הוא רק בנבולין הוא דמיית שבת כענין
 מלאכת סוחר שהוא מל"ט מלאכות דע"י הולכה סוחר היחוד
 וסילוב העולמות המיוחדים ממילא אבל במקדש בבית
 גבי' רשאים ליטול הלולב גם בשבת הגם דבשעת ההולכה
 הוח' כמפריד היחוד וסוחר מ"מ כיון דבשעת הובאה היינו
 נולס לעשות יחודים ופלאים ורמים יותר הרי חשוב ההולכה
 כענין דהוא סוחר כ"ל כסוחר ע"מ לבנות שלא במקומו כי
 הבנין והיחוד אחר הסתירה הוא במקום אחר גבוה מעל גבוה
 יק"ל צ"י בנה מדליקין דסוחר ע"מ לבנות שלא במקומו
 לא הוא סוחר לכן במקדש היו נוטלין הלולב ומוליכין וסוחר'
 דרו לבנות ע"י הובאה יחוד אחר שלא במקומו הראשון רק
 יותר גבוה ושם אבל בנבולין שכל התיקון ע"י ההובאה לא
 הי' רק לעשות היחוד במקומו הראשון כמו שאנו עושין ב"ט
 ובשבת בשבת בהיחוד ממילא כי הוא יוס מוכבד אקור לסוחר
 על ידי ההולכה כי הוא כסוחר ע"מ לבנות במקומו כי הוא
 היחוד בכבר הוס שלא עפ"י מעשינו ולהכי לא דמי שבת ועתה
 יחוד אף נרמזו הסודות בדברי התלמוד הקדושים דלזה אמר
 רבנן הטעם שמה יעבירו ארבע אמות ברה"ר רומז דכיון
 דבשעת הולכה עכ"פ יש איזה פירוד בין חי העולמים ובין
 מלאכותיו ח"ו יש לחוש שלא יחאחו החיונים ועורי דפרודא
 ויפי' שמה יעבירו ד"ה להמלכות הנאחזות בד' אמותיו תנה"י
 יעבירו ב"ה סר רבות דרביס דסוזה ועורי דפרודא ואפשר
 סוד לומר כי זה רומז אמרס' במקדש דבקיאי נקביעא דירחא
 כי במל' נק' ירח כוודע מזוה"ק וגם הוי בקיאי' נקביעא'
 כי סהס הוי יכולים בקדושתם לקבוע אותה במסמרות הקדוש'
 וממרי' מכל פנע אפי' בשעת הפירוד בשעת ההולכי' כי שס
 הוי בני עלי' ומכמים נפלאים ומשרתים קדושים להבורא ית'
 ער' אין ערך' אבל אכן דלא ידעין' נקביעא' בעו"ה נבר'
 מלכו מה שהיה ואנו מקוים שיחזור וייתחד במהר' ועיינו
 בלוח לזה יומס ויל"י וזאז חס חל בשבת אינו רשאים להפריד
 היחוד כי אין המל' אחנו בחוקת שימור וע"ז סריך הנמרא
 ונעו דדעי' נקביע דירחא האידינא נמי לידחו כ"ל ומשני
 כיון דאין לא ידעין אינהו נמי לא דמי פי' כיון דרובן של
 מלאכותי' סעמלכות עמנו בכל מקום שאנחנו גולים לכן אפי' ש"ס
 חז"ל חז"ל בני ישראל שבארץ ישראל לקבוע המל' בקדושת א"י
 הוי בקיאי' נקביע' דירח' מ"מ אזליק בתר רובא אלו הן
 הנשים ולא דמי שבת עד שהשי"ת יקבץ נדחיו ולהחבר השושנ'
 העונו' עס דודה בזהבה ואחוס וריעות לעד וללנח נלחיס
 חמן .

השבת ביום השבת יערכנו לפני ה' תמיד דהני'
 חתן בשבעת ימי המשת' חס יש שס פניס חדשות
 בכל סעוד' לברך שבע ברכות וגם בשבת ו"ט לדעת

ואשה (פסלמים ז' ס"ד) אחת ומנשי בני הנביאים וכו'. וכל לבאר המזו
 המורכב הנר אשר אהנו בקרבו. כי כתיב בקרא אשה
 והוא מנשי בני הנביאים פי כשהיה בהמ"ק קיים היו
 נביאים בעלה בה. לא כן עתה כי אין אהנו נביא וחוזה אהנו
 לא נרע מה נעשה כלאן עלי רועה. וזה נק' נשי לשון
 נשיה כתיב נשיה טובה. וכן כי נשי אלהים וגו' והאשה
 הנק' נשיה אל אליהם אהיות א"ל יש"ע דהיינו שהיא
 המהמורה ובעקף לגור ישערו הנק' א"ל יש"ע. לאמר עבדך
 אהנו דהיינו הנשירות שהיה לי מקדס. והנשנה בא לקחת
 ויהי דהיינו לא ז' שאיני עובד ה' כלאו אף ז' כי לא נמנני
 בנשיה נשנה שנית. ונק' טסה שנפרע ומעורתי. ולאור לה
 נשיה נשיה הגדי לי מה יש לבי נבית. כלו דודה עונה לעמו
 נשיה נשיה וזה אהישיך מה יש לבי. ותאמר אין לשפחהך
 כלא אהנו שונן. ופירשו כי כדי משיחה אהנו קטנה.
 והיינו שהיא משיחה שלא נאמר לה בתי דבר קטן הוא אהנוה
 כי אהנוה היא שנקיימת אהנו ותושיענו בנהיה. ויאמר
 לבי נשיה כלים ען אהנו. דהיינו שהיולר כל נרן עליה
 והנה לנו לשאל כלים הם אהנוה ויראות ען אהנו כלו
 כי התינוניו כי נני שרות כהן בקרבו וכל ללמוד ולקחת
 דברים מתינוניו דהיינו אם אני אהנו את אשר לי שאני משיחה
 נשיה נרע ותי יודע אם נאמר אהנו שתייה אהנו נשיה
 ונק' לוינו שהיא ענו לעולם. וכן יראה. אם אני ירא
 נשיה נשיה והאל הנרא קיים נתי. וכן אשר הודות. ונאמר
 ונאמר הנה היינו שזה אהנוה האהנוה לכל העבודה להמורד
 ונאמר נשפלותו ולדעת כי הוא נבתי דלות עד אהנו.
 ותי נני הנשנה דהנו ושירותו לכו וכל לעלות אל ה' וזה
 כל כל העולם דהיינו שהנשנה ומיכה דהנו ל"ל ניוק
 כל כל עבודת ה' בכלים הנ"ל אהנוה ויראה. וקיים הכתוב
 והיה והנאם תשיע. דהיינו נבתי תלא חליה שהאדם
 נהנה בנשנו שהיא נלא חורה ומנשי ומעלות ומדות תשיע
 ואין מעליך. והט"ף ה"ו ואהנו וזה ונבך חתי בנותר.
 היינו שכל חיותך לא יהי רק בנותר. כי אהנו כנותר כתיב
 נשיה ענו כשיירי. וכת"ש למעלה וקברת הילת לשון
 נשיה וכת"ש הרצ"ד כי נשיה ש"י ואהנו כשאהנו ומקל מהם
 הנה דלת נשאים אהנוה י"ש אהנו ביהור דבריו כשאהנו
 נהנו דלי דלת אז הוא מנשא ומנטל אל אהנו שנשנים.
 וה"ש אהנו בקוד הימוד השמות הנ"ל שהם ביו"ד והנן.

ואשים (שמי ס"י י"א)

דברי נפין וכלל ידי כסיתך
 לנטוע שנים וגו'. הנה
 הקנים נהן דבריו הקדושים נהה הדקן שיוכל לפעול רחמים
 וקיים לעולם וכל הנטרותם והנס שהלדק מדבר נפיו
 ונאשו ת"ש כה הדיבור והדיבור נעלמו הם כה הש"ת
 נעלמו ואינם נפרדים חליה אהנו כלל. וכת"ש נמשה רבינו
 ען של כל הנביאים שהיתה שכינה מדברת מחוץ ברוט. וכל
 דבר לפי מדברתו ודביקתו. לכן מנחת כי בקרבו כה ה' לכן
 ע נה פיו נבא שנים חדשים וליסוד אהנו ופירש"י ולשכלל
 נשפח. אהנו ה' הגביר חקדו על יראו כי חפץ להשפח
 ען כל הנבאים ולהראות כה של יראו שיאמרו שנושה נכחו.
 ויהי למשל כמו האז שנלמד את צנו חורה ורולה להשפח צו
 שיאמרו כל ראו שהיא נשכיל ונעלמו. לכן גם הקנים נטוע
 בהם ע"כ נבתי שונקה עליהם כלנו עושים ונעלמם לנטוע
 שנים וליסוד אהנו. וה"ש ואשים דברי נפין כה"ל. וגם וכל
 ידי כסיתך לבקות עליך שלא יראוך כי אני הנהנוך לך
 כה נשפח חיל. ועוד מנביר חקדו לאמר ליוון עמי אהנו.

כי הדקן נקרי ליוון וסיונא בעלמא שהנורא מנחיג העולם
 על ידו. וגם ליוון נתי יוסף שהיא ל"ש לאמר לו עמי אהנו.
 ואיחא נתי אל תקרי עמי אהנו אלא עמי בנשפח כי מעלה
 ומיחדו עם הנבואה שפירושו כמלכי. עבד נחיל שתיא
 ודיירי אהנו. וזה מנחה עמי בנשפח כי עם הנורה הנבואה
 הוא עם השתפ"א כנודע. שפירושו כי הדקן הוא שופך
 להקב"ה בנשפח בראשית ולכן יכול ליסוד אהנו ולנטוע שנים
 ולהאריך השפעות טובות עלינו ועכ"ל אהנו.

רמען (שמי ס"ו)

תניקו ושנעתם משד תנחומי
 למען חמנו והשתענתם
 מזיו כבוד. ופירש"י משד לשון שדים מזיו כבודה מכבוד
 הזו ומנשמש לבא לה רטי ע"ש ויש עוד למטא חיה רמו
 נדברי הנביא לעבודת בוראנו ית"ש דהנה עיקר העבודה להעלות
 המלכות להנורה ית"ש דהיינו להנליך אותה בכל אשר תנאל ידיו
 ולא ח"ו ע"ש לקבל פרס או חיה חמנו רק שיעקר השביעה
 שנשבע מזה שהקב"ה מנשענו על ידיו במלכותו. וכתיב כבר
 בנשפח השפלה ולא הנחלתו מלכנו לעובדי כות"ש דהוא שפח ית
 שהם בכלל הנזכרים לעיל אלא הענין לנרות כי לא נהנה
 שפירת שנת ומשננים כ"א לעובדי ית"ש שלא ע"ש קבלת
 שום ענין ואפי' לאותן שיעלבו הנורה צ"ה כדי שיהיו בני
 שופים או שישנו השנה הנבואה ושאר ענינים. דכיון שהם
 ומשנים חיה דבר תכלית נעבודתם נמלא הם עושים סכל
 ותוניה במלכות שנים דלית שנונה באתריה. וזה שאמרו
 ולא הנחלתו מלכנו לעובדי כ"ו שעובד לאהיה תכלית ונק' סכל
 או פסול שהיא כרות ומחוך מהקדושה כיון שיש צו מנשנה
 בשמות א"כ יש תכלית להעבודה וקן וסוף. אבל למעלה הוא
 נכלי החלקה ומכלי נבול וסוף רק מותר להשענן ולשוחח
 בעבודה מחמת שהמלך שונח ומנשענו ורולה להשפיע כל טוב
 כתיב ית"ש ומה כ"ו הנה להניק. וה"כ ע"י העבודה גורם
 השפעה הקדושה שנונה ומלכות שנים לעושי רטנו הגם
 שאין עבודתו ח"ו לתכלית זה ע"ש מנשענו נמה שהמלך ע"ש
 ומה שהשפעתו. וזה למען תניקו ושנעתם. עיקר השביעה
 משד תנחומיה. משדים שלה שרולה להניק לנתי זה ענין
 תנחומיה כתיב ועיש על בני תנחם. ויש עוד מדברת חומר
 נבואה כשאלו מעלין המלכות לכ"ש כמו שנה בנשפח שאנו
 שואלים חיה מקום כבודו ע"ש בנורות. וזה א"א לינק אפי'נו
 מנחה כי היא למעלה למעלה. אכן החשנוטו הוא מזיו כבודה
 פ"י יהיה אהנו שיהיה. ולא לינק מנחה אהנו שהחננל המלכות
 כרטון הנורה. והפ"י למען חמנו. והוא ענין חמנו
 ודבר מנשע פ"י שהיניקה מנשעם לפעמים והשתענתם
 מזיו כבודה. פ"י שיש עכ"פ להשענן מנחה שכנודם זו
 למעלה למעלה.

כי

כאשר שנים חדשים והארץ חדשה עומדים לפני
 נאום ה' כן יעמוד זרעכם ושונכם. צילקו ר"י
 נש ר"א נט של יוסי הגלילי שנים חדשים וארץ חדשה אין כתיב
 כאן. אלא חדשים חדשה אפי' שנים וארץ העתידים להנבואה
 כבר הם נראים משעת ימי בראשית וכו'. ק"ו ומה שנים וארץ
 שלא נבראו אלא לכבודן של עושי רטנו חיים וקיימים לעולם
 ולעולמי עולמים ק"ו לדיקים שנשנים נכרא העולם וכו' ע"ש.
 הנה הילקוט מדייק ומדכתיב חדשים חדשה בה"א הידיעה
 ש"ו שהם ידועים וכבר נבראו בעולם וביאור הענין של שנים
 חדשים וארץ חדשה כי כשישראל עושים רטנו וענך כולם
 לדיקים עוסקים בחורה לשמה ובמנחה לשם צוראם
 הם צוראים עולמות חדשים וכונו שאמרו רבותי י"ע צ"ב נדבר
 ה' שנים נעשו ע"י שהלדק מדבר דבר ה' נעשו שנים וארץ
 ועולמות. וכת"ש הארז"ל נפי' ולינו מילא יתן לרקיעא
 ע"ש. וזה היה השעשוע ותענוג בוראנו ית"ש כשנרא שנים

לפך

אדך

למה והגיו שעתידים להיות קדושים בארץ ויעמדו אותו נחמה
 ותנוט עד שיגדלו עולמות חדשים . וא"כ הגם שהם חדשים
 הם רק חדשים בערכו אבל לא לפני הנופה ומניין מקדם אשר
 נעשה ו"ש אפילו שנים וארץ העתידין להבדלות כבר הם
 נראים משי"ב דהיינו נחשבה ונמקור עין הנורא ית' . וה
 הענין נמלא בספר הק' ל"א של מורנו נב"מ . שכתב זה
 הענין הוא לדרך החקק הדינין וביטול גרות רעות דהיינו
 הגם שנגזר על אחד נעוה"ז אבל כשהלדוק נחדש חדשים וזר'
 עולמות חדשים ושם לא היתה הגזרה כלל וחלף והלך זו :
 ו"ש הילקוט ק"ו לדיוקים ענין שצט"ל נגד העולם דהיינו
 שהם גורמים ופועלי' הנריאה של שמים החדשים וארץ
 החדשה ק"ו שהם ענאם חיים וקיימים לעולמי עולמים ופועלי'
 כדלוגם נזירות טובות ישועות ונחמות עלינו ועל כ"י און .
 וזוה הענין תנן ענין נרכת התורה שהחזירו זה חז"ל עד
 שאמרו על מה אבדה ארץ . דבר זה נשאל לתכמים ולנביאים
 ולא פירשוהו עד שפירשה הקב"ה בעלמו על עזבם את תורת'
 ולא הלכו בה אחר דב שלא נדכו נחמה תחלה וכו' ע"ש וכבר
 הגיע הד"ס בא"ח סתן ו"ז דבריו הנחמקים ע"פ קדושה
 הנפלאה ונראית ותוך דבריו ע"ש ותמלא מרוב נפשך . וגם
 אנטו ט"ק"ף על דבריו הקדושים קאת דהנה מי שלומד תורה
 ע"מ שיהיה למדן ח"ו או אפילו שידע דיונים על זורין ולעמוד
 ה' כדלוגו מ"ח אין לו תענוב גדול ונעסק התורה כמו העוסק
 לשמה להיות היכל לשכינה תיכף נעשת עסק התורה ומרכזה
 קדושה . והנה ע"ש משל ומולי דעלמא כשהעבד עושה לרין
 אדוניו לפי שגלוטוהו נחמו ומקבל עולו מ"ח אינו מתענג בזה
 כי לולי נכחות היה יותר טוב לו שילך חפשי וכן מורין רק
 שהוא נוכח לעשות ונה שליוור אדוניו אבל הנן שעושה רון
 אצ"ו באהבה ונחשוקה אז יש לו תענוב מכל דבר אשר הוא
 עושה ואדרכא הוא הנחשוק תמיד מתי אזהה לשמש את אצ"ו .
 וכן הענין נענדה יורנו ית"ש כשאלם לנוד תורה דרך עבוד'
 כדי שידע א"ך לעבוד לו ית"ש אין לו שום תענוב ונעסק
 התורה ולא יתנחב לבו לנרץ נרכת התורה ולהודות לו ית"ש על
 נתינת התורה כי ונה איכפת ליה אם לא נתנה היה עמוד מונח
 ומש"כ מי שלומד תורה לשמה כתי"ש הנ"ח שם להיות כסא
 והיכל לשכינה ע"מ שנחמו העוסק בדבר ה' והוא נעש' ומרכזה
 לשם ה' וטורה עליו כל הקדושה וכל המלאכים וקש"יבים לקולו
 וכמו שהאריכו בזה בס' הזמ"ק ובס"ק א"כ יש תענוב גדול
 והנחשוקת והתלשנות להודות לו ית"ש על נתינת התורה ולנרץ
 אשר קדשו נמלתי ונוד לעסוק בדברי תורה ולאונר העבד
 נא ה' אלהינו שיהיו דברי תורה מחמקים נפשו כנ"ל . ונהיה
 אנטו ולאליט עוסקים לשמה . ואנטו ולאליט ולא זרעו או
 יולאי חל"נו לרמו בו שיהיה הימוד על ידיו נעם הוי"ה ונעם
 אדני' העולים ל"א וזה הוא לאליט היולא וטלד ע"י ונעשינו
 ונעסק התורה לשמה ונראים בזה עולמות חדשים שיחדש הקב"ה
 עלינו נזירות טובות ישועות ונחמות :

תהלים ז

(הע ק ונגיון החלטים של הח"ח ז"ל):

יגמר

נא רע רשעים . פ"ח נשנת קודש חלמתי ונפל
 נחשבה . ונימוי האמונים . ולא הייתי יודע
 כוונה זו עד שהאיר הסם עיני שכתב האר"י ז"ל שאלו הננים
 הם מכל אחורי שנות והם נ"א יודיין וכשנשא הידים עד נד
 התוח שהוא הדינים נחמקים שרשם ונדמו הקליפות וזה לירוף
 ב"א ונ"ים כי ונ"ים הוא י"ד שכולל כל מנינים וזה יגמר
 ק"א רע רשעים וימזר לרמאים :

ימטר

(י"א) כו' פ"י שהע"ה ביקש מלת ה' שישמע
 לרשעים ע"י הנחמה מדה נחמה ונח
 שהם עושים ה' ישלם להם וזה נרמו נחמה משי"ב כי פטר ונח
 על נח"ו הנחמה ה"ל כי רמ"ח רומז על רמ"ח איברי
 הנחמה מדה נחמה נקרא על שם כוונתה אדם עליו עולמות
 אכן לפי שזאת הנחמה לא קונה וסוה לכל נפש כי יש
 ונני ישראל אשר אין כ"כ ונעשיהם כהונן ואם יתגבר הדין
 נ"ה ענאם לפדוע להם כנחמתם לא יוכל להיטב להם כח
 ואם ירלה לפתוח להם שערי נחמתם חנם לזקק וחסד של
 אז ג"כ רשעים רולים לינן ונחמתם חנם כיון שהוא חסד
 לכן עבוד זאת הקדים הקב"ה לישראל ונחמת לזקק לחנון
 נחמת ונחמתה מ' ומיילא נחמת לנעלה שער נחמת חנם ונח
 והוא מדה נחמה כמו שאדם שוחח יוד בחסד חנם כן קדושה
 ונשלב לו שער וחסד גם שאינו וקיים כל הנחמת כח"י
 פ"י הפ' כי לדיק ה' לזקק אר"ב שחזן להלדוקו נחמת
 כדי שלא יוכלו הרשעים לינן מדה חסד של ונעלה רק
 נפרעים ונח כוסם כליוור כנעשיהם אבל לנכ"י יער יתמו
 פ"י פנים של ונעלה דחוא חסד חנם ומחלין קדמאון נחמת
 שלומתה הנחמה מדה נחמה וק"ו ז"א כוונת :

כרום

(י"ב) זולת לבני אדם פ"י לפי הגו' שכתב
 מתחלה לתפלתן של לדיקים לתקן עולמות
 וכלדיק יש לו לידע שכל ונה שינא לו ומתפלל עליו נחמת
 ונחמת זו לרין בעולמות עליונים והקב"ה חזן זה לתקן
 שיתפלל עליו וזה עיקר כוונת התפלה כנ"ש אצ"ו ונחמת
 ונודלי נכל התפלות נעשה החיך בעולמות עליוני ונחמת
 יתוקן גם נעוה"ז מה שהלדיק לרין ולפעמים אין נעשה
 וכשאלם רואה שאין תפלתו עושה פירות מנול . ונחמת
 נדומו של עולם ושם עשו פירות :

הפדה

(י"ג) חסדך טו' כתב רש"י חרי זה חסדך
 מקורם ע"ש ויש עוד לומר נחמת
 ע"ש משל קטיל י"א ע"ש . ולפי שהתפלל דהנע"ה חסד
 חסדך דהיינו שהקב"ה יפיע מחקדים שלמעלה הנפלות ונח
 התפלל שהוא נושע החוסים מהרשעים החתקומונים נחמת
 פ"י שלא יהי אחיזה לנחמתוים ניויך שלא יקדשו נחמת
 כיון שאתה ומפיע נחמת גם אנטו כוונתם ועי"ז חסדך
 מתקומונים . אכן אתה חושב כי נידך לעשות ונן ונה נחמת
 חסדך שלא יקו החיטונים וכמו מדה חסדך שנתנה נחמת
 וכוונת בזה :

אדוממך

(י"ד) ה' כי דליתני . שונעתי נעם חסדך
 ונחמת מקדלנין כי נכאז
 להרים הננין לרין להרים והיכוד לנחמה דלי יתחיל נחמת
 הרי ירמם הננין וישאר התחמן לנחמה ולז"א דוד ח"י
 להרים כל הננין של הכית מפני שאני דליתני לדית תפלת
 דל ואני לנחמה תאוד . ולכן כשאני מרים . מרים כל
 ולכן לרין אדם לעשות עניו כול לפלטרד דמכלא וכל
 מתעטפין בללוח דהאי ונכאז ע"כ):

לדוד

(י"ה) נשטו את טעמו לפני אבינו ונחמת
 ויך . והאר"י ז"ל רמז בכלן טי' שש
 רימו וטעמו לפני אצ"ו מלכו הנקי אצ"י מלך . ונחמת
 לט"א ויך ע"ש . וזולת זה לרין ג"כ להנין מתחם נחמת
 הזאת שדוד מלך ישראל ראש החכמים ונחמתה הרשעים
 היה נכחו ונקדושתו ונחמתו להנולט וצית אביש מלך
 אם לא נעשה עליו לאיש משוגע וחסד דעה וריוו
 כחמוב שם והדבר תוה . אכן נראה ביאור הענין כי
 הלדיק נבוא אצ"ו חזיה יראה רעה או אהבה רעה נחמת
 הפירוד מפני הנריות מיד נחמת לאחוריו ונעלה ונחמת
 עליון ומתדבק ניראת הנורא או באהבתו הגדולים . ונחמת
 מחדק

התעורר בלתי צדקה כדרכו תמיד אלא כפי צרכיו והנהגתו
 המעשים כי הם רק לצרכים להזכירו אהבה ורחמים פנימיים
 המה שגורא ית' ולכן כאשר דבק בפנימות כולם כנגד יצלו
 כלשם יתלוטו. גם נודע כשהלדיק מתדבק בצרכו ולבו מתלהב
 בלתי ויחלפו זה הוא למחלה עיני הרשעים שרואין אותו
 העין ומכרכר כאלו הוא משוגע וחסר דעה כי הם מראות
 עיניהם והשכיל לזותם העניו עבדות לא ידעו ולא יביטו וכל
 המטל צמיתו מוסל כע"ש שהעיה סר מרע ושחולל. וכל
 העין הם היה גדול ומשימו כשגא לביה אכיש ורעה כבוד
 מלכותו ועבדיו העומדים לפניו ונפל עליו איזה פחד כחשוב
 עם מתקרא ע"ש ותיכף התדבק צירחא אלהים חיים ובאבתו
 והתלבב בזה עד שהיה משזז ומכרכר בהתפטרות הגשמות
 ויהיה טעם. וזה נדמה לרשעים שהוא משוגע וחסר דעה
 וזהו שם חסר משוגעים אני כי הצלחת את זה להשתגע ותיכף
 אלה אותו חפשי כג"ל כיון שהתדבק בצרכו ית' מיד נהם
 לביטוי וליראה המילוניו ובעלה ומנועלת. וזהו יובן דברי
 הלוי ז"ל בפסוק. בשמחו את טעמו וריתו לפני אביו
 בטעמים ויגשרו לקט"ה וילך זה שכתב רש"י ז"ל קום שמו
 היש כל תלכי פלשמים שום אצמולך. ולפי דרכו לכן רמו
 המצוי גם אצמולך להורות כי שניה טעמו לפני אביו תלכתי
 והגן:

(ג"ו מגליון החלום)

דום לה' והתחולל לו. יש בכהן קבלה יחוד ה' לעשותו
 עם דמיוני חמה וה"ל לבלותו אלא עשה לחרון
 וזהו מרומה בג"ו צמה ששלח ה' לחיבורו בג"ה השומדים עלי
 שכל לו דום לה' השכם והעצב עליהם לכהת"ד והוא יפילם
 חללים לפניך והמגן ידום:

אלה אזכרה ואשפכה עלי נפשי כי אעבור בןך אדרם
 עד בית אלהים וגו'. דהנה ארומ"ר משהר"ב
 אומר אחר נפ"י הפסוק למה נפשי לאלהים לאל מי מתי
 למה ל"ב בעבור שבו הרמזים גורמים ע"ש שם אדכ"ט"ס שנתבלה
 וזהו המותיות בא"ב לפני אומות אלהים וכן פני אלהים
 שכל תה דין ל"ל בו פנים של רמזים ופנימות שבו זה אחר
 הפסוק זה ח"ל ח"י ביהו"ט"ש הם ימי העומר (כתי"ס האר"ל
 שם כד"ט עולה ל"ב) ולמאה נפשי מתי אבא ורחלתי פני
 אלהים הענים שלו שהוא שם הנ"ל שיו"ל מר"ת "כי טרזים
 יחיד ימיו שנתבלה הטוב הגנוז עכ"ל. ולפ"ד גם הקפ"ט
 יורה על ימי הספירה שהוא קפ"ט ו"ב שבו יתחן עם מ"ב
 כל אלה בכת וכו' והנה אחת צוה"ק בר"מ"פ בהעלתך בדה"ה
 קדוה שלשים וז"ל כיון דכנסת ישראל מתעטרת בעטרתה
 וישקן לא איתעדידת כתרם ועטרתה ויניה תלתין יונון וכל איון
 תלתין יונון וכו' תתן דבני לתתני לתערוניתא יכול לתתני
 ברחם כדון כל תתן דלא יכיל לתתני לתערוניתא יתי ויתני עד
 לא יעלון תרעי אינתי כרזא כדון בהרצעה עשר לירחא
 וינה דהא תתמן עד שבעים יומי תרעין פתיתן ומכאן ולהלאה
 תשי יעלון עכ"ל. ודרך הענין ביאור חפני ויה שני שבעות
 הן שם הקדוש הנא יעלון תרעי ואדרבא כל אשר יקרב האון
 תתן התן מתרלוי שיפתחו השערים לויחמי לתערוניתא
 אלה"ל כיון דאמרו רז"ל שאלין ודורשין לפתוח ב' שבעות
 קדום י"ט מענינו של יום תפתח הכלה העליונה מתקשטת
 ב' יום רשום כללן ולכן ניחא נעילת שערים בזמן ההוא
 כי יין רשום לחדם ליכנס ולא דרך ארץ הוא וכמ"ש צוה"ק
 (בן סקדי בדה"ה ויבוא את הנשק אל משה) על פסוק ולא
 יבא י"ט. ואפשר עוד לומר גם דנעלן התרעין כי תעשרי
 אלה שאלן מדרך ארץ להסתכל בשעת הקישוין מ"י

כשהלדיק מקטין ח"ע והוא נעני עמו אשם ואין צחלמ
 מחשבתו וקטן נעני עמו יש לו רשות ליכנס גם ציונים הללו
 כי תעשרי אחזה כי לפני הקטן אין צושה לעשות שום דבר
 ואדרבא דרך האם להניק לולד ולקטט ח"ע וכן הענין כשקטין
 האדם ח"ע אז כל השערים פתוחין. וזה הענין נרמז בפסוק
 אלה אזכרה כשני בל ליום ששם ושלים בעומר שח"ה ג"י
 אלה אזכרה ואשפכה עלי נפשי כי אז נעלו השערים ואך
 אעבור בןך ב' סך ב' רומן לב' שבעות אלו שאל ימי
 קטנות כנודע וזה אני לדרך להשפיל עמו ולהקטין וזה אני
 כבוד אדר"ס לירוק ח"ס ר"ד כבוד היניקה וזה הלידוך אצמ"ל
 שהאם אולה ח"ע לפני בנה בתכשיטים ועיין בכתבי תלמי
 והגן (ע"כ):

פ"ב אני אמרתי אלהים אתם כי אכן כאדם תמוזון
 ובאחד הערים תפולו. קומה אלהים שפסם
 ארץ כי. הנה איתא בעד' ונב"ד אין קורין אחר בשמו אצל
 הקב"ה קורא את ישראל בשמו שנאמר אני אמרתי אלהים אתם
 ואע"פ שכתוב אחר אכן כאדם תמוזון כי משמע שנאמת לא
 נקראו בשמו. אצל באמת י"ל בפירושו של הפסוק אני אמרתי
 אלהים אתם ונני עליון כולכם. מפני מה. ומפרם הפסוק
 אכן כאדם תמוזון ש"ס לכס ית"ר שמשיל אתכם לירי ממוזת
 ותאות גשעיות וזה נק' ייתם שרפ"ל ממדברתו כמ"ש כי יתמו
 כל האנשים הנזקקים את נפשך. ופירש"י שידרו מנכסיהם
 ואחס לרמזים כנגד הילת"ר ומגלמים אותו. לזה אמרתי אלהים
 אתם. והו קומה אלהים כשקומין הישראל הג' אלהים
 ועובדין את ה' בכל לבם. אי שפס"ה הארץ לדיק נזר והקב"ה
 מקיים ומשפיע להם בני חיי ומזוני אמן גלג סלם:

קמ"ה קרוב ה' לכל קוראיו לכל אשר יקראוהו באמת
 רמו צמלת באומ"ת לירוק ח"ב ח"ס אמת
 צ"ת כי כל אלה הם באומיות צמינת צמלת דהיינו שדרך
 לקרא להטורא צ"ה דרך ארבע עולמות אצל וחימא באלימות
 ז"א הוא הנק' אמת כי אמת עולה צמ"ק מ"ס כנודע וזה
 היא התלכות וזה קרוב ה' לקוראיו ועיין בזה סקודם אחר
 האידרא ועתא שכתב שם על זה הפסוק דהוא שלימו דטולא:
 (תמויה ט') וברות עמו הנרית לתת את ארץ הכנעני
 והחתי והאמורי והעמי ותיצוי
 והגרנסי לתת לזרעו. לכאורה מלה לתת שפת יתר הוא וכל'
 כפול כנגד כתיב לתת צדקא דקרא. וי"ל ע"פ פ"י רש"י בפי
 כי משא לתת לא נכתב שם הגרנסי בין האומות הנמוזים שם
 ותיצוי דהגרנסי פנה מעלמו וילך לו ע"ש. וטוע הערר גמס
 הגרנסי לריך לחיקון רק דמסתמא תיקוה יהיה לעמיד לכן
 אפשר לומר דה"פ דקרא וברות עמו הנרית לתת את ארץ
 הכנעני עד תיצוי אצל הגרנסי לתת לזרעו דהיינו לעמיד לצא
 כ"ל:

ויש' עוד לומר כדאיתא בגמרא ח"י מוחקת הוא ע"ש.
 ויש לומר דהצטיות הקב"ה לאח"ע שבזכותו כדאי לתת
 ארץ הכנעני וגו' לזרעו. ואף גם הצטיות שיהיה זרעו
 והיולאים מחליו ראים נמנעיהם ג"כ לרשת את הארץ וזהו
 וברות עמו הנרית לתת את ארץ וגו' עמו דייקא בזכותו ומעשיו
 וגם לתת לזרעו שיהיו הם הראוים לכך מלך מעשיהם:
 (תמויה דף ט"ו ע"א) ובה לדיק טעל חלקו חלקו תנינו
 בג"ע מתחייב רשע טעל חלקו
 וחלק חנינו בגיהנם. ודרך להבין מהיה התטלוין מודע
 יזכה הלדיק בחלק חנינו. ומדוע ילקח הרשע בחלק חנינו
 שלא כתיב כי אתה תשלם לאיש כמעשהו ולא יוסר. אמנם
 נקדים תואר מורנו המסיד הקדוש ז"ל שאמר כשהלדיק ויכח
 לרשע ורולה להחזירו בתשובה ח"ה שלא ישמא הרשע במחשבתו
 להלדיק בזהו הרקור קטן באשם מה. וזה היא מוחמת
 התקשדותם

(במס' זמנים דף ס"ג ע"ב)

אחיהם דריש הו' ימני קמיה דריש פתח ואחר ויוסף
 אברהם ויקח אשה ושמה יוחי (פירש"י) מילתא
 הוא דקאמר להם כדי לפתוח פיהם) אומר ליה קטורה
 בני עליהם בני קטורה ע"ס. והענין מוקשה: ונראה
 שמה ע"ס מה שקבלנו מאדמו"ר נב"י כי לפעמים הלך מוקשר
 בעולות בעולות עליונים ואי אפשר לו לפתוח פיו בדבר
 הלכה לתלמידיו ולדעת מודרנתי אליהם לכן לריבים הם ליבשו'
 ופתח הלגור בשלום או באיזה ענין כמו שזכרנו בזה"ק
 ומה שזכרנו שישנו הסבירי עם רבני' ור' אלעזר בנו ושנאו אות'
 וכן כמה מקומות אשר לכאורה אינו מובן ענין הקולט
 והוא נפיהם כי בודאי לא רלו בזה אלו הקדושים אע"כ
 עם בני היו מוקשרים בעצמותיהם האנה להעלה להעלה
 ומה שזכרנו להשתלשל רק ע"י חיבת החברים נעשה הכנה
 והכנה לחדנה נמוכה מודרנתי עד שפתחו פיהם בד"ת
 ודמיה. וכן יש לומר כד"ל לפשר שר"ס הכני' צעלנו נחיות
 וקשרו והתקשרותו ח"ל לו לרדת מודרנתי ולומר להם דברי
 פיהם לכן פתח להם ויקח אשה ושמה יוחי והגם שנדפס
 בזה"ק אינו ניכר המצא ובודאי כיון למלת יוכני בזה"ק
 אי אפשר שכל טעום צדוק ו'ל יוכני שהוא לשון הכנה
 לרדת להם שריבין להכין לו באיזה ענין שפתח להם שפת
 איהם. וכוונת פירש"י כדי לפתוח פיהם והם לא הרגישו בדבר
 ואחרו לו קטורה כתיב. אז קרי עליהם בני קטורה כלומר
 אחיהם זאת נחמות קטורה לשון קשר שאני מוקשר להעלה לחע"ל:

זהו חט אוננים בקדושה דעמידה ובדברי קדש'ך כמו
 יונק תי' לעולם אלהיך ליון וגו' ולכאורה אינו מובן
 הן מניש בדברי קדש'ך הם זמירות דוד העלך ע"ה כמו
 לומר שיאמרו זה חלל סדר קדושה כי הוא רק כמו שם
 עסק הללי נפשי את ה' וגו' אלא י"ל ע"פ מה דליתא בפר
 חן החכמה הנדפס עם"ס שרקי הכולת. שנשעת אהירת
 הקדושה להעלה והחיות והאופנים מתנשאים ואוננים קדוש
 ויון חף הקב"ה ישמח שמו ומקום עומם ואומר יונק
 ה' לעולם וכו' ע"ס. ולהבין הענין קצת דרך משל
 נאמר כדרך החן וכלה כמותימים נמר ודרך הכלה לנרך
 לחן ולומר לו תזכה לאורך ימים ולהתמיד באהבה נעמה
 וזה עולם. ולפעמים שכלה אינה משכלת כ"כ מדרך החן
 לומר אותה הנרבה כלומר נרכי נצרכה שאינה לשבת עונך
 להלגותים. ונבשרי אחזה כביכול שלכן ומקיים ואומר יונק
 ה' והיטו שכלנו הקב"ה להמקדישים שמו נקדש שיברכוהו
 כלומר ישמעאל בני ברכי וכן יברכו אותו שיוטך לעול' לדור
 ודור: והגם מי הוא זה המפנה בעלונים ומגלה הלפון דברי
 הקב"ה שאומר ליונתו תמותו אלו דברי חיבה נשעת היחוד אין
 זה אלא דוד המלך ע"ה והיה נדחה דולכא כו"ס בזה"ק
 ודרך הנדון שנתחבא לשוננו דברי החן והכלה נשעת היחוד
 ונבשרי אחזה לעולם. ולכן אמרו. ובדברי קדש'ך כתוב לאמר
 יונק ה' ע"י דוד המלך בודאי נתגלה הענין שיאמרו יונק
 ה' הוא נדחה דולכא וגילה דברי היחוד שלימד החן לאחריבו
 שחומר לפניו. והגם:

אחר. חוקן לאדם דעת וולמד לחטוט בינה. לכאורה כיון שאדם
 הוא לשון מדרגה גבוה וחטוט פחות ומנו לריבים להבין
 מה זה שאנו אוננים דעת שהוא פחות מודרנתי בינה והשפ"כ
 הדעת לאדם והבינה לחטוט והגם אחרי' ז"ל כתב כדרכו הקדוש'
 גמור ובטוונת יע"ש ולהבין דבריו קצת נאמר כי האדם הוא
 גדול מדרגה יותר גדולה כשירלה להשפיע אחר אי אפשר
 שפיע לו כל דעתו כי ח"ל להתקבל לקבל כי נקמתה אחרי

שהוא מקבל הוא פחות ומנו וא"כ הגם שהאדם מחכים ומצונן
 שכליות ראוות ומצוננות ל"ל לו איזה צמי' הנק' דעת לשלשל
 דרך הדעת חכמתו להתקבל ואז חלל המקבל נק' בינה וצמי'
 גדולה הגם שזה צמי' קטנה חלל המשפיע וז"ש אהה חוקן
 לאדם דעת ועי"ז הוא מולמד לחטוט בינה ועי"ן צדידור אחרי'
 ז"ל וזכר הענין:

אגלה לך איזה רמז נצרכת רפאנו צמיע. ירפאנו י"ח
 ונרפא ר"ת ר"י ונרפאנו ג"פ חס"ד הושיענו ורפאנו
 וי' מהלמינו אהה ר"ת גימי' תצ"ל. גימי' שמה פעמים חס"ד
 ובחתימת הצרכה ירופא יקולי עמו ישראל ר"ת גי' רפ"ח ד"ס
 חס"ד ס"ה י"ב פעמים חס"ד שחם הי"ב ויכלין דרמתי שמש
 אלו ומשיבין הרפואה. כי חלל מלך ירופא ירפאנו ר"ת חס"ד
 נטרקיון אוריאל ירפאל יניכאל יוריאל נטרקת נטרקת חס"ד
 והנלך נביראל נמוז נר"ת והעלה ירפואה ירפואה ר"ת סוד
 שהוא סוד הגזרה שנוצרתה ונלמ' שו"ר נותק נרפאנו חס"ד
 ית"ץ שהוא חסד או ר"ת שמוע' לעקמיו יורע' תעלעות
 והגם הרפואים הסכימו על מודש חייך לטוילה לרפואה והגם
 שחם מונין רדשים בראי נשתלשל הענין ומחמת ישראל שרונה
 כי חייך צמי' ח"ך שמש נא הרפואה ע"ס חרוכי ונרפא
 וגם ע"ס נגמרה צדיש כל חסון חנה חמר וכונה רופאים
 הסכימו לטוילה חייך לרפואה: וסודו כי ירפאנו ירוע נרפאנו
 נכתבי אחרי' ל' ר"י נחסי' הו' באדכ"י שהוא מורי' על יחוד
 עילאה ותתאה. והנה משרע"ה המג"ך הרפואה משם בלמרו
 ח"ל י"א ר"פ ח"א ל"ס התינות נרפאנו ירפאל ירפאל ירפאל ירפאל
 הוללך הנומנה על הרפואה ושמות הג"ל שונקפ"ס ירפאל ירפאל
 נרפאנו לרפואה. לכן אמרו צדיש כל חסון חנה חמר:

(בס"ע ח"ס ס"י כ"ה סעוף י"ב) צריך שיהיו כל העשרה
 נמקום אחד וש"ץ
 עומם כי דעה אחת צוה"ק נפקוק ואם איש עני הוא לא
 תשכב בעצותו. ע"ס. פ"י הענין כי העיווק לכל התפילות
 הוא תפלת העני ותדעונון דוקקנא דהוא תנדי לנא ותני
 זמני אלהים דוח נצרה לכן עיקר הענין לתפלה לעמוד נב
 נצבר ונדה על מודען היכלו ועל פיזור בניו ולא נאשר שום
 עבודה לה' רק עבודה שכלל זו תפלה ולהעלות וליחד השכינה
 עם דויה. וזה דכתיב תפלה לעני כי יעשוף אס תתפלה
 בצנ"ל כי עני הוא כביכול רחמי' ול משכינת עוז. כי יעשוף
 אז התפלה הזאת היא ענופה ושומלה לכל התפלות. משא"כ
 הנכנס בכה"כ לבקש לרכי' בני חיו ומזוני. הגם שזה ב"כ
 מלמין בלומת יכלתו וגדולת אדוניו ורב כח להשפיע לו כל
 חובה. ע"י עיקר כוונת התפלה הוא שלא לשם יגור. רק
 כוני שנוטה צו ולוחין ואוננין הצ' לנא חיי הצ' לנא חזונה וקרא
 כאשר יבא האדם הנוטה צרעהו לקחת הענוש. וכתיב לא
 תשכב בעצותו כלומר מי שחולך לעבוש ענושו אינו בכלל היחוד
 האוננים בלשון שכינה וזווג כו"י עם דויה. ועליו נאמר בחון
 תעמוד כלומר ח"ל לאדה כזה להשיג פנימות האוננות רק
 לעמוד בחון והאיש הוא כביכול יולא ח"ך הענוש המו' כלומי
 ההשפעה באומת יפיע לך חלל לחון ולא צמי' והנה אס
 עשרה בני אדם ומתאספים יחד לכה"כ לתפלה והם נמקשים
 לרכי' עלומם הגם שהם צמי' אחד נק' מפורדים כי כל אחד
 שונה בנחשבתו כרלונו זה לכרמו זה לחמו ולהשתלל על חיו
 זה לתפלה על בניו ושאר ענינים חלל עיקר ענין התפילה
 אינו כן רק שיהיו כל העשרה נמקום אחד לכון לשם יחודו
 של עולם שיהיה הוא אחד ושמו אחד ותגלה ותלכותו עלינו
 בזמן קרוב. וש"ץ עומם ואז יתקיים בהם הרמז שרמו שלמה
 הנוע"ם על הש"ץ ואהה פשוט הש"מים וגו' כי שמי"ם בני
 ש"ץ כי ע"י הסכסוד שונדים התפלות אל מלכו של עולם. כי
 עיקר

אגרת הבורש

התבטח סתבט החתבר הרה"מ ז"ל להרה"מ ז"ל ופרשטות"א

התבטח סתבט החתבר הקי ז"ל בניי חורפו כסהיה בן

כ"ח טה):
בארץ הנגב יושב נשנת התחמומים כל פיטת
אליו פונים ותפסים פני פני גמר חומר לדור
יזכה לבנין לעולם ישן ויבגרים לא יתחשב
הנבד עמחתי ואויי האלקי התורכי והרעבי הנופלא והנופלב
ולפי מלא מים התלמוד כעל שעריו שומר ושוקד
הרעבי והרעבי האופרסי בשמי שמים כ"ש מפלרים מוה
אזרטה כ"י ותופיע

הגיעני בנכתב לאחר שונחתי כוולא שלל רב והנה
מלאחי שם טעמו וימתיקו עמו בענין הקושיא שהקשה לר"ם
דנשים חיבות בליגות וא"כ ליכא לניקף מכלאים בליגות
כ"ח טהיה בכל א"כ למה לי פירא דא"י דנשים
מחיות מביבד א"כ למה לי הדיקא דכיבוד למקדש עיינתי
קדושה ז' ולא הננתי דנאמת אס לא יהא כתיב תיראו
למנין למדים ונדאליטריקן הדיקא דנאמת אף עשה דשאינו
עוד בכל בניי דמי לא תעשה עוד בנין אחר דאי לא כתיב
תיראו למד דנקים שמירה לזכירה ויפטריו נקים משויתת שנת
הימי יהיו שורים כולם לטובה באין שותם בכל זה יהיה כי
הדיקא דנקיים ונקרא דא"י כתיב אכל אשה בנורא לא ויחייבה
עוד העיני לי תלמיד אחר דאי לא תיראו ה"א דהדיקא
הוא דנאמי שנת נשים חימיהו בשמירה אף מורא בן לכן
בנין תיראו ולא הדיקא הוא ע"כ לבנין שלא יהיה כיבוד
דמה שנת כ"י העלמי בלימוד התלמידים והגב אורחא
אודיעט מה שנתחדש אללי דבר באותה רש"י דכתב ונקודם
היחך דתיראו והדר כתב מה דבכיבוד כתב להיסיך והיה נראה
לי לומר דר"ל בל"י ה"א דאזינו ואחו שקולין כמו משה ואהרן
וגב עמם דלמד אלא איש דסיפק בידו לעשות ואשה רעות אחרים
בלים וא"כ אהה ואחך חייבים וא"כ למה כתב כן אמו קודם וק"ל:

אורות הדיקא אף שעתה הוא לאחר זמן מ"י דבר שהוא נעמו
הוא מה שהוא טוב אף בנקשה שלא יאמר אחרו כי
נחת ערדות עבודת הקודש הנוטל עלי לא כתנתי אחרו עוד
הפעם בכן יראה שלא אשכח עונתי דבר מנשנתי:

ואב אורחא אודיעטו עוד נמה שאני שוסק בה כעת בנשכת
שעשועים בענין נמוך ואבאל לו בהלכה דנראות נעשים ד'
ששוח בזה שהעליתי למוס ריהטא דשעשועתין שיטת דר"י הוא
ולפי שפחה כל שהוא בנשנע וחד דרנא לא ויקרי כ"ש ולפי
הנדרה דקרום הוא תולדה וסיד נשאר מניול ג"כ אלל שאת אלא
דלא תולדה דידיה ויקרי דהא לא כתיב רק חד שפחה וא"כ קוסי'ת
התקשה דנקשה א"י קאי לר"ע אף לפי האמת דהנקשן הי'
כנר דנמד מנחת מחמינה ומדלא מנרף רק מעלה א"י וא"כ
קרום כהדי נאן ינטרף (חכר מה) דנס סיד נשאר כשאת
נמש רש"י ז"ל וקודם מ"י לאו תולדה דשאת היא וע"ז מתרן
הדון דטפלה היא כ"ש מניולא מנערף ולא אמר ר"ע רק בשלם
האשמות ולפי"ז הטפלה שודאי כ"ש ויש לנו לתרן עוד דבר
היה שנתקפו בה כל הראשונים דלר"י לריבין לומר דמייירי
נשאר שהוא שמור מסיד וא"כ יש מנשה מראות ומקום הניחו
לי לאמר דכיון דקרום הוא אז א"כ השפילה שהוא כ"ש א"א
לחמת סיד שהרי קרובה לו בחד דננא וכן כהיפך נמר לנחרת
כ"ש ונמר לקרום כ"ש ובאותה השטח הוא בן בדברי רש"י
למש דלע"ז דומר לכן עזא לבטויהתה מסיד ע"כ שאת שהוא

אז כ"י מ"י דאס האב הוא למר א"כ יש לומר סיד לנחרת
כ"ש וקרום לשאת כ"ש אלל אי כיננא מסיד הוא אז ינטרף
לנחרת עוד תולדות יחירות וכל מה דאפשר לנעט בנחרות
מנעטיין כמ"ס בן נראה לי בשטת רש"י ז"ל:

והנה התוס' מייאט בזה הקבאל לומר דשפילה משמע כל
שהוא ולכן הולכרו לכנוס בכמה דוחקים וגם
הולכרו לומר שיש שני מיני למר ואין להקשות לשיטתם
דנאמי תקשה הנמרא דלוינא דנחתי כר"ע וגם התכמים מיידי
בזה הלמד שהוא נמוך מסיד וא"כ שפיר הוא לנעלה תו
כל אז מתולדה דידים ואף אס מתרן דנשנע להמקשן דודאי
אין האב נמוך ונתולדה מ"י איכא לתרן קוסי'ת התוס' בל"י
ד"י"ל דהכא תקשה לכנרל דידך דנחרת דלמר היינו למר נקי
א"כ טהרת נמי קרום דלר"י י"ל קרום ולמר שאינו נקי
אלל הנראה דלר"י דהרי ר"י תנא אלל של למר דיה ונינלא
דלמר הוא לכן יותר מסיד וק"ל:

והעיקר לפרט כאן דברי הרמב"ם והראש"ד ז"ל כי הנה
הרמב"ם כתב לטון כהה מראות בזה למעלה מה
וכתב הראש"ד ז"ל אמר אזרטה שנה משנחו כר"ע דלרנבן סיד
ולמר שווין אלל שכונתו מסיד קרוב לנגנטינו דשלג ולמר
נראה אחר הוא ולחנין דברי הראש"ד אלו הננתי מדבריו
שהוא מפי'ם פלוגתא דר"ע ורנבן דלר"ע כל ז' מראות הם
מקוב אחד זה למעלה מה ואחר של למר דיה כקדר אלל לרנבן
יש ז' מינים לכן נהרת ותולדתו הוא קוב א' ושאת ותולדתו הוא
קוב א' ואחר היגיעה מלאחי און לי בדברי התורה מים וחו המשל
דכל מנך הולך עם אישכרום דידיה ולא עם מנך אחר
ולכן לרנבן מנעטפי כל אז דווקא עם תולדה דידיה אלל לא עם
אז אחר כיון שאינו קוב אחד משא"כ לר"ע דכל המינים הם
קוב אחד ויותר ראוי להנערף אז עם תולדה אחרת
ונעולה א' כיון שהם כולם מקוב א' מלהנערף אז עם
תולדה דידיה ז' מעלות ונעלה דלר"ע שז' דלהראש"ד ז"ל
לכן מסיד דאל"כ היאך בנין מה הוא למר ומה הוא סיד
אלל לרנבן י"ל דסיד ולמר הם בנודרנה אחת רק שאינם מקוב
א' וסיד הוא מקוב השלג ולמר הוא מין אחר ומעלה דלר"י
עולה שיטת הגמ' היעב דנחתי דלא כר"ע דאי כר"ע שהם
מקוב אחד א"כ ע"כ דלמר לכן מסיד וא"כ הי יותר מעלות
סיד ובהרת אלל לתנא דנחתיין י"ל דסיד ולמר הם שווין
במעלה רק שאינם מקוב אחד ושפיר הוא רק מעלה אחת
וכאן עשה הנעט שעשועים שעות גדול שז' דלהראש"ד ז"ל
לא תקשה הנמרא מ"י וטעה לפענ"ד ולפי דברי הראש"ד
דברי הנמרא עולים יפה ננאמי שאמר וא"י מסיד ולמעלה לא
אמר דלרנבן כיון שאינם מקוב אחד אף דנדע קוב הקרום
אכתי לא להי יודעין קוב מסיד אלל דלר"ע כולם מין אחד
הם וכנ"י ננאמי שאמר מקרום ולמעלה ולא נערף לרוחק
רש"י ותוס':

ועתה אבאר שיטת הרמב"ם ז"ל ואחרן עוד נאמי דפסק
הרמב"ם שכל הדי מראות מנעטפות ב' בן הוא
במספחה וננ"י דילן איני מקבים עמו וררי אחר איכא
שאת דעדישא לאו תולדה דידים ומשפתי ומלאחי נפי' המנחי'
דננעים וכתב ז"ל לר"ע תולדה דנחרת לכן יותר משאת ולרנבן
הוא שאת לכן יותר מתולדה דנחרת ע"ד מלאחי בנשנע פ"י
דננעים דנשנע מתוך דבריו דקבר כדברי הראש"ד ז"ל דלרנבן
יש ז' מיני קוב אלל דמתולק עם הראש"ד בחרתי חדא לר"ע
ומדא לרנבן דהראש"ד סבר דלר"ע שאת לכן יותר מתולדה
דנחרת ולהרמב"ם שאת היא סיד לר"ע ותולדה דנחרת הוא
למר לכן וזה שאמר לא סיד דיהה הינע אלל למר דיהה
דאיא תולדתו ונחתי חד מעלה וגם דהראש"ד סבר דלרנבן
סיד

סיד ונמר שזים חבל הרמנים ספר דגור לכן יותר בערכו מקיד
 צעירו ולפי דרך זה יתבאר דעת הרמנים ז"ל דלפי האמת י"ל
 דמטרתם כל הדי' מינים מריבויה דוהיה חבל להאי ה"א דהוי אמריק
 דמתינתין דמני דסיד הוא תולדתו ולא לומר דהוא לכן יותר
 והוי אמריק דמתי' כר"ע דספר דטולם הם קוב א' הוי קשה
 דמיה לא ינמא דלמר תולדתו כמו ספר בלומה הרמנים לר"ע
 אלא דהוי אמריק משום דיש לטו לימוד דוהיה שהאמת דוקא
 מנטרפס וז"ל ע"כ דלמר הוא אב שני דאי הוא סיד ח"כ
 יס צ' ונעלה מזה לזה ול"כ כיון שמוכה עתה דספר דב'
 נעלה לא מנטרפס וז"ל שפיר מקשה מיהיה - חבל לפי האמת
 שפיר י"ל כמו דאימא בתוספתא דכל הדי' מנחלת מנטרפס
 דו"ק היטב דק .

עוד שם נמשל דר"ע דב' בוקות נזוהי דמחלקים הדי' לטויה
 וסנה משפתי ומלחמי דהרמנים כתב דרך אחר והוא דהני
 פתוכין טוין בערך א' . והנה נבחרת שהוא לכן ביותר לריך
 ליפול בתוכו י"ו טיפין ובקרום צ' טיפין והוא נוטה לשחרות
 כמו נבחרת צי"ו . ודעת הראש"ד הוא כפשוטו . והנה הני
 צ' ליטבי נזוהי הם מחולקים צ"ו דעות חלו . והנה לשיטת
 הראש"ד ז"ל די צי"ד כמ"ס המוס' חבל לדעת הרמנים נבחרת
 י"ו שהוא מושל דלא טוין סנהת המוס' הרי נבחרת הוא כתי'
 לכן יותר והנה הרמנים שפסק כתי' בלישנא בתרא והגריך י"ו
 לכן כתב נבחרת הוא י"ו וסרו מהר מגליו תלנת הראש"ד
 ז"ל ודו"ק היטב .

והואיל וקיימתי הלכה זו בל"ג בעומר . ואומרים שם העולי'
 בענין בלישנא דעמרי' ושחקים אומרים שהוא רמו
 לל"ג בעומר והוא כמות צב"ל ימ"א דעמרי' ושחקי' היינו שראוי
 לשחק בו ארבעה דבר א' מנענתי שהנתי וכתבי הקוד' הארבי
 אלה"ה שיש לי בענין ק"ד אלפים תלמודי ר"ע הנה שורסי' כלם
 מנרופי אלה"ה כי יש באלה"ה ק"ך לירופים בכל אור כ"ד
 לירופים והם בלומה א' יס כ"ד לירופים בלומה"ו והם שורס
 משתחם והם כ"ד אלפים ולפי שגויי הספירה שאז נכתבין
 המוסין דקטנות והם דאלה"ה וזו פגעה בהם מדה"ד דאלה"ה
 דקטנות ונמו . אך כשנתבלה יום ל"ג בעומר אז נתבלה תרומתי
 כי ידוע כי חילוף אלה"ה בלומות הקודמים א' כ' ד' ט'
 ס' . והנה א' ט' א' ח' בהם חילוף רק בלומות כ' ד' ט' והנה
 כד"ט גימ' ל"ג ידוע כי כל חילוף נורה היפוך הדבר שהוא
 וחילוף שם הוי"ה הוא דין . וחילוף דאלה"ה הוא רמנים .
 ולכן כשנתבלה ל"ג שהוא כ' ד' ט' נהפך לרמנים וקיימתי
 חלומות . וז"ל כי גים נראה בנחור שאז הוא צו' מוסין דקטנות
 עד שנתקפו צו' ונעט ונעט מוסין גדולות עד יום מתן תורה
 שנראה כוונת בעל הרמנים : וד"ל ברמו זה :

ואגב אודיע לך מדרש בחוקותי . שהנתי צו' נעט מוציר
 על פסוק שהנתי דרכי . שהנתי ברכות הם נא' ועד
 ת' והקללות הם נתי' עד ה' ולא עוד אלא שהם מופכתי' כי
 מתחיל צו' וסיים בה' והנה כאן קשה שהרי ידוע כי כל ישר
 נורה לרמנים וההיפך הוא לדין וא"כ נא' אמר אלא שאן
 מוספין שאירבה הוא דין ונראה לי בזה שאומרים העולם
 נצי' הודו וכוס ותפסק וזה כי רב ומוטאל אינם מחולקין כי
 כשהמה זה א"ל זה הם בעיגול ההיפך יותר מרוחקים ונדאי'
 דבר זה לא נעלם מאתו והנה זה ידוע כי גם האותיות הם
 עגולות כי נעון קוסם בתחלתם ותחלתם נקוסם וא"כ יש לטו
 לומר נתי' כי נתי' עד ה' וכללים כל האותיות כי הולכים מתי'
 עד ת' ומא' עד ה' וסיים בה' ויש בזה הכלל כל הכי' אחון
 ולזה אמר שהם מהפכין כי ידוע כי ענין הקללות הם הדיין
 ודאי להיות לנפרע וא"כ אם הים רולה לבלול מהי ועד ו' כל
 הכי' אחון הים כאז להתחיל בה' והים תולך מהי' עד א'
 והדר מתחילק עד ו' ועתה שכתב בהיפך מתי' עד ה' אז הולכתי

האותיות כסדר וחוש אלא ודאי שאין כללים כאן רק הכי' אותיות
 ו"ה ושפיר הם מהפכין והי' יספסם עלינו לטובה כענין הדי'
 אל"י נזכר לנפרע שרי ונתישור סיים שהוא רמו לנתי'
 דהתחלתם הוא לנפרע בחוקק הדין ונתישור סיים כענין הדין
 יעקב ליטב בשלום ובנתישור אטו כי כיוני עמיתו שמתנו אמת
 יס"ר . ושם נעצרת נתישור נשמת כולנו . כ"ד הק' והנתישור
 באלפי ישראל בהר"ב שבתי ו"ל הכי"ו והי' יאלטו בלומה
 מתורתי הקדושה אמן . ופורסי' בשלמו כל בני גימ' ונתישור
 למי'ם ונתישור שלום ונתישור שלום וכל אשר לך שלום . ונתישור
 בשלום כל תלמודיו הי' יספסם לנבם כפתחו של חלב
 כל משלומם :

האגרת הקודש הלו נמצאו . ולחיבת הקודש הדמסוה

ב"ה כעלות השחר יום ה' ע"ז חלול מקס"ד לפי"ק ס"ק קהנין
 חיים וברכה למשמרת שלום לכבוד ארבי יודי' אורי' הים הים
 המלור תדול בחרה ובחוקות חיש האלקים קדום הים
 כ"ס מוסרי' יעקב יחאק סג"ל :

ג"ה הגיעני ע"י השטאפעט בלילה צזמו סינה וכאסי' התעוררתי
 נחמה הלילה ורחמי' אגרת אחד נזכר לפני אשר השמר
 נחגלי' סינה על עיני לא יכולתי לקרות עד אשר לנדתי מוסרתי
 נס' חיקוי' זיה"ק ורואו עד מנחת שעה צ' ואז נזכרתי לקרן
 האגרת של מנ"ס והכינתי ע"י מאמר הזכר שנתחנן
 הדינים ונפני אהנתי אורו חזרתי את דברי דודים ואשמח
 מאמר הזכר נתיקן מוני סרי דף ל"א ע"ב שורה ק"ה הל'
 מא' קול רעש גדול . דלית רעש ולית רעש . לית רעש ולית
 ביה לא ברעש ה' דלא ייתי מתן קיב"ה ולית רעש רייתי' מתן
 אלא רעש שהפוכה ערם כמה דלחמתי ה' יסעדתי על מוס' וז'
 וז' הוא כל משכנו הפכת בחילוי דלחמתי רעש לערם ונתישור
 ניכרו ערם אלא חיבר ערם בחיפוף אחרון ודא שכינתא ונתישור
 כללל דעשר פסוקי' דעלה חיתמר אין קדושה בפחות מנתישור
 דליתו שריא לרשע דחולה ונ"כ ה' יסעדתי ונתישור על ערם
 דוי' על שכינתא ודאי ואם שכינתא לזו מתן . רוח סנהת מתן
 דלשקיע גופיה דבר נס דכתיב ביה והאני' תשנה לנשנה
 דליתו גופא דספינה . כד לית שכינתא דספינה לה . וז'
 סערה והפך לה ותבר לה וזנאנא דשכינתא שניכת לה מוס'
 קלא נפיק צן אדם עמוד על דגליך וקאים מנרעה דיליך
 ונפיק מדילא . שלום בגופיה שלום בתנוגיה ע"כ ולחתי מנתישור
 הבהתי בפירות הגל' וז"ל . מיש לא ברעש ה' כי התישור
 עני' התישור ע"י בגרות מנלפ"ך שהוא חומר שער"י מנתישור
 אותיות רע"ש . והנה כשזא הענין על רעשים אינם מתקלפי'
 באהנה ורועשים נקול' ומנתישור דברים כלפי' ונעלה על התישור
 ואין בהם ה' ברכתי' לא ברעש ה' . רק הילה ר קניו רעש
 יתהלכון . חבל בלדיקים מלתי' שהלל אמר ונכטה אני שאן
 מתוך בתי' כי הוי' ונתישור לומר שאם כך עלה נתישור תנוג'
 ית' להטיב ביקורין של אהבה לדקדק עם הלדיקים ומנתישור כל
 חמא קל כמ"ס הרמב"ן בשער הגמול להיות נקי כמעט
 ידוע . ובה שהלדיק מייחד הכל לאהנה ככתוב מ' חסד וישרת
 אלה חלה להתנוגן חקדי' הש"י'ם נתישור לעשר בעשר אותיות
 של היסוד ונעשים עשר אותיות שם ע"כ לחסד ובפרט כשנתישור
 עלנו לשכינה אשר היא מולת אהנה בגלות והיא הדנה בש'
 השביל אל דל ומלךק עלנו עונה ואם יקורי' משיח אז נתישור
 הכל ועמוד על דגליו . וכן בכל מאורע שבעולם לריך השלום
 לחקנו בשרשו או בכללות עולמות או
 בשורס נשמתו של זה שבה המאורע (האז' חלו מידו הקודש)
 עליו . ואז נתישור כל הדין מתישור בראי' שם לריך בענין
 ונ

אפשר
 חלוקת
 שבת
 עולם
 קדושה
 ונתישור
 בעזר
 ריחם
 צדיקים
 משעי'
 אשר יש
 חלק לשי
 כל אחד
 וזה ישר
 כדוע לי
 הוא עדי
 צדוהו
 כל לייק
 והקדושה
 נולד קדו
 הוא כפי
 והקדושה
 אשר יש
 ע"ז אחר
 אליו בעצ
 שיתקן
 נשנת
 ונתישור
 ולזה לרי'
 ולתקן ה
 שם דני'
 מחיות
 גי' בתי'
 לנפסם
 לזה כי
 העי'ר
 מתי' מל'
 ישרל יש
 ידוע כי
 היא לשון
 חבלא
 שנים
 לתקן אור
 לר נעשע

ואפשר שזה רמז במאמר שנת הוא
 מלשון ורפואה קרובה לנא . כי
 שנת שנת דקו"ב יכאשר ונקשרים
 עליונים ששנת דקו"ב זה רפואה
 קרובה לנא : כ"ז לוי' להעמיק
 ומבטחי לספר ה"ל . מפני חיבתו

ובא אל הדיק דומה עליון
 להחמיק סס בהסורט כמו
 שקבלתי ממו"ר וחסד"ב .
 סס עיקר הכוונה ונמילא
 כותק למטה :

כאוס ישראל בהמנוח הירר שבת ז"ל ס"ט דקיק
 קאוניץ :

בעזר נוסל חסדים טובים . נשלמי הליקטים והמכתבים . וכן יעזרנו אלהי הרוחות +
 להשרים גם הפי על פרקי אבות וחידושי הלכות :

פרקי אבות

בר ישראל יש להם ככר

ותקין . ונסתת עושי רצונו הם הענפים המסתעפים ממנו
 יתנדק וירוע כי הענפים נק' צמס שער כמו שער כותש הזו'
 צמסנה וזה רמז ושער רישיה כעומר נקי :

העולם הבא שני ועמך כלם
 צדיקים לעולם ירשו ארץ נצר
 מסעי מעשי ידי להתסאר :

משנה א
משה קבל תורה מסיני **כבר** אמרנו על שחי'
 ומסרה ליהושע

הלך
 רומז על הדבר הנוניא
 חס האדם לעו"ב והשכר
 הלפון ללדיקים לע"ל
 והיינו התורה והנוטת

אשר יעשה אותם האדם וחי בהם ולז"א שכל ישראל יש להם
 חלק לעולם הבא . ר"ל שכל א' מישראל יש לו תודור ושער
 כל אחד לפי מדרגתו וכל חד לפוס שיצוא דיליה בתורה ועבוד'
 וזה ישראל אחיות י"ש ר"ל רומז על ר"ל"א שערים של הור'
 כדוע ל"ש . וי"ש גימ' עמיד ורומז שזה השכר והעוה"ב
 הוא מדה נזתה כי עמד הוא לשון מדה והיינו ל"כ"א לפי
 עבודתו ולפי נעשה התורה והנוטת כן גודל שכרו כדליתא
 כל ליקן נכודו בתופתו של תנינו . ועיקר השכר הוא ההארה
 והקדושה צעננה ונה שהנורא יתנדק גמלי לשנוות ישראל
 גודל קדושתו בתורה ועבודה וכמ"כ לעו"ב זה השכר והקדושה
 הוא כפי עבודת האדם כפי הכנתו שומכן עליו לקבל האור
 והקדושה כ"ל וזה קול ה' צמס כמח של כל אחד . וזה
 אפי' יעשה אותם האדם וחי בהם שיעשה הנוטת והתור' והתפל'
 ע"י האופן עם גודל הכנתו וקדושתו בכדי שיוספע ויוושך
 אליו בעבודתו קדושת ח"ס צ"ה שהוא המי עליונים . וזה
 שזקן האר"י ז"ל לומר זמר האדרת והאמונה למי עליונים
 צמס . וביותר צמסות הספירה אז יתרבה הקדושה יותר .
 ונמלת ישתב"ח כדעו ח"י שנת וגם תספרו עולה י"ש קדו"ש
 ולזה לריך לקבל תעשיו מקודם לטוב על תסליו בתשוב' שלימי
 ולחן התעוהות וביותר עון קרי רח"ל . שמשפרו עולה י"ש
 סס דברים המוכים כי י"ש הם אחיות קדושות : וקרי' הוא
 תליתיות שקר וביותר זה התיקון הוא בימי הספירה כי עמיד
 ג"כ גימ' יש כ"ל ותחנקו תעשיו ונפרט צעון קרי ה"ל
 להפסס לטוב ל"ש אז יוכל לשרות עליו הקדושה ורמז נפלא
 לזה כי מילוי עמיד ע"ן ו"ס ר"י"ש עולה קדו"ש זה מלא
 העמיד . וזה והתקדושת והייחס קדושים כדליתא אדם ונקדש
 עליו תלמטה תעטו ונקדשין אותו ונלמעלה הרבה . ולז"א כל
 ישראל יש להם חלק בזה . שנאמר ועמך כלם לדיקים . כי
 יזוע כי לדיק נק' שומר הנרות וזה היה הנשאר גליון ליון
 הא לשון מליין שישראל מלוייכים בנות נרות קודש צמסומו
 ומלכא . וזה ניתן לכל ישראל בהמיל להם כל זכר רק מי
 שנים ח"ו צעון קרי רח"ל הוא מושך בעלמנו ולזה לריך
 לתקן אותו וזה יש לו חלק לעולם הבא בקדושה של נעלה כ"ל
 הר עשעי כי הנורא יתנדק הוא הליין הקדוש הילגל רבא

משנה ג
אנטיגנוס איש סוכו בו **פרס** היה לשון
 הוא ה"י אופר
 אל תהיו כעבדים המשמשין את
 הרב על מנת לקבל פרס בו ויהי
 מורא שמים עליכם :

אנטיגנוס
 הוא ה"י אופר
 אל תהיו כעבדים המשמשין את
 הרב על מנת לקבל פרס בו ויהי
 מורא שמים עליכם :
 הוא דבר נפרד מהעבוד'
 למנס העבודה לריך
 להיות על אופן שידבק עלמו בו ית' ממש בדביקות נמור .
 וזהו סכר מלוח מלוח הוא הדביקות בו ית' משל"כ בעבירה
 הוא עובד והולך ואינו דנוק בו ית' וזה צעלמו הוא השכר
 הגדול

בצבילי נכח העולם ורריך לחשוב שכל העולם תחלה חייב ומתלה זכאי עד שהוא יכריע את כל העולם לכף זכות .

א"י עשה לך רב . ר"ל כי לפעמים יפול במחשבת האדם
 חיות דבר הוראה לך ומה יעבוד את הסי' או חיות
 אהבה או יראה . והוא מה שסיגר לו הסי' במחשבתו שיעבדו
 בזה הדבר . ולפעמים האדם יסוג אחר ומחשבתו ולא יבט
 לזאת . לז"א עשה לך רב . ר"ל שמחשבתו דעתך כי זה הדבר
 אשר יורק הסי' לעשות ולעבדו בו ולא תסור אחר ומחשבתך
 וכו' שמיני שהקב"ה נק' רב . כמו שאנו מוכרין בברכי' הסוד'
 המלמד תורה לעמו ישראל וכו' ור"ל כי הוא ית"ש
 הוא מלמד לנו בכל עם ופעם תורה ודרכי' מוסר הישך לעבדו
 אורו כי זולתו אי אפשר שום מחשבה ופעם אחד היה זה
 עין כל כשנתן לנו את התורה על הר סיני . ועכ"ז נמש וילך
 אחרו האלה יולת ללמדנו חוקי תורתו וכו' שפול המחשבה
 זו במחשבת האדם אי יעבוד את הסי' בן המחשבה עלמה
 ואחר עוד וקנה לך חכר ור"ל כי יש אדם שיעבוד את הבורא
 ב"ה בן המחשבה לך תיכף בכלות העבודה יסורו הדברים
 מעד עיניו ויפסקו עלבו לז"א וקנה לך חכר . ר"ל שיחבר
 ומחשבתו ולבו באלה הדברים ולא ישכח אותם תמיד . וכו"ש
 המור לך פן תשכח כו' והרמב"ם ז"ל מש אדם בלא תעשה
 לך שיחשוב תמיד בכל עם שהקב"ה הוא מלמדו להועיל ונקרבו
 לעבודתו ית"ש . ויחשוב כמו שהוא עומד על הר סיני ושומע
 הדיבור מפי הגבורה ואנו מוכידין זאת ככ"ו וכו' בחרת וכו'
 וקרבנתו מלכנו וזכירה זו הוא תיע . ודבר זה היה אומר
 ר"י בן פראיי"ה וכשנו כן הוא שהיה תמיד טרם במחשבתו
 לעילא ומדבק מחשבתו בהסי' תמיד והו פרי"ת י"ה . והו
 מה דליחא בנפשו על הסי' שהיה יודע תלת תלה בעי' על גודל
 הפורח באויר ר"ל שהיה יודע תלת תלה בחי' הישך לעבוד את
 בוראו ולפרות במחשבתו לעילא ולדבק בעלמותו ית"ש במחשבתו
 הזכה . ולנסוף ומסיק דלא היה לו חלק בעוה"ב מפני שהיה
 חקר לו חיות עיניו ועי' נענש וכו' בכ"ן איש של קרם שהיו
 מנקשים כהונה גדולה וגדולי היו מובטחים בעלמם שיש להם
 על מה שיסמכו אלא שטעו בחיות עיניו ואחר והיו דן את כל
 האדם לכף זכות . הנה תלת את הוא מיותר . והכוונה בזה
 שכשיראה חיות עיניו מהעוה"ב או חיות עיניו ח"ו אי
 שפכיל ותבין כי לא על חנם בל לך זאת תחת עיניך אם לא
 ליקח תנוח חיות מוסר והיינו שיזכיר איש אולי עשה ג"כ
 בפעם אחר כזה או בחיות עיניו אחר הקרוב לזה כגון הא דכל
 הכועס כאלו עובד עי' ח"ו רח"ל כי הכל הוא בדי שמים .
 וישוד אז על חטאי וכן הוא הכל והיו דן את כל האדם לכף
 זכות כמו עם כל האדם . כדי שחזק לכף זכות שחשוב .
 והפשוט הוא כי לא ידעת את ילדו הרע . ואומר עוד ואל
 תדון את חבירך עד שתיגע למקומו אלו היה לך ח"ו הילת"ר
 של זה היית גרוע ממנו :

מסכה ז

נחאי הארבל' אומר הרחק משכן הדיין שאל יקח
 רע ואל תחבר לרשע ואל
 חת'אש מן הפורענית : לנפשו נדת העונה
 והספלות עד שהיה
 בלתי שפל וכבוד ולא יעבוד את השם יתגדך במוטבו שהוא כלה
 ונלמד לז"א הרחק משכן רע . ואל תחבר לרשע . שאף אסור
 לאדם להחזיק עליו ברשע :

מסכה ח

א"י ע"ד דאי' נבוי' שאלו על אחד מה נעשיו חניו ראו
 בשכינתו כי ודאי אינו מחבר א"ע רק בדדווי ליה והו
 הרחק משכן רע :

מסכה ט

א"י הרחק משכן רע . פי' שלא תהיה שכן רע למקום ב"ה

והיינו על מי שיש לו בהכ"כ צעירו ואין מתפלל בה כדליתא
 בנתי' ע"פ הוי על כל שכני הרעים :
א"י הרחק משכן רע . שלא ישטן עליך הרע דחו הילת"ר
 ואל תחבר לרשע . אף שהוא נקל מן הרע : ואל
 תתיילש מפני הפורענות . אם תחבר לומר האף שום רשע
 מ"ע ישטן בנפשו . ע"כ אל תתיילש מן הפורענות הנש עליו
 כי לא תמלא סאתו עדין :

מסכה ח

יהודה בן טבאי אומר אל תעש פירוש דוח המוכות את
 עצמך בעורכי הדיינין כו' העולם אל
 יהיו בעיניך כוכאים כשקבלו יאמר לפניהם הדברים
 עליהם את הדין : ודברי דינין דהיינו קך
 כמי' בתורה שז' אסור
 לעשות וכל הכולה ליעול יבא ויעול אל תעשה כן רק כשהיו
 הנעלי דינין עומדין לפניך יהיו צעיוך כרשעים וכשנפערים
 מלפניך יהיו כזכאין כשקבלו עליהם את הדין . ר"ל הדיוק זה
 המוכות את עם בני' לרין להמשיך עליהם שפע והאלה שיחזו
 בחסובה ולרין ליוסף וליעול בלב עם בני' ושיאמר להם דברי
 מוסר בהארה גדולה עד שדבריו יחזיר אותם למוטב ויחן להם
 לב בשר :

מסכה ט

שמעון בן שמש אומר הוי טרבה העדים בתי הדינה
 לחקור את העדים : רומז להעדים
 הידועים המפורסמים
 אותם שכבר קבלום תשע וישע"ו והן השמים והארץ שכוללי' כל
 העולמות והמלאכים והטובים והמוצרות וחס עדות לעולם שעל
 ידם בל השפעה לעולם . וכי' מתן הקב"ה ביד הלדיקים
 להיות עושים בהם כרונם כמד"ל והיה אם שמוע שמענו ותי
 ובתי וער ולכנס צעמו . הגם שמוז' הכוכבים אומרים דבול
 תלוי בזמן ולכל יש עם וידועים זמן המעור והגם וכו' ולא נתי
 סידור הנחבות העולם . עכ"ז הקב"ה לפה והצטו עד סוף כל
 הדורות וסידר כל אלו המערכות כפי הכנתו ע"ד שיהיו נמקיים
 ביד הלדיקים והכל תשנה ע"י פעולת הלדיקים והיינו ע"י
 המורה כאשר הם מוזיקים בתורה . וע"ז אמר הוי מרבה לחקר
 את אלו העדים כמו שפרשם בפי' וא"ו בנאמר חיקור דין .
 ואמר שהלדיקים יחקרו וידעו אלו העדים כל ההתחדשות שעתיד
 להתחדש ע"י העדים וימתיקו כל הדינים ויחפכו הכל לעונה
 והיינו שכי' הרמב"ן ז"ל שהם הנסים נסתרים ר"ל בשגם מאלה
 שהוא מוסרי העולם והקביעות מ"ע הוא נמוכר ביד עושי
 לזוט וע"י פעולתם יוכלו להפכו לעובה :

מסכה יב

הרל אומר כו' . אורה שלום היינו שנושה שלום בין
 אורה שלום ישראל לחזניהם שבשמים שומרים
 ומקרבן לתורה : אותם תמיד ומקרבן לעבודתו יתגן
 שמו :

מסכה יג

הוא היה אומר נדר ששא כו' הגה לכאורה כפל המלה
 ודרא מוסיף יסף . דנגד שנוא ודאשמוש
 ודאשתמש בתגא חלק : בתגא חדל ניכור . וי'ל
 דרומז בזה על האדם כשלומד
 תורה או מתפלל או חיות ונלוט שנושה שלא יעשה הדבר נענילו
 להגעת חיות שבר או מיראת חיות עוגש רק כל דבריו יהיו
 לש"ש הכל לכבודו ית"ש וע"ז הוזיר אותו הכתוב בחמור כי
 תשה ברעך משאת מלאוה ירנה שמתפלל לכונת חיות שבר
 והו כמו שנולה על המסכן לא תבא אל ביתו לעבדו עמוסו
 ר"ל זה האיש לא יבא אל בית המלך פנימה רק בתוך תעורר
 כו' . ואם איש עני הוא איש רומז על הצדיק שבזמן החובין
 נראה

הוא ענין כביכול לא תשכח בעצמו כי מלינו שהתקדש
 נמשכן עמו ואמר שריתין כ"י שלא ישכחו ולא יסקו ולא
 ישינו על זאת להחזיר העטרה ליושנה שתגלה ותראה עלינו
 מלכותו בקרוב וז"ל השב חשיב לו את העצוב ולזאת יברך
 וכן תהיה לזקק . ודלשתתם בתנא פ"י שמיש כחתי אחרות
 פ"י כי תנא הוא אחרים וכתר כמו שמינו שהתגורס הוא
 אחרים תלה"ק וזה נחישב מה דליתא בנ"י שריתין ח"ו
 למד נסקיין ומלכות דכתיבי בתורה ומשבו תם חד ומרועת
 בלך ע' ולבסוף חשיב פסוק ה' ימלך לעולם ועד ותורה אח"י
 לא חשיב תך דרישא כדכתיב וגם חן לא חמיקין הכי וגם מה
 שהקדש הרבנ"ן ז"ל דהתגורס שפ"פ ה' ימלך לעולם ועד חן
 חסון עם הפסוק שכתבו ימלך לשון עמיד ומהתגורס ומלכותו
 קמים והוא הוא חן נאמת הוא כי בודל ומלכותו בכל תשלה
 חן דהוא ר"ל אחרים שאין נראה כלל בודל מלכותו וזהו שפירט
 חן שפירט ברות קדשם מה שעתיד להיות שאין זה גולה שלימה
 ותורה ימלך דרונן על העמיד והוא ליתום הנשים וזהו מלכותו
 תהא נראה לעין כל . אצל המתגורס פ"י להאמת בודל ומלכותו
 קמים ובכל תשלה כי בודל חסן וזהו חסן שאין נראה והנה
 חסן השריט ד' פסוקי ומלכות ור"ל לבקר הפסוקים הנמשתי
 בלשון היה כגון ומרועת מלך ע' ולא ר"ל לבקר זה הפסוק
 ה' ימלך כ"י דהוא עמיד רק אח"כ שלא מלאו יותר קטור גס
 ה' אצל הקדש הוא כמו שכתוב בתורה הקדש קודם . וז"ל
 ודלשתתם בתנא פ"י . ר"ל שריתין האדם להשפיל על זה שיתראה
 מלכותו ותנשא לעיני כל ח"ו ולא דרך אחרים כי תנ"א הוא
 אחרים כ"ל . ואמר הכתוב כי ישבו אחים יחדיו רומן על
 נפשת ישראל . דהם אחים ורעים לנפשות ומה אחר מהם . ר"ל
 שנתקת מהם האחדות כמו שמינו שנים שני נחשב על שנתא
 חסן וכן חן לו . ר"ל שפר ללם מעליהם שאינם יכריעו שם
 בני חן פ"י לא תהיה אשת הית החולה לאיש זר יבנה יבא
 עליה ולקחה לו לאשה ויבנה . ר"ל לומר שיתראה שהגורל
 יתקם עליהם ולקחה לו לאשה . והיה הבכור אשר תלך ר"ל
 הדין והוא נקרא בן בכור שא"ל בני בכורי ישראל : יקום ע"ש
 חסון . ר"ל לומר שהדין כזה יקום ויעמוד נפרץ עליהם להיות
 ולא וכן חן לו . ר"ל שיקראו אחים ורעים לנפשות ומה שמו יתראה
 ומה לא יתחון האיש . הוא הנורא ית"ש דנק' איש כ"ל :
 לקחה את יבנתו . ועלתה יבנתו השערה ונבשה יבנתו ח"ו
 נשיני חוקים ותללה בעל מעל רבניו . בעל רומן על המלוכה
 נמ"א מה ישו פעונוך נבעלים . חן היא נהפך שאינה נראית
 נמ"א שיהא דרך אחרים וח"ו רוחה נגלות עליו דרך פנים :
 ומלכה נעל . ר"ל שתחלון זאת המדה ותראה להראות מלכותו
 לעין כל ושיכירו וידעו כל ימי תבל כי לו תכרע כל בך וכו'
 המלוכה : וירקה בפניו . דהנה האברבנאל פ"י שתדוק בהמנעל
 עמו והוא ער"י שתדוק ותקוין על מלכותו ית"ש שהיא נהפך
 וכן אחרים וח"ו יכריע בודל נגרותו ולומר לפניו קתיי ומלואם
 לו כרוך ואם חסן לו כל חללי דעלמא לא תנוח לו עד אשר
 חסון ירושלים ותסון מלכותך לעד . או וירקה בפניו . רומן
 על כנ"י שתתפלל לתקום ב"ה על זאת ולומר לפניו שכל
 מעשתי עו"ש וכל העולם איננו היה נעניי לכלום : וענתה
 ותורה ככה יעשה לאיש אשר לא יבנה את בית חסיו . ר"ל
 שחומר לפניו כמו שאנו כל מפלגו בך והכל בלא חשב לעיניו
 בן העמומי עושים לך ומשקיים עליך כביכול חן אתה משבו
 נענייהם ומה גם אם היו ביכולתם לעלות ולבקע הקרקע
 ולהאסם כך חן וכן המונע להם : וז"ל ככה יעשה לאיש הוא
 הנורא ב"ה ולומר כמו שאכתוב עשין בן יעשה לך וכל זאת
 אלה אשר לא יבנה את בית חסיו לכוון את בית חסיו ולהשיב
 לעיניו בתוכו בנהרה בימינו : ונק' שמו בישראל בית חסון
 העל שתיש את המדה והשיבו עלינו בחדר גאון עיון ותנשא

עלינו לעיני כל ח"ו וידע כל פעול כי אתה פעלתו . ובינתך
 לריך האדם להתעורר ע"י נעשרת ימי תשובה לאקמא שכיתתא
 ונעשרת כי ב"ת רומן נעשרת ימי תשובה ואמר אם חן ח"ו
 לו מה לו . כי הנה מלינו שהלל ה' לומר כמה דברי נשם
 ה' וכמו שהש"ס צעלנו לומר כן וירלה שפעשה כ"כ הפעלות
 עד שהש"י יודה לדברך ויאמר כן ודאי אם חן ח"ו לי ח"ו רומן
 על המלוכה כמד"א ח"ו חיות ואחיה עתלתי וח"י ארשא ולומר
 ח"ו הוא בעל היכולת כי בדי הכל ואמר אם חן ח"ו לי ח"ו
 לי כנ"ל ודאי :

משנה ד'

הוא היה אומר אם אין יבואר ע"ד הפשוט כי בודלי הדין
 אני לי מי לי . לריך להושיע לישראל ולהעלותם
 ולקרבם לעבודת הש"י ולעשותם כל
 החלוות . אך האדם צעלנו לריך ג"כ לישא בעול ולכוף עלמו
 כאינון ולשמוע מוסר ותוכחה הדין ולא להכניד לבנו כאכן
 כי אז לא יועיל לו . כאלמר הכתוב לא תראה את שור אחיך
 שהיא מדרגת שור שעושה נעשה נהמה . או שיו נדחיס
 והתעלות מהם . רק השב משיבם לאחיק לעבודת הש"י . ואם
 לא קרוב אחיק חליך ולא ידעתו דעת הוא התחברות . פ"י
 שאין אתה יכול לחברו אל הקדושה . ואשפתו אל מוך ביתך
 שתכסותו במתשבתך ולהתפלל עבורו . עד דרוש אחיק אותו .
 ר"ל עד שירחמו עלינו מן השמים . והשמות לו . וכן תעשה
 כ"י הקם תקים עמו . וכמו שפירש"י ז"ל שלא יאמר הואיל
 ועליך מלוה כ"י . לא כן הדבר רק שזה האדם צעלנו לריך
 שיהיה ג"כ סעד לדבר הזה ולהתחזק בעבודתו ית"ש ולא ילנק
 וז"ל התנא אם חן ח"ו לי ח"ו כשאיני צעלנו ח"ו
 מתחיק אותי בדבר הזה לא יועיל לי שום אדם בעולם :
 א"י אם אין לי מי לי . פ"י אם חן ח"ו לי ח"ו
 הנורא ית" . לי . כלומר שגם זה שאני עובדו גם זה
 הוא נחשו ית" הנושפי על ונתן בי כח ושכל לעבוד אותו .
 מי לי : ואם לא עכשיו ח"מי . לא כמו השוטים שמתחיים
 לעבודת הנורא עד אשר ימי זקנותם ואמר עשיית לרכייהם .
 ויש אשר יעזבו ימיהם בהכל וריק מהגלי חסון וקומיין עלמן
 על ימי הזקנה . כי בודלי אם ה' האדם יודע יוס קט' בודל
 ה' ומקיים זאת שבו יוס אחד כ"י בכל רלוט ומסקן . נמלא
 וכי נחמת שהיא נפוח נחשך הנורא שיאריך עוד ימיו . גלל
 כן יהא מחקר בעבודתו ית" חן זה כ"א כפי עונה ח"ו . וזהו
 משכיל לדוד . כשהיה דוד האולך ע"ה עובד את הנורא היה
 מתחבל בהמשכיל המשכיל כ"ז הוא הנורא ית" לומר שאין זה
 מלדו ומשכלו :

משנה טו

שמאי אומר עשה תורתך ירצה כי בודלי לריך האדם
 קבע : אומר מעט לקבוע עמים לתורה
 ועשה הרבה : ולעשותם עיקר עסקיו וחו
 קבע :
 א"י עשה תורתך קבע . שריתין האדם לראות שיעי לו
 חיה פעולה וחכמית לעבודת הנורא ית" מהלימוד שלמד
 ויקבע הדברים בלבו ולא יהיה כנשפה ולחון כי מה יועיל לו
 רוב הדברים והלימוד נחם לא יגיע לו מעט שום תועלת .
 וזהו אומר מעט ועשה הרבה . שהאמירה והדיבור יהיו מעט
 ועיקר כונתך יהי על העשי' שחברה . כי זה אינו כלום שילמוד
 האדם את התורה רק לריך להיות שהתורה תלמדו דרכי ה'
 והדרך אשר ילך בה כמו שאנו מנרכין המלמד תורה לעמו ישראל
 שהתורה תלמדת אותו :
 א"י עשה תורתך קבע . רומן על האדם כשלומד או מתפלל
 שיקבע הד"ת חסם למעלה ויקשרם למעלה נשרטם תחת
 קסא כגורו ית"ש . אומר מעט כ"י ר"ל חן שאמירתך זקק
 סעונק

העולם הוא דבר מועט אבל בעולם העליון הוא הרבה כי כמה אלפים עולמות ומתקנים אחר הדיבור שנועד כהוגן ועל דבר הזכיר :

א"י עשה תורתך קבע כשחלמוד או תחלל תראה שדיבורך יהי קבוע לנעלה אמור מעט ועשה הרבה שתאמר מעט בתפלה ואעפ"כ תעשה ותפעול הרבה למעלה :

והוי מקבל את כל האדם בסבר פנים יפות . ר"ל כל מה שיגיע אליך ממנו ית"ש הן חיזה וקריית תקבלם בזהבה ובחבה ובסגור פנים יפות :

א"י והוי מקבל את כל האדם בסבר פנים יפות . ר"ל הפירוש כי כל נשמה היא קשורה בשורשה כמד"א נדר מעשי בו כ"ל . ולזה יש נשמה ששה ושלושים כריתות כי לכל נשמה יש ל"ו נתינים שבה קשורה ומקשרת נשורם העליון וכשאלם עובר על כרת אחד רח"ל אזי נכרת מנשורם אחד לנעלה וכוונן כן בכל כרת ח"ו עד ח"ו כשעובר על כל הכריתות אז נכרת לגמרי רח"ל ועבר ונטל מן העולם ואין לו תקומה כלל לא נזה ולא נצח ועכ"ז יש מקום הנק' כ"י שנו כלולים כל נשמות עושי רעונו ונק' כל האדם . וז"ש התנא כשאתה עושה כן שתעשה תורתך קבע תזכה לקבל ולעשות החיות הקדוש וזה העולם הנק' כל אדם ומכללות נשמות עושי רעונו :

א"י עשה תורתך קבע . ע"ד דליתא בנסר יגירה קבען נפה ירלה עלך ר"ל לחון שבהם צרה הנורה ית"ש כל העולמות וקבען נפה האדם . ונחלה שכן הוא ודאי כשאלם מודד חיזה דיבורים הן בתורה או בתפלה ודאי מנענע כל העולמות וזה למשל כשאלת וראשה קשורה בחיזה וקום אחד ואם אוחז בראשה השני אז אין ספק שמונענע כל השלשלת עד מקום שקשורה אף אם היא רחוקה כמה פרסאות כן הדבר הזה וכ"ז לריך האדם לחשוב ולקבוע בלבו כי הוא בדיבורו מנענע כל העולמות . אמור מעט ועשה הרבה . ר"ל אף שהאמירה והדיבור שהוא מודד הוא מעט ר"ל דבר קטן בעלמא אעפ"כ עושה הרבה כנ"ל :

א"י אמור מעט . שתאמרתך יהי בנעט בהכנעה . וזה עשה הרבה ר"ל שתפעול ותעשה הרבה בדיבורך המעט :

מסנה שז ר"ג אומר עשה לך רב עשה לך רב ר"ל כשלימוד או והסתלק מן הספק :

הוא הנורה ית' שתלייר במחשבתך שהנורה ית' הוא לנגדך ומלתך להועיל . והסתלק מן הספק ר"ל שלא יהא לך זאת לפסק אללך רק תחשוב שזודאי הנורה ית' מניי אללך כי הוא לעילא מכל עלמין ותחת כל עלמין וצנו כל עלמין וליה אחר שנוי מנייה כלל . כי זה הוא עיקר עבודת הנורה ית' ללייר תמיד באמת ובחמים מליאות הנורה ית' בלי שום ספק כלל וכמו שהוא עומד בפני חבירו כי ודאי כן הוא . וזה הודאי שנו כן תהלכו . ר"ל שעיקר העבודה והתפלה חגי בודאי שנו שלייר תמיד בודאי שהש"ת לנגד עיניו ורואה בנעשיו וכפי גודל האמונה בזה כן תהלכו וכמו שגלינו בזהמנע"ה שאמר "ויברך דוד" את "יה ר"ת ודאי .

שנתחלה היה מלייר לפניו שזודאי מליאות הנורה ית' הוא בלי שום ספק . וכמו שמשמע"ה עלה בשם זה לרקיע שהיה מלייר תמיד לפניו זאת ועלה בנעלות עד רום רקיע . ועכ"פ אם הין זיכולתינו לעשות כזאת עכ"פ מלייר נגדנו מ"ש דהע"ה שויית ה' בו ששם הו"ה יהא תמיד מלייר לנגדנו אמיתות היותו שהוא הוא ומהוא כל היות ואנו אומרים הראנו ה' חסדך . ר"ל כן שהראנו ה' וזה חסדך שתשפיע לנו בחירותך לחשוב תמיד באמיתות היותך . וישעך תתן לנו . כי אתה ודאי קבורה ית' שושק צנו תמיד ומשחוקק עלינו תמיד . אך

אנו מתפללין "ישעך תתן לנו . לשון סוכה כמו ואל קין וגו' לא עשה שחמך בלצננו שגם אנו נשחוקק אליך להסתך בלל כנסיך :

ואל תרבה לעשר אצרות עשר הוא יראה כי עשר הוא"י והיא יראה ואמר שלא תהא יראתך כדבר מלאווד אך תחשוב בדעתך ובשכלך על כל הטיבות שצפה עמך כל ימך על האדמה וגודל חוקמו ונולכותו ית' וזה בודאי תירא מלפניו כי הדיך לא תירא מפני מלך גדול וטרא שאין כמותו :

א"י עשה לך רב והסתלק מן הספק . ר"ל שיטעור חסד עליו אף מן ספק כיטעור ענינה : א"י והסתלק מן הספק ספק הוא לשון חסד והן הוא לשון המנחה שופקין בנפשים . וירמוז כי לריך האדם לדבק ולחבר עלמו כ"כ בהנורה ית' בתורה ובתפלה עד שיהא מופשט מהגשמי' כל עיקר ומקולקל מזה העולם וכמ"ש בשי"ש א"ה סי' א' שויית ה' לנגדי זה כלל גדול בתורה וזהו הסתלק שיהא מקולקל מן העולם מן הספק ש"י מן הקיטוק והחיסור והדניקות צו ית"ש :

א"י עשה לך רב בו . שנאמת לריך האדם לחוק את לבו בעבודת הש"י כל מה דאפשר ולעלות בנעלי' ולא יבש אל מראהו לנענור שלא יתשל בעבודתו ית' וז"ל עשה לך רב הוא לשון גדולה כמו רב לבס בני לוי שלריך האדם לנגדיל את עלמו בענין זה לחיות תמיד ומסוף והלך בעבודת הש"י ולא להתנדל ח"ו בעבודתו כי בודאי לריך לעבוד את בוראו בעטות וטפלות כי הכל מואתו ית' אשר נתן לו הכח לנעשה זו רק לך מה שזכרנו שלריך שלא ישפיל ח"ש לגמרי לנעט בעבודתו ית' כי לכל אדם יש לו חלק וקיום בתורת ה' והתיקון תאלה לו לחק :

ואל תרבה לעשר אצרות . עיבור היא יראה כנ"ל שלריך האדם לירא מהנורה ית' שנגדך שלא מלאווד ושמייעה רק לריך לבחון ולהסתבון תחלה גודל רוממותו ית' ושחור מכה"כ וזה תהיה יראה על בניו ובכ"ל ית' בזה"ק על ענין שמיח עינים בשי"ש שלריך האדם כ"כ להסתבון בדעיוניו שהנורה ית' מכה"כ ולעילא מכל עלמין והוא כנקודה זעירה בו' עד שלא יוכל לפנות עיניו מליאות הנורה עליו (חסד) : ולכן לריך ליחד עמו קום התפלה ולבחון בעלמו בלא יוכל לעמוד לפני הנורה ית' תשם פנ"ש לדבר עמו ואלו יתפלל :

מסנה יז שמעון בנו אומר כל הוא מפרס דברי ר"ג חניו שאמר ישי בו' ולא והסתלק מן הספק ותי . מצאתי לגוף טוב ואמר לא מלאתי לגוף טוב משחוקק משתיקה . ר"ל שידבק האדם ח"ש כ"כ בהנורה ית' בדניקות גדול עד שיחטטל בנליאותו וישאר הגוף שחוק כאלם כמנ"ה האמונא אלה לך חדרון ר"ל כשהייתי בנעלות אלה שנשארתי ונבלתי כח ופסם לדבר אז יכולתי לדבר לך בפני הנורה ית' ואמר בפני יראה בדברו ע"י הדניקות והתשוקה להנורה ית' וזה נרמו בשי"ש שחוק כך עלה בנחשתי כשהאדם עולה בנחשנה לנעלה ומדבק עליו בהשי"ת נשאר הגוף עושח כאלם הוא וכנ"ל :

ולא המדרש עיקר אלא בראש המעשה . כנ"ל שלריך האדם לקבוע דבריו לנעלה שששם שאל"כ אז ח"ו וכל המנהג דברים ונביא חסא מאותן הדיבורים שמשליך מפיו בלי טוהג בלי דחי' ורמינו לא פירח לעילא והן משורעות ע"ש האין תחת השמים והן נעשים ח"ו כקליפות והוא המסך התנדיל צנו לבין קונו :

א"י כל המרבה דברים מביא האם . עדי"ש לא חתך את פיך לחטיא את בשרך רומז על נשר הקודם והוא הנורה הנענור . כי ע"י הדברים נעלים גורם רעה רח"ל וגם עלה הוא לשון דיבור וכשמקלקל דיבוריו ומקלקל גם הכרית רח"ל .

מסנה ב ר"ג בנו אומר כל הוא מפרס דברי ר"ג חניו שאמר ישי בו' ולא והסתלק מן הספק ותי . מצאתי לגוף טוב ואמר לא מלאתי לגוף טוב משחוקק משתיקה . ר"ל שידבק האדם ח"ש כ"כ בהנורה ית' בדניקות גדול עד שיחטטל בנליאותו וישאר הגוף שחוק כאלם כמנ"ה האמונא אלה לך חדרון ר"ל כשהייתי בנעלות אלה שנשארתי ונבלתי כח ופסם לדבר אז יכולתי לדבר לך בפני הנורה ית' ואמר בפני יראה בדברו ע"י הדניקות והתשוקה להנורה ית' וזה נרמו בשי"ש שחוק כך עלה בנחשתי כשהאדם עולה בנחשנה לנעלה ומדבק עליו בהשי"ת נשאר הגוף עושח כאלם הוא וכנ"ל :

ולא המדרש עיקר אלא בראש המעשה . כנ"ל שלריך האדם לקבוע דבריו לנעלה שששם שאל"כ אז ח"ו וכל המנהג דברים ונביא חסא מאותן הדיבורים שמשליך מפיו בלי טוהג בלי דחי' ורמינו לא פירח לעילא והן משורעות ע"ש האין תחת השמים והן נעשים ח"ו כקליפות והוא המסך התנדיל צנו לבין קונו :

א"י כל המרבה דברים מביא האם . עדי"ש לא חתך את פיך לחטיא את בשרך רומז על נשר הקודם והוא הנורה הנענור . כי ע"י הדברים נעלים גורם רעה רח"ל וגם עלה הוא לשון דיבור וכשמקלקל דיבוריו ומקלקל גם הכרית רח"ל .

מסנה זז ר"ג אומר עשה לך רב עשה לך רב ר"ל כשלימוד או והסתלק מן הספק :

הוא הנורה ית' שתלייר במחשבתך שהנורה ית' הוא לנגדך ומלתך להועיל . והסתלק מן הספק ר"ל שלא יהא לך זאת לפסק אללך רק תחשוב שזודאי הנורה ית' מניי אללך כי הוא לעילא מכל עלמין ותחת כל עלמין וצנו כל עלמין וליה אחר שנוי מנייה כלל . כי זה הוא עיקר עבודת הנורה ית' ללייר תמיד באמת ובחמים מליאות הנורה ית' בלי שום ספק כלל וכמו שהוא עומד בפני חבירו כי ודאי כן הוא . וזה הודאי שנו כן תהלכו . ר"ל שעיקר העבודה והתפלה חגי בודאי שנו שלייר תמיד בודאי שהש"ת לנגד עיניו ורואה בנעשיו וכפי גודל האמונה בזה כן תהלכו וכמו שגלינו בזהמנע"ה שאמר "ויברך דוד" את "יה ר"ת ודאי .

שנתחלה היה מלייר לפניו שזודאי מליאות הנורה ית' הוא בלי שום ספק . וכמו שמשמע"ה עלה בשם זה לרקיע שהיה מלייר תמיד לפניו זאת ועלה בנעלות עד רום רקיע . ועכ"פ אם הין זיכולתינו לעשות כזאת עכ"פ מלייר נגדנו מ"ש דהע"ה שויית ה' בו ששם הו"ה יהא תמיד מלייר לנגדנו אמיתות היותו שהוא הוא ומהוא כל היות ואנו אומרים הראנו ה' חסדך . ר"ל כן שהראנו ה' וזה חסדך שתשפיע לנו בחירותך לחשוב תמיד באמיתות היותך . וישעך תתן לנו . כי אתה ודאי קבורה ית' שושק צנו תמיד ומשחוקק עלינו תמיד . אך

מסנה שז ר"ג אומר עשה לך רב עשה לך רב ר"ל כשלימוד או והסתלק מן הספק :

הוא הנורה ית' שתלייר במחשבתך שהנורה ית' הוא לנגדך ומלתך להועיל . והסתלק מן הספק ר"ל שלא יהא לך זאת לפסק אללך רק תחשוב שזודאי הנורה ית' מניי אללך כי הוא לעילא מכל עלמין ותחת כל עלמין וצנו כל עלמין וליה אחר שנוי מנייה כלל . כי זה הוא עיקר עבודת הנורה ית' ללייר תמיד באמת ובחמים מליאות הנורה ית' בלי שום ספק כלל וכמו שהוא עומד בפני חבירו כי ודאי כן הוא . וזה הודאי שנו כן תהלכו . ר"ל שעיקר העבודה והתפלה חגי בודאי שנו שלייר תמיד בודאי שהש"ת לנגד עיניו ורואה בנעשיו וכפי גודל האמונה בזה כן תהלכו וכמו שגלינו בזהמנע"ה שאמר "ויברך דוד" את "יה ר"ת ודאי .

שנתחלה היה מלייר לפניו שזודאי מליאות הנורה ית' הוא בלי שום ספק . וכמו שמשמע"ה עלה בשם זה לרקיע שהיה מלייר תמיד לפניו זאת ועלה בנעלות עד רום רקיע . ועכ"פ אם הין זיכולתינו לעשות כזאת עכ"פ מלייר נגדנו מ"ש דהע"ה שויית ה' בו ששם הו"ה יהא תמיד מלייר לנגדנו אמיתות היותו שהוא הוא ומהוא כל היות ואנו אומרים הראנו ה' חסדך . ר"ל כן שהראנו ה' וזה חסדך שתשפיע לנו בחירותך לחשוב תמיד באמיתות היותך . וישעך תתן לנו . כי אתה ודאי קבורה ית' שושק צנו תמיד ומשחוקק עלינו תמיד . אך

מסנה שז ר"ג אומר עשה לך רב עשה לך רב ר"ל כשלימוד או והסתלק מן הספק :

הוא הנורה ית' שתלייר במחשבתך שהנורה ית' הוא לנגדך ומלתך להועיל . והסתלק מן הספק ר"ל שלא יהא לך זאת לפסק אללך רק תחשוב שזודאי הנורה ית' מניי אללך כי הוא לעילא מכל עלמין ותחת כל עלמין וצנו כל עלמין וליה אחר שנוי מנייה כלל . כי זה הוא עיקר עבודת הנורה ית' ללייר תמיד באמת ובחמים מליאות הנורה ית' בלי שום ספק כלל וכמו שהוא עומד בפני חבירו כי ודאי כן הוא . וזה הודאי שנו כן תהלכו . ר"ל שעיקר העבודה והתפלה חגי בודאי שנו שלייר תמיד בודאי שהש"ת לנגד עיניו ורואה בנעשיו וכפי גודל האמונה בזה כן תהלכו וכמו שגלינו בזהמנע"ה שאמר "ויברך דוד" את "יה ר"ת ודאי .

שנתחלה היה מלייר לפניו שזודאי מליאות הנורה ית' הוא בלי שום ספק . וכמו שמשמע"ה עלה בשם זה לרקיע שהיה מלייר תמיד לפניו זאת ועלה בנעלות עד רום רקיע . ועכ"פ אם הין זיכולתינו לעשות כזאת עכ"פ מלייר נגדנו מ"ש דהע"ה שויית ה' בו ששם הו"ה יהא תמיד מלייר לנגדנו אמיתות היותו שהוא הוא ומהוא כל היות ואנו אומרים הראנו ה' חסדך . ר"ל כן שהראנו ה' וזה חסדך שתשפיע לנו בחירותך לחשוב תמיד באמיתות היותך . וישעך תתן לנו . כי אתה ודאי קבורה ית' שושק צנו תמיד ומשחוקק עלינו תמיד . אך

מסנה שז ר"ג אומר עשה לך רב עשה לך רב ר"ל כשלימוד או והסתלק מן הספק :

הוא הנורה ית' שתלייר במחשבתך שהנורה ית' הוא לנגדך ומלתך להועיל . והסתלק מן הספק ר"ל שלא יהא לך זאת לפסק אללך רק תחשוב שזודאי הנורה ית' מניי אללך כי הוא לעילא מכל עלמין ותחת כל עלמין וצנו כל עלמין וליה אחר שנוי מנייה כלל . כי זה הוא עיקר עבודת הנורה ית' ללייר תמיד באמת ובחמים מליאות הנורה ית' בלי שום ספק כלל וכמו שהוא עומד בפני חבירו כי ודאי כן הוא . וזה הודאי שנו כן תהלכו . ר"ל שעיקר העבודה והתפלה חגי בודאי שנו שלייר תמיד בודאי שהש"ת לנגד עיניו ורואה בנעשיו וכפי גודל האמונה בזה כן תהלכו וכמו שגלינו בזהמנע"ה שאמר "ויברך דוד" את "יה ר"ת ודאי .

כי אם האדם יתמוז הדיבורים שיצדק על נדו ואחר כך יסתכל
 בזה יראה שיצדק מעצמו וזכרתי כי גדול מאוד הוא דברים
 נכונים כי לא ישוב אל לבו לשבוע עליהם כי דברים בעלמא הם
 וכל זה אמר דוד המלך ע"ה עון עקבי יסובני רחמי על העבירי
 הקדושים שאלו הם בעקביו ולא ישוב אל לבו לשבוע עליהם הם יומר
 הקדושים והשאר עבירות שבצדק הם ומצדדים אותו ואין
 מניחים אותו לעבוד את זוראו :

בעזר ראש וראשון . נשלם ספר ראשון .

פרק שני

אומר איזו הוא דרך סירוש שעושה תפארת
 ישירה שיבור לו האד' לעושה
 כל שהיא תפארת לעושה ית"ש בתורה ותפלה ועי"ו
 ותפארת וכו' . משפיע תפארת לעול' התחתון
 לכחי חסו ותפארת לו מן

האדם . פי' שהעולם התחתון עם האדם הגדוק הזה צוה
 המעלה להם השפעתו הג' . לכאורה אינו מדוקדק דומה
 התחיל לדבר בלשון נסתר סיפור לו האדם ולצדק אחר לנכח
 והוא זכיר . אך דהפנין הוא כך כי ידוע שלא נק' רבי רבינו
 הקדוש לגדול לדקתו שהיה מופתם ומודל זה העולם התחתון
 כלל . כי קדוש הוא לשון פרישה עד שקודם מיתו הגביה ידו
 ואמר שמיניו לא היה נכונה מעוה"ז אפי' באלו קטנה כך
 היה תמיד מקושר בעולמות העליונים ולא היה יכול לדבר עם
 העולם לנכח ומודל התדבקות בהש"ת רק היה מדבר בעדו
 ונשם שומעין מניחא . כמו שגלינו בנמלה על אחר שהיה דורש
 בשוק העליון פי' בעולם העליון וטליחו היה מונח בשוק התחתון
 שיהיה טליחו הוא הגוף היה מונח בעולם התחתון . ומלאו
 ונח כרוך עליו סירוש מוחות התדבקות גופו אל העוונות בלחור
 למינים תוכחה ונסר נמשך אליו ג"כ מוחות הרהורים רעים
 אל העוונות וזה נמשך שחותן התחבבות והרהורים הן מסי'א
 ומחשבות הכתם שבו העולם השפל . ולזה התחיל רבינו הק'
 התחלה להיות מדבר בעדו בנסתרי . ובשארית ותפארת לו מן
 האדם הייטי ככ"ל שמשפיע ומניב לנדיהם אז נחית ונעט
 מדניו והעולם תעלה מקדושתו עד שצאו לנכח ואז דיבר
 עמוס לנכח :

מסנה ג

ר' בנו של ר"י הנשיא ר"ל פי' כתיב הכז מ"א
 אומר יפה ת"ת עם נספרו כ"א על פסוק
 דא שיגיעת שניהם משכח' ויעש כן האהרן כו' ופירש"י
 עין כו' שזכות אבותם מניד שבוט טלף שינה ע"ש :
 מסייעתם . ותוכן דבריו שהלדיק האושלם
 בעדרגתו לדין לקשר עצמו
 נקשר אחד ביחוד גמור בהנראה ית' ובגנ"י להשפיע להם כל טוב
 לחייו שנידו . וזה יפה ת"ת . הוא עבודת הש"י ודביקותו בו
 ית' עם ר"ה רוחו על ככ"י כמד"א ואחם תהיו לי ארץ חסד
 ר"ל נסחיה מדבק עצמו גם בגנ"י להשפיע להם כל טוב וגם
 להשתטם למעב' לעבודת הש"י ור"ה חם מעשה האוירה מקשה
 את עד ירכה עד פרחתו ג' . והעולם מקשין שאין זה נקומו
 אל עקב זה אך לפי הרגו שאמרתו הוא מכוון . והייט שהלדיק
 ית' להדבק בגלגלם ישראל ואף בפושעי ישראל לגלתי ידח מוננו
 את זה רוחו עד ירכה עד פרחתו ר"ל מלאם ועד סוף עד שכל
 הישטת התחתונה וכדל' בנדרשים מקש"ה רוחו על ארבעה
 היים שנתקשה משה רבינו ע"ה בהם . מ' מנרה קש מ' קל
 מ' מ' לים ה' ה' חודש ולאו כאמר שהק' רוחו לשרלים
 מ' הק"ף הוא רוח קוקף כפני אדם ורוחו לדי' כתי' ישראל ית'

הם לדיקים גמורים הם כמורה יאירו תמיד למעלה ויש שהם
 נמשקל ציטוני . ויש שהם מחדשין עליון בכל פעם לעלות
 ונשומתאן ויש שהם רשעים גמורים רח"ל כתי' שרלים ואעפ"כ
 כולם נתקשה אחת הוא ויחוד גמור ולכולם יהיה מתיקן א"י .
 ונשה נתקשה בזה הארץ ית' המתיקן הזה לוח כתיב כן עשה
 את האוירה . ונחלקו בו חכמי ישראל יש אומרים הקנים
 עשאו בעלמו ר"ל כי צודאי דבר זה אין שום צד"י יוכל להשיג
 ולתקן זאת כ"א הש"י בעלמו יתקן כל אלה ובעלמו רוחו למד"א
 עלם מעלמי ובשר מצברי רוחו על ככ"י שהם עלם מעלמי
 כביכול ונלק חלום ומעל והארץ יסול דבר ארצה ח"ו . וצודאי
 יתקן הכל א"י . כל אשר בשם עשוי רלונו יכונה אך אותן
 שאינן מנשמת כללות עשוי רלונו כלל לא יתקנו לעד . למשל
 למלכה שכל היוכל מנופה והלדניס מנופה (חסר כאן צ' ג'
 סיבות) אכל יש חילוק אותן לפרטים שדליק נשומתאם כשנשפחה
 נשומתאם לריכא לתחתן אותן ולהשליכם למימין . וזה שיניעת
 שיהיה משכחה עון שאם לא ילנה הדריק לדבק עצמו בכללות
 ישראל הייטי ופניו (חסר ככ"ל) רשע ישראל נמלא גורם ח"ו
 קיטרבו למעלה וגם עליו יקטרבו על איזה עון משא"כ כשמדבק
 בכללות אז נשכחה העין וזה כל תורה שאין עמה מלאכה מלאכה
 ריח מלאו כ"ל האר"ץ הייטי כשמדבק עצמו ונתקשר העולם הכל
 יחד אז ממשך הקדושה והאלהות לכל בלי עולם וממלא כל
 הארץ כבודו ית"ש משא"כ כשאינו חסדן בזה גורם עון ככ"ל רק
 ל"ל בעטה ימירה ולחשוב שהוא הגרוע מכולן ואז יוכל להעלות
 ואחר שזכות אבותם מסייעתם כמנהגו כספר תניא בדיבורים כי
 כל איש ישראל יש לו שורש הקדושה מה שהשישו אבות העולם
 הם אברהם יצחק ויעקב צדק ישראל והיא האהבה המוסתרת
 בלב כל ישראל לנשור נפשו על קדושת שמו אף הדיקנים שגם
 זה שאנו אומ' אלהי אברהם וכו' הוא האלהות וקדושה
 שהשישו לנו אבותינו עד סוף הדורות אשם שמוגדל המומרות
 היל"ה"ר ממשך האור הקדושה היא נמלא צודאי יוכל הכל לתקן
 ולהזור לשורשו הקדוש :

מסנה ג

הוא והירין ברשות שאין מקרבין רשות רוחו על ר"ת
 לו לאדם אלא לצורך הילולא משפוק
 עצמן וכו' ואין עומדין לו לאדם מ' ק' ו' י' ת'
 בשעת דחקו : שבעה נשות . וגם
 אוחיות ושר"ם הוא

רש"ת רוחו על הנלוכה ושר"ת רוחו על העצרה שערך
 העצרה לריכא להיות להמליך את הנראה ית' על כל העולם
 וישתמוז לזכיו כל הצדושים כו' ואף בתפלה שמתפלל על איזה
 דבר דהייט רפואה או פרנסה וכדומה עיקר כוונתו יהיה לתקן
 ולפעול זאת למעלה בשורשו כי צודאי כן כאשר יתקן לאדם
 איזה דבר שצריך להתפלל עליו הוא לנעבור משא"י אשר פגם
 למעלה בשורש הליטור העליון בנלוכה שמים עד שמיניע חסרתון
 והפגם מוהילא גם אליו ולכך לדין להתפלל ע"ו בעיקר כוונתו
 לתקן זאת למעלה בנפשו לתשלום הנלוכה וגם שיומליך את
 הנראה בכל דבר אשר יספיע לו ואשר ימלא את חסרתו שאין
 מקרבין לו לאדם אלא כשמתפלל לנורך עצמן ר"ל לנורך עולמות
 העליונים ככ"ל ואז ואין עומדין לו לאדם בשעת דחקו ר"ל ואין
 רוחו על האין סוף ב"ה עומד לו בשעת דחקו למלאות
 משאלותיו ג"כ כאשר עיקר כוונתו לש"ם משא"כ כשעיקר
 כוונתו לנורך עצמו אז לא נזהרה נכחה ואין עומדין לו בשעת
 דחקו ממש :

מסנה ד

הוא היה אומר עשה רצונו שיעשה רלונו הייטי הטוב
 ברצונך כרי שיעשה שיספיע לך לא יס' לך כאז
 רצונך כרצונו בשל רצונך . המוכרח ליתן לבנו אף שאינו
 משגי

הוא ית'
 ר' בנו של ר"י הנשיא ר"ל פי' כתיב הכז מ"א
 אומר יפה ת"ת עם נספרו כ"א על פסוק
 דא שיגיעת שניהם משכח' ויעש כן האהרן כו' ופירש"י
 עין כו' שזכות אבותם מניד שבוט טלף שינה ע"ש :
 מסייעתם . ותוכן דבריו שהלדיק האושלם
 בעדרגתו לדין לקשר עצמו
 נקשר אחד ביחוד גמור בהנראה ית' ובגנ"י להשפיע להם כל טוב
 לחייו שנידו . וזה יפה ת"ת . הוא עבודת הש"י ודביקותו בו
 ית' עם ר"ה רוחו על ככ"י כמד"א ואחם תהיו לי ארץ חסד
 ר"ל נסחיה מדבק עצמו גם בגנ"י להשפיע להם כל טוב וגם
 להשתטם למעב' לעבודת הש"י ור"ה חם מעשה האוירה מקשה
 את עד ירכה עד פרחתו ג' . והעולם מקשין שאין זה נקומו
 אל עקב זה אך לפי הרגו שאמרתו הוא מכוון . והייט שהלדיק
 ית' להדבק בגלגלם ישראל ואף בפושעי ישראל לגלתי ידח מוננו
 את זה רוחו עד ירכה עד פרחתו ר"ל מלאם ועד סוף עד שכל
 הישטת התחתונה וכדל' בנדרשים מקש"ה רוחו על ארבעה
 היים שנתקשה משה רבינו ע"ה בהם . מ' מנרה קש מ' קל
 מ' מ' לים ה' ה' חודש ולאו כאמר שהק' רוחו לשרלים
 מ' הק"ף הוא רוח קוקף כפני אדם ורוחו לדי' כתי' ישראל ית'

פסני רצונו כדי שיבטל עושה רצונו רק צלונו הטוב
 רצון אהיים פסני רצונך : יתן לך וצמחה רבה שמדך
 הטוב להטיב גם רצונו שיעש'
 לזיך . שיעשה לך רצון שמלכה תמיד לעשות מה שהיא רצונו
 ית"ש דהיינו התורה והעבודה . בטל לזיך כו' היינו כשיבטל
 לך איזה דבר ועון לעשות מה שהוא נגד רצונו ית"ש חבטל
 לזיך מפני רצונו או בטל לזיך ר"ל כי הש"ת נתן הבחירה
 ורצון לאדם לעשות כאשר ירצה אם טוב ואם להיפך והוא
 לזיזן הרצות שכרו כמדוע וא"כ כשיבטל לאדם איזה דבר מה שה'
 נגד רצונו ית' ויזרי חקפו עליו צלונו שיעשה אותו ויטל רצונו
 ויאחר לפניו ית"ש רצש"ע הרניו ויבטל רצונו לזיזן אי אש"י
 זו ולא נשכרו רק (חסר נ"י או נ"י חינוך) לזיך ואז הש"ת
 יבטל צלונו רצון אהיים שהם כחות המשיחים (חסר כני"ל)
 וגם יבטל רצון אהיים הם המצוות עכו"ם ורצונם בניזירתם
 על ישראל כמו פירעה והזון שהוא כנגד רצונו ית"ש הגם שהכל
 הוא מוננו ית"ש ונדרונו הטוב להוכיח את ישראל מ"מ הם לא
 עשו כ"ז כדי לקיים רצון הש"ת אדרבה הם קובנים שהם
 עושים כ"ז צלונו ועיקר כוונתם הוא על קוב"ה ושיכונתם
 ועל התורה ועל העבודה ולכן בעבור זה הש"ת יבטל רצונם
 ונזירתם שגורמים על עושי רצונו ויפר עמלם ויקלבל המצוות
 ויהם קרן עושי רצונו .

מסנה ז

הוא היה אוטר . מרבה תורה מרבה תורה ונרבה חיי'
 מרבה חיים . מרבה מרבה חיי' רצוני התורה
 ישיבה מרבה חכמה . מרבה הוא על ידי שדורש נעמי
 עצה מרבה תבונה מרבה צדקה המור' ופירוש' ורמזיה
 מרבה שלום קנה שם טוב וכו' . שזו הוא שנת התורה
 והרצוני כתיב צדקה
 היא אשת חיל עטרת נעלה שהתורה שנתנה מתעשרת בתורה
 שנע"פ ועי"ז מרבה חיים דהיינו שהנורא ית"ש מוסיף חיות
 צו התורה שמוסיף כי התורה נעלמותה כמו שהיא אלול היא
 נשנית (חסר ב"ת) נא אור החיות שהנורא ית"ש מלגוס בתוכה
 וזוה החיות נא לכל העולם כי העולם נברא עם התורה
 כולל כל דבר שנעולם תלוי בתורה ומזנה שופע החיות :

מרבה

מרבה ישיבה מרבה חכמה . הסיפוך והמרבה נסמורה
 הגיל רק שמייטצ דעתו ומחשבתו תמיד בעבודת הנורא
 ית' אז מרבה חכמה :
 מרבה ישיבה מרבה חכמה . רצונו על הדריק האומר
 ד"ת נפני ההזון שכל מה שמתים דעתם ומחשבתם אל הדריק
 לשמוע ד"ת מפיו כמו כן צא השפעת התורה אל הדריק והדבר
 אשר יאמר אליהם דדיה ירווך ככל עת מה הדד הזה כל זמן
 שהחיטוק מתעמת צו מוניה טעם כן הד"ת כל מה שנכפפים
 אליו ומתנרים מתעבתם אל מחשבת הדריק אזי כמו כך צא
 ההשפעה יתירה מתעבת הדריק וכתי"ש פי' הכי חכמות בחון
 תרונה חכמות רצונו על שני חכמות שמתחברים חכמת ההזון
 עם חכמת הדריק אזי בחון תרונה :
 חקר חכמים המאחר

מרבה

מרבה עצה מרבה תבונה . ענה רצונו על הדריק כדליתא
 בזה"ק על פסוק לא תשחית את ענה וכוון צוה שאל
 יאמר האדם מה תועלת בידי לשמוע דברי הדריק ומסקרו כלום
 הוא יודע די מחסורו אשר יחסר לי לתלמות חסרוני ולהשיבני
 דבר לעיני לא כן הוא רק שעי' המוסרים והתוכחות שהלדי'
 דובר עי"ז יבוע אליו הרהורי תשובה ויסקרו נדוע ועלליהם
 וישונו עליהם . נמלא עי' ההתחברות הדריק במחשבותיהם
 ויכל להודיע מחסורם חף בכללם ועד"ז אומר הד"ת בפניהם
 דרך כלל ואם קשטים יפולץ סלע שמתחלק למה גיליוני וכו"א
 יעמעו

ואי יוכל למנוח מרצונו לכפשו ויזללות חסרונו ומצוקתו אשר
 יחסר לו בעיניו וזה מרבה ענה מרבה תבונה תורה הוא ונזין
 דבר מתוך דבר ר"ל נגמם שאינם שואלין לו נפשים מ"מ היא
 מצד חסרונו מתוך מחשבותם :
 מרבה צדקה מרבה שרם . השפוט הוא כאשר שתינו
 לדקה לעניים עושין שלום ציטו לצדן הש"ת שלא
 יחרעם עליו ית"ש כמד"א או יחזיק צמזו יעשה שלום לי :

מ"י שעי' הדקה שאלדם עושה ונעורר הדקה למעלה
 שהנורא ית"ש יוכל לתחנך אל הכני' ולהשפיע להם
 טובו ג"כ בדרכי דקה ולא יכול לזא שום ערעור וקפדון
 בהשפעה לנעורר שהיא בדרכי דקה ומסד לא בדרכי שבר וליה
 לזיך האדם לעורר הדקה למעלה וכומו שביארתי הכתוב
 ונדרקה חכונני נמלא צוה גורם היחוד צין קוב"ה ושיכונתיה חז'
 שלום אוחיות ש"ם ל"ו ש"ם רצונו על השם אלדני' ול"ו רצונו
 על הדריק כמדוע ועשה היחוד ציניהם וזהו קנה שם טוב קנה
 לעלמו כי הנורא ית"ש ליה ליה שם ידוע רק כשנברא עליו
 קרא לעלמו (חסר) והשם אלדני' מושתק עם הכני' שהם
 נושאים אדמותו עליהם הגם שהיא ית"ש וישל כלל חיליו
 בקליפין מ"מ הם נעלמותם כופרים צו ית"ש ולאן נושאים
 עליהם אדמותו רק הכני' וזהו קנה שם טוב כשהאדם קונה
 השם טוב דהיינו שנושא אדמותו על עלמו . קונה לעלמו כניויל
 לעלמות היותו ית"ש והוא המוליד את הנורא ית"ש נעולם חז'
 בוף ונרית מסנין חד כי טוב חיקרי צרות כמדוע :

קנה

קנה לו ד"ת קנה לו חיי העולם הבא . ר"ל העומד
 הוא השפעה ששופע תמיד מאחר ית"ש עליו חיי'
 העומד רצונו לחיות זו השפעה כמו החיטוק כשחיה חכם
 ומתענג צו האז והאז ביתן לו איזה דבר עי' המענו שנתה
 נלבו מתענגו ננו החכם כולל עיקר החיות מזה המזני' הוא
 המענו שהיה לו לזכו . כמו כן הנורא ית"ש עי' המענו
 והשפעה שמתענג כניויל נשמת ישראל ומשפיע להם כל טוב
 כולל חיות ההשפעה הוא מענו ית"ש . וכשקנה ד"ת קנה
 לאחר החיות של העומד (חסר ב"ת) הנורא ית"ש שופעם
 עליו :

מסנה ח

ריביו הוא היה אוטר אם נדרקם צוה האומר אחי
 למרת תורה הרבה לא יחזיק טובה וחלי
 אל תחזיק טובה לעצמך : נתינת טעם נדבר כי לכך
 טלרת אדרבה טובה נמורה
 היא שהטיבו הש"ת להשלים פעלו אשר לדבר זה נפעל ונברא
 כי נני יתן לקיים כל המוטל עליו לקיים אשר גלל כן טלנו
 אלא דה"פ דרצונו שאל יחזיק הטובה היא התורה שלמד לעלמו
 רק ילמוד לאחרים ג"כ וכו"א כי לכך טלרת ר"ל כי זה העול'
 הוא דוגמת עולמות העליונים שהם מקבלים זה מזה ומשפיע'
 זה לזה כמד"א ומקבלין דמ"ד כך נעוה"ז לזיך כ"א לקבל
 מתנבירו זה שלמד ישפיע וילמוד לאחרים וזה רצונו הכתוב
 חסם ל"י עי' מ"י יולד ר"ת ללמוד על מנת ללמד :

חמשה תלמידים היה לו לריביו כו' ר"א בן הורקנס
 בור סיד שאינו מאבד טפה הוא עיר דליתא כי
 בכל יום ויום יורדין מ"מ טיפין לג"ע ושם מקבלין הנגזלים
 ולזה היו מ"מ נביאים והסיורין יורדין לכל העולמות התחתוני'
 וזהו יורד בכל יום וזהו התחדש צמזו בכל יום תמיד תעשה
 נרלשית התחדש עורה על אלו מ"מ טיפין הגיל והן הגה
 השפיעת קדושות ח"ך לעבוד את הנורא ית"ש והן הן הכתוב'
 סמוכרים נשים שיואלין בכל יום טובו ננים טובנים ויש אשר
 יעמעו

הוא ררך טוב' שירבק בה להביט
 האדם . העולם . ע"ד שפי' תורי
 הרב ע"א ז"ל בספרו ע"פ
 לא יחל דברו . אבל אחרים ונחמין לו . ר"ל זה הדין הוא
 בלא יחל שאינו יולא לחולין . כי הוא דנוק תמיד במחשבתו
 בהנורא ית' רק אחרים נחמין לו . ר"ל עושים אותו חולין בין
 נחמת שלדין לידד ומודרתו להגטרטות והנה יש חילוק בין
 דרך לאורח כי האורח הוא נוסילה קלה' ולפעמים אשר לא
 ילכו בה . אבל הדרך הוא רחב ורגילות לילך בו תמיד ורבים
 בוקעים בו . ונודחי היו לו כמה תלמידים כמו שגליטו ע"ה'
 דורש בלבו של היכל . ואף על זה יש ג"כ רמז שהיה דורש
 ומחפץ שלא יאמר בזהו"ק . כי לל הוא בלשון אשכנזי' שטיין
 והמחפץ שלא יאמר שום שטן ומקצרב מיו שימרב ההיכל . אבל
 אלו המחשבה היו גדולים ואנשי מעשה ותמיד היו דבוקים
 למעלה ואמר להם לאו ומודגמתם לראות בהגטרטות העולם :
 רבי אלעזר אומר עין טובה . הנה ע"ד הפשוט הוא . כי
 שמה עיני עונה בשל חנינו ולא יהיה לר עין . כי
 זה יהא חיו מלד הכפירה כי אם יחשבו הא ס שהכל מלאו
 ית' לא יקבל לשום דבר בשל חנינו כי ה' נח לו ודאי כנון
 הוא הדבר . רק אם לא יחשוב זאת ויחשוב שמהכנון הוא
 סיהא הכל שלו וכופר בנה שס"י נתן לו . ולזה אמר עין
 טובה :

רבי יהושע ב"ח אשרי יודרתו . ירנה ע"ד דלימתא בזהרר
 חשה כי תזריע וירלה זכר . חים אנו ואינו תיראו בנה
 ספקים האם לאכ הנה בהיות כי לדין האדם לקדם עלונו
 בשבת חנינו בכל עיני קדושות וגם האשה שלא יהיה כוונת'
 רק להוליד בנים לעבודתו ית"ש בני שום מחשבת פגול חיו
 שבוון רק להנאמו ועושה הטפל עיקר חיה יהיה כמו ילדי
 יעשים חיו ר"ל וכונו שאמר דוד מלכא קדישא ע"ה סן בעון
 חללתי ובחטתי ויחמתי אחי . משל ע"ד לוי שאמר את הולך
 ודלי עושה כל החמלות להעמיד לולך עבדים ומשמים כך
 את האדם לא יהיה טונתו רק כדי להעמיד למו"ה תקב"ה
 עבדים ומשמים בעבודתו ית"ש ולזה הקדים בפקוק האשה
 למה כי אכל האשה היא מידוש טפי לכנון מחשבתא בלתי לר'
 לבנו בני מערכת ומחשבת חיו להנאמה ולו"ה אשרי יולדתו
 ר"ל שהי' קדוש מרחם שום אמו קדשה וכונה לאת בשעת
 חנינו שהיה לה סן לעבודתו ית' והיחה הרתו נקדושה :

רבי יוסי הבהן חסיד . ע"ד שכתוב חיה חסיד המחמד
 עם קונו .
 רבי שמעון בן נתנאר ירא חטא ר"ל כי יש ג"ח אשר
 יראים לחטוא מפני העונש הנניע להם . אבל הוא לא
 קום ירא משום דבר בעולם רק וון החטא בענינו שהיה מונעו
 מעונש בוראו באחריו ח"ך הולכ לחטוא יוד בוראי אשר יוכח"כ
 לית אחר פניו מיניה ומה גם שלא יאמר ח"י בדברי ח"י עוד
 ומה שגמלא בפירש"י בחומש על פסוק ולא תעמא את הארץ
 אשר ח"י סוכן בחוכה כי ח"י ח"י סוכן בחוך ג"י ופירש"י ז"ל
 שלא תשיבו אחי בעונתה ונודחי סן הוא כשישים האדם על
 לו לוי מעמא בחטאי אשר יחטא כניכול הוא מעמא להס"י
 כאשר הוא סוכן בחוכה ח"ך בעונתה נודחי מעילא לא יחטא :
 רבי אלעזר בן ערך בשעין המחנבר . שהיה תמיד מחנבר
 לעבודתו ית"ש ועלה תמיד ומודרתה למדרגה עד ליעלה
 סה"כ הולכאים סהן עומדין תמיד על מעמדן וקיוום .
 מדיח ונחתי לך מהלכים בין העומדים האלה . הם שגליטו
 שם העולמות העליונים לפעמים ומעלים . כ"ז הוא ג"כ ע"י
 הדין המחמור שגוד את הש"י לנטיה . ועידי עברו במעלה
 דין סהן בעולמות העליונים ועלה ג"כ את העולמות בדרך
 הטוב ור"ל . כי כל העולמות ע"י זה עולם הטפל הם קיימים
 ונטי' נטי' רזאל . על שונה שם השיעור קונה כניכול אכל
 אורח ית"ש . וכחכ כחכא דרישא הוא ששים רבוא פסקאות
 גוד ששים רבוא נשמות ישראל אשר הם קיימים לעולם ולא
 יגד אתה מהס . והכחך הוא ששמות ישראל ותחייים לו
 ית"ש . ובה הוא ששים רבוא פסקאות כי מיניה וניה הוא

רבי יוסי הבהן חסיד . ע"ד שכתוב חיה חסיד המחמד
 עם קונו .
 רבי שמעון בן נתנאר ירא חטא ר"ל כי יש ג"ח אשר
 יראים לחטוא מפני העונש הנניע להם . אבל הוא לא
 קום ירא משום דבר בעולם רק וון החטא בענינו שהיה מונעו
 מעונש בוראו באחריו ח"ך הולכ לחטוא יוד בוראי אשר יוכח"כ
 לית אחר פניו מיניה ומה גם שלא יאמר ח"י בדברי ח"י עוד
 ומה שגמלא בפירש"י בחומש על פסוק ולא תעמא את הארץ
 אשר ח"י סוכן בחוכה כי ח"י ח"י סוכן בחוך ג"י ופירש"י ז"ל
 שלא תשיבו אחי בעונתה ונודחי סן הוא כשישים האדם על
 לו לוי מעמא בחטאי אשר יחטא כניכול הוא מעמא להס"י
 כאשר הוא סוכן בחוכה ח"ך בעונתה נודחי מעילא לא יחטא :
 רבי אלעזר בן ערך בשעין המחנבר . שהיה תמיד מחנבר
 לעבודתו ית"ש ועלה תמיד ומודרתה למדרגה עד ליעלה
 סה"כ הולכאים סהן עומדין תמיד על מעמדן וקיוום .
 מדיח ונחתי לך מהלכים בין העומדים האלה . הם שגליטו
 שם העולמות העליונים לפעמים ומעלים . כ"ז הוא ג"כ ע"י
 הדין המחמור שגוד את הש"י לנטיה . ועידי עברו במעלה
 דין סהן בעולמות העליונים ועלה ג"כ את העולמות בדרך
 הטוב ור"ל . כי כל העולמות ע"י זה עולם הטפל הם קיימים
 ונטי' נטי' רזאל . על שונה שם השיעור קונה כניכול אכל
 אורח ית"ש . וכחכ כחכא דרישא הוא ששים רבוא פסקאות
 גוד ששים רבוא נשמות ישראל אשר הם קיימים לעולם ולא
 יגד אתה מהס . והכחך הוא ששמות ישראל ותחייים לו
 ית"ש . ובה הוא ששים רבוא פסקאות כי מיניה וניה הוא

רבי יוסי הבהן חסיד . ע"ד שכתוב חיה חסיד המחמד
 עם קונו .
 רבי שמעון בן נתנאר ירא חטא ר"ל כי יש ג"ח אשר
 יראים לחטוא מפני העונש הנניע להם . אבל הוא לא
 קום ירא משום דבר בעולם רק וון החטא בענינו שהיה מונעו
 מעונש בוראו באחריו ח"ך הולכ לחטוא יוד בוראי אשר יוכח"כ
 לית אחר פניו מיניה ומה גם שלא יאמר ח"י בדברי ח"י עוד
 ומה שגמלא בפירש"י בחומש על פסוק ולא תעמא את הארץ
 אשר ח"י סוכן בחוכה כי ח"י ח"י סוכן בחוך ג"י ופירש"י ז"ל
 שלא תשיבו אחי בעונתה ונודחי סן הוא כשישים האדם על
 לו לוי מעמא בחטאי אשר יחטא כניכול הוא מעמא להס"י
 כאשר הוא סוכן בחוכה ח"ך בעונתה נודחי מעילא לא יחטא :
 רבי אלעזר בן ערך בשעין המחנבר . שהיה תמיד מחנבר
 לעבודתו ית"ש ועלה תמיד ומודרתה למדרגה עד ליעלה
 סה"כ הולכאים סהן עומדין תמיד על מעמדן וקיוום .
 מדיח ונחתי לך מהלכים בין העומדים האלה . הם שגליטו
 שם העולמות העליונים לפעמים ומעלים . כ"ז הוא ג"כ ע"י
 הדין המחמור שגוד את הש"י לנטיה . ועידי עברו במעלה
 דין סהן בעולמות העליונים ועלה ג"כ את העולמות בדרך
 הטוב ור"ל . כי כל העולמות ע"י זה עולם הטפל הם קיימים
 ונטי' נטי' רזאל . על שונה שם השיעור קונה כניכול אכל
 אורח ית"ש . וכחכ כחכא דרישא הוא ששים רבוא פסקאות
 גוד ששים רבוא נשמות ישראל אשר הם קיימים לעולם ולא
 יגד אתה מהס . והכחך הוא ששמות ישראל ותחייים לו
 ית"ש . ובה הוא ששים רבוא פסקאות כי מיניה וניה הוא

רבי יוסי הבהן חסיד . ע"ד שכתוב חיה חסיד המחמד
 עם קונו .

רבי יוסי הבהן חסיד . ע"ד שכתוב חיה חסיד המחמד
 עם קונו .
 רבי שמעון בן נתנאר ירא חטא ר"ל כי יש ג"ח אשר
 יראים לחטוא מפני העונש הנניע להם . אבל הוא לא
 קום ירא משום דבר בעולם רק וון החטא בענינו שהיה מונעו
 מעונש בוראו באחריו ח"ך הולכ לחטוא יוד בוראי אשר יוכח"כ
 לית אחר פניו מיניה ומה גם שלא יאמר ח"י בדברי ח"י עוד
 ומה שגמלא בפירש"י בחומש על פסוק ולא תעמא את הארץ
 אשר ח"י סוכן בחוכה כי ח"י ח"י סוכן בחוך ג"י ופירש"י ז"ל
 שלא תשיבו אחי בעונתה ונודחי סן הוא כשישים האדם על
 לו לוי מעמא בחטאי אשר יחטא כניכול הוא מעמא להס"י
 כאשר הוא סוכן בחוכה ח"ך בעונתה נודחי מעילא לא יחטא :
 רבי אלעזר בן ערך בשעין המחנבר . שהיה תמיד מחנבר
 לעבודתו ית"ש ועלה תמיד ומודרתה למדרגה עד ליעלה
 סה"כ הולכאים סהן עומדין תמיד על מעמדן וקיוום .
 מדיח ונחתי לך מהלכים בין העומדים האלה . הם שגליטו
 שם העולמות העליונים לפעמים ומעלים . כ"ז הוא ג"כ ע"י
 הדין המחמור שגוד את הש"י לנטיה . ועידי עברו במעלה
 דין סהן בעולמות העליונים ועלה ג"כ את העולמות בדרך
 הטוב ור"ל . כי כל העולמות ע"י זה עולם הטפל הם קיימים
 ונטי' נטי' רזאל . על שונה שם השיעור קונה כניכול אכל
 אורח ית"ש . וכחכ כחכא דרישא הוא ששים רבוא פסקאות
 גוד ששים רבוא נשמות ישראל אשר הם קיימים לעולם ולא
 יגד אתה מהס . והכחך הוא ששמות ישראל ותחייים לו
 ית"ש . ובה הוא ששים רבוא פסקאות כי מיניה וניה הוא

רבי יוסי הבהן חסיד . ע"ד שכתוב חיה חסיד המחמד
 עם קונו .

רבי יוסי הבהן חסיד . ע"ד שכתוב חיה חסיד המחמד
 עם קונו .

שכן רע ג"כ הסיפור ונעזב ונכלל זה הוא ג"כ מי שאינו
 בא לנהנה כהתפלל כע"ל הוא על כל שכיני העמים כדליתא
 בגמ' והוא שירחיק ונלהיות שכן רע לנאקים ג"כ ר"ש אומר הנה
 וליטו משלם אחד הנה וכן האדם כלוה וכן הנאקים ע"ד שכתב
 האור החיים ע"פ ויחש עניויתו בפקדון כו' ויועיל מעל
 גה' כי הנה הנלה הוא בעדים ומי שנה צע"פ בלא עדים
 נודאי נשוי ליה להשי"ת לעד - והנה זה שנכתב ויועיל בשחי'
 בתורה שאינו משלם לו ובהשי"ת איך שהוא משקר זו והוא עד
 והנה הוא כלוה וכן הנאקים שא"ל ליה רשע ולא יסלם ודיק
 חונן ונותן וגם הוא עד"ש התנא המנהג פתוחה כו' הרולה
 ללות כו' והנה כי השי"ת נותן חיותו וכחו לצניי אדם
 וזו כל העולם וכן הרואי לשלם לו בזה דאפשר אבל זה הרשע
 אינו משלם - ואעפ"י לדיקו של עולם חונן ונותן כי הוא יכול
 לקבל חובו בצ"ח זמן שיראה :

ושנה י

הם אמרו שלשה דברים כי אם יהיה נוח לכעוס
 רא"א יהי כבוד חברך אז לא יכדוהו - א"י
 חביב עליך כשלך ואל תהי יהי כבוד חברך כו' כמו
 נוח לכעוס כו' :
 שאמרנו לעיל חדר טוב הוא
 השי"ת ואמר שיחא כבודו
 חניב עליך כשל ענוך וכדאי בגמרא שנכתבו תלמודים לרי"א
 לבקרו אחר להם יהי נורא שמים עליכם כמורא צ"ו אמרו
 ליה ותו לא א"ל וכו' : ואל תהי נוח לכעוס הענין הוא כי
 הלדיקים נהייתם מודבקים בהשי"ת בראותם ענין אלהים ויוספלי'
 וסועלים מרקדין בהיכלו ואומרים ליה אלהים - אז תצטר כו'
 אם נצטב ונגדל רלער שיש להם לפעמים יחילו להתרעם
 ונאמר ליה נרע תכל העכו"מ שיהיה שמים ושקמים וזה
 הרענות דנעכנא - וז"ל אל תהי נוח לכעוס ר"ל שלא תהא
 נוח לדבר זה לעשות כן בכל זמן - רק בהיותך מדובק זו
 יח"ש וכמו דאי' בזה"ק ע"פ וילן שם כי בא השמש ופי' שם
 לשון תלונה כי בא השמש - המורכן הדומה ללינה - ושם יום
 אחד לפני ויחשך - פי' הרע הקדוש וזה' לוי ילחק בדרך
 הלנה כי הכעס הוא דומה לניחה כי הנשמה יולאת מנוח ואמר
 ושם יום אחד כו' - קודם שאתה כועס התורה ותשוב כי בזה
 אתה נוח - ונדאי כשימורה וקודם שזכ לא יכעוס :

והוי מתחמם כנגד אורן של חכמים והוי זחיר בגחלתן
 שלא תכוה - הנה כמו האש יש זו אור שהוא
 השלמה אשר הוא נראה לעינים ויש זו גחלים אשר אינן
 נזערות ולפעמים ידמה ג"כ שכן עיונות ונחמה האפר שעליהן
 ובאמת יש בהן עוד אש ונכונה כך הלדיקים יש בהן אור הנראה
 לעינים שהם צוערין תמיד בתפלתן - ואף כשפוסקין ומתפללים
 נשארו כמו גחלת אש - ולפעמים ידמה לעולם שבה אורו
 נאשר שהוא עוסק עם העולם ומדבר דיבורים כדיבורי העולם -
 ובאמת בפניויותו יש זו אש כמו הנחלת אשר היא נכוסה נאפר
 ונואל האדם הבקיל יליד ומעשה הלדיק לעסוק ג"כ בדברים
 בטלים ולדבר דברים בטלים בחושבו להיות ג"כ כוהו -
 ובאמת אינו כן כי הלדיק אף שמדבר איזה דיבורים הוא
 נוחמה שחכמה ה' נוערת זו ונריך להוליא הדיבור בפיו - וזה
 השוטה יעשה ג"כ כוהו וזה הכל ונעשה הטוב אשר הלדיק
 עושה שלומד ונתפלל זה לא ילמוד לז"א והוי מתחמם כנגד
 אורן של חכמים כנגד אורן ר"ל הוא האור הנראה לעינים
 לכל ויהי שהלדיק לומד ונתפלל ולכו נוער תמיד לעבודת השי"ת
 זאח תלמוד מנוח - והוי זחיר בגחלתן שלא תכוה - ר"ל זאח
 הנועשה שהלדיק עושה לפעמים צרכי עולם לא תלמוד מנוח -
 כי הוא כמו גחלת אשר אין האור נראה זו מתחין רק ונפני'
 ויכול להיות שיתלכז האור ונפנים וילא לחון ואמר וכל
 דקדיקס כחלי אש - הוא עד"ש שיחא חולין של ת"ח לריכין

לימוד - ר"ל אפי' נשיחא חולין שלהם הם מיתדים בזה
 יתודים גדולים ועמוקים - ומתקנים בהם עולמות עליונים -
 וא"כ איך אתה יכול ללמוד מהם זה הדבר לעשות כמעשים
 רק למוד מהם האור שלהם - הוא התורה והתפלה כמו שהם
 ומתפללים ואז ייטיב לך -

ושנה ג

רבי שמעון אומר הוי זחיר נראה לפסם ע"ד שאתה
 בק"ש ובתפלה :
 צרכני"א כשעוהו אדם
 נתפלה לריך לזיח צ"י דברי'
 א' שלא יתשוב שראוי אני לעשות בקשתי רק ללפות לבקש
 עליון שיפשה עמו חסד חסם כוונת משי"ת ע"ה ואתה אל ה'
 אין חיון אלא לשון ומתת חסם והני לריך לדעת שהגורל צ"ה
 וב"ש יכול נודאי לעזור לו ולא להסתפק חיו - והני שלא לשון
 בטחוט רק זו לצד וינלעדו אין עוד עזר - וע"ז תקני שכל
 צרכות הראשונות שנתפלה בצרכה הראשונה גועל חסדי' עושים
 להודות שאין לאדם צוועשיו טעונים - ובצרכה השניה תחית
 ומים סונוך נופלים ורופא חולים ומתיר אסורים להאמין תחית
 כל יכול - ובצרכה שלישית אתה קדוש כו' וקדושים בכל יום
 יהללוך קלה - קדושים נק' העולמות העליונים הם יהללוך קלה
 כי הכל מודים שצבועדו אין וילך גואל ומושיע - ובקטן זה
 מפרש הת"ח הוי זחיר בק"ש ובתפלה - כי בק"ש מוציא שתי
 בחינות תאלו השלשה ונחתי חסד ארלכס בעתו - שיש ביה כח
 לעשות הכל הותרו לכם וגו' ועלר השמים וגו' וכשאין חיו נותן
 מטר לא תוכלו להושע ע"י אחר והכתיבה הני לא נרמו נק"ש
 ועז"א התנא וכשאתה מתפלל אל תעש תפלתך - קני"ע שהיו
 ומלשון קניעות וחוב - אלא רחמים ותחנונים לפני המקום והי'
 הנכונה ה' שנאמר כי חנון ורחום הוא חנון הוא מלשון
 ומתת חסם - ויחא על הרעה כי כשהאדם עושה תשובה ומתחמם
 על ונעשיו הרעים ונוקבל עליו שלא לעשות עוד רע רק טוב
 הוא גורם שהק"ה ג"כ מתחמם על הרעה אף שנגזר כבר הוא
 ונצטל איתו ועושה חסד עמו - ואל תהי רשע בפני ענוך -
 לומר האין אני יכול לעורר מדת החסד ואני מלא פשעים וטעני'
 הלא נאמר עם חסדי תתחמד - אל תחזיק עליך כך כי כתי'
 שהאדם הוא מזונו לחסדו ועובר על פשע - כך מעורר להעלה
 מדת החסד לנצל כל הנזרות שהיה מזונו לנצל שהנזרה צ"ה
 נוהג עמו מדה נזורה כוונת לני טשא עון למוי שיעור על
 פשע :

ושנה י"ד

רבי אליעזר אומר הוי תחלה נכאר הפסוקים ויהי
 שקוד ללמוד תורה :
 דבר ה' אלי לאמר
 ויה אתה רואה ירמיתו ואומר
 ונקל שקד וגו' - לכאורה יש לדקדק מיה שאל לו והלא הראה לו
 ונקל שקד נודאי רואה אותו אלא כך א"ל ויה אתה רואה שקד
 אתה רונה לילך בניחאך - ויאמר אלי ונקל שקד את
 רואה רונו לכ"א יום מ"ז בתמוז עד תשעה באב כמו שהתקיים
 גדלים צב"א יום והם ימים שפלים ומאוד והתחלות והסופות
 ומתבררין לאדם ונאים לו הרפורים רעים ויאמר ה' אלי
 היטבת לראות כי שוקד א אני על דברי לעשותו - הדיבור הוא
 חובלי כי עיקר העולמה לפנות לדבריו לכל אשר יותה משום זה
 יכונה הנה' בשם דיבור ואמר לו כי שוקד אג"י על דברי פי'
 העולמה שלי כי אלא להיות להם לעזר ולקסוד לגשא העולמה
 ולעשותו כי ציונים האלו לריך כל אדם לעשות הכנה על הנועדי'
 הבאים לפונה ולננות העולכות שמים ומחם ולכך יש ג' ימים
 מת"ב עד ר"ה - ונר"ה עד יום"כ י' ימים - ונר"ה"כ עד סוכות
 ד' ימים ויום א של סוכות כתיב צולקתחם לכס ציום הראשון
 הרי נוד"א רמו לשם ארנ"י ועל ימים אלו נאמר כל רודפי'
 השיגור בין המלרים - פי' כל רודפי י"ה השיגור כי הנזרה
 יק'

הוא לך נתינת כי מ' יש סכר יותר מזה שזכה לעמוד לפניו
 יחזק וללמוד תורתו הקדושה . חלל צעירנו או רואים כמה
 שרים גדולים ומצויין ממון הרבה להיות להם אלוה שירות
 לשרת את פני המלך כגון להלנים אלוה או שחר דברים חלל
 הסכר הנזון לך נותן לך נתינת מין המענוג הזה שזכה
 להשגיג בו : ונאמן הוא בעל מלאכתך כו' . מ' הנראה צ"ח
 שהוא הנעל ומלאכה שאחה עושה כי הוא הנותן לך כח לעשות
 חיל . שיעלם לך סכר פעולתך כאילו פעולתך ממש כמ' יש לך
 ה' המסד כי אחת תשלם לאדם כמעשהו כאילו הוא מעשהו ממש
 ודע שנתן סכרן כו' . מירוש אף שבעולם הזה לא יעולם
 ללדיק שום סכר דע שכולו שומר לעולם הנא כי כשהנראה
 יודע שלא יזיק להלדיק ששגיל כך לא ירום לנו צודאי הוא
 נותן לו מידות צדוק' והקדק קיימת לעוה"ב . ולא הלדיק
 רואה הנראה ששגור יזיק לו בעולם הזה וגו' הסכר לעוה"ב :

בעור צור ישענו נשלם סרק שני

פרה שרישו

משנה א
 עקביא בן מהרלאל אומר יש לדקדק כמה חזר ואמר
 הסתכל בשלשה מאין באה מעשה סרוח'
 דברים ואין אתה בא לירי' תיה יוכל לומר דע מאין באה
 עבירה . דע מאין באה כו' : ומעשה סרוחה וכן כולם ועוד
 יש לדקדק על מלה דע
 שלכאורה הוא מיותר שכבר הסתכל ואמר הסתכל ומירי' המפרש'
 שאין הסתכלות שייך חלל בדבר נשני כגון מאין באה ולכן אחת
 הולך שזה האדם יכול לראות צעיריו . חלל על לפני מי אחת
 עמיד לימן דין ומשון אין שייך לשון הסתכלות . לכך אמר
 דע . כך מירשו המפרשים מלה דע . וגרסה עוד ליישב שאלת
 דע קאי על מאין באה דסוויך ליה . בהקדים הסקוק מי יודע
 רוח בני אדם העול' היא לעול' ורוח הבהמה הירודת היא
 לנשמה וגו' . כי באדם יש בו רוח היא הנשמה שהיא חלק אלה
 מומעל . ויש בו רוח הבהמה הוא הגוף הירודת לנשמה כי המיתא
 הוא בגוף . חלל הנשמה הקדושה בודאי אינה הולכת למקום
 רמה ותולעה רק היא עולה לעולה אל מקורה למיים נלחיות .
 והתחל אחר דבריו בברי' אפי' . נגד הנשמה אחר דע מאין באה
 כי נגד הנשמה אין שייך לשון הסתכל ולדיך אחת לדעת בעין
 שכלך שהנשמה באה נחתה כסא הכבוד מנקום שנקרא ח"ן .
 ולאן אחת הולך שהנשמה מורכבה בגוף . ולדיך לדעת למה
 הרביז הקב"ה הנשמה שהיא חלק אלה מומעל אל הגוף הנשני
 ונתי' בעולם השפל היה שהוא מלא תאוה ומאודות כדי שהנשמה
 תתבצר על התאוה ומאודות כדי שיעבור את ה' וגוה יהיה
 יותר מעט . כמ' צדוק' שהעולם הזה נק' טיש סיון שבו
 נדוקים לעומין ולשם השליך גילוק ולדיך אדם ללקט אותם
 ולהעלותם . כמשל לאחר שפיר אנשים טובות אל האשפה וטופת
 וזה לבנו ללקט אותם ולנקותם מן הטופת בודאי יותר שבו
 לוקט ומנקא אותם בודאי יותר מקבל סכר עשה . ויוכל אדם
 להבין שבעולם הזה נתינת שפלותו יוכל אדם להשיג מעלות
 גדולות ובודאי כך יש ימים נשמה שהם שפלים דהיינו בין
 המלדים יוכל אדם יותר להעלות יותר נייטות ויותר אנשים
 טובות ומרגליות יוכל ללקט בהם ולהעלותם . ומה שיוכל אדם
 לתקן בנ"ב שהוא שפלותו אינו יכול לתקן בשמות תורה וכן
 להיסק כי מרגליות יתנו של אדם ובכל יום ויום לדיך אדם לעשות
 תיקונים שמתן עליו דבר יום ביומו ומה שיוכל לתקן ביום זה
 לא יוכל לתקן ליותר כי לתת לדיך לעשות תיקונים אחרים
 וללקוט אנשים טובות ומרגליות וזהו שגא' ולקטו דבר יום ביומו
 דייקא . ומתאמר המוסק לעשין לדגיש בלשון לא לבס ברתשא
 לנשין

מנה שו
 וי' מרסון אומר היום קצר מ' ע"י שהיום קצר והמלאכה
 והמלאכה מרוב והפועל' מרובה נתינת זה הסכר
 צעיר והשכר הרבה ובעל הרבה רוחק :
 כגון אלו הימים שנין המלכים
 הם נק' ימים קלרים בעולם
 והמלאכה ומרובה . ומלאכה אומיות ח"ל ג"ל כ"ל ה"אדן .
 ממש לעולם כשהשר בדרך אזי יכול לראו אליו בתפורה מועט
 ומשלים עללים . מ' בזה העולם שהוא מלא תאוה ומאודות
 מלכות וביניעה רבה בא אדם פעולת שמים . שזה העולם
 קרא עולם העש' כמ' צדוק' . הירודת בננים ננים הוא
 מלוק נות מ' שהיא יושבת בזה העולם שהוא מלא זבל ודברים
 גמיי' : מרגלים . הם הולכים והנקשים לקולך שמקשיבים
 לקול של בני' ואח"כ נגשים לומר שירה לפני מתייה הקב"ה .
 נתינת שהוא מלא זבל לשיכך הקב"ה נתינת לתשלחן של בני'
 משל יותר מה שמוכלין העדה . יותר מוילי'ה פירות ולכך
 נתינת בניני' שכיניה שהוא שוכן גם בזה העולם . ונתינת זה
 הסכר הרבה . ובעל הבית רוחק . כי בודאי מ' שהוא וכוונה
 נשם וטיי' רבנו בודאי לוקט יעשה תשובה צ"ב ע"י פורעניות
 ביצ' חז' עליו . וזהו ובעל הבית רוחק מוטע שחשפה תשובה
 בעוד לא נעשה כך י' ה' .

משנה זו
 הוא היה אומר לא עליך מ' כי וזה שדרשו אחר
 כו' אם לשרת תורה הנכב' וה' התנועיש כו'
 וזה נותנין לך שכר הרבה אין זה חלל כשהתנועיש אינו
 נאמן הוא בעל מלאכתך כו' יכול להרבות . חלל אם יוכל
 להרבות אינו יולא ירי חובתו
 צנוע כמ' מעשה שהביא
 ע"י ונה לעולה . נתינת לו שכר הרבה . שהסכר הניתן לך

לגושן ולגושן ביוםא דא לא לבג ביומא דא . וכל זה לדין לתקן
 צדקה וצדקה לא כקלת האנוני עם שאינרים שלא
 יוכלו להתפלל בין המלאכים ויודאי הנה כסילים ולבג כל עם
 רק לדין להתחוק עלנו צדקה וצדקה ביומי שבין
 המלאכים שהם יוני תשובה . שני צדקה וצדקה ביומי
 שביקש ומה רבינו ע"ה רחמים על ישראל כמ"ש צדקה שנו'
 האנוני לא הניח מקום אחד צדקה שלא התגולל צו לבקש
 עליהם רחמים . עד שנאמר לו ב"ה אלול פסל לך . ובפרקי
 דר"א כתיב שנתתן מ' יום חזר עליהם להחזירם בתשובה ולבארה
 נראה שהם ודרשים חלוקים . אבל צדקה נראה דוגר אמר חדא
 וצדקה ולא פליגי שיהי' הנה ונעלה ומה רבינו ע"ה יתירה משאר
 נביאים ששאר נביאים כשהיו מקבלי' נביאות היו לריבוי להתגודד
 וגופם היה צלל . אבל ומה רבינו ע"ה היה איש אלהים ואינו
 צדקה ומליו ולמטה איש ונחמיו ולמעלה אלהים . פי' שהי'
 יכול לדבק עלנו ולמעלה בהנורא ית"ש ולמטה היה איש ונדבר
 עם בני אדם וצדקה מ' יום עשה שני הדברים כאחד שביקש
 רחמים צדקה . ולמטה הוכיחן להמזיקן בתשובה והעלה תשובתן
 לפני כסא כבודו ית"ש .

(פירוש על עשה ב' מוצא לעיל בפרשת בחוקת) .

ונשנה ד

רבי שמעון אימר שלשה איתא ב"ה ש"ה ומה ענין שלחן
 שאכלו על שרדן אחד חלל מוצא לומר לך
 ורא אמרו עליו ד"ה כי אבל צדקה שחן מוצא שלחן של
 כו אמרו עליו ד"ה כי אבל חלל מוצא שחן שלחן של
 אבלו ששלחנו של מקום עליו ד"ה . כי צדקה בכל
 שנא' וירבר אלי זה השלחן דבר נשמי יש צו יטון קדוש
 אשר לפני ה' : ריחני . וזה נמשך מהדיבור
 שזה הנורא ית' בשעת הנביא'

מה הדיבור הי' נמשך צו יטון קדוש . וכן כתב המג"א סי' ו'
 ס"ק ד' שהגוף ניזון ונשניות התאכל והנשני' ניזונה מרוחניות
 התאכל . כוננו כשהאדם עוסק בד"ה על שלחן ומתעורר צוה
 הדיבור חקי' של ונעשה בראשית שהוא המוח אשר ניתן צוה
 התאכל ומעלה אותו . והוא דוגמת הקרבן . וזה וידבר אלי
 זה : רוחו על הנורא ית' . שכן זה אלי ואמרו ופי' כשהנורא
 ית' שורה על שלחן אז הוא לפני ה' :

א"י זה השלחן אשר לפני ה' . ר"ל חיוני הוא לירוף
 שלחן כשהוא לפני ה' כנ"ל . אבל כשאינו לפני ה' .
 אזי נעשה מלוחות שלחן לירוף לנח"ש רח"ל שזה השלחן הוא
 של הכהן וכוח הק"ה כדכתיב כי כל שלחנות מלאו קיף לזאה
 בלי מקום . כי כשאוכל בקדושה ונשאר אדרבה וזה יכול להגיע
 לאיזה התעוררות האר' ונשמה וחסקות לעבוד את הנורא ית'
 משא"כ כשאוכל שלחן בקדושה אז מניע לו וזה הממשותף ומאות
 רעות שבעולם רח"ל כי אין אלו ניהם מתוך קיפה של חנן
 אלא מתוך קיפה של צער . וזה ראשית עריסותיכם פרינו חלה
 חלה אותיות ח"ל ה' . היינו שמהאם שיהא עם הוי"ה שורה
 על הנאכל . מראשית עריסותיכם חתנו לה' תרונה קאי על
 האדם כמו שב"ס כינו לאדם נשם עיפה . כמ"ש שאור שנעיסה
 תעכב . ור"ה ראשית עריסותיכם חלה פרינו לרמו' צו שתיקף
 ציני' צדקותו יראה להתגייך הקדושה עליו . וגם יש לפרש
 דקאי על חללת ילדת האדם שגריך שיהיה בקדושה יתירה כי
 עיקר גידולו של אדם אחר כוננת השימוש וכו"ש דהמע"ה הן
 צעון חוללתי ובחטא יחונתי אמי . ולז"א עוד בלש אומר יאמר
 האדם הן כליתי כל ימי עד עתה בהצלי' עולם ומעשה אין לי
 עוד תקנה . לז"א אש חללה מראשית עריסותיכם . שאדרבה
 אש חמור לנורא . מראשית עריסותיכם חתנו לה' ומעלה כל

האמנות רעות שהיה לך עד עתה וצדקה שחך הדין לדין
 לזה שעי' שחזירי ונעשו הכעורים אז חזק נדטר ומשנה
 שהי' לו עד עתה ורובה להעלותם . ועיי' מעלה גם כל ונעשו
 כנ"ה הרעים אל הקדושה וזה חתנו לה' תרונה לדרוסיים היינו
 שעי"ז יעלה עמו כל בני דורו : ושיעור חכמים שיעור חלה מני'
 צינים וחומים צילה . כי חלה ביתי מני' . וגם רוחו כי מני'
 אריות ג"ם וחומם היא ה רוחו לשם הוי"ה צ"ה והיינו בכל
 ונעשים שעושה יחשוב שהנורא ית"ש הוא הנהיה אותה היא
 עיקר המעשה . והוא כשפל לה' צדקה . וזו מעלה ג"ם רוחו
 לדבר הטפל כמו שפי' האלשיך בספוק מתי אעשה גם אכתי
 לציני ע"ה : צדקה אל הארץ אשר אני מביא אתכם שמה
 והי' צדקה מלחם הארץ . רוחו כמ"ש הרב תקדוש ומהיר
 זשא ז"ל . ברצוני שלא לחטול . ומה אעשה שברא ית' כמעט
 כופה אותי ומה שברא לי הפה . כי נודאי הנורא ית' לא נרא
 עולמו כ"ה לעצמו צדקה ח"כ מה היה לורך לברוא את הפה
 ללורך אכילה וכיוצא מדברים אלו . אך דבזה יש ג"כ עבודת
 השי"ת כנ"ל . שבכל ענין ונענינו העולם יש צו עלם רוחו
 הדין להעלותם וזה המאמר הכתוב אשר אני מביא אתכם שמה
 והי' צדקה מלחם הארץ . היינו אני מביא אתכם לזאת שלחם
 מו כרחים לאכול כדי שפרינו חלה לה' : וענין שלחם היינו
 דכתיב ואנאל אותו רוח אלהים בחכמה וצדקה וצדקה ואלו
 שלשה מרכבה לזאת . ועיי' המורה נושכים את הנורא ית'
 שכלם באלו השלשה מדות . וכן נשנת כתיב ושעור בני' את
 השנת כו' לדורותי' . ודרשינן ב"ה לטון דירה היינו שיקון
 דירה נאה לכבוד שנת כו' לטון . ורמוז לזה מראש מקדם
 נסוכה היינו כי אריות השניים מלוחות רח"ה הם שנת שוח
 דקב"ה . ולוחות שניים מלוחות קד"ה הם רח"ה למעשה אג'
 ולריך ג"כ להכין דירתו הוא מממשנתו ויחמו ולכו לכבוד השנת
 הוא שוח דקב"ה שיפדה שכינתו נקרבו כי רח"ה ציני' ית' ושלח
 ח"ה השנת אריות ציני' זה שימוש ח"ה שנת לשנת וביאה
 אריות ציני' צ"ה י"ה ששנת צ"ה השי"ת לשמות על האדם וזה
 לריך להכין עלמו בכל מיני קדושות ומלת לדורותם כבר פירשנו
 על עניני הכנת שנת צדקה הנורא שזה שהכין עלמו יתק'
 עמו אף אותם שלא הכינו לעולם וזה לדורות . היינו שיפדה
 עמו בני דורו כנ"ל . וכן בני צינים כתיב ועשו להם לזינת על
 כפי נבדויהם לדורותם . פירש"י לזינת לטון הסתכלות ולזינת
 כולל כל התרי"ג מלות (חסר) כי לזינת הם שבעה חוסי' לכן
 ומוט אחד חכלת וזה דוגמת העין שיש צו שבעה קרונים וצ"ה
 כמו שהעלו החכמים . וצדקה הענין שהשבעה קרונים הם
 כנגד (חסר צו תיבות) כי כללם אלהים ברא את האדם . לא
 כללם מונס כי אינו נוק חלל ברא את האדם שיהא מורה
 בתנועתו על דרכי הנורא ית' . ועולמות עליונים שבעה עיני
 ה' המושועטות בכל הארץ וזה שבעה גוויני' דלכן היינו שהנורא
 ית' מנשיא להטיב לברואיו ולהשפיע להם כל טוב וזה שבעה
 חוסי' לכן שבעי"ת מורים ע"ה . כי אינם כ"ה עדות על הנורא
 ית' והם כנגד שבע מדות חנ"ה נהיינו כל חד כלול מעשר
 עולה שבעים והוא ע ובנינו הוא עינין והשאר שבעין מורה
 על הסנחה הנורא ית' צענין לבקום ומעשירי לטוט ולזה רוחו
 חוט של חכלת . כולל שהלזינת מורים על הסנחה הנורא ית'
 שיתככל צו האדם חמיד ולא יעבור כמו שמופיע צענין וגם
 חכלת הוא מנבט דה הוא חלפון רוב רוחו לעינא שקיחא . וגם
 ע רוחו לעינין סנהדרין שהנורא ית' מנשיא ופופש העולם על
 כל דבר קטן וגדול ואין נקטר מנגד עיניו כמג"א אש יסתר אש
 בנשפתים ואני לא אראנו : וזהו ועשו להם לזינת על כפי
 נבדויהם לדורותם : וזהו שייסד חוסי' שורה לכן כמו דרשן .
 מקום חכלת הנלנע . לך נפטר סוד נסת' חוט לזינת הית
 מרובע : והוא חתום אף דר' לכנ"ל . שער לכן שזה רוחו על
 שבעה

כאילו חלבו וזנחי יחידים שהם תקינות עבודתו : וכן כדלמ
 לפרט מה שאומרים בהנהגה של פסח - דשע נהי' הוא אומר וזה
 העבודה הזאת לכם ואף אחר הקדש את סיניו - שני שאומר
 וזה העבודה הזאת לכם שאתם אומרים באכילת פסח וזה ומרוב
 אנו עושין עבודה ליה' ואף אחר הקדש את סיניו כיון שאינו
 עורה גדנר ואובל לתלם כדכחו למה יאמר להם שלא לגרוך :
 א"י ואמריו עליו ד"ת - על המאכל דהנה כשהאדם אוכל
 המאכל מביא אותו לידי מדות ובמדות זו היא אומר דברי
 תורה ועבודת ה' והוא ואמריו עליו ד"ת אזי הוא מביא את הקדש
 לידי ענין ומדות כמשל לבניו שאלך לדרך רחוק ונסתחא לנא אל
 המלך ואח"כ כשנא אל בניו ענין ומדות לפניו כך הני"ק רבו
 הימים שמתבארת העולם הוא מונח באדומה ועמה נחשלה ונא
 לפני המצוה אזי ענין ומדות לפניו ומאחר שהיה יודע על האדם
 למטה והוא כאילו חלבו משלחו של מקום שלחין רבו ע"ש
 הגדולה ועד"ז כדלמ לפרט מ"ש חז"ל אברהם אבינו קיים כל
 המורה כולה עד שלא נתנה אפילו עירובי תבשילין ואפילו המורה
 שמתוך הקדש בכל יום היה יודע : עירובי תבשילין הגיטולית
 שמתעורר בתבשילין בנשמה בראשית היה מעלה אותן והוא ג"כ
 ש"י של הכנסת אורחים שהיה מקיים שהגילולות נק' אורחין
 טרם שזאת לתקופה והיה מוכיח את האורחין לפני הבורא ביה
 וב"ש וע"י שהיה מביא את הקדש לידי ענין ומדות היה נחמד
 חידושי תורה ונתקן עליו השור הוא וע"י ידע מה שעתיד
 בכל יום ונדלוי היה מקיים הכנסת אורחים כפשוטו אלא שלכל
 עתה יש לנשין והעיקר הכנסת אורחין הוא לעלות הני"ק
 ולהכניס אורחין ממש הוא דוגמת לבוש לאותה מטה ולר"ך אדם
 לקיים שניהם ונז"ה יחורץ קושיה תמו"ש שהקשה על הברטורה
 שכתב שנתתי שילחין בצרכת מהאון אשו נרשעי עסקיך והלא
 אצות מילי דחסידות הן ונז"ה מתירין כי המנה אומר ואמריו עליו
 ד"ת כמו שפירשתי למעלה ומילוי דחסידות הן :

שאחה ושליך שלו : לאדם כמאמר והקדש נחמתי
 ציד האדם לעשות כדלמ א"ש
 ט"ז ואם רצו מ"ה גם אותה הצחירה היא ציד הצרכה וז'
 אף שדבר זה אינו מושב לבוס צדיה בעולם ובמנוחה כמאמר
 קדמונינו ז"ל וכאשר בארנו לך זה כמה פעמים בזה החיבור
 וא"כ נדלוי לא יתכן שיתבאר האדם על עבודתו והענין לענין
 כי הוא מלא הש"י וכן צדוד הוא אומר כי יתוך הכל ומירך
 כחני לך יד הוא לשון כח וכמות ור"ל אף זה הדלוק ויד פוחתה
 שיש לי ליתן לדקה אף זה אמת נותן לי ואם כן מירך
 משנה ט
 רבי יעקב אומר המהלך הוא ע"ד שזכר בס' הוא
 בדרך ושונה ומפסיק ובשאר ספרי הקדש
 כממשנתו ואומר מה נאה אילן וכמ"ש בחרור זה בנשמה ט"ז
 זה מה נאה ניד זה מה"כ חכמים ע"ש - וחינו כשהאדם
 כאילו מתחייב בנפשו . לומר תורה לר"ך להיות תורתו
 משנה ט"ז
 העולם שלמד וגם לר"ך להיות נוקע חלוני קייע בתורתו לענין
 וללמוד כמ"כ בעולמות העליונים - והוא ושונה ומפסיק
 ומשנתו ר"ל שפסקו זאת המשנה שאינו מתחיר בתורתו
 בעולמות העליונים והוא ע"י שאומר מה נאה אילן זה עדיין כי
 האדם עין שדה שהאדם נקרא אילן ומשנה ע"ש ואומר יפה
 לעדתי ומחויק טובה לעלמו מה נאה ייר זה כמו כינו לבס
 כיר שהוא חכמה לרשיעה כך הוא אומר ע"ש מה נאה אילן
 שפשימי ומתבאר קלה בלבו בתורתו ונא לי בלבו איזה התבאר
 רשעי' ומחידושי תורה שלמד וע"י מפסיק זאת ח"ו ומחייב
 בנפשו לבעבור שהוא פוסק החיות והכפס והחירה שלמד כי
 זו המורה שלומד בזה העולם הוא נשמות ורמזותה היא
 התחברותה בעולמות עליונים :

א"י המהלך בדרך ושונה ומפסיק כמשנתו וכו' : ע"ד
 שאומר המתן בים דרך ובמים עזה נתנה - ר"ל שהוא
 נותן בים הוא כמ"י דרך הוא דרך תשובה כמ"ש ודרך המנה
 הירית ודרך זה הוא נפתח צדיה חלול לכל העולם שהוא
 שלשים יום קודם יום המשפט ולכן הוא נק' דרך שכל העולם
 עובדים בו שמועטין ויושין תשובה . כי אותן שאינם מוסיפין
 כלל מנצרותין ומוטותין ע"אן מתבאר נצרותים והם נקיים וזה
 הם מעט מוציר וע"איהם באויר ובמים עמים נתנה ש"י שהיא
 פוחת נתנה למים עמים הם הלדוקים נמורים ומחמת שהם
 מועטים נק' דרך שלהם נתנה שהיא שכול קטן שאין רבים
 עובדים בו ורוב העולם חולבין בדרך התשובה ותשובה היא
 אותיות שמו"ש ה' שנתבאר הם שמועין בה אחרונה כנפש הו"ה
 ויושין פירוד בין ה' וה' זה שאומר וירגן מפירוד אלוך ובתשובה
 שמושים הם משיבין הה' להו"ה ב"חוד נמוד : א"י ובמים
 עמים נתנה כי יש בנ"א פושעים שמתנווננים ומוסיפין אף
 לעשות הרע והם נק' חורשי און ועונם גדול מאוד . שאותם
 בנ"א שהיה"ר נא עליהם פתאום ומתגבר עליהם ואין להם
 פנאי להתיישב ומוסיפין אע"פ שהם מזידין נחשב להם כשנו
 אצל הפושעים הללו היה להם פנאי לחזור מרעתם ועליהם
 אמרו חז"ל החורשי עבירה קשה מעבירה - דלכאורה אינו ענין
 דהלא הקב"ה אינו מולך ומחשבה רעה לנעשה - אם לא בעכו"מ
 ונראה לפרט החורשי עבירה קשה מעבירה אם עובר אח"כ .
 כי זהו קשה עד מאוד כמ"ל אצל אם פורט ואינו מוסיף נדלוי
 אף הקב"ה מושב המחשבה לנעשה ואם עובדים וחוטאים עונם
 קשה מאוד והם שמועין ב"ה וע"י אומר הכתוב אם עושה
 תשמר ית' אדני הי' יעמוד פ"י שהפנס הוא ב"ה
 ויי' יעמוד - ואין סיפק להם בתשובה לבד מחמת גדול עונם
 והקב"ה חומר חמירה מתחת כמ"כ ומקבל אותם בתשובה - כמו
 שזכרנו בנשמה שקלה לכל עכו"מ בעולם ואח"כ כש"ל א"ף
 נכס

משנה ו
 רבי נחוניא בן הקנה אומר עול תורה הוא מע"י
 כל המקבל עליו עול תורה יורע בזה
 תורה כו' : לעטר את גורלו . כי שמה
 תורה בגין דלורי כי היא
 המורה דרכי ה' ועבודתו וזה המקבל עליו ר"ל כגד"ל וכולם
 מקבלים עליהם עול הלכות שמים זכרו ר"ל שאף שטושים
 עליהם עול הלכות יודעים הם שאף זאת הם מקבלים ממנו ית'
 העולם לעולם ואין עושין שום דבר זולת כח הנדלוי' נלא
 נלא סכן הוא בעולמות העליונים שהם קדושים וטהורי' וכ"ש
 אנו בנ"א קדולי' מחורר עאלו"כ שלרביין אנו לידע זאת כי כל
 עבודתנו הוא רק תכח הנדלוי' יולר הכל ית"ש שאנו מקבלים
 מונט או יאמר עול ונלכות לשון עלם וכער כמו עול ימים
 ופ"י שהיוז על המלאכים אשר חדשים לנקר"ם מתחדשי' שכל
 יום נבראים מלאכים חדשים והם מקבלים עליהם עול מלכותו
 ועול תורה היינו כדל"י שכל יום יהיו צעירין ד"ת כחדשים
 כי בכל יום נשחנה המורה וטעמים ובכל יום משחנה מתוק'
 המורה והתפלה והענין הוא כי בראשית נבטיל המורה שנק'
 ראשית ונבטיל עושי רגונו שנק' ראשית והם כדורו של עולם
 כמ"ש קודם שרלל לה' ראשית תבואתו כל דלכו'ו יאשונו רעם
 תבא עליהם וכ"ז עבור שתקיינון המורה שנק' ראשית ונתתו
 כן מעבירין ממנו ע"ו ודרך ארץ כי כשהם עיקר העולם
 וראשו הם מושבי' עליהם עולו אצל המורק מונט עול תורה
 א"כ לא נראה בעבור העולם א"כ ביה (חסר) ע"ה ומתנין
 עליו כו' :

משנה ח
 רבי אלעזר איש ברתותא רוסו נתלם שלך על ענין
 אומר תן לו משלו המורה אשר נספרי

צנו' ע"י המנהל ר' חנינא הנ"ל שיגלה ב"ק כל העולם ויזון בשביל
 חנינא בני חנינא בני די לו בקב חרובין וע"ש לע"ש. כחל
 שהיא היה הליטור שמשפיע לכל העולם כל טוב זהו שרוע הנבוי'
 הם העולמות נוחה היענו כחשל האב עם הגן יתור שהוא
 ויטיב להגן. יתור נח"ר ותענו יש לו כך הקב"ה יתור שהוא
 משפיע להם כ"ש. יתור נח"ר יש לו ובמאמרו ז"ל יתור
 שהנב"ה כו' וזהו רוח הנקום נוחה היענו: וכל שאין רוח
 הנדיות נוחה היענו שאין העולמות נקבלין שפע על ידו אין
 רוח הנקום נוחה היענו. כי זה כל הנח"ר ותענו של הקב"ה
 יח"ש שמשפיע לנו כל טוב חנון:

משנה יד

רבי דוסא בן הרכינס או שחרית הוא מלשון ומשחרי
 שניה של שחרית ויין של צהרים ושיחת הילדים
 ויישיבת בתי כנסיות של עמי הארץ מוציאין את האדם
 מן העולם:

שחרית הוא מלשון ומשחרי
 שניה של שחרית ויין של צהרים
 ויישיבת בתי כנסיות של עמי הארץ
 מוציאין את האדם מן העולם:

שמיים תמיד צמיח לרבי צנו'. ומתוך כך יצטוו כל ימיו וכל
 ישוב אפי' שעה א'. ויישיבת בתי כנסיות של עמי הארץ
 שמתוך כך באין לידי רכילות ויבול פה ומשוחה פיו ולשונו
 ונה לרין האדם לשמור עלמו עד מאד בזה שם נעשים ומק
 השונאה וקליפה על פיו עד שכל תפלתו יולאה דרך הקליפה
 ומכ"ש לפני הימים הנוראים שלרין האדם לשמור עלמו עד
 מאוד וגם לרין האדם להתעורר עלמו ביימי בחרותו לעבודתו יח
 כי כל זמן שהאין כך ורק נוסרין אותו לכל לך ועש"ה
 כשמתקפה. וכמו האנו כל זמן שהוא כך אז בקל יטולין לתק
 הקליפה הדקה שעל הפני ומפנים משח"כ כשמוקין לרבי
 לגרוו בחזק. כו"כ האדם ביימי בחרותו חף שחמ"ק קלמ עכ"ו
 נועט יכול להתנצר על יצרו ולסור ויהרע וללכת בהטו' וחק
 הרע שעשה ויכל להעלות ולתקו אח"כ אחד אחד. משח"כ
 כשמוקין ומשכס בהכלי עולם ומכש"כ בחטאיו וילכו ומתק
 עליו בכל יום אז לרין אח"כ לסיגופים גדולים לתכרת את
 הרע ועליו:

משנה טו

ר"א המודיע אומר המחלל מחלל את הקדשים רומ
 את הקדשים והשבוה את המועדות כו'. והמפר
 בריחו שאמעה כו'. אין לו חלק לעולם הבא:

מחלל את הקדשים רומ
 את הקדשים והשבוה את המועדות כו'.
 והמפר בריחו שאמעה כו'. אין לו חלק לעולם הבא:

שיענו תמיד לנחמו יח' וללכת אחריו בכל עת (חקר) ואם
 האדם יטן בלוחה שעה והולך לשחר חסר הנורה יח' ולינו
 ונקשו. ויין של להרים. להרים הוא לשון נוסח ורומה לאור
 הנחירות הזרח על האדם. והוא ענין ה"ק היולאה ככל
 יום כזכר צנ"ח וזוהו כל המרעה והתשובה והאנחה בלבות
 בני האדם זהו חלפת דנגך ומימושך וי"הרך. רומה לנודרתי
 העבודה וי"הרך רומה לאור הנחירות הזרח על האדם. אך
 יש מי שמשיר זחל מלכו. זהו יין של להרים: ר"ל חף צנח
 אליו איזה אור ויטור מלכו. ועיין לעיל בנאמר גור סוד
 שאינו נאמר טיפה באורך ע"ש. וזה משכס בהמ"ק נחמ
 נבואה לשועים והיינו כי עיקר הנודרם הוא בלב האדם שלרין
 האדם להקין בקרבו ונקום לקדושת הנורה יח"ש. וזה נקדש
 ומשכן. דליתא צנ"ח מעלות הנקדש שהוא קדושת הגוף קדושת
 עולם. ומעלה המשכן שנושח בשמן הושחה. ושני הנודרתי
 מן בלש. והיינו כי נקודם לרין האדם לעשות עלמו נקדש
 כמ"ש והיינו לקדשים לאלהיכם והיא התפשת והצלי הזמן.
 והנכה אל הקדושה. וע"כ תשרה צו השכינה ויח"י לתשכן שירד
 עליו שכן המשחה והוא האור והנחירות והשכל הקדוש בעבודתו
 יח"ש כמ"ש ושין על חשך אל יחסר: אבל מי שמחריב זה
 הנקדש ואין נקום להשרת השכינה כ"א בשועים. ר"ל
 אותן שם שועים צנ"ח ואין פונים להצלי העולם ומתמותו
 לזה ניחן הנבואה ר"ל אור התורה והשכל והנחירות מעבודתו
 יח"ש. והיינו תילא כ"ל ה"הרך כבודו ר"ח תכה: והיינו
 כדליתא צנ"ח שעל כל עשב ורין עליו וכן השמים. עד שיג
 חול או כוכב ואומר לו גדל והוא האור וזה הנורה יח"ש
 המקיים הכל. ומכ"ש על נשמות נשוי רלנו שמאיר עליהם
 תמיד אור ונחירות והנורה יח' שהוא מלא כל הארץ כבודו
 לגדלו בנש"ט והוא ענין הנ"ק זה נק' הכאה: וגם ירקת
 קשרה. ב"כ רומה על נשמות כמ"ש כלתוך השור את ירק השד'
 שיש מלאך א' הנק' שור ועמוד על שער גיהנם לבלוע את
 הנשמות ר"ל צין ערטילאין בלא מעש"ט: ושיחת הילדים (חקר
 צ' טיטת) ואינו תעורר עלמו לעבודה השי' ביימי בחרותו עבוד
 עלת יצרו התסיתו ללכת אחרי שרירות לבו ויולל תאוותו
 ומתענוני הזמן ולעת זקנתו ישוב לעבודתו ואח"כ צנח זקנתו
 בל אליו בעלה אחרת להדיתו ועבודתו באומר כי עוד אין צו
 כח מרוב זקנה ואין לו כח לעבוד עוד: וגם שיחת הילדים
 שלרין ללחוג עבוד צנו' לתלמות לרכייה: וזהו ושיחת הילדים

מקדמי קודש. שם נקראים ונקדשים עלמם אל הגדקים
 והמפר בריחו של א"ח. כי מנאמר וכל מפרשי המלות שהעיל
 הוא נחמות שהאמר הזה הוא היתור. לטוב אחרי תאוותו וכל
 שאר איברי הגוף וזהו לרין להעביר ערלתו כדי לתקן ולהחיש
 כמו ותאוותו וא"כ זהו שמתנצר עליו תמיד תאוותו ורומה שיע
 לכל התאוות יתירות שנעולם ומתמרס על העולו עבוד שליט
 יכל להשיג גודל תשאו וא"כ הוא מפר בריחו של א"ח והמול
 פנים בתורה שלא כחל"כ. כאותן השועים המלעגים מן יח
 ה' ואנשי מעשה וממליאים להם רחיות להצליח מן התורה:

משנה יז

רבי עקיבא אומר שחוק כי ע"י השחוק תמיד מתנו
 וקלות ראש מרגילין חללות. וזהו וקלות ראש.
 את האדם לערוה: וגם חסור לתלמות פיו שחוק
 צנ"ח. כדל"כ בכתבי הארי

רבי עקיבא אומר שחוק כי ע"י השחוק תמיד מתנו
 וקלות ראש מרגילין חללות. וזהו וקלות ראש.
 את האדם לערוה: וגם חסור לתלמות פיו שחוק
 צנ"ח. כדל"כ בכתבי הארי

ז"ל שמו"ק ביימי צנ"ח והטעם (חקר) יח"י נותר השחוק כמ"ש
 אז ימלא שחוק פיו. וזה גם שמרגילין את האדם לערוה
 לנחק עם הנערים והנחמות ואינו חושש והוא אללו דרך שחוק
 תעשרות סיג לעושר עיבור רומה ליראה והיינו כשמשער יח
 ירא אלהים בלחמ אז עושרו שמור בירו נדרים סיג לפרישות
 ודל"כ כן הוא אבל לאנשים ציטונים טוב אשר לא תדור. כי
 ע"י הנדר אז מתנצר עליו היצר ורודף אחריו. להכשילו פיו:

בעזר כבודי ומרים ראשי נשאלם פרק שלישי:

פרק רביעי

משנה א

בן זומא אומר איוהו חכם י"ל ע"ד דאמר הכתוב אל
 הלומד מכל אדם שנא' יתהלל חכם בתוכחותיו
 מכל מלמדי השבילתי. ואל יתהלל עשיר בצעשיו וגו'
 כי אם בזה יתהלל המתהלל

בן זומא אומר איוהו חכם י"ל ע"ד דאמר הכתוב אל
 הלומד מכל אדם שנא' יתהלל חכם בתוכחותיו
 מכל מלמדי השבילתי. ואל יתהלל עשיר בצעשיו וגו'
 כי אם בזה יתהלל המתהלל

השכל וידוע אותי: היינו שלרין האדם בכל מדותיו ודרכיו פרק

הוא זה בנורא בהם ולר"ך האדם לדבק עליו בנוראו דהיינו
 ונדרשת בפרד"ס וגם יש רזי דרזין הגם שלעין האדם אין נכתב
 רק הפשטות ויגו מי שהוא חכם בעין שכלו יצין וישכיל מכל
 האמויות והמיצות הפשוטים כל ה' צמינות . וזה הליווד מכל
 האדם - שליווד מהפשטות התורה כל ה' צמינות אלו שהם דיוקן
 ובחי' אדם כנ"ל (ועיין לקמן דניגור איתו ומכבוד) :
 איוהו גבור הכובש את יצרו - ר"ל שר"ך כ"א להשיג על
 יצרו דהיינו צוה שרגיל להכשילו ולכובשו . לא כמו
 שהכפ"ים עושים שמשגיחים תמיד על רוע מדות חנינו וחסד
 בעיניו כלדיוק וחי יודע אפ"ר הוא גרוע צמודיו מחזירו לכ"א
 ולו דייקא . שנאמר טוב ארך אפים מגבור . ר"ל שכשהוא
 צבור ובידו להקסם ומחזירו ואפ"כ משר"ך אפו . ומושל
 ברוחו מרובד עיר . ר"ל כי אפ"ס שהוא גבור ויכול להקסם
 אפ"כ יכולין לחלוח ממות (חסר ג' או ג' מינות) עדיין הוא
 ארך אפים ל"א מלכוד עיר כשהוא לוכד עיר וזה לדי' נלחון
 ומשל צומו ודבר זה יש ללמוד מהנורא יח"ש צמודיו שהוא
 ארך אפים ומשר"ך חף לאלפי דורות כאשר מנינו שמש רבינו
 ע"ה כשהג' העלמי וימן כה וכה וירא כי אין איש שאין עמיד
 ללחח ומנוי זרע כשר ואפ"ס כן נענש עליו כדוע שאמר לו
 הקב"ה שלש ערים תבדיל לך שהיה לר"ך ללחח (חסר ג' ג'
 מינות) עם חנינו כמה לר"ך להיות ארך אפים ומשל צומו :
 א"י איוהו גבור הכובש את יצרו - ר"ל יצרו המיוחד לו
 שכלל אדם יש יצרו המיוחד לדבר אחד ולזה לר"ך
 כ"א לעשות לעלמו גרים וקיימים צדדים שדואה שיצרו תוקף
 עליו להכשילו זו כי כ"א גלל כן צדדא . חזו שו"לני צמחא
 שכ"א מהאמויות ה"י זהיר עפי צדדא אחד . שנאמר טוב
 ארך אפים מגבור ומושל ברוחו מלובד עיר . רזונו לני"ש
 קהלת עיר קטנה ולאנשים זה עשט וזה אליה מלך גדול וזנה
 עליה מלודים ומרומים וזאל זה איש תסקן ומכס ומלכח את העיר
 צמחמותו . עיר רזונו על ירושלים שהיא קטנה צמורבנה ואנו
 מלשים שיגדל אורה ויבנה צ"צ ובכל יום ויום הוא עולה למעלה
 כדאי' צמורא צ"א שאלה למלחמי השרת שהיו פוסל"ך אבנים
 לבנין ירושלים . וזה שאנו מנרכין בכל יום צונה ירושלים בלשון
 הוה ולזה לר"כין ישראל לעשות סיוע לזה ולשים כל ומנחת
 צמורה ועצודם ומפלגה ומעשה המלות והיינו כאשר האדם עושה
 המלות לקיים גזירי המלך ומשעבד עלמו בכל קושרו וכחוחו
 לעבודתו יח"ש כמו צ"לית ומפלין מתקבל עליו עול מלכות
 ומים ולר"ך לשעבד כל חנינו וחוסיו ומנועויותו לעבודתו יח"ש
 ועושה עלמו מרכבה לשבייה כי הארבעה ל"לית הם ד' רגלי הכסא
 והתפלין הם רזומת אדם היושב על הכסא ומנוון זה להכניע
 כח היצ"ר והס"א והתאוות הגשניות שכולם יהיו משועבדים לו
 יח" ומכוון למכבש עבד תחות רבי' ומפחה תחת גבירתה נמלא
 מצואר כל דאמליך קוצ"ה על איצירין די"י כאליו אמליך ל"י
 על כל העולם כולו . וככה יעשה תדיר עד שהנורא יח"ש
 יכניע צלוות כה הקליפה והס"א והי' ה' למלך על כל הארץ
 ויבנה ירושלים צ"צ אמן . וזהו עיר קטנה רזונו גם על האדם
 שהיה עיר קטנה שר"ך האדם להלחח עליו תדיר
 עם יצרו ולהתחזק בעבודתו שיגרום בנין העיר הכל .
 ועיקר עיר קטנה רזונו על עיקר עבודת השי"ת עבודה שנלכ
 הוא זה שאנו מחזיקין להמליך את הנורא יח"ש בכל מעשיו
 ולזכור תמיד יחודו ואחדותו יח"ש ומלכותו כאשר הוא בכל מעלה
 וכל התורה והמלות מיוסדים ע"ז והם כמו סניפים אל המלכות
 כו"ם צמ"א . ואנשים זה מעט . ר"ל מי הם האנשים שיכולין
 לבא אליו אותן שהם צמודות ועש כלאמר צדוק ילד ומסקן .
 אבל אנשים כאליו הם מעט בעולם אחד בעיר ושנים צמחמה
 וזה אל"י מלך גדול . רזונו על הנורא יח"ש וזנה עליו מלוד
 ומרומים . הם התורה והמלות קיתנהה בהם האדם נגדדים
 וקיינים

הוא זה בנורא בהם ולר"ך האדם לדבק עליו בנוראו דהיינו
 ונדרשת בפרד"ס וגם יש רזי דרזין הגם שלעין האדם אין נכתב
 רק הפשטות ויגו מי שהוא חכם בעין שכלו יצין וישכיל מכל
 האמויות והמיצות הפשוטים כל ה' צמינות . וזה הליווד מכל
 האדם - שליווד מהפשטות התורה כל ה' צמינות אלו שהם דיוקן
 ובחי' אדם כנ"ל (ועיין לקמן דניגור איתו ומכבוד) :
 איוהו גבור הכובש את יצרו - ר"ל שר"ך כ"א להשיג על
 יצרו דהיינו צוה שרגיל להכשילו ולכובשו . לא כמו
 שהכפ"ים עושים שמשגיחים תמיד על רוע מדות חנינו וחסד
 בעיניו כלדיוק וחי יודע אפ"ר הוא גרוע צמודיו מחזירו לכ"א
 ולו דייקא . שנאמר טוב ארך אפים מגבור . ר"ל שכשהוא
 צבור ובידו להקסם ומחזירו ואפ"כ משר"ך אפו . ומושל
 ברוחו מרובד עיר . ר"ל כי אפ"ס שהוא גבור ויכול להקסם
 אפ"כ יכולין לחלוח ממות (חסר ג' או ג' מינות) עדיין הוא
 ארך אפים ל"א מלכוד עיר כשהוא לוכד עיר וזה לדי' נלחון
 ומשל צומו ודבר זה יש ללמוד מהנורא יח"ש צמודיו שהוא
 ארך אפים ומשר"ך חף לאלפי דורות כאשר מנינו שמש רבינו
 ע"ה כשהג' העלמי וימן כה וכה וירא כי אין איש שאין עמיד
 ללחח ומנוי זרע כשר ואפ"ס כן נענש עליו כדוע שאמר לו
 הקב"ה שלש ערים תבדיל לך שהיה לר"ך ללחח (חסר ג' ג'
 מינות) עם חנינו כמה לר"ך להיות ארך אפים ומשל צומו :
 א"י איוהו גבור הכובש את יצרו - ר"ל יצרו המיוחד לו
 שכלל אדם יש יצרו המיוחד לדבר אחד ולזה לר"ך
 כ"א לעשות לעלמו גרים וקיימים צדדים שדואה שיצרו תוקף
 עליו להכשילו זו כי כ"א גלל כן צדדא . חזו שו"לני צמחא
 שכ"א מהאמויות ה"י זהיר עפי צדדא אחד . שנאמר טוב
 ארך אפים מגבור ומושל ברוחו מלובד עיר . רזונו לני"ש
 קהלת עיר קטנה ולאנשים זה עשט וזה אליה מלך גדול וזנה
 עליה מלודים ומרומים וזאל זה איש תסקן ומכס ומלכח את העיר
 צמחמותו . עיר רזונו על ירושלים שהיא קטנה צמורבנה ואנו
 מלשים שיגדל אורה ויבנה צ"צ ובכל יום ויום הוא עולה למעלה
 כדאי' צמורא צ"א שאלה למלחמי השרת שהיו פוסל"ך אבנים
 לבנין ירושלים . וזה שאנו מנרכין בכל יום צונה ירושלים בלשון
 הוה ולזה לר"כין ישראל לעשות סיוע לזה ולשים כל ומנחת
 צמורה ועצודם ומפלגה ומעשה המלות והיינו כאשר האדם עושה
 המלות לקיים גזירי המלך ומשעבד עלמו בכל קושרו וכחוחו
 לעבודתו יח"ש כמו צ"לית ומפלין מתקבל עליו עול מלכות
 ומים ולר"ך לשעבד כל חנינו וחוסיו ומנועויותו לעבודתו יח"ש
 ועושה עלמו מרכבה לשבייה כי הארבעה ל"לית הם ד' רגלי הכסא
 והתפלין הם רזומת אדם היושב על הכסא ומנוון זה להכניע
 כח היצ"ר והס"א והתאוות הגשניות שכולם יהיו משועבדים לו
 יח" ומכוון למכבש עבד תחות רבי' ומפחה תחת גבירתה נמלא
 מצואר כל דאמליך קוצ"ה על איצירין די"י כאליו אמליך ל"י
 על כל העולם כולו . וככה יעשה תדיר עד שהנורא יח"ש
 יכניע צלוות כה הקליפה והס"א והי' ה' למלך על כל הארץ
 ויבנה ירושלים צ"צ אמן . וזהו עיר קטנה רזונו גם על האדם
 שהיה עיר קטנה שר"ך האדם להלחח עליו תדיר
 עם יצרו ולהתחזק בעבודתו שיגרום בנין העיר הכל .
 ועיקר עיר קטנה רזונו על עיקר עבודת השי"ת עבודה שנלכ
 הוא זה שאנו מחזיקין להמליך את הנורא יח"ש בכל מעשיו
 ולזכור תמיד יחודו ואחדותו יח"ש ומלכותו כאשר הוא בכל מעלה
 וכל התורה והמלות מיוסדים ע"ז והם כמו סניפים אל המלכות
 כו"ם צמ"א . ואנשים זה מעט . ר"ל מי הם האנשים שיכולין
 לבא אליו אותן שהם צמודות ועש כלאמר צדוק ילד ומסקן .
 אבל אנשים כאליו הם מעט בעולם אחד בעיר ושנים צמחמה
 וזה אל"י מלך גדול . רזונו על הנורא יח"ש וזנה עליו מלוד
 ומרומים . הם התורה והמלות קיתנהה בהם האדם נגדדים
 וקיינים

דרת

וקנינים נגד הילך חבל הילת"ר שהוא ג"כ מלך גדול כי זה לעומת זה - ונתת עליו מלודי ומרמיים בחלות ומחשבות עמלות הטורדות לאדם ועבודת הש"ת עד שאם לא ה"י הש"י עוזרו ה"י ח"ו נופל בידו - חבל הילך ומסן ומכס רומז על הדיק שמחזיק עליו בועט וילך שדומה בעיניו כאלו הוא עדיין ילד ולא התחיל עדיין כלל בעבודת השם יתברך - וזהו חיזוהו חכס הרואה את הטלד הוא עליו את העיר בחכמתו וזה חיזוהו גבור הכונס את ילדו שכונס כל החלומות וכוונתו וספ"א תחת הקדושה ועי"ז ספ"א מושל ברוחו הוא מלוכד עיר יוכל לפעול בעבודתו לבנין ירושלים אתן :

א"י איוהו גבור הכובש את יצרו שנאמר טוב ארך אפים מנבור בו' - ר"ל כי בודאי כשהוא עוסק בתורה או בחסלה בודאי אז אין חידוש לכונס את ילדו אך לרין להתפלל על זאת שאף כשיחננו ילדו עליו להסיתו לאיזה דבר שיחא הוא כונסו - וזה טוב ארך אפים ונבור מנורה שמנביר ילדו עליו כמו שכתב הרב בע"ה ס' כ"א על מלת אמור ואנרת להזיז גדולים על הקטנים :

איוהו עשיר השמח בחלקו שנאמר יגיע כפיך כי תאכר בו' - ר"ל כמו שהגורא ית"ש ברא עולמו ואין לו סום נחת רוח בעולמו כ"א מעשיו רלונו לנד ואעפ"כ הוא שמח בחלקו - כי חלק ה' עמו יעקב חבל נחלתו אשר הם בעבדים אותו - כמו כן יחא האדם שנת בחלקו שנתן לו הגורא ית"ש והבדיל אותו מכל העמים להיות עובדו ואף אם (חסר ב"ת) א' שנת ישראל ולייחד את בוראו ית"ש בלי די : א"י יגיע כפיך כי תאכל - יגיע כפיך : ר"ל שכל עסקיו בעולם אין כ"א נהרחת מה שיהיה לו מה לאכול רק להחיות את נפשו וחפני שמים עיקר אללו :

איוהו מכובר המכבד את הבריות - כי הנה הגורא נקרא מלך הכבוד שחלק מנבורו לבני אדם כדליתא על מלכי ישראל וזוהר שחלק מנבורו ליראיו - ועל מלכי עכו"מ שחלק מנבורו בו' - כמו כן לרין האדם לכבד את הבריות ולחלוק כבוד לבריות שנאמר כי מוכנדי אכבד וזוהי יקלו ר"ל כי בודאי הגורא ית"ש חלק מנבורו לבני אדם כדליתא חס"י ריש גרנותא מן שמי' מוקמי ל"י אף מחייב האדם להחזיר הכבוד והעטרה ליושנה אל האלהים אשר נתת - וכן ככל הדברים אשר נתן לו הגורא ית"ש הן בעושר לרין ליתן לנה' וזוהי כתי"ש דהעש"ה לך ה' הלקק ומיך נחתו לך - וכן החכמה והתורה לרין להגיד לשאר הבריות : וכן הכבוד הגם שביד אותו לרין להשיב אל לבו שזה הכבוד הוא מהגורא ית"ש ועד"ז מנלתיא כמה בני אדם שמניחין לכבד את עלמן באשר שהם מחזיקין מעיד הכבוד למעלה ואין נחשנין בעיניהם לנלוס - חבל ומי שמוטב הכבוד לעלמו והעושר והגדולה או משאר דברים וחושב נקל איזה פניות ועסקי ועט השמחת הגורא ית"ש פעליו נקי ח"ו וזוהי יקלו - ואלו הדי מדות הם מיוסדים על אמונות שמו הגדול ית"ש דהיינו ה' הוא ע"ש התמטתה היא החכמה - ה' ראשונה הוא מורה על בריאת העולם כמד"א בהנרסא בה' בראש וכו' היא העמדה לעולם המשפיע היא דוגמת העושר וה' אחרונה היא התחדש בטובו בכל יום תמיד ועשה בראשית והיינו כדליתא מורים לזה ונעשיר לזה ומה נמשך הכבוד - א"י איוו מכובר המכבד את הבריות - כמו שאמרנו למעלה ומפלת לו מן האדם - היינו כאשר עונד השם יתברך וצויה השמעות לעולם ומכבד את הבריות כרב שפע אז הוא מכובר בעיני הבריות :

משנה ב
 בן עזאי אומר הו"רין למצוה כבר אמרנו שהמלות קלה ובורח מן העבירה הקלות הם עיקר שמצוה גוררת בו' : החיות לעולם - ולזה תוהיר

עליהם ביותר - ר"ל שזה דבר פשוט למשכיל כי בשעושה מלוא ומקרב ח"ע לבוראו - מנילא נגד לו מלוא חמרת חבל כשעושה עבירה - ועובר ומוראו וכו' לו נמלא נעשה לו ומסך ומגדל דינו לבין קונו - ובקל יוכל לבא לידו עבירה אחת אף גדולה הימנה לז"א ובורח מן העבירה קלה דוגמת המלוא היינו שכל לעבור עליהם דהיינו הרכילות והלינות והכניול פה ומקרא עין וכדומה עבירות אשר המה כרובע יעזרונו - ולזה לרין שימור ביותר - ואחר עוד ששכר מלוא מלוא ושכר עבירה עבירה - ר"ל ששכר הנא לו מן המלוא הוא הפקליטי כדליתא העושה מלוא אחי קונה לו פקליטי אחד ומסייע לו לדי מלוא אחת ושכר עבירה הוא הקטיגור הקונה לעלמו בעשיית העבירה אשר המה בעלמם הפקסורים לאדם ומנבואים לו עבירות עוד לעבור עליהם ואין נוחים (חסר) : א"י ובורח מן העבירה - כמו שתלנו ביוסף הדיק וינס ויילא החולה ולא רצה לפעול עמה בדברים שחא לא יוכל לנלקח ששכר מלוא מלוא ומתה בורחת מלוא - כי עיקר השכר העמיד לבא הוא מה שהדיקים נהנין מיוו השכונה ומחלין עליו באמצע וזה אין שום נלל נפש - וכדל"י ספ"א כטור בחופתו של חנינו והואל נזכרנו שאי אפשר להסתכל בשמה מרוב בהירותו אם לא שישם ח"ה ומסך ומגדל ע"פ ואם היה אורה יותר גדול לא די נמסך ח"ה ומכס"כ הגורא ית"ש שאין סוף וחקר לגדולתו ולבהירותו ואין שום רעיון ושכל יוכל לחפס שולס בהירותו ואורו יתברך ח"ה אם על ידי מעשה המלות שנתן לנו השם יתברך שנעשה מתן לכנס האדם שע"י יוכל לראות באור אין סוף ח"ה כל מה שמייתר במלות הממקים רבים ויכול לראות על ידס אור יותר גדול נגד עוני המסך וזהו שכר מלוא מלוא :

א"י הו"רין למצוה קלה בו' - י"ל פירושו כתי"ש חיל לעמיד לבא הקב"ה עושה ללדיקים כנפים כנשרים וישפו תחת כנפיהם - שחא חמור שיהי להם יגיעה - ח"ל יתנו ולא יגעו והקלות יהיה להם ומעשה המלות כי תמחת המלות מתדבקים בהק"ב - ומה שעושה המלוא בהירות וקלות וזהו והי רין למלוא קל"ה - ששכר מלוא מלוא - ר"ל כי מלוא חיל מלשון לוחא חדא - ור"ל ששכר מלוא היא המלוא עלמה מה שמתדבק ע"י מעשה המלוא להגורא ית"ש כמו שהים מרובעו של בן עזאי שהיה מן ארבעה שנקנסו לפרד"ס ב"ע ה"ן ומה לא שהי ח"ו פונס בראשו רק מהאבת הקב"ה שהיה מתחוק תמיד לדבק בהקב"ה - והיה לו כן שדבק בהקב"ה עד ששכר ח"ס - ולז"א הוא עלמו ששכר מלוא מלוא מה שמתדבק בהקב"ה וממדת בהירות המלוא - וזה עיקר השכר לעושה ב"ע ח"ו בו לא אכילה ולא שחיה חלל נהנין מיוו השכינה - כתי"ש לרקים יושנין ועטרותיהן בראשיתן - ר"ל בעטרותיהן של עלמן ומעשה המלות שהיו עושין בעוה"ז ויש לרמוז בפי' שאמר שהעושה לו עוה כמות הקב"ה - רמז לבן עזאי - שהל"ן ומת עמדת אחרו והתדבקות בבורא ב"ה וכו' :

משנה ג
 הוא היה אימר אל תהו ירצה שכן עזאי תמיד היה בו לכל אדם בו' - הולך וגדול עד כי גדול מאד - שהל"ן בעעשה מוכנה ומת כני"ל - ולא ח"ו שנענש חלל שדבק מרוב תשווק כני"ל - וכדי שלא יעלה על לבו שום התפארות לזה אמר תמיד אל ח"ו בו לכל אדם ותשג בעעמו כי יש כמה בני אדם שנכנס לירקם לפרד"ס ואם כן אין לי להתפאר עלמי ח"ו שאין לך אדם שאין לו שע"ה ע"ד ואל קין ואל נחש לא שעה שיתן ביד כל אדם והחירה והרלון לשון לבוראו - כדליתא בנדרש חשילו ע"ד ואפילו שפתח בו' רוח הקודש שורה עליו - ועי"כ אין לבצת סום אדם בעולם :

נוטל גם החיות ומונו כי גדולי כשיטול השי"ת חיותו והעולם
 אף רגע אחד אז נולד כלל תשיבא : וזהו נטיית ייניך תגלענו
 ארץ שאילו היה הנורא נוטה חקדו מן העולם אז הי' הולכין
 לארץ ואעפ"כ חסד אל כל היום ותמיד לא סר חקדו ואמתו
 והאדם וחיותו ואף צעשי"ת החטא . וא"כ ודאי שיתלמד לב
 האדם נאהבה עזה ותשוקה להנורא . וזה רבי יוחנן בן זבדוקא
 זבדוקא הוא לשון זבדים שהיה רולה להביא זבד וליניב האהב'
 זבדס . ע"ד שאמרנו ומה גם שהוא כמו שטול . ונקל מיד
 הולך ונכהו זו כמו כן הוא ית"ש טתן לו כח והוא מוטא זו
 ואלו היה רולה השי"ת היה טול הכח ומונו בזו השעה והיה
 כלל היה וזהו שהוכיח נחמיה אל ישראל וסיפר חקדי הנקרא'
 עלינו ואמר אף זיום עשותם העגל ונקל לא ונענת ופיסהם
 שלקחו הנון ונתנו לזני העגל ואעפ"כ ונקל לא ונענת ופיסהם
 וזהו ג"כ שיקדו לזכור ונעשה העגל זנולת נאהבה שהוא לזכור
 אהבת הנורא עלינו ככ"ל שאינו מונע חקדו וטובו וכחו אף
 בעת תקנתו אותו : וזהו כל הנשמה תהלל יה כי בכל נשמה
 טתן השי"ת חיות חדש :

א"י גפרעין פסגו בגלוי שהוא עלמו ערדיע מטאו דבריו
 ונתנועתו דברים אחרים ואינו נחמין כלל וי"מ הדרי'
 ינחין וישוע דברים פנימיים והחילונים וכוונ שהיה ונעשים
 רבים בשני לדיקים ואנשי ונעשה ונענין זה יש לפרש הפי'
 צמח"ל וכל לנא השמים עוונדים ויניינו ונשמאלו ודנ"ל אלו
 ניימיים ואלו נשמאלים ותועה וכי כולם ניימיני' ונשמאלים'
 צנח אחת דכתב וכל לנא השמים עוונדים ויניינו ונשמאלו אף
 דהענין כך הוא דגם הלכא נעלה אינם יודעים שיח' ולפעמים
 אף שהם נולדים חוב והנורא ית"ש נקטל בפניעיות דיבור'
 ורואה צהם זכות נמלא לפעמים כולם יתבררו לענין אחד וזהו
 כולם אהובים כולם צדורים ודו"ק :

אחר שונג ואחד שויר בחרול השם . כי יש שיחולל ש"ש
 על ידו והוא שונג דבר וכוונ כן ויי שאל לו החרור
 ענינה רח"ל הגם שאינו עושה צדוק ויי"ו בידו לטוב נשואה
 תיכף על זה החרור ולצטלו ועל שלא שנ תיכף צא וזה
 לעומת קרי רח"ל עד שנגודל המך הקליפה ללכד ח"ו
 בענינה צלגיו וזהו כפרעין ומונו בגלוי נכתבה רעתו לרבים
 ככ"ל ואל"ל ויי שנהדר צמיד שהרורי ענינה קשה ונענינה
 משני פעמים האחד שהוא נקל (חסר ז' ג' תיבות) והשני
 שמו שמתחברות של מלה עושה לבוש רחמי כשליכה לעלות
 לעודיבה יתירה לג"ע עליון כמו כן צהיך ח"ו כשנחשבתו
 בענינה עלמו גדול צדוקיות' היותה קשה והענינה בעלמו
 שאינו רק נשעיות : א"י ר' יוחנן בן זבדוקא אומר כל המחלל
 שם שמים נקטר כפרעין ומונו בגלוי אקדים לפרש הפסוק
 ונקב שם ה' ונת וינת ר"ל שני שמושה ענינה הוא עושה חלל
 ונקב בשם ה' כאלו אין הקב"ה נקום שהיא עושה הענינה
 שגדולי אלו היה זבדו שהקב"ה מלא כה"כ ורואה את ונעשו
 לא היה עושה ולכך ר"ת של "נולא ככל" הארץ וכו"ה גי' ונעשו
 אדנ"י שהוא ארנות של הקב"ה שהוא מלא כל הארץ כבודו
 ונענת ענינה אומר שאין הקב"ה רואה אותו ועושה חלל
 ונקב בחדות השי"ת וזהו ונקב ר"ל שמושה נקב וחלל מות
 יונת שני יתחם אחת על שונר ענינה ואחת על נכפר צדק"ה
 ופגם נעני' ה' המשוטטות בכל הארץ ונפרט כשעונר ענינה
 השנת ופגם נקדושת שנת הגב ובהקב"ה וזהו ונחלל"ה ונת
 יונת כנ"ל שמושה חלל ולא היה עליו חיות שנת כוונ"ש
 חכמינו ז"ל אפילו עם הארץ חיות שנת עליו וכנולד הפסוק
 את שנתו תשמרו ונקדשי תיכאו פי' ונקדושת השנת שיורדת
 תהא תיראה עליכם וזה המחלל שם שמים נקטר כפרעין ומונו
 בגלוי כמי' נעשה שמושה חלל לנעלה ואומר שאין הקב"ה
 רואה את ונעשו וזהו נקטר אחד שונג ואחד מויר בחילול

השם כי יש שני ויניי אנשים יש שמושה ענינה וסונר נחשבתו
 שאין הקב"ה רואה אותו ויש ששכת שהקב"ה מלא כל הארץ
 כבודו ואלו היה ויי שיכירט שהקב"ה רואה ונעשו היה פורש
 ונן הענינה אלא שנענת הענינה נסתלק ומונו הנשמה הקדושה
 ולא נשאר בו כ"א החומר ונעשו' כמו צהנה וזה אחד שונג
 ואחד מויר בחילול השם ר"ל ששניהם הם שוים אלא שזו שונג
 בחילול השם ונחנת ששכת שהשי"ת רואה אותו וזה מויר בחילול
 השם . וזהו נחמין קושיית החוספת י"ט שהקשה למה יהא השונג
 והמויר שוין .

נשנה ו
 רבי ישמעאל אומר הלומד ע"מ הרומד על מנת
 ללמד שספיקין בידו ללמוד
 וללמד והלומד על סנת לעשות
 שספיקין וכו' :

לך להחונת עם בניך ושישנוו אליך ומוך סדק וסדק
 ומוך גזירות וזרות אדנא החיירס אליך בדרך אהבה ומינה
 וישנוו אליך ומוך שומה כאב הנורא את צנו . וזה
 הלומד ע"מ ללמד להקב"ה והלומד על מנת לעשות הייט כוונ'
 שאמרנו כמה פעמים ונעשה שומתה לפניו כיום שנבראו צו שוים
 היכלות ושנים חדשים ונעשה שומתה לפניו כיום שנבראו צו שוים
 וארץ ומוך גדול השומתה וניילא נחשבלו כל הגזירי' כנעוה
 באורק וזהו הלומד ע"מ לעשות אצל שניהם ענין אחד והוא
 צהא תליא כי באתערותא והכנה דלתתא אשתערותא ולעילא
 היינו כשמושה הכנה לעשה ואומר ד"ת והם שוועי' לו ונקבלים
 ומונו אז גם השי"ת שווע לו וכמי' צהא עושה ונעשה צהא
 כנ"ל ויכל ג"כ לנעלה לעשות עולמות אחרים חדשים ולצטל הגזיר'
 ועליו . וזה וכל בניך למודי' ה' שולמודים להשי' הילך ומה
 יתנה עם בניו עם קנולתו ונצטל הגזיר' ולחדש גזירות שונות
 ישועות ומחנות וזה א"ת בניך אלא בניך . כי ע"י שם שוים
 עולמות חדשים כנ"ל צהא ונצטל' וניילא כל הגזיר' ששועים
 כנ"ל . וא"כ מן הראוי שיצו לבנם אל הגזיר' הזה ויקבלו
 תוכחתו ויהיו (חסר ז' תיבות) למונה זו הג' .
 וזדאי יש כונה לדיקים שאף שאינם פועלים צלמי הארון
 שאינם שוים אליו . ויי"מ שועלין אלל הנורא ית' (חסר
 ז"ת) אף לזה לריך טורח וביעיה יומר ובהכנת זו הג' אל
 לריך לטרוח כ"כ וא"כ מן הראוי שיתעוררו הלכנות נחשיות
 וציות ויי"ו צתמו שנתחילין ויי' התשובה כטרע . שאל ענה
 ונשם לשוים ואחר זולו אכפרה בעד תפלתכם . וא"כ כל
 הנוגע יראה ה' זלכו יראה כל חד לפי כמו ולפי עניניו . כי יש
 אשר יתקן נחשיות ונקוואות ויש צדקה ויש אשר נחורה ותפלה
 וצננות זה יבא ללין גואל צ"א :

א"י הלומד ע"מ לליד להעולם דרכי ווסר וספיקין בידו ללמד
 וללמד ר"ל מיו שרולה ללמוד להעולם דרכי ווסר וספיקין
 בידו ונ"ל וספיקין נפנים שמושה . דהיינו שנתחטן לו סת'
 שיקפור א"ע להנורא צ"ה וללמד ג"כ להעולם שיכולו גם כן
 להסתקר להנורא צ"ה ונ"ש וזה הלומד ע"מ לעשות שלומד על
 וננת שיעשה להעולם ומוין ושכליות חדשות שיכלו לעשו את
 הנורא צ"ה ונ"ש . וכנולד ז"ל הלומד את בן חביו מוסר
 נעלה עליו הכתוב כאילו עשאו וספיקין בידו ללמוד וללמד
 לשונר ולעשות כאשר ציארנו לנעלה ונלשון וספיקין נפנים
 וזהו פירוש הספקת ת"ח ר"ל צהא שנתן לדקס לת"ח ונקטר
 את עלמו לת"ח וזהו הפירוש וכי יושך אחיך והחוקק צו ג'
 וחוסר וחי עונך . ולכאורה קשה פתח בלחיק וקיים בנר ומשנ'
 אלא הפי' כך דהנה הקב"ה דרכו להיעיב לצדקו לרעים ולטובים
 כמי' טתן לחם לכל . נשר אלא ונחנת עונות ח"ו גורמים
 שלא

שלא י
 וזה ה
 מבניו
 שדקשו
 הפשט
 ואין ד
 ונלמד
 וללמד
 אמת
 הענין
 השם
 רבי
 ואל
 האדם
 להחל
 ואל
 ועלה
 זאת ה
 שני
 ישרכ
 מכח
 וסכחו
 תבס
 אין ז
 ולא ל
 משנים
 א
 להחנ
 ח"י ה
 שורש
 תעשה
 גדילי
 לקב'
 להנר
 וכך
 ומה
 השי'
 יתו
 א"י
 והאוח
 ג' תג
 אחרת

שלא יוכל להשפיע כל טובו לברואיו והרי הוא נקי כביכול מן
 וזה הפי' וכי יעוד אחיך זה הקב"ה כג"ל ולא יוכל להשפיע לא'
 מכני' . והמזקת זו שיחזיק במדתו ויתן לו הלטיכותו . וכמו
 שדרכו במדרש עז"ה דכתיב ואלה ה' חוקי דל' . ואלה הן מלשון
 השם יתה א"ש . ר"ל מי שחוקן דל הוא מנדק א"ע . להקב"ה
 ואין דל אלא מן התורה ומן המצוות . ר"ל ב"כ מי שחוקן לכל אדם
 ויולגדס תורה ומצוות כדכב בהקב"ה והוא ומקפיקין צידו ללמוד
 וללמד לשומר שיהא נשומר ועשירות . וכמואמר הכתוב וכל אשר
 אומתי אליכם תשמרו . ר"ל שכל המצוות שאלם עושה הוא נשומר
 המעשים . ומקפיקין צידו לעשות שיעשה לכל אחד ויחזק ושכליות
 מדעות :

משנה ז

רבי צדוק אומר אל תפרוש קאי אלמעלה כשאוונר
 מן הצבור :

ויפרוש עליו מהם רק יכלול עליו כשמתו עושה .
 ואל תעש עליו כעורכי הדיינין ר"ל כמו שלמדיון לאחד
 המעטות מה שיטעון נגד בעל דינו כמ"כ לא ילמוד
 האדם להסמון תשובות ותירושים שיאמרו לפני הצורא ית' לדין
 להחליט לפניו כי הוא ית' יודע ומשנות והאמת רק יזכיר
 ע"ד שאמרו :

ואל תעשה עשרה להתגדל זה ולא קרדום לחתוך בה ע"ד
 דליתא במדרש צדוק הפלגם שאמרו נעשה לנו קדוונות
 ונעלה לרקיע ונבקע הרקיע והוא תוהו כי מי פתי יאיוון
 את אף ר"ל שהיה צדק שנות הקדושים וליורשים והיו רלוים
 שמי' הליורשים יבקעו הרקיע ותחד השפעה עליהם מדיר ולא
 יעשרו להעצרה ולשובת הש"י כי חרד עליהם השפעה בע"כ
 מתח אלו השמות והליורשים . והראיה אחר שכלל נשואם
 ונכחו לשון הקודש נחצטל עלתם וה"א ולא קרדום לחתוך בה
 תגם ש"ס לנו ג"כ שנות וליורשים קדושים וכונת התפלה .
 אין זה רק ועשיתי התפלה לרבות עליוני לפני צוראני ית' .
 ולא לגרום בזה שום (חסר ב' תיבות) בודאי הצורא ית'
 משפיע ומעלה כל טובו . אך התפלות יהיו כדי לעשות נח"ד
 לפניו ית' :

א"י אל תעשה עשרה להתגדל זה . ר"ל אשפ"י שהתגדל
 אחר לעיל שלריך ללמוד אחרים אשפ"כ לא תהא כונתו
 להתגדל בזה . ולהיות נקי' רב אלא תהא עיקר כוונתך לאש"ש
 אין זה אל תעשה עשרה להתגדל זה כי בודאי אמת הוא מי
 שדורס ברבים הוא עושה עשרה להקב"ה ויחזיר אותך שאל
 תעשה אחת עשרה להתגדל זו . ויש לפרש להתגדל על'
 גדולים תעשה כך כי תמות התורה שאוונר הוא נקשר ונתגדל
 להקב"ה אך לריך שלא תהא כונתו לכך רק למען רבות נחת
 לצורא בזה וצ"ש ולא לטוב תועלת עליו וסוף הכבוד לבוא :

וכן היה הלל אומר ודאשתמש שעיקר העבוד לריבי'
 בתגא חרף הא למדת כל להיות למען
 הנהגה מדית בו' :

הש"ת בעליו ולא לכוונת שום דבר אחר
 ומה גם כי שם זה הכח שעבוד את הש"ת ומכתיבו הוא נחת
 הש"ת וכמו' כי הוא הנותן לך כח לעשות חיל' . וזה כתר
 יתן לך ה' אלהינו שנה אש"ת ומכתיבין אותך ותתין לך
 בהזורה ר"ל שיעידך ומתקן (חסר) :

א"י ודאשתמש בתגא חרף . תגא הוא לשון חרבוש ואחוריים כי
 רוצו לכתרי האותיות היינו התגין שיש על האותיות .
 והאותיות שיש בהם תגין הם שבעה שטעמ"ו ג"ן וכלל לוח יש
 ג' תגין עולה ד"ה תגין רוצו על ד"ה יום שבין הנגלים דעלייהו
 אחרת ויהי כמשלש קדשים ויבד בו' ומהא פתח כלתך . ר"ל שאז

ציונים האלו נחרצו תחלות צעולם . וזה כלתך היינו האהבות
 וההעדות אמת וי"ז . והקדושה ומעלות והקליפה מתגברת
 רח"ל . ויחשבה לזונה כי כסתה פניה . ר"ל כי אז ציונים
 האלו הקדושה נחכפת ונגזרת בתוך התעוררות ולכן לריך האדם
 בעמים הללו לאמן ונתנו וכו' בקדושת הצורא ית"ש ביתר שאת
 ויתר עו' להוליא האור מן החושך ולהחליף זאת התעוררה ולגלות
 הקדושה מתוך התעוררות ואדרבה בעמים הללו הקדושה רבת
 נאוד וכונס"ל כונסל האנן טוב שלפי גדול האנן טוב כמו כן יש
 עליו לבט אכן פשוט . ואנן רוצו על הקליפה ויחזיר שאת לב
 אכן . נמלא כאשר הקליפה מתגברת נאוד רח"ל ומסתיר הקדושה
 והמתגבר על הקליפה ומחליף ויעוליא . הקדושה לטועל אזי מויליא
 אור נגז' וקדושה יתירה לאין חקר . רק לזה לריך התאמנות
 ציורת . וכמו שפי' עורי הרב מוה"ד צ"ל . כל רודפים השיגות
 בין הולגרים שני סדוקף אחר הקדושה נשיא אותה בין הנגלים
 יותר ויותר והוא ודאשתמש בתגא חרף . וזונה הוא מחליף אותה
 בתכום כמד"ה ומחליפהין בגולם בל"ס גי' חכמ"ה והייט שמישיב
 צדעמו ומחשבתו לחשוב ומשנות סדוקות וקדושות ופונה עליו
 מדברים ומחשבות צעלים נשומר עליו מהם לכל יצאו אליו ומגביר
 עליו כח הקדושה בכח התפלה והתורה :

א"י ודאשתמש בתגא חרף . מי ששוקק תמיד ומשמש
 בכח הצורא צ"ס להכתיבו ולהאליכו תמיד בכל יכלתו .
 חרף . ר"ל ששמתו ככללת בהכח עליו ומחלף מזה העולם
 ומעלה למעלה :

הא למדת כל הנהגה מדברי תורה נוטל הייו מן העולם .
 ר"ל מי שנתנה ומשור חפיה ומשוקק לעצות הצורא
 ולהכתיבו ועומד ומלפס ומתי יגיע לידי איהם ונחה שאקיימנה
 ומשנת ומחלל לצוראו שיכחו לאכול שינרך ויעליכו עליו
 או אף בעשיית לרכיו שיזכה אח"כ לנרך הנרכה הראויה
 ולהעליף הצורא עליו ועשה כ"ז צדוקה ובשמתה יתירה עזר
 שזיכרו הש"י לכך . נוטל חיו מן העולם עול"ס הוא לשון
 העלמה והסתרה כי אף מזה העת שנתעלם צו קדושת הצורא
 ח"ס ואינו נראה כ"כ גי' זה נוטל חיו אף מזה כח הקדושה
 שנתעלם נוטל חיות וגם רוצו כי יש מי שנתפס קזה צאלו חכ"א
 יום ואינו שפן נכסיונם . אבל מי שנתנה מהם ומתחזק עליו
 וכמו אנרסה אביט ע"ס שנתנה בעשר נכסיוטם עד"ז והיה
 נהנה מהם ועשה אותם באהבה עזר ומשוקק גדולה ולא היה
 משהיר אחר מדותיו ית' כי אדרבה מזה יגיע למעלה ומדריגה
 יותר גדולה וכמו כלל הדברים רעים האלים לעולם וטוב היה
 לו שלא יהיו כלל שלא יעריך להתאמן ולהתגבר נגדם אבל מי
 שנתנה מהם ואדרבה מוסק תמיד מתי יגיע אליו המלחמה
 להרלות בגורתו ולהוסף כמו וחילו כמו הצור שאת נסוח כרוב
 בגורתו עומד ומלפס תמיד לאיהם מלחמה ויום קרב לעשות
 נקמה בשונאיו ולהראות חוקף גדלו וגבורתו נמלא אס-צא לו
 איהם ענין רע ח"ו לא יתסר כלל אחר מדותיו ית"ש ואדרבה
 יתנה מהם באהבה שיוכל להגביר כנגדם כי אדרבה מזה יגיע
 למעלה ומדריגה יותר גדולה שיכניע שונאיו תתמו וידבר אותם
 תחת רגליו והוא ומעלה ביתר שאת ועזר וייתוסף כמו בעצות
 הצורא ית"ש ציוטצויות והעוררות ע"ס שוכניע חס"א ויעוליא
 מהם האחרת וכח הקדושה זה נוטל חיו מן זה העולם הקדושה
 שנתעלם שמה בעמים הללו :

משנה ח
 ר"י אומר כל המבכר את התורה ירצה בזה כי כבוד
 גופו מכובד על הבריות וכל התורה הוא
 המחלל בו' :

שיחשוב האדם כי לא דבר ריק הוא שכל
 תיבה ואות ומגין דלורייתא יש רצון וגבזין דלורייתא וכל
 התורה הנגוים בכח אמתו אינה רק נוטין וכמו שיש לאדם
 נוף

דף נפש רוח נשמה ונשמה לנשמה עד א"ס צ"ח עד
 שלא ישיגו טוב נכרה צעולם כן יש לתורה כי האותיות הם
 בושין וכאמור החנה קינין ופתי נדה הן הן גוסי הלכות
 והחנין והקדוה וטעמים הם נפש רוח נשמה עד י"ס לה נשמה
 לנשמה עד א"ס והן סודות נוראות נגזרים וטעמים ששם צריה
 צעולם חיות יכולה להשיגם ונמצא כשהארץ נוגדת התורה צוה
 הענין בכוונתו אל הפנימית הג"ל על א"ס ומאין צוה באמונה
 שלימה כי כל דיבור תורה שלמד הוא ואלא רצון ובנין דאורייתא
 וינקשה התורה זו שליווד בתורה שלמעלה באורות עליונים בנרין
 הג"ל וזהו כבודו של תורה. הוא ג"כ מוכרז על הגדוה ר"ל
 שגורו ג"כ ימים ונקשה. כנשמתו למעלה עד א"ס צ"ח ויאמר
 בנפשו האדם נשמתו. והמחלל את התורה ששעה התורה חלול
 וכל דבר בערין קיסורי ונעשיות שיש בתורה שהם ונלאים רצון
 ובנין והוא עשה התורה חלולה וכל וכל במושגו שאין זה
 דבר פנימי כ"ח כנגלת קשר כתוב אליו חזי התורה היא אללו
 כעוף בלי נשמה ואינו מושך המיות הפנימי שהם הקדוה
 הנשמות הג"ל לתורה חזי גורו ג"כ ומחלל על הגדוה ר"ל
 נעשה חלל שאמר יאקושה. כנשמתו ונעשה חלל מהם כפי גודל
 הפנים כן גודל ענינו. והם נשמות לנשמה של תורה חתומה
 וננו הנשמה לנשמה וכן עד הפסג עד שישר בלתי לבדו
 כנפש החיות לבד ועשה מעשה בהמה בלתי מיות פנימי כלל
 וע"ז אלו מתפללין ואל משיבנו ריקם ומלפניך כו"ש חזי נמצא
 הלכות וריקם הפנימי רוחו על הנשמה היוצאת מן הגוף שנעת
 היות הנשמה בגוף היא נמצא כל טוב נשמה לנשמה וכן רוח
 כ"ל ועשוי בלאתה בתקוה גורו מן הנדרגות העליונות (חסד)
 ונליהם אבותיה ואל י"ה שאור הנורה ומתפשט בתורה ועשוי
 בנפשו נחקר הקדושה וכשאר רק אבותיה א"ס נכנסו בהיות
 כי האדם הוא (חסד חובה) ונולדו ע"י הנשמה והנפש והנורה
 הדומיות שנו ועשוי נעשה כל זאת נשאר רק נפש וכל
 בהיותו נשאר כאלו שאינו מושגו בדיבורו בעולמות העליונים
 וגם מאמר זה אמר ר' יוסי אשר הוא מורה לדבר זה כי שני
 יוסי בניו מליהם אלהים :

נשמה פ

ד' ושמעאל בנו אומר. החושך חושך עלמו כענין
 עצמו מן הרין שורק מטנו אבה שאלתו נשמה
 ובזר ושבעת שוא וכו' : ע"ה שהקריב את
 משפטן לפני ה' בראותו
 שכן חושך חזו ונההרין ארצו. ח"י דקח על התנגדות
 האדם אשר ישעה אותם האדם וחי זהם שאל יתנה עם בני
 האדם בנחת הרין ובדק תורה כי לפעמים יכשל ח"ו בלתי
 ענין חובה ובזל וכו' שידעה בפניו שזו המעשה היא ישרה
 בפניו והרין הוא כן ובאמת לא כן הוא. רק יתנהג לפנים
 תשובה הרין בכל ענינים ויחיה וחתך כל מה דאפשר הן במעשה
 הצדקה והן בעסקי העולם אל יקח כלל כי מכת זה יושך
 עליו מדת וחתרות שם מן השמים וחתרו עליו כדאיתא בנתי
 ע"ס ישא ה' פניו אליך. ואמר הקב"ה איך לא חשף להם פנים
 חזי חתמתי ואלכלת ונענת וזכרת והן וחייריים על עליון עד
 דית ועד כבי"ס :

א"י החושך עלמו מן הרין כ"י עדיה וחתך אל ה' ופיה"י
 אף שיש להם לנדיקים לתלות במעשיהם הטובים ח"כ
 מנקשים רק נחמת חסד ובזו חושך מנונו חובה רוחו על עולמות
 התורה וכח"ס וחיפה חשיה ציך ובין האשפה זהו הכתש הקדמוני
 נק חובה כי בהיותו מוצע מן הקב"ה מן הרין אז מתעוררים
 עליו קטרוגים הם עולמות הטובו הג"ל ומתפשטים בנעשיו ב"ח
 הוא ראוי לו הטובה אשר הוא שואל ע"ה ונכת זה לא יגיע
 אליו הטובה שהוא ובזל כ"י ע"י התפלה שאדם ומתפלל ע"כ
 מעורר צוה שחרד השפעה לתת ונכת התענינים שמתעוררים

עליו כנ"ל ע"כ לא תביע אליו והם נחלין מנונו אותה השפע
 הירידת ע"י התפלה זו אצל כשונקם נחמת חסד בלי טוב שר
 כלל חזי לא יתעורר עליו טוב קטרוו כלל ויחשך מנונו חובה
 ובזל הג"ל וחת"ל הלא כתוב והם נכרעו בלי עדיך וכדאיתא
 בנתי שהלדיקים טעלין בזרוע מן הרין הן האמת כן הוא בודאי
 שזו השפעה שהנורה ית' ומשפיע חס"כ הוא בודאי מן הרין
 נכת ועשוי האדם המוכרחים עליו וכדאיתא בנתי לוי טע"א עין
 לתי שצובר על פסע ובדאי הוא מדה כנגד מדה וכמו שאמרת
 לעיל בחושך עלמו מן הרין שאין ומתאב עלמו נדק הורה רק
 בנחת וחתרות גורם ג"כ שלמעלה ישיעו לו כן בריות ח"י מה
 שאמרתו הוא רק בערך האדם בעלמו שאל יתפלל לפני בודאי
 ית' שיתלו השפעתו מן הרין כדי שלא יחברו התענינים עליו
 רק הכל בדרך חכמה וחמלה וחסד חלל בנחת חיותה השפעת
 הנורה עליו הוא בזרוע מן הרין מדה כנגד מדה ור"ק :
 א"י החושך עלמו מן הרין בנתי ובסיגנון אחר קנת דהנה
 כתוב הם בזרוע בלי עדיך כי יש לדיקים טעיונים
 בחסדו של מוקם ויש טעיונין בזרוע שנאים מכת מעשיהם
 נמצא אותם טעיונין בכה מעשיהם ויכל לבא חיה
 קטרוו על עבודתם שלא היה כראוי ובחלין השפעה וגם יוכל
 לבא לירי שבעת שזו כדאיתא בנתי שיהיה עושה דין עם
 הדיק ומעורר עליו מה שעשה ובשלהדיק ההוא בתקופה מכמ"ס.
 והפסק הוא שבעת ה' חתים בין שניהם חלל חזי טעיונין
 בחסדו של מוקם חיינו מכת שכל בעבודתם הוא ג"כ ע"י לדיק
 עם הנורה ית' שששים לדיק עם בראוי ואינם מלישים לשם
 קבלת פרס בצבור שהם מושפלים בעליות ואינם נחשבים
 בעיניהם לכו"ז לכן גם עליהם מנא השפעתו בנדיק ובחסד
 שלא נדק ואין טוב ונקטנו עליהם זהו ונתן לך רחמים ורחוק
 היינו עש"י רחמים שהשי"ת נתן לאדם שיראה על בודאי
 ועושה חסד עמם ע"י הוא מרחם על האדם ועושה חסד
 עמו וכשתתן לו השפעה אין כח לשום מקטרוו לגרולה וכל
 חותך חזר אדומיו ב"ח ז"ל שאין דנין עמו כלל בעוה"ב
 לבעבור שכל עבודתו כ"ח בדרך לדיק ועל חסד מה נדקו
 עמו ופירק מנונו שבעת שזו הג"ל וכדאיתא בנתי כד דק
 ר' אבהו אחי ל"י י"ג נהדי אפרסמונא דכ"י חזר חלו לוי
 חזרו לחזרו חזר חזי חזרתי לדיק יגעתי לתורה והבנ כמו
 כלתי חק מנשפתי את ה' ופועלתי עם אלהי פ"י י"ג נהדי
 אפרסמונא רומים ל"יג מדות הרומים והחסדים הגדולים
 והטהורים והי' נחלין לו שזו נחלתו חזר לזה זכותי בעבור
 שאני חזרתי כל ימי לדיק יגעתי שבעותי היתה לדיק וחסד
 ולא היתה חסוד בעיני שאקוה תשלש בנול עליה ולא היה
 עבודתי רק מלך החסד והמנינה לזה זכותי לאלו החסדים
 העליונים כי לכאורה קשה וכי לא היה ר' אבהו מאמין שם
 שזו בעולם שהוא ח"י מ"ג עיקרים וזוה רחום שאין דנין
 לדיק כמו זה כי בודאי כשהי' מראים לו כל זה השקר קומו
 לתייתרו וחזורים לו שהוא שלו בודאי לא יתכן שידעו חזרי
 כן כי אם יבא לדין יכול להיות שלא יהא שלו חלל שנאלו
 אין דין כלל ואין מדקדקין עמם כנ"ל :

א"י החושך עלמו מן הרין מנא ולכאורה קשה הא חתם נתי
 הרין דין חמת לאחיותו נעשה שותף להקב"ה במעשה צדקת
 לז"ה הרין בנתי הידיעה ר"ל לא יוכל דין חלל לפי ראות עיני
 הרין וכמו בנתי כשבאו בנתי ללפחד בנעמד הזקנים והעוה
 אל משה לאומה מנה לנו נחמה היה משה ובין שבאו לריו עמו
 ח"ס יחזיר להם שאין הרין עמם יחזרו עליו שהיה דינם.
 ולזה ויקרב משה את משפטן לפני ה' וסילק עלמו מדינם ואת
 סוף סוף יוליו לבו עליו ח"ס יאמר להם שאין הרין עמם
 שלנסיף כשהיה חזרה להם כן נתי ללפחד דוברות ודאי ה'
 מאמין לו נחמת שותף. חלל ח"ס לא יתן ח"י מלישים עליו י'
 א

מי שר
 כשהי
 הוא
 חז
 הקדו
 אליה
 סה"י
 והגם
 בכל
 נקו
 רק ל
 נקי
 לשמו
 הספי
 שהוא
 חלדי
 יסוד
 לזו
 וסוכ
 קה
 משנה
 הוא
 וכליו
 אמת
 יתר
 א
 מדות
 בכל
 הכל
 וינס
 ורוס
 משה
 ע"ה
 ויסול
 לו לים
 משה
 יש
 משנה
 רבי
 לק"י

וי' שומע אמי' אל דבריו עמו אל יקשה בעיניך כלל כי צודאי כשהי' הדבר יולא מעם השי"ת הי' הכל נכירין קצתן כגדול שזה הוא דיבור השי"ת שהיה הדיבור יולא מאליו והוא נתגבל בו אך שהדיבור היה מלוכס בו וכן כל הנבואים הקדושים נתלחבו מאלו הגדולה בהתייחד הדיבור אליהם ונתגבלו במליחות משליח נביאי השקר וזה הוא המקום שהי' על פניו כגדול לדבר אל העם דברי הי' עם הנאמרה הוא המלכ' של הדיבורים על פניו :

והגם לבו בהוראה שוטה רשע וגם רוח י"ל הפירוש כמו שפירש הפסוק זה שופטים ושופטים תתן לך בכל שערך ושבעה שפרים בנפש ולריך האדם לשפט את עליו כגון העינים שלא לראות רק במקום שרשין לראות והאזנים רק לשמוע ד"ה ומטות ופיה רק לדבר נד"ה ונתפלה והאדם יק' עיר כתי"ש בקהלת עיר קטנה ואנשים בה ונעט ולריך לשפט ולהורות את עליו את הדך אשר ילכו בה בצרפת ימי' הספירה ויחר בשבע השנים שהוא לריך לתקן מדת היסוד שהוא נפסוק לך ה' הגדולה כו' כי כל שמים וצארן ותרגומו והקד' בשמים ובארעא כי מדת היסוד תרגומו שהקב"ה הוא יסוד ועיקר דכל עליון וזהו דלחיד בשמים ובארעא וזהו הגם לנו בהוראה שניבים דעמו ואומר שאינו לריך לשפט את עליו ויכיר שאין מוסיף את עליו בראיה בעלמא ובאמת לא ק' הוא : א"י ע"ד הפסוק כי כאשר נגים דעמו קלח אז חסוף רוח שעות נכנס בלבו :

א"י סופו לבטלה מעוני למשל לחיטוק הישע לפני רבו ומסיר לבו משמוע לדברי רבו מליצה שחוק שמשחק עלונו בליזה דבר וקם רבו וטועל מידו והוסיף לבכות ביוסר על שנטל ממונו זו הדבר ולא היה לומר ודו"ק . והנה ליחא במיקויו וזהו הבריכה סופו לקיימה מעוני ולישע הטקסאות ח"ל דודאי סופו לבטלה מעוני . אך מי שיתווכחו השי"ת ויחשובו בדעתו שלא כל לו זאת רק בצביל ביטול תורה ויחזור למוטט ויקיימה מעוני .

משנה יב
ר"ם אומר הוי שמעט בעסק ירצה דהנה ריני העסק ועסקו בתורה והוי שפל ימשיך האד' לקנא' רוח בפני כל אדם . וסנא' וסנא' נחושטו שלו נלח ריני עושרו של חבירו חלל זה שצמעת בעסק לא יקנא לשום דבר ויהיה שפל רוח עוד ילנה זהו דעיקר התורה היא האור המתולך בה ופדליחא אורה זו תורה וכדליחא העלור שנה כו' והמאור שהוא הוא האור המאיר בהאור שהוא ומיחו וליז"א הוי מנעט בעסק ר"ל כי יש צ"א שלודי' תורה חבילות חבילות ואין כוונתם שינה לשום חובלת מהליומו' אך עסקו בתורה ר"ל שמשקו בפנימיות התורה ר"ל בהאור המאיר כל אדם הוא חיות ואור מהגורל ית"ש כי קב"ה וליז"א ח"ד ומאיר לך האור שהוא וגם י"ל שלוח כיון שהמאיר הקודם המכלל את התורה שבושה התורה חלול מהגורל ית"ש שאינו לומר זה הענין וככ"ל : ואם עמלת בתורה יש לך סכר הרבה ליתן לך ילנה כי צודאי הלימוד כזה הוא עמל ביותר אבל יש עכר כו' ע"ד שאמרו חז"ל עמוד הקב"ה להסמיל לכל לדיק ש"י עולמות ורנה לומר הי"ש שהוא הוא סכר הרבה ליתן לך :

משנה יג
ראב"י אומר העושה מצוה אחת לכאורה מלת א' קונה לו שרקלי' אחד והעובר עברה אחת קונה לו קטורה שלטי' גדול שלימות אחד תשובה ומעשים טובי' בתרים הימלה וסתלקותה כמו כן גדול הסכר באפי' הפרענות :

כלי שום פנים ח"ו ושום תעבורת דבר זה ורע עם המלה אז כן הסכר וכמו כן המלאך הנכבד עמו האולה כבודע שמכל מנ"י נכבד מלאך אחד וכן להיפך תעצבירה נכבד מקטרג אחד וזה המלאך הוא ג"כ בשלימות בעור קילו טוב כלי שום תעבורת דבר רע בקרבו כי צודאי יש מלאכים שהם תעבורות טוב ורע (סכר איזה סיבות) משליח שהמלה אינה בשלימות בעור אז גם המלאך אינו טוב בעור רק בתעבורות טוב ורע . וכמו כן בעשיית העבירה אם הוא עושה העבירה בחמת לבו בעמוד חז"ל כמו שהרשעים עושין וכאזן נפשו הרע אז גם המקטרג הנכבד מזה הוא רע בעור אבל כשעושה העבירה שלא ברלונו רק שיגרו חוקפו עליו ונלכד במאדח הילך וחי אפשר לו לקבל נענו וזהו העבירה אינה בשלימות כי אינו ברלונו ואף גם בשעת עשיית העבירה רלוט היה שלא לעבור אך שאי אפשר לו להגלל עונתו והגלך זקן וכסיל לכדו צערמיות נולח גם המלאך המקטרג אינו רע בעור רק שיש לו איזה לד טוב ענה ההרבור תשובה שהיה לו אף בשעת עשיית העבירה וזהו יכול להגיע לתשובה חלונות והרע יהפך לטוב בעור וזהו רשעים מלאים חרעות רומז לזה כי רשע אינו רע בעור עדין ורומז לזה שעושה העבירה צ"כ של ילרו ועמחק מתוך עליו אף נעה עשייתה וזה כוונת התנא ר"א צ"י שמשכתו קב וקיי כלי שום תעבורת רע כלל : העושה מלה אחת ר"ל שהיא אחת מ"חמות בשלימות בלתי לתי' לבדו קונה לו ג"כ שרקלי' אחד ר"ל שהוא דבר אחד טוב לבד וכן העובר עבירה אחת

משנה יד
הוא היה אומר אל תהי דן היינו כתי"ש דוד האלך ע"ה יחודי שאין דן יחודי מלפניך נשפטי ילא . אלא אחד כו' : כי הוא יתנ' שמו ידע תעשיות צ"א ורובן לבנות ונליות ומנחין בעשיית הנעשה כי לפעמים יעשו שני צ"א מלה אחת ומתן סכרן אין שום כי האחד יעשה בהחלמות ובהחלמות יומר וכן להיפך בעשיית העבירה ח"ו וזה לא טועל לשום דבר מ"ס הגמתי רק להנורא ית"ש שהוא חי כל המות :

א"י אל תהי דן יחודי . ילנה זהו לומר שלא תהא דן את הסידי היינו את ימיו של עולם שלא תהרהר אחר מדומיו כלל כדכתיב והנח את ה' אלהיך כו' ובכל מאורך בכל מדה ומדה שהוא מורד לך תקבל עולך באהבה כי צודאי הכל הוא נכחמטת הגורל ית"ש והנחמיות והתקד' רק ימתין וילנה לתשובה הי' עד יסקוף הי' וירא בעיניו כתי"ש יש צדד וידום כי נטל עליו ואיחא בנדרש אינה חמרה כתי"ש לפני הקב"ה נעה כי ידו של פרעה ולא יצבתי צדד ידו של סחורב כו' נעה כי דך צדד יצבתי . והוא פליחא נשנה אך הדענין מוצן מ"ד המתרגם על פסוק יש צדד דהמתרגם ימי' בלמודיו ויסול יסורין גנין יחודל דמתיא כו' . ע"ש ומשוע שגכחה לו ליסא כדד רומז על יסוד הגורל ית"ש וזה פי' המדרש נעה כי ידו של פרעה ולא יצבתי צדד כו' נעה כי דך צדד יצבתי ר"ל יצבתי תחת ידך ומשחפסת בללך ודו"ק :

משנה יא
רבי יוחנן אומר כל המקיים ר"ל אף שאינו יודע את התורה מעוני סופו התורה נסודותיה לקיימה מעושר וכל המבטל את ונעעניי המוקו' ואע"כ וכו' : מאמין בהם ועסק לבונה זו זכה לקיימה ומשך עמו לו וזו השונים שישו' כל הקורות המוקים שנתורה אבל מי שנעטלה מעושר ומחמת שחשב שגילא כריסו מכל וכל ואינו לריך עוד ללמוד סופו לבטלה נעמו ר"ל ששוכח מה שלמד ואף אם רוחה ללמוד אינו יכול וקא מוכרח לבטלה :

ורק"ל

וכנ"ל מש"כ כשהעבירה אינה בשלימות גמור אז חסונה ונוע"ע
כתריס נפני הופרעניות ר"ל זו החסונה שיש לו עם עשיית
העבירה והנועשים טובים הם אלנו כתריס שעל ידו יכול להגיע
לחטונה הנכונה והשלימה .

משנה י"ד

רבי יוחנן הסגדר אומר כל כנסיה הפשוט הוא
שהוא לשם שמים טובה כשמתאספים
להתקיים : המון עם לשמוע
ד"ת ומוסר וירא'

ה' אך על הענין הזה היה די לנו לכחזר כל כנסיה לשמה .
ומלל לשם שמים רומז על מדה אחרת היינו כי שמים רומז
לשמות הנורא ית"ש כנ"ש ולמה חשמו השמים והשמות הן
מה שכינה הנורא ית"ש לעלמו אחר זריחת עולמו להיות נקי
באליו השמות שהם רומזים על יסודו ואחרותו בעולמו כמו אל"ל
רומז שהוא כמו של עולם ואדנ"י רומז שהוא ארון עולם
והי"ה רומז שהוא ית' מתוך כל היותו וכן כולם אבל אמיתת
היותו אינו מושג לשום נכרה אפס לעלמותו ואין לו שום דמיון
כלל כמאמר אליהו ז"ל אמת לית לך שום ידוע ולא אחר ידוע
אלא לאשמועצא חוקקן וכו' רק שהנורא ית' נרוב חסדו
הגדיל לנו והפליא עלה שבהיותו באיזה שם שאלו קורין אותו
אזי נזה השם הוא מנוגט שכינתו ית' ונענים על ידו כמו שאנו
קורין אותו בשם אל"ל ומתגב עוננו צדקת הרחמים והחסד
כנ"ש חסד אל כל היום וכן בשם אלהים ומתגב צדקת
לנקים נקם מעבדיו רטוט ית' וכן כולם ולכן בזכרו שם אדנ"י
לריך לחסדו במחשבתו לכיון גם לשם הויה כמזכר נש"ע
ועכ"ז לריך לכוון לאמיתות הויה המקיימת כל העולם שא"א
להשיגה ולהעשיך אור הא"ס צ"ה לתוך השמות והן השמים
ולזה עדיין יש עם שמים היינו קודם שנכרה העולם שלא ה'
נקי באלו השמות רק בשם אלהים אשר אהיה באיזה (חסר תיבה)
שאלה אהיה אחר שאנרה את עולמי ובאיזה מדה שאלה
אמתה וז"ש הן השמים ושמי השמים לא יכלכלך . וז"ש
התגל כל כנסיה שהיא לש"ש ר"ל שהלדיק חומר נפני ההמון
והם שומעים ונחתים לב לשמוע ע"ז האופן שיקבלו מנונו ויכנסו
דבריו לאזניהם מאלא הלדיק הוא נבחי' עם והשומעים הם
נבחי' שמים וכשמתחברים יחד (חסר ב' תיבות) עם שמים
נעשו מרכבה לעולמות העליונים וגורמים יסוד וחיבור בעולמו
העליונים שגם השמים העליונים מתחברים להנורא ית' ושופע
הארתו עליהם כי כמו ששופין היסוד למטה נמשך מזה היסוד
למעלה וכל שהיא מתעלה הוא יותר גדול כמשל הנקודה
ששופטין ומנה קלות ח"לך ואיך כל מה שחולטין למעלה הם
יותר גדולין ורחבים ולפי רוב ההמון כן גדל היסוד כמו
שאמר הרב מוה' לוי ינחם כ"י צענין לרופי האותיות שכל מה
השאותיות מתרבים מתרבים לירוסים :

משנה י"ב

ר"א בן שמוע אומר יהי כבוד תלמידים רומז לזה
תלמידך הביב עליך כשלך ההמון
וכבוד הברך כמורא רבך . הנחין אליו לשמוע ד"ת
נפיו ודרכי ה' ומוסרו

ואמר שיהא זמיר בכבוד התלמידים שלא יבזם בדבריו כמו
שהיה דרך המוכיחים הקדמונים אשר לפנינו וגם רומז שאל
יזכירם בדברים מרים קשים כגידים רק יזכירם בדברי ריגוי
ודברי נעימות ועצבות ויראה דביטורו ובכחו להעשיך לנוטיסלהם
נכבדים מאור העליון לנשמותיהם שיוכל כל אחד לקבל כפי כח
נשמתו וזה ר' יוחנן קרי לנאני עכנדותא מאני רומז על הנשמות
וגם כי מתלמידי יותר מכולם כי מה שהמון מתאחים יותר
לשמוע נקול המוכיח כמו כן בא אליו ההשפעה מאור העליון
קדר אשר יאמר עליהם שיוכל כ"א לקבל ממדריגת נשמתו

והענין הלריך לו והם כולם שכליות נחלקות והם כלולים כלם
במתכנת ושכל הלדיק ולזה הוא יותר מכולם וכנ"ש צוח"ק
על פסוק חמנות בחון מרונה שמתחלה בלשון רבים חמנות
ולבסוף מנשים בלשון יחיד מרונה וסינו שבסבלו הם מיוסדי'
וכלולים יחד רק כשהם יולאים אל העולם נחלקים לבנות
חמנות לכל חד וחד כפי מדגמתו וגם י"ל חמנות רומז לשני חמנות
והשכליות של החכם הדורש והשכליות של המון השומעים
וכשנקבלים זה מזה ע"י התחברות ומתשבתם ושכלם אז נעשה
יחד זנייהם והם כאחד ולזה מרונה לשון יחיד וצדקות מתן
קולה ר"ל כשאוור לפניהם הדברים בהתחברות שירחיב לבם
לעבודת הנורא ית"ש וכמו כן גורם היסוד בעולם העליון
שהש"ת יספיע לעולמו השפעות ושכליות קדושות לעבודתו
ית"ש :

וכבוד הברך כמורא רבך רומז כשנחין לשמוע לזה החכם
אנשים כערכו שהם מצדיקו ממש כמדגמתו ולאו לריכין
כלל לשמוע לדבריו ואעפ"כ צחין לשמוע אליו וכמספין אליו
ועקל"ן אותו עליהם כרני שיקבלו מנונו וע"ז הנורא ית'
משפיע לזה האומר דברי תורה הדבר אשר יאמר אליהם כפי
הדרגתם שיקבלו מנונו וע"ז גורמים הם ג"כ להכניע כל העולם
חמות קבוצ' ושכינתיה כי גם יש עולמות נקראים מצדיקים
כנ"ש מצדיקים מקסינים לקולך ולאחכפיה לכ"א חמות קבוצ'
ושכינתיה כנולא אע"פ שהוא אומר אליהם הדת עכ"ז הם אלנו
במדריג' רבו שעל ידם בא לו השב"י ז' כדי שיאמר לפני' ועצום
הי' זאת נמלא כל זה השכל והמדע שלמדו להי' כלנו לוד מה
לז"א וכבוד מצדיק כמורא רבך ומורא רבך כמורא שמים ר"ל
שלריך האדם לחשיב בשמוע ד"ת נפיו החכם כלנו שומע נפיו
נפיו הנבונה ויחשוב אשר נהחכם הדורש אור א"ס צ"ה נחלגם
בר' לומר דבריו אלנו בשלימות הנורא ית"ש כענין (חסר) .

משנה י"ד

רבי יהוראי אומר הוי גולה רבי הנוראי הוא ר"מ
למקום תורה ואל תאמר כדליתא בנורא נפני
שהיא תבא אחריו שחבי"ך שואיר עיני חכמים בלילה
יקיימה בידך ואל בינתך אל ופי' דבריו כך הם הוי
תשען : גוליה לשון כתר כמו גולה
על ראשה והוא עדיין כמו

שהחמר הוא עגול סובב על כל דבר שיחיה בחייו (חסר) כן
האומר דברי תורה נפני ההמון ותוכחת מוסר וירד במחשבתו
לשומקי לבם (חסר) הנורא ית"ש במחשבות טובות ולילות
ונקשר עלמו במחשבתו ויפשוט (חסר) בלחתי לך כנ"ש שעל
אופן זה לריך לומר הד"ת ומוסר נפני ההמון דרונה לבתר
שסובב ומתעגל ומתאהל על מחשבות ונפשות ההמון במחשבותיו
ולז"א הוי גולה למקום תורה והוא כמו עלה טובה שמוע
שיאמר הלדיק תמורה והדברי מוסר לפני בעלי תורה וירא' ה'
וחושי' שנוו במחשבות טובות וישרות ועליהם טוב (חסר)
ומחשבתו להעלותם ואדרבה יכון עוד לבוא אף למעלה ימירה
כנ"ש הולך את חכמים יחכם מש"כ כשמוקשר עלמו בנפשות
המוטאים אזי לא ינלג שלא ידבק בידו מאוונת מן החכם ואיזה
שונן פסול ומחשבתם הרעים כאשר בלחתי לך במאמר הש"ס
הוא דאמר כרכת בצעלי ראתן ועסקת חמורה ונוראי הוא נפית
הנפש גדול אף מיי שיוכל לפעול זאת אבל אין זה שיה לכל נפש
ולז"א ואל מאמר שהיא תבוא אחריו - אל מאמר שמוכל לבוא
במחשבתך אחריו ר"ל באותן מחשבות ונפשות האנשים שהם
רק אחוריים מן הקדושה ולי אמת יוצק שמוכל לעמוד במחשבתך
בחוק - לז"א ואל בינתך אל תשען :

בעזר יוצרי ובוראי . נשרם סרק רביעי

בעשרה

פרק חמישי

מאמרות נברא לכאורה הענין תמוה היסוד העולם והראש וכלי להבראות

והשמוע כו' ע"ד כי עתך הכל ומיך נתנו לך כתיב וזה יולא מעדן להסקות את הגן נהר הוא לשון זריחה וזריחה ועדן לשון חיבור כמו שפירש"י כפי מעדת כימה ור"ל וזה רומז על הנהירו עילאה והזריחה הראשונה שזרחה לפניו ית"ש וההגהה הראשונה שעלה בלוגו הפשוט לכרוא עולמו הממשמש הים מירוד ופרוסה בימי ית"ש לבין הנריות שלא יוכרחו להסתכל עליו כל שעה וכנ"ל וכ"ז שפ"ז וה"י לר"י ראשם שפ"ז יוכל כל אחד לצא למדרגה שיהיה ראש לארבעה הן ד' אחריות השם הו"ה ב"ה שהוא ית"ש מהות כל העולם זה הוא הדיק השלם המסקל ומעטיו אשר נתעלה בממשכתו ית"ש ובשגילו נכרע העולם ומתאווה כל היות מולא הוא ראש להן כנזכר בזה"ק פירושו ויתאז בזה"ק ע"י שפ"ז דהא"י נהר יובל שמו רומז על היובל המזכר בכתוב בשנת היובל : א"י לשון הגל והן ז' הגלים הקדושים שאמר קהלת שעליהם העולם עומד בהגל פ"ו ואית הגל ורעות רוח שמתח נק"י החינכים וכל הדברים הממלאים שנעולס וכגד שנת היובל שאמר זו שמונו איש אל אחרתו ורומז על האדם שיוני שמתו שבעים שנה ומעשרים שנה שגביע לכלל עונשין עד שבעים הם נר"ן שנה ומספר היובל וזה עוין לשון אל אחרתו וחיות עולם העליון והנה זה היה סכלית הבריות כי זה כל האדם ומחיו תמיד להשחוק אל זה להעלות נפשו למקרה ומתי ארוא ואלהא את פני אלמים חיים ובשגילו זה היה הממשכה הקדומה שעלה בלוגו הפשוט לכרוא העולם ואדם עליו שפ"ז נק"י כי ה"י כן המתעבה והכוונה שיקשר האדם נפשו למעלה בשורטה שורש העליון בגדול : משוקה לשון למקרה כאשר י"ה"ה לבסוף וזה הוא עיקר העבודה ולזה נתן לר"י שפ"ז מלת הקפירה לתקן ולברר זאת שהם שבעה שנוצות ומספר היובל : והנה האבות ובניהם הם ל"י קהת עונדם גשה הם היו מרככות לאלו הבחי' ופעלו כל זאת ועשאו תיקון העולם שעליהם נשמת העולם ונשה שהיה נשניעי תיקון עד שנכלת מו"ה הקב"ה לעמו ישראל בזה סניי פנים בפנים :

העולם והראש וכלי להבראות מאמרות נברא לכאורה הענין תמוה היסוד העולם והראש וכלי להבראות מאמרות נברא לכאורה הענין תמוה היסוד העולם והראש וכלי להבראות

משה ב עשרה נסיונות נתנסה אברהם עשרה נסיונות והעשרה אבינו ע"ה כו' מאמרות רמז להי' ורומז שג"ך להסתכל תמיד בשפלותו ולזה ג"כ צ"י"ו רומז לאות ו' בקודם זעירא שבאותיות רומז ג"כ על האדם שג"ך להסתכל תמיד בשפלותו ויהיה בגדר ההכנעה ונמשך עד שמועט לא ירגיש צאיכותו דא

משה ב עשרה נסיונות נתנסה אברהם עשרה נסיונות והעשרה אבינו ע"ה כו' מאמרות רמז להי' ורומז שג"ך להסתכל תמיד בשפלותו ולזה ג"כ צ"י"ו רומז לאות ו' בקודם זעירא שבאותיות רומז ג"כ על האדם שג"ך להסתכל תמיד בשפלותו ויהיה בגדר ההכנעה ונמשך עד שמועט לא ירגיש צאיכותו דא

צאיכותו דא

בליטתו ומנשו ודונה כאלו הוא בריה זעירא בעולם ויש
 נפשו ידועה כאוננה איך שהוא איך ואשם והש"י ברא אותו בכל
 כוחו חובשיו ומחיה אותו וכלל עמדתו ית"ש שכנה דונה
 נפשו ויחשוב שאינו כ"א נקדה זעירא דמות י' ומלכו אינו
 כדאי לעבוד את הש"י אם לא תתקדו ית"ש וגם רומז כמו
 שה"י הוא נקדה אחת בפני עלמה ויטלין לעשות כל האותיות
 מונה ולתפנה לאיזה את שירלה כנ"כ יתשוב שכולו צידה וכל
 נה שהוא עושה עמו הוא עשה ולא יזכר צדו ונצח"י הא"י
 יתקדו א"ש יוכל לעבוד אותו אש יעשו א יתנה צדוה"י יונם
 ולינה וית"ה דונות הא' שהורה נשפעת לו ומנרו צ"י עליונה
 (חסר) והוא ה' הנקבל אותה ונשפיע ומלמד לאחרים צ"י
 המחנה והאש יעשה ב צדויותה ר"ת בכל י"ום תמיד בעבודתו
 תמיד והאש יעשה ב יתא נוול דלים והאש יעשה ד יתא צדוה"י
 ענה ודלי רות והאש יעשה ה (חסר) הא לחנא כ"ו רומז
 שיהא עובד את הש"י ב צדויותה מליחותו וחסדותו הגור הנולל
 כל עלמין ולית אתר פניו מנייה ויכל לעלות לעולה דרך כל
 העולמות וליחד אותם יחד צדוה"י בקשר אחד עד הא"ם
 צ"ה דונות אות הא"י עולם ביום ותתא לעילא והיינו
 שאש יעשהו וא"ו כמו ווי העמודים היא הדביקות הגור שיהא
 תמיד דבוק וקשור בקשר חזק ואינון בל"ש צ"ה והאש יעשהו
 ז"ן יהא מלאכי גלות קרבין עד ארצו לומר ערילים ולהכריח
 כל החומים והק"ים הסובבים את השופנה העליונה לנקום שיהא
 עם הרות ללכת עם ילך כי הכל הוא יונם וכנ"ל הפיתה בכ"י
 לדמות שפ"י מנחה בדים פדקין ע"ש. זה כדי ליתן שכל טוב
 ללדיקים. הנה נחלקו הפסקים בעלת הצנה ופירושו והרמזים
 ז"ל השנים בשכלו הן שהן לשון הדלקה וכדעתו הוא צדוה"י
 אכן שאר הפסקים פירשו ב"י לשון כיצו ודל"י סב"ל שני
 הפירושים זה שכל עו"י צדוה"י ב"כ הדלקה והצנה רומז לאור
 ית"ה ודור שזכרנו צפ"י שפ"י מנחה כנ"ל * שיעקר השכר הוא
 העבודה בעלמה וזה שהש"י מנחה על הלדיקים אור צדוה"י והגין
 מנוו השכנים זה אמרו לדיק כי עו"י * זה מה שאנו אומרים
 מי כוונן באלים ה' * ר"ת מנכ"י לשון כיצו רנה לומר כנ"ל
 שם גדול העבודה לדיק האדם להיות קטן בערכו כאלו כנה
 כמו כנר בפני האנוקה והכל הוא נחשו יתנך שמו ובחברו
 הגדול. ולכן נמננו בפסוק זה של מי כוונן שם של "ויכחל
 שהוא שר של חמד וגם רומז מנכ"י שאור א"ם צ"ה והקדושה של
 מעלה התאירה לאדם ונכרה להיות צדוה"י כיצו וישחור לאחוריו
 כאור האנוקה שזכרנו לעולה שאורה לאחרי ויניקף קי"פ
 והחיות רגלו ושוב כ"א יהי מתמיד האור ישר מנש בלי הפסק
 ה' האדם בעל צדויות מנש זה חמד הצדוה"י עליו שיהא
 האדם מתקיים זה והתהלכתו צדוה"י ולא אמר ואלך רומז
 להליכות הרבה כמו הולך ודור וכוונן שפירש"י ז"ל אטייל עונם
 צד"ע ודרך העיול לילך חילך וחילך :

ושנת ה
 עשרה נסים נעשו לאבותינו בבית ביאור הענין כי
 המקדש. לא הפילה אשה נשר הקודש
 מריח בשר הקודש ולא הסרוח בשר הוא כנ"ל ולא אליו
 הקודש מעולם כו' :
 חתם בלות צדוה"י
 קודש והנה צדוה"י
 נוקדש בתו שנת אשנים וכאים ופך זה הנס שלא בא שום
 הרור כגוד עזירה לא לאנשים ולא להגשים בהרור כלל :
 ולא הסריח בשר הקודש : קאי על האנשים כנ"ל וביותר
 לדיק לזהר מזה צדוה"י האלו הם ימי מנוח ותלי אז
 ענת וחלי שנת דעלייתו כתיב ויהי כמשלש חדשים ויגד ליהודה
 הוא העובד את ה' לאמר זנתה תמיד כלתך. "תומר הוא לשון
 תמורה כלתך הוא לשון תמורה כמו כלתה נפשי לתמורה ור"ל
 שגלו השלשה קדשים ותנבדדים כחות הצומחה והקליפות בעולם

ותנבדדים החמדות ותלות זרות בעולם זה זנתה תומר כלתך
 ר"ל תמורות והחמדות הקדושות נחלפו בתלות נכריות ויתמרה
 הליאה ותשרף ר"ל שאלו תמורות זרות לדיק לשדוף אותם בנת
 הקדושה ולהכות אש שלהבת י"ה וגם באלו חמדות לדיק (ליהת)
 כי ניסן הוא הראש ואייר וסיון הם האזנים ומנוח וזה הם
 העינים. ואלול הוא (חמוט) ועליו כתוב ותחלתי חמט
 לך :

ולא נראה זכוב בבית המטבחים. כנ"ל זכובי נות יצאת
 יציע שמן רוקח הם המתכונות זרות ורעות המתכונות
 לנא בעולם וקאי על הכתן שהיה אורל הקדשים שלא נחלה
 זכוב על שלחמו וסיה אורל בקדושה ובטהרה כי כן לדיק להיות
 אכילת האדם דונות הקרבן שלמעלה בלא שום פסול ותמורה
 כלל וכלל כי עתה צעת לדויתו השלמן הוא צדוה"י מנחה והוא
 הוא דונות הקרבן ולכן לדיק האדם לקדש עליו בקדושה ית"ה
 ובתשבות קדושות וטהרות שיהיה הלחם אשר הוא אורל דונות
 הקרבן בלי שום מתכונת פסול ד"ה כלל ותשבע נפשו ומחיה
 קדש ולא גם הזיווג יתא בקדושה ולהלויא זרע צדוה"י ערבים
 להש"י והאש לא יקדש עליו צעת האכילה רק יתאכל בלחם
 צדוה"י רק למלכות תחתיו גם הזיווג הוא כן ועשה צדוה"י
 ליתלות תחתו. והצד הנשים אשר יוליד יהיו מלאים מלכות
 נוכחיהם כדאיתא בש"ס ותורה פלגשו עליו פלגיו זה אמרו
 חד אמר זכוב מלא בקערה. וחד אמר יונם מלא ולא פלגו
 זכוב בקערה וינאם בלוחו וקום ר"ל כי בודאי זה הא"י היה
 קדוש וטאר וללול צדוה"י הזנה ונעולם לא בא לו מתכונת
 זרה תן באכילה והן נשאר עניני העולם ועכשיו שבה לו היה
 הרור רק צעת אכילתו והגין שלא מנר עליו הוא רק מנר
 פלגשו ועי"כ מלא כיונא ר"ל אף צעת הזיווג בא לו קמת דוד
 הרור חן זה באליטע לא נראה זכוב על שלחמו ויתא צדוה"י
 ועשה נחמד אחר רחוק מירושלים שהביא מנחה לביהמ"ק ויהא
 הכהן קוץ מלא קונו ונתן על המנחה ושאר אכל התרעם עליו
 אמר כלום נפלתו כי"כ עליו שהכהן יאכל. וקשה וכי הסדר לא
 היה יודע דין המנחה המפורשת בפסוק אלא דהענין הוא כי
 בודאי עם הקרבן שוקרצין בזה נחעלה כח המקריב ואל לו
 הארה גדולה זה תמיד ראה שהקריב הקוין מתנשם ומתנשם
 ונא לו הארה גדולה ומנח שחבל הכהן לא הכניס עור וסר
 שם באכילת הכהן לדיק לעורר ומתנשמו בלבו כמו בקדושה
 אך דהמניעה הוא מנחה ומתנשמת הכהן שאינה אורלה בקדושה
 לזה נתרעם עד שנחמורו צדוה"י וא"ל שאינו לדיק כי אם להקדש
 הקוין והשאר יאכל הכהן בעליו ואין לדיק להנשיך לו מנח
 שום קדושה. אכל ודאי הכהן אורל בקדושה כדכתיב בקדושה
 הקדשים תאכלנו :

ורא אירע קרי לכ"י צדוה"י. פירשו המפרשים כי שם
 כפור הוא יום הקדושה ויש קנאה לעולמות החורו
 ונזהר הים יוכל לבכב שיארע איזה מקרה לכה"ג נעשה גם זה
 הים. א"י שלא היה עובד עבודת יוה"כ בדרך ונקרה רק צדוה"י
 זכה וכסירה לעבודה השם יתנך ויתעלה :

ולא כמו הנשנים אש של עלי הנוערה. עץ הוא לשון ענה
 היעולה שהאדם מתנשם ומתנשם תמיד איך לעמוד את
 בוראו ית"ש וזהו וערך עליו עלים צדוה"י שהכהן היה לדיק ככל
 יום לסדר אותן העטות והמתכונות קדושות שיעבוד נהם את
 בוראו כל היום ולא כבו הגש"מים. ר"ל אותן דברים הנשנים
 כי באו למקדש כונה נשים לבקש על הטענות כ"א מה שכתב
 ואותם הדברים הנשנים לא היו מניעים את הכהנים מעבודתם
 ולא היו פוסקים מתנשם רק עמדו על מעמדם ובתשבותם
 נלהבות אש של עלי הנוערה שסדרו בעלמן. וזהו ה' לדי
 שני בזרי עלים ענה א' שיעבוד בו את הבורא כל היום ור"ל
 ה' להטענות העולם למלכות משלוחם לתת להם ענה התנח

בעבודת הבורא ית"ש והן שאר דברים הרכיבים להם :

זיאל וטלס רק כל אחד שהיה רוצה היה יכול צקל לעמוד ולהתחבר לה' זיאלה ושליומות :

משנה ו

עשרה דברים נבראו בע"ש בין השמשות רומז לפני בין השמשות ואלו שינושין שפעם משמש הן כו' : כך פעם כך וכל אלו נבראו וכמו שצאצא והיינו שאמר

קהלת ראה זה כי חדם הוא כבר היה לעולמים ואין טום חדם חתם השמש וזה שצאצא כחדם כבר הי' אך שהי' לעולמיים . ר"ל בהשעלמות אך עתה ילא צפועל והכל נצאל בהמשנה . וזה רומז ג"כ על עשרת דברים שהם " שהוא הומשנה שכולם נבראו בהמשנה וז"ל כז"ר ר"ת כח"ר זי"נה ר"אשית שזה הוא הומשנה : ואלו הן : סי הארץ - היינו שצאצא ג"כ בשעת יוני צראשית ש"ל צעתו כי עת לכל חסן וכולם נבראו על אופן זה שיהיה סתום ונגזר עד שיבא עתו (חסר) : סי הבאר כו"ש הואיל משה בחר את המורה הזאת שהיא המורה שצ"ע שהיא כמו צאר ונעט ונקר נרבע מים שאין להם סוף וזה אשת חיל עשרת צעלה היא המורה שצ"ע שהיא עשרה למורה שצכתב כי המורה שצכתב יש זה עכ"פ מדה וקלצת כפי הגמרא . אצל מורה שצ"ע היא פירוש המורה שצכתב לאין קץ וחקר ועי"י כתבלה פירוש המורה שצכתב מולא שחמורה שצכתב מעשעת המורה שצ"ע : סי האתון . היינו לכל ימנא האדם צמעשו ובהמשותו בלשר שהם מכה הבורא ית"ש ולזה בלעט שמתאים צפיו וכמו היה צפה רומז לו הסי"י שהוא הנתן לו כח והיינו שהאתון פתח פיו ונלחו : הקשת גם זה נצאל צה"ש לא כמו שאוגרים הפילוסופים שזה כל לעמים ידועים וכמו הליקוי מונה ולבנה אמת כן הוא אצל כל זה הינו ולפה הבורא ית"ש והיולא כל אלו שילאו לזוננס לקיימי העולם לעמים ידועים חק וזמן נתן להם שלא יטו את חפיקדם וכמו כן צענין שאמרת לעלי שצאלו הגי' הדשים כח הקליפה ומתגבר בעולם ויוכל העולם לחטוא . עכ"פ אין זה בהכרח ואעפ"י נתן השי"ת הבהירה לאדם לכ"א לפי הדרגתו שיתגבר על כח הזה כי אף בזמן הבית היה ג"כ איזה עמים שונים כמו ליקוי החושים וכיוצא ואעפ"י לא כפסד העולם כ"א בלפס וזה נעט ומצער : והמשנה זה משה משה איש האלהים . ולשון משה שהיה משה אותו לכל לו ולכל דבר שרלה משה לים ונעשה יצשה ובר היה ונציא מכות צמלרים וזה לשון חכמים ונפלא לשון חכמים נעשיר וזה בין השמשות שהגריאם כך היתה שהי' ים וכשילמדך להיות יצשה יהי' יצשה וכנ"כ צאצא גזרות הנותחדשות בעולם יכולין הגדיקים לצעלן כנ"ש ונחמי אדום תחתך כדז"ל כי כן היתה הגריאה על תנאי שצאס ילמדך איזה דבר ליהפך יתפך וזה ג"כ ענין הכתב והשכתב . כנ"ש כי כאשר השמים חמדים והארץ חמדה והיינו שעי"י האותיות שהאדם מתפלל או עוסק במורה אזי הבורא יתברך שמו מתלבט בצלו האותיות והדיבורים ולגדולתו אין חקר ומלא שוכל אדם נעשה עולם גדול ועל ידם יבועל כל הגזירות כי הגזירות הם בעולם אחר ועכשו נעשה עולם אחר חדם ורואה לזה דליתא לא היה שמתא לפני הקב"ה כיום שנבראו צו שונים ואך כמלא כמו כן בכל עת התחדשות השעלמות הוא עת שמתא ומדוע לפניו :

וי"א אף קברו של משה . כתיב ולא ידע איש את קבורתו היינו שלא נודע (חסר) האדם יורה על קניות השלימות כי קודם משה אדה"כ היה יכול לעלות לעולמות עליונים ולא היה דבר מפריד אותו אך אחר המטא לא היה יכול לעלות והולך למיתא כדי שצבא הגשמה למדרגתה הראשונה למקרה שמתלבט ממש אצל מרעה"ה היה מוכרך כ"כ שעלה לשמים בכל עת שרלה ולא היה נלמד למות : ואלו של אברם אבינו . איחא נקפרים שסמים היה לחזו

למה הרוח את עמוד העשן . הענין הוא כי בהנ"ק של משה מכוון כנגד בהנ"ק של מעלה וכשקטור עשן מעלה נחבל צרעה קום קב"ה . ומה צא מעלה לכל השעלמות . אצל כשהרוח היה מפזר את העשן לא היה נשעלה וזה הגם וכתיב ואחיה להם לנודש נעט . אלו הם נכסיות ומה ונדרשות שצבאל וזדלי שכל צהכ"י ובהנ"ק ענין כנגד צהכ"י ובהנ"ק של מעלה והתפלג עולין למעלה ענין ולנהנ"ק של מעלה . לכן לר"ך להזכיר שלא לדבר שום דבר קל חוץ מן התפלג כי כשנדבר דברים אלו דומה כמו שנדבר עם האלך והסוף פניו מונט והונו ויהי האלך אי אפשר לדבר עיך רק אדבר לפני וזהו הוי דומה לוי השכינה ח"ו וחק שאר העם המתפללין בכוונה תפלת גם יוכל להיות שלא תקבל ח"ו תפלתם צעון האחרים ונכ"ש שמתא מרע"ה ונעשת קריאת המורה שר"ך לשמוע דברי ענין כי הוא דוגמת משה שצמוד צהר סיני והשמוע הדיבור מפי הבורא לישראל :

ומלא פסול צעומד ונעמי הלחם כי העמוד נקרב בתפלת הספירה ושמי הלחם בסוף הספירה והם הנדירות שר"ך ענין פלנו ולפסעם צמעשו ולחנן ציני הספירה . ואם תקנו הספירה כח"ו אז ילאו שלימים ולא נפסל העמוד והשמי להם זה ח"ו ח"ו ח"ו פנס בספירה שלא תקט כדלוי לה אז נפסל העמוד ושמי הלחם ר"ל נפסל נפסק כמו פסל לך ולזה היו ענין השלח לעולי רגלים כדלי שצנפנה אז יתפסע השפעה על עלי רגלים ולזה היה חס ציום הלחם למרות זה שחייב השנחה הורא ית"ש על כנ"י להשפיע להם כל טוב והיינו חנינות והנחה על כנ"י ולא יטען לעולם ועל ענין זה היו הכרובים מעוררים זה צוה כדוד :

הענין לפנים ומשחמדים רוחים . עיקר השחמדים הוא רביעת הומשנה והלב נעמי שיחשוב בגדלות הבורא ח"ש . וכנ"ש החכם ר' יחזאל ז"ל וכל קוונה לפניך שחממה י לפני מלך צ"ו לר"ך להשחמות עם הגוף שהיא נראה כסוף כל המורה ית"ש שהוא צוקן לבנה יוכלי להשחמות לפניו אף קוונה וקופה רק להשפיל ולהכניע לבנו ועי"י רומז התנא עונדין עמים ואעפ"י משחמדים רוחים ר"ל שגרות ונחמדה לבס ונתעלה בעבודת הבורא וצא להם הארת גדולה : (חסר) לא היוק נחש ועקרב צירוטלי . שומח הקדושה של בהנ"ק נמשך מזה שגם צירוטליים לא היוק נחש ועקרב ולזה הנה העשרה נסים צביהנ"ק ואיחא בגמרא אפילו נחש כרוך על קטן ח"ו שוסק אצל עקרב שוסק היינו כי נחש הוא קליפה החממה להם צאשין טכראין צממות ופחות זרות והיא מציאה ומשנות זרות לאדם ולזה לא יפסיק רק יתגבר עליו עשר וישרוף אותם אצל עקרב"ה הוא עק"ר צי"ת ר"ל שזו קליפת שעלמה לעקור את האדם מציח מנחשו היינו שלא יוכל עמוד לפניו צוראו לא יתפלל עד אחר שעי' כלום עד שימישב עמו עליו יתגבר על כח הקליפה ויוכל לעמוד לפני הבורא יתברך שמו אז יחזור לתפלתו .

אמר אדם לחבירו דר לי המקום שאלין צירוחלים . ע"ד שפירם ע"ר הקדום ויה"ד ז"ל מנחש נחיל דעלך סני יתך לא תעביד זה הוא כל המורה כולה ולכאורה שפיר ילדך וזהו הנושא צנין אדם לחבירו אצל צין חדם למקום איך ילדך וזהו האמת הוא כפרושו מה דעלך סני לחבירך לא העניד ר"ל מציאותך להקב"ה זה לא תעבור רק תעשה הכל שעי' נעשה ויכול להתחבר להקב"ה וצאמת זו היא כל המורה כולה כנ"ל וזהו ח"ו ולא אמר אדם לחבירו דר לי ר"ל . על המתבררו הקב"ה שהלך הוא הילמד מילר לו המקום לגון צירוטליים

מזה כתב
שם ויחבר
לחם בכה
(לחיה)
ואז הם
אחסי
מזה כתב
שם ויחבר
לחם בכה
(לחיה)
ואז הם
אחסי
מזה כתב
שם ויחבר
לחם בכה
(לחיה)
ואז הם
אחסי

אחז זידו האיל תמיד לקטר על ישראל עד עת שחיתת הפסח נלקח ומנו זה תורה דאדרגה הרי לנו וזכרין את האיל לפני זרחט לזכות ומה קיטרוב זה אך דהענין הוא שאצרהם אצטו בעקידת ילמך כיון לנתק ולשבר כל תוקף הדינים ועל ישראל לזרות ולזה קטרב הס"ם ואמר לא די להפקיע את עלמו לנו להגיל את ישראל ומה אתה רוצה יותר עד שהגיע עת שחיתת הפסח שרונו ב"כ לענין זה כי זרדאי אין פתיחת הקצר בלא דס כי זרדאי היה ראוי לפגוע בישראל ציליחסם ויוצרים כנודע אך עמדת שמשו הפסחים ונשקרו נשס על קדושת השי"ת נחטבל מהם הגזירה ותלך לו על צבורי נולרים - וז"ל וזכורך ישראל גאלת גאולה ונמש והורה זה השי"ת שכן היה ההנהגה האנושית וצריחת העולם ואז נלקח זידו האיל ונשתתק : וי"א אף המזיקין . וחיאת שמויקין נצרחו בלא גופין עמדת שגריך לזרוא האדם ומשכה הלילה ותורה כי הבורא ית"ס צנאמר אחר יוכל לזרוא אתך דהענין הוא כי אם היה להמזיקין גופין עמומים לא היה העולם הם בני אדם יכולים להסתים כנגדם שהגוף רומז על דבר הנושני וענין מיוחד ומוטות צפ"ע וזוה נצראו בלא גופין ר"ל שלא יתא זהם שום מוטות וכן צפני עמום צכני שיהא העולם יכולין לעמוד נבדס כ"א ע"י מטעת האדם נותנין להם גופים : ר"ל שגזר נותנין להם כח ומוטות כשהאדם שז בתשובה אז מולא מהם כל החיל והכח שנתן זהם :

וי"א אף לבת צנצת עשויה . ונאמר זה תורה היה לו לומר ולף לבת עשויה אך דהענין רומז צ"ת הוא לשון לבאות כונ"ס ה' לבאות ונלא כל הארץ כבודו ולבאות יש לו שני פירושים אחד הוא לשון רטון וחסך וכדאיתא בזה"ק לבאות איקרי כנלצ"י ענין ונורה שאין שום כח בעולם ונלעזו ולזה נכח"כ ר"ת "כתר" כל "הכתרים שהשי"ת הוא לתון כל הרלויות והיינו הגם שנראה שהאדם עושה דבר ונרטיט כ"ז הוא כח הבורא (חסר צ"ב ג' תצות) וגם הנחירה ורלון הוא זיד הבורא ית"ס בעלם רוחי מה שאינו נושג לסוס צריה או לבאות הוא לשון לבאי לבאות ונקרא ה' לבאות כי אות הוא צנצת דיניה והיינו שהוא נותן כח בכל העולמות וי"א ואף לבת צנצת עשויה ר"ל שכל הרלויות והנחירות שנעולם צנצת עשויה גדלון הבורא (חסר) וכל אלו נכדאו בה"ס וז"ל אשר צדא אלהים לעשות ר"ל אף אלו שהם לעשות חייה פעולה וענין גם אלו צדא אלהים בשש ימי בראשית שיפעלו ויעשו תועלתם ומה שיש חייה שינוי הוא לערכיו אבל לבני הבורא ית"ס אין שום שינוי לפי שאין לו זמן וקצנה והכל הוא אלנו באחדות פשוט ויה שזה חי"א להשיג שום צריה בעולם עני"ן נפלה ונצוכה בין הפילוסופים שהיו רולים להשיג אנושית ודרכי הבורא ית"ס בשכלם האנושי אבל זה חי"א כי לא נחשצותי ממשצותיכם ולא דרכיכם דרכי :

משנה ז :
 שבעה דברים בגולם ושבעה המאמר קלת תורה נמה בחכם בו :
 דברק יאיר ר"ל שלעולם נריך להתחיל צטוב ועוד אחר שופרס העולות אינו נפרש צענין הגולם כלל אך דהענין הוא כי יש (חסר) והגולם הראשון הוא עוד צמעלה יתירה מן החכם . כי החכם הוא שיש בו כל אלו העולות רק שידוע צעלנותו שהוא חכם עם כל אלו העולות והוא נחשב צענינו לרוב חכמתו והוא כמתהלל צרוב חכמתו וגם חכם בנינו חיי"ם . ר"ל שהוא יודע שהוא חי עם כל הנושעים אשר יעשה משא"כ זה הגולם אינו קן גל"ם גימי חכמה ע"ד והחכמה תחיה את בעליה . ר"ל שצבל מעשיו אשר יעשה ועם כל הנודות יודע שאינו עושה ונעלמו ונכחו מלוויה כ"א צקבלת הכח והחכמה

מן הבורא ית"ס ומשז צענינו לגולם שאין בו דעת וסבל בלא וחו פ"י הפסוק לא תוכל לאכול צעעריך ומשך דנגך תשימין ויהסך וזכורות צקך ולאך כי אם צנוקס אשר יבחר ה' ומש"ד רומז ליראה יתירושך רומז לגדת שמוחה יתירושך לשון להר משעה לתביה וזה רומז על האדם העובד את זיראה או צמוחה או אף נוי שהגיע לנודנה גדולה היות שכיין פתיחן ליה לקבל שניא - והיינו שיכול לנצק חיי הבורא ית"ס עד שיוכל לרואת את שם הוי"ה צ"ה כל הנודות לא תוכל לאכול צעעריך ר"ל שימשבו האדם לנש"ת עם הנודות שהוא העובד ונכחו הוא ונחכמתו רק צנוקס אשר יבחר ה' שצריך למשוב שהוא נחמד השי"ת לעבודתו ונתן לו שכל (חסר) :

ואינו נבהל להשיב . ציאור ע"ד דחיאת בצורהם שחיתת אחר העקידה אמוול אונרת לי כי ציחוק יקרה לך ודח"ב לוחמי לעקרו ודח"ב אונרת אל משלה כו" ע"ש . וז"ל לא הייתי נבהל להשיב ולהרסר אחרי עדותיך ע"ש כח"ו ח"י י"ל כאן נבהל להשיב אחר כל הנודות שחירע לו חיתת השי"ת לא ירסרר ולא יתא נבהל להשיב כי כל מה דעצו דמנעל לט"ז עניד :

ואומר על ראשון ראשון ועל אחרון אחרון ראשון הוא לשון ראש רומז על נודות טובות וישרות צעצות השי"ת ואחרון רומז לנודות רעות שהם אחריים להקדושה כמו גדלים יש אצרים גבוהים כמו הראש והאזני והדגור וז"ל איברים חשובים וג"כ יש איברי אחריים כמו צית הרעי וטו"י זהם והוא לנעבור יתחכל האדם תמיד שפלתו וענין פתיחת שחם יפתח אחר ומה או יפתח אחר מהם אי אפשר להקריים וכן יש לנעלה הראשון הוא הסטרא דקדושה וכל הנודות טובות והיפוכם הם האחריים עולמות חסרו והקליפות והס"א וצבולן ולכחותו משלה ונתינין בעולם והכל הוא נכחו ונחכמתו ונרלטו ית"ס כמש"כ ראו עתה כי איני אהי הוא ונלעזו אין אלהים אתה הוא ראשון ואתה הוא אחרון וכמו נן כל הלות והשיעבודים העוצרים עלינו תמיד הכל הוא (חסר) הבורא ית"ס מתלבש צו כמו שני' בכל עת לרה ולקוץ לכו נולך עוזר וקוונך אלא אתה . וכל אלו האחריים הוא שהשי"ת הבורא ית"ס לנכות בהן את ישראל הילוכו בדרך הישר ולויתות אותם ולהגדיל שכין כי צודאי יש מקום לטעות חיו חת העולם הראה לעיינו שצדו בעולם הקליפות והס"א . וז"ל ונלכות שונים נחבלה ונרלית כלל ועכ"ז הישראל ונצרים כל זאת אל הקדושה ואין נענחין ככל אל האחריים והס"א כ"א לאור ח"ם הנחלנש צו ואין עוצין את דרך השם צשים חופן עצור ידיעתם שצבורא ית"ס הוא המנהיג את טוב זה ורומז על ראשון ראשון ועל אחרון אחרון היינו שרש ויתצוק היעב בין הראשון ובין האחרון דהיינו בין הנודות טובות והאור ח"ם הנחלנש באחריים שיאמר עליו כי הוא זה ראשון ודבק אליו ועל אחרון אחרון ועל הנודות הנבונות והרעות ידע צמות שהם רעים ומסטרל דרע ולא יעשה אחריה כלל וזה פ"י הפסוק כי יקום צקרבך נצוא או חולס חלס וז"ל אחרי ה' אלהיכם תלכו כו' והנציא סרוא יונת . הנכה הנפשי דקדקו ונה ענין זה הפסוק אחרי ה' אלהיכם תלכו לנלן חיה לו לכחצו ומקודם אך דהענין פשוט דגם צומן הצית סיה לנלן להיות אחריים ונכיונות בעולם וזה הוא הנסיון כמש"כ כי אם לנעבור נקות כו' . ואמר אחרי ה' אלהיכם תלכו כל אף צנדרנת האחריים מתצוננו צאור ח"ם צ"ה הנולנש וסלכו אחריו וכו' מדבקן :

מקלמן

לריך תשובה שלימה וגדולה וסינוול מעשי צדקי שיהיה כצדקה
 חסדה ואז תהיה אליו הנשמה המופרדת מחמו אבל לא צדקה
 שתחלה אח"כ זה לא יועיל לו כלום אך דהענין מדבר בין
 איש לחבירו כי יש בניא מעשיקים לחביריהם צדקיהם כיוצא
 לז"א טוב לכעוס ר"ל שרגיל בזה להקניט את חבירו צדקים
 אבל טוב ג"כ לרעות ר"ל שתיקף ומיד מרעה את חבירו צדקים
 פיוס וטוב לזה לא הפסדו בשכרו אבל קשה לכעוס וקשה
 לרעות ר"ל אם הקניט את חבירו אינו כנכס עמו בדרך שלום
 ואינו משייכו לא שכרו שקשה לכעוס בהפסדו צדקה שליט
 מרעה את חבירו צדקיהו פעם אחת :

משנה יב

ארבע מדות בתלמידים שהיר כי אינו מניע לו שום
 לשמוע וטהיר לאבד

יצא שכרו בהפסדו כו' : אבל קשה לשמוע וקשה
 לאבד ולא הפסדו בשכרו

כי מה ששונע פעם אחת אינו לא יסכחנו עולמות ולא יעזבונו
 ויודו וישמרו תמיד ומה לשמוע וקשה לאבד זה חלק טוב קשה
 לשמוע ומהיר לאבד זה חלק רע ר"ל רע רומז על הס"א
 דליקו רע כי טוב רומז על הצדקה ית' וקטרה דקדושה כו"ש
 טוב ה' לכל טעמו ורלו כי טוב ה' ומי שהוא דבוק בעובד אינו
 יכנסו ד"ח באיניו והוא שוקד על דלתות ציהני"ד לשמוע קול
 ד"ח ודרכי מוסר אבל מי שהוא דבוק ח"ו רק בס"א דליקו
 רע אינו שייכנסו ד"ח בלבו ומאחר שהוא דבוק ברע כל
 עיקר וחק אס ישנוע איזה ד"ח אינו בדרך אחד יכנסו באיניו
 ובטענה דרכים יטובו ומפניו כי אינו מוסק בהם כלל והוא חלק
 רע . ר"ל שהוא כולו מוס"א דליקו רע וחלק רע קאי על
 האדם בעלמו שהוא מוסקו דרע רח"ל :

משנה יג

ד' מדות בנותני צדקה הרוצה שיהן ר"ל שליט מניח
 ולא יתנו אחרים עינו רעה בשל

אחרים כו' : זו הנתינת צדקה כי
 האדם לריך לרעות

שגם אחרים יקיימו מלות הצדקה ית' וכדליתא צד"ס גדול
 הנועשה יותר מן העושה וע"כ שכשרולה שיהן ולא יתנו אחרים
 אזי אינו עושה הצדקה רק להתפאר על בני אדם :

יתנו אחרים והוא לא יתן עינו רעה בשל יתן ויתנו
 אחרים חסיד לא יתן ולא יתנו אחרים רשע .

ומקטן העולם אח"י קרי ליה כותני צדקה והר"ב בפירושו
 מיישב זה גם העולם ומחלין ע"ד דליתא צד"ס מושכנין על
 הצדקה אבל האמת יורה דרכו דהכל סובב על ענין ראשון

ודבור ראשון והכי קאמר סדולה שיתנו אחרים והוא לא יתן
 לו גם שלא יתנו אחרים ודעתו הוא מרובה שבחשני היה שלא

יהיה אף עני אחד בעולם עד שלא יסרך ליתן לו צדקה
 מוכיכו ומנועשי ידיו ומניעו כפו אך ראונו שלא יתנו אחרים

ג"כ שלא יהא גוש בדבר זה ואם היה באפשרי שלא יתן שום
 אדם בעולם גם הוא נמנה עומה אך זה אי אפשר שתמלא

רעונו כלום יש אדם בישראל שלא יתן צדקה ומכאן זה הוא
 מוכרח ג"כ ליתן מנאל הוא מנותני צדקה ורעונו שלא ליתן גם

יש כונה בני אדם אשר ינועשו מנותני הצדקה והס"י דורש
 טובתם ומשלח להם איזה סיבות ומאורעות בעולם שצ"ל יתן

אל לנו לחלק משלו לעניים ואצוינים והרי זה כמכריחו לזם
 והוא מנותני צדקה אבל לנו חלוק שרעונו היה שלא ליתן

ולא עלה על דעתו זאת מעולם וכי"ז היה בתנאי קודם לזעזעה
 צדקות שצ"ס אח"כ כשטתן הצדקה הן תחת הנוטה הן תחת

הסיבות המתרחשות לו עכ"פ לא יתחרט אח"כ על נתינת
 הצדקה ולא יחלבו בוא"ז אז יחא נחשב עכ"פ מנותני צדקה

למשל כשאירע לו איזה סיבה והוא ליתן תזכירו להשלים מנועה

צדקה

הצדקה אשר נקצת לו מר"ה והוא טוהן הצדקה ולא
 נמו הקיצה הנחה לו לא יתן כלל רק יתנו שו הצדקה
 החמיצתי כבר ליתן רק שלא הייתי זוכר ועכשיו חזרה להשיב
 שהזכירני ולא אהיה צע"ח וזו הקיצה יקבל בזהב"ה כי צדקה
 מאת ה' יאל הדבר אז הוא מנותני הצדקה אבל כשמוחזקת
 הצדקה שנתן לצעור שלא כתרפה מרעהו כיואל בועש צדקה
 כניכול זה אינו נחשב כלל צדקה וצדקה וזאת קראו
 רשע ולא רע כי רע הוא הגרוע ומכולם אבל זה עדיין יש
 מאלותיות קדושים הוא הש"ן רומז לאלה אבות ישראל
 יחלק ויעקב . והוא כי צדקה מי שהוא מרע ישראל צדקה
 לא ירעה מנותן ה' כלל רק היקר שנקצו הוא העומת
 צעזרות השי"ת

משנה יד

ד' מדות בהולכי לביהמ"ד גם צדקן ונקיים השמים
 הולך ועושה כו' : אח"י קרי לביהמ"ד

הולכי לביהמ"ד הלא
 צדקהם שאין הולכין כלל אך דהענין רומז על זה האנוכיות

העולם והאומר להם ד"ח ומוסר ה' שריך זה האדם ליתן
 הולך בחוק לצדקה בני ישראל בלב כל אחד ואחד אף

הדיוטא החתונה אף בלב הרשעים גמורים רח"ל ליתן צדקה
 לצדק לעבודת השי" וזו יוכל להעלות אותם ע"י שיעלה

צדקותו ויעלו הם עמו ויחא צדק להעלותם משינון הקול
 אך דיש כונה בני אדם אשר הנה כ"כ מנושנים אשר לא

להם כל זאת אף שהלדיק יריד עלמו אליהם לא ינועשו אחרים
 ויש ג"כ שהלדיק לא יוריד עלמו אליהם לחוק עונות הקול

שנפחד שלפעמים יודבק זו ג"כ מנייני החטאים האלה צדקות
 כי בלא זה אי אפשר כי באשם מה אי אפשר שלא יודבק זו

רק עושה ער"ו שזומר להם ד"ח ומוסר ה' עד שיעורו לצדק
 הערל שיסירו בתשובה כ"ז הוא טוב והכל יפה בעת וזו

הילך ואינו עושה צדקה שלא מתשייבא ויילחא ככ"ל שלא
 יכול להעלותם אע"פ שזר הליכה צדו על שז"ס אוח צדק

צדו להעלותם ומשלוחם ואע"פ שלא פעל אע"פ אין תשייבא
 מנוח והוא עשה מה שמועל עליו וכן עושה ואינו הולך

אע"פ שאינו הולך בחוק לצדקם להעלותם הוא תחת שפינת
 ככ"ל עכ"פ עושה ר"ל צדקותו וצדקותו ומחזירם למוטע אש"ס

שזר מנעשה צדו הולך ועושה חסיד כי צדקה אין ליתנה חסיד
 אבל כשאינו הולך ולא עושה רק דורש צדקים רק להתחיל

ועצור איזה טובה שגיגע לו מוננה הרי זה רשע . כשחזר
 התנא ולא עשה להתגדל זה על זה הענין נקרא רשע

משנה טו

ד' מדות ביושבים לפני הכבשים והוא קאי על האדם
 פסו ומשפך משמרת נפה

כו' . משמרת שמוציאה את היין
 וקורטת את השמרים כו' . יעלש שלא יניח יין

דבר בטל זה המנוח המנוע מחזיק עלונו בזה הדבר נכבד
 וצדק ונבלה צעניו אף דברים הנכבדים . וזה כל לו

שהוא כולו רע ואי אפשר לו שידבק בו רק הרע והוא המנוע
 וזה משמרת דקאי על זה האדם צעלמו שהוא כולו שמ"י וצדק

כדבק זו ג"כ השמרים ונועשה הנה בלחוד ונעתי סאדן שאל נכס
 הרב הנוגד דקק מעצרישם וביקש מנוח שיאמר לו ד"ח

ואמר לרוד שמרה נפשי כי חסיד אני פי' שמרה נפשי
 שמרים שיפרוש מנוח השמרים . וכשמוע זה האדם דברי

היה כזר צעניו נודל ועלמו והוא לא סס אל לבו הדבר
 היולא וזה כי צדקה היא דרך אונת מורכבי השוסר רק

עליו בדבר הנעל וזהו כאשר אמרנו עבור שהוא היה
 שמרים ונדבק זו השמרים .

כל

שאל ידמו נפסס כיון שעליו שוב לא ירדו רק תמיד יהיו דנוקים
 למעלה לא כן הוא רק שהלדיק לריק ג"כ לירד ולהספיל עלמו
 לנורך העולם שישפיע ויוריד להם כל השפעות קדושות מה
 שיראה עליהם להם וזו ירידה לנורך עליהם ועליהם לנורך ירידה
 זה קל כנשר כמו שהגשר אף שהוא פורח למעלה עד תחת
 השמים אפ"כ מוריד עלמו למטה לנאקס ומשבו :
 גבור כארי . עו הוא לשון תקיפות ועוצה ככ"ל אף גבור
 הוא גבורה ממש כדליתא איזה גבור הכובש את ילדו
 ר"ל כי כל האדם לריק לכבוש את ילדו ומשם ר"ל בדבר שהוא
 מוכניד עליו בלבו והוא לרוע אחריו יותר :
 לעשות רצון אב"ד שבשמים . ר"ל שתעשה הכל לרצון
 אב"ד שבשמים וכל התפלות והריתוים יהיו למען שמו
 הגדול ולא למעןך רק שתשים כל מנוחתך על גלות השכינה
 ועל מלכותו ית' ולאקומו שכינתא מעשרת כי הנה קב"ה וכ"כ
 מה הוא וכל מעשיו בני אדם בו נכללים וכדליתא גמ' בשארם
 ומשער שכינה מה אומרת קלני מלאשי ותי' כביכול שהיא מלשערת
 בלעז האדם וכפ"ש כי מי כל צד אשר שמו קל אלהים חיים
 וגו' כמנוי ותי' ג"כ רמז דגיבור כמנוי' שהגורל ית' כביכול
 מיוו היא כמו מי האדם כי הגורל ית' כמשך ונתלבש אחר
 מעשיו ג"כ וכפי עבודתם וידוע שעיך חיות האדם הוא חיים
 בלתי מי עו"ב וזהו עיקר החיים שקיימים לעולם וזהו שאנו
 מתפללין ביום טראים זכרנו לחיים כו' למעןך אלהים חיים
 כו' ככ"ל לפי שכביכול חיותו חלו בעבודת ומי ג"כ זכרנו
 לחיים והוא החיים הגלמיים ככ"ל לטבת צבית ה' כל ימי חייתו
 ולחיותו בנעם ה' ולבקר בהיכלו . וכפ"ש הרקוק הקדוש ז"ל
 שאין לווער צריה מי וקום כו' והוא ככ"ל שחיותו ית' חלו
 בחיות האדם . וכיום הדין הם כספק חיים ואין סי"ך לווער
 ג"כ מי וקום ולכן לריק האדם לשים זאת על לבו ולשים כל
 מנוחתו על זאת ולעשות תחת רוח לילדו ולתוסף חיות לעילא
 כביכול כי מי פתי יסור מהנה כאשר ידוע שחיות הגורל כביכול
 חלו בחיותו ולא ישגוה על זאת כלל בדואי הוא טעות גדול .
 רק לריק חיותו לכל בנאות ונועשים טובים ונתפלות למען
 גדולתו ית' שיתגדל ויתרום על כל יושגי תבל ויכירי כח
 מלכותו אמן סליק :

שאל ידמו נפסס כיון שעליו שוב לא ירדו רק תמיד יהיו דנוקים
 למעלה לא כן הוא רק שהלדיק לריק ג"כ לירד ולהספיל עלמו
 לנורך העולם שישפיע ויוריד להם כל השפעות קדושות מה
 שיראה עליהם להם וזו ירידה לנורך עליהם ועליהם לנורך ירידה
 זה קל כנשר כמו שהגשר אף שהוא פורח למעלה עד תחת
 השמים אפ"כ מוריד עלמו למטה לנאקס ומשבו :
 גבור כארי . עו הוא לשון תקיפות ועוצה ככ"ל אף גבור
 הוא גבורה ממש כדליתא איזה גבור הכובש את ילדו
 ר"ל כי כל האדם לריק לכבוש את ילדו ומשם ר"ל בדבר שהוא
 מוכניד עליו בלבו והוא לרוע אחריו יותר :
 לעשות רצון אב"ד שבשמים . ר"ל שתעשה הכל לרצון
 אב"ד שבשמים וכל התפלות והריתוים יהיו למען שמו
 הגדול ולא למעןך רק שתשים כל מנוחתך על גלות השכינה
 ועל מלכותו ית' ולאקומו שכינתא מעשרת כי הנה קב"ה וכ"כ
 מה הוא וכל מעשיו בני אדם בו נכללים וכדליתא גמ' בשארם
 ומשער שכינה מה אומרת קלני מלאשי ותי' כביכול שהיא מלשערת
 בלעז האדם וכפ"ש כי מי כל צד אשר שמו קל אלהים חיים
 וגו' כמנוי ותי' ג"כ רמז דגיבור כמנוי' שהגורל ית' כביכול
 מיוו היא כמו מי האדם כי הגורל ית' כמשך ונתלבש אחר
 מעשיו ג"כ וכפי עבודתם וידוע שעיך חיות האדם הוא חיים
 בלתי מי עו"ב וזהו עיקר החיים שקיימים לעולם וזהו שאנו
 מתפללין ביום טראים זכרנו לחיים כו' למעןך אלהים חיים
 כו' ככ"ל לפי שכביכול חיותו חלו בעבודת ומי ג"כ זכרנו
 לחיים והוא החיים הגלמיים ככ"ל לטבת צבית ה' כל ימי חייתו
 ולחיותו בנעם ה' ולבקר בהיכלו . וכפ"ש הרקוק הקדוש ז"ל
 שאין לווער צריה מי וקום כו' והוא ככ"ל שחיותו ית' חלו
 בחיות האדם . וכיום הדין הם כספק חיים ואין סי"ך לווער
 ג"כ מי וקום ולכן לריק האדם לשים זאת על לבו ולשים כל
 מנוחתו על זאת ולעשות תחת רוח לילדו ולתוסף חיות לעילא
 כביכול כי מי פתי יסור מהנה כאשר ידוע שחיות הגורל כביכול
 חלו בחיותו ולא ישגוה על זאת כלל בדואי הוא טעות גדול .
 רק לריק חיותו לכל בנאות ונועשים טובים ונתפלות למען
 גדולתו ית' שיתגדל ויתרום על כל יושגי תבל ויכירי כח
 מלכותו אמן סליק :

בעור אלהו קרושי . נשלם פרק השישי .

פרק ששי

משנה א
 שנו חכמים בלשון המשנה : ירצה כי האדם לריק
 ללמוד בלשון
 הושגת ר"ל שיהא דיבורו נכפל לעילא ותתא . שכמו שידבר
 כאן בזה העולם ד"ת או איזה תפלה כו"כ יהא דיבורו בעולמות
 העליונים וגדלי הגדיקים בכל דיבוריהם שהם מדברים בזה
 העולם הם קטורים דייגורים בעולמות העליונים וזהו מלאכתם
 שיהא חולין של ת"ת לריקים ליעוד : איי שו חכמים בלשון
 המשנה . דהנה איתא בזה"ק דבניי נמשלו ליונה כמו חיותם
 דכשהיא מלפנת היא נשועת שמי קולות כך ישראל כשמוציאין
 קולן לד"ת או לתפלה הוא ג"כ שמי קולות אחד למעלה וא'
 למטה כי כשמתן חלק אלה מועל ולכן כשמוע המורה או התפלה
 למעלה וזו ש"ח בלשון המשנה כשהחכמים לומדים תורה
 אז היא בלשון המשנה אחד למעלה ואחד למטה ודו"ק :
 ר"ם אומר כל העוסק בתורה לשמה וזכה לדברים
 הרבה וכו' . לשמה שיינו כי מורה היא לשון הוראה
 כי היא לומדת לאדם דרכי ה' ואת הדרך אשר ילך בה ונריך
 ללמוד בזה הכונה למען יסכיל את אשר יעשה או תורה היא ל'
 ירחק

בן תימא אומר הוי עז הענין הוא כי כשלי"ר
 כנמר כו' :
 בלעזו ונעודת השי"ת
 לו נמה בלעזו אז נזכיר לו ומעשיו הרעים שעשו באורו
 אלה באת להפסל ולנעור לפני גורלך ואיך לא תנום
 לו לנר דבר זכר נא ליונים הראשונים הרבה פעמים עשית
 וכן והסכלת עמו ועמה מדמה את עולמך כלדיק וזוהו ונעטלו
 דמיו וזוהו רומז לנו התנא שלא תאבה לו ולא תשוע אליו
 ויש לנבך כלל בזה רק מעיו פניך ותעמוד בעצמות ובתקופ
 גמי עולמך וענית' ואנרת לפניו ית' ור"י שכן הוא לפי מעשיו
 ויהי כדאי לעמוד לפניך ופעפ"ש בנות אני בנדת טובך שאל
 מי אחר ואפ"ל תחנית לפניך וחסדר שנחך לפניך כי תפלת די
 אדם טוב לכל ורואה ומחילה לשנים וחפץ בתפלתם ובפרט
 ה' טראים כי כמו שגשגה ספרים נפתחים למעלה כמו כן
 ית' ג' ספרים בלב האדם עלמו וכ"כ . כי כמו שהי"ר
 למען למעלה עניא ונורך בלבו ומכריע בלבו ומכלכל
 וזוהו וזוהו פה להשיב אף האדם לא ישים זה אל לבו
 עולמו לו זאת תיכף יתרחק בתשובה לפניו ית' כי הוא נוחן
 ובליות ויקבל עליו שלא לעשות עוד כדבר הזה ויעמוד
 עמו ויזו עלמו מאוד מאוד לבל יסול מנתפנתו ולא ידאג
 מחשבות כלל כ"כ צבורו מודרכו בתשובה שלימה ובלב שלם
 וי' עוד פתוח פה להי"ר להקטין עליו ולעטלו מעבודתו
 בתשובה היא שיחליט בלבו בתשובה חרושה ומחלטה לכל
 מה שיהו כדבר הזה ובדאי יכפר לו השי"ת וכפ"ש והשנית
 לנגן וביותר כי הענין שכתוב ביהק אף שלקח יעקב
 בזה הוא רומז הכל על יונים הטראים ובפרט דאי בנדרת
 אף יתק לעשו הנה לי ליד הלך ללוד ליד וכל עוף שלד
 לו חיותו והניחו והלך ללוד אחרים בא הוללך והתיר העוף
 לו וכשחזר לא מלא כן עשה כמה פעמים עד ששהה כ"כ
 יעקב את הנרכות . וכמו כן צריה כשמתחין הספרים
 חיים להי"ר ללוד ליד ר"ל לא ובקש מעשיו בני אדם ובגוד
 אף הלך ומכנס אחד אחד וכשזוכיר על אי עניא מורך בלב
 חיים וכשזוכיר את התשובה על זאת ככ"ל בלב שלם בזה הוא
 דהן הענין ומכפרו וביקש ולא ואלא ואדרבה נעשה לו כזכיות
 מה נפתחו ענותיו של הי"ר ונקבל האדם הנרכות :

כנשר . ר"ל כי האדם יכול לעלות למדרגה למעלה יותר
 מן התלכאים כמו שהגשר פורח למעלה מכל העופות
 וכן על הגדיקים העולים במדרגתם למעלה עד רום רקיע

ואין שמעתי ריך שנתבשל דף צ"ו ע"ב ודף צ"ז :

ביום ד"ה אכל נללה כו' דמשעת מליחה נאמר כו' עכ"ל ויש להקשות למה קמ"ל אף דנתבשל אן הרוטב ומה חתיכות מלטרפין (והא דלא נאמר חייב במליחה י"ל) דמשעת מליחה ה"י הנשר יותר וה"י נו שמים (וקודם הבישול נסמן מנוח) ואפשר דנקיים למירון ז' דמוס' לעיל (ד"ה אס יש בה כו') ודו"ק :

כאמר דמוס' יאכרו דכרבי הרא"ה (עובד גרין) דנולתה ונלי לא מהני ס' כיון שאין רוטב שפיר ונקיים דהא נדר נאמר (במליחה ולא מהני ס' וטוב אינו חוזר להיתר (בבישול) אפי' למיד אפשר לטותמו ונחר ומכ"ס דכחל דלקמן ודו"ק :

אבל אפשר דהרא"ה לא קאמר (דלא מהני ס') רק להאמה דל"י אינו חוסר (כדאמר שמואל) רק בשמן ושום פשטע עיין בהר"ן אבל (בלא חך דשמואל) ה"י הו' חמירין דל"י חוסר ה"י כמו ביטול ושייך ביה ס' ודו"ק :

בתוס' ד"ה מלחא אזר כו' ואין ז' טעם כו' עכ"ל ואפשר (הטעם) משום דחייב ונשר בחלב גמירין וטעם נאמר כולל ולא חלי חתיכה והיינו דרך ביטול. עיין בהר"ן ס"א כל הנשר (בסוגי' דטעם חלב) ודו"ק :

בא"ד אלא ל"ל כו' ועיין בהר"ן ס"א כל הנשר (בסוגי' דטעם חלב) דמוקשה ע"י מהא דאפשר לקוחטו חסור ומליחה דמוס' סבדו דסם נאמר זו מנעט מן האיסור ועיין בשעמתיא דאפשר לקוחטו דרש"י. אבל הכא דאינו מתפשט האיסור כלל ונחר ויר"ן לא סבד הכי ודו"ק :

בד"ה שאני חלב דמשפעת לכך חסור אפי' הראש כו' (היינו כתיב הרא"ה הובא כאן בהר"ן דלא מהני ס' (בל"י) ז"ס ומהא מקיים מהא דנטק מרוטבו דקני בנטיילה ד"ל כתיב הר"ן ז"ס כל הנשר דמייירי טעיה זו ס' דהרי אפי' חסור ומירטו דרוטב אינו מתפשט כ"כ וזה כתיבין ז' דהר"ן טס והרא"ה דלא סבד זה החירון לכך הוכיח טס דחם לחוד ואין אינו חוסר יותר מנטיילה והאח מקיים חוס' ח"כ בנחמ"י כו' וליכא למימר ד"ס ס' נגד השומן דהרי לא מהני ס'. אבל נכתיב עובד בקבחה הראש דס"ל דנגד השומן דגיד לר"ך ס' (נגד) וכן נראה מדברי הר"ן והרמב"ן דחם לא פלגו. אהא (ומשאל בקושי' תוס') רק אהא דרבינא (אנחי שרי ר' אחי וזה השומן משפעת) דע"כ מייירי משומן (ואין זו ס' ונדאמר דבינא) ודו"ק :

בא"ד והרב ר"ע נפרט כו'. הרב ר"ע צודאי לא סבד כהרא"ה כו' (וס"ל כתיבין ז' דמוס' ד"ה הוא כחוס טס תש"ס ס"ל להרב ר"ע דכל חלב משפעת) (בא"ד) ורבינא חוסר כו' והא דלא נקיים מר"י דאמר נדן ב"י ד"ל דלדברי מהני אחר (דס"ל לתנ"י ד"ס בנידון ב"י) עיין בהרא"ה ה' דמייירי דנוק גיד נחערב ונחפיר לפיכך דק"ס שאינו נ"י ונטל ב"י ואפשר דמחרי"ס סבד דמין בנטייה בנשטו ואז לא שייך בנטייה שאין בנידון ב"י דמשטו מליחה ה"י (וגם בלא מירטו חסור בנטייה ובאינו מ"ט לא שייך פירור דהא ניכר משי"ה לא חסור מהרי"ס דפירור חסור או אפשר דמירטו דגם בניד חסר בנשטו אז לר"ך ברוטב ס' דווקא לומר בנטייה מ"ט כו' ולכך לא קשה מר"י ד"ל דמייירי כה"ג) :

ד"ה אפי' כחוס הוא כו' ונטל ב"י עכ"ל היינו דלא כהרא"ה (דס"ל דאינו מועיל ס' בל"י) :

ד"ה אחר רבא כו' ובשל תורה הלך אחר התמונה כו' אינו צדור כ"כ דכיון דכבר יש ס' כבר אינו טל תורה. י"ע. נ"ד ומהני רב גזר כו' דכיון דכבר הביא גמ"י הא דאמר

(רב) כל האיסורי' בנינו ח"כ חדא (מתרי טעמא) נקט אכל לפי בירכת רב לטעמיה ונקטי (תוס' שפיר) דלא ה"ל להביא כלל הא (רב ס"ל) בנינו בנשטו (ד"ל טעם כמו לרנח ונזה מיושב קושי' מהרש"ה) וק"ל :

בא"ד והא דלא חשיב חמין בנשטו כו' פירוש דה"ל להבדיל להוכיח נמי ומכלן וק"ל :

בא"ד אכל נאמר איסורי' הלכתא כר"י כו' בנשטו' סיינו מדאמר חמין בנשטו בין בנינו בין שלא בנינו בנשטו ולא אומר קתם אסור כתיב רב אלא דרב לטעמיה דאמר בכל איסורין בנינו בנשטו וא"כ חסור קתומא משמע נמי בנשטו ואיחו סבד בכל איסורי' נס' לכך לר"ך לפרש הכא בנשטו ולפ"י ה"ס ניחא קתם הא דאמר רב לטעמיה ודו"ק :

ע"ב גמ"י רבינא חסר. כתב הר"ן (דאוסר ושום שומן הגיד) והא דאמר לעיל דמשפעת (גם בל"י ואנחי שרי רב אחא) כתב הרמב"ן דווקא בל"י ולא במליחה דה"י כרוחם דל"י ולא בל"י דל"י ה"ל לוומר מליחה בל"י כתיב כרוטב כרוטב וכן ל"ל להרא"ה והפוסקים דל"י בנטיילה ומדיחה בקליפה ודו"ק ולפ"י קשה אינוא מליחה כרוחם הוא כרוחם דביטול ולא כביטול (מנעם אכל כרוטב ה"י כביטול מנעם) כיון שאין טס רוטב במליחה ה"י רק כמו טיפה שנפלה על חתיכה בקריחה שחון לרוטב דכל החתיכה חסור כתיב הר"ן ופסקו המחבר ס' ל"ב ע"כ בשי"ך למירון ז' ואפשר דמהא הול"ה חסור דווקא דבר לח כמו חלב ולא בדבר גוש דעומד בעצמו (נזה גם בקריחה בלא רוטב אינו חוסר יותר מל"י) ודו"ק אך מ"ט כיון דלרמב"ן זה השומן דגיד נמי משפעת שפיר קשה (כנ"ל דהא בקריחה גם בלא רוטב חוסר נזה כמו בל"י) ואפשר דהרמב"ן ס"ל כמו שמוק"ס טס הר"ן דאפילו מחתיכה לחתיכה טולט (גם חון לרוטב וא"כ רוחם דביטול ד"י) כביטול (וא"כ לא יהיה חילוק בין מליחה לבנטייה) ול"ע דאפי' יש לחלק ד"י מקודם (בדוחם דביטול חון לרוטב אכל בביטול מנעם הכל מלטרף) ודו"ק :

ד"ה בנינו דנגע כו' ואיסור דאורייתא הוא אזלין לתומרה כו' עכ"ל נ"כ קשה הרי ש"י פוסק לקמן דטעם כעיקר לאו דאורייתא ח"כ ה"ל דרבנן ול"י דהשויט מדאורייתא וא"כ אין חילוק בין מין בנינו לבאינו מנוי דלא כהמחבר (ס' ל"ט ול"ע) :

בתוס' ד"ה ובחל מן המנין כו' לאו טיחיה טעם חלב כחלב יותר כו' עכ"ל וכן פסקין כאן ואין להקשות לנחאי דאורייתא באיסור דנוק מניי גם כאן נאמר כן וי"ל דהכחל הוא טוס לכללים וירקות בסי' ל"ד עינין ו' דהרי הכחל בחלבו כשר כתיב תוס' ח"כ בדבור שאחר זה דכן פסקין ואינו נעשה בעילה וק"ל :

ולפ"י מתיבין היטב הא דנשר שנתבשל בלא מליחה לר"ך ס' נגד הנשר (ואין הנשר מלטרף) דהגם דהנשר הוא דבר היתר מ"ט כיון דע"י הביטול הולך הדם מוקוס למוקוס והוא בעצמו האיסור לכן נ"כ אכל הכא בלא הנשר טעמו הוא היתר גמור וטעם היתר ומפני שהו' דרבנן ולא גזרו כשלא מ"י כתיב ש"י (בדף ק"ט) ד"ה אחר רב כו' חלב שחטיה ומדכנן והאי כיון דנבנע אפי' איסור דרבנן ליכא עכ"ל אכל דגם חסור מוקוס למקום וזה יש לכיון דבכרי חת"ח דלא כמו שהשיג עליו הט"י ס' ז' ס"ק ז' ודו"ק :

בא"ד משמע דפשיטא ליה טיולא טולו כו' עכ"ל היינו ללשון ח' דמוס' שא"כ אכל לנחאי דכתבו דאלא מעתה קאי על הא דאמר וכל מן המנין י"ל דוודאי נאמר זו חלא דאפי' כל מה שפשוט ללחא ולא בקריחה ח' וזה היה יודע להם וסבדל זו כנולא בהר"ן גרים דבריו ואיני יודע למה המח"ש לא מ"י כן בחוס' דבור שאח"י וק"ל :

בד"ה אלא מעתה כו' ח"כ נסיק כולו כו' והא דאמר גמ"י ח"כ

א"כ מנא ידעינן היינו כתיב' ה"ז ס' ל"ח ס"ק ו' דנשיעור
הזה הרי יהיה הכל נותר והיכן יהיה אסור (והיינו מנא ידעי'
אין לשער וכ"א ישער כפי ונה סירא' לו) לכן ע"כ בדידיה
משערינן ואם לא היה יולא כונו א"כ שוב מטרופין שלא כדון
ושוב הוי לן לומר טע' ספק דרבנן לקולא דהרי הוא ספק לכל
העולם אלא ודאי דהכא י"ל דהוא כן לפי הדין (דפטיטא לחז"ל
שו"א כונו) ודו"ק (ומיושב קושי' מהרש"א) ולפי"ו יחא כיון
דהרשב"א סוגר בסי' פ"א דספ' לכל הדור הוי נמי חסרון ידיעה
לכן מפרש כלן דבאמת כן מתרין הגמרא דלא נפיק כונו כתיב'
הע"ז בשמו ס' ל' ס"ק ב' ודו"ק :

דף ג"ח ד"ה צבילת אפרוח כו' משמע דים חילוק בין קליפות
לשאינן קליפות כו' והש"ך (ס' פ"ו ס"ק י"ד) כתב
דהפסטי צירושלמי דבאינן קליפות (סג'י) בשיעור אחר היינו
צמיו (בימים דקליפות היתר מטרופין . ול"ע דא"כ (למה אומר
צירושלמי קליפות באינן קליפות צמי שיעור) הא אינו כולם (גם
של איסור) אינן קליפות נמי (לכגי בשיעור הג"ל דהא) אין
קליפות האיסור מטרופין (לאיסור וא"כ ספיר מוכח כחוס'
ודו"ק :

ברש"י ד"ה הא איכא שלשים כו' וכו' האי מ' מזלולין כו' הרב
הש"ך (ס' פ"ו ס"ק ט"ו) לא ראה דברי רש"י אלו
ודו"ק :

א ע"ב גמ' אלו חנן לקולא במדינן לחומרא במרי' לכאורה
לקנות בשומעתי' דטפת חלב בדברי אביי כתב רש"י
להיפוך דים ללמוד צב"ח מזרוע בשלה לקולא (להחרי' אס' אין
זה טעם) ולכל איסורי' ליכא למילף לחומרא מזרוע בשלה ע"ס
במהרש"א ז"ל וגרסא בשיטות רש"י הודאי לר' יהודה מין צמינו
בעין לא בטל מ"מ (כאן דליכא רק טעם) כיון דטעם כעיקר
לאו דאורייתא א"כ גם צמינו ראוי להיות בטל מן התורה עכ"פ
ובאמת בשומעתי' דעיפת חלב משמע לר"י דלא בטל ומקשה
הש"ס דמילף מזרוע בשלה דהיכי דהוי רק טעם בטל ומתורין
קושי' החוס' ד"ה נחא חזית כו' ומתורין צמיו לענין דרבנן (אין
ללמוד מזרוע בשלה דה"ל חידוש דמבעלין איסור לכתחיל' ולכן
לא ילפינן רק לאסויכתא לחומרא אצל סם לענין דאוריית' שפיר
הוא להיפוך דלקולא מני יליף דהרי מן התורה מבעלין איסור
לכתחיל' כתיב' הש"ך צטס כל הפוסקים (ואין כאן חידוש
מדאוריית') אצל לא לחומרא ודו"ק :

ג ולכן לקות בדברי רבא דאמר טעם כעיקר בקדשים דאורייתא
והשלטול מדאורייתא קשי' לרש"י מני חידוש הוא ולכן
הארין רש"י וכתב ומייתקין ל"י לדיי כך בידים היינו דמנא
לחציא אחו' כך בידים עיין בהר"ן וק"ל :

ד ובהא ינחא לשיטת רש"י דלחכי לא מייחתי צרשי' שלפנינו
ראי' מהא דרבא אומר לקנות דרך ביטול אסרה תורה
(כתיב' הר"ש צמיו דמזה ראי' דטעם כעיקר לאו דאורייתא)
משום דלשיטת רש"י גם אי טעם כעיקר דאורייתא נתי קשה
צב"ח מני' דבעינן טעם דהרי ליכא למילף מזרוע בשלה דרבא
סגרי דהוא חידוש (גם מדאוריית' כנ"ל) לכן הוכרח רבא לומר
הטעם דדרך ביטול אסרה תורה וגם בל"ה הרי צב"ח באמת
הוא חידוש ע"ס בחוס' (וקשה אפי' אי ליכא ניט נמי מנא)
הוכרח רבא לזא דרך ביטול אסרה תורה) :

ד ומה סקשו חוס' על רש"י דהי' לו לפרש דנעלמא טעם
כעיקר דרבנן היינו צמא' או בסי' לקו"י דכונו דרש"י
פירש בחטא' כיון דסתמא אמרי' תורה כל אשר יגע הוא גם
במטהו ה"ה צמא' איסורין אי הוי טעמו ולא מנא דאורייתא
הוי נתי צמא' והרי לרבא ליכא למילף מזרוע להיתר דלכן
צב"ח גריד טעם אחר כנ"ל אלא ודאי דלאו דאורייתא כלל
ודו"ק :

ה ויותר נראה על קושי' ון דחוס' כתיב' הר"ן ונפרט לשיטת
צמיו

רש"י דהלכה כר"י דמין צמינו צמא' וא"כ כי אסר טעם
ינחא טעם כעיקר דאורייתא) גם טעמו ולא מנא (הי' צמינו)
צמא' ומתורין כל קושי' חוס' ודו"ק : והי' נראה עוד לומר
דהגם דרבא סוגר צמינו צמא' מ"מ בפרק התערובות דתוס'
לר"ל דהוא מרי דשומעתי' דמין צמינו צמא' והגם שח"כ חתם
רבא בפני עצמו אמרו רבנן צמא' מין צמינו צמא' דהיינו צמא'
הקשה זה לרש"י וי"ל כתיב' חוס' לעיל דהיינו צמא' דהיינו צמא'
ולא צמון . ואי בעינן צמא' דמין צמינו צמא' ודו"ק ור"י לר"י
צטעם דהרי טעמו ולא מנא הוא מדרבנן וא"כ לר"י דהיינו צמא'
לקנות בשומעתי' צמא' חלב (אפי' נטעם צמינו) היינו מדרבנן
ושם (בפרק התערובות) הוא מדאורייתא או דרי יהודה לחומ'
צב"ח דווקא דסם הוא טעם כעיקר אי ינחא דלעולם דייקת'
ל"י כצב"ח (היינו כצב"ח והצ"ח מובא בצי"ק ס' ל"ד ס"ק ב'
דהנא מצב"ח דייקת' ל"י כצב"ח) ודו"ק היטב :

י אך בהר"ש מקשה ומה דפרק התערובות מהא דרש"י
חטיס ואורז דיולא (אס' יס צו טעם דגן ואחזר דרש"י
מקודם דרש"י הניח עור רא"י מהא דטעמו ולא מנא ומונש
לוקין . והר"ן הגם דמפרש דמיידי דלון צו כזית כצב"ח דרש"י
(מניח רש"י ספיר ראי' דטעם אינו כעיקר מדאורייתא) דין
דאי טעם כעיקר הרי כונו אסור ומאי אלטרופי שייך ומתורין
צמא קושי' הב"י ס' ל"ח עיין עליו (מה שהקשה סם על הר"ן
דחך דרי' יוחנן טעמו ולא מנא אינו ענין לפלוגתא דרש"י ותוס'
ובהר"ש כלן הארין לתרן דברי ה"ר חיים (דגם אס' טעם
כעיקר אינו לוקה בפחות מכוזם כצב"ח דבזא אין היתר לוקה
לאיסור) אצל דברי הר"ן סם כפשוטן (דהחילוק בין כזית כצב"ח
או לא הוא משום טעם אינו כעיקר) אלא ודאי טעם כעיקר
לאו דאורייתא וא"כ כיון דאינו חייב רק משום האיסור עליו
ולכן בעינן זית כצב"ח (ואינו חייב עד שאוכל כל הפרק) וזה
דברי ר"י לשיטת רש"י טעמו ומנא לוקין זה כזית כצב"ח
דאי חייב על המנא דמלטרף אצל כי אינו זית כצב"ח הוא קטנה
ולא מנא דהרי המנא אינו מלטרף (צומת משיעור א"ס) ולכן
בחי' שיעור . ועל הטעם אינו חייב רק מדרבנן וא"כ חלב
שנתעורר בקדירה הגם דהטעם הוא מדרבנן אי יס צו כזית
כצב"ח הוא חייב משום המנא . ואי ליכא כזית כצב"ח הגם
דמשום טעם הוא רק מדרבנן מ"מ משום המנא הוי כמו חל'
שיעור ומתני' מה שמרבישין השעם דלא לבטיל צב"ח כתיב' צמינו
(דעי' הטעם ה"ל כניכר האיסור ולא בטיל) ומיין על התוס'
כנ"ל ובהכי ינחא הא דעיסה של חטיס ואורז דאי ח"ת צב"ח טעם
דגן יולא והיינו כזית כצב"ח וברורין דברי רש"י (ו) ובהכי ינחא
הא דאמר רבא צפי' התערובות מין צמינו צמא' ושאלו דרש"י
צמא' (אף כעיקר לאו דאורייתא) דהטעם הוא פשוט
שלא יתבטל הבעין (להחמייד על המנא) ועי' היטב כלן דברי
אף מה שפייס הר"ן ואי לא יהיב טעמא צפי' הר"ש ס"ל דגם
צמי כלל ס' אפי' (יס צו גם מנא) בעין ולהר"ן מני טעם
דהוא רק מדרבנן (כמו מין צמינו דלרין ס' מדרבנן) ודו"ק
וברור :

ח ובענין החילוק סהרין והרשב"א סוגרים דאי ליכא צמא'
כצב"ח הוא דאוריית' (כמו חצי שיעור) וכן משמע
מדברי הר"ן צב"ח אלו עוברין אצל הרבנ"ס סוגר דאין איסור
דאוריית' אין צו (דחצי שיעור ע"י תערובות אינו חייב) ולכאורה
נראה דברי הרבנ"ס דהרי חוס' כתבו באלו עוברין (דף
ד"ה כנאן כר"א ובתנא' דף כ"ח) דלחצי צמא' על תערובת
(דרשים כי כל על עירובו) כיון דהוא חצי זית צמי קרא
לבטל (כ"כ סם בתנא' חוס' ור"כ צומת) ונכדי אכילה פירש
הוא פחות מכוזם (ע"י תערובות) ובטל מדאורייתא אצל
דייקת' יס להוכיח (דאסור) דהרי ר"י דרשים כל חלב
שיעור דאסור אלא שאין חייב מלקות עד כשיעור וסגרי
צמיו

ט ובהא ינחא לשיטת רש"י דלחכי לא מייחתי צרשי' שלפנינו
ראי' מהא דרבא אומר לקנות דרך ביטול אסרה תורה
(כתיב' הר"ש צמיו דמזה ראי' דטעם כעיקר לאו דאורייתא)
משום דלשיטת רש"י גם אי טעם כעיקר דאורייתא נתי קשה
צב"ח מני' דבעינן טעם דהרי ליכא למילף מזרוע בשלה דרבא
סגרי דהוא חידוש (גם מדאוריית' כנ"ל) לכן הוכרח רבא לומר
הטעם דדרך ביטול אסרה תורה וגם בל"ה הרי צב"ח באמת
הוא חידוש ע"ס בחוס' (וקשה אפי' אי ליכא ניט נמי מנא)
הוכרח רבא לזא דרך ביטול אסרה תורה) :

ד ומה סקשו חוס' על רש"י דהי' לו לפרש דנעלמא טעם
כעיקר דרבנן היינו צמא' או בסי' לקו"י דכונו דרש"י
פירש בחטא' כיון דסתמא אמרי' תורה כל אשר יגע הוא גם
במטהו ה"ה צמא' איסורין אי הוי טעמו ולא מנא דאורייתא
הוי נתי צמא' והרי לרבא ליכא למילף מזרוע להיתר דלכן
צב"ח גריד טעם אחר כנ"ל אלא ודאי דלאו דאורייתא כלל
ודו"ק :

ה ויותר נראה על קושי' ון דחוס' כתיב' הר"ן ונפרט לשיטת
צמיו

ו בא"ד שלא היה עם י"ג כדי לתת טעם כו' יסבור
אפשר לקוחו ונותר כו' אבל למה דק"ל אפשר לקוחו

אסור ספיר צעין ס' עכ"ם בדבר לת' אפי' נאסר צמחה
והס"ך נה"כ ס' ל"ב נהגם הסיג על הס"ז בזה ע"ם צבוסו

והרש"ם שהעתיק זה המירון היינו לר"ת וסניך על מ"ם הכא
זה למ"ד אפשר לקוחו ונותר בזה נדחין כ"ד הס"ך וק"ל :

ז בא"ד וזה שנותה תורה להגביל כלי נדון כו' ונשבע
ומאן דלר"ת דמי' בכל איסורים היו לאורו"י (דל"כ

נס לר"ת כיחא וזה שנותה תורה להגביל כלי נדון) לא כהס"ך
ס' ל"ב דכתב דל"כ"ע הוי דרבנן (באשר איסורי) ואפשר

דחוס' וקס"ן לר"ת כיון דהוא מפורש בתורה להחיר הא"ך ס"ך
לגזור וק"ל ועיי' לקמן בהלכה דטפת חלב בזהו כ"ב :

ח וסבאן ים להניח ראי' לדברי הס"ך ס' ל"ד דלר' אפרים
דלא אמרינן ח"כ רק צ"ח"ח"ז לא אמרינן ח"כ רק

נפעם א' אבל ח"כ הוי ככל איסורי' דל"ה אכתי' (נס לר' אפרים
קסה) הא"ך געו"י ונצ"ח והחוס' כתבו בנפשים דהגעילו ומתווא

מין לזכר מ"ם ונצ"ח ודוק ועיי' בשו"ע"ה הג"ל ס' :
ט בא"ד ואי שיחור ומגעילן הא כ"כ כו' משא"כ אי לא

כ"כ הגעיל שני פעמים וכן הוא מפורש בהר"ם כאן
ולפ"ז למ"ד דלא אמרינן ח"כ בכל איסורים א"כ אם הוחם

מיס אי אפשר לחשוב ונשעת החימום דהגם דחזרו ונצ"עו ע"י
החימום (וכ"ט בר כ"ט אסור בכל איסורים) וי"מ הוועט הא"כ

חזר ונצט"ל בנצט"ל כמו בהגעלה השני והטור ז"ל שכתבו
היינו שא"ט ונותר (ומחמת נט"ל כל ועל"ש אחר החימום מיס

ואי דוותר משום ד"ס ס') אפשר דנקא מייניה אי איסוקף
איסור וזה דלא כהס"ך ס' ל"ד ודוק וברור :

י בדי' קליק כו' ובכל וקום שיטתו היחר הוא כו' דמינו
עלנו ומנוח כו' עכ"ל הרשב"א ז"ל למד ומאן

דאמרינן כו"י קליק שא"ט מינו (לדיון דאינו מינו חמיר וכן)
ווינו רבה עליו ומנצ"טו והס"ך ס' ל"ח הסיג עליו דהרי כותן

הטעם באינו ווינו כו' ולדברי חוס' דהכא אי כינא דלוקין על
כוח עונתו (דע"י הטעם באינו מינו נהפך היתיר לאיסור)

א"כ הוי כמו טומאה ע"ם צנ"י ס' ל"ח (ולדוק דעת הס"ך)
אך נראה דעת הרשב"א דהכא מייירי למשל בנצט"ל של (שאר

דברים) וגם הים צו בנצט"ל שונן כז"לס ונפל צו זית חלב א"כ
כשיקח חלב טעם בשאר דברים שהם אינו עם החלב כבר

היה צו טעם ונשומן שהוא כטעם החלב וא"כ אין מרגישין צו
טעם החלב לומר צו טעם כעיקר ודוק היטב :

(סוגיא דמי' בר כ"ט דף ק"ח ע"ב) :
א' חוס' ד"ס הלכתא דגיס כו' קליפה ויהא צעי כו' הס"ך

ס' ל"ד כתב דבאמת למ"ד תחלה נצר והתחתון חס
לר"ך נטילה או אפשר שכולו אסור (וכונת חוס' כשהתחתון

לוקן אבל בהר"ם לא ונשוע הכי דהרי כתב דנש"ה ונותר צע"ו
משום דא"ל רק קליפה אבל כתבשלו אסור ע"ם (א"כ ונשוע

דבע"ו ככ"ג א"ל רק קליפה) וכן הוא חיצור דברי חוס'
(סמוכו לזה החילוק בין עלו לכתבשלו ובסוף הרגיש הס"ך וכתב

דמייירי נכונן לגמרי וגם ז"א בנשועות הראש דהרי ונחלק
בין עלו לכתבשלו (ונשוע אפי' באינו טרוב דוויח דביסול) ואי

הס"ך רוצה לחלק באמת החילוק הוא בין שניהם חמין וצ"ן א'
חס וכן כתב שהוא דוחק ובס' ל"ה (ס"ך ו') בעלנו ונחלק

בהי' והוא מדברי הב"י שכ"כ להדיח אבל באמת להעמיתין כללו
גם שניהם חמין ונותרים רק בביסול אסור ודוק

ב בא"ד וכתבש"ל לא גרע ונזון כו' וכן הוא בהר"ם דביסול
לא גרע ונזון אך נראה לאפשר לג"ש הר"ם

אח"כ ליישב ויהא דאס טע כל הפת אסור דאס לא הוי רק
צ' כ"ט וביסול הוי ג' כ"ט ובאמת כללי אסור לנסוף מה"ט

ולכן הכתב"ש דאוקר כללי אוקר בדבר חריף וטובל לומר דאפי'
לחיתוך

ומן דנותר כללי היינו משום דאינו אוקר יותר רק כדי קליפת
משא"כ דבר חריף ודוחקא דסכינא דאוקר יותר אבל אם נדבר

חריף הוא ג' כ"ט צודדי לא גרע וביסול דוותר כמו דמשוע
חוס' והר"ם ור"כ ונשועות על הרמ"א דאוקר נשועות

בדבר חריף וזה לא נשוע שיהיה דבר חריף עדיף וביסול חוס'
ונלמתי שגם הפר"ח תמה עליו אבל לא ביאר כן ונ"ע :

ג' בא"ד משום שהשומן קרום כו' אין ראי' עכ"ל והרי'
הכריע כן דהטעם משום שמוניח דאי משום

חריפות אס כן בקיפות למה צעי גרירה ונראה (דל"ך
זו ראי') דודאי השמוניח טעל הסכין הוא דבר מועט כמיס

ס' ל"ד ע"ם צנ"י וס"ך ולר"ך ללירוף הטעם טעו . וק"ל :
ד בא"ד דנוש"ל עם צער הוא דאוקר אבל כתבש"ל בקדירה

סרי עכ"ל ולפנ"ש הר"ם בסוף (דכתבש"ל בקדירה)
ה"ל שלשה כ"ט דרוב שבליעה הולכת ע"י המים א"כ מנצ"ט

עם צער כו"י הוי כ"ט בר כ"ט ואפשר רש"י לא מחלק בין צ'
כ"ט בין ג' כ"ט מ"י מ"י מוקדקים חוס' שפיר דלמתי יותר ה"ל לומר

כתבש"ל בקדירה של צער והגם ד"ל דכתיב ה"ל ד' כ"ט דהנצ"ט
כתן טעם צמיס ומיס בקדירה וקדירה צמיס ומיס דגמים וה"ל ד'

כ"ט ונודחי שרי משא"כ חלב (בקדירה של צער) ויהיו זה לא מנצ"ט
לחלק בין ג' כ"ט בין ד' כ"ט ועוד דה"ל כתבש"ל בקדירה של צער

דבקדירה ונחיס עליו צער רוחת והוי דבר גוש דאוקר וה"ל
דגמים ג' כ"ט ועדיין י"ל (דאין ראי' וזה לא תוך דריב' וי

שנחוס') דבשלמא אם (כתבש"ל בקדירה של צער) יסבור רש"י
דהבליעה הולכת דוקא ע"י המים דל"כ ה"ל חס בלא רוט

דאינו בולע ואפשר רש"י סובר זה גם בכלי (שא"ט ומפלי'
בלא רוט) משא"כ בחלב שהוא שונן והולך בלא רוט ככל

באורך בשו"ע"ה דטפת חלב מש"ה אוקר רביב' צנ"י שכתבש"ל
בקדירה חולבת ודוק ועיי' לקמן :

ה' וגם לפנ"ש בשו"ע"ה דטפת חלב דהוטרס"ה הו"י למרס
דברי רש"י שכתב צמינרא דרב דף ק' שכתב שיהיה

צודה תמיד דנשוע אפילו חרף הרוטב כיון שצמינרא חללה חל'
חללה (שלא ע"י המים) ולא ככנתה הר"ם ואפשר דעם מייירי

כו"י צמין ודוק
ו' בא"ד טעם צער וחלב נפליטים למיס נאסרו המים כו'
עכ"ל הר"ם (ונצ"ח צ"ן) הקטם ע"ז דל"כ צנ"י

כו"י כינא דצער וחלב בלו ביחד דגמים ומירון צ' של חרף
דלא ענד טעם השני בהיחר והיכ"ה זה מהא דבאיסור לא"כ

בר כ"ט וזה אינו מוכרח לאפשר כיון דטעם הראשון ה"י נחיר
סוב אינו יכול לקראו איסור ומירון א' דהר"ן אינו מנצ"ט

שכתבו (דע"ם צער וחלב) ומעצבין בלא מים דקשה וי'
דגמים לא כן . והיה עלה דדעתי לומר בזה כו"ם נחיות

אנשי עם משום דכלל מערבות הוי (שא"ט מחוסרי' פליטין
וגוף הטעמים ומעצבים יחד) ולפ"ז הר"ם דכתב באופן אחר

ולא כתב דמערבות הוי לכן לא פסק כן ודוק :
ז' ולפ"ז ס' נראה ל"י לתרץ הא דפסק הרמ"א ס' ל"ח

צעירוי' וכלי צער על כלי חולבת דנאסר (דע"ס לא
סי"ך לומר שמתעצבים הטעמים שלא ע"י המים כו"ם הס"ך

סק"ה ס' אלא משום דהוי מערבות ככ"ל דנה"ט ס"ל צנ"י
ל"א בלא כ"כ בשם מהר"א א' ד"כ ה"י לו לאסור בהדיא קצות

אפי' אי אינו צ"י לאסור כלי שא"ט צ"י וק"ל :
ח' והיה כ"ל לומר פשוט אחר בדברי חוס' חלו דחוס' כתב

מנצ"ט או דאמרינן דקערות נוגעת בנחמת והי טעם
שני באוקר ואם נאמר דרוב הבליעה ע"י מים כו"ם הר"ם

בשם ס' התירוות א"כ נאמר סוב דדגמים כבר הוא ג' כ"ט נחיר
בביסול דהיינו קדירה מים דגים (ולכן וותר) משא"כ הכא

(בהדרגה יחד דליכא רק צ' כ"ט בהיחר) מש"ה אוקר ולפ"ז
הא דקיימו חוס' דאוחו שהוא צ"י וותר שא"ט צ"י אסור ה"ל

לחיתוך

למיון קמח אצל לסבדא וז' דהג'ל הרי הכי נמי יש ג' נ"ט
 קמח נ"ט יורה ועדיין היתר סתוא אינו צ"י ולפי' שפיר פסק
 הרמ"א דאם א' אינו צ"י הכל מותר אצל בעירה וכלי בשר
 על של חלב אם שניהם צ"י אסור דהטעם ג' הוא באיסור והגם
 דלא פסקין דיעבד גם צללי מותר היינו משום דאינו פולט
 רק כרי קליפה ואוקוניא נהא אדוניא משום כן צביטול
 דהכל הנהגה וגם הוא טעם ג' באיסור שפיר אסור ודוק .

ו' אלא דעדיין קשה דא"כ למה פסק הרמ"א יהודמו נזה
 אחר זה כשר דהא הוי נמי טעם ג' באיסור .
 והשני צ"י כ"י ל"ד הא דנוקשה בשם פסוקי' דיהא נחשב
 כמגלה עיין טס דלמיון ג' הוי נחשב הכא גיעול וא"כ הוי
 טעם ג' בהיתר משא"כ עירה דלא הוי עיורי גיעול לכלי טעמיה'
 נכלי א' דככלשו הך פלשו והוי טעם ג' באיסור ודוק :
 ובהא יחא הא דכתב הש"ך ק"י ל"ד ס"ק ח' דלדעת
 הרב ס"י ל"ה אפילו היה נקדירה רק מים והיה
 צ"י מנוק' הבשר הך אסור והותר מיעור הבין דמכיון
 למה הרמ"א בהודמו יחד והקשה ע"ז דהא טס אין ס' אצל
 נ"ט ס' הוי נ"ט צ"י דמותר דיעבד אצל הש"ך נכחין
 על הא דעירה וכלי של בשר על של חלב דטס כיון דלא הוי
 ממשלת אסור דמיון כמו טעם צ' דאיסור וכן כאן דלא נחשב
 להק' העגלה כיון דלא נחשב כונו מש"ה גם כאן אסור ונכ"ש
 או אמרי' כדעת הפוסקים דלא בלת נחשב מערבות כניל דלפי'
 דלא הלכה היא שפיר ונכ"ש לפי' הרמ"א ס"י ל"ד דהוהב
 לאסור הכלי שאינו צ"י ונכ"ש כשהיא צ"י ודוק ואפשר הש"ך
 לא הניח ראייה ונכ"ש וטעם ד"ל דזה דווקא בלא ס' אצל
 משם (הא דס"י ל"ה) הוי ראייה שפיר ודוק .

ז ומה שהקשה הש"ך ס"י ל"ד ס"ק י"ה מהא דאם היה
 הקערה בפנס שהבין היתר לבחילה לא דק דטס י'
 ג' היתרים א' משום נ"ט צ"י א"י ח"י לא הוי
 לפנס ועוד דהוי לפנס אצל הכא בלא פנס לא הוי נ"ט צ"י
 נ"ט דהיתר ולכן אסור לבחילה כמו כל לפנס . וק"ל :
 י' ונ"ש הש"ך (טס על הא דנהגין לאסור הכלי שאינו
 צ"י) היינו משום דכלי ה"ל טעם ג' (לאיסור
 וללא לפנס כניל) אצל בדגים ה"ל טעם ג' בהיתר (והא
 דמסתא מותר אם א' אינו צ"י) דטס ה"ל לכלי העגלי' משא"כ
 סכא . וק"ל .

שמועתי דטיפת חלב

א' אקדים כאן הקדמה חזא . דכרמא דרז"א צ"ח נקי' איסור
 ממונה עלונו והא ראייה דהרי משנה שלימה שנינו
 דהי רז"א להסתבד ובס דהא כל א' צ"ש שרי ובתנור נולד
 האסור . אלא דמ"ד אפשר לקוחטו מותר הוא משום שכתב
 המניי מהר"י הוא צ"ש ס"י ק"ה ס"ק י"ז דהוי כאלו צ"ח
 פליגי ט' והוי כמו בכלאים ונ"ד אפשר לקוחטו אסור סובר
 דכל זמן שטעמא טס משע' חלב הגם דעתה אינו נותן טעם
 היא אסור דאינו דומה לכלאים דטס לא נשאר כלל אצל
 החתיכה לחתיכה (בלא רוטב) דאינו יולא כלל חלב מותר זה
 טיטס טס' (שניא הר"ן) והר"ן סובר דכיון שלא נשאר צו
 מיעור האסורו טוב הוי ככלאים אלא מוכרחין לוותר (דמ"ד
 אפשר לקוחטו אסור ס"ל) דנעשה עמם איסור א"כ גם אם
 משום לבגורי ואינו יולא כלל מהחלב רק טעם בשר (כמו
 החתיכה לחתיכה בלא נייעור) נמי אסור והגמ' דלקמן (דאמר
 שנגע בלע משליש לא פליגי הוא לפום ה"א דאפשר לקוחטו
 מותר . ודוק :

ג' דלא כמו שהבין הגמ"ש דלמ"ד אפשר לקוחטו מותר אינו
 נעשה עמם איסור ונכנס בכמה דוחקים בשמועתי
 אצל למ"ש יחא הכל היטב כמ"ד וק"ל :

ג' והנה נודחי צמתי' כאן ברס"י וברס"י צמתי' צמתי'מח
 דרב ומוע' כהר"ן דאסור הקדירה בלא נייעור וכיפה והגם
 סדר"י (ס"י ל"ג) הבין דהטור סובר דאינו אוסר השאר (גם
 לרס"י אינו מוכרח דאפשר ל'י שהטור מחולק בדבר זה עם רס"י
 דהטור ס"ל כפיטת חוס' דאם הוי סופו להחפשט לא היה נעשה
 נכילה אלא ע"כ דחלב אינו מחפשט ומחתיכה לחתיכה אלא באותו
 חתיכה ורס"י ס"ל דגם אם קופו להחפשט נעשה נכילה ומש"ה
 אוסר נמי בשמועתי' איסור דבוק דהגם צ"טו להחפשט נעשה
 תחלה נכילה (סדנוק) ואוסר השאר אח"כ אך הוי דהיתרו
 בשאר איכירים (צמקתו חוץ הרוטב) ואפי"ה אוסרים איסור
 דבוק (כנ"ש הרמ"א ס"י ל"ג סעיף ד') ע"כ ל"ל (הטעם)
 שגא ילא פעם א' חוץ לרוטב ומש"כ לרס"י וזה הוא פשוט
 לצדדי רס"י וזה היא הכוונה בחו' דכתבו דמייירי צבולו חוץ
 לרוטב ואי הוי נקלחו צרוטב או ממתואא מחפשט לחוץ הרוטב
 ולא הוי יוכל לחיות נעשה נכילה וגם בלא נייעור היה מחפשט .
 אלא ע"כ דמייירי צבולו חוץ לרוטב . וזה מיצור דברי חו'
 ודוק :

ו' והפשט הזה מוכרח ברס"י דכתב דר"ה אם יש זה צ"י
 כלומר שאין בחתיכה לצד ס' וקשה למה לא
 כאמר נקפילא כנ"ש צמק ג"ה אלא (משום) דכאן דמקלח
 חוץ הרוטב נודחי מחפשט לשאר בלא נייעור ודינא (היה
 מחלה זה טעם קודם שנתפשט מונה) ונעשה ומחילה נכיל'
 לכן לריך ס' וק"ל :

ח' וכן הבין הגמ" (ס"י ל"ג) ס"ק צ' לדברי רס"י והניח
 ראייה מדברי הרמב"ם מפני שהוא הבין דברי הרמב"ם
 כמו שהבין הראש"ד דאוסר תיכף וכן הבנים הטור דאוסר
 הרמב"ם גם בלא נייעור ומדנקשה הטור על
 הרמב"ם דכנייעור ומחלה סגי (ול"ל להרמב"ם לוותר
 נייעור ומחלה ועד סוף) וקשה הא הולך לומר היסוד הרישא
 וכן קושא חל"מי דהרי עיקר הכוונה דלא שיישי' שגא לא
 נייער יפה בחתיכה ואסור ע"י הנייעור דלצדק כנ"ש רס"י וא"כ
 הולך לומר (נייעור) צדק וגם נמי מקשה על הרמב"ם יחד
 מעל הגמ' כנ"ש הט"ז והפרי"ח אלא ודאי דהבין משמועות
 הרמב"ם דכתב ומושערין כו' היינו גם בלא נייעור כמו שהבין
 הראש"ד וא"כ הוי דקאמר דר"ה שלא נייער בחתיכה אלא צדק
 הוי אלא צדק הוא לאו דוקא אלא משום סיפא נקט' דכסיפא
 (צנייעור ומחלה ועד סוף צדק דוקא והאח' מקשה הטור
 דכאמתי מחלה סגי ובגמ' משום רישא נקט'י ודלא כהרמב"ם
 ודוק :

ו' אלא דכאמתי מ"ג אינו ראייה מדברי הרמב"ם (שסובר
 כרס"י כנ"ש הט"ז) דאפי' יפרש כדברי חוס' דמייירי
 כולו חוץ לרוטב נמי (אחי' שפיר) דיוכל לבטור כהר"ן דנעש'
 ומחילה נכילה ואוסר הכל וק"ל .

ז ובאמת יכולין לוותר דהטור דכ' וכשנאסר כו' . היינו
 משום שלא להכריע בין רס"י להר"י ומשום דעת
 הר"י כ' כן ואפשר דלרס"י מודה כהג"ז (ולא כהר"י טס)
 אך א"כ לרס"י נמי תקשה נמי שנקשה על הרמב"ם וכן נמי
 קשה אמאי דכתב רס"י לקמן דר"ה שגא לא נייעור כו' ואח"כ
 פלטה כנייעור לצדק כו' משמע דבלא נייעור אינו אוסר ואפשר
 דלרס"י נאמר דלפי האמת מייירי גם כשכולו חוץ לרוטב והאח'
 לריך נייעור צדק אצל להרמב"ם דגם אם היה כולו חוץ לרוטב
 אוסר בלא נייעור דהא לא כתב כלל דמייירי מקלחו צרוטב
 וא"כ נייער צדק משום סיפא נקט' מש"ה שפיר מקשה עליו
 ודוק :

ח' והיינו יכולים להוכיח דאדרבה הרמב"ם ע"כ יסבור כרס"י
 דאי כרס"י נמי כתב טועמין אותו כו' הרי כבר
 נתפשט הטעם בכל הקדירה וגם אח"כ כתב ואם יש צו טעם
 ט'

בו משמע אשעיית (נוט) קאי וכן הניח הרמ"א וע"כ ס"ל
 נתפשט הטיפה עדין ואפי"ה אוסר הרמז"ם כל הקדירה וע"כ
 נזכר בהר"ן דל"כ הרי פלט מקודם ודו"ק
 ע אך אם נאמר בהנחת הרמ"א (בד"מ דגם לרש"י אינו
 מתפשט גם להרמז"ם נאמר כן אי נאמר הרמז"ם
 יסגור כיון דעתה ח"ן. צו טעם לא אמרינן דלוגא היא צו
 טעם וקמט דהו"ל לא טרע דלא נעשה נבילה כמ"ש הרמ"א
 סוגא בש"ך ודו"ק :

י והיינו יכולין לומר על קושי הט"ז דהגם דנקלחו ברוטב
 כשנבלע לחתיכה זו שהיא נקלחה ברוטב הוי איסור
 בלע ואינו יולא עתה כ"ז שהוא רוחה דהרי וזה שהוא בולע
 עתה אינו פולט דק כשהוא נזכר פולט זה שהיה מוח לרוטב
 דהוי ל"י ועתה נחדש ונעברו ברוטב הרי פליט זה שבלע כבר
 ועיין ג"כ הרמ"א שזה דכפל לומר רוחתה ונ"י הרמז"ם אוס'
 כסדרת הר"ן דהגם דאינו פולט חלב נ"י אוסר (טעם הצטר
 לבד) ודוק אח"כ ונלתי קלת וזה בוגדל עז :

יא והקשה הר"ן שא"ך נבלע (בטור) והלא דינו כלי
 ותירך הר"ן משום הכל הקדירה ותש"ך החזיק
 אחריו ותירך דהא דכ' הטור והאמנם בסי' ק"ה דאינו אוסר
 רק כדי נבילה משום דהוי דבר גוש ולי אינו נחזור דבר זה
 דהא הטור לא לקח סדרה זו רק מוחת"י דילן וכיון דבמחתי
 גופי' נבלע בכל החתיכה (ונ"ל בדבר גוש אינו נבלע בטור)
 ולריבין לרחוק ולומר דודאי כיון דאינו מתפשט מוחת"י לחתיכה
 הוי ל"י ומנוילא דהאי חתיכה גוי אינו מתפשט דזה נמי כמחתיכי
 לחתיכה דמי כמ"ש הרשב"א בת"ש מוצא בצי" ס"ס ק"ה דמקום
 שפלט נבלע צו כדי נבילה ונקרי איסור בלע וא"א שצו
 לאיסור להלך וימקום למקום בלא רוטב וכן משמע מדברי
 התרומות הוצא בנורדכי לעיל בזוית דהרשב"א שפלט לדיקולא
 דלהכי פירש"י דהוא קלחת דאי הוי סל גס החתיכה שפלט עליו
 לא היה נאסר רק כדי קליפה משום דהוי מוקדם למקום כנו
 בטיפת חלב והיינו כסדרת הרשב"א ובמחתי' דטפת חלב כתב
 דמאחרת חתיכה מתפשט ונ"ל דהיינו דכפל ומספה כ"כ עד
 שמתפשט ברוטב על כל החתיכה ומנוילא כנכס בכל החתיכה
 כמו שהניח המרדכי שם על מחתי' דנטף ורוטבו אחא דנקט'
 בזה דאוסר כונו היינו שפלט על כל ברוטב אך דבנבל ורוטבו
 דה"ל ל"י (שי"ך) כפל בנקום אי והכא מוחתה הכל הקדירה
 מתפשט על כל החתיכה וא"כ נבלע בכל החתיכה וכן ל"ל אחא
 דכי המרדכי שם בחללת דבריו צ"ש רצ"י דפירוש לרש"י
 דפעטע החלב מניע עד שליט ג' היינו שנתפשט עליו עד
 כאן ונכנס לפנים דהרי הרצ"י בפרק גיד הגשה ס"ל ג"כ שם
 בנורדכי דנל"י לא שי"ך כלל ס' מהך מחתי' דטפת חלב אלא
 ודאי כנ"ל ודוק :

יז והרב בד"מ תירך דחלב הוא איסור טיין והקשה הש"ך
 א"כ מתפשט נוי מוחת"י לחתיכה (בלא רוטב)
 חו"ש להקשות דהיינו כ' כאן דהטור סוגר דשאר הקדירה
 נותר ואינו מתפשט מוחת"י לחתיכה ואפי' לשיטת רש"י ובסי'
 ק"ה מפרש דהיינו דברי הטור דבשר בחלב ה"ל איסור מוחת
 עליו והלך מוחת"י לחתיכה בלא רוטב והר"ב הש"ך שם בסי'
 ק"ה ר"ה לתרך דודאי הולך מוחת"י לחתיכה אצל הוי כחם
 בזה בלא רוטב דאינו מתפשט רק כדי קליפה או נבילה ואינו
 אינו מנין דבריו כלל דהרי לרש"י הוי החתיכה השניה ט"ו
 בתוך הרוטב ולר"י אפי' אי דוקלחו ברוטב הא לה"י ונקלחו
 ברוטב ה"ל נוי כמובטל כמ"ש הטור והאמנם בסי' ק"ה (וא"כ
 איך שי"ך נבילה) וכן קשה על הא דכתנתי בזה ח"א דהטור
 סוגר כסדרת הרשב"א דא"כ לא הוי שי"ך תירך חתיכה ח"א
 על דברי הטור ס' ק"ה ס' ק"י י"י (דמחלק שם לענין פעטע
 בטור ע"י פיעוס צין אותה חתיכה וצין מוחת"י לחתיכה)

כמ"ש הש"ך עליו צ"כ ס"ק כ"ח דמהרש"א ושמע דנעיני' ס"ה'
 האיסור טיין (אפי' בלוחה חתיכה ל"א דנוטם) אלא דהש"ך
 ס"ק י"י תירך כן על הטור ואם נאמר דהטור ס"ל כסדרת
 הרשב"א (דאין חילוק צין אותה חתיכה וצין מוחת"י לחתיכה)
 יסתרו דבריו ובאמת נא"י דכתב הש"ך שם ס"ק י"י דברי
 הטור אינם נזכרים בכל הפוסקים ולפי מסקנת הש"ך ס'י
 ל"ב ס"ק צ"י דהאי דטפת חלב נייירי דמחתיכה שנייה ח"כ
 דבריו מוזכרים בנשנה זו דטפת חלב וינכח הול"א הטור
 החלטה דדוקא בלוחה חתיכה ולא מוחת"י לחתיכה ולא כהרשב"א
 דמשום אותה ולהרשב"א היינו לריבין לומר כנו סדרת רצ"י
 ה"ל אצל הר"י שחירך תירך אחר דשם בלע חלב כחום
 (וחו דוקא ונקל פיעוס) ואפשר דר"ה לתקן בזה שהיא (הטור
 ונ"י סוגר כסדרת הרשב"א ואפשר דמה דכתב נמי דכ"י ל"י
 חל"ב טיין היינו (דה"ל) כנו חלב כחום וא"כ תשג טיין
 מ"ט מפעם ל"י אצל עכ"ז לפי "ד דברי הר"י (קשה) כי
 מפעם ל"י ה"ל להלך נוי מוחת"י לחתיכה ודוק :

יג עוד הקשו טולם על הרב רמ"א שפסק בלא יעבר וביטא
 בעינין ס' בכל הקדירה נגד הטפה והש"ך והצ"ח
 כתבו דנייירי שנקלחו ברוטב חו אינו מוזכר צו כלל וכן
 הקשה הפר"ח והר"ב בצורה מייסור ר"ה לתרך (שהוא משום)
 דלא צקאים צין כחום לשמן חו לא ר"ה הש"ך לתרך דכ"י
 ק"ה הכריח דהוא דוקא לומר חתיכה ולא מוחת"י לחתיכה
 וק"ל :

יד ולתרך כ"ז נאמר בהקדמ' ת"ש חוס' לעיל (דף ל"ט)
 בהוא דזוית הרבא דנפל לדיקולא חס הפ"י ס'י
 הא דלא כ"י היינו מנ"י דאי אינו מתפשט חלב מוחת"י
 לחתיכה אינו אוסר רק אותה חתיכה ואם מתפשט מוחת"י
 לחתיכה הרי סופו להתפשט ולא כ"י וקשה לסדרת דאינו מתפשט
 ח"כ אחאי לר"ך ס' ובאמת בהתרומה כתב דלהכי פירש"י קלחת
 אצל החום דכתבו להסדרת דהוא סל אינו מובן אלא כסדרת
 נאמר דהתוספות סוגרים כמו שר"ה ר"פ לתרך על מחתי' ונ"י
 מרובטו דהתנא ומסופק בל"י אי מתפשט אי לא ולכן בעיין
 ס' גטיילא : ואפשר דכן דעת הר"ן שם וא"ל חוס' כאן נ"י
 מתקיים כן דאנו מוספקים אם חלב מתפשט (מוחתי' לחתיכה)
 ונ"י כ"י ס'י וא"כ כאן בנתיני' דטפת חלב נוי חתי' ונ"י
 כתבו כולה דבגמרא משמע דאינו מתפשט בלא רוטב מוחת"י
 לחתיכה ונאמר נוי דהתנא מוספק ובפרט לסדרת הר"י ונ"י
 הוי טיין הוי מ"ש כמו שם בזוית דהרשב"א ולכן אינו אוסר
 כל הקדירה אם יש בכל הקדירה ס' נגד הטיפה מנ"י דשם
 מתפשט בכל הקדירה הרי החתיכה לא כ"י דסופו להתפשט ואם
 אינו מתפשט אינו אוסר בלא יעבור אצל ס' ודאי צ"י נגד
 הטפה גס ברישא) וכל דברי הר"י ודברי הרמ"א בפסקיו נטוין
 וזהו היה מתוך קושי' הר"ן על חוס' והרי הר"ן גופי' כ'
 דהגמרא דאמר מנבלע בלע מפלט לא פליט היינו בדרך ספק
 (דלא ה"ל פליטה האוסרת) רק דהוא סוגר דלפי האמת לא קאי
 הכי והחוס' וכל הפוסקים סוגרים דלפי האמת קאי נוי זה דנ"י
 יעבור (היינו דגם לפי האמת לא ה"ל פליטה האוסרת משום
 דסופו להתפשט) ובפרט למ"ש בלוחה ח"י בנ"י דהוא נאמר
 בגמרא יעבור בסוף משום הרישא (דמייירי בלא יעבור מוחת"י)
 קאמר כן דאינו אוסר הקדירה רק בניעור בסוף וא"כ כל דברי
 הרמ"א נכונים והר"ב ספ"ה הר"י קלח בזה אך כתב דכל
 הפוסקים משמע דאינו מתפשט מוחת"י לחתיכה הגה להרמ"א
 דס"ל דחלב ונקרי טיין בנ"י יוכל להתפשט אלא דאנו מוספקי'
 אם יוכל להתפשט מוחת"י לחתיכה כמ"ש חוס' ג"כ כוית
 דהרשב"א ואם היינו מוסקים דגם הרשב"א והתרומה והרמ"א
 סוגרי'

לי הנשר או ההלב אבל כיון דחתיכה כ"ג הוא רק מדרבנן
א"כ בודאי תורה חלי רק בנשר והחלב אינו כ"ג מדרבנן
מ"ו מדרבנן הוי נבילה ועיין בר"ן ותמלא כדברי דכן הפסע
בתוס' ודו"ק :

כג ולפ"ז אם נאמר דר"מ ורשב"ם סוברים דח"כ הוי
בכל איסורי מדרבנן ורשב"ם כדמשמע מנה
סקהו לעיל דף ק' וביעור כ"ג ח"כ לק"מ כ"ג ואפ"ו אם
נאמר דהוי מדרבנן רק ונה סתורה חתיכה כ"ג מ"ו מותר
וא"כ לגזור כו"ש ה"ו נמי לק"מ הכא וגם אם נאמר דהתו'
גם לעיל סוברים דח"כ בכל איסורים הוא רק מדרבנן משום
לחא דבג"ח והיינו אם נאמר דבג"ח לעולם ח"כ יוכל להיות
כן אבל אם נאמר דבג"ח רק פעם א' כ"ג כבצרת הש"ך לא
שי"ך כלל לגזור (בשאר איסורים) ויהי' הסיוטון בתוס' שם
הכי דאם נאמר בכל איסורים ח"כ מדרבנן ח"כ בג"ח ע"כ לעולם
כ"ג וא"כ היאך הגעילו כ"ג הרי יש חשש ונבג"ח כו"ש שם
פשיטא דהכא כיון דלפי הה"א דלא חסרה תורה חלב ע"כ
כבצרת הש"ך ה"ל דלא דיינין (דכל הבא מנב"ח יהיה)
כבצרת וזו לא נאמר כלל ח"כ בכל איסורים או דאין הוא
בזירת הכתוב ולק"מ קושיא תוס' ודו"ק :

כג עוד היה נראה לומר דכלא"ה לריבין לומר נמי זה
דבשר אחר דהו"ל חלב וזהו חלב שיהא בזירת הכתוב
אלא נראה דאפ"ל דהתורה אינו רוצה לעשות נבילה דבר לה
שאינו רק תערובות וא"כ שפיר נשני הגמרא (ונושם הכא גם
מדרבנן אינו כ"ג) ובצרת הפוסקים (שהביאו תוס') הוא לפי
האמת דלמריבין גם בדבר לא ח"כ וכעין זה הוא בהר"ן ודו"ק :

כד ואפשר דתוס' סברי דזה לא נוקרי לה כיון שהיא
בחתיכה והיא חשיבות איסור ולא היה תערובות
רק טעם זה דלא כהש"ך ס"י ל"ג והא פשיטא דהכא נוקרי
נודע כיון שפלט סם נודע שגולע ופולט ולהכי נקט כפל ולא
סגולא וק"ל :

כה בא"ד ולכן לוקה כו' זה אפי' לנ"ד אפטר לשוחטו
מותר כו"ש בזהו א' וק"ל :

כו בגמרא ח"י שיעור הוא קשה להפוסקים דכי איכא כזית
בכ"ש לוקין על כזית מונט בלירוף היחך הובא
לעיל בהל"ש ובג"י ס"י ל"ח וה"ל משום טעם כעיקר לוקין :
ולדברי רש"י ד"ה גדי לק"מ ואפשר דרש"י לשיטתיה דטעם
כעיקר לדידיה דרבנן (ולכן אינו לוקה על טעם כעיקר) ונ"מ
מוכה מרש"י דלא כב"י דס"ל כל דחמי מנב"ח כבצרת דיינין
ליה דא"כ הכא נמי ה"ל לנחוי טעם כעיקר ואפשר דזה
תערובות נוקרי (גם למ"ש בזהו כ"ג נמי נחוי דע"כ הכא
לא הוי טעם כעיקר והם יסגרו כר"מ ורשב"ם) ודו"ק היטב :
בתוס' ד"ה שפלו וכו' וכן פ"י הרב ר' טועני כו' זה הפ"י
י"ל נמי לר"ם זהו כוונת הגמ"ל ולא קשה קושי' ה"ל
ודו"ק :

כז בא"ד ואומר ר"ם כו' והגעלה מדוין לא הגעילו אלא
קטנים היינו לנ"ד ח"כ ועיין אוח כ"ג ובהר"ן
הניח גטס הרבנ"ן תירוח ג' דאין טבע כל הדברים שוים
ע"ם ולכן אין להגעיל במשקה ובליד ונינה כתב הא"ח דאין
להגעיל בלויג היינו מים ואפר ולהרנב"ן בודאי בכלי מדוין
היה יכול להגעיל (במים לבד אפי' גדולים דמים מפליטין
הכלים ולא נכנסים צו (דאין טבע כל הדברים שוים) אלא
דחוס' לא סברי כהרנב"ן (ולחוס' יש קולא דיכול להגעיל
בליד) ולכן הקשה הש"ך על סברת המחבר דמים ואפר הוי
נעל"ם ח"כ היה יכול להגעיל כלי מדוין נמים ואפר ודו"ק .
כה בגמרא אלוהא קסבר אפטר לשוחטו מותר ולי' דלא
קייסינן שמה לא יעבר יפה (שמה לא פלט
הסכים

טוב) או דעממיני' וכן הוא סברת הטור ס"י ק"ו דודאי נקט
כולו ולא חיישינן דשאר צו וכן ה"ל ח"כ מנ"ח . ולח"ן
דברי רש"י (דסותר עלמו להך דס"י כ"ג) ל"ל דאין טבע הכל
שוים דחלב הוא דבר הנופפע וסמן ויולא ומתפשט לנוד
משא"כ דבר אחר ולכן כפי' ל"ג בחלב מורה תמכצ"ר דשמה
ולא קשה קושיא הרמ"א :

כט ונביא עוד ראה לדברי רמ"א ס"י ל"ג דחלב הוי שתי
לעיל דף ק' נד"ה סקדס וסלקו כתבו תוס'
דאי חלב אינו יולא מחתיכה לחתיכה כו"ש לעיל כו' והאי לעיל
הוא "ו" מ"ש תוס' דף ל"ו ד"ה אפי' מרחש אזו דלא אמרי'
ח"כ ואוקר' אלא נמוקס שהאיסור בעלמו מתפשט בכל
החתיכות דומיא דטפת חלב היינו דהרי טפת חלב (כר"מ
כאן) שאוקר' את החתיכה (ואינו אוקר' את החתיכות) כיון
דהחלב אינו יולא גם הרועץ אינו אוקר' ומדמיית' וטפת חלב
על חלב ש"מ שם שוים ודו"ק :

ל וכן הוא "ו" במדברי פרק ביד הגשה דהתערובות הוכיח
דחלב אינו נופפע מחתיכה לחתיכה מהא דטפת חלב
וכן הוא שם בנפפע דהקרויים האסורים משום חלב סוברים
נחא דטפת חלב וכתב הר"י דאינו נופפע מכלן הוכיח הרמ"א
דחלב אינו נופפע משום דחד טעם הוא וק"ל :

לא ולפ"ז נוכל ליישב דעת הרמב"ם דודאי הרמב"ם ג"ס
דסובר דכלא יעבר נמי אוקר' מורה דהיכי דהאיסור

אינו יולא גם הנאקר אינו אוקר' (גם בנב"ח והא דלוקר'
בלא יעור היינו דשומא קחלב עלמו יולא דחא לעיל משום
דחלב יולא דדיקולא שיער בכלהו והיה אוקר' הכל אי' לא
היה ס' ותבס דנבג' אחר מפלט לא פלט היינו בהר"ן דהגמ'
משופק (אי יולא חלב אי לא) וא"כ לפי האמת דהוא סקן
אוקר' בלא יעבר (ועיקר קושיא מפלט לא פלט היה דלא ה"ל
מין בנינו כו"ש הר"ן) ואפ"ה ר' יסודע דמיים שומא לא
יעבר יפה היינו דוקא בניער צנוק אבל אם לא יעבר כלל ה"ל
ס"ס שומא יעבר יפה ואח"ל לא יעבר יפה שומא אינו יולא ואינו
אוקר' ומש"ה לר"ן יעור צנוק וזהו הוא כוונת רש"י ז"ל שכתב
וכשיעור צנוק ילא והיינו צנוק חוץ לרועב דבחה כונו אינו
וה"ש סקת"ל רבי דלא חיישינ' (שומא לא יעבר יפה)
הולך למוקט בניער צנוק (וה"ש גם הרמב"ם נקט יעבר
ומחלה ועד סוף ולא קשה קושיא הטור) ודברי הרמב"ם
בזורים כדברי הגמ' ודו"ק :

לב ולפ"ז נכל לביאור דברי הרמ"א בזה דפק דבג"ח יעבר
לר"ך ס' בקדירה (נגד הטפה) היינו דסובר
דפשיטא דתלמודא דאינו אוקר' בלא יעבר אך דאין אלו ידעו
הטעם אי משום דאינו פולט החלב או אפשר דפולט ואפ"ה לא
כ"ג משום דקופו לפלט וא"כ בלא יעבר אי ליכא ס' (נגד
הטפה) הקדירה אסורה שומא פולט החלב ונ"מ אינה אוקר'
הקדירה (אפי' ליכא ס' נגד כל החתיכה) דודאי לא כ"ג כיון
דקופו לפלט . ונ"מ ב"ס ס' בקדירה (נגד הטפה) אחרין
דלוגא אינו פולט (ומש"ה בעינן בחתיכה עלמה ס' ונל"ח
אסורה) ואם יעבר לבסוף אסרת כל הקדירה שומא לא היה
סופו להפלי' מונט בלא יעבר וכ"ג ודו"ק :

לג ובמילא רוחא שנעמח דבסעי' ד' במקלת חוץ הוועב
אוקר' הרמ"א כל הקדירה בנב"ח והוא מדרב"ן

או"ה דכתב דפקו הפוסקים כהר"י ונמילא אלו אומרים דהא
דבג"ו בנינו יעבר היינו צנוקו חוץ לרועב דבהכי מיידי להר"י
דזו אינו פולט החלב אבל אי נוקחו חוץ הרועב הוי משכח
פולט החלב כנ"ל ברוב הפוסקים וא"כ אוקר' (גם בלא יעבר)
ואם דכתבו לעיל דכיון דקופו להתפשט לא כ"ג מ"מ הוי
תוס' בעלמס לעיל דף ק' ד"ה סקדס וסלקו ונחוי זאת נפקת
שהרי כתבו דלר"א מנין לא מוכח זאת והרי הר"ן בנפפע
הסכים

ג"ה היינו נמכתב לאמר ושמחתי במולא שלל רב והיה מלחתי עם טעמו ויחמוק עמו בענין הקושי שהקט' לריש דנשים חייבות צניות וא"כ ליכא למוקף מכללי צניתי כיא עשה השוה בכל אי"כ למה לי תיראו דלין דנשים פטורות ומיניד אי"כ למה לי התיקם דכיבוד למקדש עיינתי פקושיא זו ולא הננתי דנאמת אם לא יהא כתיב תיראו אט נהיו למדים דמדאזינטיין התיקם דנאמת אף עשה דשליט שיה בכל נמי דמי לא טעשה עוד ענין אחר דמי לא כתיב תיראו לאמר דנקים שמיירה לזכירה ויפטרו נשים השמיירת שבת וא"כ יהיו שווים כולם לטובה צאן שוות בכל זה יהיה כי היכי דלקיים תקרא דליש כתיב אצל אשה צמורה לא דהתיקם עוד הש"ב לי תלמוד אחר דמי לאו תיראו ה"א דהתיקם הוא דמה שבת נשים חתמינןו צמורה אף מורא כן לכן כתיב תיראו וזו התיקם הוא ע"כ לענין שלא יהיה כיבוד דוחה שבת כ"ז העניתי בלימוד הסלמדיים ואנן אורחא אודיענן מה שנתחדש הל"ל דבר באות' רש"י דכסא ותיקדם תירון דתיראו והדר כתיב מה דנכיבוד כתב להיפך והי"א נראה לי לומר דר"ל צני' (ה"א) דאזי ואזו שקולין כמו מש' ואהרן אצל עתה דלמך אלא איש דסיפק גידו לעשות ואפס רשות אחרים עליה וא"כ אמה ואמך חייבים וא"כ למה כתב כאן אמו קודם וק"ל :

ואודות החילוק אף שעתה הוא לאמר זמן מ"ה דבר שהיא צמיה הוא מה שהיא טוב אך צנקה שלא יאזר אוחו כי נממת סדרות עבודת הקודש המוטל עלי לא כחצתי אוחו עוד הפעם זכך יראה שלא אשכח מוטל דבר מהשנה"י ואנן אורחא אודיענן עוד בונה שאני עוסק בה כעת צמ"י שנועות צניין נמך ואחרי לך בהלכה דמראי נעמי ד' שיכות צמה שהעליתי למוס ריהטא דשומעין שיטת רש"י הוא דלר"י שפחת כל שהוא צמממע וחד דרגא לא מיקרי כ"ש ולפ"ז עוברת דקרום הוא תולדה וכיד נשאר מנילא ג"כ אצל שאת אלא דלאו תולדה וידיה מקרי דהא לא כתיב רק חד שפחת וא"כ קושית הנקשה דנקשה ה"א קמי לריע אף לפי האמת דהנקשן היה סבר דנחד נמחא מחמינר ומדלא נלכך רק נעלה ה' וא"כ קרום נהדי מאל גילטיך (תשר מה) דבס סיד נשאר לשאת כמ"ס רש"י ז"ל ומקודם מ"ה לאו תולדה דשאת היא וע"ז מתרן דכיון דטעלה היא כ"ש מנילא עלטרך ולא אמר ר"י רק בשלם הראשונות ולפ"ז הטפלה צודלי כ"ש ויש לנו לתרן עוד דבר צמה שנתקשו זה כל הראשונים דלר"י לריכין לומר דמיידי צממ שרוא שחור עמיד וא"כ יש חשמה מכלות ומקום היותו לי לאמר דכיון דקרום הוא א"כ הטפלה שהוא כ"ש ה"א להיות סיד שהרי קרובה לו נחד דרגא וכן בהיפוך אמר לבהרת הוא נחד דרגא לכן לריכין אט לומר בהיפוך סיד הוא לבהרת כ"ש ולמר לקרין כ"ש ובאמת הפטש הוא כן בדברי רש"י צמ"ס דאע"ג דלמר לכן עומ לננוטותה מסיד ע"כ שאת שהוא א"כ כו' פ"י דלס האב הוא לומר אי"כ יש לומר סיד לבהרת כ"ש וקרום לשאת כ"ש אצל אי נימא מסיד הוא א"כ ילערך לרבות עוד תולדות יסירות וכל מה דאפשר למעט צמראות ממעטינן כמ"ס :

כתב כאן אמו קודם וק"ל :
 ואודות החילוק אף שעתה הוא לאמר זמן מ"ה דבר שהיא צמיה הוא מה שהיא טוב אך צנקה שלא יאזר אוחו כי נממת סדרות עבודת הקודש המוטל עלי לא כחצתי אוחו עוד הפעם זכך יראה שלא אשכח מוטל דבר מהשנה"י ואנן אורחא אודיענן עוד בונה שאני עוסק בה כעת צמ"י שנועות צניין נמך ואחרי לך בהלכה דמראי נעמי ד' שיכות צמה שהעליתי למוס ריהטא דשומעין שיטת רש"י הוא דלר"י שפחת כל שהוא צמממע וחד דרגא לא מיקרי כ"ש ולפ"ז עוברת דקרום הוא תולדה וכיד נשאר מנילא ג"כ אצל שאת אלא דלאו תולדה וידיה מקרי דהא לא כתיב רק חד שפחת וא"כ קושית הנקשה דנקשה ה"א קמי לריע אף לפי האמת דהנקשן היה סבר דנחד נמחא מחמינר ומדלא נלכך רק נעלה ה' וא"כ קרום נהדי מאל גילטיך (תשר מה) דבס סיד נשאר לשאת כמ"ס רש"י ז"ל ומקודם מ"ה לאו תולדה דשאת היא וע"ז מתרן דכיון דטעלה היא כ"ש מנילא עלטרך ולא אמר ר"י רק בשלם הראשונות ולפ"ז הטפלה צודלי כ"ש ויש לנו לתרן עוד דבר צמה שנתקשו זה כל הראשונים דלר"י לריכין לומר דמיידי צממ שרוא שחור עמיד וא"כ יש חשמה מכלות ומקום היותו לי לאמר דכיון דקרום הוא א"כ הטפלה שהוא כ"ש ה"א להיות סיד שהרי קרובה לו נחד דרגא וכן בהיפוך אמר לבהרת הוא נחד דרגא לכן לריכין אט לומר בהיפוך סיד הוא לבהרת כ"ש ולמר לקרין כ"ש ובאמת הפטש הוא כן בדברי רש"י צמ"ס דאע"ג דלמר לכן עומ לננוטותה מסיד ע"כ שאת שהוא א"כ כו' פ"י דלס האב הוא לומר אי"כ יש לומר סיד לבהרת כ"ש וקרום לשאת כ"ש אצל אי נימא מסיד הוא א"כ ילערך לרבות עוד תולדות יסירות וכל מה דאפשר למעט צמראות ממעטינן כמ"ס :

כתב כאן אמו קודם וק"ל :
 ואודות החילוק אף שעתה הוא לאמר זמן מ"ה דבר שהיא צמיה הוא מה שהיא טוב אך צנקה שלא יאזר אוחו כי נממת סדרות עבודת הקודש המוטל עלי לא כחצתי אוחו עוד הפעם זכך יראה שלא אשכח מוטל דבר מהשנה"י ואנן אורחא אודיענן עוד בונה שאני עוסק בה כעת צמ"י שנועות צניין נמך ואחרי לך בהלכה דמראי נעמי ד' שיכות צמה שהעליתי למוס ריהטא דשומעין שיטת רש"י הוא דלר"י שפחת כל שהוא צמממע וחד דרגא לא מיקרי כ"ש ולפ"ז עוברת דקרום הוא תולדה וכיד נשאר מנילא ג"כ אצל שאת אלא דלאו תולדה וידיה מקרי דהא לא כתיב רק חד שפחת וא"כ קושית הנקשה דנקשה ה"א קמי לריע אף לפי האמת דהנקשן היה סבר דנחד נמחא מחמינר ומדלא נלכך רק נעלה ה' וא"כ קרום נהדי מאל גילטיך (תשר מה) דבס סיד נשאר לשאת כמ"ס רש"י ז"ל ומקודם מ"ה לאו תולדה דשאת היא וע"ז מתרן דכיון דטעלה היא כ"ש מנילא עלטרך ולא אמר ר"י רק בשלם הראשונות ולפ"ז הטפלה צודלי כ"ש ויש לנו לתרן עוד דבר צמה שנתקשו זה כל הראשונים דלר"י לריכין לומר דמיידי צממ שרוא שחור עמיד וא"כ יש חשמה מכלות ומקום היותו לי לאמר דכיון דקרום הוא א"כ הטפלה שהוא כ"ש ה"א להיות סיד שהרי קרובה לו נחד דרגא וכן בהיפוך אמר לבהרת הוא נחד דרגא לכן לריכין אט לומר בהיפוך סיד הוא לבהרת כ"ש ולמר לקרין כ"ש ובאמת הפטש הוא כן בדברי רש"י צמ"ס דאע"ג דלמר לכן עומ לננוטותה מסיד ע"כ שאת שהוא א"כ כו' פ"י דלס האב הוא לומר אי"כ יש לומר סיד לבהרת כ"ש וקרום לשאת כ"ש אצל אי נימא מסיד הוא א"כ ילערך לרבות עוד תולדות יסירות וכל מה דאפשר למעט צמראות ממעטינן כמ"ס :

כתב כאן אמו קודם וק"ל :

ולו תו הקשה הר"ן מהירושלמי הג"ל על שיטת ר' אפר"י והנה לשיטת הרשב"א והי"א דהחתיכה נשארת ואיננה (אפי' נשאר אישורים דלא יכ' כמ"ס צמור ס"י וי' ודלי דלק"י דהרי טס צניון להחיר החתיכה נש"ס צניון עכ"ס ריבוי אלא לשיטת השור ס"י ק"ו דס"ל (נס החתיכה) מותר קשיא ויחא נמי דסס מודה הטור דעכ"ס טעם ק"טס כמו לבגס נשאר זו וה"ל כאישור החתיכה עלמנו ולרוך לצעלה וק"ל :

אגרת הדרש

(תכתב שכתב המחבר שהיה ז"ל להרהיט ז"ל מפרשוקא) (ומלא שום כתב המחבר הק' ז"ל צניי חורפתו כשהיה צן כ"ח שנה)

אברהם צאריך הננב יושב צמנת התכמונים כל פינות אליו פונים ופונים פני פני נמר אומר לדור ודור ודורשני יום לבנין לעולם ישו וצננים לא יחשבו ה"ס כבוד מוחתי וז"ל האנף הסודני והרנני המופלא והמופלג רב תנא ופליגי מלא מים התלמוד כעל פטוריו שומר ושוקד הסודני והרנני הפטורים צמנתי שצננים כ"ס מפארים עוה' אצרטס כ"י ומופיע

ידועי נח
 ולתוך
 טעם הבל
 לנתי
 דמות
 ר"י שו
 חזו תוס
 יסחי לבי
 דלא חתרי
 טעם נכ
 צניתי
 (כ"ח) כיו
 טעם נכ
 ד
 ומה הוכיח
 דטעם חל
 צניתי
 חת הכתוב
 :
 צ"ס חס
 דהאי
 דלחוק
 יל תשנתי
 ל אי
 דהתי
 הוא סק
 דלא תי
 שנת לא
 כלל היל
 יולא חת
 ז"ל שנת
 כיו אידי
 (שה)
 סקני ענה
 הרנני
 דבנא ישו
 וקני
 יו ודתי
 ואפיה לא
 ס"י (כד
 ה חותה
 י"ג כיו
 חתרי
 וכליה
 לא היה
 דן חוטב
 מדבר
 גרים דה
 רי לר"י
 רי ומכר
 לא יער
 מ"ה ה
 זלח בסקן
 צממתי
 ס

א ביום
ליום חסד
על לונק
לך : וגם
החכמה

שום

הנוכח
ה וכו
היטב
חיו ולא
הדפין
מלאח
וכי כ
הנוכח
מבואר
העתיק
לרצנים
קבחים
כל
סחונע
שו
חיל
מזכרה
כצט
כאם
חסר
בזכות
בזאת

